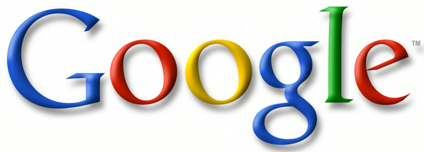

SIGILL : COLL : HARVARD : CANTAB : NOV : ANGL : 1650
CHRISTO
ET
ECCLESIÆ
N: Hurd Sc.
BOSTON.

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT
HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAVSIS PLANTARVM
CONIVNCTA OPERA
D. H. F. LINKII
EXCERPTA
SOLVS EXPLICARE CONATVS EST
IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS
SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.

LIPSIAE 1821
SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII.

PRAEFATIO.

Continet hoc volumen primo loco

Auctarium variarum lectionum in historiae plantarum libris decem (tot enim numerat) et sex de causis plantarum e codice Urbinate bibliothecae Vaticanae collectarum ab *Imm. Bekkero* et *Hieron. Amatio*, cum notitia codicis omnium antiquissimi atque integerrimi, quem in Vaticana bibliotheca detectum indicavit mihi doctissimus medicus Dresdensis *Carol. Weigel*, a pagina 1. usque ad 141. Accedit *Appendix* a pagina 273. ad 286. Sequitur *Auctarium* variarum lectionum in Opusculis et Fragmentis Theophrasti librorum perditorum collectarum e variis codicibus scriptis Italicis et Parisiensibus, quas liberalissime obtulit mihi Clariss. *Brandis*, Professor Berolinensis Universitatis, a pagina 141. ad 176. Deinceps leguntur a p. 177. ad 182. animadversiones aliquot ad Characteres et Fragmenta. Denique p. 286. et 287. extat coniectura de loco lacero Fragmenti de ventis sect. 33. interpolando et explicando. His vero scripturae varietatibus immistae leguntur coniecturae et emendationes a doctissimo medico *Diam. Coray* in Censura editionis huius priorum trium voluminum propositae.

II. *Eclogas librorum Theophrasti perditorum collectas e Scriptoribus graecis et latinis* a p. 185. ad 224. cum Auctario Fragmentorum a p. 288. ad 294. Cum

sero consilium cepissem colligendorum fragmentorum horum, nec Meursii Theophrastus tunc ad manus esset, opera haec tumultuaria habuit hunc eventum, ut fragmenta dispersa locis duobus collocarentur. Nec tamen ipse ausim affirmare, omnes librorum perditorum Theophrasti reliquias fuisse a me repertas et collectas: plures etiam suppeditabunt scripta Grammaticorum aliorumque scriptorum graecorum, quae hucusque in foris bibliothecarum latuerunt, et sedulo nunc ab antiquitatis studiosis investigantur et in lucem protrahuntur. Lubet hic addere notitiam de Topicis et Dialogis Theophrasti, quam reperi positam in Procli commentario ad Platonis Parmenidem edito a Gallo *Cousin* p. 26. et 54. Prior locus haec habet de Aristotelicis Topicis (*τῇ παρὰ τῷ Ἀριστοτέλει μεθόδῳ τοπικῇ*): *ἐκείνη μὲν εἴδη προβλημάτων διεστήσατο τέσσαρα, καὶ πρὸς ἕκαστον τούτων εὐπορίαν ἐξεῦρεν ἐπιχειρήσεων, εἰ καὶ ὁ Θεόφραστος τὴν τετράδα συνελὼν ἐν δύο μόνοις προβλήμασι περιγράφει τὴν μέθοδον, οἷον τὸ μὲν πρὸς ὅρον εἶναι τίθεται, τὸ δὲ πρὸς τὸ συμβεβηκὸς, τὰ μὲν γενικὰ προβλήματα τοῖς πρὸς τὸν ὅρον νείμας, τὰ δὲ πρὸς ἴδιον τοῖς κατὰ συμβεβηκὸς συναριθμῶν.* De Dialogorum charactere haec tradit: *τὸ δὲ παντελῶς ἀλλότρια τὰ προοίμια τῶν ἑπομένων εἶναι, καθάπερ τὰ τῶν Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ καὶ Θεοφράστου διαλόγων, πᾶσαν ἀνιᾷ κρίσεως μετέχουσαν ἀκοήν.*

III. *Dissertationem de auctoritate, integritate, argumento, ordine, methodo et pretio librorum de historia et causis plantarum* a p. 225. ad 264. Calendarium Theophrasteum ibi p. 264. promissum absolvere morbus gravis et diuturnus mihi non permisit.

IV. *Fragmenta physiologica de nodis plantarum variis earumque medulla ad Theophrasti h. pl. I. c. 6. et 8. a pag.* 264. *ad* 272.

V. *Indicem rerum et verborum in Theophrasti operibus, exceptis Characteribus, occurrentium et memorabilium*, cui plantarum plurimarum comparationem et

interpretationem inserui. Addidi quoque codicis Urbinatis varietatem, quam vulgatae scripturae substituendam censeo. Qua in opera cum plures tamen scripturae, etiam supplementa quaedam libri praestantissimi diligentiam meam effugissent, defectum hunc ut supplere possem, effecit Syllabus emendandorum, quem cum colligerem et perscriberem, omissa nonnulla in Indice animadverti, quae abesse non debebant. Sequitur igitur hic supplementum vocabulorum in Indice omissorum ex ordine litterarum.

VI. Syllabus ipse post Praefationem hanc positus emendanda et addenda annotat, quae diligens lector ut, antequam lectionem operum Theophrasti aggreditur, suo quaeque loco adscribat, moneo et hortor. Sero enim, absoluta editione textus cum commentariis, notitia et usus codicis antiquissimi Urbinatis ad me pervenit, e quo plurima loca antea desperata restituere atque explicare mihi licuit. Magnopere quidem optabam, ut textus historiae et librorum de causis plantarum denuó ad fidem codicis Urbinatis plenior et emendatior typis repeteretur, sed redemtor operis huius non tam novas impensas extimescere quam vereri visus est, ne pretium editionis huius nimis auctum emtores absterreret. Itaque addito Syllabo hoc utilitati et commodo lectorum utcunque consulere studui.

Ne quid omittam, quod ad interpretandum Theophrastum facere posse videtur, excerptas hic apponam annotationes viri doctissimi *Sprengelii* e Censura voluminum trium editionis huius, quam inseruit libro *Neue Entdeckungen im ganzen Umfang der Pflanzenkunde* ab initio Voluminis primi. In loco igitur difficili de abiete h. pl. 3, 9, 6, verba *ἔχει δὲ πτέρυγας τὸ φύλλον καὶ ἐπ᾽ ἔλαττον, ὥστε τὴν ὅλην μορφὴν εἶναι θολοειδῆ καὶ παρόμοιον μάλιστα ταῖς Βοιωτίαις κυνέαις.* suspicionem meam sequitur, ita ut verba ista omnia nisi de fructu intelligi non posse, foliis autem minime convenire

censeat. De nomine *φύλλον* superest dubitatio, in cuiusnam locum importune id immigraverit. Codices scripti omnes in prava scriptura consentiunt, quam verba de fructu antecedentia et consequentia omnia damnant.

In notitia mespili h. pl. 3, 12, 3. recte monuit in verbis *Μεγέθει μέγα τὸ δένδρον καὶ περίκομον* desiderari mentionem et nomen arboris unius e tribus generibus mespili. Certum autem videtur, *σητάνειον* id non esse: relinquuntur igitur *ἀνθηδὼν* et *ἀνθηδονοειδὴς*, optione difficili et ancipite. Quod ait vir doctus, notitiam folii vulgo positam nulli generi nisi mespilo tanacetifoliae Smith. convenire, dubium facit scriptura codicis Urbinatis: *φύλλον τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδὲς δὲ καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι* et cet. Patet igitur, in priore membro fuisse *τὸ μὲν ἐπὶ τῶν νέων*. Sequebatur vel *ἀσχιδὲς* vel *δισχιδὲς* vel *τρισχιδές*: equidem *δισχιδὲς* probaverim. Folia igitur arboris adolescentis dicuntur bifida, et in summo apio similia, in vetustiore autem multifida valde et angulosa, segmentis maioribus, et quae vulgo sequuntur. Videant nunc peritiores, num hae notae omnes mespilo tanacetifoliae conveniant.

In descriptione folii smilacis 3, 18, 11. est *κατὰ τὴν μίσχου πρόςφυσιν νοτηρόν*. Agnoscit mecum scripturae vulgaris vitium, sed queritur omissam a me coniecturam nescio cuius *ὠτηρὰν* substituentis; quod vocabulum ut facile e scriptura Urbinatis libri potest effici, ita probabit, qui, quid significet, perspectum magis habet.

In loco 4, 7, 2. de olea et lauro maris rubri dubitat an verba *ἐν τῇ θαλάττῃ* vere de ipso mari sint intelligenda, et de natura ipsarum plantarum ambigit. Si vere plantae intelligantur marinae, tum reiicit coniecturam Galli *Thiébaut* de Avicennia L. Ipse potius suspicatur fucum uviferum cum olea, subrepandum autem cum lauro comparat. Magis tamen in eam inclinat opinionem, nisi maris mentio obstet, ut oleam

cum amyride et ἔνωμον δάκρυον cum gummi Elemi comparet, atque omnino vocem φύλλῳ cum aliis mutat in φελλῷ. Equidem de fucis omnino non cogitandum censeo, cum arbores intelligi voluerit Theophrastus, satis disertis verbis pronuncians: Τῆς ἐρυθρᾶς — ἐν Ἀραβίᾳ — ἐπάνω Κόπτου ἐν μὲν τῇ γῇ δένδρον οὐδὲν φύεται — ἐν δὲ τῇ θαλάττῃ φύεται (scilicet δένδρα), καὶ καλοῦσιν αὐτὰ δάφνην καὶ ἐλαίαν. Potest igitur fieri, ut intellexerit insulas in mari sitas, vel loca maris vadosa arboribus istis obsita.

In interpretatione Aegyptii *sari* 4, 8, 5. constat sibi vir doctus, et refert plantam ad genus cyperoides. De nomine addit, videri sibi copticum hoc *sari* convenire cum punico σαρίς Dioscoridis 2, 193. quod radicem significet. Radicem enim carbones fabris praebere.

Plantam lacustrem lilio similem 4, 8, 6. etiamnunc ad pistiam stratioten L. refert, eamque cum nymphaea alba comparari posse negat. Locum autem Athenaei refert ad lotum Niloticam. In altera enim editione hist. rei herb. p. 65. suspicatus erat intelligi Calotropin R. Brownii, foliis distichis, et comparavit P. Alpini Aegypt. c. 25. *Beidel ossar*, in tabula 26. pictum.

Elaeagnum 4, 10, 2. cum salice aliqua comparat, et nominis scripturam ἐλαίαγνος alteri ἐλείαγνος praefert propter similitudinem oleae, ob quam serius eundem fruticem ἐλαίαν αἰθιοπικὴν vocatum esse ait. Equidem oleae aethiopicae nomen alio referendum puto.

Cneorum nigrum 6, 2, 2. daphnen dioicam Gouani etiamnunc interpretatur, inodoram, folio carnoso, quam in montibus circa Athenas crescentem reperit Sibthorp.

Conyzam masculam cum erigeronte graveolente L., feminam autem cum inula viscosa comparat, quam posteriorem Septembri demum mense florere contra annotationem nostram docet e Magnolii Botan. Monsp. p. 75.

Plantarum genera ναρθηκώδη et νευρόκαυλα (quae eadem ἰκνευρόκαυλα, rectius autem in Urbinate libro ἐγνευρόκαυλα dicuntur) ita interpretatur, ut ναρθηκώδη sint, quae caulem medulla refertum habent, ut ferula: contra νευρόκαυλα caulem minus cavum medullaque plenum, sed potius nervosum habent.

Silphium nunc propter semen colore aureo comparat cum Laserpitio gummifero Desfontain.

Dubitationem meam de tribulo altero 6, 5, 3. cum Fagonia cretica comparato ita tollit, ut doceat, folia eius in aculeos desinere; semen rotundum, nigrescens, λοβῷ seu capsula inclusum convenire; plantam denique Septembri mense florere, teste Clusio hist. 2, 242.

Denique σικύαν interpretatur cucurbitam, σίκυον melonem nostrum, κολυκύντην vero et σικύαν Ἰνδικὴν cucumerem nostrum.

Prodiit nuper in lucem disputatio amicissimi Linckii, volumini novissimo Commentationum Academiae Berolinensis inserta, et historiam antiquam leguminum atque olerum tractans, quam cum excerpere et viri doctissimi opiniones, partim novas, cum argumentis quasque suis comparare cum antiquioribus et Praefationi huic aut Indici addere vellem, mox vidi consilium istud maioris operae et laboris esse, quam morbus hic stratis me affligens ferebat. Itaque lectorem curiosum ad volumen ipsum Commentationum referre cogor.

Concludam hanc Praefationem mentione Florae Graeciae in itinere per Graeciam et Asiam minorem iterato a Britanno Sibthorpio collectae, quam plurimos lectores Theophrasti mei desiderare non dubito. Ipse quoque multum ex ea auxilii ad explicandam atque illustrandam historiam rei herbariae antiquae speraveram, sed spem sane non leviter conceptam opus post mortem Sibthorpii publicatum certe valde imminuit, si non destituit. Ipsam equidem Floram, id est picturas stirpium in solo natali a Sibthorpio visarum et

ab artifice perito: pictarum nondum vidi; sed Prodromum a Smitho partim e picturis aut e speciminibus stirpium siccis et schedis admodum macilentis Sibthorpii concinnatum diligenter comparavi, parvo tamen cum emolumento. Longe diversus eventus itineris maiorque fructus operae et impensarum fuisset, si Sibthorpius ipse ex autopsia stirpes a se visas et curiose observatas accurate descripsisset, nomina earum hodierna usumque vel medicum vel oeconomicum diligenter annotasset. Qua in re mirum mihi accidit illud, in Prodromo praeter locum natalem et nomina hodierna plantarum notitiis alienis nihil e schedis Sibthorpianis additum reperiri: contra in libro Walpolii varia Britannorum itineraria complectente dispersae leguntur variae Sibthorpii annotationes, ubi plantarum ab eo visarum loca natalia cum nominibus variis ususque vel medicus vel oeconomicus enarrantur. Ex hoc genere quaedam excerpta Indici inserui, alia e secundo volumine nunc demum addere potui: quorum tamen cognitione ad summam rem parum profici lectores ipsi facile agnoscent. Omnino falsa opinione praeoccupatus doctus Britannus iter per Graeciam ingressus nihil inde utilitatis reportare et ad explicandam historiam rei herbariae antiquae afferre potuit. Audiamus ipsum in altero Walpolii volumine p. 102. ita loquentem: *The best illustrations of the ancient botanists would be a vocabulary of the provincial or insular names used in the different parts of Greece; this is a work of time and demands a long residence in the country.* Contra mihi comparationem atque illustrationem veterum botanicorum tam facili opera profligari posse non videtur, nec viri docti sententiam approbat exemplum ibidem appositum de vitice agno casto, quem Sibthorpius in ripa torrentis insulae parvae *Fanno* dictae crescentem vidit, nomine antiquo ἄγνον vocatum: contra in insula Zacyntho λυγαιά; (in insula Imbro λυγιά p. 51.) Athenis autem

ΘΕΟΦΡΑΣΤΟΥ ΕΡΕΣΙΟΥ
ΤΑ ΣΩΖΟΜΕΝΑ.

THEOPHRASTI ERESII
QVAE SVPERSVNT OPERA
ET EXCERPTA LIBRORVM.

AD FIDEM LIBRORVM EDITORVM ET SCRIPTORVM
EMENDAVIT
HISTORIAM ET LIBROS VI DE CAVSIS PLANTARVM
CONIVNCTA OPERA
D. H. F. LINKII
EXCERPTA
SOLVS EXPLICARE CONATVS EST

IO. GOTTLOB SCHNEIDER, SAXO.

TOMVS QVINTVS
SVPPLEMENTVM ET INDICEM RERVM ET VERBORVM
CONTINENS.

LIPSIAE 1821
SVMTIBVS FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII.

genere industriae matrem Euripidis poetae vitam tolerasse novimus.) Addit Britannus: *I wish to tell our poor people, that they may collect many a dish from our cornfields. Our charlock will furnish them with an excellent potherb called by the Greeks λαπσάνη; that Tordylium which grows in the parks is, I believe, the ancient Caucalis, as it is now called καυκαλίνα, and the leaves of it are eaten both raw and boiled; and to quiet the fears of our good people about the waterparsnep, mistaken for watercresses, I have often seen the Greeks eat whole bunches of it (Sium nodiflorum) as a sallad, with impunity.* — Quaecunque praeterea ad nomenclaturam botanicam pertinentia ex altero volumine Walpolii excerpsi, inter Addenda Indici Graeco inserta lector reperiet.

Ita desino in voto, ut, qui post me Theophrasti libros tractabit, his meis conatibus adiutus et accuratiore universae herbariae rei scientia instructus operam maiore cum emolumento et fructu lectorum absolvat.

Scribebam ad aquas Cudovienses medio mense Augusto, ubi valetudinem recuperare cupiebam.

SYLLABVS
EMENDANDORVM ET ADDENDORVM IN PRIMO VOLVMINE.

Om. *significat omissa incuria vel mea describentis textum vel operarum officinae.* V. L. *veterem lectionem restitutam.* C. *coniecturam vitiosae lectioni substitutam.* Ur. *vel* U. *codicis Urbinatis scripturam vel supplementum.* [ ] *Unci significant aliena Theophrasti verbis addita.* ( ) *Lunulae spuria vel suspecta verba notant.*

Historiae plantarum Lib. I. Cap. 1. Sect. 1. pag. 3. versu 9. τὰ ποῖα. s. 2. v. 9. αἰεὶ.

P. 4. s. 2. v. 2. οὐδέποτε (οὐδὲν) τὸ αὐτὸ. s. 3. v. 3. γένεσιν, ἢ αὐτά γε τὰ γεννώμενα μέρη θετέον. v. 6. εὐθενεῖ [τὰ] κύοντα. v. 9. καὶ τὰ φωλεύοντα τὰ πτερὰ καὶ [τὰς] τρίχας. Ὥστ'. v. 10. φυλλοβολεῖν. v. 15. Ἡ γάρ τοι βλάστησις U. s. 4. v. 4. βλαστητικὸν U.

P. 5. s. 5. v. 1. Ληπτέον δ' ἐν. v. 4. Λέγω δ' οἷον U. v. 8. 9. 10. ὅσα τις τῶν ἐν [τοῖς] φυτοῖς ἀφομοιοῖ, τοῖς ἀνάλογον ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. Ταῦτα μὲν οὖν διωρίσθω U. Confer tamen c. 2. s. 2. sect. 7. v. 4. αὐτοῦ τοῦ δένδρου U.

P. 6. sect. 7. v. 7. ἁπάντων τε τούτων U.

P. 7. s. 11. v. 2. Τὰ δ' ἀναλογίᾳ U. s. 12. v. 1. καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς ὁμοίοις U. v. 8. σύγκειται τῆς, commate deleto.

P. 8. Cap. 2. s. 1. v. 3. τὰ τούτων δ' ἔτι U. v. 7. Ἡ μὲν οὖν συνουσία. s. 3. v. 3. οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνωνύμως U.

P. 9. v. 4. γνωριμωτέρων U. s. 4. v. 7. δ' οἷον U. S. 5. v. 7. Ἔν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καὶ τὸ U.

P. 10. s. 6. v. 4. ὑγρότητα U. v. 15. καρδίαν, οἱ δ', ἐντεριώνην· ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν U. s. 7. v. 7. Φλοιὸς δ', ὁ μὲν, v. 11. σύνθετα καὶ τὰ μέγιστα U.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 11. Φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον U. s. 2. v. 5. μαλάχη (τε) εἰς. v. 6. ἀποδενδρουμένη U. v. 13. ἄγνοι U. v. 15. θαμνώδη γ' ἐστίν U.

P. 12. v. 4. οὐδ' ἡ ῥόα. v. 6. βλαστητικὰ U. sect. 4. v. 2. [δεῖν].

P. 13. s. 6. v. 5. ὑπὲρ ὧν καὶ τὰς αἰτίας ὅταν τις λέγῃ. v. 12. ἀλλὰ χείρω γίνεται U. Cap. 4. s. 1. v. 5. φύλλων, τῶν τε ἄλλων,

P. 14. v. 10. τὰ δ' ἐν λίμναις, τὰ δ' ἐν ποταμοῖς. v. 12. τὰ μὲν ἐλάττω καὶ ἐν τῇ. v. 16. τῶν δ' ἐλαττόνων. s. 3. v. 4. καθάπερ μυρίκην, ἰτέαν, U. v. 7. τὰ τοιαῦτα πάντα U. v. 9. οὐδ' ἐν τοῖς. v. 12. καὶ τἄλλα U.

P. 15. Cap. 5. s. 1. v. 11. ἢ τῷ ἀπαράβλαστα U. v. 12. φοίνιξ. v. 13. κατὰ ἰσχὺν U. v. 14. ἡ τὰ τοιαῦτα διαφορά U. s. 2. v. 3. καθάπερ (ἀγρία) δρῦς U. v. 6. Πάντα δὲ νέα U. v. 7. ῥηξίφλοια U. v. 9. ἀνδράχνη U.

P. 16. s. 3. v. 4. κωνείου· U. v. 6. ἰνώδεις· τὰ μὲν. v. 7. τοιαῦτα· τὰ δ' ἄϊνα. v. 9. δ' ἄφλεβα. v. 12. γονατῶδες U. s. 4. v. 4. οἷον σκληρότης, μαλακότης, — γλισχρότης, κραυρότης. v. 8. οὐδ' αὐανθέντα.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 11. συκαμίνου U. s. 2. v. 4. σκληρότεραι καὶ κραυρότεραι τῶν ξύλων U. v. 5. δ' αἱ μὲν. v. 6. δ' ἐν μέν. v. 11. τἄλλα U.

P. 18. s. 3. v. 7. μονόῤῥιζα δὲ οὕτως. v. 9. τῶν μὴ μονοῤῥίζων. s. 4. v. 3. μανότεραι U. v. 6. αἱ δ' οἷον. v. 9. πᾶσαί γε καὶ ταύτας ἀποφύουσιν U. v. 10. μεγάλων, ἀλλ'. v. 12. τὰ δ' ἐπιπολαιόῤῥιζα. v. 13. κυπαρίττος. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 19. v. 6. Ἅπασαι δ' ἔμμητροι U. s. 5. v. 10. τοιοῦτο. v. 11. τὰ δ' ὀλιγόῤῥιζα.

P. 20. s. 7. v. 6. ἀσφοδελοῦ. s. 8. v. 12. δόξαιεν ἂν. v. 13. ἔχουσι — δόξαιεν. s. 9. v. 1. Ἔτι δ' αἱ μὲν.

P. 21. v. 4. τοῦτο δ' ὥσπερ. v. 11. βάθους. v. 12. καὶ ὃ καλοῦσί τινες ὀσχίον. v. 13. ὧν οὐδενί.

P. 22. v. 2. οἷον σπάλαξ, κρόκος, v. l. v. 11. στρέφοντες τὰς βώλους, c. vers. 17. φύσεις καὶ δυνάμεις U.

P. 23. v. 3. γίνωνται, σκληρὰ γίνεσθαι. c. Cap. 7. s. 1. v. 11. εἰπεῖν, ἐπειδὰν ὁ τόπος v. l.

P. 24. s. 3. v. 1. ἴριδος U. v. 3. μέχρι οὗ U. Cap. 8. v. 3. τὰ δ' ἄνοζα.

P. 25. s. 2. v. 9. ὑπὸ ταὐτὸ γένος U.

P. 26. v. 5. ἰσχυρὸν ἡ ἐλάτη U. s. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω τἀνὰ μέσον προσηυξῆσθαι U. v. 10. *Πάντων* δ' ὁ πρὸς.

P. 27. v. 5. *Τοῖς* δ' εὐθέσι. Cap. 9. s. 1. v. 2. τὰ μὲν ὡς εἰς μῆκος U. v. 3. φοίνιξ. v. 5. ἀνάλογον U. v. 10. *Σημεῖον* δ', ὅτι.

P. 28. s. 3. v. 10. *Δοκεῖ* δ' ἡ. s. 4. v. 6. ἕρπυλλος — [ἱπποσέλινον,]. s. 5. v. 3. κατωτέρω δ' ἐν.

P. 29. s. 6. v. 7. πρωϊβλαστεῖ U. s. 7. v. 6. αἱ ὄψιαι U. v. 8. καὶ ἡ αὔανσις κατὰ μέρος U. v. 9. τὰ μὲν ἐπιβλαστάνει U.

P. 31. Cap. 10. s. 3. v. 1. ὁμοίως ηλιοῦσθαι U. v. 5. βάθος δι' — ὢν. c. s. 4. v. 5. τὰ δ' ὥςπερ. v. 6. τὰ δ' οἷον σαρκόφυλλα· τοῦτο δ' ὅτι. v. 8. τὸ φύλλον, οἷον. v. 9. (μηλέα,). s. 5. v. 5. καὶ τἆλλα (δὲ) τῶν λιμνωδῶν. v. 11. τὰ δ', εἰς ὀξύ.

P. 32. v. 4. τῆς συκῆς δὲ ὥςπερ U. s. 6. v. 5. καὶ τὰ τῆς δρυὸς U. v. 12. ἤ τ' ἄκορνα. s. 7. v. 1. ἀσφάραγος.

P. 33. v. 9. καὶ τὰ φυλλάκανθα πάντα U. v. 10. καὶ ἔτι μᾶλλον U. s. 8. v. 3. τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξίφυλλα, καθάπερ μύῤῥινος U. v. 7. *Ἴδιον* δ' ἐπί. v. 8. *Ἁπλῶς* δ' αἱ. s. 9. v. 3. τῆς ἀμπέλου· U.

P. 34. s. 10. v. 1. *Τῶν* δ' ἀνθῶν. v. 2. [τὸ δ' ἐκ σαρκὸς,], v. 10. πάντων δ', ὡς εἰπεῖν. Cap. 11. s. 1. v. 1. δ' ἐν. v. 3. ἐκλιπόντων U. v. 4. καθάπερ τὰ ᾠά. v. l. v. 9. τὰ δ' ἐν

P. 35. v. 5. ὁ κέγχρος. v. 8. [ὅμοια·]. v. 10. ἄννησον U. v. 11. μάραθον, U.

P. 36. v. 2. *Καὶ* τῶν ἀθρόων τὰ μὲν [τῷ] ἑνί τινι c. s. 5. v. 8. ῥοὺξ καὶ ἡ ῥόα, καὶ πάλιν c. v. 10. ἀπίων, ὅτι U. s. 6. v. 8. τὰ μὲν γὰρ περί. v. 10. πᾶσαι, U.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 13. οἷον ἀννήσου, U.

P. 38. v. 3. μαράθου U. v. 4. *Ὡς* δ' ἁπλῶς. v. 10. οὐδὲ σαφὴς, U. s. 3. v. 2. ως δ' ἁπλῶς. s. 4. v. 5. δ' αἱ ῥίζαι. v. 8. *Ἰδιώτατον* U.

P. 39. Cap. 13. s. 2. v. 4. τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον.

P. 40. s. 3. v. 3. ἀποπίπτοντα U. v. 14. δ' ἐπὶ τοῦ ῥόδου. v. 19. ἄνθεμον. c. s. 4. v. 2. ἰδιωτέρως U.

P. 41. v. 7. ἀλλὰ μέχρι U. Cap. 14. v. 3. τὰ δ' ἐκ. v. 9. ταῦτ' ἐν τοῖς U. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων U.

P. 42. s. 2. v. 10. τὰ δ' ἀμφοτέρως. *Πλείω* δ' ἀκρόκαρπα. s. 3. v. 5. τὰ δ' ἀνανθῆ. v. 8. τούτοις· καί πως τά γε τοιαῦτα U.

P. 42. s. 4. v. 4. ὅσα δ' ἐν ἑκατέρῳ U. v. 9. λέγω δ' οἷον.
Hist. Libri 2. Cap. 1. p. 44. sect. 2. v. 4. τοῦ κλωνὸς U.

P. 45. s. 3. v. 9. Ἅπαντα γὰρ U. v. 12. ὑπόῤῥιζον εἶναι; μάλιστα U. v. 13. ὑπόπρεμνον· οὐ μὴν U. v. 16. ἡ ἀμυγδαλῆ U. s. 4. v. 4. (καὶ ἀπὸ τοῦ ξύλου). Cap. 2. v. 2. σπέρματος ἢ ῥίζης U.

P. 46. v. 5. δακρύου U.

P. 47. v. 4. Ὅσα δ' ἀπὸ. v. 14. ἀλλ' ἄγριον U. v. 15. αἳ δ', ὥςτε μηδὲ ἁδρύνειν, U. s. 5. v. 5. μηλῶν et 6. μηλέων. v. 9. καὶ (τῷ) σκληρά.

P. 48. v. 2. τὴν ἐν Ἀντάνδρῳ U. v. 4. φοίνιξ. v. 7. ἡμερωμένοις U. s. 7. v. 4. ἀνάπαλιν δ' ὀλίγα. v. 11. περὶ τὸν ποταμὸν U. v. 13. ἀπύρηνοι. Sequentia δι' ὅλου — ἔχουσιν dele.

P. 49. s. 9. v. 2. οἷς καὶ τὸ ἄγριον U. v. 6. ἀναφῦναι U. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πυθμένος U. s. 11. v. 7. ἀμυγδαλῆ δ', ὅταν. s. 12. v. 3. τῶν ἡμέρων, τὰ μὲν (γὰρ) θεραπείᾳ, c.

P. 50. v. 6. ὥστ', ἐὰν περικόπτῃς U. v. 8. γίνεται [οὐ] μεγάλη. Cap. 3. s. 1. v. 7. δένδρα μεταβάλλειν, ὥστε [ἐξ — ὀξεῖαν] U. s. 2. v. 2. ὑπολαμβάνουσιν U. v. 4. καλουμένην ἐκ μέλανος U.

P. 51. v. 3. οὐ μὴν ἀλλ' εἴπερ, συμβαίνει μᾶλλον U. s. 3. v. 5. καρπὸν ἤνεγκεν U. v. 18. μάλιστα δ' [εἰ]. Cap. 4. v. 6. τὰ δ' ἐν τοῖς U.

P. 52. v. 1. τοῦτ' οὐκ U. s. 2. v. 10. τὰς ὥρας τοῦ σπόρου U.

P. 53. s. 4. v. 4. ὥςπερ ὁ ἱέραξ U. v. 5. κατὰ τὰς τῶν τόπων U. v. 11. in margine notetur: V. Cap. VII.

Cap. 5. s. 1. v. 7. ὡς τάχιστα U. v. 10. αἰεὶ καὶ τοῖς ἐπιπολαιοῤῥιζοτέροις U. s. 2. v. 2. οὐδεμία κατωτέρω v. l. v. 5. ἢ χώματος U.

P. 54. v. 4. μεμοσχευμένην U. s. 3. v. 8. πρόσβοῤῥα καὶ U. s. 4. v. 2. [ἐνδέχηται,]. v. 3. καθάπερ ἐπὶ τῆς ἐλαίας, c. v. 4. ἐμβάλλοντα U. v. 9. εἶτ' αὐτῆς ἄμμου βαλὼν τἄνωθεν U. et c.

P. 55. s. 5. v. 10. ἄχρι οὗ U. s. 6. v. 5. ῥόας μὲν καὶ μυῤῥίνους U. v. 7. ὄγχνας U. s. 7. v. 3. εὐθενεῖ U.

P. 56. Cap. 6. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνω U. s. 2. v. 2. ἡ δ' ἀφ' αὑτοῦ, (τοῦ στελέχους) U. v. 15. ἵν' Ἰνδοὶ U. v. 16. ἔχοντες dele cum U.

P. 57. v. 1. δ' ἡδεῖς. s. 3. v. 5. Δεῖ δ' ὑδρεύειν εὖ μάλα κατὰ τῆς κόπρου U. s. 4. v. 3. ὄστρον, ὅτε καὶ ὅλως οἵ γε πολλοὶ φυτεύουσιν, U. v. 6. ὀρθοφυῆ τε καὶ U.

P. 58. s. 6. v. 8. εὐθὺς μικρόν, U. v. 13. Τὸ δ' ὅλον: v. 18. εἰς τὸν στάχυν εἶναι, U. s. 7. v. 5. Βαγῴου U.

P. 59. v. 1. δ' οὐ μόνον. v. 5. τριετεῖς. v. 8. τετραετεῖς καὶ πενταετεῖς. s. 9. v. 3. τινὲς καὶ διφυεῖς U. s. 10. v. 2. ὅ φασι γίνεσθαι πλεῖστον περὶ τὴν Αἰθιοπίαν, ὃ καλοῖσι om.

P. 60. v. 1. τινὸς εἰς ἐν U. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν ἔχειν U. s. 12. v. 3. Οἱ μὲν [οὖν] οὐθέν.

P. 61. v. 3. εἴρηνται U. Cap. 7. s. 1. v. 12. χείρω U. s. 2. v. 2. βελτίω γαρ των αυων U.

P. 62. v. 5. πολυχρονιώτερα καὶ ἰσχυρότερα U. s. 4. v. 5. καὶ Χαρτόδρας ἀρίστην μὲν ταύτην εἶναί φησι, δευτέραν U. v. 8. τὴν λοφούρων U. s. 5. v. 2. ὄσκαλσιν v. l. v. 12. φασί τινες δεῖν (ἢ) ὑποκονίειν οὐδ' ὅλως U.

P. 63. v. 3. ὅπως ἂν [μὴ] φραγῇ. v. 11. ὃ καὶ καλοῦσι U. s. 7. v. 8. στέλεχος, καὶ τιτράνας ὅσον τε — πανταχόθεν, τὸ ἀποῤῥέον c. Cap. 8. v. 7. καὶ αἱ χῶραι U.

P. 64. v. 1. οὐδ' ἐρινάζουσιν· οὐδ' ἐν. s. 2. v. 3. δ' ἐκ τῶν. v. 5. δ' οἱ πολλοί. s. 3. v. 6. τὰ ἔρινα γίνεται. U.

Libri 3. *Cap.* 1. *p.* 65. s. 1. v. 5. γὰρ ἢ ἀπὸ U. v. 6. Τοῦτο δὲ (οὐχ) ὡς οὐκ. v. 8. ἐπεὶ φύοιτό γ' ἂν c. v. 10. τὴν ἁρμόττουσαν· U.

P. 67. ὡς ἐξεῤῥάγη U. s. 3. v. 11. τῶν δ' ἄνθος. s. 4. v. 3. λέγουσιν, Ἀναξαγόρας.

P. 68. v. 2. ζώοις, ὅσῳ δὲ v. l. s. 5. v. 12. Ἡ δ' αὖ ἐπομβρία ποιεῖ ταὐτὸ v. l. s. 6. κινουμένης U.

P. 69. v. 4. τό γε σίλφιον U. Cap. 2. s. 1. v. 10. ἐκπέττει δ' ἧττον, εἰ μή. v. 11. οἷον [ἧττον].

P. 70. v. 4. τὰ δ' ἥμερα. s. 3. v. 3. γίνεται, καὶ αὐτὸ U. s. 4. v. 6. Οἱ μὲν οὖν U. v. 7. οὕτως ἢ καὶ U. v. 9. ὥς γε τῷ τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν U. v. 10. εὐθενεῖ c. v. 11. πλείω καὶ μᾶλλον U.

P. 71. v. 2. γὰρ καὶ λιμνώδεις U. s. 6. v. 1. Οὐδὲν δ' ἄτοπον. Cap. 3. s. 1. v. 3. (περὶ) Μακεδονίαν. v. 4. φίλυρα. v. 12. Οἱ δ' ἄλλοις διαιροῦσι c.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν U. πλὴν ἀχράδος καὶ ἀπίου. v. 2. δ' ἐν τοῖς πεδίοις U. v. 4. μικραὶ καὶ ὀζώδεις U. v. 7. εὐθενεῖ U. v. 10. τὰ δ' ἐπί. s. 3. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ U. v. 12. τὶς ὅλως U.

P. 73. v. 3. Κινδρίῳ U. v. 4. Ταρασίαν U. s. 5. v. 3. περσείας U. s. 6. v. 1. τοιαῦτ' ἐστιν· v. 6. Τὸ δ' ἐν τῷ. v. 7. Τὸ δ' ἐν τοῖς. s. 7. v. 1. δ' ἄμφω. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν. U.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι U. s. 8. v. 5. δ' οὐδέν. v. 8. προαποπτώτοις U. v. 14. ἔρινα. Συμβαίνειν. v. 16. τῶν δένδρων. U. Cap. 14. s. 1. v. 5. πλείων, ὥσπερ καὶ U. v. 6. εἴπομεν· οὐ γὰρ κατὰ c.

P. 75. s. 2. v. 15. δ' ὀψίβλαστος. s. 3. v. 3. μᾶλλον δὲ καὶ ἐπὶ U. s. 4. v. 1. ἢ μικρῷ U. v. 2. καὶ μελία U

P. 76. v. 4. καὶ ἡ μηλέα U. v. 7. δ' ὕστερον U. s. 5. v. 8. ἔχει παραλλαγὴν U. s. 6. v. 1. τὴν πρῖνον c. v. 9. (καὶ ἄρκευθος καὶ πεύκη καὶ ἀνδράχνη·)

P. 77. v. 2. ὀψιαίτερα c. Cap. 5. sect. 2. v. 5. πιττοειδοῦς U. v. 9. ἔγχλωρος c.

P. 78. v. 1. αὐξάνονται καὶ λαμβάνουσιν U. v. 6. Παρελθουσῶν δὲ U. s. 3. v. 8. ἐπεὶ (καὶ) πρός γε. s. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν ἴδια U.

P. 79. v. 9. βλαστήσεως. Τῇ δ' ὅη [γίνεται] τοῦ μετοπώρου c. v. 11. εὐθὺς λιπαρὰ καὶ c. v. 15. βοτρυῶδες, ἡλίκον U. s. 6. v. 14. καχρυοφόρον U.

P. 80. v. 5. Λάκαρα U. v. 8. δ' εὐθὺς. s. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τόπους U. v 6. τοῦτ' ἀεὶ· v. 7. κατὰ πάσας U. v. 8. οὐδ' οἱ. v. 9. ὀλίγων, οἷον κοτίνου καὶ ἄλλων. U. v. 11. γὰρ καὶ ἐκ U.

P. 81. s. 4. v. 7. δ' οὖν δοκεῖ U. v. 13. βάθους c. s. 5. v. 7. δ' ἐμβιῶναι. v. 11. καὶ κλήθρας U.

P. 82. v. 3. τοιαῦτ' ἐστιν. Cap. 7. s. 1. v. 8—10. στελέχους, ἔχει. — [ἱστόν·] περιφύεται. s. 2. v. 3. ἢ παχύτερον. U. v. 4. ἐν ταὐτῷ τούτῳ U. v. 9. Ζῇ δὲ δῆλον ὅτι τῷ ἔγχυλον U.

P. 83. v. 7. ἀλλὰ (καὶ) γένος. s. 4. v. 4. δὲ (καὶ) συκαμινῶδες. v. 5. σκληρὸν καὶ δυσκάτακτον· σπάνιον δὲ τοῦτο· καὶ ἕτερον αἰδοιώδη σχέσιν ἔχον, τελειούμενον δ' ἐστὶ σκληρόν c. v. 12. πυρηνίου σκληρότητα U. s. 5. v. 1. Παραφύει U.

P. 84. v. 3. κισσηρωειδὲς U. v. 8. ἴσχει — κηκίδος U. s. 6. v. 8. Φαίνεται δ' οὖν U. Cap. 8. s. 1. v. 7. καλλικαρπότερον καὶ πολυκαρπότερον U. v. 8. Παραπλησία δὲ ἡ τοιαύτη διαφορὰ καὶ U.

P. 85. v. 1. δὴ γένη U. v. 2. δ' ἀγρίαν. v. 14. οἱ δ' εὐθὺ φλοιὸν U. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος U. v. 17. [τὸ] τῆς πλατυφύλλου· s. 3. v. 4. Ἴδιον δ' ἔχουσιν. s. 4. v. 1. καὶ τοῖς φύλλοις U. v. 3. ὀρθοφυής, οὐδὲ λεία, οὐδὲ μακρὰ v. l.

P. 86. v. 1. πολυμάσχαλος v. l. v. 2. καὶ βραχεῖαν γίνεσθαι. U. v. 3. οὐδ' αὕτη U. s. 5. v. 6. μετ' ἐκείνην· s. 6. v. 3. Κηκίδας.

P. 87. v. 7. ὄζων. Ἡ δ' ἁλίφλοιός U. s. 7. v. 5. Ταύτην δὲ οἱ μὲν U. v. 9. καταῤῥήγνυται U. v. 18. καὶ τὰ τοιαῦτα U.

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τῆς δ' ἀγρίας. v. 7. ἡ δ' ἑτέρα. s. 2. v. 3. μελάντερα δὲ καὶ U. v. 8. Φασὶ δ' οἱ.

P. 89. s. 4. v. 7. ἐμφερέστατον U.

P. 90. s. 5. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κῶνον U. v. 7. δ' ἔχει καὶ ταύτην μεγάλην πρὸς U. s. 6. v. 1. ἴδιον τοῦτο U. v. 2. διαφορὰς δ' ἔχουσα. v. 4. τὰ τοῦ ἄῤῥενος, U.

P. 91. s. 7. v. 5. δ' ἡ ἐλάτη. v. 14. τῇ αἰγίδι U. v. 18. τά τε τῶν ζωγράφων U.

P. 92. s. 8. v. 10. ἔτι τὴν περὶ U. Cap. 10. v. 8. βάθους U. v. 17. Ἡ δ' ἐν τοῖς.

P. 93. v. 3. μαλακώτερον· τὸ δὲ ξύλον U. v. 4. ἡ δ' ἐκ τῆς. v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν U. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν U. s. 5. ἡ ὄστρυς U. v. 3. καὶ τῷ σχήματι· U. v. 13. εἰς οἰκ.αν U. δυσθανατῶν c.

P. 94. v. 5. ὀζωδέστερον καὶ πυκνότερόν ἐστιν, U. v. 14. δ' ὅταν. v. 15. δ' ἐπίξανθον — δ' ἄνθησις. s. 5. v. 14. πολὺ μαλακωτέραν U.

P. 95. Cap. 11. s. 1. v. 10. ὅλα τ' εἰς ὀξὺ U. s. 2. v. 5. οἱ δ' ἐν. v. 10. τὴν δὲ πεδινήν.

P. 96. v. 8. τιν' ἔχοντα. v. 9. Τὸ δ' ὅλον. v. 11. μίαν οἷον ἴνα κατὰ γόνυ U. v. 12. διεχουσῶν U. v. 17. στενότερον U. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δὲ U. s. 4. v. 3. λοβῷ λεπτῷ καρπὸν U. v. 10. τὰ βαθυάγκη μάλιστα U.

P. 97. v. 2. μανότερον U. Cap. 12. v. 6. ὥςπερ ἄγνος U. v. 8. ὁμοίως U.

P. 98. v. 13. Ὁμοίως ἔχει ταῖς ἄγνοις ἰσχυρὰς v. l. v. 14. περὶ τὰ ἔφυδρα U. v. 15. δὲ καὶ ἀπὸ U. s. 3. v. 8. ἡ ἄρκευθος. v. 13. ἔχει [μήτραν] μικράν.

P. 99. v. 5. περυσινὸς. v. 12. ἀμφοτέρας U. v. 13. Φύονται περὶ U. cum Vind. Med. s. 5. v. 12. ἐγχλωρότερον. v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδές τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδές, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι U.

P. 100. v. 7. Τῆς δ' ὄης U. v. 11. δ' ὠοειδῆ. v. 13. τὰ δ' ὠοειδῆ. s. 7. v. 7. ἀλλ' ὅλον. v. 9. καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττους· πάντων δ' ἐπ' ἄκρου U. s. 8. v. 3. Σκωληκόβορος U.

P. 101. v. 7. ἀποβάλῃ c. v. 9. βλαστικήν c. s. 9. v. 8. μή τι ἐμποδίσῃ U. v. 9. πυκνὸν, ἰσχυρὸν, εὔχρουν U. Cap. 13. 2. τέτταρας U.

P. 102. v. 1. φλοιὸν U. v. 3. ὥςπερ καὶ U. v. 7. λοπιζόμενος U. s. 2. v. 1. ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύναται. Μέρος δ' αὐτοῦ U. et coniect. v. 3. ἀφαιρεῖται U. v. 4. σώζει U. v. 13. δ' αὐξανομένου c. s. 3. v. 4. et 5. Ἡ δ' ἐπιστροφὴ U. v. 9. ἡλίκον U.

P. 103. v. 2. ἔφυδρα U. s. 4. v. 3. θαμνῶδες U. v. 4. αὐξανομέναις — φυλλοῤῥοίας U. v. 6. ὡς ἐξάπηχυ U. v. 8. λεπτὸς, καπυρός· c. v. 10. ὥστε [καὶ] δι' ὅλου c. v. 13. λελοπισμένον U. v. 14. Λοπίζεται c. s. 5. v. 4. δ' ἄκρον. v. 5. δ' ἔχον. v. 7. δ' ἔνθεν. v. 10. Ὑπέρυθρα δὲ τὰ U.

P. 104. s. 7. v. 1. καὶ πολυειδὲς U. v. 5. λευκὴ (καὶ) πυκνοτέρας. v. 7. ἔνιον γένος U. v. 9. δ' οἱ. v. 10. ἑλίκην U. Cap. 14. v. 1. Ἔστι δὲ (καὶ) τῆς. v. 8. δ' οὐκ. v. 9. τὸ δὲ ξύλον U. v. 10. καὶ εὔινον U.

P. 105. s. 2. v. 3. μακρότερον πολὺ καὶ μανότερον καὶ U. v. 5. Καρπὸν δ' οὐδέτερον τούτων U. s. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύᾳ U. v. 3. στενότερον U.

P. 106. v. 5. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον U. Cap. 15. s. 1. v. 8. μακραῖς δὲ U. s. 14. Καρπιμώτερον δ' αἰεὶ U.

P. 107. s. 4. v. 6. ἐγγωνιώτερον U. v. 11. τι καὶ ῥητινῶδες, U.

P. 108. s. 5. v. 6. δὲ καὶ ὁ U. s. 6. v. 1. Κράταιγος δ' (ἐστίν). v. 4. πλατύτερον ἢ προμηκέστερον U. v. 8. ὅμοιον μεσπίλῃ U. v. 10. ξανθύνεται καὶ U. Cap. 16. v. 2. καὶ ἐπακανθίζων· U.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ U. v. 3. καὶ κόκκον U. v. 8. προσβόῤῥων, τὸ δ' ὕφεαρ U. s. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ U.

P. 110. s. 4. v. 3. παρόμοιον μυρίκῃ, U. v. 8. μεγέθει δὲ σχεδὸν τηλικοῦτον U. v. 11. καὶ ὥσπερ U. s. 5. v. 2. μεγεθος ουκ ἄγαν U. s. 6. v. 2. καὶ τὸ τῆς U. Cap. 17. v. 2. φελλος. Γίνεται U.

P. 111. s. 2. v. 6. κάλλιστα. Ὥρα U. s. 3. v. 2. θαμνοειδες U. v. 5. στρογγυλώτερον U. v. 9. (ἐκ τῶν ὄπισθεν) ταῖς λεπταῖς ἰσὶ (καὶ ταῖς ῥίζαις καὶ) μεταξύ.

P. 112. v. 3. δ' ἐνιότε καὶ U. παρὰ τὰ φύλλα U.

P. 113. v. 2. δ' ἐντός. Cap. 18. s. 1. v. 3. δ' ἄλλων. v. 4. εἴρηται πλεονάκις U. s. 2. v. 8. τῶν ἑτέρων. Ἔχει U. s. 3. v. 3. καθάπερ (τὸ) φύλλον. v. 4. δ' αὐτῷ πρὸς U. v. 5. τὰς βῆχας U. v. 8. (οὐχ ἧττον δ' ἐστὶ τὸ δένδρον πάρρυδρον.)

P. 114. s. 4. v. 7. τῆς ῥόας U. v. 8. θάμνου καὶ δένδρου U. v. 9. ταῖς ῥόαις, τὸ δὲ φύλλον ἀγνῶδες. U. sect. 5. v. 4. δ' ὅμοιον — μικρὸν (καὶ). v. 19. εὔφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον U. v. 20. ευθενεῖ c. sect. 6. v. 1. [ὁ μὲν] ἐπίγειος.

P. 115. v. 3. δὲ καὶ ἑκάστου U. v. 7. καθαπερεὶ σφαι-

ραν U. v. 9. ἐλάττων, διακεχυμένος U. s. 7. v. 1. Ἡ δὲ (δὴ) ἕλιξ U. v. 3. γωνοειδῆ U.

P. 116. v. 5. καὶ [τὰ] τῆς λεύκης τῷ U. v. 10. ὥσπερ ἡ ἑτέρα U. v. 13. Καὶ ὁ κιττὸς U. v. 14. σπερμοῦσθαι U. s. 9. v. 3. βαθύῤῥιζος· μάλιστα U. s. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν U. v. 7. ἀποκοπῇ U.

P. 117. s. 11. v. 3. ὀρθάκανθος· U. v. 5. ἀτηρόν. U. s. 12. v. 5. μείζους (δὲ) τρεῖς. v. 7. Ἴδιον δὲ τὸ τῶν U. v. 10. καὶ τοῦ βάτου. U.

P. 118. v. 5. Χαμαιδάφνης U. v. 7. μὲν αὐτῷ U. v. 10. τῷ τοῦ σησάμου U.

Lib. 4. *Cap.* 1. s. 1. v. 4. Καὶ γὰρ τοῖς ἀγρίοις U.

P. 119. v. 1. εὐείλοις U. v. 3. προσείλοις U. s. 2. v. 1. Κράνιν U. v. 11. αἱ κέραιαι U. v. 13. προσείλων U. s. 3. v. 10. προσείλοις U. v. 11. χώραν τὴν οἰκείαν U.

P. 120. v. 2. ὅθεν οὐδέποτε U. s. 5. v. 3. et 5. εὐείλοις U. v. 13. ὅλως οὐ [φυόμενα, τὰ δὲ] φυτευόμενα.

P. 121. v. 3. λεκτέον v. I. Cap. 2. s. 1. v. 5. φύλλον παρόμοιον U. v. 14. et 15. δύναται, μὴ ἐπικνισθέντος· U. s. 2. v. 3. τἆλλα U.

P. 122. s. 4. v. 7. ἀλλ᾽ ἐν Συρίᾳ U. v. 8. δὲ, καὶ περὶ U. v. 9. ἔκλευκον ἔχον καὶ U. βαρύτητος U.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ περσέα U. v. 7. (πεπαίνει·). v. 8. ἔνον· πέττει. v. 19. κλινία U. s. 6. v. 1. τἆλλα U. v. 3. δ᾽ αὐτῇ — μυρίκης U. v. 4. εὐπαγὲς U.

P. 124. v. 5. ἑκάτερον τούτων U. v. 7. σφόδρα καὶ οὐ πολλάς U. v. 11. προμήκη· U. v. 17. χρῶμα ἐπίξανθον U. s. 8. v. 3. ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν U. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενὴς U.

P. 125. s. 9. v. 1. ἡ δρῦς U. v. 3. πλείω — ἀπέχει, ναματιαίοις. s. 10. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα U. s. 11. v. 3. τὸ ἴδιον U.

P. 126. v. 3. πτερίσιν U. v. 8. τά γ᾽ ἐπιφανέστατα U. s. 12. v. 4. τηλικοῦτο U. Cap. 3. s. 1. v. 5. ἐλαία τε κάλλισται c. v. 7. καὶ κρόκον πολὺν U. v. 8. Ἔστι δὲ τοῦ λωτοῦ τὸ μὲν ὅλον δένδρον ἴδιον, εὐμέγεθες U. v. 14. μύρτα.

P. 127. v. 1. δ᾽ ὁ ἐν τοῖς — γλυκὺς καὶ ἡδὺς U. v. 3. ἔστι γαρ c. sect. 2. v. 1. Τό γ᾽ οὖν U. v. 3. φασὶ τραφῆναι πλείους — ὑπολειπόντων U. v. 4. ἐπιτηδείων. Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν τῇ U. v. 6. δ᾽ ἐπίκειται καὶ ἀπέχει μικρὸν, οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος U. sect. 3. v. 8. καρπὸν τὸν ἐν τοῖς U. v. 9. κάλλιον τὸ ἐν [τῇ] Κυρηναίᾳ U. v. 10. Τοῦ ξύλου δὲ U.

P. 128. v. 2. τὴν κεδρίδα c. s. 5. v. 4. φοίνιξ. v. 5. οὐκ

ἐν πολλῷ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δ' ὕδωρ ἔνθα μὲν γλυκὺ σφόδρα U. v. 9. ἁλυκόν. v. 10. φύεται, ξηρὸν U. v. 12. διαφορὰν ἔχον U. v. 14. θάμνον πολὺ vet. lect. s. 6. v. 3. παραγενέσθαι U. v. 5. ποτίζεται, ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων U. v. 9. πολύπουν τε καὶ U. v. 10. πολύν τε γίνεσθαι U.

P. 129. v. 1. ἀεὶ πίπτειν ἐν U. v. 7. καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα. Περὶ δὲ U. Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει U. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ U.

P. 130. v. 4. Μηδικὸν ἢ τὸ U. v. 9. καὶ τὸ φύλλον U. v. 15. τὸ ἔσωθεν v. lect. s. 5. v. 4. ἁδρυνθῇ c.

P. 131. s. 4. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον U. s. 5. v. 3. καὶ μὴ ἀμπεχόμενοι U. v. 9. δηγμὸν ἐμποιεῖ U. v. 10. καὶ Ἀλέξανδρος U.

P. 132. v. 1. κρανίοις c. v. 4. οὐθὲν U. s. 6. v. 1. χώρας (ταύτης). v. 2. γένη τὸ μέν. v. 6. λεῖον, θάτερον δέ. s. 7. v. 7. ἡλίκα ἀμύγδαλα. v. 8. παρόμοια, πλὴν τὸ κέλυφος τραχύ· τῇ δ' εὐστομίᾳ καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω U.

P. 133, v. 2. διαγιγνώσκειν, ὥς φασιν, ἂν U. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ σπείρουσι. v. 7. καὶ ἡ μελίνη c. v. 8. Ἄλλο δ', ὅ. s. 11. v. 7. στενότερον U.

P. 134. v. 1. Ἡρακλέους U. s. 13. v. 6. ταύτην δὲ φύλλον U. v. 11. ἀνθρώπους, εἰ προσραίνειέ τις U. v. 16. καὶ τῶν ὤμων U.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φιλόψυχρά τε U. s. 2. v. 7. καὶ αὗται U. v. 8. Ἀδρίαν· ταύτῃ. v. 9. τῶν ἄλλων· ἀλλ'. v. 11. δὲ καὶ κυπάριττον U.

P. 136. v. 2. μηλέαι πλεῖσται καὶ U. v. 7. οὐδὲ πολλοὶ U. s. 4. v. 4. ἔτι δὲ ἄμπελον U.

P. 137. s. 6. v. 9. οὐ δεδύνηνται U. s. 7. v. 5. τάχ' ἄν. Cap. 6. s. 1. v. 4. ἔγγαια U. s. 2. v. 3. κοινότατα πᾶσιν τό τε φῦκος καὶ τὸ βρύον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα· φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα U.

P. 138. s. 3. v. 1. μάραθον U. v. 4. καὶ τῶν λίθων U. s. 4. v. 2. Ἡρακλέους U. v. 5. ἅμα τῷ ῥῷ τῷ ἔξωθεν, καὶ καλοῦσι αὐτὸ U. s. 5. v. 2. πελάγιον. Καὶ ἐν Κρήτῃ.

P. 139. s. 6. v. 3. γονατώδη καὶ καρτερὰν U. v. 7. δὲ τὸ βρύον, ὃ φύλλον μὲν ἔχει U. s. 7. v. 1. παράγειοι U. v. 4. λοπάδες U. v. 6. πολύ, (δέ). v. 7. τοῖς τῶν ὀσπρίων v. lect.

P. 140. v. 4. δ' ὅλον. v. 11. τινῶν γ' ὅλων· — δεδυκότες ὀνίνοι τε καὶ U. s. 9. v. 9. τῷ δὲ μεγέθει U. s. 10.

v. 1. φοῖνιξ. v. 2. βραχυστέλεχες δὲ σφόδρα U. v. 6. συνεχεῖς, ὀλιγαχοῦ δὲ U.

P. 141. v. 4. καὶ τούτων U. Cap. 7. s. 1. v. 5. ἐν τῇ Ἀραβίᾳ U. v. 8. καὶ τὴν ἀνυδρίαν U. v. 7. φύεται, καλοῦσι δ᾽ αὐτὰ U.

P. 142. s. 3. v. 4. μέχρι οὗ μὲν ἂν ᾖ U. v. 10. δέ τι τούτου U. v. 15. γενόμενα πάλιν ὅταν U.

P. 143. s. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν U. v. 6. ἔχει πολὺν, ὅμοιον v. lect. s. 6. v. 2. καταλείπονται δέ τινες. v. 4. ὅτι τρέφονται U. v. 6. ἕλκαυσιν U. s. 7. νήσῳ, κεῖται. v. 8. Ἀραβίῳ κόλπῳ, τὰ — τοσοῦτο U.

P. 144. v. 1. ἀπηχυρῶσθαι vet. lect. v. 6. παρόμοιον U. s. 8. v. 11. δὲ καὶ φοίνικας U. v. 16. κρήνας ἐν τῇ νήσῳ U. v. 20. θαλάττῃ U.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἕλεσι U. v. 10. τἄλλα δένδρα, καθάπερ U. v. 12. οὖν μέχρι τοῦ κατακρύπτεσθαι codd. s. 2. v. 6. et 7. πρὸς τὸ ἀριθμήσασθαι ἀλλ᾽ ὥς γε ἁπλῶς U. s. 3. v. 4. ἡλίκον καρπὸς χειρὸς ἀνδρὸς U.

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον U. s. 4. v. 3. σκεύη (ἄλλα). v. 8. ἐσθῆτά τινα U. v. 15. καὶ ταύτας U. s. 5. v. 8. δ᾽ ἐκβάλλουσι.

P. 147. s. 6. v. 2. ὥστ᾽ οὐδεμίαν. s. 7. v. 9. αὐτῆς, πλῆθος U.

P. 148. s. 8. v. 5. οὖν ὁ πολὺς U. s. 9. v. 1. (καὶ τελειοῖ) καὶ τελειοκαρπεῖ. v. 4. καὶ οἱ πέτασοι c. v. 8. τοῦ κρίνου U. v. 10. συμμύει καὶ συγκαλύπτει U.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέγχρῳ U.

P. 151. Cap. 9. s. 2. v. 9. καρπόν· ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἑνὸς καυλοῦ καὶ U. v. 12. τἄλλα U. s. 3. v. 2. Φύεται μὲν ἀπὸ τοῦ καρποῦ τοῦ πίπτοντος U. v. 6. παρὰ τἄλλα τὸ U. Cap. 10. v. 3. καὶ ταῦτα κατὰ U.

P. 152. v. 4. κοινότατα. Ἐν δ᾽ οὖν U. v. 6. ἐλαίαγνος v. lectio ter deinceps restituenda. v. 7. κύπειρον U. v. 8. ἔτι γε μήνανθος, ἴκμη καὶ U. s. 2. v. 1. τούτου τὰ πλείω U. v. 2. ὁ δ᾽ ἐλαίαγνος U. v. 3. ἡ μήνανθος U. v. 6. ἐλαίαγνος et v. 15. sect. 3. v. 2. ἄνω κυτινῶδες v. lect.

P. 153. v. 11. συνάπτει τῇ γῇ U. s. 4. v. 7. ἐπίπυρρον. s. 5. v. 1. καὶ μηνάνθους omisso τοῦ U.

P. 154. s. 6. v. 5. ἄκανθα κεάνωθος U. v. 6. οὖν ἐπὶ λπεῖον διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται U. v. 9. κύπειρον v. l. v. 14. τὸ κύπειρον v. l.

P. 155. Cap. 11. s. 1. v. 7. πλόκιμον, καὶ φύεσθαι τὸν

μὲν U. v. 13. οὗ ὁ αὐλητικὸς U. s. 3. v. 2. ἐμμένῃ — τοὐλάχιστον, ἂν δὲ πλείω, καὶ καλλίων U. v. 9. ἐκλιπόντος U.

P. 156. v. 2. τῆς λίμνης αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς μῆκος, μείναντα δὲ τὸν ἐπιόντα U. v. 4. ᾧ δ' ἂν μὴ U. s. 4. v. 11. ἀρκτοῦρον U. s. 5. v. 2. καὶ ἡ τομὴ U. v. 7. ἴσχειν.

P. 157. v. 4. et 5. τῷ πρὸς τοὺς βλαστοὺς τὸ γόνυ c. v. 9. ἴσχειν U. s. 8. v. 3. μὲν Πελεκανία· U. v. 6. καθ' ὃ ἡ Προβατεία U. v. 8. Λεβαδείας U.

P. 158. v. 5. πάντα ταῦτα U.

P. 159. s. 12. v. 8. [καὶ ὀλιγόφυλλον,]. s. 13. v. 4. Ἔστι δ' ὁ μὲν στερεὸς, καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας. Ὁ δὲ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ καὶ ὥςπερ ἕτερον ὅλως γένος· ἐστὶ δ' ὁ μὲν ἄῤῥην στερεός.

P. 160. Cap. 12. s. 2. v. 6. δ' ὀλίγοι. v. 8. δ' ὅλως U.

P. 161. v. 3. εἴ γ' αὐαίνονται. s. 4. Εἰ δὲ U. v. 3. ἐνιαχοῦ, φανεραὶ σχεδὸν U. v. 6. τὰ δὲ μέγιστα U. v. 8. μεγάλα U. συνίσταται c. Cap. 13. v. 5. τοὺς δὲ καθ' ἕκαστον U.

P. 162. v. 1. καὶ τὰ ὅλῳ τῷ γένει c. v. 3. ἰσχυρότερα. s. 2. v. 5. Ὀλυμπίᾳ, ἀφ' οὗ ὁ στέφανος, φηγούς. v. 13. δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα U. s. 3. v. 4. μηλέαι τε καὶ αἱ ῥόαι U.

P. 163. v. 5. παραλλάττοντα c. sect. 4. v. 10. ἐξ αὐτῶν. v. 11. γελοία — δοκοίη εἶναι ἡ σύγκρισις c. sect. 5. v. 6. ὃν τὸ στέλεχος εἰ δεῖ — τιθέντα καὶ μέτρον ἀναμετρεῖν U. v. 9. παραιρουμένων U.

P. 164. s. 6. v. 5. παρασκάπτειν U. Cap. 14. s. 2. v. 3. ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ [μὲν] οὖν τότε U.

P. 165. v. 2. ἴσχει U. v. 5. καὶ ὁπώδη. Καὶ v. l. v. 6. ὡσαύτως· μᾶλλον δὲ. s. 5. v. 2. ἴσχειν U. s. 4. v. 7. ἔρινα. v. 8. οὐδ' ἐὰν ἐμφυτευθῶσιν U.

P. 166. s. 6. v. 1. καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν ὥςπερ μαδᾷ U. v. 7. κρισσωθῇ c.

P. 167. v. 11. συναποῤῥεῖ U. s. 10. v. 4. Ἐπικάει v. l. v. 12. αἵπερ καὶ χείρους U.

P. 168. s. 12. v. 7. δ' ἀμυγδαλαῖ — ἀπαθεῖς· [ἀπαθεῖς] δὲ καὶ αἱ U. v. 9. Ἀποκάεται c.

P. 169. v. 7. ἀποβαλεῖν U. s. 13. v. 1. ἐκπαγέντα — ἀπόληται c. v. 4. ἐκπήξεις c. v. 5. et 6. χειμάσῃ τὸ ἔτος· — ἐὰν γε πολὺν U. v. 7. διαμένωσιν. Ἀμφότερα U. v. 8. [ἡμέρας]. v. 10. ἔκπηξις c. sect. 14. v. 1. Θρᾴκην [ὑπὸ πνευμάτων μάλιστα] ἐκπήγνυνται. v. 6. οὐθὲν U.

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων U. v. 10. τῆς ἀνδράχνης U. sect. 2. v. 9. συκῇ καὶ φίλυρα U. v. 10. ζῆν φασι· [ζῆν] δὲ καὶ πτελέαν καὶ φοίνικα· τῆς δὲ φιλύρας

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοιὸν πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἷον πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. *ἐπιγιγνόμενα* U. v. 6. *ἢ πεύκης* U. Cap. 16. s. 1. v. 8. *ἔνιά γε καλλίω* U.

P. 173. s. 6. v. 7. *Ἀνδροκύδης δὲ καὶ* U.

Libri 5. *Cap.* 1. s. 1. p. 174. v. 15. *ἐκπεπᾶναν*. s. 2. v. 7. *φίλυρα, πηγός τε καὶ ὅλως* U.

P. 175. v. 6. *τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα τα ἐν τῷ τρίτῳ* U. s. 4. v. 2. *καθ᾽ ἑκάστην· οἷον* Vindob. v. 3. *ὑπολοπῶσιν* c.

P. 176. s. 7. v. 2. *Διὸ καὶ τὰς κώπας* U.

P. 177. v. 2. *Αὐξάνεται δὲ πρῶτον* c. s. 8. v. 2. *ἄχρι οὗ δὴ ἐφίκηται* U. s. 10. v. 5. *πληγαῖς [δ᾽] ἐναντίαις*.

P. 178. v. 11. *δένδρου δὲ τὰ* U. v. 13. *καὶ ἐν περίπτῳ — στρέφει καὶ παραλλάττει* U. s. 12. v. 9. *ὥς γε ἁπλῶς εἰπεῖν* c. Cap. 2. s. 1. v. 5. *ἔχουσι θυῖον*.

P. 179. s. 2. v. 12. *τὰ ἐντός. καὶ οὗτοι χαλεπώτεροι τῶν ἐκτός* U. s. 3. v. 8. *καὶ (ὡς) ἐν τοῖς*. v. 9. *Ὅτι δ᾽ ἥ*. s. 4. v. 3. *ἐγγλύψας θῇ λίθον* U.

P. 180. v. 1. *ὅπερ καὶ* U. v. 6. (*ὅ ἐστιν ἐν κοτίνῳ·*). v. 7. *ἐγκοιλανθέντος* U. Cap. 3. s. 1. v. 7. *Πυκνοτάτη — βραχυτάτη* U. v. 8. *οὐδ᾽ ἐπὶ*. s. 2. v. 3. *ἐβένου· καὶ ἐκ τούτου γὰρ καὶ τὰς* U.

P. 181. v. 3. *ἔχει* U. v. 7. *ταῖς ἀπίοις* v. l. sect. 5. v. 10. *μανὰ καὶ χαῦνα* U. sect. 4. v. 5. *τὰ ἰτέϊνα* U.

P. 182. s. 5. v. 6. *ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦσι δ᾽ οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω·* U. v. 12. *ἐφιστᾶσι* U. s. 6. v. 1. *φοίνιξ*. v. 5. *ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν παρήκασι* U. s. 7. v. 5. *κυπάριττος* c.

P. 183. v. 6. *ἐκ τῶνδε, κέδρων* U. v. 7. *ἐλαΐνων*. Cap. 4. s. 1. v. 5. *ἅμα σκληραὶ* U. v. 6. *τῇ ξηρότητι* U.

P. 184. s. 3. v. 8. *ὅπερ καὶ* U. s. 4. v. 7. *Ἐσθίεται* U. v. 9. *καὶ ὑπὸ θριπῶν* U. s. 5. v. 2. *τιτραίνεται κατὰ* U. v. 3. *πιττοκοπηθέντα* U.

P. 185. v. 5. *καὶ τοῖς δένδροις* v. l. s. 6. v. 5. *ἐλιμνώθη*. s. 7. v. 12. *τόπον, κατάγνυσθαι* U. s. 8. v. 1. *δὲ ξύλον οὐχ ὥςπερ*.

P. 186. v. 9. *κἂν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει* U.

P. 187. v. 4. [*διαμένῃ·*]. s. 4. v. 3. *πρίωσι· δεῖ γὰρ ὀρθὴν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἷον* U. v. 7. adde margini: V. Cap. 7. v. 8. *τὰ [μὴ] δοκοῦντα*.

P. 188. s. 6. v. 10. *μήτραν. Οὐδέν*. v. 13. *βόλιτον* c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. *καρύας, γίνεται — ἔρειψιν, οἷον*. s. 2. v. 2. *πρὸς δὲ τὰς* v. l. v. 3. *χρείας ἐχέκολλον μὲν μάλι-*

στα ἡ πεύκη U. v. 5. Εὐτορνότατον. s. 3. v. 7. τὰ λίαν U. v. 11. καθάπερ [γὰρ] ὄστρακον.

P. 190. v. 2. πελέκησις τῶν U. v. 4. κράνεια c. Cap. 7. s. 1. v. 3. 4. πλείστη — μεγίστοις, πειρατέον. s. 2. v. 9. τα δ' οὔ.

P. 191. v. 1. καθαπερανεὶ U. s. 4. v. 3. ἄρκευθος, ἔτι κυπάριττος, δρῦς, ἁπλῶς U. s. 5. v. 1. Δεῖ δὲ καὶ καθ' ἕκαστον U.

P. 192. s. 6. v. 4. ἄξονας ταῖς μονοστρόφοις ἁμάξαις, καὶ εἰς ζυγὰ λύραις καὶ ψαλτηρίοις U. s. 7. v. 3. μᾶλλον ῥσαπής U. v. 6. τερεβίνθῳ U.

P. 193. s. 8. v. 4. καὶ πτελεΐνοις καὶ μελεΐνοις, τὰς δὲ μεγάλας σφύρας πιτυΐνας ποιοῦσιν. Ὁμοίως U. Cap. 8. s. 1. v. 8. περιλαμβάνειν· ἐν δὲ U. v. 10. δὲ καὶ ἐάν τις U. v. 13. βασιλεῖς, ἅμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἅμα δὲ U.

P. 194. v. 3. ὥστε εἰςπλέοντας U. v. 5. Καὶ ὅλως δὲ πᾶσαν U. v. 8. Διαβάντας δέ τινας ἀποτεμέσθαι U. s. 5. v. 3. μυῤῥίνους U. v. 14. τόπον εἶναι καὶ τοῦτον U.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. Τὸ δὲ καὶ πρὸς U. s. 2. v. 2. συμμέτρως γὰρ ἔχουσι τῷ πυκνῷ — ὑγρῷ. Βελτίους U. v. 5. προςβοῤῥων U. v. 7. ξηρότερα καὶ πυκνότερα U.

P. 196. v. 2. νωθεστέρα U. v. 3. ὀξυτάτη ἡ ἐκ U. v. 4. δὲ ὅλως οὐ U. s. 4. v. 3. συνθεῖναι πρὸς τὴν κατάπνιξιν. v. 5. ἐξάπτουσι, παρὰ μέρος παρακεντοῦντες U. s. 5. v. 3. Λέγω δὲ τὰ ὑγρὰ U.

P. 197. s. 7. v. 6. αὐτοῦ γίνεται. v. 11. δάφνης ἄριστον ita U. ἀπαθέστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται c.

P. 198. *Libri* 6. *Cap.* 1. s. 1. v. 8. μὲν οὖν ἴσως U. v. 12. ἡμεροκαλλὲς U.

P. 199. s. 3. v. 2. ἀσφάραγος c. v. 9. στοιβὴν. s. 4. v. 2. οὕτως διαλαβεῖν U.

P. 200. v. 2. σφάκος. v. 4. πρὸς τούτοις ἔτι τὰ U. v. 5. ἐννευρόκαυλα U. μάραθον U. ἱππομάραθον c. Cap. 2. s. 1. v. 5. [τὸ φύλλον].

P. 201. v. 5. ἀπανθήσαντος εὐμελιτεῖν c. sect. 4. v. 6. θαλάττης U. v. 8. ὀρίγανος U. v. 11. θαλάττης.

P. 203. s. 9. v. 4. ἐννευρόκαυλα c. v. 5. μάραθον U. Cap. 3. v. 1. ἰδιώτατον. v. 10. φυλλῶδες (οἷον) τὸ.

P. 204. v. 5. [ἀγαθὸν]. s. 2. v. 6. μέταλλα τῶν ῥιζοτομιῶν αὐτοῖς· U. v. 8. προϋπάρχον U. ἔξεστι γὰρ U. s. 3. v. 6. καὶ ἀεὶ συνεργαζομένης U.

P. 205. s. 4. v. 12. Οὐθὲν δὲ U.

P. 206. v. 10. καρθηκώδη καὶ ὅλως τὴν ἀκανθώδη φύ-

σιν U. Cap. 4. s. 2. v. 2. ὁ μὲν σκορπίος U. v. 3. τῷ ὑπὸ τὸ ἄκρον U. v. 5. δ' ἐπιπορφυρίζον·

P. 207. v. 1. (καὶ βαθύῤῥιζον,). s. 3. v. 2. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν U. s. 4. v. 4. ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μονόκαυλα καὶ μὴ ἔχειν, ὥςπερ ὁ κνῆκος· U.

P. 208. s. 6. v. 5. Ἴδιον δ' ἔχει. v. 9. Ἔχει δὲ καὶ τὴν U.

P. 209. s. 7. v. 3. Καὶ ὅτι τότε U. s. 8. v. 7. ἀπάτης — μυρίκης c. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι U. s. 10. v. 2. τἄλλα U. v. 4. ῥίζης καυλοὺς — ἔχει [πλατὺ] καὶ U.

P. 210. Cap. 5. s. 2. v. 10. εὐείλοις U.

P. 211. v. 4. καὶ φύεται U.

P. 212. Cap. 6. s. 2. v. 3. μόνον χρήσιμον· U. v. 11. ἄκλων ὅλος U.

P. 213. v. 2. εὐχροίᾳ U. s. 5. v. 2. ἡ εὔχροια καὶ ἡ εὐοσμία U. v. 7. ἐκεῖ αἱ ὀσμαὶ U.

P. 214. s. 8. v. 3. δικαυλεῖ v. lect.

P. 215. Cap. 7. s. 2. v. 3. καὶ οὐδὲ πώποτε U.

P. 216. v. 3. θυμβρώδης c. sect. 5. v. 5. [σπείρεται].

P. 217. v. 2. Τοῦ γὰρ U. s. 6. v. 2. ὡς πρωϊαίτατα c.

P. 218. Cap. 8. v. 4. καὶ ἔτι πλείω τὸ φλόγινον U.

P. 219. s. 5. v. 14. Δοκεῖ δὲ πολὺ πρὸς U.

P. 220. *Libri* 7. *Cap.* 1. s. 1. v. 4. τὸ λαχανηρὸν U. v. 7. Εἰσὶ δὴ U. s. 2. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον U. v. 14. ἀνδράφαξυν c.

P. 221. s. 3. v. 16. οὐδὲ γὰρ ἐθέλει U.

P. 222. v. 4. εὐκρᾶσιν. s. 6. v. 8. εἴπερ μὴ φυτεύεται v. lect. v. 11. τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ U.

P. 223. s. 8. v. 3. σχῆμα τῷ. v. 4. ἀκρεμονικάς.

P. 224. Cap. 2. sect. 2. v. 13. κεφαλὴν, ἐξ — φύλλων, αὐανθέντος. v. 15. ἀλλὰ διὰ τὸ μὴ U. v. 6. κεφαλάς, (διὸ καὶ) συλλέγουσι.

P. 225. v. 2. παλιμβλαστεῖς U. s. 5. v. 3. Ῥαφανὶς γ' οὖν U.

P. 226. s. 8. v. 3. βλίτου καὶ τῆς ἀνδραφάξυος καὶ τῶν τοιούτων ἧττον om. v. 12. τῶν νευροκαύλων v. l. v. 13. καὶ τὸ ἄνηθον U.

P. 227. s. 9. v. 2. [τὰ πλάγια]. Cap. 3. s. 1. v. 2. μέρος τὰ κάτω U.

P. 228. v. 7. μάραθον. s. 4. v. 2. et 3. τὸ ὤκιμον. Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπα, καθάπερ ὤκιμον, τὰ δὲ πλαγιόκαρπα U.

P. 229. v. 1. ἀκολουθεῖ........ ἐὰν τὰ ἄλλα Ald. Med. U. s. 5. v. 9. [Καὶ διαφορὰν]. v. 13. Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα

U. Cap. 4. s. 2. v. 1. et 2. Οἷον τῆς ῥαφανίδος [γένη]. v. 3. λειοθασίαν, τὴν δὲ ἀμωρέαν Βοιωτίαν U.

P. 230. v. 1. λειοθασίαν.

P. 231. v. 2. διαφοραὶ καθ' ἑκατέραν U. v. 4. Τὸ δ' ὅλον U. sect. 5. v. 9. κηπουρικαῖς U. s. 6. v. 4. μανότερον c. v. 8. ἐμφερέστερον U.

P. 233. s. 11. v. 4. ὀψίων U.

P. 234. s. 12. v. 3. κρομμύου· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου U. v. 13. οὖν τῶν γενέσεων U.

P. 235. Cap. 5. s. 2. v. 3. δυσμανῆ· A. M. U. ὀχετῶν [οὐκ]. v. 6. [τὰ] γόνιμα. s. 5. v. 8. πάντα δ' εὐαυξέστερα A. U. s. 4. v. 1. Θηρία δὲ γίνεται A. M. U. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσιν U.

P. 236. sect. 5. v. 11. ὑπερπαῖον A. M. U.

P. 238. Cap. 7. s. 1. v. 7. ἀπάτη, χόνδρυλλα, ὑποχοιρὶς c. v. 10. ἔνθρυσκος c. v. 11. ἄλλα καλοῦσι, σκάνδιξ, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικώδη· τραγοπώγων, οἱ δὲ κόμην U.

P. 239. s. 2. v. 2. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα U. v. 7. εὐκήπευτόν τινες U. s. 3. v. 6. οἷον ἀπάτης c.

P. 240. s. 4. v. 3. ἀπάτη c. v. 9. ἄοσμοι U. Cap. 8. s. 1. v. 10. καθάπερ ἐπετίνη καὶ ἀπαρίνη U. v. 13. Κοινὴ δὲ (καὶ) αὕτη. s. 2. v. 1. περιαλλόκαυλον· ἔτι δὲ.

P. 241. v. 4. ἡμέροις· καὶ τὰ μὲν εὐθύκαυλα, τὰ δὲ σκολιόκαυλα, καὶ τούτων τοῖς ἡμέροις U. Cap. 9. s. 1. v. 6. καρποφόρον U. s. 2. v. 2. δένδρεσι U.

P. 242. s. 3. v. 9. ἐρευθεδανοῦ v. lect.

P. 243. Cap. 10. s. 1. v. 7. γὰρ θερινὰ κομιδῇ c. v. 9. ὥςπερ καὶ (περὶ) τῶν. s. 2. v. 2. κἂν ταύτῃ U.

P. 244. v. 9. ἀπάτην c. sect. 3. v. 9. ὀψιβλαστῆ, πλὴν εἴ τις ὑποθοῖτο τοῦ ἔτους τὴν ἀρχήν τινα πρὸς τῇ ἵνα ζῇ. Καὶ αὐτῶν U.

P. 245. Cap. 11. s. 1. v. 4. ἱστορίας..... ὅσα μὴ Codd. v. 6. κἂν εἴ τι — τοιοῦτο U. sect. 2. v. 2. ἀχύνωψ U.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης· c.

P. 248. Cap. 13. s. 2. v. 2. ὅλον, οὐδ' ἄνθος, ὥςπερ U.

P. 249. v. 1. ἀνθρηνοειδές· U. v. 2. διεσθίον U. v. 7. καὶ πάντων δὲ U. s. 5. v. 4. τοῦ μὲν αὐτοετές, τοῦ δ' εἰς U. v. 11. ὥραν ἔτους τὸ U.

P. 250. s. 7. v. 14. πολὺ δὲ πλέον τὸ φύλλον U. v. 15. (οὐ) μικρά. v. 16. προσεμφερὴς δὲ κατὰ U.

P. 251. s. 9. v. 7. πρῶτον.... κατὰ χειμῶνα, τοῦ δ' ἦρος c.

P. 252. Cap. 14. s. 3. v. 7. χαλεῶν καὶ ῥινῶν U. v. 9. καὶ αὕτη c. Cap. 15. v. 1. Ὅσα δὲ τὰς ἀνθήσεις λαμβάνουσι συνακολουθοῦντα U. v. 5. ἅμα τῷ χελιδονίᾳ c.

P. 253. s. 3. v. 7. καρποῖς, καὶ δυνάμει δὲ τῇ κατὰ τὴν προσφορὰν coni. v. 10. ζητεῖν, ἐν οἷς καὶ ὁ μελίλωτος καλούμενος coni.

Libri 8. *Cap.* 1. p. 254. v. 10. μελίνη, σήσαμον c. s. 2. v. 6. Πλειάδος δύσιν U. v. 8. δ' ἀρχομένου U. v. 9. χειμῶνος. Οὐ τῶν αὐτῶν δὲ ἑκατέρα· τὰ μὲν γὰρ.

P. 255. s. 4. v. 2. τούτων γ' αὐτῶν U.

P. 256. Cap. 2. s. 1. v. 8. γίνεται τὸ ἀμφοῖν U.

P. 257. s. 2. v. 6. [καὶ] τοῖς τοιούτοις. v. 12. διμερῆ, τὰ δὲ. s. 3. v. 9. διὸ καὶ ταῤῥιώδη καὶ πολύκλαδα καὶ πολύκαυλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Σχεδὸν U.

P. 258. s. 5. v. 1. Ἀποχυθεὶς δ' εὐθὺς.

P. 259. s. 6. v. 3. τετταρακοσταῖα U. et v. 5. τετταρακοσταῖον U. et v. 8. τετταράκοντα U. s. 7. v. 6. ἑβδόμῳ θερίζονται, περὶ U. s. 8. v. 8. θαυμαστὰς καὶ ὕλην U.

P. 260. s. 9. v. 4. πρώϊον οὕτω U. s. 10. v. 2. διαφέρειν, ἐν ᾧπερ γε ἅπαξ αἱ ἄλλαι U. v. 5. οὐδεμίαν ὡς εἰπεῖν τοῦ γε U. v. 8. τριάκοντα μάλιστα ἢ οὐ U.

P. 261. Cap. 3. δὲ καθ' ὅλα τὰ γένη c. v. 3. ὁμογενῆ c. s. 2. v. 5. καὶ μελίνης καλαμώδης c.

P. 262. s. 4. v. 4. Τὸ δ' ὅλον U. Cap. 4. v. 1. [Καὶ] τὰ μέν.

P. 263. v. 1. τὰ [μὴ] ὁμογενῆ — ὁμογενῆ c. v. 13. εὐχυλότερον v. lect. s. 2. v. 3. ὁμαλῆς v. lect. v. 4. Τῷ μὲν οὖν ὅλῳ U. v. 6. πάλιν (οἷον).

P. 264. v. 5. Ἔτι δ' αἱ μὲν. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναι καὶ U. s. 3. v. 14. πολύχοι et v. 15. ὀλιγόχοι U. v. 17. δ' ὀλίγον.

P. 265. v. 2. φυσικώταται U. v. 6. *Αἰνείαν*, οἱ U. s. 5. v. 11. οὐ πόῤῥω U.

P. 266. Cap. 5. v. 7. τῶν γ' ἄλλων c.

P. 267. s. 4. v. 5. δ' οὕτω U.

P. 268. Cap. 6. s. 1. v. 6. ἐπίπαν ὁ πρῶτος ἄροτος ἀμείνων εἶναι, χείριστος δ' ὁ σπόρος ἐν ταῖς ἡμιβρόχοις· ἀπόλλυται U. s. 3. v. 2. κόπρισις τοῖς σπόροις πρὸς U.

P. 269. v. 1. λίαν ἐξεργάζεσθαι U s. 5. v. 1. Ὕδωρ δ', ὅταν U.

P. 270. v. 3. Ζητεῖ δ' ἡ U. Cap. 7. v. 2. μεταβάλλειν φθειρόμενον U. v. 12. δασύτης καὶ τοῦ τοῦ αἰγίλωπος U. v. 13. ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανὴς γίνεται (καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος) τοῦ ἦρος. Τοῦτο U.

P. 271. v. 1. et 2. νειὸν καρποῖς, τήν γε U. s. 3. v. 3. Μελίναι δὲ καὶ κέγχροι c. v. 5. et 6. αἵ δὲ μελίναι γλυκύτεραι c. (εἰ) καὶ ἀσθενέστεραι, c. v. 10. τὸ δ᾽ ὅρμινον U. v. 11. δ᾽ ἅμα U.

P. 272. s. 5. v. 3. εἰς κράστιν U. v. 6. στάχυς ἀτελὴς U. v. 8. καταπονουμένων U.

P. 273. Cap. 8. s. 1. v. 8. ψυχρινῶν U. v. 10. ἀποχεῖται c.

P. 274. s. 2. v. 1. ὥρας [θεωρητέον]. v. 3. Ἀθήνησί γ᾽ οὖν U. v. 7. οἱ πυροὶ ποιοῦσιν ἡμιόλια τὰ ἄλευρα καὶ ἐν Σόλοις τῆς Κιλικίας καὶ οἱ πυροὶ καὶ αἱ κριθαί· U. v. 12. [διὰ] τὴν χώραν. s. 3. v. 1. δένδρων εὐθὺς A. M. U. s. 4. v. 1. ἄλλην τιν᾽ αἰτίαν U. v. 3. εὐθενεῖν U.

P. 275. v. 3. τινὰ καὶ παραπλήσιον U. s. 5. v. 2. αἱμόδωρον καλούμενον μᾶλλον ἰδίᾳ· ἔστι δὲ τὸ αἱμόδωρον μονόκαυλον U.

P. 276. Cap. 9. s. 1. v. 7. βαρὺ A. M. U.

P. 277. s. 3. v. 6. καὶ [ὁ ἔλυμος·] πολυκαλαμώτερον [γὰρ] καὶ c. v. 11. τἄλλα — ἐλέγχθη. Καὶ περὶ μὲν τούτων ἅλις U. Cap. 10. s. 1. v. 2. ἡ ἐρυσίβη U. v. 4. ψυλλῶν, τινὰ δὲ καὶ ὑπ᾽ ἄλλων θηριδίων. Ἔνια U. v. 7. (εἰ) μή. s. 2. v. 7. ἐρυσιβᾷ U.

P. 278. v. 2. ἁδρύνεσθαι οὖσα U. s. 4. v. 9. μὲν αὖον τοῦ στάχυος, θάτερον U. s. 5. v. 3. γένωνται U. v. 4. καὶ (ἐν) τοῖς ἐρεβίνθοις. v. 6. ἐν τοῖς ξηροῖς καρποῖς U. v. 10. ἅπαντα δὴ ταῦτα U.

P. 279. Cap. 11. s. 1. v. 5. μελίνη καὶ κέγχρος· c. s. 2. v. 1. Γίνεται δὴ φθειρομένοις σπέρμασιν ἴδια A. M. U. s. 4. v. 1. ἀπεξηραμμένας· U.

P. 281. s. 8. v. 3. καὶ τὴν ἔκφυσιν, U.

P. 282. *Libri* 9. *Cap.* 1. s. 1. v. 8. δὲ καὶ μάλιστα, U. s. 2. v. 4. τερεβίνθου, U.

P. 283. v. 6. σμύρνα U. s. 3. v. 12. ὥσπερ τὸ τοῦ U. v. 13. σκαμμωνίας v. lect.

P. 284. s. 5. v. 2. ἀπ᾽ ἐντομῆς U. v. 4. [ἀξιόλογα]. v. 6. διὸ κοὐκ ἂν ἐφελκουσι U. s. 6. v. 7. τερεβίνθου ει s. 7. v. 2. ἐλάττων (καὶ) ἡ τούτων. v. 6. σιλφίου· καὶ καλοῦσι δέ. v. 10. δ᾽ ὡραῖν.

P. 285. Cap. 2. s. 2. v. 2. γὰρ ἡ τερεβινθίνη· U.

P. 287. v. 1. ξύλα (καὶ) τῆς.

P. 288. Cap. 3. s. 2. v. 3. ἐμβαλόντες U. v. 4. διαλάμψῃ M. U. s. 3. v. 3. δύναντος A. M. U.

P. 289. v. 5. δ᾽ ἐστὶν U. Cap. 4. v. 3 δι᾽ ἐντομῆς M.

P. 290. s. 3. v. 5. δ᾽ ἔχειν. v. 6. Ἕτεροι δ᾽, αἱ. v. 9.

φύλλον δ' ἔχειν. v. 10. τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δαφνοειδὲς, καὶ λειόφλοιον δ' εἶναι U. s. 4. v. 1. Ἔφασαν δ' οὗτοι. v. 15. ἀποξύειν U.

P. 291. v. 8. Ἡλίου. v. 10. τηρεῖν ἐκεῖνο τοὺς c. s. 6. v. 5. δεῖ πραθῆναι U. v. 7. ὅστις δ' ἂν U. s. 7. v 6. παρηκμακότων U. v. 7. Τὸ δ' ἐκ τῆς U.

P. 292. v. 1. et s. 8. v. 5. 6. et 9. τερεβίνθου — θω — θον — τερεβίνθου. v. 2. εὐοδμότερα U. s. 8. v. 9. τῶν τῆς τερεβίνθου U. s. 10. v. 4. ὧν ἐπάρχουσιν c.

P. 293. v. 4. δ' ἡ μέν. v. 5. ὁμόχρων U. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηκόαμεν ἄχρι γε τοῦ νῦν U. Cap. 5. s. 2. v. 1. θαμνῶδες μὲν καὶ ἔτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναί φασιν, δύο U.

P. 294. s. 3. v. 3. περιφλεῦσαι· A. M. U.

P. 295. Cap. 6. s. 3. v. 5. βρέχεσθαι γὰρ U. s. 4. v. 3. ἀγγείδια U. Cap. 7. s. 1. v. 5. Ἀντιλιβάνου· ὁ γὰρ Ἀντιλίβανος μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου· U. v. 8. πρὸς ταύτῃ. c. v. 9. ἀνεξηραμμένῳ U.

P 296. v. 8. τοῦ πανάκους U. v. 13. δ' εἶναι. s. 3. v. 6. ἄννητος U.

P. 297. v. 3. ἀναξηρᾶναι. v. 5. ἕτερ' ἄττα. v. 6. μικρὰν c. Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ' αὑτὰς πολλὰς καὶ παντοίας ἔχουσι. U. v. 10 εἰσὶν αἱ δυνάμεις c. v. 18. εἴρηται μικρῷ πρότερον, οἱ ῥιζ. U. s. 2. v. 1 Ὁ μὲν οὖν ὀπισμὸς U. Cf. T. 5. p. 71. seqq. v. 2. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ U.

P. 298. v. 1. ἀμερθῶσι U. v. 6. τοῦτ' ἴδιον. v. 8. ὥσπερ καὶ τῆς U. deinceps ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν U. v. 9. ἀπ' ἐντομῆς. v. 9. ὧν ἐνίους U. s. 3. v. 2. δ' οὐδ' ὀπισμὸς. v. 4. τὴν ὑπόστασιν U. v. 5. ὅτι καί. v. 8. et 9. ῥᾴω ποιεῖ καὶ θάττω c. s. 4. v. 2. ὥραις θέρους U.

P. 299. s. 5. v. 2. δ' ὅσα. v. 6. ἀλειψάμενον U. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν U. v. 10. μεθ' ἡμέραν U. s. 6. v. 3. et 4. (ἐξάπτειν — κατακαίειν) M. U. s. 7. v. 1. Φυλάττειν. v. 4. τινὰς αἰτίας .... Τὸ δ' M. U.

P. 300. v. 5. τὸ ἕτερον τέμνειν U. s. 8. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον U. v. 8. καὶ τέμνειν ἱστάμενον πρὸς ἕω καὶ κατευχόμενον αὐτὸν δὲ U. Cap. 9. v. 5. σκαμμωνίας. v: lect. deinceps θαψίας καὶ ἑτέρων, καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον U. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει. v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα. Διδόασι δ' ἐν οἴνῳ ἢ ὄξει U. v. 12. καὶ ἐνείραντες ὑπὲρ γλεύκους ἐκρέμασαν ἐπὶ καπνῷ U.

P. 301. sect. 2. v. 2. ταυτά. v. 4. καθαίρουσιν· ἔχει. v. 7. ἐξαμβλώσεις καὶ τὰς δυσουρίας, ὁ δὲ ὀπὸς ἡ χαλβάνη

καλουμένη πρός τε τὰς ἐξαμβλώσεις καὶ πρὸς τὰ σπασμάτια U. v. 10. φύσας U. s. 3. v. 7. καὶ (εἰς) ἀκυτόκιον περίαπτον καὶ U. v. 10. τρυγὸς. s. 4. v. 4. Συλλέγεται δὲ U. s. 5. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα U. v. 3. τριβόμενα, καὶ πρὸς τὰ τεμόμενα U. v. 5. ἀργέματα (προσάγειν).

P. 302. v. 1. φύλλον τρίψαντα. v. 2. τὸ δ' ἀνάστημα. v. 4. πρὸς ταὐτὸ c. v. 6. ῥίζης τὸ μὲν ἄνω, τὸ δὲ U. v. 7. οἷον καὶ τῆς U. v. 9. ταῦτα c. v. 10. (καθαίρειν) M. U. s. 6. v. 2. μαράθῳ U. v. 3. δ' ἰσχὰς. v. 6. λεπυριώδη c. v. 7. Συλλέγεται δὲ τοῦ U. Cap. 10. v. 1. ὁ δ' ἑλλέβορος. v. 6. τοῦ μὲν μέλανος U. v. 11. ὅμοιον σφόδρα τῷ U. v. 12. μῆκος δ' ἔχον· (εὐμηκες) U. v. 2. ἠρτημένον καὶ U.

P. 303. v. 3. οὐδὲν νέμεσθαι τούτων U. v. 8. et 9. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται τῆς Οἴτης U. v. 10. εὐεμὲς ἢ U. sect. 3. v. 1. δ' ὁ μὲν. v. 5. οἷς χρῶνται U. v. 6. ὁ Οἰταῖος, ὁ Ποντικὸς, ὁ Ἐλεάτης, ὁ Μασσαλιώτης U. v. 7. et 8. τοῖς ἀμπελῶσι U. s. 4. v. 4. καὶ ὠνοῦνται U. v. 5. σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς U. v. 6. ὄντα ταῖς δυνάμεσι διαφέροντα U. v. 7. τινὲς ἔκτομον [καὶ] Μελαμπόδιον U. v. 8. et 9. πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος U.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 1. δ' ἐστὶ. v. 2. ἕτερ' ἅπα. v. 5. δὲ τὰ τρία, τὸ μὲν Χειρώνιον καλούμενον, τὸ δ' Ἀσκληπίειον, τὸ δ' Ἡράκλειον U. v. 9. δὲ μάλιστα τὰ χωρία U. v. 11. τὰ ἄλλα U. v. 12. Τοῦ δ' ἔχεως U. v. 13. καὶ καταπλάττοντες καὶ πιεῖν ἐν ὀξίνῃ διδόντες U. v. 14. καὶ (καθ') ἑλκῶν. s. 2. v. 2. μῆκος μὲν [ἔχει] ὡς c. v. 4. ἁλυκώδη U. v. 5. δὲ οἷόνπερ ἡ θαψία U. v. 7. (καθ') ἑρπετῶν. v. 8. (κατὰ) κεφαλῆς.

P. 305. v. 2. καθάπερ λιβανωτοῦ· ἀγαθὴν U. v. 2. δὲ (κατὰ) τῆς U. v. 4. καὶ (κατ') ὀδυνῶν U. s. 4. v. 1. Ἄλλα δὲ πανάκη U. v. 4. ἀλφίτου U. s. 5. v. 7. δὲ (τιθυμάλλῳ) ὅμοιον (ἢ) μηλέᾳ (τῇ) γλυκείᾳ U. v. 10. διδόασι πιεῖν, καὶ U. s. 6. v. 2. μανικὸς, οἱ. v. 3. περιττὸν, λευκὴν. v. 5. μὲν (οὕτως) ὥστε U. v. 7. (καὶ φαντασίας τινὰς φαίνεσθαι) δ' ὥστε. v. 8. παύεσθαι U. v. 9. φασὶν ὀπὸν Κενταυρίου· ἐὰν δ' ὥστε U.

P. 306. v. 2. μεῖζον καὶ δασύτερον· τὸν δὲ καυλὸν c. v. 3. γηθύου· ἔοικε δὲ c. s. 8. v. 3. πηγυαῖον U. v. 4. οὕτως ὡς δεῖ χρῶνται U. v. 5. δὲ μᾶλλον U. s. 9. v. 3. ἀπ' ἄκρου· U. v. 9. αἱ κριθαὶ, καὶ ξηραίνοντες καὶ. v. 11. (ἐν ὕδατι — ξηράναντες,). v. 13. μηκωνος, τὸ δὲ.

P. 307. v. 1. δύο γάρ εἰσιν. s. 11. v. 1. φύλλον οἷον U. v. 3. ὁπότε ἐρείκη U. v. 5. βλάστην U. v. 7. τοὺς σεῖς· συλλέγεται U. Cap. 12. s. 1. v. 4. λευκὴ καὶ παχεῖα καὶ γλυ-

καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοιὸν πλὴν μικροῦ, τῶν δὲ ἄλλων οἷον πωροῦσθαι, [καὶ] ἰδίαν τινὰ U.

P. 171. s. 3. v. 2. ἐπιγιγνόμενα U. v. 6. ἢ πεύκης U. Cap. 16. s. 1. v. 8. ἔνιά γε καλλίω U.

P. 173. s. 6. v. 7. Ἀνδροκύδης δὲ καὶ U.

Libri 5. *Cap.* 1. s. 1. p. 174. v. 15. ἐκπεπᾶναν. s. 2. v. 7. φίλυρα, πηγός τε καὶ ὅλως U.

P. 175. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα τα ἐν τῷ τρίτῳ U. s. 4. v. 2. καθ' ἑκάστην· οἷον Vindob. v. 3. ὑπολοπῶσιν c.

P. 176. s. 7. v. 2. Διὸ καὶ τὰς κώπας U.

P. 177. v. 2. Αὐξάνεται δὲ πρῶτον c. s. 8. v. 2. ἄχρι οὗ δὴ ἐφίκηται U. s. 10. v. 5. πληγαῖς [δ'] ἐναντίαις.

P. 178. v. 11. δένδρου δὲ τὰ U. v. 13. καὶ ἐν περίπτῳ — στρέφει καὶ παραλλάττει U. s. 12. v. 9. ὥς γε ἁπλῶς εἰπεῖν c. Cap. 2. s. 1. v. 5. ἔχουσι θυῖον.

P. 179. s. 2. v. 12. τὰ ἐντός. καὶ οὗτοι χαλεπώτεροι τῶν ἐκτός U. s. 3. v. 8. καὶ (ὡς) ἐν τοῖς. v. 9. Ὅτι δ' ἤ. s. 4. v. 3. ἐγγλύψας θῇ λίθον U.

P. 180. v. 1. ὅπερ καὶ U. v. 6. (ὅ ἐστιν ἐν κοιτίνῳ·). v. 7. ἐγκοιλανθέντος U. Cap. 3. s. 1. v. 7. Πυκνοτάτη — βραχυτάτη U. v. 8. οὐδ' ἐπί. s. 2. v. 3. ἐβένου· καὶ ἐκ τούτου γὰρ καὶ τὰς U.

P. 181. v. 3. ἔχει U. v. 7. ταῖς ἀπίοις v. l. sect. 5. v. 10. μανὰ καὶ χαῦνα U. sect. 4. v. 5. τὰ ἰτέϊνα U.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦσι δ' οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω· U. v. 12. ἐφιστᾶσι U. s. 6. v. 1. φοίνιξ. v. 5. ποιοῦσι, τὸν δὲ φελλὸν παρήκασι U. s. 7. v. 5. κυπάριττος c.

P. 183. v. 6. ἐκ τῶνδε, κέδρων U. v. 7. ἐλαΐνων. Cap. 4. s. 1. v. 5. ἅμα σκληραὶ U. v. 6. τῇ ξηρότητι U.

P. 184. s. 3. v. 8. ὅπερ καὶ U. s. 4. v. 7. Ἐσθίεται U. v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν U. s. 5. v. 2. τιτραίνεται κατὰ U. v. 3. πιττοκοπηθέντα U.

P. 185. v. 5. καὶ τοῖς δένδροις v. l. s. 6. v. 5. ἐλιμνώθη. s. 7. v. 12. τόπον, κατάγνυσθαι U. s. 8. v. 1. δὲ ξύλον οὐχ ὥςπερ.

P. 186. v. 9. κἂν ἐπινῇ, μᾶλλον κάτω ῥέπει U.

P. 187. v. 4. [διαμένῃ·]. s. 4. v. 3. πρίωσι· δεῖ γὰρ ὀρθὴν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν, οἷον U. v. 7. adde margini: V. Cap. 7. v. 8. τὰ [μὴ] δοκοῦντα.

P. 188. s. 6. v. 10. μήτραν. Οὐδὲν. v. 13. βόλιτον c.

P. 189. Cap. 6. v. 1. καρύας, γίνεται — ἔρειψιν, οἷον. s. 2. v. 2. πρὸς δὲ τὰς v. l. v. 3. χρείας ἐγκέκολλον μὲν μάλι-

P. 318. v. 2. ἀβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξαίφνης U. θάνατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. τοιοῦτον (ὥσπερ) ἔλεγεν. v. 6. σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλαιστιαῖος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τἄλλα. Συντίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖος U. v. 4. ἐχρῶντο, καθάπερ οἱ ἄλλοι· νῦν δ' οὐδ' ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὂν, μετὰ. v. 3. διαττήσαντες, λεπτὰ ἐπιπάττοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U. v. 3. καὶ ἀγροὶ τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγετο δ' U. s. 2. v. 2. ἀσυνηθείᾳ ἕτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύναντος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4. τὰς βῆχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταὐτὸ.... καὶ τὰς μὲν πηγνῦναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσι, διὰ. v. 7. σκορπίῳ, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρόβατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ τὰ φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν, οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγω δὲ σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ. v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον U. v. 9. ἢ καὶ χρῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καί). s. 5. v. 3. καὶ ἄμφω μορφὴν U. v. 5. τοῦ δ' ἄῤῥενος οἷόν περ U. v. 7. ὥσπερ ὄρχις U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαί φασιν U. v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκονθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει δὲ θηλύπτερις τῆς πτερίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9. v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ' εἰς αἷμα. v. 10. σφοδροτέρως τὰς γυναῖκας ὁρμᾶν, ὅταν U. s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένας πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· κἂν U. v. 5. τῶν βοτρύων U. v. 7. αἴσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9. οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2. στρύχνον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα ῥίζα — πραότερον καὶ ἱλαρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8. μέγας θάμνος U. v. 9. ὄζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s. 2. v. 1. οἰνώδη· ἀλλὰ τάδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίαις, καὶ, ὥς δή φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντίῤῥιζόν U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόασι λύσιν. v. 9. ὥςπερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πιτραϊκὴν U. v. 13. Ῥίζαν v. leet.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικὰ U. καὶ διαῤῥοίᾳ διαφθείρεται U. s. 4. v. 2. δ' οὐ φύσει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14. ἑρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἔλαιον· τῶν δὲ ἑρπετῶν ἐν οἴνῳ U. v. 18. ἐπιπαττομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9. Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὁποιασοῦν U. v. 10. δυνάμεις, [ὅσαι] καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἀόσμων ποιοῦσι διαφορὰς U.

LIBRI I. DE CAVSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ πᾶσαι πᾶσιν U. v. 12. ἥκιστα δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μὴ) τι. s. 3. v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]ατμίζεται. s. 4. v. 2. καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστ' [η] μόνος. s. 3. v. 4. εὔλογον, εἰ ὑγρόταται αὗται καὶ γεννικώταται U. v. 9. ἢ πονήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρέμονος, καθάπερ. v. 5. Τὰ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἄκρα καὶ ἁπαλὰ U. s. 2. v. 4. [οὐκ] συξήραντα. v. 7. ἀβλάστητα v. leet. v. 8. ὡς ἐν παραλόγῳ U. v. 9. σπάνιον, οἷον.

P. 335. v. 4. διατηρῆσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ ῥίζα]. v. 8. [ὥςπερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἷον καὶ ὑπὲρ.

P. 337. v. 2. δ' οὐ δύνανται. s. 3. v. 10. ἀβρότονον. v. 13. καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινωνιᾶς καὶ ῥοδωνιᾶς.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὖα παραιροῦσι. v. 5. τῷ ζῶντι τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαιροίη U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8. [γένεσις]. v. 15. [γενέσεις].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μηδ' ἕτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) κωλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν ἡ ὑγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὥσθ' ἑνὶ λαβεῖν U. s. 5. v. 5. ἁπαλὰ [τὰ] ἔυνη.

P. 343. v. 1. νῦν γέ τινες U. v. 3. αὐτῷ πηλὸν U. s. 7. v. 4. Ὀρθῶς δὲ καὶ διατηρεῖν U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς. v. 2. οἰκείας καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v. 7. λίαν ἡ ὑγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. v. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσεσιν σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τά γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυτευμάτων U. v. 3. τε καὶ ὑπόῤῥιζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῆ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — πότερα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερὸν U. v. 8. Καίτοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπὸ].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάναι c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἐστιν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. πρωϊαίτερα· οὐδὲν — νῦν· ἀλλ'. v. 12. γίνεται — ἁπαλωτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιῤῥοή. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρῶτον ἴσως εἰπόντας om.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὔλογον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσὶ δ' οἱ c. v. 3. ἀρχῶν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὥςπερ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστητικά. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἥ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνοις]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφυεῖν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτερεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικὸν U. v. 4. διαιρεῖται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἕξιν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔοικε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἤδη U. v. 2. ἔκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βάθους [ἢ] οὗ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὃν (οὐκ) αὔξεται. v. 5. αὔξησιν· εἰ μὴ. v. 6. τότε μέν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόκον U. s. 10. ἀνθεῖν τοὺς νέους v. lect. v. 3. καρποὺς, ἔτι τῶν v. lect. v. 7. τις μεριζομένας ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνοι v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς. v. 10. οὔτι γε ταύταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἀπίων, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦται [καὶ κυΐσκονται]. v. 8. βλεπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς τὴν ὥραν· (λεπόντων) c. v. 12. συνεκτελέσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ῥόα καὶ ὁ μύῤῥινος v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστικώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 11. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταὐτοῦ, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1. καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπάνσεις]. v. 11. δεῖται καὶ δυνάμεως καὶ κατεργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἴπερ βούλονται πάντα ταῦτα — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11. μικρά· καὶ ἔτι δὴ καὶ μάλισθ᾽ U. v. 13. σμικρὰ τὰς γονίμους ἀρχὰς — σμικρᾶς U. v. 16. [θᾶττον].

P. 365. s. 4. v. 5. μανὸν γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἑκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [ὀστᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. τάχ᾽ ἂν. s. 10. v. 6. τούτῳ ταὐτὸ U.

P. 369. v. 1. ἢ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσὰν οἰκεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οἰκειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θεραπείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἔν τε ζώοις U. Cap. 17. v. 2. ὁ διορισμός· περί.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἢ] καί. s. 8. v. 5. ἕτερ᾽ ἄττα.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέττειν] περικαταλ.

P. 374. v. 2. ἀντισπάσαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμὴν U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιέντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλάς, καταψύξεως δὲ δεῖται U. s. 3. v. 4. τἄλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5. v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ ἀέρι, ὥςπερ πρότερον c. v. 11. εὔκρατος οὖσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5. γίνονται, τῶν δέ. v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπό.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καί. s. 4. v. 4. Φαίνεται δ᾽ οὖν U. v. 8. πλείων ὥςπερ c. v. 9. ἐπίθετος, πρὸς περιττώματος χώραν οἷον U. s. 5. v. 9. διὸ καί.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [νέων]. v. 8. καὶ [τὰ] ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοίνικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ κυούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν· v. 6. ὁμογενῶν ἃ καλοῦσί τινες πλοῖα, περιῤῥηγνυμένων ἐκφαίνεται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ᾽ ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς καρπίμοις c. v. 3. αὐτός τε ὁ καρπὸς c. v. 5. et 6. τὰ — βραδύτερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥᾷον c. περικάρπιον, εἴπερ c. v. 5. εἶναι [ἔοικε].

P. 381. v. 2. ἀπύρηνα καὶ τὰ μαλακοπύρηνα U. s. 4. v. 6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνηκολούθηκε U. v. 4. θερμότατα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέττειν U. v. 7. ἐνδείᾳ τούτου φυλλοβολεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἔτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ. θερμότερα U. s. 2. v. 13. διέμενεν, ἢ πῶς — ὁντιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμὰ, καὶ v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν θερμότητι εἶναι· v. 12. λιπαροὺς U. v. 15. ἡ φίλυρα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν αἴσθησιν. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ πᾶν U. v. 10. ψυχροῖς [τόποις] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐναντίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἃ δὴ καὶ ἥκιστα ἐκπήγνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAVSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἠρινοὺς ὑετοὺς — μικρά τε U. v. 8. γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δέονται U. s. 5. v. 1. ἡ πολυϋδρία U. v. 3. εὐθενεῖ c.

P. 388. v. 4. ἀεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέκαυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαομένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμὸν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτῃ U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τροφαῖς U. v. 8. τἄλλα — τῶν δὲ λειπομένων U. v. 9. τὴν ἐκτροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστ' ἐὰν. Cap. 3. v. 4. ἀφ' ἑῴων U. v. 6. ἀρτιβλαστῆ ᾖ, ἢ U..

P. 392. v. 3. φίλυρα. s. 4. v. 8. ἀεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινὰ] U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ' οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον U. v. 9. ἐκπήγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. τούτων· καὶ U. φύσεώς ἐστιν. Εὐβλαστῆ δὲ [δι'] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὴ βλαστητικῶν καὶ ἐγκάρπων - κακῶς ἡ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, καθάπερ. v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δὲ,] διὰ. s. 3. βάθους. Αὕτη δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]διδόναι. v. 9. εὐθενεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἁρμόττει U. v. 8. κελεύουσι τὰ. v. 9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένοις — ὀλίγης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥσπερ. v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυτευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. ἄϋδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμιγέντων ἡ ἐκτροφὴ [γίνεται] c. s. 2. v. 4. ἀμπώτει. s. 3. v. 2. ἁλυκὰ U. v. 5. [τοῖς] ἐπετείοις. v. 10. ἁλυκὰ U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ τοῖς δένδροις U. v. 7. διὸ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ σίτῳ — ἀποβρέχειν,].

P. 401. v. 3. τἆλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τἆλλα. s. 2. v. 1. Θερμὰ [γὰρ] — ἀνυγραίνει καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σύμφυτον θερμὸν om. v. 9. περιέχεται - ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυσὶν U.

P. 403. Cap. 7. v. 3. εὐύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἡ ἄπνοια c. v. 5. ἄνθησιν· ἀποκάεται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἐδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀψικάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἡ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἥνπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδώδιμα U. v. 8. δρυπεπῶν c. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καὶ.

P. 407. v. 3. 4. αἱ αἰτίαι U. s. 5. v. 5. [αἱ] συκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἰ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἡ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀὴρ ἢ καὶ ἐπινεφὴς U. s. 5. v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — ἐρίνοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἴπερ. v. 8. τινὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπιγίνεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἄν τις εἴποι c. v. 8. ποιητής φησι τὴν — ἐπεὶ τά γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. θερμότητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπὶ.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπιμα, ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ' ἄῤῥενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐβοσίαν, ἀφ' ἧς ἔοικε καὶ ἡ τῶν ῥιζῶν — εἶναι (ἡ) γένεσις c.

P. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δι' U. v. 8. διὸ καὶ.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ ἀειδῶν). v. 10. (ὡς) ἡ σικύα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἁπλῶς ταύτῃ γε U. v. 3. φθείρεται· παραβλ. δ' ἔχει πολλάς· ὡς. v. 9. καὶ ταὐτὸ δοκεῖ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόναι U. v. 13. ἥμεροι U.

P. 417. v. 5. εὔρουν εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἴτια U. s. 11. v. 2. ἐνδελεχὲς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς τἄνω U.

P. 420. v. 1. τυγχάνῃ, βραχὺς — ὀψισπόροις, καὶ. v. 5. προσέτι μανὴ σπείρηται — λόγον ἤδη U. s. 6. v. 1. εὐδίοδον εἶναι τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. σπέρματα· λευκὰ γὰρ ἐκ U. v. 5. Τὸ δὲ (ἐκ). s. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ U. v. 8. ἀσθενέστατα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλισθ' ὅσα ἐκ c.

P. 422. s. 5. v. 4. μαλακὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολὰς U. v. 8. εἶναι καὶ παραπλ. U. v. 10. ἄν τις ἀποδοίη U.

P. 423. s. 3. v. 10. λαμβάνουσαι c. s. 4. v. 5. πληγαῖς U.

P. 424. v. 1. ἡ ἐγκεντριζόμενα οὐ πέφυκε U. v. 2. ἧς οὐκέτι δύναται U. s. 5. v. 7. μεταβάλλει, τὴν — ἀσθένειαν αἰτιάσαιτ' ἄν. Cap. 15. s. 1. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ. U. s. 2. v. 2. γίνεσθαι, καθάπερ U. v. 4. μὴ κολουσθεῖσα c.

P. 425. v. 9. δυσδιάτηκτος U. s. 3. v. 6. δὲ (οὐχ) ὑπάρχει. v. 8. ἐστί τις [μεταβολὴ] καὶ. v. 11. τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἧττον τοιαῦτα c. v. 14. γίνεσθαι U.

P. 426. v. 2. ἐκπέτει c. s. 5. v. 4. καινθάρεως U. v. 9. εὐκαρπίαν· ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα U. s. 6. v. 1. [οὐ] δενδροῦται. v. 2. τοῦτο καὶ πρὸς U.

P. 428. v. 1. καθαπεραιεὶ διαρθρούμενα U. v. 6. [τὴν μορφὴν].

P. 429. v. 4. φύλλων· καὶ — γίνεται· καὶ. sect. 8. v. 1. εὐθενεῖ U. v. 4. Διττῶς U. Cap. 17. v. 2. δόξειε καὶ.

P. 430. v. 4. ἔνθεν μὲν στελὶς ἢ ἰξία, ἔνθεν δὲ ὕφεαρ U. v. 5. [ἀλλ'] οὐδὲ [τοὺς]. v. 6. ὁμοίως U.

P. 432. s. 7. v. 8. τῶν τευτλίων U. s. 8. v. 4. πίνναις ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ U. v. 11. Περιαιρεθέντος δὲ U.

P. 433. v. 12. πίνναις — καρκίνον U.

P. 434. v. 10. οἷον (ἐν) ταῖς. v. 11. τὰς ψύλλας c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. φίλυραν. v. 6. δ' ἐκπετάννυται U.

P. 436. s. 2. v. 2. Ἡ μὲν [οὖν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων. v. 4. καιρὸν μάλιστά πως ἀεὶ φυλλοροεῖν. Ἡ δ' αἰτία U. v. 13. ὑγρὰ καὶ ὑδατώδη U. s. 3. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ U.

P 437. s. 5. v. 6. φύλλα πάσχει U. s. 6. v. 6. παραλλαγαὶ U.

Libri 3. Cap. 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ χυλοῖς U.

P. 439. v. 2. διωρίσθη U. s. 3. v. 10. καὶ ἁπλῶς U. v. 13. οὐκ ἐκφέρει καρποὺς U. v. 14. καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα U. s. 4. v. 12. οἴης U.

P. 440. s. 5. v. 6. [ἡ] κατεργασία. s. 6. v. 3. εὐθένεια U. v. 6. μετατεθέντα U. Cap. 2. v. 2. εὐθένεια U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τί].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέγεται γὰρ περὶ U. c. v. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δὲ. s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ [τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυχρὰν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ὥρα]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀήρ. v. 9. εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων πονούντων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9. ξύλον κνημιπαγὲς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλως λειότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. *Μέγα δὲ αἱ* U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἢ ἐφάμμῳ U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν ὑγρὸν U. v. 15. ἐλάττων οὖσα om. s. 7. v. 9. εἴπομεν· ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεώρητον εἶναι χρή. *Τὴν* c.

P. 452. v. 1. ἔφυδρον U. v. 2. λευκόγειον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδειότατα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ δέον· ἔοικε U. v. 5. τῆς τροφῆς U. s. 9. v. 3. ἐν τοῖς — εἶναι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μή].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδροις U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12. κυάνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. ῥαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πεύκη. v. 2. μονόῤῥιζος — βαθύῤῥιζος U. v. 7. καὶ τἄλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων ἐκ τούτων τε θεωρεῖσθαι U. Cap. 11. v. 8. ὥσπερ εἴπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεύοντες,] ὡς — στερεώτερα,) ἐν. s. 2. v. 3. καὶ εὑρέες [καὶ πολλοί·] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεάς). s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἔφυδρος U. s. 4. v. 1. Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2. δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

P. 318. v. 2. ἀβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξεῖναι U. θάνατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. τοιοῦτον (ὥςπερ) ἔλεγεν. v. 6. σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλίσκιος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τἄλλα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρῶντο, καθάπερ οἱ ἄλλοι· νῦν δ᾽ οὐδ᾽ ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὂν, μετὰ. v. 3. διαττήσαντες, λεπτὰ ἐπιπάττοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U. v. 3. καὶ ἀργοὶ τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγετο δ᾽ U. s. 2. v. 2. ἀσυνηθείᾳ ἕτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ᾽ οὐ. v. 12. δύναντος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4. τὰς βῆχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταὐτὸ.... καὶ τὰς μὲν πηγνῦναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσι, διὰ. v. 7. σκορπίῳ, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρόβατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ τὰ φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασὶν, οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγω δὲ σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ. v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ᾽ εἶναι — ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον U. v. 9. ἢ καὶ χρῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v. 3. καὶ ἄμφω μορφὴν U. v. 5. τοῦ δ᾽ ἄῤῥενος οἷόν περ U. v. 7. ὥσπερ ὄρχις U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαί φασιν U. v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκονθ᾽ ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει δὲ θηλύπτερις τῆς πτερίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9. v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ᾽ εἰς αἷμα. v. 10. σφοδροτέρως τὰς γυναῖκας ὁρμᾶν, ὅταν U. s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένας πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ᾽ ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· κἂν U. v. 5. τῶν βοτρύων U. v. 7. αἴσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9. οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ᾽ ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2. στρύχνον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα ῥίζα — πραότερον καὶ ἱλαρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ᾽ ἄνθος. v. 8. μέγας θάμνος U. v. 9. ὄζει δὲ v. lect. v. 10. δ᾽ οὐ τοῦτο. s. 2. v. 1. οἰνώδη· ἀλλὰ τάδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίαις, καὶ, ὥς δή φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντιῤῥιζὸν U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ᾽ ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

κεῖα U. v. 6. πρός τε τοὺς ῥοῦς U. – ἑψηθῇ, κατατμηθεῖσα. v. 7. καθάπερ ῥαφανὶς [καὶ] ἐνειρομένη U.

P. 308. v. 3. μετ' ἐλαίου. v. 4. ῥαφάνων μιγνυμένη U. v. 7. ζώσιμος U. v. 8. δ' ὁμοίως. v. 11. τὴν κεφαλὴν ἔχει ἀκανοειδῆ, μεγάλην U. v. 12. ἄκανθαν καλοῦσιν U. sect. 2. v. 7. ἐν ὄξει U. v. 8. ἀλφὸν. s. 3. v. 1. εἰσὶν ἄγριαι U. v. 2. (ἡ δὲ ἑτέρα). v. 3. ὥςπερ φλόμου U. v. 5. παχεῖα U. v. 7. κοιλίαν, τὸ δὲ. v. 8. ἀφαιρεῖν U. s. 4. v. 2. (τῷ ἀγρίῳ) U.

P. 309. s. 5. v. 4. λεπτὴν U. Cap. 13. s. 1. v. 8. μαδωνάϊν v. lect. s. 2. v. 1. πρὸς δυσεντερίας U. v. 2. καλοῦσιν εὐθὺς γλυκεῖαν αὐτὴν U. v. 5. βῆχα ξηρὰν U.

P. 310. v. 9. ἐνξύσαντα. v. 11. δ' ἐν οἴνῳ. s. 4. v. 5. σκολύμῳ, (ἡ) περὶ U. v. 8. μέταλλα ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς ἐν Θράκῃ U. v. 13. ἐρευθεδάνου. s. 5. v. 1. πενταπετοῦς, καλοῦσι γὰρ ἀμφοτέρως, ὀρυττομένη.

P. 311. v. 2. ἐπὶ γῆν U. s. 6. v. 1. ἐρευθεδανὸν v. 5. τὰς ἰσχιάδας U. v. 7. καλουμένου U. v. 12. κἂν περιάψηταί τις. Cap. 14. s. 1. v. 4. δὲ ὁ μέλας U. v. 5. δὲ καὶ δώδεκα U. s. 2. v. 1. δὲ αὐτῷ τινα δῶρον U.

P. 312. v. 2. τέφραν, (ὑγρὸν,) καὶ. v. 4. λύχνους, ὥς φασι· μόνον δ' ἢ μάλιστα — ἄνω ποιεῖ U. s. 3. v. 6. οὐδὲ μιᾶς. s. 4. v 7. τινές φασι μᾶλλον U. v. 10. τοῦ σησαμώδους [καλουμένου τοῦ] ἐλλεβόρου c. Cap. 15. v. 1. δὲ δοκοῦσιν εἶναι U. v. 2. τόποι μάλιστα τῶν μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ τὴν Τυῤῥηνίαν U. v. 4. λέγουσιν εἶναι U. v. 5. φησὶ, τὰ περὶ U.

P. 313. v. 4. ὧν δὴ καὶ τὸ U. v. 8. ταῖς ἐλεγείαις U. s. 2. v. 2. καὶ ἧττον U. v. 9. δ' ἐν χρόνοις. v. 15. ὀφιδίων τῶν θανατ. U.

P. 314. s. 4. v. 3. ἐν Εὐβοίᾳ U. s. 5. v. 1. εἶναι πάντων U. v. 5. κεράϊν U. s. 6. v. 3. ἱπποφάες U. v. 4. κἀκεῖνο μάλιστα U.

P. 315. v. 2. γ' εἶναι. s. 8. v. 7. Πατραϊκὴν U. Cap. 16. s. 1. v. 5. δέ τι καὶ κατὰ U. v. 6. χλωνία. v. 12. δ' ἐστί· v. 16. φαγούσαις, ὅταν – ἐκβάλλει U

P. 316. v. 2. μὲν γὰρ [πρὸς] ταῦτα. v. 3. δ' εὐθύς. v. 4. φανερὰ τοῦ δικτάμου ἡ δύναμις· διαθερμαίνει U. v. 5. Τιθέασι δὲ τὰς U. v. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα U. s. 3. v. 8. φύλλων καὶ τῶν ὀροδάμνων U. v. 9. τῶν δ' ἄλλων. sect. 4. v. 9. πόας (καὶ) οὐχ U.

P. 317. s. 5. v. 1. οὔτ' ἄλλο. v. 5. ποιεῖν U. v. 13. ἀλλὰ (τινὲς τοῖς προσενεγκαμένοις βοήθειαι εὕρηνται·) τοὺς (γὰρ) ἐγχωρίους c. sect. 6. v. 1. et 2. Ἀλλὰ (καὶ) τοῦ ἐφημέρου τὸ φάρμακον U.

P. 318. v. 2. ἀβοηθήτους U. s. 7. v. 6. ἐξεῖναι U. Θάνατον τὴν ζημίαν U. s. 8. v. 2. τοιοῦτον (ὥςπερ) ἔλεγεν. v. 6. σφόδρα καὶ μικρὸν U. v. 11. παλίσκιος. Ὡσαύτως δὲ καὶ τἄλλα. Συνετίθει U. s. 9. v. 2. Κεῖοι U. v. 4. ἐχρῶντο, καθάπερ οἱ ἄλλοι· νῦν δ' οὐδ' ἂν U.

P. 319. v. 1. τοῦτο γὰρ — ὄν, μετὰ. v. 3. διαττήσαντες, λεπτὰ ἐπιπάττοντες. Cap. 17. s. 1. v. 2. τῶν φαρμάκων U. v. 3. καὶ ἀργοὶ τὸ ὅλον U. v. 12. Ἐλέγετο δ' U. s. 2. v. 2. ἀσυνηθείᾳ ἕτερα φάρμακα U. v. 7. τοῖς δ' οὐ. v. 12. δύναντος U.

P. 320. s. 4. v. 1. Ὅτι δὲ (καὶ) τὸ. v. 6. Ἀλλὰ γὰρ ταῦτα U.

P. 321. Cap. 18. s. 1. v. 1. καρπὸν ὅμοιον τῇ U. v. 4. τὰς βῆχας U. s. 2. v. 2. ξυνάγειν εἰς ταὐτὸ.... καὶ τὰς μὲν πηγνῦναι, τὰς δὲ καὶ U. v. 5. θηλυφόνον, οἱ δὲ — καλοῦσι, διὰ. v. 7. σκορπίῳ, ἐπιξυόμενον ἀποκτείνει U. v. 10. καὶ πρόβατα καὶ ὑποζύγια U. v. 11. εἰς τὰ αἰδοῖα τεθῇ ἡ ῥίζα ἢ τὰ φύλλα U. v. 16. τὰ χωρία τὰ σκιώδη U. sect. 3. v. 3. φασίν, οὐ μόνον τῶν σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν τῆς ψυχῆς. λέγω δὲ σωματικῶν, [οἷον] περὶ τὸ γεννᾶν U. v. 6. καθάπερ (ἐπὶ) τοῦ. v. 7. καλουμένου, δύο — μεγάλου, τοῦ δὲ μικροῦ.

P. 322. s. 4. v. 2. ἐπεὶ τό γ' εἶναι — ἄτοπον· ἐπεὶ καὶ Ἀριστόφιλος U. v. 8. ὅλον εἶναι τὴν ἀδυναμίαν καὶ εἰς χρόνον U. v. 9. ἢ καὶ χρῆσθαι U. v. 10. (σωφρονίσαι καὶ). s. 5. v. 3. καὶ ἄμφω μορφὴν U. v. 5. τοῦ δ' ἄῤῥενος οἷόν περ U. v. 7. ὥσπερ ὄρχις U. sect. 6. v. 1. καρπὸν δίδοσθαί φασιν U. v. 2. κραταιγόνου c. v. 6. τριάκονθ' ἡμέρας.

P. 323. v. 2. καὶ τοῦ δέρματος U. s. 8. v. 7. Διαφέρει δὲ θηλύπτερις τῆς πτερίδος τῷ τὸ μὲν — μονόκλωνον U. s. 9. v. 3. ἐντείνεσθαι U. v. 6. καὶ γὰρ — μέγας, ὅτι. v. 9. δ' εἰς αἷμα. v. 10. σφοδροτέρως τὰς γυναῖκας ὁρμᾶν, ὅταν U. s. 10. v. 3. τροφίμοις (χυλοῖς) ὁρῶμεν — καὶ ἐν ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς, ἔτι δὲ — δυναμένας πάθη U.

P. 324. s. 11. v. 3. ἀφ' ἧς U. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· κἂν U. v. 5. τῶν βοτρύων U. v. 7. αἴσθησιν ἰδίαν ποιεῖ U. v. 9. οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δ' ἀγρυπνεῖν ποιεῖ U. Cap. 19. v. 2. στρύχνον, ὥστε U. v. 4. ὀνοθήρα ῥίζα — πρᾳότερον καὶ ἱλαρώτερον ποιεῖ U. v. 5. ὁ ὀνοθήρας U. v. 7. δ' ἄνθος. v. 8. μέγας θάμνος U. v. 9. ὄζει δὲ v. lect. v. 10. δ' οὐ τοῦτο. s. 2. v. 1. οἰνώδη· ἀλλὰ τάδε εὐηθέστερα U. v. 3. οἰκίαις, καὶ, ὥς δή φασι, τὸ τριπόλιον — Μουσαῖον εἰς πᾶν U.

P. 325. v. 2. (σπουδαῖον) om. U. v. 6. ἀντίῤῥιζον U.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 5. δ' ἄμφω. s. 2. v. 4. et 5.

διδόασι λύσιν. v. 9. ὥςπερ καὶ ἐξ ἄλλων U. v. 12. Πάτραϊκὴν U. v. 13. Ῥίζαν v. lect.

P. 327. v. 2. δὲ ξενικὰ U. καὶ διαῤῥοία διαφθείρεται U. s. 4. v. 2. δ' οὐ φύσει. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς U. v. 14. ἑρπετὰ, καὶ πρὸς ὕπνον U. v. 16. ἔλαιον· τῶν δὲ ἑρπετῶν ἐν οἴνῳ U. v. 18. ἐπιπαττομένη U. s. 5. v. 3. δ' οὐδέν. v. 9. Ματαδίδες U.

P. 328. s. 6. v. 6. ὁποιασοῦν U. v. 10. δυνάμεις, [ὅσαι] καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἀόσμων ποιοῦσι διαφορὰς U.

LIBRI I. DE CAVSIS PLANTARVM CAP. 1. SECT. 1.

P. 331. v. 3. οὐ πᾶσαι πᾶσιν U. v. 12. ἥκιστα δ' ἐν.

P. 332. v. 1. καὶ φανερώτατον U. v. 3. εἰ (μή) τι. s. 3. v. 9. ἔμβιον ὑγρότητα U. v. 12. [ἐξ]ατμίζεται. s. 4. v. 2. καὶ [οὐ] μονοφυῆ. v. 6. βλαστάνειν μὴ μόνον U.

P. 333. Cap. 2. s. 1. v. 1. μάλιστ' [η] μόνος. s. 3. v. 4. εὔλογον, εἰ ὑγρόταται αὗται καὶ γεννικώταται U. v. 9. ἢ ποιήσαντος c.

P. 334. Cap. 3. s. 1. v. 4. ἀκρέμονος, καθάπερ. v. 5. Τὰ δ' [ἀπὸ]. v. 11. ἄκρα καὶ ἁπαλὰ U. s. 2. v. 4. [οὐκ] εὐξήραντα. v. 7. ἀβλάστητα v. lect. v. 8. ὡς ἐν παραλόγῳ U. v. 9. σπώνιον, οἷον.

P. 335. v. 4. διατηρῆσαι U. s. 4. v. 5. [ἡ ῥίζα]. v. 8. [ὥςπερ] ἐκ τῶν. s. 5. v. 4. ἀλλὰ [καὶ].

P. 336. Cap. 4. s. 1. v. 5. οἷον καὶ ὑπὲρ.

P. 337. v. 2. δ' οὐ δύνανται. s. 3. v. 10. ἀβρότονον. v. 13. καὶ γὰρ οὗτος φύεται U. s. 4. v. 2. κρινωνιᾶς καὶ ῥοδωνιᾶς.

P. 338. s. 5. v. 3. τὰ αὖα παραιροῦσι. v. 5. τῷ ζῶντι τὸ μὴ ζῶν U. s. 6. v. 1. ἀφαιροίη U. [οὐ] βλαστάνει. v. 8. [γένεσις]. v. 15. [γενέσεως].

P. 339. Cap. 5. s. 3. v. 6. ὅπερ (δὴ) — [εἰ] μηδ' ἕτερος.

P. 340. s. 5. v. 6. [Εἰ γὰρ] ἐπὶ. v. 7. τί (δὴ) κωλύει.

P. 341. Cap. 6. s. 1. v. 8. γεννῶν η ὑγρότης.

P. 342. s. 4. v. 5. ὥσθ' ἐνὶ λαβεῖν U. s. 5. v. 5. ἁπαλὰ [τὰ] ἔρνη.

P. 343. v. 1. νῦν γέ τινες U. v. 3. αὐτῷ πηλὸν U. s. 7. v. 4. Ὀρθῶς δὲ καὶ διατηρεῖν U. s. 9. v. 1. καὶ (πρὸς) τὰς. v. 2. οἰκείας καὶ [τὰς] ὥρας πρὸς τὰς U. v. 4. [ἐν μὲν τῇ]. v. 7. λίαν ἡ ὑγρότης U.

P. 344. Cap. 7. s. 1. v. 8. εἰς χρόνον U.

P. 345. s. 3. v. 6. κατὰ πρόσεσιν σπέρμα U. s. 4. v. 4. μέχρι τοῦ βλαστάνειν. v. 9. τά γ' ἄλλα U.

P. 346. v. 4. ἀλλὰ μᾶλλον U. Cap. 8. s. 1. v. 2. φυτευμάτων U. v. 3. τε καὶ ὑπόῤῥιζ' ἂν ληφθῇ U. s. 2. v. 2. φύσεις [εὐβλαστῇ]. v. 3. (ὁ) συγκρίνων — πότερα U. v. 6. μᾶλλον ὅσα v. lect.

P. 347. v. 2. δ' ὅταν. s. 4. v. 1. Φανερὸν U. v. 8. Καίτοι τό γ' U. v. 11. ἔνια [ὑπὸ].

P. 348. Cap. 9. s. 2. v. 12. μεθιστάναι c. s. 3. v. 6. ὀλίγος — χρόνος· βλάστησις.

P. 349. Cap. 10. v. 1. αὕτη — ἐστιν.

P. 350. v. 2. μὲν [γὰρ]. s. 5. v. 6. πρωϊαίτερα· οὐδὲν — νῦν· ἀλλ'. v. 12. γίνεται — ἁπαλωτάτη.

P. 351. s. 7. v. 4. ξηρότητα· κατὰ — ἐπιῤῥοή. v. 6. γίνεται γὰρ U. v. 14. πρῶτον ἴσως εἰπόντας om.

P. 352. Cap. 11. s. 2. v. 2. λαμβάνουσι U. s. 3. v. 1. οὐκ εὔλογον v. lect. v. 8. τελειογονεῖ.

P. 353. v. 2. Εἰσὶ δ' οἱ c. v. 3. ἀρχῶν δὲ v. lect. s. 5. v. 4. ὥςπερ (γὰρ). v. 8. [μὴ] βλαστητικά. s. 6. v. 2. ἂν γένοιτο U. [εἴπερ] ἤ τ' ἐκ.

P. 354. s. 7. v. 5. [ἐκείνοις]. v. 6. βλαστογονεῖν καὶ καρποφυεῖν v. lect.

P. 355. Cap. 12. s. 3. v. 11. ἀπὸ τῶν ἄνω U. s. 4. v. 3. προτερεῖ μὲν v. lect.

P. 356. v. 9. καὶ ὁ ὅλος ὄγκος U. s. 5. v. 2. ἄτοπον, εἰ τὸ θρεπτικὸν U. v. 4. διαιρεῖται κατὰ v. lect. v. 11. ἀλλὰ [μὴ]. v. 13. ἐλάμβανε πρὸς ἕξιν v. lect. s. 6. v. 4. [ἔοικε τὸ].

P. 357. v. 1. ἀλέαν, ὅταν ἤδη U. v. 2. ἔκφυσιν [δὲ] καὶ. s. 7. v. 10. βάθους [ἢ] οὗ ὁ ἥλιος U. v. 11. ἐφικνεῖται U. s. 8. v. 3. ὃν (οὐκ) αὔξεται. v. 5. αὔξησιν· εἰ μή. v. 6. τότε μέν.

P. 358. v. 12. μετὰ τὸν τόκον U. s. 10. ἀνθεῖν τοὺς νέους v. lect. v. 3. καρποὺς, ἔτι τῶν v. lect. v. 7. τις μεριζομένας ἢ ὅλων τῶν δένδρων ὑπολαμβάνοι v. lect. Cap. 13. v. 9. τεταγμένη ἐν τοῖς. v. 10. οὔτι γε ταύταις v. lect.

P. 360. s. 7. v. 3. δὲ (ἐν) τῇ.

P. 361. s. 9. v. 1. 2. δικαρπεῖν, μηλεῶν τέ τινα γένη καὶ ἀπίων, ἐν U. v. 6. ἀναπληροῦται [καὶ κυΐσκονται]. v. 8. βλεπόντων, (τινὲς αὐτῶν τῶν) [οὐ] πρὸς τὴν ὥραν· (λεπόντων) c. v. 12. συνεκτελέσαντος δὲ v. lect. δὲ U. addit s. 10. v. 2. καὶ ἡ ῥόα καὶ ὁ μύῤῥινο, v. lect. v. 3. Ἐπιβλαστικώτατα δ' οὖν U.

P. 362. s. 11. v. 1. γίνηται v. lect.

P. 33. Cap. 14. s. 2. v. 7. ὥστε βλαστάνειν ἀπὸ ταὐτοῦ, μὴ — γινομένης, οὐκ ἐκποιεῖ [τὸ] τῆς c. s. 3. v. 1. καὶ βλαστήσεις c. v. 2. [πεπάνσεις]. v. 11. δεῖται καὶ δυνάμεως καὶ κατεργασίας U. s. 4. v. 8. αἰτίαν, εἴπερ βούλονται πάντα ταῦτα — ἔχειν καὶ τάξιν U.

P. 364. Cap. 15. v. 9. συστέλλει· τοῖς δὲ πολλοῖς. v. 11. μικρά· καὶ ἔτι δὴ καὶ μάλισθ᾽ U. v. 13. σμικρὰ τὰς γονίμους ἀρχὰς — σμικρᾶς U. v. 16. [θᾶττον].

P. 365. s. 4. v. 5. μανὸν γὰρ καὶ εὐδίοδον om.

P. 366. s. 4. v. 6. ἑκατέρωθεν U.

P. 367. s. 7. v. 2. τὴν ψυχρότητα. v. 5. [ὀστᾶ].

P. 368. s. 8. v. 5. ταχ᾽ ἄν. s. 10. v. 6. τούτῳ ταὐτὸ U.

P. 369. v. 1. ἢ καὶ ἐκ τῶν U. s. 12. v. 3. ἐδάφους καὶ τροφῆς om. v. 4. καὶ [τὰ] ἐν αὐτοῖς. v. 6. ὡσὰν οἰκεῖα.

P. 370. v. 3. αὐτόματος οἰκειοτέρα U. v. 3. ἡ τῆς θεραπείας καὶ γεωργίας v. lect. v. 6. ἔν τε ζώοις U. Cap. 17. v. 2. ὁ διορισμός· περὶ.

P. 371. s. 3. v. 16. χρόνον, καὶ ἐπὶ πλεῖον.

P. 372. v. 3. λιπαροὶ [ἢ] καὶ. s. 8. v. 5. ἕτερ᾽ ἄττα.

P. 373. v. 3. ἱκανὰ [ἐκπέττειν] περικαταλ.

P. 374. v. 2. ἀντισπάσαι. v. 3. εἰς τὴν βλάστησιν ὁρμὴν U. Cap. 18. s. 1. v. 12. καθιέντα καὶ U. s. 2. v. 5. πολλάς, καταψύξεως δὲ δεῖται U. s. 3. v. 4. τἄλλα.

P. 375. s. 4. v. 2. καὶ [ἐν] τοῖς. v. 3. καὶ τὰ μὲν c. s. 5. v. 6. συμβαῖνον ἐν τῷ ἀέρι, ὥςπερ πρότερον c. v. 11. εὔκρατος οὖσα U.

P. 376. s. 3. v. 4. χυλοὶ [τῶν μὲν] χρονιζόμενοι. v. 5. γίνονται, τῶν δὲ. v. 6. πλείους οὐδὲ [καλλίους] ἀπὸ.

P. 377. v. 3. πολλάκις (δὲ) καὶ. s. 4. v. 4. Φαίνεται δ᾽ οὖν U. v. 8. πλείων ὥςπερ c. v. 9. ἐπίθετος, πρὸς περιττώματος χώραν οἷον U. s. 5. v. 9. διὸ καὶ.

P. 378. Cap. 20. s. 1. v. 5. τῶν [νέων]. v. 8. καὶ [τὰ] ἐκ τῶν. s. 2. v. 3. φοίνικος, οὐ τῷ φέρειν U. v. 4. ἀλλὰ τῷ κυούμενον U. v. 5. σπερμάτων, ἐκφαίνειν· v. 6. ὁμογενῶν ἃ καλοῦσί τινες πλοῖα, περιερρηγνυμένων ἐκφαίνεται U.

P. 379. v. 10. κατακοπτομένη U. v. 11. ἀλλὰ αὐτομάτως.

P. 380. s. 6. v. 10. δ᾽ ὁ λόγος. Cap. 21. v. 2. τοῖς καρπίμοις c. v. 3. αὐτός τε ὁ καρπὸς c. v. 5. et 6. τὰ — βραδύτερον. s. 2. v. 2. ὡς ἄρα ῥᾷον c. περικάρπιον, εἴπερ c. v. 5. εἶναι [ἔοικε].

P. 381. v. 2. ἀπύρηνα καὶ τὰ μαλακοπύρηνα U. s. 4. v. 6. ἄλλως [τε] καὶ ἐπεὶ c.

P. 382. s. 6. v. 2. Συνηκολούθηκε U. v. 4. θερμότατα

U. s. 7. v. 3. καὶ πέττειν U. v. 7. ἐνδείᾳ τούτου φυλλοβολεῖν U.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 7. Ἔτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολ. θερμότερα U. s. 2. v. 13. διέμενεν, ἢ πῶς — ὁντιναοῦν U.

P. 384. s. 5. v. 7. θερμὰ, καὶ v. 9. ταῦτα δοκεῖ ἐν θερμότητι εἶναι· v. 12. λιπαροὺς U. v. 15. ἡ φίλυρα U.

P. 385. s. 6. v. 6. τὴν αἴσθησιν. Οὐ γὰρ U. v. 9. ἐπὶ τὸ πᾶν U. v. 10. ψυχροῖς [τόποις] ἢ — πρὸς [τὴν ἐν] τοῖς ἐναντίοις γένεσιν U. s. 7. v. 8. ἀμυγδαλῆς, ἃ δὴ καὶ ἥκιστα ἐκπήγνυται U. et c.

LIBRI 2. DE CAVSIS PLANTARVM CAP. 1.

P. 387. s. 4. v. 6. ἠρινοὺς ὑετοὺς — μικρά τε U. v. 8. γὰρ ἀναξηραίνονται U. v. 9. δέονται U. s. 5. v. 1. ἡ πολυϋδρία U. v. 3. εὐθενεῖ c.

P. 388. v. 4. ἀεὶ μάλιστα μαλακὸς U. s. 6. v. 4. ἀπέκαυσεν U. s. 7. v. 5. ἀποκαομένων v. 9. ἄγαν ἢ θερμὸν c.

P. 389. v. 2. ὅτι ταύτῃ U. Cap. 2. s. 1. v. 6. ταῖς τροφαῖς U. v. 8. τἄλλα — τῶν δὲ λειπομένων U. v. 9. τὴν ἐκτροφὴν U.

P. 390. s. 4. v. 5. μάλιστ᾽ ἐὰν. Cap. 3. v. 4. ἀφ᾽ ἑῴων U. v. 6. ἀρτιβλαστῆ ᾖ, ἢ U.

P. 392. v. 3. φίλυρα. s. 4. v. 8. ἀεὶ γὰρ δεῖ λόγον τινὰ] U. s. 5. v. 1. Μεγίστη δ᾽ οὖν U. v. 11. τῶν (ἐν τοῖς).

P. 393. v. 1. συμβαίνοντα. s. 6. v. 1. τὸν αὐτὸν τρόπον U. v. 9. ἐκπήγνυται c. s. 7. v. 11. ἔνια δὲ [καὶ] εἰς καρπὸν.

P. 394. Cap. 4. s. 1. v. 3. τούτων· καὶ U. φύσεώς ἐστιν. Εὐβλαστῆ δὲ [δι᾽] c. s. 2. v. 1. Τῶν δὴ βλαστητικῶν καὶ ἐγκάρπων - κακῶς ἡ διαίρεσις U. et c. v. 7. εἶναι, καθάπερ. v. 8. λεπταῖς, τὰ δένδρα [δὲ,] διὰ. s. 3. βάθους. Αὕτη δὲ U.

P. 395. s. 4. v. 6. ἔφαμμος U. s. 5. v. 1. καὶ [δια]διδόναι. v. 9. εὐθενεῖ c.

P. 396. s. 7. v. 5. ἁρμόττει U. v. 8. κελεύουσι τὰ. v. 9. φυτεύειν [ἐν ταῖς ξηροῖς]. v. 12. πολλῆς δεομένοις — ὀλίγης U. s. 8. v. 7. πρὸς τὸν ἥλιον U.

P. 397. v. 3. ὁμογενῶν, ὥςπερ. v. 6. ποιεῖ U. v. 7. φυτευθέντα U. s. 9. v. 8. ὁμοιότητά τινα ἔχειν U. v. 9. πρὸς τὰς ἄλλας U. s. 10. v. 4. ἄϋδρος U.

P. 399. v. 7. ποτίμων παραμιγέντων ἡ ἐκτροφὴ [γίνεται] c. s. 2. v. 4. ἀμπώτει. s. 3. v. 2. ἁλυκὰ U. v. 5. [τοῖς] ἐπετείοις. v. 10. ἁλυκὰ U.

P. 400. s. 5. v. 6. καὶ τοῖς δένδροις U. v. 7. διὸ καὶ ὅταν ὕσῃ, [τῷ σίτῳ — ἀποβρέχειν,].

P. 401. v. 3. τἆλλα. Cap. 6. s. 1. v. 8. τἆλλα. s. 2. v. 1. θερμὰ [γὰρ] — ἀναξηραίνει καὶ ἀσθενὲς ποιεῖ τὸ σύμφυτον θερμὸν om. v. 9. περιέχεται - ξυνίσταται U.

P. 402. s. 4. v. 5. ἐν δυσὶν U.

P. 403. Cap. 7. v. 5. εὐύδρους U. v. 8. καὶ [γὰρ] τὸ c.

P. 404. v. 8. φιλόσκεπα U. s. 4. v. 1. καὶ οὐ ξηρά. s. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις ἡ ἄπνοια c. v. 5. ἄνθησιν· ἀποκάεται γὰρ τὰ πολλὰ U.

P. 405. v. 4. ἐδαφῶν. Cap. 8. s. 1. v. 5. δ' οὐχ. v. 15. καὶ γὰρ — ὀψικάρπων, ἐλαφροτέρων. v. 16. ἡ δ' εὐκρασία. s. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα.

P. 406. v. 5. ἥνπερ καὶ ἐπὶ U. v. 7. ἐδώδιμα U. v. 8. δρυπεπῶν c. s. 4. v. 6. ἐπικνισθέντα [δὲ] καί.

P. 407. v. 3. 4. αἱ αἰτίαι U. s. 5. v. 5. [αἱ] συκαῖ.

P. 408. v. 1. τούτοις [εἴ] γε. v. 3. ὥστ', ὅταν. s. 4. v. 6. δ' ἡ ὑγρότης. v. 9. νότιος δ' ὁ ἀὴρ ἢ καὶ ἐπινεφὴς U. s. 5. v. 3. διαστάσει U. v. 7. προσίπτανται τοῖς — ἐρίνοις U.

P. 409. v. 5. τι πνεῦμα U.

P. 410. v. 6. δ' εἴπερ. v. 8. τινὰ [τὸ]. s. 9. v. 1. συμβαῖνον καὶ ἐπὶ U.

P. 411. s. 11. v. 5. προσεπιγίνεται — δ' ἂν ἀπὸ τῆς c. s. 12. v. 6. ἐργαστὰ c. v. 11. ξηραίνεσθαι U. s. 13. v. 5. τῆς τροφῆς c.

P. 412. s. 14. v. 7. ἄν τις εἴποι c. v. 8. ποιητής φησι τὴν — ἐπεὶ τά γ' ἄλλα U. s. 15. v. 7. θερμότητι. v. 10. καὶ [τὸ] ἐπί.

P. 413. Cap. 10. v. 2. κάρπιμα, ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ' ἄῤῥενα U. s. 2. v. 2. ἄκαρπα U. v. 7. καὶ τὰ μικρόκαρπα U. v. 13. μεγαλόφυλλος διὰ τὴν εὐβοσίαν, ἀφ' ἧς ἔοικε καὶ ἡ τῶν ῥιζῶν — εἶναι (ἡ) γένεσις c.

P. 414. Cap. 11. s. 2. v. 3. δένδρα καὶ δι' U. v. 8. διὰ καί.

P. 415. s. 3. v. 1. μόνον [δὲ]. s. 4. v. 3. (ἐπὶ ἀειδῶν). v. 10. (ὡς) ἡ σικύα.

P. 416. s. 5. v. 1. ἁπλῶς ταύτῃ γε U. v. 3. φθείρεται· παραβλ. δ' ἔχει πολλάς· ὡς. v. 9. καὶ ταὐτὸ δοκεῖ τὸ δένδρον U. s. 6. v. 10. μόναι U. v. 13. ἥμεροι U.

P. 417. v. 5. εὔρουν εἶναι U.

P. 418. s. 10. v. 7. αἴτια U. s. 11. v. 2. ἐνδελεχὲς U. v. 8. περὶ μὲν μακροβ. U.

P. 419. s. 2. v. 10. εἰς τἄνω U.

P. 420. v. 1. τυγχάνῃ, βραχὺς – ὀψισπόροις, καὶ. v. 5. προσέτι μανὴ σπείρηται — λόγον ἤδη U. s. 6. v. 1. εὐδίοδον εἶναι τῷ U.

P. 421. s. 2. v. 3. σπέρματα· λευκὰ γὰρ ἐκ U. v. 5. Τὸ δὲ (ἐκ). s. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ U. v. 8. ἀσθενέστατα γὰρ ἐν ἀρχῇ, καὶ μάλισθ' ὅσα ἐκ c.

P. 422. s. 5. v. 4. μαλακὰ, καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολὰς U. v. 8. εἶναι καὶ παραπλ. U. v. 10. ἄν τις ἀποδοίη U.

P. 423. s. 3. v. 10. λαμβάνουσαι c. s. 4. v. 5. πληγαῖς U.

P. 424. v. 1. ἢ ἐγκεντριζόμενα οὐ πέφυκε U. v. 2. ἧς οὐκέτι δύναται U. s 5. v. 7. μεταβάλλει, την — ἀσθένειαν αἰτιάσαιτ' ἄν. Cap. 15. s. 1. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ μεταβ. U. s. 2. v. 2. γίνεσθαι, καθάπερ U. v. 4. μὴ κολουσθεῖσα c.

P. 425. v. 9. δυσδιάτηκτος U. s. 3. v. 6. δὲ (οὐχ) ὑπάρχει. v. 8. ἐστί τις [μεταβολὴ] καὶ. v. 11. τὰ μὲν μᾶλλον, τὰ δ' ἧττον τοιαῦτα c. v. 14. γίνεσθαι U.

P. 426. v. 2. ἐκπέττει c. s. 5. v. 4. κανθάρεως U. v. 9. εὐκαρπίαν· ἐκτρέχει — κολουσθεῖσα U. s. 6. v. 1. [οὐ] δενδροῦται. v. 2. τοῦτο καὶ πρὸς U.

P. 428. v. 1. καθαπερανεὶ διαρθρούμενα U. v. 6. [τὴν μορφὴν].

P. 429. v. 4. φύλλων· καὶ — γίνεται· καὶ. sect. 8. v. 1. εὐθενεῖ U. v. 4. Διττῶς U. Cap. 17. v. 2. δόξειε καί.

P. 430. v. 4. ἔνθεν μὲν στελὶς ἢ ἰξία, ἔνθεν δὲ ὕφεαρ U. v. 5. [ἀλλ'] οὐδὲ [τοὺς]. v. 6. ὁμοίως U.

P. 432. s. 7. v. 8. τῶν τευτλίων U. s. 8. v. 4. πίνναις ἢ καὶ ὅσα ἄλλα ζωοτροφεῖ U. v. 11. Περιαιρεθέντος δὲ U.

P. 433. v. 12. πίνναις — καρκίνον U.

P. 434. v. 10. οἷον (ἐν) ταῖς. v. 11. τὰς ψύλλας c.

P. 435. Cap. 19. v. 3. φίλυραν. v. 6. δ' ἐκπετάννυται U.

P. 436. s. 2. v. 2. Ἡ μὲν [οὖν] τῶν [ἀεὶ] φύλλων. v. 4. καιρὸν μάλιστά πως ἀεὶ φυλλοροεῖν. Ἡ δ' αἰτία U. v. 13. ὑγρὰ καὶ ὑδατώδη U. s. 3. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ U.

P 437. s. 5. v. 6. φύλλα πάσχει U. s. 6. v. 6. παραλλαγαὶ U.

Libri 3. *Cap.* 1. p. 438. s. 2. v. 10. πέφυκε, καὶ χυλοῖς U.

P. 439. v. 2. διωρίσθη U. s. 3. v. 10. καὶ ἁπλῶς U. v. 13. οὐκ ἐκφέρει καρποὺς U. v. 14. καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα U. s. 4. v. 12. οἴης U.

P. 440. s. 5. v. 6. [ἡ] κατεργασία. s. 6. v. 3. εὐθένεια U. v. 6. μετατεθέντα U. Cap. 2. v. 2. εὐθένεια U.

P. 441. s. 3. v. 10. [καὶ διὰ τί].

P. 442. v. 1. τοῦτο ἴδιον U. v. 2. τῆς αἰτίας· ἀντιλέγεται γὰρ περὶ U. c. y. 6. τὴν ἑαυτῶν χώραν U. v. 7. ὅτε δὲ. s. 5. v. 5. (καὶ) τῇ αὐτῶν. v. 8. [τὰ] ὑπὸ τῆς U. v. 14. περὶ [τὰς].

P. 443. s. 7. v. 6. δεῖν c. v. 9. ἀθρόαν U. v. 11. ψυχρὰν — χειμῶνος, ῥιγοῦν.

P. 444. Cap. 3. v. 4. [ὥρα]. v. 5. καὶ [ὁ] ἀήρ. v. 9. εἰς — ἐστὶ. sect. 2. v. 5. σχεδόν τι τῶν πλείστων τοιούτων πονούντων c.

P. 445. Cap. 4. v. 6. πρότερον, ὅπως v. lect.

P. 446. s. 3. v. 3. et 4. δεῖ — παρεσκευάσθαι. v. 9. ξύλον κνημιπαχὲς U.

P. 447. Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων. v. 3. ὅλως λειότατα καὶ U. v. 12. καὶ ἐπὶ τῶν U. s. 2. v. 6. Μέγα δὲ αἱ U.

P. 449. s. 1. v. 11. [εἰς] τὰ κάτω.

P. 450. s. 3. v. 2. ἢ ἐφάμμῳ U. v. 5. ἄμμον ποτάμιον c. v. 8. [ἐν] ἐφύδρῳ.

P. 451. s. 6. v. 1. λέγεται U. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν ὑγρὸν U. v. 15. ἐλάττων οὖσα om. s. 7. v. 9. εἴπομεν· ὧν οὐδὲ μίαν ἀθεώρητον εἶναι χρή. Τὴν c.

P. 452. v. 1. ἔφυδρον U. v. 2. λευκόγειον c.

P. 453. s. 2. v. 9. λέγουσιν, ἀλλ'. s. 3. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδειότατα U.

P. 454. s. 5. v. 11. ἐν τῇ κλάσει καὶ U.

P. 455. v. 4. εἰς τὸ δέον· ἔοικε U. v. 5. τῆς τροφῆς U. s. 9. v. 3. ἐν τοῖς — εἶναι.

P. 457. s. 12. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν U.

P. 458. s. 3. v. 6. σπάνιν U.

P. 459. s. 2. v. 2. καὶ [μὴ].

P. 460. s. 5. v. 9. ἀσθενὲς κουφοτάτης U.

P. 461. v. 7. ἐφύδροις U. s. 2. v. 2. εὐθενεῖ U. v. 12. κυάνου, περὶ — ἀντιλέγεται.

P. 462. v. 3. ῥαφανίσι c. s. 5. v. 1. καὶ ἡ πεύκη. v. 2. μονόῤῥιζος — βαθύῤῥιζος U. v. 7. καὶ τἄλλα.

P. 463. s. 7. v. 9. adde margini sect. 8. v. 20. δένδρων ἐκ τούτων τε θεωρείσθω U. Cap. 11. v. 8. ὥςπερ εἴπομεν U.

P. 464. v. 2. φυτεύοντες,] ὡς — στερεώτερα,) ἐν. s. 2. v. 3. καὶ εὑρέες [καὶ πολλοί·] ὧν. v. 4. καὶ (αὐτὰ στερεὰς). s. 3. v. 8. εἶναι καὶ κρατίστη U. v. 9. ἔφυδρος U. s. 4. v. 1. Ἡ δ' ἄμπελος.

P. 465. s. 5. v. 2. δεῖ [εἶναι]. v. 5. ἀντιλαμβάνεσθαι,

καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκσήπεσθαι U. v. 9. οὔσας. s. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα [εἶναι] — λέγομεν U.

P. 466. v. 9. [ἀλλ'] ἅμα, s. 2. v. 2. τἄλλα τὰ τούτοις U. v. 8. πολλάκις, οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος U.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. τομὴν ταύτην U. v. 10. ἐξεῤῥυηκέναι U. s. 4. v. 1. εἰς τὸ δέον U.

P. 468. v. 10. προήσεται U v. 12, τῇ (αὐτῇ) τομῇ. Cap. 14. v. 7. γὰρ [καὶ]. v. 8. (ἑτέρους). s. 2. v. 5. ἅμα τοῖς τε γένεσι U.

P. 469. s. 4. v. 8, τρέφειν, ἀπὸ. v. 10. (καὶ πολὺ — ἔχουσα). v. 11. μέγεθος· ἀεὶ δὲ c. v. 12. ἐλάττω τὴν μήτραν U. s. 5. v. 2. κλημάτων, ... v. 3. ποιεῖσθαι πρὸς,

P. 470. s. 6. v. 7. ἔνων νέα βλαστήματα U.

P. 471. Cap. 15. s. 2. v. 4. ἔσονται, καὶ ἐν εὐδίᾳ συμβήσεται U.

P. 472. v. 3. οἷόν θ' ἅμα U. s. 4. v. 5. καιριώτατα U. v. 6. ἐφύδροις U. v. 11. δ' οὖσι. s. 5. v. 6. τμηθῶσιν, ἀλλ', εἰς. v. 8. δὲ (καὶ) ἐπὶ.

P. 473. v. 4. ῥιζωθῶσι καὶ αὐξηθῶσι U. Cap. 16. s. 1. v. 5. ὅπως ὅ τε καρπὸς καὶ ὁ βλαστὸς νέος ὢν καὶ ἐν ὁρμῇ U. v. 7. ὡραίαν U. s. 2. v. 14. Ὅσα δ' ἐν παλινσκίοις ἢ ἐφύδροις U. et c.

P. 474. s. 3. v. 5. ἄχρι οὗ U.

P. 475. v. 2. χρήσιμοι U. v. 4. ταῖς τε συκαῖς U. s. 2. v. 3. οὕτως ποιοῦσιν, οἱ δ' ἐκείνως, ἁπλῇ U. v. 4. [ὁ φοίνιξ]. s. 3. v. 5. ἀλλ' εἴ γέ τι καὶ U. v. 6. εἰπεῖν, ἐν U.

P. 476. s. 5. v. 6. μᾶλλον· αἱ δὲ ῥίζαι U. s. 6. v. 6. τῷ τὰς ῥίζας. v. 9. ῥόας δὲ ῥίζαι U.

P. 477. s. 8. v. 2. ὁμοιότητα U. v. 9. μὲν (ἡ) μικρότης τις ἐν U. v. 10. φοίνικι στρυφνότης U.

P. 479. v. 1. (καὶ) μὴ. v. 4. ἐπικάουσιν U. s. 2. v. 3. παλιμβλαστεῖ U. v. 5. διὰ τὸ καὶ τῶν. s. 3. v. 2. καθαπερεὶ διακάθαρσις U. Cap. 20. v. 9. [σκάπτειν δεῖ]. v. 10. χειμῶνος νεᾶν ἢ σκάπτειν, ἤ τι U.

P. 480. s. 3. v. 7. ἐὰν [ἡ] τυχοῦσα. s. 4. v. 6. θερμὴν [πρὸ].

P. 481. s. 5. v. 5. τοιαῦτα, πλείω γάρ ἐστι, διακρ. v. 6. (ὧν) ἕκαστον. v. 12. ἐξεπήγνυτο U. s. 6. v. 3. (φασὶν) εἰπεῖν. v. 8. διαβεβλαστηκότων ἤδη, ἡ.

P. 482. v. 4. ἐὰν μή τι σφόδρα c. v. 6. οὐχ ἧττον U. s. 8. v. 8. ἐπαινοῦσιν· ἡ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρότρου δοκῇ πολλὰ πα-

ῥαλείπειν U. v. 9. ἔτι τῆς διαέλλης U. s. 9. v. 4. πόας; v. 8. [τὰ] πολλά.

P. 483. v. 3. [μᾶλλον] τῶν λευκῶν. Ἐν δὲ [τῇ] ξηρᾷ.

P. 484. v. 1. [πρὸς] τά. s. 4. v. 2: εὐθενεῖ U. v. 13. Ἐπέχει δ' οὔ. v. 14. δ' ἐθέλει c. s. 5. v. 1. (πάσαις) ταύταις. v. 6. et 8. ῥιζοῦται — μέγεθος, μάλιστα. v. 10. ἀναδιδόασι U.

P. 485. Cap. 22. s. 1. v. 8. Ἀποκλίνουσι U. v. 11. (ταῦτα δὲ χρήσιμα). v. 14. πόῤῥω δ', οὐχ.

P. 486. s. 3. v. 7. [κατὰ] καιρὸν U. s. 4. v. 10. [γὰρ] ἐγκατακλειόμενον. s. 5. v. 1. Ταὐτὸ δ' ἔοικε τούτῳ καὶ ἐπὶ U.

P. 487. v. 2. δένδρῳ θερμαινόμενον U. Cap. 23. v. 2. πρὸ πλειάδος· ξηρὰν γὰρ U. v. 5. ὥςπερ καὶ U.

P. 488. s. 4. v. 5. ψυχειναὶ U.

P. 489. s. 5. v. 4. φαῦλοι U. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ U. v. 14. [αἱ] τελειώσεις. v. 17. ἰσχυρᾶς [γάρ]. Cap. 24. v. 3. [ἢ] καί.

P. 490. s. 2. v. 5. δοκεῖ, τὰ δ' ὑστερεῖν· ὥστε τὰ μὲν ὑπὸ χειμῶνος, τὰ δ' ἀπ' αὐχμῶν U. v. 9. σπερμάτων, ὅσα εὐβλαστεῖ c. et U. v. 10. τρίμηνα· σπαρέντα γὰρ c. s. 3. v. 1. καιρὸν, εἰ μή [τι] τοιοῦτον. v. 2. [δεῖ] τούς.

P. 491. v. 3. [τὰ] φυτά. v. 10. ὥστε καί, πρὶν πεσεῖν, αὐτὸ U. v. 12. Ἀπηνθηκόσι U.

Libri IV. Cap. 1. p. 492. s. 1. v. 10. δένδρα, καὶ ἀνάπαλιν δὲ λαμβανομένων c. s. 2. v. 1. ποιεῖ. Καὶ τά. v. 3. βραδεῖαι· ἰσχυρότερα c. v. 6. δερματικοῖς καὶ ξυλώδεσι· τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν, οἷον τὸ τῆς ἐλαίας καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλέας καὶ τὰ τῆς ἀμπέλου καὶ ἀπίου καὶ μηλέας· ἔνια δ' ἐν ξυλώδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεσι, καὶ ὅλως ὅσα U.

P. 493. s. 3. v. 3. καὶ τοῦ U. s. 4. v. 1. εὐπαθέστερον· διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτεια ταχυβλαστότερα, καὶ ἅμα τὸ κοινὸν αὐταῖς ὥςπερ ἑτέραν εἰς τὰ παθεῖν U. v. 5. αἰεὶ γὰρ U.

P. 494. v. 5. χρόνον τὰ [σπέρματα] c. s. 6. v. 1. ὄγκους ἀντισπᾷν. Τὸ δὲ καὶ c. et U. v. 3. εὐλόγως· φανερὸν δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμυγδαλῶν, εἴπερ ἀφαιρουμένης τῆς ὑγρότητος U. Cap. 2. v. 3. [τῶν] σπερμάτων. v. 7. γυμνούμενα U.

P. 495. v. 2. χωριζόμενα· καὶ γὰρ ὑγρότερα, καὶ U. v. 3. ἀέρα. Μάλιστα. v. 8. μανότατον U. v. 10. τοιοῦτον U. s. 2. v. 8. ἐρέβινθος καὶ ὁ ὄροβος· μόνα γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦται τῶν χεδρόπων ὁ θέρμος καὶ ὁ ἐρέβινθος, ἀλλ'. U. v. 17. ἀληθέστερον U.

P. 496. s. 2. v. 2. ὕστερον μηνὶ c.

P. 497. s. 4. v. 7. ἀπολείπειν — γονῆς [δύναμιν] c. v. 18. χρονιζομένων c.

P. 498. s. 6. v. 5. τὸ δ' ἐκκαυλεῖν. s. 7. v. 2. κἀκεῖνο U. v. 4. φερομένων U. v. 6. Vide seqq. v. 9. ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἕκαστον γένος αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ (λέγουσιν,) ἐπὶ πλέον ῥητέον· [ἐν] δὲ τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσι τούς τε χρόνους δηλονότι καὶ τὰς ἀκμὰς κατὰ τὰς φύσεις ἑκάστων ληπτέον. c.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. πρὸς τὴν γένεσιν; vet. lect. v. 9. πρός γε τὰ νῦν U.

P. 501. s. 8. v. 5. μέν [τις].

P. 502. v. 3. εὐζωότερα — πολὺ [ἢ] τὰ τῶν ζώων. v. 6. καὶ τῶν ἐλαττόνων U.

P. 503. Cap. 5. s. 1. v. 4. αἰτίᾳ καὶ τῇ αὐτῇ. Διὰ γὰρ τὸ ἰσχυρότατα U. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφὴν καὶ μάλιστα πάσχειν· πάσχοντα δὲ ὑπομένει, τὰ δ' ἄλλα U. s. 2. v. 1. οὐδ' ἕτερον U. v. 3. γὰρ [εἰς] τὴν αἶραν c.

P. 504. s. 3. v. 8. καὶ [τὰ] ἄλλα. s. 5. v. 6. οἷον [ὅτε].

P. 505. s. 6. v. 1. Ὃ καὶ U. v. 13. ἀπόλλυσιν, ὥσπερ τὴν μίνθαν U. s. 7. v. 3. φύλλοις, ἀπογηράσκουσαν δ' ἐξομοιοῦσθαι U. et c. v. 6. δὲ καὶ περὶ U.

P. 506. v. 1. βλαστάνειν τῷ ὕστερον ἔτει ἢ ἀπὸ τοῦ σπέρματος c. et U. s. 3. v. 5. μὴν καὶ τὸ μὲν. penultim. ἡ αὔξη U.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι U. s. 4. v. 2. Οὐ μὴν ἀλλ' εἰ U. v. 5. καὶ τῶν σκωληκοτόκων τισὶ c. s. 6. v. 4. καίτοι αὐτῶν. v. 6. [τὴν] τροφήν. v. 8. περικαταλαμβανομένου c.

P. 508. s. 8. v. 4. καὶ τῷ μεγέθει U.

P. 509. v. 4. τιθύμαλλον τὸν μυρτίτην c. Cap. 7. s. 1. v. 8. τὸ [μὴ] μονόκαυλα. s. 2. v. 8. ἔτι θερμῆς οὔσης U.

P. 510. s. 5. v. 4. [ἀρχήν]. v. 7. et 8. τρέφεσθαι — ἥν, τήν.

P. 511. v. 3. καὶ [μὴ] περιεχομένων. v. 6. ἀμφοτέρων — συνεχῆ δέ τινα οὖσαν καὶ διήκουσαν c. v. 7. ὥσπερ καὶ U. v. 8. ἔχειν ταύτην. s. 7. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἡ πρόσφυσις U. Cap. 8. v. 8. πολυκαρπίας, πολυχούστερα — χέδροπα, τήν. v. 12. νεὸν ποιεῖν U.

P. 512. s. 2. v. 10. τε τὴν χρονιότητα U. s. 3. v. 1. ὀψιαίτεροι U. v. 6. συνεργεῖ καὶ πρὸς U. v. 7. καὶ τὸ [μή].

P. 513. v. 3. ἰσχύν, ἣ δύναται U. v. 8. καταξηραίνουσα καὶ ἐξικμάζουσα τὴν U. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν U. s. 5. v. 3. αὐτοετεῖς. v. 4. κράστιν U.

P. 514. v. 3. ἄλυπα ταῦτα ἐκείνοις [δὲ] καὶ χαλεπώτατα

c. et U. v. 4. μᾶλλον. v. 7. ἔχουσι. Πρὸς δὴ ταύτας U. s. 3. v. 11. ὧν· ἔτι δὲ ἧττον τὸ ἄχυρον vet. lect.

P. 515. v. 1. et 2. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν. v. 5. ἄλλοις [ζώοις]. v. 8. κουφότατα U. s. 6. v. 10. οὐδὲ κἀκεῖνα U.

P. 516. v. 3. κατάλοιπον αἰτιᾶσθαι U. Cap. 10. s. 1. v. 10. μανόνατον U. s. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον· αἰτιάσαιτο δ' ἄν τις U. v. 5. μὲν οἷον ἐρυσιβούμενα U.

P. 517. Cap. 11. s. 1. v. 8. καὶ μόνων U. s. 2. v. 1. τοὺς στάχυς U.

P. 518. s. 3. v. 7. τρίμηνος καὶ δίμηνος ὀλιγόῤῥιζος U. s. 4. v. 9. ἰσημερ[ιν]ούς.

P. 519. s. 5. v. 3. ἑαυταῖς, ἢ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσιν (ἢ) πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥςπερ τῷ Θρακίῳ U. c. v. 6. τοὺς γὰρ χειμῶνας U. s. 6. v. 8. καθόλου καὶ.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. τὰς [ἰδίας κράσεις καὶ διαθέσεις,] ἤ. v. 15. ἀτέραμον ὡσάν τι νενοσηκὸς ἢ πεπονηκός· ὑπὲρ U. s. 2. v. 10. οὕτω [γάρ].

P. 522. v. 3. ἀληθὲς, ὃ καὶ U. v. 9. καὶ τὰ ξυνιστάμενα U. v. 10. γὰρ καὶ τὰ Λήμνια U. v. 13. τεράμονι [τεράμονα]. s. 4. v. 3. καὶ πιείρᾳ καὶ γλίσχρᾳ c. v. 4. ἐφύδρῳ U. v. 6. καὶ βαρέα καὶ σκληρὰ U. v. 10. ἐφύδροις U.

P. 523. s. 6. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον U. v. 13. δῆλον ὡς εὐπ. U. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνοιτο τῷ U. s. 7. v. 3. [τῶν δὲ τεράμονα].

P. 524. s. 9. v. 1. Ἐπιγενομένου v. lect. v. 2. διϊκμῶνται (πάλιν) U. v. 3. ἰσχυρότερόν (τε). v. 5. ἐᾶν ἡλοημένους U.

P. 525. s. 10. v. 2. [ἄλλως] v. 4. ὅταν κακωθῇ U. v. 6. ὑπὸ γὰρ U. v. 8. οὐκ ἄλογος U. s. 12. v. 2. φασί τινες, ἂν συμβῇ, γίνεσθαι U.

P. 527. s. 3. v. 7. ξηρανθέντα c. v. 8. [τοῦ καύματος]. v. 9. ἀέρος δ' ἀνυγραινομένου, κατὰ U. s. 4. v. 2. et 3. τὰ βόρεια U.

P. 528. v. 6. et 7. ἡ [μὲν γάρ]. s. 5. v. 7. ἐπιγενομένη U. s. 6. v. 1. δὲ καί; διατί U. s. 6. v. 3. cf. Tom. 5. p. 182. annotationem. s. 7. v. 2. τὰ οἰκία U.

P. 529. v. 6. καὶ ἡ ὑπὸ τῶν U. Cap. 14. s. 1. v. 4. [τὴν μέν]. v. 6. φύλλον, ἐν ᾧ μένει c. v. 8. ἅπτεται καὶ ἀπολλύει τὸ συνεχὲς θᾶττον, ὅθεν ἡ ἀπέχυσις· ἐν δὲ τῷ ἄνω πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διεκπίπτει ἡ ὑγρότης. Ἡ αὐτὴ c. v. 13. [κριθῇ]. s. 3. v. 3. πολλοῦ μὲν U.

P. 530. s. 4. v. 2. πίσος U. v. 9. ἐρέβινθος, ἔστ' ἡ ἅλμη U. s. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα U.

P. 532. v. 2. γὰρ [καὶ] ταῦτα. v. 3. [ἀντέχει]. s. 4. v. 2. [θερμοῦ.....]. v. 3. ποιεῖται [μορφὴν] ἐκ., v. 4. et 5. οἱ δὲ κύαμοι U. v. 7. πίσοι καὶ ἄλλα. Τὸ δ' αἴτιον U. Cap. 16. s. 1. v. 4. θερμὸς U. v. 8. et 9. μανότερον — γυμνότερον U. s. 2. v. 4. [καὶ] περὶ.

P. 533. v. 4. καὶ ἡ κάχρυς U. s. 3. v. 3. ταύτην U. v. 7. ἂν παρ' ὁμωνυμίαν εἶναι U. v. 8. διαφέρει γάρ. v. 11. ἡ δὲ [γόνιμος] τοῦ ὕδατος. s. 4. v. 6. ἐκπαγῆ, [καὶ].

P. 535. *Libri* 5. *Cap.* 1. s. 2. v. 3. αὐτῶν.... γίγνονται. s. 3. v. 1. ταυτοισί. v. 11. [ἰδίας].

P. 536. s. 6. v. 1. Οὐκ ἄλογον δ' οὐδέτερον· προϋπάρχει U.

P. 537. v. 6. Αἱ [δὲ]. s. 10. v. 7. Τὸ [δὲ] μὴ ἐνδελεχὲς αὐτῶν τούτων διὰ U.

P. 538. s. 11. v. 1. [ἔτει]. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν U. v. 7. τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον [ἄλογον· ἡ τροφὴ U. s. 12. v. 4. βλαστητικῆς U. v. 15. μέχρι οὗ U. Cap. 2. v. 3. ὅταν [γάρ].

P. 539. v. 1. ἐπισυστάσης U. v. 5. πολὺ τῆς U.

P. 540. s. 5. v. 7. ὁμοίως [εἰ] μέν [τι ἀσθενὲς ἔτι]. v. 9. ἰσχυρὸν, ἤδη καρπογονεῖ. v. 12. εἰς τὴν ἑαυτοῦ U. Cap. 3. v. 8. κάπνεων U.

P. 541. s. 3. v. 11. [ἐν] ταῖς. v. 13. λαβεῖν ἢ καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι U. s. 4. v. 4. ὅμοιος, ως πανταχόθεν ατκ. U.

P. 542. v. 15. Τοῦτο μέν[τοι]. s. 5. v. 8. ἐνταῦθ' ἥ. s. 6. v. 6. μεταβολῆς τῆς παρὰ τας χώρας c.

P. 543. Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτὲ καρπὸν ἄνευ U.

P. 544. v. 3. [δὲ] καρπῶν. v. 6. ποτέ τις. s. 3. v. 7. βλαστητικὰ U.

P. 545. s. 5. v. 5. γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου ταιαύτην τινὰ γίνεσθαι (σῆψιν ἤ) ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης [τῆς φύσεως,] οὐκ εὔλογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι U. v. 7. καὶ ἔμβιον U. v. 9. verba ἄλλως τε — εὔλογον deleantur.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἤδη πάλιν [ἀνέστη] U. v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου U. Cap. 5. s. 1. v. 9. et 10. ὅταν διελόντες [δύο κλήματα] συνθῶσιν U.

P. 547. v. 6. γὰρ δεῖ τὸν αὐτὸν U. v. 7. οὐδὲ συμβάλλουσιν U. s. 3. v. 9. κοινωνοῦν U.

P. 548. v. 5. πεποίηκε U. v. 7. [συμ]φύσει. Cap. 6. s. 1. v. 4. τό τε γάρ.

P. 549. s. 4. v. 8. ποιοῦσιν, ὥσπερ U.

P. 550. s. 5. v. 13. πρωΐτεροι U. s. 7. v. 7. ἐφελκόμενον.

P. 551. v. 4. μέγεθος καὶ βραχύτητα U. s. 9. v. 5. καὶ σελίνου U.

P. 552. v. 2. παραπαττομένην U. s. 11. v. 3. συνεκτρέχει U. v. 4. Τῶν [δ'] ἐρεβίνθων. v. 7. πρώϊοι δ' ἄν. v. 9. δοκεῖ καὶ παρὰ c. s. 12. v. 2. ὥςπερ καὶ ὅσα τῶν U.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς τὸ U. v. 12. ἔνδηλος [ἡ]. v. 16. λελεγμένα U.

P. 555. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ U. s. 2. v. 1. διαφέρον c. v. 7. ἐπομβρίαι U. s. 3. v. 1. οὐδὲν [ἂν] διαφέροι U. v. 6. ἐξηραμμένων· τότε γὰρ ἐν μεγίστῃ μεταβολῇ U. v. 13. πιλήσει U.

P. 556. Cap. 9. v. 4. τὰ δ' ὠνομασμένα. v. 10. ὑπὸ [τὸ] ἄστρον [τὰ] πλεῖστα. s. 2. v. 6. φέρειν..... v. 10. πληγὰς καὶ τὰς ἑλκώσεις c. s. 3. v. 1. δυνάμεις αἱ ἔξωθεν διϊκνοῦνται c. s. 3. v. 5. σήπεται ἑλκούμενα, τῇ δὲ c. v. 6. καὶ τἆλλα U.

P. 557. v. 2. δὲ (καὶ) τοῦτο καὶ ἐν U. v. 3. ῥίζαις· ἐνισχύει U. v. 4. μάλισθ' αἱ U.

P. 558. v. 2. ἄλλα χωρὶς U. s. 7. v. 3. τάχ' ἂν ὀνόματος εἴη U. s. 8. v. 7. ἐξαυχμῶσι c.

P. 559. s. 10. v. 4. ταῦτ' ἐκπέττειν. s. 11. v. 15. ψύχει, καθάπερ ἔνιοι κελεύουσι, πάγον εὐλαβούμενοι· καὶ μετὰ ταῦτα δὲ τὴν κατ. U.

P. 560. s. 12. v. 3. ἀναθερμαινόμενα διΐησιν U. c.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 5. σφοδροτέρως U. v. 11. (ὑπὸ) τὸν. s. 2. v. 11. καὶ [μήπω] ἰσχύοντος. v. 12. ἠθροισμένης.... τῆς βλαστήσεως.

P. 562. v. 4. ἕτεραι (πρὸς) τῷ γένει U. s. 4. v. 4. κατὰ τὰς χώρας U. s. 5. v. 4. (ἢ μὴ γενομένων). v. 5. τὰς συκᾶς U. v. 7. Ἐπικαίει U.

P. 563. v. 8. τριγμὸν U. Cap. 11. s. 1. v. 2. δεῖ διελεῖν U. v. 3. φύσιν, [αἱ δὲ παρὰ φύσιν] κατὰ φύσιν μὲν [οὖν] αἱ γῆρα. v. 6. δὲ αἱ ἀπὸ U. v. 8. αἱ δ' ἧττον.... διά. s. 2. v. 1. εἴπερ ἐκείνη U. v. 10. Ταύτην δ' οὐ U.

P. 564. v. 7. εἴτε παρὰ φύσιν, εἴτε U. s. 3. v. 3. ἀλλ', εὐθενοῦσιν U. v. 13. τέθεινται U. v. 16. [φθορᾶς].

P. 565. v. 1. οἷον ἡ. v. 7. ἀλλ' [οὐχ] οἷα. v. 9. Μόνα γὰρ ἀπόλλυται U. s. 2. v. 3. ἐκπηγνύουσιν c. v. 12. ἀλλὰ καὶ πνευμάτων U.

P. 566. s. 4. v. 1. πνεύματα [τά]. v. 2. περί γε τοὺς U. v. 6. ἐκπηγνύουσιν U. v. 8. ἀὴρ ὅλος U.

P. 567. s. 7. v. 5. [τὸ] πνεῦμα. v. 12. πήγνυται καὶ πήγνυσι καὶ τὸ U. v. 13. χρόνον ἐργάζεται U. v. 14. πῆξις

ὅλως· κωλύει γὰρ ἡ κίνησις [τοῦ] πνεύματος, ὥςπερ c, s. 8. v. 3. ἀσθενέστατα μάλιστα πονεῖν U.

P. 568. v. 1. ἐκπήξεις U. v. 3. μάλιστα ὑπακούειν U. v. 5. μᾶλλον γὰρ ἐφίσταται U. v. 7. ἐκπήγνυσθαι U. v. 10. διΐησι U. v. 11. ἐργατικὸν U. v. 15. ὀστρύη U. s. 10. v. 9. τοῦτο ἐν τοῖς ψυχροῖς. s. 11. v. 2. ἔκπηξις U. v. 3. [λεπίδες].

P. 569. v. 5. ἔκπηξις U. v. 6. τόπων ὥςπερ ἐγχώρι' ἄττ' ἂν U. Cap. 13. s. 1. v. 2. περιβεβοθρωμένα. v. 8. Ἀπαθέστερα U. v. 13. αὐτὴν τὴν γῆν U. s. 2. v. 1. ὀλεθριώτερος U. v. 3. οὗτος κἀκεῖνος U.

P. 570. s. 4. v. ultimo θερμόν.

P. 571. v. 1. ἡ δὲ ῥόα. s. 5. v. 2. ἐκπηγνυμένων ἅμα βλάστησις U. s. 6. v. 8. δὲ βεβλαστηκότος U. v. 11. ἐπὶ πᾶσι γὰρ διυγραινόμενον. s. 7. v. 2. κατακρυπτομένης ὅλης U. v. 4. et 5. ἀποστέγουσα τὴν ἔξω U.

P. 572. Cap. 14. v. 6. ὁ ἀὴρ U. v. 9. καὶ τέμνοντος U. s. 2. v. 3. πλεονάκις U. v. 9. οἱ πρότερον οὐκ U.

P. 573. v. 1. καὶ [αἱ] ἐκπήξεις. s. 3. v. 7. ὅπερ καὶ τὸ πρότερον U. s. 4. v. 1. Ἔτι δὲ αἱ στύγες U. v. 5. κατακείμενον. Ἐπιβεβαιοῖ δὲ καὶ U. s. 5. v. 2. καταποθεὶς.....

P. 574. s. 6. v. 3. ὑδάτων, ὁπότε νῦν μᾶλλον [ἢ] πρότερον U. v. 5. ὑδάτων· οὐ τὴν U. v. 6. ἑκατέρου U. s. 7. v. 4. εἰ γὰρ αἱ μεταβολαὶ U. s. 8. v. 2. καὶ τὰ παντελῶς U.

P. 575. v. 1. ἐπικάειν U. v. 4. ὅσα U. s. 9. v. 5. λιμνουμένοις τόποις U. v. 7. γὰρ [καὶ] ἡ. v. 8. ἀεὶ τὸ προσπίπτον U. Cap. 15 s. 1. v. 5. περιφλοϊσμόν.

P. 576. v. 6. οὖσα, ἢ μὴ c. s. 3. v. 6. ἄγαν ὄντα φίλυδρα U. s. 4. v. 6. ἐμφυόμενα U.

P. 577. v. 2. καλουμένη φθείρει τὸν U. s. 6. v. 2. et 4. στέατος, καὶ γὰρ — περιπλέκουσιν, ἐν. v. 7. ἐπικάει U. v. 9. ἀποσκληρυνθέντος καὶ τούτου καὶ τοῦ ἐντὸς U.

P. 578. v. 4. διαφθειρόμενος διΐησιν U.

P. 579. s. 4. v. 6. τῆς ἐλαίας.... τοιοῦτον. Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως.

P. 580. s. 5. v. 13. εὐθυπορίαν ταχύ. s. 4. v. 6. [παρα]βλαστήσεως.

P. 581. s. 6. v. 5. κολουσθῇ U. v. 9. ἔσχατον καὶ τελεώτατον ὁ καρπὸς U. s. 7. v. 8. πηρουμένη c. v. 10. ὅτι γε βλαστητικὸν U.

P. 584. *Libri* 6. *Cap.* 1. s. 2. v. 6. ἔχει τινὰ U. s. 3. v. 12. αὐστηρὸν δὲ τὸν ῥυπτικὸν U.

P. 585. s. 5. v. 9. [δυνάμενα]. v. 15. οὖν ὁ τρόπος ταῖς U.

P. 586. Cap. 2. s. 1. v. 7. τοιοῦτο δεῖ U. v. 9. Δεῖ γὰρ εἰδέναι U. s. 2. v. 7. Ἅμα δὲ κἀκεῖνο U.

P. 587. s. 3. v. 3. τοὐναντίον ἑκάτερον ἐποίει U. s. 4. v. 2. [ποιοῦσι τὰς]. v. 7. σχήματα U. v. 15. ὥστ', εἰ ἐκ τούτων c.

P. 588. Cap. 3. s. 2. v. 1. φαίνεταί γε ταῦτα U. v. 2. ὕσαι θ' ἁλμώδεις U. v. 3. ὡς ἡ τέφρα U. v. 4. καὶ ἡ ἄργιλος U.

P. 589. v. 5. γὰρ ἐν ἅπασιν U. v. 9. τιθεῖτο c. s. 4. v. 2. ξυνιστάμενοι χυμοὶ τῶν ὑγρῶν, οὗτοι γὰρ ἐμφανέστατοι. v. 3. [οἱ] ὀξεῖς. v. 4. μὲν δῆλοι U. v. 5. ἀνάγκας, δι' ἃς — φυτοῖς, οὐ μὴν. s. 5. v. 2. τούτους U. v. 9. ὥςπερ καὶ Μενέστωρ U. v. 10. ὑγροῦ [τοῦ ἐμ]φύτου c.

P. 590. v. 5. καρποῦ τοιοῦτος, ἀλλ' εἴπερ φύλλου καὶ καυλοῦ καὶ κελύφους U. Cap. 4. s. 1. v. 12. οὐδ', ὥςπερ ὁ U. v. 13. καὶ γὰρ οὗτος ἐν — τοῦ γλυκέος U. s. 2. v. 3. καιριώτατος U. v. 6. et 7. ἐκ τούτων — τροφαί.

P. 591. s. 3. v. 9. Ἔτι δ' ἔν γε U. v. 10. τελειοκαρπεῖν c. s. 4. v. 2. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς U. v. 5. διεφθαρμένοις U. v. 8. [ἡ] πρώτη.

P. 592. v. 6. καὶ ἄλλα τοιαῦτα πλείω τυγχάνει U. s. 6. v. 2. [τῶν] ἀηδῶν. v. 6. ὅλως ὁ χυλὸς U. v. 7. καὶ [ὁ] ὀξὺς. v. 9. τῶν ἄλλων ἔνια [τῶν] ζώων c. v. 10. τοὺς ἄλλους. v. 15. ἄτροφον ἑτέροις U. v. 16. τὸ δ' ἄλλοις τρόφιμον U. v. 18. ἁρμόττουσιν c.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 9. τοῖς ἄλλοις ζώοις U. v. 10. ἀλλ' εἴπερ. s. 2. v. 6. μὴ κἀκεῖνο U. s. 3. v. 1. Ὁ δ' ἂν τῷ δόξειεν ἄτοπον U. v. 10. [ὅτι] ὁ λιπαρὸς [εἶδος].

P. 594. v. 1. κνῖπες U. s. 4. v. 7. τῷ ἁρμόττειν εἰς [αὐτοὺς] ἢ μὴ U. v. 10. ἱκανὴν δ' οὐδ' οἰκείαν ἴσως. s. 5. v. 6. εἰ δ' ἄρα καί. v. 10. οὐδενὶ U.

P. 595. v. 1. ὥστε καθόλου v. lect. v. 7. οὕτω γε τῷ γένει U. Cap. 6. s. 1. v. 3. οἷον γλυκεῖς ἢ πικροὺς U. s. 2. v. 3. καὶ αἱ ὀσμαὶ U.

P. 596. s. 3. v. 10. συνεμφαίνουσα.... πρὸς U. v. 12. [εἰς τὸν ὀξὺν]. s. 4. v. 4. ὥςπερ ὑδατώδης U. v. 12. γένεσίς ἐστιν αὐτοῦ U.

P. 597. s. 6. v. 1. ἔγχυμος. v. 5. ἐκκρίσεως ἀεὶ U. v. 9. [ἡ] τελείωσις. s. 7. v. 7. εἰπεῖν.

P. 598 s. 9. v. 4. ἢ καὶ ἐπὶ τῶν U. v. 9. ταῦτα μὲν ἴσως ἄλλην U. s. 10. v. 5. δ' ἐκ τῶν.

P. 599. v. 2. ἀλλοιοῖ δὲ καὶ ποιεῖ v. lect. s. 2. v. 6. ῥίον

τῶνδε, τοῦ στρυφνοῦ U. v. 11. ἐξιέναι, [ἢ τὰ μὲν ἐξιέναι, τὰ δὲ ὑπομένειν].

P. 601. v. 1. ἀναλυομένους U. v. 6. πάθος, ἂν μὴ γένηται U. s. 7. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ τῶν ἐκτός. Οὕτω U. Cap. 8. s. 1. v. 3. οὐδὲν πλεῖον ἴσχει τοὔλαιον U.

P. 602. v. 7. [ὑγροῦ]. s. 2. v. 3. πληθύνεσθαι U. v. 7. συλλεγομένας καὶ κεχειμασμένας τε μάλιστα καὶ τετελεωμένας U. v. 8. τελέωσιν U. v. 10. λόγος ὁ ἀντιλεγόμενος U.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γὰρ δεῖ U. v. 6. σήψει· καὶ γάρ. v. 10. δημιουργεῖσθαι καί. s. 6. v. 8. τοὔλαιον U.

P. 604. s. 7. τὸν ἐλαιώδη δ' ἀδύνατον U. v. 3. πληθύει U. s. 8. v. 9. ξυνισταμένου U. Cap. 9. v. 5. διαμασωμένους. v. 6. γευομένοις χυμὸν ποιεῖ, [ὡς] σύνεγγυς [οὐ μόνον] τῶν αἰσθήσεων U.

P. 605. s. 2. v. 4. οὐκ ἂν ἐθέλοι U. v. 7. θάτερον. Ἑκάστου δέ. v. 8. πικροῦ [καί]. s. 3. v. 4. μαράθου U. v. 10. ὄσφρησιν, ἐμφαίνεται τε καὶ (ἐκ) διαμασωμένοις χυμὸς c.

P. 606. v. 8. εὔοσμον, ὡς οὐ μιγνυμένων ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόσμου· καίτοι U. Cap. 10. s. 2. v. 8. ἁλμυρὸν ἀσαπὲς U.

P. 607. v. 4. ἁλμυρὸν, βαρὺ — ἄτροφον [ὄν,] ἔπειτα. v. 5. ἀναλλοίωτον, καταλειπόμενον. s. 4. v. 1. εἰρημένα καθόλου ζητήσειεν ἄν τις, διὰ τί c. v. 9. τῆς ἀναφερομένης U. s. 5. v. 1. ὅλως τὸ ἁλμῶδες U.

P. 608. v. 6. τὰ τοιαῦτα συγγενῆ U. s. 6. v. 1. ὅλως τινὰ ἔχειν U. χυλὸν — καὶ τοῖς κλωσὶν U. v. 7. μὴ διαμασησάμενος U. v. 10. πεφυκότος. Καὶ γὰρ ἐν ἀμφοῖν U. s. 7. v. 6. ὡσὰν ἀλλότρια U. v. 13. τοῖς [δὲ] βολβοῖς.

P. 609. s. 8. v. 5. καὶ τὸ τά γ' ἐν U. s. 9. v. 5. τῷ χυμῷ εἶναι. v. 10. περὶ τὸ ἄστρον U. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ U.

P. 610. v. 1. περὶ οὗπερ ἦν U. Cap. 11. s. 1. v. 7. πικρὸς τάχ' οὐθὲν ἂν αὐτῶν διαφέροι c. s. 2. v. 4. [τοῦ] βότρυος καὶ τῆς ἐλαίας· τοῦτο — ὁρῶντες· c. v. 7. σύκων. v. 12. καὶ αἱ δυνάμεις U.

P. 611. s. 5. v. 1. περὶ δὴ U. v. 4. πρῶτον, ὅτι U. v. 5. πάντως διὰ τὸ τὴν τροφὴν ἀλλοιοῦσθαί πως ἐν αὐταῖς. Εἰ δὲ καὶ τοῦτό τις [μὴ] θείη, ἀλλ' ἐκεῖνό γε c. v. 8. οὐκ ἔχουσιν οὐδὲν περίττωμα, δύναμιν δ' ἔχουσιν εἰς τὸ πέττειν U.

P. 612. s. 6. v. 2. ὅσα πίονα τυγχάνει, καθάπερ U. v. 5. ἀεὶ καὶ πεττόμενον U. s. 8. v. 7. [δι'] ὅπερ. v. 8. αὔξησις· ἡ δ' εἰς τὸ ἄνω δ...οῦσα U. v. 9. [τὸ] μῆκος.

P. 614. v. 1. ξηρὰ γὰρ U. v. 4. καὶ τοῦ U. s. 12. v. 8. μέχρι οὗ U. v. 9. δ' οὐκέτι. s. 13. v. 2. et 3. ἢ οὐκ ὄζουσιν U.

P. 615. v. 5. ἐπεὶ τό γ' ὅλον. s. 15. v. 9. δὲ καὶ τῶν U. v. 12. καὶ ἡ ἄῤῥην U.

P. 616. Cap. 12. s. 2. v. 1. Οἷς γὰρ ἐνυπάρχει U.

P. 617. s. 3. v. 5. αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἄνω U. s. 4. v. 4. τῶν ἡμέρων συκῆς U.

P. 618. s. 6. v. 10. 11. [φύλλα]. s. 7. v. 4. 5. [σπέρματα]. v. 8. μεὶ [γὰρ]. v. 9. τὸ ἄκρατον U. v. 10. καθαρὸν τῆς φύσεως, εἴτε ξηρὸς ὢν ἄγαν U. v. 12. κακώδης ἢ καὶ U.

P. 619. v. 1. διὰ τὴν ὑπάρχουσαν ὑγρότητα· ξύμμετρος U. s. 9. v. 6. βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ ἀκρέμονες, ἔτι δὲ U. et c. v. 11. οἱ χυλοὶ U. s. 11. v. 1. ῥίζαι καὶ ἤδεῖαι. Τῶν δ' ἀνάπαλιν U. v. 2. βρωτὰ καὶ ἔχοντα U. v. 3. ξυλώδες ἢ πικρὸν U.

P. 620. s. 12. v. 8. οἱ δὲ δὴ καρποί. v. 9. τίνες [αἱ] αἰτίαι. Cap. 13. s. 1. v. 1. Περὶ δὲ δὴ τῶν U. v. 11. διάφορον ἔχει U. v. 12. [ἅπερ τἄλλα]. s. 2. v. 1. μᾶλλον ἄν τις U. v. 2. καὶ τούτων ἐν U.

P. 621. s. 3. v. 4. ὡσὰν U.

P. 622. s. 5. v. 5. ἀλλ' ἀμβλεῖαι c.

P. 623. s. 3. v. 9. [τὴν] αἰτίαν. s. 4. v. 1. [τοῦ ὑγροῦ]. v. 5. τῶν οἰνωδῶν τισι U. v. 8. κεδρίδος τε καὶ U. τερεβίνθου c.

P. 624. s. 7. v. 7. ὑγρότητα τοιαύτην U. s. 8. v. 1. ὅλα [καὶ].

P. 625. v. 1. μᾶλλον. Καὶ. s. 9. v. 10. [εὐοσμότερα]. s. 11. v. 3. οὐχ ὥςπερ U.

P. 626. v. 1. μέχρι οὗ U. v. 2. ἐκλίπῃ U. v. 3. ὄζει, ταῦτα δ' οὔ. Τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κατέσκληκέ πως, ἐλλελοιπότος U. s. 12. v. 10. ἔχουσιν ἅμα — γλυκύτητά τινα καὶ U. v. 12. ἐν ὀσμαῖς — καὶ αἱ ἄλλαι U. Cap. 15. v. 4. καὶ γὰρ ὅσα U.

P. 627. s. 2. v. 5. λαμβάνει τινὰ τὸ ἄνθος εὐοσμίαν, ἐπείπερ U. v. 7. τούτων διὰ τὴν μεταβολὴν U. v. 9. γὰρ ἡ ἐξαλλαγὴ U. s. 4. v. 3. ἐγγίνεται U.

P. 628. Cap. 16. v. 9. σκληρότερα εὐοσμότερα U. s. 2. v. 4. παχύνσει U.

P. 629. s. 3. v. 2. ἔοικεν ἐν U. v. 3. μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἡ εὐοσμία ἅμα γίνεσθαι καθάπερ πνευματική τις οὖσα, (καὶ) οὔπω c. v. 6. Ὅταν [δ'] εἰς. v. 13. τοὺς χυλούς. s. 5. v. 2. ἐν εὐπνοίᾳ.

P. 630. s. 6. v. 6. ἠθητικοὺς U. v. 7. καὶ τὸ ἐκ τῶν. v. 8. ευείλων καὶ εὐπνόων U. s. 7. v. 10. καὶ ὧν κατὰ τὴν γεῦσιν ἡ ἀπόλαυσις· ἐπεὶ καὶ ὧν ἐν αὐταῖς U.

[οὐκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πυκνουμένου τοῦ ἀέρος καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ἐντὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτῃ δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἄνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥςπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν cod. v. 6. εἴη [νῦν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ' ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, καθάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὖν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτῃ.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περιφερῶν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπὰς ἔχουσαν· διὸ καὶ γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἁλμυρὸν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν, ἀλλ' ἐπ' ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυσθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μή. s. 67. v. 2. περιφερῆ καὶ γωνιοειδῆ cod. v. 15. διαφέρειν (γάρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὰς αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλοις ὀξὺ, οὐχ οἷόν τε γὰρ c. v. 12. Ἄτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2. καὶ τὸ ὑγιαῖνον τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὥστε διά τε τούτων c. v. 5. αἰσθητῶν, καὶ πρός.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ ὑποκείμενον c. v 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v. 12. η καὶ παρεῖναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτρυπα cod. εὐθύτ. con. v. 8. ἂν ἄσκια cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῷ c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμιγεστέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον τὴν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ λαμπρὸν c. v. 8. εὐθεῖς εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod. v. 10. ὑπολαβεῖν ἐστιν, ὁρᾶν δέ φασι cod.

P. 681. v. 1. διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥάδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν] χλωρῶν. v. 7. εἰ δ' εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεθιστάμενον c. s. 89. v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ καὶ c.

P. 685. s. 90. v. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν.

P. 649. s. 8. v. 3. et 4. τὰ μὲν ἐν ἡμέρᾳ Cod.

P. 650. s. 9. v. 3. κινηθῇ, ἠχεῖν c. v. 4. τῶν ἔσω ἦχον c. v. 14. κατά τά τε μόρια c.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζώῳ Cod. s. 14. v. 3. ἐναρμόττειν, ἄλλως τε κἂν συμβαίνῃ c. v. 8. τῶν μὴ συγγενῶν c.

P. 653. v. 4. Ὅλως δὲ — ἀναιρεῖται c. v. 5. μόνη ἱκανὴ c. v. 9. ὥστε εἰ ου — αἴσθησις, ἤγουν διὰ c.

P. 654. s. 19. v. 13. γίνονται, ὅσῳ μᾶλλον ἂν c.

P. 655. v. 4. ἐναρμόττει c. v. 10. φθείρεσθαι c. s. 21. v. 4. κώδωνα c. v. 12. ἢ μὴ ἀνεωγμένης c. v. 13. πεπηρῶσθαι c. v. 16. καθεύδοντες ἂν μᾶλλον αἰσθάνοιντο τῶν ὀσμῶν τὸν πλεῖστον Codd.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσειεν, εἰ διὰ τῶν c. v. 25. Καὶ πῶς ἅμα c. v. 9. τῶν δ' ἐναίμων c.

P. 657. s. 25. v. 14. δέχεσθαι δὲ καὶ διαδιδόναι c. s. 26. v. 6. πηροῦσθαι c.

P. 658. v. 1. ὁμόχρων. v. 6. ἐμφάσεως c. s. 29. v. 5. χρόνου πλήθει c. v. 10. τὸ μέγεθος [τῶν αἰσθητηρίων] τὴν.

P. 659. s. 31. v. 5. αἴσθησις, εἴτε τὸ c. v. 13. καὶ αὐτὸ δὲ τὸ c. sect. 32. v. 3. βέλτιόν ἐστι, μᾶλλον ἂν εἴη — ἢ μετὰ λύπης, καθάπερ ἡ ἐπιστήμη c.

P. 660. v. 6. τινὶ καὶ κράσει c. sect. 34. v. 7. εἶναι [τὸ] τὰ μικρὰ μὴ λανθάνειν. v. 8. δυνάμενον καὶ — κρίνειν, οὐκ ἄλογον. s. 35. v. 2. (τῶν μειζόνων).

P. 661. s. 36. v. 10. ἐμφαίνεται c. v. 11. ἐνύδροις cod. s. 37. v. 4. τὸ μέλαν, καὶ ὅλως τὸ ἀσθενέστερον c.

P. 663. s. 40. v. 3. διαδῷ cod. v. 7. μίγνυσι τῷ ἐντός; [ὥστε] οὐκ ὁρᾶν. s. 41. v. 9. λεπταί, καὶ ὁ πόρος τῇ — βραχὺς καὶ λεπτὸς καὶ ἰθύς c.

P. 664. v. 1. ὀξύτατον cod. v. 7. μικρὸν ὢν μόριον τοῦ θεοῦ cod. s. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα cod. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cod. s. 44. v. 6. ἀναπνεῖν τε γὰρ c.

P. 665. v. 3. ἑστάναι c. v. 9. ἀφῃρῆσθαι c. s. 45. v. 4. σώματος [τὸν ἀέρα,] ἀλλά. v. 7. ἐν μικρῷ c.

P. 666. s. 47. v. 8. καὶ εἰ [μὴ] δεῖ διὰ cod. v. 9. μορίων c.

P. 667. v. 1. ἡ μὲν γὰρ [τῷ] ἀλλοιοῦσθαι c. v. 5. ἁπλῶς [τὸ] ἀλλοιοῦσθαι, [τῷ] πάσχειν. v. 6. μὴ ταὐτὰ c. v. 7. ἀλλὰ ταὐτόν τι. s. 50. v. 16. καὶ ὁμοιοσχημονοῖεν c.

P. 668. v. 4. τῶν εἰδώλων c. s. 52. προσώπου ὁ τύπος c. v. 12. πῶς [παρ'] ἀλλήλους. s. 53. v. 11. ἐμπόδιον v. l.

P. 669. s. 54. v. 4. τὸν ἥλιον ἀπωθοῦντα. v. 5. πυκνοῦν c. v. 13. ποιεῖν τοῖς ἀλλόχρωσιν c. s. 55. v. 1. πῶς

[οὐκ] ἀποδίδωσι; c. v. 9. διαμένει· τὴν γὰρ φωνὴν εἶναι πυκνουμένου τοῦ ἀέρος καὶ μετὰ βίας εἰσιόντος· ὅταν δὲ ἐντὸς γένηται, σκίδνασθαι διὰ τὸ τάχος· διὸ καὶ κατὰ μὲν τὸ ἄλλο σῶμα οὐκ αἰσθάνεσθαι, ταύτῃ δὲ μόνον coniectura.

P. 670. v. 3. ἄνικμα Cod. s. 57. ὁμοίως [οὐκ] ἔχει. v. 4. κατὰ πᾶν [τὸ σῶμα ποιεῖ,] ὥςπερ. s. 58. v. 1. ὁμοίως ποιεῖ c. v. 3. κατὰ τὴν κίνησιν c. v. 8. φρονεῖν.

P. 671. s. 59. v. 9. φοραῖς καὶ. s. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν cod. v. 6. εἴη [νῦν] λόγος.

P. 672. s. 62. v. 6. Διαφέρειν δ᾽ ἔτι. v. 7. μαλακοῦ, καθάπερ τοῦ βαρέος c. s. 63. v. 2. Περὶ μὲν [οὖν].

P. 673. s. 64. μεταβάλλειν [ἅμα] τῇ κράσει. s. 65. v. 2. τῷ σχήματι c. v. 10. ὅλως τὸ σῶμα cod. v. 14. εἶναι διὰ τὸ ταύτῃ.

P. 674. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα codd. v. 4. περιφερῶν, τὴν περιφέρειαν εἰληχότα καὶ καμπὰς ἔχουσαν· διὸ καὶ γλίσχρον καὶ κολλώδη· ἁλμυρὸν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν, ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ἐνίων codd. v. 5. πολυκαμπῶν. v. 9. μίγνυσθαι ἂν cod. v. 11. σκαληνὸν δὲ, διὰ τὸ μή. s. 67. v. 2. περιφερῆ καὶ γωνιοειδῆ cod. v. 15. διαφέρειν (γάρ).

P. 675. s. 69. v. 2. et 3. τὰς αἰσθήσεις c. v. 5. ἄλλοις ὀξὺ, οὐχ οἷόν τε γὰρ c. v. 12. Ἄτοπον δὲ καὶ cod. s. 70. v. 2. καὶ τὸ ὑγιαῖνον τοῦ κάμνοντος cod.

P. 676. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν Cod. v. 5. πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν cod. s. 72. v. 4. Ὥστε διά τε τούτων c. v. 5. αἰσθητῶν, καὶ πρός.

P. 677. v. 1. τὴν ἐν τοῖς c. v. 5. δύναμιν· ὥστε καὶ τὸ ὑποκείμενον c. v 9. τὴν διὰ τῆς — μόνον ἐπὶ τῶν περὶ c. v. 12. η καὶ παρεῖναι cod. s. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ εὐθύτρυπα cod. εὐθύτ. con. v. 8. ἂν ἄσκια cod. v. 16. λευκότερα δὲ, τῷ c. v. 18. θέσιν [πρὸς ἄλληλα] ἔχειν c.

P. 678. s. 76. v. 3. ἀμιγεστέρων.

P. 679. s. 78. v. 8. τοσούτων ἐπιμέμνηται c.

P. 680. s. 79. v. 9. μᾶλλον τὴν θέσιν c. s. 80. v. 1. τὸ λαμπρὸν c. v. 8. εὐθεῖς εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους cod. v. 10. ὑπολαβεῖν ἐστιν, ὁρᾶν δέ φασι cod.

P. 681. v. 1. διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους cod. v. 2. Οὐδὲ τὴν cod. v. 3. πῶς γίνεται, ῥάδιον cod. s. 82. v. 1. τὸ [τῶν] χλωρῶν. v. 7. εἰ δ᾽ εἴη μὴ c.

P. 684. v. 4. τὸ μὴ μένον, ἀλλὰ μεθιστάμενον c. s. 89. v. 2. συμβαίνει διὰ cod. v. 7. αὐτῶν δηλοῖ· συνάγειν γὰρ καὶ c.

P. 685. s. 90. v. 7. τοιαῦτά τε λέγειν c. v. 8. ποιεῖν·

τὸν c. v. 91. v. 1. γινομένης cod. v. 13. μῖξιν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνδέχεσθαι c. v. 14. τὰς αἰτίας cod.

FRAGMENTVM II. DE LAPIDIBVS.

P. 690. s. 16. v. 2. τῶν ὀρυττομένων c.

P. 691. s. 20. v. 3. διαβάρου.

P. 692. s. 24. Διὸς ὀβελίσκῳ v. lectio.

P. 693. s. 28. v. 11. πονεῖν, καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλως φύσεως, ἢ τὸ μὲν ξηρότερον, τὸ δ' ὑγρότερον restitue. v. 12. ἀνορύττοντες.

P. 698. s. 47. v. 7. τοῦτο δὲ, ὅτι ξηρότερα c. v. 13. ἴδιόν τι τοῦ ἐδάφους c.

P. 701. s. 57. v. 2. τίθεται, οὕτω δὲ ἐπιφαίνεται ὁ ἰὸς τιθεμένου, καὶ ἀποξύεται om.

P. 704. s. 66. v. 3. Θαυμαστὴ δὲ καὶ c. v. 4. ὅτι γὰρ οἱ λίθοι restitue. deinceps ἢ διαφέρονται, ἡ δὲ γύψος οὐκ ἀνίησι c. v. 6. κρεμάμενα μένει συνεχόμενα c.

FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 3. ποιοῦνται Cod. v. 10. πιλήσει Cod. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ ἀέρος ἐν τοῖς νέφεσι συστροφῇ καὶ θλίψει c. s. 2. v. 2. δόξαιεν Cod. v. 5. οὐδ' ὅλως Cod.

P. 706. s. 3. v. 2. μόνον τρόπον Cod. v. 4. ὑποκειμένῳ, πλὴν [πυρὸς] ὅγε c.

P. 707. s. 7. v. 2. λέγομεν πῦρ, ὅταν c.

P. 708. s. 9. v. 14. γενέσεως ὑφ' αὑτοῦ Cod.

P. 709. v. 4. εὐοδοίη ἂν Cod. v. 9. ὅταν πλείω τεθῇ, τὸ πλεῖον Cod. s. 11. v. 4. ὥσπερὰν θλίψιν. v. 6. τοὔνομα τὸ Cod.

P. 710. v. 5. δύναμις ἅπαντος ἰσχυροτέρα Cod.

P. 711. s. 18. v. 3. ἐνίων, ἁπλῶς. v. 7. ἄθροισμὸν τοῦ θερμοῦ καὶ διὰ Cod. v. 8. καθυγραινομένης [τῆς γῆς].

P. 712. s. 19. v. 11. φθείρεται, ἢ ἀφαιρούντων Cod. v. 14. αὐγῆς οὔτε c. s. 21. v. 3. ἡ φύσει καυστὴ — λιπαρὰ, πλείων Cod.

P. 713. s. 22. v. 6. παρείσδυσιν Cod. s. 23. v. 11. καθαπερεί τι στερεὸν, [ὃ] οὐ δύναται c. s. 24. v. 5. μεταβάλλων Cod.

P. 714. s. 26. v. 9. ἡ δ' ὑφ' αὑτοῦ c. s. 27. v. 2. μέχρι γέ του συναύξει c. v. 4. καὶ συνθλίβον ἰσχυρότερον.

P. 715. s. 28. v. 13. προσπίπτῃ Cod. s. 29. v. 8. ἐκκάεται Cod. s. 30. v. 7. ἄνθραξ φωτίζειν Cod. v. 8. οὐδ' ὡσαύτως ἡ τῶν χλωρῶν καὶ αὔων. 9.

P. 716. v. 1. (ἡ φλὸξ). v. 2. γεῶδες οὐδὲ ὑδατῶδες om. s. 32. v. 3. θᾶττον, ὄντα Cod. v. 5. καὶ οἱ ἄνθρακες τῆς Camot. v. 8. καὶ τὴν — θερμότητα v. lect. s. 33. v. 1. τὴν δὲ v. lect. s. 34. v. 3. οὐδ' ὁμοίως.

P. 717. s. 35. v. 1. πυκνότητος ἔχον τὸ καυστόν. Σώματα δὲ στερεὰ διαδυτικώτερα διὰ τὴν Cod. c. v. 2. πυρωθέντα vet. lect. v. 11. ἐπιμένει τῷ αὐτῷ c. s. 36. v. 7. ἕκαστα (πρὸς). v. 8. et 9. οἷον ὅσῳ μαλακωτέρας θερμότητος ἢ μὴ σκληρᾶς, ἢ πάλιν ὅσῳ καὶ σφοδροτέρας καὶ ἀθροωτέρας c.

P. 718. v. 3. ἢ τῆξις ἢ καὶ c. v. 4. λεπτὴν διώκουσι c. v. 5. δ' ὥσπερ. s. 39. v. 3. πυρὸς, καθάπερ ἐν om.

P. 719. v. 6. καὶ ἡ ὑγρότης v. lect. s. 40. v. 5. δοκοῦν c. v. 9. συνάγειν καὶ παχύνειν c.

P. 720. s. 44. v. 1. ἰδίᾳ — Ἡ δὲ δῆτα τοῖς c.

P. 721. v. 11. πῦρ καὶ τὸ θερμὸν c.

P. 722. s. 47. v. 3. πάντ' εἰς τέφραν, ἀλλ' ὁ χρονιώτερος Cod. s. 48. v. 4. ἀὴρ, πάγοι καὶ Cod. v. 5. ψυχρότατοι καὶ c.

P. 726. s. 62. v. 1. σβεννύναι c.

P. 727. s. 63. v. 3. ἐκπηδῶντος πυρὸς, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος, ἧττον Cod.

P. 731. s. 74. v. 4. ἀθρόως Cod.

FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

P. 736. v. 1. ποτὲ μύρον. s. 11. v. 1. ἔτι τὸ χρονίζεσθαι Cod.

P. 738. s. 17. v. 11. κιναμώμου δραχμαὶ δύο, κρατοῦσιν αἱ τοῦ κιναμώμου δύο δραχμαὶ Cod.

P. 740. s. 25. v. 1. καῦσιν ἂν ὄζοι Cod.

P. 745. v. 4. τὸ ὑπεξάγειν μέλλον Cod.

P. 748. s. 46. v. 4. καρηβαρεῖν c.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν Cod.

P. 754. s. 63. v. 8. ἀπεξηραμμένα. v. 9. βλαστητικὰς Cod. v. 12. εἴπερ ἅμα Cod. s. 64. v. 2. μὲν χυμοὺς c.

P. 755. s. 66. v. 6. [μίγνυται πρὸς] πᾶν εὔοσμον· ἀλλ' ἔνθα c.

FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

P. 757. s. 1. v. 7. μέγεθος, μικρότης Cod. v. 14. γὰρ (ἂν) ἁπλῶς c. v. 16. ἐμπεριλαμβάνεται v. lect.

P. 759. v. 2. τόπων ἀποδίδοται. v. 5. ἐκείνοις ἐπινεφής. v. 8. νότος, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν οἱ ἕξ. s. 6. v. 6. ἐμφανεῖς.

P. 760. v. 1. Τοῦτο δ' ἂν καὶ δόξειεν ἄλογον. s. 7. v. 2.

δὲ ἡ ψυχρότης φθάνει. v. 4. τὸ μέγεθος. v. 5. μᾶλλον διαδίδοται — ἐργάζεται. Ὁ δὲ νότος. v. 12. ὑδάτινος. s. 8. v. 6. καὶ ἐὰν ἀπέχῃ. v. 7. ἴσως γε ἀλλ᾽.

P. 761. s. 11. v. 7. μακραὶ ἡμῶν ἀπηρτῆσθαι.

P. 762. s. 12. v. 11. τῷ σύνεγγυς. s. 13. v. 7. Ἰδαίοις.

P. 763. s. 14. v. 10. ἐμπυρώσεως.

P. 764. v. 2. ἀναξηραίνεται καὶ ἐκκαίεται.

P. 765. v. 3. Ἀθρόως μὲν γάρ. s. 20. v. 16. [τὰ] πνεύματα. s. 21. v. 5. ἀέρος ὁποῖος ἂν ᾖ.

P. 766. s. 23. v. 8. καὶ ἔτι [μᾶλλον] δ᾽ εἰ. v. 9. ῥᾴσιν.

P. 767. v. 3. γίνεσθαι κατὰ λόγον ἐστί. v. 6. γὰρ ἡ ὕλη.

P. 770. v. 2. Οὐ γὰρ δὴ τὴν. v. 4. ἢ μέτριοι παντελῶς. s. 33. v. 2. Φαιστῷ. cf. T. 5. p. 286.

P. 771. s. 34. v. 5. κατέῤῥηξεν. s. 35. v. penult. Συμβαίνει δὲ.

P. 772. v. 1. ὕστερον γάρ.

P. 773. s. 41. v. 1. τὸ ἀφ᾽ ὑγροῦ μεταβεβηκέναι ἐφ᾽ ὁμαλῆ· διὰ τοῦτο καὶ λεῖός ἐστιν· οὐ γὰρ ἀπ᾽ ὀρέων πνεῖ. v. 3. ὥσπερ.

P. 775. s. 45. v. 5. περιέχονθ᾽ ὅμοια. v. 11. ἀνακλωμένην τε. s. 46. v. 2. ἀληθὲς, ὅτι. s. 47. v. 3. καὶ τὸ ἑωθινὸν.

P. 776. s. 48. v. 2. ἄνεμον, οὗτος μὲν οὖν μείζων. s. 49. v. 9. τριάδι· [ἡ τρίτη δὲ κρίσιμος].

P. 777. v. 9. ἀσθενοῦς δ᾽ ἀπ᾽ ἀρχῆς [οὐ πολὺ] τὸ μέγεθος· ἀεὶ δ᾽ ὡς ἐπίπαν λάβρος [ὁ βορέας] μετὰ [δὲ] χιόνα καὶ πάχνην [ὁ νότος πνεῖ].

P. 779. s. 55. v. 8. μηδὲ μίαν ὥραν. v. 11. (τὰ) ἐξ ἑκατέρας. Ὅθεν δὴ καὶ χαλεπὸς.

P. 780. s. 57. v. 1. συντείνεσθαι μᾶλλον. v. 2. οἱ νότοι. s. 58. v. 1. Καὶ [ἐπὶ] τῶν καρπῶν. v. 13. ὑποσκληρυμμένον. v. 14. συντονωτέρως [ἔχουσι] τοῖς βορείοις.

P. 781. s. 60. v. 3. ψυχρότατοι, ταύτην.

FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEMPESTATVM.

P. 783. s. 4. ἐνιαυτὸν συνέταξεν.

P. 784. s. 7. v. 2. Οἵα τις ἂν οὖν ᾖ κατάστασις τοῦ ἀέρος Πλ. v. 5. διέχει ἕως.

P. 785. s. 11. v. 5. ὑδατικόν.

P. 786. s. 16. v. 6. τινάξῃ τὰ πτερὰ, ὕδωρ.

P. 788. s. 23. v. 5. ἐπὶ τὸ πολὺ.

P. 789. s. 25. v. 8. γενομένοις.

P. 792. s. 8. v. 2. ἐὰν ἕωθεν ἀστράπτῃ, εἴωθε. v. 8. ελήνη [μὴ] παύσωσιν. s. 9. v. 7. Ἄθως μέσος.

P. 793. s. 11. v. 10. μόνος πνέων. s. 12. v. 9. (ὁμοίως) πολλά.

P. 794. s. 2. v. 1. et 2. χῆνες πετόμενοι βοῶντες (μᾶλλον) ἢ περὶ σῖτον. s. 3. v. 9. ἠχοῦσα, χειμέριον.

P. 796. v. 6. et 7. ἡ ὀπώρα γίνηται.

P. 797. v. 1. πρὸς τὰ ἐργάσιμα. s. 11. v. 2. γίνηται ἰσχυρὰ, ὡς τὰ πολλὰ ἀνταποδίδωσι. v. 6. τὸ ἔαρ.

P. 798. s. 4. v. 2. κορώνη ἕωθεν εὐθύς. v. 6. βορεύοντος βοῤῥάθεν ὑπόλαμψις — νοτόθεν δὲ ἐναντία τεταγμένη ᾖ.

P. 799. s. 7. v. 4. καὶ ταῦτα ἄνευ ὕδατος.

P. 800. v. 2. σημαίνουσιν, ὅταν. v. 3. Ἐπὶ δὲ τοῖς ἄστροις δυομένοις ἢ ἀνατέλλουσιν εἴωθεν.

FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. s. 1. v. 5. ἁπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ, οὗπερ ὁ κόπος. v. 11. τῇ ἐπιῤῥοῇ. s. 2. v. 5. τρόπον τινὰ ἀμφοτέρως, καὶ κινούμενά πως καὶ δεχόμενα (κατὰ) τὴν ἐπιῤῥοήν.

P. 801. s. 4. v. 4. [μὴ] κρατοῦντος.

P. 802. s. 6. v. 9. ἢ κατὰ πλείονα τόπον.

P. 803. v. 1. ἐπεὶ καὶ δῆλον ἐν — χρόνῳ ποιεῖ τὸ ὑποκείμενον — Τὰ δ' ἀπίεστα. s. 10. v. 2. κοπιῶσιν; ὅτι μάλιστα πονοῦσι τῇ τοῦ συνεχοῦς διαστάσει. v. 5. (καὶ) ἐν τούτῳ. v. 7. κίνησιν, [ἐπισπῶσιν οἱ μηροὶ]. v. 11. βουβῶνες. s. 11. v. 7. ἔχει μῆκος.

P. 804. s. 12. v. 2. προωθεῖν. v. 12. ἡ δ' ἐπὶ τῶν σκελῶν φλεγμονὴ [οὐ χαλεπὴ] διὰ τὸ πόῤῥω [εἶναι καὶ] διὰ τὸ ἀπομ. s. 14. v. 8. ταὐτῷ σχήματι, θάττων.

P. 805. s. 15. v. 3. ἀκοπώτεροι; v. 4. καὶ ἡ ἰσχυρά. v. 12. τὸ τὴν μεταβολήν. v. 13. τῷ κάτω. s. 16. v. 1. κοπιῶντες; v. 10. δυσπεπτότερόν ἐστι.

P. 806. v. 2. φρίκας [τῷ θερμαίνειν]. v. 3. [τῷ] καθυγραίνειν. s. 18. v. 2. ὑγρῶν;

FRAGMENTVM VIII. DE VERTIGINE.

P. 807. s. 3. v. 7. ἢ μόνοι.

P. 808. s. 6. v. 8. οὖσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ.

P. 809. s. 9. v. 9. (καὶ) ἡ στάσις.

P. 810. s. 10. v. 6. τὰ βαρέα.

FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

P. 811. v. 1. ἐξ ὑγρότητος. v. 2. πνεύματος [ἐκ τοῦ συμφύτου] διιόντος. v. 3. σαρκὸς, ὅτ' ἔξω. s. 2. v. 2. ἐν τῇ προσφύσει. v. 11. Συνεχὴς δ' οὐχ ἧττον ἡ.

P. 812. v. 1. μεταβολὴ [γεγένηται] τῆς. v. 4. πάθους [γένηται]. s. 4. v. 4. τοῦ ἀλυσιτελοῦς. s. 5. v. 2. δέ πως τούτοις ἐστὶ καὶ αἰτίας σχεδὸν τῆς αὐτῆς, ὅτι.

P. 813. s. 8. v. 2. ὁρμῇ οἱ ἐν ἥβῃ. v. 3. πόρων [ἡ] ἄνοιξις καὶ [ἡ τῶν χυλῶν] μεταβολή. v. 4. πρεσβυτέρων..... v. 7. καὶ εὔπνους. v. 8. οὐδὲ περιττωματική.

P. 814. s. 12. v. 1. εἰκάσθαι. v. 4. ἀνακεχρωσμένης. s. 13. v. 5. ἱδρῶτος· ἅπερ ἐνιότε παχέα — χυλοὺς ἔχοντα. s. 14. v. 1. χυλοῦ.

P. 815. v. 3. χυλοῦ. s. 15. v. 7. τὰ δὲ τῇ κινήσει. v. 8. πλῆθος περιττωμάτων· ἢ τοῦ αἰτίου γ᾽ ἔτι χυλοῦ. s. 16. v. 1. ἅπαντα δὲ τοιαῦτα.

P. 816. v. 2. πυριάσει χλιαρῇ. s. 19. v. 1. ὥςπερ συγκεκλειμένους. v. 11. ἢ γάρ. s. 20. v. 1. δὲ κωλύει.

P. 817. v. 3. ἐπεὶ καὶ οἱ μὴ πέψαντες τὰ σιτία καὶ οἱ ἀγρυπνήσαντες. s. 21. v. 5. πεπεμμένην τε καὶ οἱ ἄπεπτον. s. 22. v. 4. Συμβαίνει δὲ τοῦτο τοῖς καταπεπεμμένην τὴν τροφὴν [ἔχουσι]. v. 8. ὡσαύτως οἱ ἱδρῶτες. v. 9. ἀλλ᾽ ἐκείνοις. v. 10. τούτοις δὲ καί.

P. 818. v. 4. διαιτήσονται. s. 25. v. 1. καὶ διότι οὐχ οἱ πονοῦντες. v. 10. ἀπόκρισις [τοῦ αὐτομάτου] ἢ ὑπό. v. 11. ὑγροῦ ἐξάγεται πρός. v. 13. ἅμα λήγει.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν· καί. v. 6. συνεργεῖ καί. s. 29. v. 4. κωλύει· ποιεῖ μὲν γὰρ οἷον.... μὸν αὐτὸς αὑτῷ· παυσαμένου δὲ καὶ στάντος ἀμφότερα λήγει καὶ οὐδὲν κωλύει. Οἱ δὲ τὰ κάτω μέρη τοῦ σώματος θερμῷ ὕδατι ἐμβαλόντες οὐχ ἱδρῶσιν. s. 32. v. 5. ἔμπροσθεν;.... s. 33. v. 1. μάλισθ᾽ ἱδρῶσιν.

P. 821. v. 1. γίνονται· ξηραίνει γάρ.

FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN SICCO DEGENTIBVS.

P. 825. s. 1. v. 5. δ᾽, εἴπερ.

P. 826. v. 10. κωβιῷ — ὥςπερ καὶ οἱ ἄλλοι. s. 3. v. 4. διαγίνεται.

P. 828. v. 2. ἄλλοθι (τῶν) καὶ ἐν τῷ Πόντῳ· γίνονται. v. 10. διαρκοῦντας.

P. 829. s. 10. v. 7. καὶ ἡ ἔγχελυς. s. 11. v. 15. εἴτε διανάειν.

FRAGMENTVM XIV. (DE ANIMALIBVS SVBITO APPARENTIBVS.

P. 832. v. 3. εὐθὺς φανερά. v. 8. ὑετοὺς (μὲν) ὥςπερ.

FRAGMENTVM XVIII. DE MELLE.

P. 857. v. 10. *μήτε τελείως εἶναι.*

FRAGMENTVM XX. DE COLORIBVS.

P. 873. s. 1. v. 1. *Ἁπλᾶ τῶν χρωμάτων.*
P. 876. s. 9. v. 2. *ἐγκλινόμενα γάρ πως.*
P. 877. s. 10. v. 3. *ὅνπερ τὰ ἁπλᾶ.*
P. 878. s. 13. v. 7. *διαφέρουσιν αὑτῶν.*
P. 879. s. 15. v. 17. *καὶ τὸν αὐτῶν τοιοῦτον εἶναι.*
P. 880. s. 16. v. 7. *συνεχείᾳ τῆς βαφῆς μὴ διαφαινομένην.*
P. 882. s. 22. v. 7. *αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἀνθῶν εἰσιόντων.*
P. 883. s. 24. v. 5. *ὑδάτων· ὅπου γὰρ ἂν πλείονα.* v. 8. *συνίστασθαι τὸ χρῶμα.*

P. 884. v. 4. *καθ' ἑαυτὸ μὲν ξηραίνεσθαι.* v. 5. *ἐπαντλουμένου.* s. 27. v. 7. *[διὰ τὸ τὴν ὑγρασίαν] ταχέως εἰς τὴν αὔξησιν καταναλίσκεσθαι τὴν τῶν καρπῶν, καὶ διὰ τὸ μὴ κρατεῖν ἤδη τὸ θερμὸν τ ἐπ. τροφῆς. Ὅταν δὲ μηκέτι αὐξάνωνται, ἀλλά.*

P. 885. s. 28. v. 11. *διαφορὰς, διὰ τὸ καὶ τὴν ὑγρασίαν τὴν διὰ τῶν βλαστῶν εἰς αὐτοὺς διηθουμένην τοιαύτην ἔχειν τὴν τοῦ χρώματος φύσιν.* s. 30. v. 2. *ἐκκλύσωσι.*

P. 886. s. 30. v. 2. *ὑπαρχόντων ἐν αὐτῇ.* s. 31. v. 8. *ἐν αὑτοῖς συνισταμένοις,* s. 32, v. 7. *κρατοῦντος τοῦ μέλανος τοῦ ἐν τοῖς τοιούτοις.*

P. 887. s. 34. v. 5. (*ἤδη*). v. 8. *ἀποχραίνεται.*

P. 890. s. 43. v. 6. *λευκὰ μὲν οὖν, ὅταν.* v. 10. *καὶ χρωζόμενον διά.*

P. 891. s. 44. v. 8. *ἁπάσας λευκάς.*

P. 893. s. 49. v. 1. *Παρὸ καὶ τότε πάντα μάλιστα.* v. 7. *ἀσθενήσωσιν ἐν τῇ γενέσει.*

P. 894. s. 51. v. 20. *ἐν αὐτοῖς.* v. 21. *ξανθόν.*

P. 896. v. 9. *καὶ τοῖς καλλαίοις· ὥστε.*

ADDENDA AD INDICEM.

A.

B.

Βρύον — Graecis hodie lichen *ὄβρυα*, aliis *λειχῆνι* audit. *Walpole* II. p. 51.

Δ.

Δάφνη ἀγρία — In insula Imbro Nerium *ἀγριοδάφνη* nunc audit. *Walpole* II. p. 51.

Δάφνης ἄνθος γηράσκον ἐκπαππούται 6, 4, 8. sed ibi *ἀπάτης* scribo.

Διαλάμψῃ τὸ πῦρ 9, 3, 2. ubi *ἐπιδιαλ.* editum.

E.

Ἔγγαια, oppos. *ἔνυδρα* 4, 6, 1. editum *ἔγγεια*.

Ἔδος, simulacrum, Fr. II, 47. ubi *εἴδους* editum.

Ἐκκλύζω — *ὅταν τὴν ὑγρασίαν ἐξ αὐτῆς ἐκκλύσωσι* Fr. XX, 30. ubi *ἐκλύσωσι* editum.

Ἔκλευκον ἄνθος 4, 2, 4. ubi editum *λευκόν*.

Ἐλαίαγνος — Postea *Sprengel* in censura Theophrasti mei inserta libri *Neue Entdeckungen im ganzen Umfange der Pflanzenkunde* Vol. I. p. 13. comparavit etiam salicem uliginosam et viminalem: de posteriore tamen ipse dubitat. Nuper vir doctus, *Dierbach*, in scripto menstruo Ratisbonensi Florae inscripto nomine, anni 1821. no. 12. opinionem Rauwolfii revocavit in memoriam, qui salicem lassaf vocatam comparavit cum elaeagno Theophrasti, Itinerarii p. 111. Laugingen 1582. Est haec salix aegyptiaca, e cuius amentis masculis odoratis Arabes et Aegyptii aquam odoratissimam et in medicina usitatam destillant, quam aquam *Kalaf* vocant.

Ἐλεγείαις 9, 15, 1. ubi *ἐλεγείοις* editum.

Ἐμποιεῖν δηγμὸν 4, 4, 5. ubi *ποιεῖ* editum.

Ἔνιον γένος 3, 13, 7. ubi *ἴδιον* editum.

Ἐντομή — *δι' ἐντομῆς* 9, 8, 2. ubi Urb. *ἀπὸ τῆς ἐντομῆς*. sed 9, 4, 1. *δι' ἐντομῆς* sine varietate. *ἀπ' ἐντομῆς* 9, 1, 5. ubi *ἀπ' ἀνατομῆς* editum. Vide *Ἀνατομή*.

Ἐνυπάρχουσι τῶν νήσων 9, 4, 10. ubi scribendum *ἐπάρχουσι*.

Ἐξεργάζομαι — *τὸ λίαν* — *ζεσθαι* 9, 6, 3. ubi *ἐργάζεσθαι* editum.

Ἐξοδία, *ἀπ' ἐξοδίας ἀπιὼν* 4, 4, 1. ubi *ἐξ Ἰνδίας* edit.

Ἐπατίνη 7, 8, 1. ubi editum *ἡ πιτυΐνη*.

Ἐπιδιαλάμψῃ τὸ πῦρ 9, 3, 2. Urb. habet *διαλάμψῃ*.

Ἐπίκειται ἡ νῆσος 4, 3, 2. ubi editum *ἀπόκειται*.

Ἐπιμίγνυμι — ubi scribendum *ἐπιμέμνηται*.

Ἐπιμνήσκομαι, *τοσούτων ἐπιμέμνηται* Fr. 1, 78. ubi *ἐπιμέμικται* editum.

Ἐπινεῖει (καὶ) 5, 4, 8. ubi Cod. *κἂν ἐπινῇ*.

Ἐπιστροφὴ τῆς ῥίζης καὶ τοῦ φλοιοῦ 3, 13, 3. ubi *στροφὴ* editum, eodem sensu quo *φυτεία ἐπεστραμμένη*.

Comparatio scripturae codicis Urbinatis cum vulgata nostra, atque emendatio huius ex illa. Ubi Editiones priores comparavi, Aldinam primam et secundam, denuo comparatas, et Basileensem, eas notis A. 1. 2. B. *designavi, Codices vero Vindobonensem, Mediceos, Vossianos, notis* V. M. Vo. *versionem Gazae litera* G.

P. 3. Libri I. Cap. 1. Sect. 1. versu 3. κατά τε τὰ μέρη dat cum V. M. v. 9. τὰ ποῖα dat pro τὸ ποῖα. — S. 2. v. 7. βρύων pro βρύον. v. 9. αἰεὶ — ἀεὶ.

P. 4. v. 13. καὶ οὐδέποτε τὸ αὐτὸ, omisso οὐδὲν; recte: τὸ αὐτὸ enim refertur ad antecedens πλῆθος τῶν μορίων. — S. 3. v. 11. φυλλοβολεῖν cum V. M. rectius. v. 16. ἡ γάρ τοι βλάστησις verum dat, quod voluit Dalec., in loco γένεσις inepti. — S. 4. v. 4. βλαστητικὸν — ζῶον. v. 5. ὥστε ταῦτα meum habet. v. 8. ἀποβάλλωμεν.

P. 5. s. 5. v. 1. δ' ἐν αὐτοῖς: fere ubique apostrophum habet. v. 4. λέγω δ' οἷον — ῥίζα; φλοιός: quae praefero. v. 9. τῷ ἐν τοῖς ζώοις ὡς ἄν τις τῶν ἀνάλογον ἀφομοιοῖ. Additum vocabulum ἀνάλογον loci defectum quidem explet, sed vitium omne non sanat. Equidem transpositis membris tentavi locum ita redintegrare: καὶ ἁπλῶς δὲ ὅσα τις τῶν ἐν τοῖς φυτοῖς ἀφομοιοῖ, τοῖς ἀνάλογον ἐν τοῖς ζώοις ἀφομοιωτέον. vel ita: ὅταν τις τὰ ἐν τ. φ. ἀφομοιοῖ, ut c. 3, 6. — S. 6. v. 1. verum διωρίσθω dat.

P. 6. s. 8. v. 2. consentit cum A. B. V. M. in prava scriptura. v. 6. ἡ ὕλη cum V. M. dat. — S. 9. v. 7. ἁπάντων τε τούτων pro ἁπ. τούτων τε cum V. M. v. 8. τὴν τροφὴν ἐπάγεται cum A. B. V. M. v. 15. ἐφ' ἓν pro ὑφ' ἓν, ut sect. 12. A. B. V. M. Urb. — S. 10. v. 5. τὸ φυτὸν cum Med.

P. 7. s. 12. v. 5. καὶ τοῖς ἄλλοις pro τοῖς τε ἄλλοις cum V. M. v. 10. ὡς αὐτοῖς τῶν ζώων — ἐκ τῶν αὐτῶν μὲν γὰρ cum A. B. V. M.

P. 8. Cap. 2. s. 2. v. 2. κηκὶς a correctore habet. v. 3. καὶ τοῖς μὲν δένδρασιν ἔστιν οὕτως. — S. 3. v. 3. Μενέστωρ e correctione. deinceps οἱ δ' ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις ἀνωνύμως. recte! v. 5. καθ' αὑτὰ μὲν ἀνώνυμα cum V. M.

P. 9. v. 4. γνωριμωτέρων, quod sequens γνωριμώτερα δὲ firmat. — S. 4. v. 14. 15. ὑπολειπόντων — τελείως cum V. M. — S. 5. v. 7. ἐν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καί. v. 8. ἄλλα δὲ ἤδη. Unde efficio: Ἐν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος καί. Ferri etiam potest ἤδη, fortasse praeferendum.

P. 10. v. 2. ἀπαράβλητον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 4. ὑγρότητα singulari numero. v. 8. φύσις αὐτῆς. Heinsius αὐτῆς omisit, et Bodaeus. v. 15. Post Καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν· inserit οἱ δ' ἐντεριώνην· ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, quae librarii ceteri propter similitudinem omiserunt. Pergit deinde cum ceteris οἱ δὲ μυελόν. Vocabuli ἐντεριώνη mentionem in annotatione desiderabam. — S. 7. v. 2. τὰ ὕστερον pro τὰ ὕστερα. v. 9. φύλλου pro φελλοῦ cum A. B. M. V. v. 11. σύνθετα καὶ τὰ μέγιστα καὶ πρῶτα.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 5. πάντη τὰ πλεῖστα cum A. V. M. πάντα fecit Heins. v. 9. Φρύγανον habet, ubi est Θάμνος, cum definitione ea, quae est propria θάμνου, cum A. B. V. M. praeterea καὶ ante πολυστελεχὲς omittit. Sed post πολύκλαδον habet οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον. Θάμνος δὲ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἷον βάτος, παλίουρος. Hoc egregio supplemento ut recte utamur, loca sunt comparanda, ubi φρύγανα memorantur et cum aliis comparantur. Igitur statim classis τῶν φρυγάνων dicitur his τὰ φρυγανικά, e quorum numero memoratur capparis. Libro 3. c. pl. c. 7, 11. de purgandis arboribus, oleam, punicam et myrtum ait, quo magis concisae purgentur, eo laetius germinare et fructificare, ὅτι πυκνόβλαστά ἐστι καὶ λεπτόβλαστα καὶ ταχὺ παραναινόμενα. Addit διὸ καὶ φρυγανικώτατα πάντων τῇ προσόψει. Libri 6. c. 1, 1. ἡ φρυγανικὴ οὐσία ξυλώδης esse dicitur; additur deinde foliorum parvitas, διὸ καὶ φρυγανικά. Ex hac classe nominantur primum τὰ στεφανωματικά, velut ἰωνιά, ῥοδωνιά, Διὸς ἄνθος, ἀμάρακος, ἡμεροκαλλὲς, ἑρπύλος, σισύμβριον, ἑλένιον, ἀβρότονον; e classe olerum (λαχανηρῶν) ῥάφανος, πήγανον; denique e silvestribus asparagus, scorpio, acanus, eryngium, cnicus, ononis, tribulus, pheos seu stoebe. Sectione 3. παλίουρος, βάτος, ῥοδωνιά, κάππαρις inter τὰ θαμνώδη nominantur; ubi merito mireris, ῥοδωνιὰν et κάππαριν ad θάμνους referri, quae alibi τοῖς φρυγανικοῖς annumerantur. Sed fortasse scriptum ibi

fuit ἐπεὶ πτορθάκανθά γε πολλὰ καὶ τῶν δένδρων καὶ τῶν θαμνωδῶν [καὶ τῶν φρυγανικῶν] ἐστιν, οἷον. Video nunc, postquam altera pars varietatis scripturae Codicis Urbinatis ad me perlata fuit. — Igitur fides supplemento ita demum constabit, si locum suum vocabula φρύγανον et θάμνος permutaverint, et supplementum codicis φρυγάνῳ tribuatur ita: φρύγανον δὲ τὸ ἀπὸ ῥίζης πολύκλαδον, οἷον καὶ γάμβρη καὶ πήγανον. Superest difficultas in voce vitiosa γάμβρη, cui nomen oleris simile, si cum ruta olus alterum nominare auctor voluit, quod substituam, non reperio, nisi placet Hesychianum γόμνη aut γονώνη, quod utrumque nomen ὀρίγανον interpretatur. — S. 2. v. 4. et 5. γίνεσθαι — ἐκβαίνειν cum V. M. v. 6. ἀποδενδρουμένη verum dat pro ὑποδ. v. 11. ἀπόδοσις cum A. B. V. M. v. 13. ἄγνοι cum M. V. v. 15. verum καίτοι θαμνώδη γε ἐστίν habet.

P. 12. s. 3. v. 1. αὕτη γε cum A. B. V. M. v. 6. παραβλαστητικά. — S. 4. v. 2. δεῖν omittit cum A. B. v. 3. καὶ ὀλιγοχρονιότητι omittit cum A. B. — S. 5. v. 2. λέγομεν dat.

P. 13. s. 6. v. 4. ποιώδεσι. v. 7. εὔλογον δὲ καὶ ταύτας cum A. V. M. Deinceps v. 10. miror in Codice legi verba ἄνευ θεραπείας, omissa in A. B. Med. cum v. 11. cum iisdem verba ἔνια δὲ omittat, et v. 12. ἀλλὰ χείρω cum M. habeat. Omnino de supplemento Heinsiano dubito, et falso mihi videtur dictum, quasdam plantas sine cultu vivere omnino non posse. v. 13. λάστρον vitiosum habet. v. 17. πρός τε ταύτας addit cum A. B. V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 2. καὶ τα ĩ αὐτὰς τάς, super καὶ scripto κα. v. 4. μικρότης. v. 5. τῶν ἄλλων cum A. B.

P. 14. s. 3. v. 4. μυρίκην dat, quam coniectura consectatus sum. Firmat locus Basilii positus p. 141. ad 3, 3, 1.

P. 15. v. 1. ὅσοι τόποι cum A. B. V. M. pro τρόποι habet. — Cap. 5. s. 1. v. 5. ἔστι δὲ cum A. B. V. M. pro δή. v. 11. τοῦτο δὲ αὐτὸ τρόπον τινὰ καὶ τὸ παραβλαστητικὰ ἢ τὸ ἀπαράβλαστα εἶναι. Bene, praeter omissum τὸ ante αὐτὸ cum A. B. V. M. Habet etiam ὁ φοῖνιξ, rectius Med. ὁ φοίνιξ, secunda enim longa est. v. 13. κατὰ ἰσχὺν, omisso τὴν articulo. v. 14. ἢ τὰς τοιαύτας διαφορὰς cum A. B. V. M. — S. 2. v. 2. φίλυρα habet, sed ἀγρία omittit, ut A. B. V. M. v. 6. recte Πάντα δὲ νέα μὲν ὄντα dat pro Ταῦτα δὲ ν. μ. ὄ. v. 7. παχυφλοιότερα cum A. B. M. sed propius vero ῥιζίφλοια. v. 9. ἀνδράχνη, πτελέα cum A. B. V. M.

P. 16. v. 2. πολοιοπος sine accentu habet, et φιλυρος,

ut v. 3. μονοπος συκῆς, omisso οἷον. — S. 3. v. 4. κωνίαν cum Ald. habet verum. v. 7. τὰ δὲ βῖνα, sic, ubi verum ἄϊνα latet. v. 12. γονατῶδες cum A. 1. 2. verum habet, cum sequatur ἀκανθώδη ad βάτος et παλίουρος referendum. — S. 4. v. 4. σκληρότης, μαλακότης, γλισχρότης, κραυρότης. v. 7. ἡ μὲν γὰρ ἰτέα καὶ χλωρὸν εὐθὺ κοῦφον ὥσπερ ὁ φελλὸς cum A. B. V. M. v. 8. αὐαθέντα. v. 9. σχισθέντα, ut A. B. V. M. v. 11. falsum λοξὰ cum ceteris libris habet.

P. 17. Cap. 6. s. 1. v. 4. ἐπεὶ καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς cum V. M. etiam A. 1. 2. ut v. 5. τῶν μὲν γὰρ cum A. V. M. v. 8. μάλιστα αὐτὴ cum A. V. M. igitur αὕτη scribendum videtur. v. 11. συκαμίνου singulari numero rectius habet. — S. 2. v. 2. διαφέρουσι δὲ αὐτοὶ καὶ cum Vind. M. Fortasse αὗται praestat. v. 4. σκληρότεραι καὶ κραυρότεραι τῶν ξύλων auctius duobus vocabulis habet. v. 5. μανότεραι δὲ αἱ μὲν, αἱ δ' οὔ· ὑμενώδεις δ' ἐν μὲν cum A. B. V. M. v. 11. τἄλλα προειρημένα.

P. 18. s. 3. v. 3. πολύριζα καὶ τὰ ἀκρόριζα. Hoc exemplo apparet, quomodo μακρόριζα in ἀκρόριζα vulgatum fuerit mutatum a librariis. v. 5. καθάπερ ῥοιά, omissa ἐλάτη vulgari, cui ἐλαία substitui. v. 7. μονόῤῥιζα δὲ οὕτως. Additum δὲ confirmat. v. 9. rectius μὴ μονορίζων habet, addita negatione vulgato μονοῤῥίζων. v. 10. κατὰ βάθους cum A. V. M. deinceps ἀμυγδαλαί A. ἀμυγδαλαῖ cum B. V. M. post ἐλαία omittit δὲ cum ceteris libris. — S. 4. v. 3. μανότεραι rectius habet, et v. 13. κυπάριττος, quae forma s. 5. sequitur.

P. 19. v. 4. ὥσπερ ἐπὶ τῆς cum A. B. V. M. — S. 5. v. 1. ἅπασαι δ' ἔμμετροι cum A. V. M. Unde καὶ additum in nostra editione fuerit, non reperio. v. 3. παραβλαστητικαί. v. 8. πύξος cum A. B. V. M. v. 11. εἰκαζούσαις cum V. M. imo et A. 1. 2. — S. 6. v. 2. σέλινον, λάπαθος — ἀποφυάδας — σέλινον καὶ τὸ τεῦτλον. Heinsiana sola σέλον primo loco habet, A. 1. 2. σέλινον. Post alterum copula deest in A. B. Heins. v. 8. solus verum ὠκίμου habet. v. 9. ὅσων μὴ εὐθύς.

P. 20. s. 7. v. 1. μεγίστας δὲ ἄλλας cum A. B. V. M. v. 3. ὑλώδεις cum M. V. v. 6. ἀσφοδελοῦ. — S. 8. v. 2. ἔχειν· τοῖς δὲ καὶ ὅλως cum A. B. V. M. ut v. 3. κατάῤῥιζα πάντα τὴν τε. v. 12. et 13. bis δόξαιεν habet cum V. M. δόξειεν bis A. 1. 2. v. 15. ἡ δὲ τῶν σκιλλῶν.

P. 21. v. 5. χυμὰ ἢ καρπός. ὅθεν καὶ οἱ εντεοσ οισαλεγοντες οὐ κακῶς· ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων τοῦτο μὲν ἐστιν cum

A. B. Med. v. 9. ἀνάκαμψις — εἴησαν αἱ ῥίζαι, cum A. B. M. v. 12. ὕδνον δὲ καὶ ὅ καλοῦσί τινες ἀσχίον — οὔιγγον. Facit igitur diversum ab ὕδνῳ τὸ ἀσχίον. v. 13. ὧν οὐδὲν ἐστι ῥίζα cum A. B. V. M. — S. 10. v. 7. vitiosum τρέφονται, ut v. 8. διαθεῖναι cum ceteris habet. v. 12. τινὰ δὲ καὶ τῷ cum A. B. V. M.

P. 22. s. 11. v. 1. τοῖν πηδῶν mutile, πεδῶν A. B. Deinde σμίλαξ cum ceteris. Copulam καὶ post κρόκος omittit cum V. M. v. 7. οὐίτον, sic. v. 9. ὥσπερ ὁ καρπός. v. 12. στρέφοντες τὰς βώλους cum Graeco censore scribere non dubito. Coronare enim deorum aras radicibus non erat in more nec Graecorum nec Aegyptiorum. Praeterea locus desiderat mentionem modi, quo radices in usum cibarium colligebantur. Effodiebantur nempe radices cum ipsis glebis, quibus infixae et demissae haerebant, atque inde integrae eximebantur. — S. 12. v. 3. ἀμφότερα, ut A. B. V. M. v. 11. κατὰ βάθους cum A. B. V. M. v. 16. ὃ καὶ φαίνεται cum Vind. Med. 2. ὃ φαίνεται M. 1. ὃ omittunt A. B. Heins. v. 18. φύσεις καὶ δυνάμεις, omisso αἱ. — Cap. 7. s. 1. v. 3. καὶ γὰρ φύεσθαι — οὐδεμία καθήκει cum A. B. V. M. habet. v. 11. ἐπεὶ κἂν cum V. M.

P. 24. s. 2. v. 10. φυοίδεις — ἴριδος cum A. B. V. M. sed ἴριος A. B. Heins. — S. 3. v. 2. οἷον addit cum V. M. v. 3. μέχρι οὗ. v. 4. συνάψῃ συκῇ cum ceteris. v. 5. τὸ ante τῶν ῥιζῶν Heins. omisit. v. 9. ποιμάριον. v. 10. διασθίεσθαι cum V. M. in quo δὴ ἐσθ, latere videtur. deinceps αὖ τῶν recte habet scriptum. — Cap. 8. s. 1. v. 1. Τῶν δένδρων τὰς τοιαύτας cum V. Med. v. 5. λέγει cum Vind. pro λέγω. v. 6. ἢ τῶν ἄλλων cum M. Probabili coniectura ἐπὶ τῶν ἄλλων Graecus Censor scribi vult. v. 7. καὶ om. cum A. B. V. M.

P. 25. v. 1. συκῇ, ὅλως πάντα, omisso καὶ, ut pagina antecedente. v. 5. πιμματώδεσι. A. B. V. M. πυγματώδεσι habent. v. 6. ἀνοζότερα mecum pro ἀνοζώτερα. v. 9. ἐλείαν. — S. 2. v. 7. θηλυκρανίαν cum Vind. habet. v. 9. ὑπὸ ταὐτό. ἐλαίας καὶ cum Vind. Med. v. 14. ὀλιγοζώινον, sed Vind. ὀλιγοζοίνον οἷον habet. — S. 3. v. 6. ὥπερ, ut ὥσπερ voluisse dare videntur. v. 8. κατ' ἀλλήλους mecum.

P. 26. v. 5. ἰσχυρὸν pro ἰσχυρότατον cum V. M. — S. 4. v. 6. πυρώσει pro πηρώσει, et v. 8. πυρωθῇ cum M. — S. 5. v. 2. διὰ τὸ μήπω τἀνὰ μέσον προσηὐξῆσθαι. sed A. B. Med. μήτ' ἀνὰ μέσον προσαυξεῖσθαι habent, unde vitii origo patet. Scriptura Codicis propter tempus coniectura mea

praestantior est. v. 8. πτελέα καὶ δρῦς cum A. B. V. M. v. 10. πάντως δ' ὅ — ἀπογηρασκόντων παχύτερον γίνεται. M. παχύτερος habet. omnes ceteri cum A. B. ἀπογηρασκόντων τῶν.

P. 27. v. 7. παραβλαστητικόν. Vulgo omnes παραβλαστικόν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ὡς εἰς μῆκος. v. 5. verum ἀνάλογον habet solus. v. 8. ῥοά, ut A. v. 13. ἀφείη cum A. B. V. M. v. 14. ἀνακαθαίρῃ, iota iuxta scripto, pro more. — S. 2. v. 4. αὐξῇ τὸ αὐτὸ κάλλιστον. V. M. ἐξαυξῇ τὸ αὐτὸ κ. pro vulgato ἐξαύξει καὶ τὸ αὐ. κ.

P. 28. s. 3. v. 1. Ἔστιν δὲ — φυλλόβολλα. V. M. ἔτι τὰ — φυλλόβολλα. v. 5. θυΐα. v. 7. πρῖνος — ὀξύη, ἄκανθος. Ubique πρῖνος recte scriptum habet. Ald. πρῖνος — ὀξυάκανθος. V. κήλαστρον φυλλικῇ, ὀξυάκανθος. M. φιλλύκῃ ὀξυάκανθος habet. Flore τῆς ὀξυακάνθου uti coronariae artifices tradit 6, 8, 3. Tertius locus est 3, 3, 1. ubi cum Heinsio Bodaeus ὀξυάκανθα, ἄκανθος dedit, quod A. 1. 2. habent. Urbinas cum Basil. ὀξυάκαρπα, ἄκανθος. Ego ὀξυάκανθος, σφένδαμνος cum Gaza scripsi: sed superest magna dubitatio de priore scriptura. Inter semper florentes stirpes est ὀξυάκανθος sine varietate 3, 3, 1. et de germinatione 3, 4, 2. Scriptura igitur ὀξυάκανθος in Theophrasto multo certior altera esse videtur. De ὀξύη dubitare vix licet, quam Urbinas codex admiscet acantho: nusquam enim ὀξύα inter semper virentes arbores nominatur. v. 10. ὁ σίναρος cum V. M. — S. 4. v. 5. ῥοδωνία, ἰωνία dat.

P. 29. v. 1. σκηνῇ τινι cum A. B. V. M. v. 6. αὐτὸν pro αὐτὴν cum V. M. — S. 6. v. 3. βραδύτερον cum ceteris omnibus praeter Heins. Bod. v. 7. πρωϊβλαστεῖ. v. 6. καὶ πρότερον dedi. πρότερον solum dedit Heins. Bod. et habet Urb. contra omittunt A. B. V. M. v. 9. ἀμυγδαλῇ mecum. ἀμυγδάλη Edd. ceterae. v. 10. ὕστερον τῶν ἄλλων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 6. ὄψιαι συκαῖ. v. 7. ἀειφύλλων cum M. v. 8. καὶ ἡ ἄνθησις vulgato ἄνθησις substituit, cui supposui cum Scaligero, sed verum αὔανσις agnoscens in sequente ἀφαυαίνεται, quod habet v. 10. pro ἀφαναίνεται. v. 12. ἄλλην χώραν. A. B. M. 1. ἄλλων χώραν. M. 2. ἢ καὶ δὲ κατ' ἄλλων χώραν. V. ἢ δὲ καὶ κατ' ἄλλων χώραν.

P. 30. Cap. 10. s. 1. v. 7. κισσοῦ. S. 2. v. 2. διαφέρει καὶ τά τε ὕπτια cum V. M. Ceterae edd. καὶ τὰ ὕπτια. v. 8. ποιωδέστερα, unde A. B. πιωδέστερα explicabis. v. 6. δὲ ante λευκότερα omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 1. falsum στροφὴν cum A. B. V. M. commune habet.

P. 31. v. 1. διὰ τὸ μὴ ὁμοίως ἡλιοῦσθαι, quod coniiceram, habet. v. 4. 5. μὴ ἔχουσι — δυοῖν. Graecus Censor ipsum hoc δι᾽ ὧν coniecit, interpretatus δι᾽ ὧν διαβήσεται ἡ τροφή. — S. 4. v. 4. ῥόα, Heins. Bod. ῥοιά. v. 5. σπαρτόφυλλ. cum A. B. V. M. — S. 5. v. 3. καθ᾽ ὅλου. v. 4. τἄλλα. v. 5. δυοῖν. v. 11. καὶ παραπηγωνίζοντα cum A. B. V. M.

P. 32. v. 1. τὰ τοῦ μίλακος M. καὶ τοῦ σμ. V. καθάπερ τοῦ σμ. v. 2. καὶ ταῦτα μὲν ἄριστα. — S. 6. v. 3. καὶ τὰ τῆς δρυὸς cum V. M. v. 4. παρακανθίζοντα plane scriptum habet. v. 5. καὶ τὰ τῆς δρυὸς καὶ μίλακος. v. 7. 8. κατὰ τὸ τῆς πεύκης cum A. B. v. 14. ἐστιν ἡ ἄκανθα cum M. — S. 7. v. 2. κίλλας. A. σκύλλης. v. 6. καὶ ἀμπέλου, omisso τῆς. v. 9. verba κλάδων, τοῖς δὲ καὶ ἐκ τῶν omisit, cum Heinsiana et Bodaei editione nupera Britannica.

P. 33. v. 1. κιχορίου. v. 2. ἰσυριγγίου cum A. B. M. βολβοῦς ἰσυριγγίου. v. 9. καὶ τὰ φύλλα ἀκανθώδη πάντα cum A. B. V. M. unde φυλλάκανθα restituere nunc non dubito. v. 10. καὶ τῶν θαμνωδῶν δὲ καὶ ἔτι μᾶλλον cum V. A. τινὰ vulgatum omittunt etiam M. — S. 8. v. 2. δένδρων ἢν τῶν ἄλλων, sed dubium videtur, an ἢν pro καὶ sit a correctore. v. 3. τὰ πλατύφυλλα, ταξίφυλλα, καθάπερ μύῤῥινος cum V. M. unde apparet, unde librarii codicis Aldini suum τὰ ὀξύφυλλα procuderint. Scilicet a Theophrasto scriptum censeo: ὡς δ᾽ ἐπὶ τὸ πᾶν τὰ πλατύφυλλα ταξίφυλλα, καθάπερ μύῤῥινος; τὰ δ᾽ ἄτακτα καὶ ὡς ἔτυχε, καθάπερ — τῶν ἄλλων, nempe earum arborum, quae folia non habent lata. Atque haec ratio e Plinii versione facile confirmari posse videtur. Quodsi vero Theophrastus formae varietatem omnem nunc persequi voluisset, plura erant commemoranda, veluti πλατυφύλλοις opponenda erant λεπτόφυλλα, alii formae τὰ ὀξύφυλλα, et plura deinceps erant repetenda, quae iam sunt omnia exposita a sectione inde 4. Nunc vero positionem et ordinem foliorum enarrare voluit. Quod arguere videtur quoque formula ὡς δ᾽ ἐπὶ τὸ πᾶν, *plerumque*, diversa ab antecedente κοινὴ δὲ διαφορὰ πάντων ὁμοίως δένδρων καὶ τῶν ἄλλων, quae foliorum numerum comprehendit: cui aliam subiungere minus generalem quid opus erat, si redire ad formae enarrationem voluisset, quae iam pluribus erat verbis absoluta? Denique multo plura erant vocabula, formae varietatem designantia, inserenda sine auctoritate Codicum, nec sine tautologiae culpa, si opposita vocabulis πλατύφυλλα et ὀξύφυλλα quaerebantur. — v. 14. τὸ τε δ᾽ αὖ peius habet. v. 15. ἐκ τοῦ αὐτοῦ cum A. B. V.

P. 40. v. 1. σχεδὸν δὲ καὶ cum V. M. ἐλάας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τὴν ἔκφυσιν. v. 3. ἐλάα, ἧς καὶ ἀποπίπτοντα solus. διατετρωσμένα V. M. v. 10. μηλεία, ἄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥόδαϊα, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κνῆκος. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ μνίκος. v. 18. ὥπερ σίκυος cum M. ὁ περσίκυος A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρως cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄτονον ἄνθος cum A. ἃ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελεοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Graecus. — S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥόας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν ὥσπερ ἐκτετραμμένος κύτινος ἔχων τὰ χείλη μυχώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύτινος — μυκώδη. V. κάτ: δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύτινος — μυχώδη. v. 8. εὐθὺ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστὸν, male! v. 5. ἐλάα. v. 11. τελεοῦν. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἔτι δὲ ὁ ὄλυνθος cum V. M. v. 5. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὥσπερ τῆς κερωνίας, omisso καί. v. 6. αὕτη γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολύ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράφαξυς — ἐλάα. v. 17. ἄκρων. v. 19. πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omissis καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τά γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρεσιν. An fuit καί πως τά γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρποῖς cum A. ὅσα δὲ ἢ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καί, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥᾶον λαβεῖν, omisso vulgari τι, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II.

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόμαται cum V. M. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρέσεως cum V. M. — S. 2. v. 3. ἀπὸ τοῦ κλωνὸς solus. ἀπὸ κλωνὸς γάρ· οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Bodaeus inde κλωνὸς καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ἄπιος καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὔξεις pro εὐαύξεις cum A. V. M.

tur): et ξυλώδεσι conveniat. v. 7. οὐδὲν δ᾽ ἐναγγειόσπερμα. V. ἐν ἀγγειόσπερμα cum M. habent. Deinceps τῶν κώνων Urb. male. v. 10. εὐθὺ cum V. M. v. 12. ἐλάας. v. 14. κνημώδη — κεγχραμιδώδη. Posteriorem scripturam habent quoque M. cum Vind. In Aristotelis h. a. 8, 15, 6. avis κύγχραμος in aliis libris dicitur κέγχραμος, ut in Veneto et Mediceo, kebramis Guilelmo interpreti, Hesychio κύγχραμος et κιγκράμας, in libris Plinii 10. s. 33. cechramis et cenchramis reperitur. Unde suspicor, scripturam vocis olim variatam fuisse, et avem non a semine milii (κέγχρου), sed fici nomen duxisse. v. 18. οὐ μὴν ἀλλ᾽ ὑγρότης δέ τις cum M. ἡ ὑγρότης δέ τις Vind. S. 4. v. 2. τὰ διεστῶτα cum V. M. medio δὲ omisso, quo magis vitii suspicio, quam iunctum σχεδὸν facit, augetur.

P. 36. v. 1. ὡς περσικῆς, falso, ut videtur. v. 7. εἰ μή τις θείη τὸν στάχυν ὡς περιέχον. An hinc corrigendus locus sect. 3. ubi est εἰ μή τις τὸν κῶνον ἀγγεῖον θήσει? v. 11. τὰς ἐλάας, Attice. — S. 5. v. 2. ἀφ᾽ ἑνὸς cum ceteris habet, et v. 3. γίνεσθαι, ab Heinsio et B. omissum. v. 8. σὰρξ καὶ ἡ ῥόα cum ceteris. v. 10. ὅπη συμψαύει τε. A. B. V. M. ὅποι habent. ὅπου fecit Heins. cum Bodaeo. Equidem ἐπεὶ συμψαύει γε malim. — S. 6. v. 4. ῥόας mecum. v. 9. τοῦτο τὸ ὑγρὸν mecum et cum V. M.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 2. additum a me articulum τοὺς habet. v. 4. πλὴν τοσοῦτον ἢ ὅτι σχῆμα cum A. B. V. M. v. 6. τῶν δὲ ξύλων, inepte! ita tamen etiam V. et M. deinceps ἰνώδεις cum A. v. 7. ἐλαώδεις. v. 13. ἀννήσου pro ἀνήθου. A. ἀνήσου, κέδριδος. Etiam V. M. ἀνήσου. Male Heinsium secutus mutavi. — S. 2. v. 4. οἷον ἐλεία. A. οἷον ἐλαίας cum V. M. Heins. v. 6. μηλείας.

P. 38. s. 2. v. 2. ἢ δὲ καὶ εὐωδίαν cum V. M. v. 3. μαράθου, recte. v. 10. οὐδὲ σαφὴς egregie pro οὐδ᾽ ἐπιφανής. — S. 3. v. 3. καὶ φυτῶν, omisso τῶν. v. 5. verba ἔχει τινὰ οἰκειότητα πρὸς τὴν ὕλην φύσιν margo adscripta a secunda manu habet. v. 6. ἢ δὲ παραλλάττει. V. M. cum A. ᾗ δὲ παρ. — S. 4. v. 1. τὰ ἄνθη, τὰ φύλλα, omissis μᾶλλον ἢ, cum V. M. v. ἐκ στεφανωμάτων cum V. v. 8. ἰδιώτατον.

P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλείας — κοκκυμηλείας. v. 15. pro ἀγρίων habet αἰτίων. V. ἀντιῶν. Med. 1. et 2. in margine ad ἀντιῶν adscriptum habent. οἶμαι γρ. ἀγρίων. — S. 2. v. 4. καὶ τὸ ἴον τὸ μέλαν cum V. M. v. 7. ταύτης ἐν τῷ ἄνθει cum V. M. v. 8. οὐδὲ δὴ τοῦ χειρίου mecum.

P. 40. v. 1. σχεδὸν δὲ καὶ cum V. M. ἐλάας solus. — S. 2. v. 1. διαφέρει δὲ καὶ τὰ τὴν ἔκφυσιν. v. 3. ἐλάαι, ἧς καὶ ἀποπίπτοντα solus. διατετριμμένα V. M. v. 10. μηλεία, ἄγνος, κοκκυμηλεία. v. 11. ῥοδαΐα, correctum tamen. v. 12. κατὰ pro κάτω. v. 15. ἄκαρος — κνῆκος. Vind. ὁ ἄκαρος καὶ ὁ μῆκος. v. 18. ὑπὲρ σίκυος cum M. ὁ περσίκινος A. — S. 4. v. 2. ἰδιωτέρως cum A. v. 4. οὐ μὴν cum A. M. v. 10. μηλείας.

P. 41. v. 2. ἐκ μέσου, ταῦτ' εἶναι cum M. ἐκ μέσου εἶναι ταῦτ' εἶναι V. v. 4. ἄτονον ἄνθος cum A. ἃ τὸν ἄνθος V. v. 7. ἀδύνατον εἰ τελειοκαρπεῖ, ἀλλὰ μέχρι cum A. V. M. nisi quod A. ἀλλὰ μὴ μέχρι habet. ἀλλὰ μόνον malebat Censor Graecus. — S. 5. v. 1. τό γε τῆς ῥόας, recte! v. 3. totus locus ita scribitur: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὃν ὡς μικρὸν ὥσπερ ἐκτετραμμένος κύτινος ἔχων τὰ χείλη μυχώδη. M. similiter: κάτωθεν δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύτινος — μυκώδη. V. κάτ. δ' ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν — κύτινος — μυχώδη. v. 8. εὐθὺ cum V. M. v. 11. δύναμαι τελεοκαρπεῖν. Etiam V. τελεοκαρπεῖν habet. — Cap. 14. s. 1. v. 3. βλαστὸν, male! v. 5. ἐλάα. v. 11. τελεοῦν. v. 12. τῶν ἔνων καὶ τῶν νέων, οἵτινες.

P. 42. v. 2. καρπὸν, ἔτι δὲ ὁ ὄλυνθος cum V. M. v. 3. ἐκ τῶν νέων cum V. M. — S. 2. v. 4. οἱ δὲ ταύτης μὲν cum A. B. V. M. v. 5. ὥσπερ τῆς κερωνίας, omisso καί. v. 6. αὔξη γὰρ καὶ ἐκ cum M. deinceps πολύ. v. 11. σιδηρῶν. v. 16. ἀνδράφαξυς — ἐλάα. v. 17. ἄκρων. v. 19. πλὴν τούτου γε καὶ ἀκρόβλαστον, omissis καὶ ἀκρόφυλλον. — S. 3. v. 8. καὶ πῶν τά γε ταῦτα ἐν τοῖς μέρεσιν. An fuit καὶ πως τά γε τοιαῦτα?

P. 43. s. 4. v. 4. ὅσα δὲ ἐν ἑκατέρῳ τούτων τοῖς καρποῖς cum A. ὅσα δὲ ἢ ἑκατέρῳ τούτων τοῖς κ. V. M. v. 10. τῶν ἄλλων, omisso καί, cum A. V. M. — S. 5. v. 4. ῥᾷον λαβεῖν, omisso vulgari τι, cum V. M. Male τε fuit substitutum.

AD LIBRVM II.

P. 44. Cap. 1. s. 1. v. 8. αὐτόμαται cum V. M. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρέσεως cum V. M. — S. 2. v. 3. ἀπὸ τοῦ κλωνὸς solus. ἀπὸ κλωνὸς γὰρ οὐ δύναται A. 1. 2. Falso Bodaeus inde κλωνὸς καὶ οὐ δύν. refert. v. 12. ἄπιος καὶ ἀπὸ τῶν. v. 15. αὐξεῖς pro συναυξεῖς cum A. V. M.

P. 45. s. 3. v. 9. ἅπαντα γὰρ ὅσα solus. ἅπαντα καὶ ὅσα A. V. M. v. 12. ἐὰν τις τὰ ἔργη mecum. ἐὰν τοῦ τὰ ἔργη παρέλθῃ V. Sic etiam M. sed in 22. est του e correctione. v. 13. ὑπόῤῥιζον εἶναι μάλιστά γε — ἢ ὑπόπρεμνον· οὐ μὴν ἀλλὰ; transposito recte verbo εἶναι, quod omittunt A. B. V. M. v. 16. ἢ ἀμυγδαλῇ. — S. 4. v. 5. καὶ χάρακος, omisso ἀπό. v. 12. ἐμφυλίαι, ita ut ante λ et pone mensurae vestigia appareant. ἐμφυλεῖαι A. M. ἐμφυλείαι V. — Cap. 2. s. 1. v. 2. ἢ ῥίζης pro καί.

P. 46. v. 1. ἀμφοτέροις mecum. ἀμφοτέροις A. ἀμφότερα Vind. v. 4. καὶ ἡ ῥοδωνιὰ cum V. M. v. 5. δακρύου recte pro δακρύων. v. 9. διατέμνειν mecum et cum V. M. v. 12. τῷ φύεσθαι rectius τὸ φ. V. M. — S. 2. v. 3. τρόποις φησὶν cum V. M. 1. φασὶν M. 2. v. 7. κωλύειν cum A. V. M. v. 9. τὸ τῆς ὀρείας cum A. B. V. M. v. 13. ἀνωτέρω mecum; ceterae omnes Edd. ἀνωτέρου habent. v. 14. καὶ ἀπὸ mecum, transposita copula καί. — S. 4. v. 2. πλείους αἱ γενέσεις cum A. B. V. M.

P. 47. v. 1. ταχίστη καί, omisso δὲ, cum M. — S. 5. v. 2. κόκκων τῶν γλαυκίων cum A. V. M. sed recte deinceps σκληραὶ — ὀξεῖαι. v. 5. ἐκ μὲν γὰρ τῶν ἀπίων, addito γάρ. recte! v. 8. κυδώνειος. V. κηδωνεῖοις, sic. v. 9. σκληρὰ cum Heins. — S. 6. v. 2. πύῤῥω pro Ἠπείρῳ cum A. B. M.

P. 48. v. 1. μέλαιναν et v. 2. τὴν ἐν Ἀντάνδρῳ· A. μέλαιναν etiam A. B. V. M. v. 5. καὶ ante πεύκη omittit. v. 7. ἡμερουμένοις. recte! v. 9. εἰ δὴ χείρω. A. εἰ δ᾽ ἡ χείρων. V. εἰ δ᾽ ἡ χείων cum M. unde facilius scriptura Urbinatis prodit, quae vera videtur. — S. 7. v. 3. ἐμφέρειν pro ἐκφέρειν. v. 4. ἀνάπαλιν ὀλίγα — λαμβάνει. Etiam A. B. V. M. δὲ omittunt. v. 7. alterum ποιεῖν rectius omittit. v. 11. περὶ ποταμὸν τὸν Πίνναρον, recte. παρὰ ποταμὸν Πίν. A. B. Heins. Bod. v. 13. αἱ πύρηνοι, male. — S. 8. v. 2. τὸν παρ᾽ ἡμῶν φ. φυτεύειν. Etiam V. M. ἡμῶν habent. v. 5. πρὸς ἀλλήλων, sic. προσάλληλον καρπὸν τῷ τόπῳ coniectura ingeniosa scribi voluit Censor Graecus, si modo de vocis auctoritate et significatione, pro κατάλληλος positae, constaret.

P. 49. s. 9. v. 1. διὰ om. cum A. V. M. v. 2. οἷς καὶ recte pro οἷον καί. v. 4. ἀποῤῥῇ τε ῥόα cum V. ἀποῤῥῇ τὰ ῥόα M. ἀποῤῥεῖ, τὰ ῥόα A. B. v. 5. verba δέ τινες delevit secunda manus. v. 6. ἀναφῦναι. v. 7. καὶ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. recte! — S. 10. v. 3. ἐξαλλαγῇ δὲ χώρας mecum. ἐξ. δὲ

ὥρας A. B. V. M. v. 5. post οὐδὲ διὰ μίαν addit γάρ. v. 6. καθάπερ τὰ πέρσιον, omisso καί. v. 9. οἷη sine accentu et spiritu. v. 11. ψυχρόν. V. M. ψυχρῷ habent. v. 12. ἀμφότερα cum V. M. — S. 11. v. 4. καὶ τούτων mecum, et deinceps τῇ θερ. δὲ μεταβ. ῥόα καὶ ἀμυγδαλῇ· ῥόα μὲν, v. 7. πάτταλον τισμη. V. M. πάτταλον της cum lacuna. Latet vitium! — S. 12. v. 3. ἀπαγριοῦται mecum.

— P. 50. v. 1. λέγοι mecum. v. 4. ἐλάαν. v. 6. περισκοπτεῖς τὴν θαλίαν ὅλως. v. 8. φαύλους. v. 9. οὐθὲν cum A. M. — Cap. 3. s. 1. v. 1. Φασὶ δ᾽ οὖν. V. M. φησὶ δέ. v. 6. γλυκείας — αὐτὰ δένδρα μεταβάλλειν, ὥστε. v. 8. χεῖρον δὲ τὸ mecum. — S. 2. v. 2. ὑπολαμβάνουσιν. v. 3. θαυμάζουσιν cum Heins. et M. V. v. 4. κάπτεσιν — καλουμένην ἐκ μέλανος γὰρ — μέλανα.

P. 51. v. 3. οὐ μὴν ἀλλ᾽ εἴπερ συμβαίνει, μᾶλλον ἐν τοῖς κ. egregie habet et auctius, eiectis verbis ἐν τῷ παντὶ e superiore membro temere repetitis. — S. 3. v. 5. inutile ὢν omittit. v. 8. συμβαίνειν. v. 11. ποτ᾽ ἀποκαυθεῖσα cum A. B. V. M. vitiosum ἐτεβλάστησεν A. repetunt V. M. v. 13. margo habet γρ. κλάδων, et sequens πάλιν e correctione. v. 14. τὰ δὲ οἷον ἀπέπεσεν, ut A. V. M. v. 17. οἰκειοῦται cum V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 2. μίνθαν cum V. M. v. 6. rectius τὰ δὲ ἐν τοῖς ἐπετείοις.

P. 52. v. 5. χρόνῳ καί, omisso ὡς, cum A. B. V. M. — S. 2. v. 7. ἔμβολον, ut A. B. V. M. v. 8. αὐτοῖς τοῖς cum ceteris. — S. 3. v. 1. μεθοπωρινοὶ βαρεῖς. Γίνεσθαι. v. 2. τὸ σέλινον cum A. B. V. M. v. 7. τινὰ κατὰ πήρωσιν cum A. B. V. M. v. 8. σκεπτέον cum iisdem libris.

P. 53. s. 4. v. 1. ἄτοπον δ᾽ ἂν δ. μᾶλλον ἐν τοῖς cum V. M. v. 4. ὥσπερ ὁ ἱέραξ, omisso καί. recte! v. 5. καὶ καταστόπλων. v. 6. ὁ ὕδρος ἐπέχει cum A. B. V. M. v. 9. χρυσαλλίς. v. 14. αὐτομάτην cum V. M. — Cap. 5. s. 1. v. 1. ἐπεὶ δὲ cum A. B. V. M. v. 6. ἃς δεῖ cum iisdem. v. 7. καλεύουσιν e correctione. ὡς τὰ χίστα. v. 8. μέλλει utrumque cum A. B. V. M. v. 9. πυροὺς προσσερύττειν cum iisdem. — S. 2. v. 5. ἐὰν ᾖ μὲν σώματος. V. ἐὰν ᾖ μὲν σώματος.

P. 54. v. 1. βαθέος ἢ καὶ χώρας cum V. M. v. 2. μακροτέραν cum V. M. v. 4. μεμοσχευμένην, sed a manu sec. super ος scriptum ι, ut fieret μεμισχευμένην, deinceps ἢ ante ἐκτάπηχυν omittit cum Med. Scriptura μεμοσχευμένην vera videtur: nam et Plinius *plantam abietis* translatam ex h. l. memoravit. — S. 3. v. 9. βορρα sine accentu. v. 12. ἀπίους,

μηλέας. v. 13. ταύτῃ γὰρ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. verum ὑπόπρεμνα habet solus. Pergit: λαμβάνειν καθάπερ ἡ τῆς ἐλαίας, σχίσαντα τό τε ξύλον κάτωθεν ἐμβάλλοντα φυτεύειν· ὁμοίως δὲ ἐλαίας — ἄλλων. Φυτεύεται δὲ ἡ συκῆ καὶ ἐάν τις. In A. est: λαμβάνειν καθαπερεὶ τῆς ἐλαίας καὶ συκῆς καὶ τῶν ἄλλων. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ. V. M. verba καθάπερ ἡ τῆς ἐλαίας σχίσαντα τό τε ξύλον κάτωθεν καὶ λίθον ἐμβάλλοντα φυτεύειν soli integriora habent. v. 7. σφύρᾳ παίῃ cum V. M. σφυρᾷ παίσῃ A. B. Heins. Bod. v. 8. εἶτ' αὐτῆς ἄμμου cum A. B. V. M. v. 9. καὶ γίνεσθαι δὴ φάσι cum V.

P. 55. v. 4. εὔβλαστες solus sincerum habet. v. 9. φυτεύεται δ' ἐκ cum A. B. V. M. v. 10. ἄχρι οὗ ἂν γένηται ἀρτιτεων cum V. M. nisi quod sic ἄρτι τέων habent scriptum: — S. 6. v. 4. φυτεύουσι δὲ ῥόας μὲν καὶ μυῤῥίνους addito μὲν solus. v. 7. ὄγχνας vere. Eadem varietas in Homerica Odyss. 7, 120. v. 10. sincerum ἀποστάσεις habet solus. — S. 7. v. 3. εὐθενεῖ v. φασιν cum A. B. v. 10. φυτευόμενα cum A. B. V. M.

P. 56. Cap. 6. s. 1. v. 3. φυτεύουσι λείους, omisso γὰρ, cum V. M. v. 4. δύο κάτω καὶ δύο ἄνωθεν. v. 6. κοίλων cum M. κόλων Vind. A. B. — S. 2. v. 2. ἡ δ' ἀφ' αὐτοῦ ὅταν cum A. B. V. M. quae temere mutavi secutus Heinsium. Deinceps ἄνωθ' ἐν ᾧπερ Med. v. 4. δίπηχυν. v. 5. τὸν ὑγρὸν cum V. M. v. 8. αὐτὰς τὰς ῥίζας cum V. M. v. 9. περιπλάττειν cum A. B. V. M. Sed antea omnes περιπάττουσι habent. v. 15. ἐν Ἰνδοῖς, omisso ἔχουσι, cum A. B. V. M. praeter ἵνα vel ἵν', cui ceteri libri male ἦν substituunt.

P. 57. v. 1. καὶ solus additum habet. Sect. 3. v. 5. κατὰ τῆς κόπρου cum A. B. V. M. v. 8. μετὰ μὲν τοῦ cum M. τᾶ μὲν τοῦ Vind. v. 10. ἄλλων συμπαραλαμβάνουσι. v. 11. διετὴς sine accentu. deinceps χαίρει cum V. M. — S. 4. v. 3. ἄσπρον, ὅτε καὶ — πολλοὶ φυτεύουσιν. vere! ceteri libri omnes ὅτε omittunt: interpretes τότε alieno loco inseruerunt. v. 6. ὀρθόφυη τε καὶ αἱ — ἀπορτῶνται, partim vere, partim proxime vero. ὀρθοφυῆ τε probat etiam Graecus Censor. — S. 5. v. 3. ἀλλ' ἰδίᾳ καθαίρουσι. v. 4. ἐπιζητεῖν. v. 5. ἢ ἐκ τοῦ διός. M. ὕδωρ ὃ τὸ ἐκ τοῦ διός. V. ὕδωρ. ὃ ἐκ τοῦ διός. v. 6. ἀλλᾶνι cum V. M. v. 8. διατείνει corrigit Bodaeus. διὰ τὴν Ἀῤῥαβίαν (ita etiam M.) διατείνει Vind. rectius.

P. 58. v. 3. ἀμφοτέρως εἴη, omisso ἂν, cum V. M. — S. 6. v. 6. καθ' ἃ ὁ μὲν cum V. M. v. 7. πρῶτος cum A.

βοήθεια mecum. Gaza sensu loci aberravit vertens: *Unde fit, ut bifario adiumento mas esse feminae valeat.* An Codex voluit τό τε χαῦνον ἄνθος?

AD LIBRVM III.

In Codice inscriptum περὶ ἀγρίων δένδρων τὸ γ.

P. 66. Cap. 1. s. 1. v. 5. πάντα γὰρ ἢ ἀπό: bene! v. 6. οὐχ omittit cum V. M. v. 8. μηδὲ φυτεύειν cum A. B. V. M. deinceps ἐπιφύοιτο δ' ἂν vulgatum habet. v. 10. τὴν ἁρμόττουσαν. recte! καὶ φίλυδρα, omisso τά. A. B. V. M. καὶ ἡ φίλυδρα habent. v. 14. καὶ ὥστε καὶ cum M. v. 16. φυτεύεται δὲ pro δὴ cum V. M.

P. 67. s. 2, v. 2. Φείνεαι cum A. B. V. M. v. 3. ὡς ἐξεῤῥάγη cum V. M. v. 8. πτελέα ἀντὶ πτελέας. V. M. πτελέας ἀντὶ πτ. habent. — S. 3. v. 5. κἀκεῖνο σημεῖον ὑπολαμβάνουσιν. v. 6. πνευμάτων addit cum V. M. v. 9. ποιώδων, ut libro 1. aliquoties.

P. 68. v. 1. Κλήθημος. v. 2. τὰ φυτὰ omittit cum ceteris. v. 5. ἀλλάτη μέν. — S. 5. v. 4. Νέσος cum A. νέος V. M. v. 6. συγγενναν. v. 8. πλείω χρόνον cum nostro. v. 11. φασὶ τὴν τῶν ποιωδῶν. Ἡ δ' ἐπομβρία τοῦτο δ' αὖ ἐποίει ταὐτὸ, συγκαταφέρειν. A. B. φασὶ τὴν τῶν ποιώδων. Ἡ δὲ ἐπ. τοῦτ' αὐτὸ ἐποίει. V. M. ut Urbinas, excepto συγκαταφέρειν. — S. 6. v. 4. καὶ ἐν τοῖς ἐλάττοσιν cum V. M. ἐλάττω recte Gaza *humilem materiem* interpretatur, oppositam arboribus, ut cap. 2, 1. δένδρων ἢ τι τῶν ἐλαττόνων. v. 5. κινουμένης dat, quod si accipiatur, ad sequens ἑκάστοις tamen erit intelligendum τόποις. v. 8. ἐνυπαρχόντων cum V. M.

P. 69. v. 3. παχέος cum A. B. deinceps οὕτως V. M. v. 4. τό γε σίλφιον. Med. 3. τοῦ σιλφίου, M. 22. τό τε. v. 6. οὖν τοιοῦτοι cum A. B. V. M. — Cap. 2. s. 1 v. 2. ἄφυλλα cum A. B. V. M. v. 11. οἷον ἐλάας, omisso ἧττον, ut in A. B. V. M. v. 15. ἰδιωτέρα solus, sed pravum, habet. v. 16. γεωργίαν mecum. προσδέχηται V. M. v. 18. κάπαρις. — S. 2. v. 4. ἥμερον καὶ ἄγριον cum V. M.

P. 70. v. 1. μὲν omittit cum V. M. v. 3. ὃ δὴ γνωστέον cum ceteris. v. 5. τιθάσιον cum A. B. M. — S. 3. v. 6. ὅλη φύσις. v. 11. τὴν ἄῤῥενα cum V. M. — S. 4. v. 2. ἔτι τε cum V. M. v. 6. ὁ μὲν οὖν mecum. v. 7. ἢ καὶ ἄλλως cum V. M. v. 9. ὥστε τῷ τύπῳ. Fuit fortasse ὡς γε τῷ τ. καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν. v. 11. καὶ μᾶλλον. v. 15. οἷον Παρνησῷ τε καὶ Κυρήνῃ cum V. M.

P. 71. v. 3. καὶ λιμνώδεις. v. 3. περιώδεις V. M. v. 6. εὐδεινοὺς. V. M. εὐδενοὺς. — S. 6. v. 1. οὐδὲν δὲ ἄτοπον cum A. B. V. M. v. 4. γὰρ ἐκεῖ cum iisdem. — Cap. 3. s. 1. v. 4. πηγὸς integre scriptum habet. v. 9. κήλαστρον cum M. v. 10. ὀξυάκαρτα cum A. B. v. 11. verba πεφυκυῖαν — γλεῖνον manus secunda addidit. v. 12. οἱ δ' ὡς διαιροῦσι cum V. M. Gaza *quanquam alii aliter distinguunt* vertens οἱ δ' ἄλλως scriptum legisse videtur. — S. 2. v. 3. τῇ χρείᾳ τῇ τε τῶν ξύλων cum V. M.

P. 72. v. 1. καὶ τῇ τῶν καρπῶν rectius. v. 2. ἐν τοῖς πεδίοις. v. 3. ἐν τοῖς καρποῖς cum A. B. V. M. v. 4. καὶ ὀζώδεις, recte! v. 7. εὐθενεῖ, superscripto εὐθηνεῖ. v. 10. ἐπὶ τῶν ἄκρων cum ceteris praeter Bodaei Ed. quae τῶν omisit. — S. 3. v. 3. ὑπὲρ ὧν mecum. v. 8. κήλαστρος. v. 6. ἐλάτη, πεύκη cum V. M. v. 11. ἐν τῇ Κρήτῃ cum V. M. quod dare volui. v. 12. ὅλως εὔτροφος cum A. B. — S. 4. v. 1. Ἔνιοι δὲ cum V. M. v. 8. τοῦ ἐν τῷ Ἴδῃ. M. τοῦ ἐν τῷ Ἴδης.

P. 73. v. 3. Κινδρίωι cum V. M. v. 4. τιρασίαν — μόνον cum V. M. μόνην τούτων Gaza vertit *tantum ex his*. — S. 5. v. 3. περσείας. v. 5. πλησίον mecum. v. 7. θαυμαστὸς cum A. B. — S. 6. v. 2. παρίων cum A. B. V. M. — S. 7. v. 4. οὐδ' ἀνθεῖν rectius.

P. 74. v. 2. οὐ δύνασθαι cum V. M. — S. 8. v. 1. ἀμφισβητεῖται solus cum Heinsiana. v. 11. καὶ τὴν μὲν ἑτέραν cum A. B. V. M. v. 14. συμβαίνει σχεδὸν cum iisdem. v. 15. τῶν δένδρων cum V. M. — Cap. 4. s. 1. v. 5. δὲ om. cum V. M. itaque membrum hoc priori iungendum, sublata distinctione maiore, quod fecit Gaza, qui deinceps rectius scriptum οὐ γὰρ κατὰ vertit *non enim maturitas pro germinationum ratione*.

P. 75. s. 2. v. 4. ἀφάρκη cum V. M. v. 5. πρὸς ζεφύρου — εὐθύ. v. 6. ζεφύρου κράνεια καὶ cum V. M. v. 10. κτέος. V. M. ἀκτέος cum A. B. v. 11. τὰ ἄκαρπα τὰ δοκοῦντα καὶ ἀλσώδη. v. 12. ἄλλως περ' ἐνισταμένου. A. B. V. M. etiam ἄλλως habent. — S. 3. v. 2. μὲν ὡς εἰπεῖν cum ceteris. Heins. μὲν omisit. v. 3. δὲ καὶ ἐπὶ πλέον, vere! v. 6. ἦν δέ. v. 10. τοσαύτη δὴ διαφορὰ mecum. Verba τῷ δ' ἄῤῥενι σκληρότατον omittit cum ceteris. — S. 4. v. 1. ἢ μικρῷ, omisso καί. v. 2. καὶ μελία, recte! v. 3. καὶ ἀγρίαδων cum ceteris praeter Heins. et Bod.

P. 76. v. 1. ὅτι pro ἔτι cum V. M. v. 4. καὶ ἡ μηλέα, recte! — S. 5. v. 8. μετριωτέραν μὲν ἔχει παραλλαγήν, opti-

ma! v. 6. ἡ κήλαστρος καὶ ἡ πρῖνος cum V. M. — S. 6. v. 4. Φασὶ δέ γε καὶ τὴν κήλαστρον — ὑπὸ τοῦ χειμῶνος cum A. B. V. M. praeter particulam γε alibi omissam. v. 8. ὀψίκαρπα solus mecum.

P. 77. v. 2. ὀψίστερα γωνιεια. V. M. ὀψίτερα. — Cap. 5. s. 1. v. 3. συνεχῆ γε a pr. manu, sed correctum. v. 7. λοιπᾷ et antea τρίσλοιποι cum V. M. quae scriptura orta videtur e varietate gemina λιπᾷ, λοπᾷ, τρίσλιποι, τρίςλοπα, coniuncta. v. 10. διαλιπόντα cum V. v. 12. κορύνης ἕως τῆς cum V. M. v. 13. τὰ πλάγια mecum. Vulgo τὰ deerat. v. 14. ποιησάμενα mecum. Vulgo - σάμεναι. v. 16. σκιροφοριῶνα. — S. 2. v. 2. κηκὶς mecum. v. 4. ἀθρόος. v. 5. πιττοειδοῦς cum A. B. V. M. v. 7. μείζω cum V. M. v. 9. ἔγχλωρος vulgato εὔχλωρος recte substituit Graecus censor.

P. 78. v. 1. αὐξάνονται cum V. M. itaque haec ita continuanda cum sequentibus: ἐστι· καὶ αὐξάνονται καὶ λαμβάνουσιν ἔνιαι μέγεθος. Ceterae editiones ἔνια habent cum Codd. v. 3. τὸ τρίτον cum ceteris praeter Bod. qui τὸν dedit. v. 5. ἴσως cum A. B. V. M. v. 6. παρελθουσῶν, quod conieci, habet. — S. 3. v. 5. λοιπᾷν cum V. M. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν οὖν, recte! v. 2. βλαστήσεις αἱ ἐπὶ — ἀρκτούρῳ. V. M. αἱ δὲ ἐπὶ — ἀρκτούρων, omissis βλαστήσεις αἱ. Camotiana addidit vocem βλαστήσεις: Aldina enim prima lacunam habet. Scriptura ἀρκτούρων orta videtur ex altera, quam habet Urbinas, ἀρκτούροι. v. 5. ἀμπέλῳ cum V. M. v. 9. καὶ μακρὸν cum ceteris, καὶ omisit Heins. et Bod.

P. 79. v. 1. ἴδια Heins. et Bod. firmat. A. enim εἴδη habent. v. 5. καὶ ante Διὸς βάλανος et πίτυς omittit cum V. M. v. 9. ἐποιδήσεως meum confirmat. v. 11. εὐθὺς αι παρα της V. M. εὐθὺς αἱ παρ' αὐτῆς cum A. B. Comparato demum loco infra 3, 12, 8. intellexi, de sorbo hunc locum intelligi debere, atque ad eam normam emendationem scripturae vitiosae dirigendam esse. Verae vestigium agnoscas facile in verbis αι παρα της, si litteras unciales vel quadratas scriptas fuisse cogites. Gaudeo, coniectura me assecutum fuisse vocem λιπαρὰ in ea latentem. Cetera ita scribenda censeo: Τῇ δ' ὄῃ γίνεται τοῦ μετοπώρου — εὐθὺς λιπαρὰ καὶ ὥσπερ et cetera. Comparato altero loco, ubi eadem paene verba repetuntur, nemo de scriptura nostra dubitabit. Verum et ille ipse proficiet e comparatione; ibi enim ὅταν ἀποβάλῃ τὸ φύλλον — ὡσὰν ἤδη βλαστικὴν scri-

bendum censeo. v. 13. ἡ δὲ ἡρακλεωτικὴ cum A. B. V. M. v. 15. βοτρυῶδες cum A. B. V. M. deinceps ἡλίκον cum V. M. v. 16. πιώδη cum A. B. V. M.

P. 80. s. 1. v. 5. λάκαρα cum V. M. Male annotatio λάκρα habet. v. 6. σφένδαμνος, ὀστρύα, ζυγία. Bod. ζυγία omisit. ὄστρεια V. M. κλήθρα verum solus habet. Formam κλῆθρον et κλῆθρος pro alno Glossae veteres habent. — S. 2. v. 2. κατὰ τοὺς τρόπους, sed correctum τόπους, quod posterius solum verum. τρόπους cum Gaza V. M. v. 3. καὶ βλαστούς. Deinceps ὡρισμένη καὶ συνεχὴς solus verum habet, quod posui. v. 7. κατὰ πάσας solus, vere! v. 9. ὀλίγων οἷον κοτίνου καὶ ἄλλων. V. M. solum οἷον addunt. v. 10. κοινὴ πάντων ὁμοίως cum V. M. v. 11. καὶ ἐκ τοῦ ἄκρου. V. M. καὶ τὰ μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἄκρου, male transposita copula vulgo omissa. v. 17. τοῦτο ἐπὶ τῆς περσικῆς καρύας cum V. M. — S. 3. v. 4. ὁμοία δὲ cum ceteris. ὁποία H. et Bod.

P. 81. v. 4. habet οὖν cum ceteris, omissum ab H. et Bodaeo. — S. 4. v. 6. ἐναργῶς φυόμενα cum A. B. V. M. v. 7. δ' οὖν δοκεῖ — καὶ ἡ πρῖνος. V. M. etiam δ' οὖν habent, quod dare volui. v. 13. καὶ πεύκη προσρίζοις cum A. B. V. M. — S. 5. v. 2. βαθυριζότατον cum A. B. V. M. v. 7. ἄμφω ἐμβιῶναι cum A. B. V. M. deinceps omnes Edd. et Codd. praeter Urbinatem δυσόλεθρον. v. 8. σφένδαμνον κατ' ὀλίγον cum A. B. V. M. v. 11. καὶ κλήθρας λεπτὰς καὶ μαλίας cum V. M. An fuit καὶ κλήθραν λεπτὰς καὶ ὁμαλεῖς?

P. 82. v. 1. δυσωλέθρους mecum. Ceterae Edd. δυσολέθρους. v. 3. οὐ βαθύριζα τὰ τοιαῦτ' ἐστιν cum A. B. V. M. — Cap. 7. s. 1. v. 9. λεῖον mecum. — S. 2. v. 3. ἢ παχύτερον cum A. B. v. 4. ἐν ταὐτῷ τούτῳ. v. 7. τὸ κατὰ τὸ λεῖον. V. et M. τὸ καταλεῖον. v. 9. τῇ δὲ δῆλον ὅτι, recte! Sequens διὰ om. A. B. M. Voluerunt igitur cum Urb. τῷ dare. — S. 3. v. 4. τὰ δὲ καὶ cum V. M. v. 5. τὸν βότρυν.

P. 83. v. 6. καὶ ἡ καρποφόρος cum V. M. et antea βότρυον cum A. B. V. M. — S. 4. v. 2. κηκίδα mecum. v. 3. πιττώδη μέλαιναν. v. 6. καὶ ante προσεμφερὲς omittit. v. 7. αἱ δοιώχη. deinde δ' ἔτι σκληρὸν. v. 10. πυρῆνος ἐλαία εἰρουφύην cum V. M. An fuit πυρῆνος ἐλαίας σκληροῦ φύσιν? v. 12. περὶ πυρηνίου σκληρότητα πεφυκὸς, egregie! περιπυρηνίου σκληρότερον A. B. V. — ηνίου σκληρότατον Med. v. 13. πρὸς τοὺς λύχνας V. M. v. 15. κηκὶς mecum. — S. 5. v. 1. παραφύει δ' ἐντεριώνης τῶν ῥοπῶν

μαλασχαλίδας, in quo verum indagabunt alii. v. 4. ἐσπανηκότας A. B. V. M. verum habet Urbinas.

P. 84. v. 3. κισσηροειδὲς, recte! deinde ἄλλο τούτου σπανιώτερον. Alteram formam σπανιαίτερον habent A. B. V. M. v. 7. μύας cum A. B. V. M. deinceps ἴσχει solus habet. v. 8. κηκίδος rectius. — S. 6. v. 2. ἀπὸ τῶν ῥιζῶν cum ceteris praeter H. et Bod. v. 8. Φαίνεται — ἐπὶ ταύτῃ μάλιστα προσίζειν recte solus, nempe ceterae Edd. φύεται pro φαίνεται habent. v. 10. καταχλυσθῇ γίνεσθαι. Ceteri κατακολουθῇ γίνεται cum A. B. — Cap. 8. s. 1. v. 1. δὲ omittit. v. 7. post καλλικαρπότερον addit καὶ πολυκαρπότερον solus. v. 8. παραπλησία δ' ἡ τοιαύτη διαφορὰ solus. Ceteri cum A. B. φορὰ habent. v. 11. συνεμφαίνοντας cum A. B. V. M. omisso verbo λέξομεν. Verba καὶ τὰς ἰδίας — φανερῶν prima manus omisit.

P. 85. v. 1. Δρυὸς δὴ, quod conieceram. v. 10. βαλάνους omittit cum A. B. v. 14. ἁλείφλοιος· οἱ δ' εὐθύφλοιον καλοῦσι. Postremam scripturam habent quoque A. B. V. M. et recte quidem. Sic est ἔνιοι καλοῦσιν εὐθὺ γλυκεῖαν ῥίζαν 9, 13, 12. et in nostro loco paulo antea εὐθὺς τὴν μὲν ἥμερον καλοῦσι. ubi respicit poeticum nomen ἡμερὶς de quercu usurpatum. v. 16. τὸ τῆς ἡμερίδος cum V. M. τὰ τ. ἡ. A. B. H. — S. 3. v. 5. ἀμφότεραι cum A. B. V. M. v. 10. ἐν omittit, recte! — S. 4. v. 3. post ὀρθοφυὴς addit οὐδὲ λεία cum A. B. V. M. quae restituere volui.

P. 86. v. 1. πολυμάσχαλος ὥστε ὀζώδη καὶ βραχεῖαν, egregie! Abeat igitur καλομάσχαλος, unde male fuit invectum. v. 4. ἀσατέστατον. v. 5. ἧττον ἔτι τῆς ἡμερίδος, quod Britannica dedit. v. 7. μορφὴν addit cum V. M. — S. 5. v. 1. Negationem ante φύεται solus addit, sed sequens ἢ σπανίως est etiam in A. V. M. v. 6. θριπηδέστατον solus verum habet. v. 8. ἐπιτοπολὺ mecum. Vulgo erat ἐπιπολύ. v. 12. Post Λέγουσι omittit δὲ cum A. V. M. — S. 6. v. 3. Κηκίδας, recte! v. 4. χρησίμη cum A. B. V. M.

P. 87. v. 2. φάσκος ὅμοιος τοῖς βραχείοις. v. 3. καὶ βραχὺ. Aldinae habent φάσκον ὁμοίως τοῖς βραγχίοις — πόλιον καὶ βράγχιον. v. 6. ἐξοφθαλμον. v. 7. ἔχει omittit solus, recte! nisi malis cum Urb. deinceps scribere: ἔχει δ' ἡ ἁλίφλοιος ἐπίμελαν τοῦτο φύσει καὶ βραχύ. v. 8. ἡ δ' ἁλίφλοιος ἐπὶ μελίαν τοῦτο φύσει. Etiam A. B. V. M. ἐπὶ μελίαν habent. — S. 7. v. 5. ταύτην δὲ, recte! v. 9. καταῤῥήγνυται. v. 15. διὰ γὰρ τὸ — φυσώμενος, ὀλίγος cum V. M. v. 18. τὰ τοιαῦτα, recte!

P. 88. Cap. 9. s. 1. v. 2. Ἰδέαν cum A. B. V. M. ut v. 4. ubi ante ξύλον addit τὸ cum V. M. v. 9. εἰδέας. v. 13. ἀγγίων. A. B. ἀγγείων. V. M. ἐγγείων. *terrenorum* Gaza vertit. — S. 2. v. 1. ὀζότερον cum A. B. V. M. *ramosior* Gaza. v. 2. εἰδέα. v. 3. μελάντεραι δὲ πίττη καὶ γλυκύτεραι καὶ λεπτότεραι καὶ εὐωδέστεραι cum V. M. recte! et memorabile videtur, hoc uno in loco V. M. iota iuxta positum transtulisse e libro suo, unde exscripti sunt. v. 5. χεῖρον. v. 6. τὸν ὀρὸν cum A. B v. 10. σκληροφυλλότερον cum V. M. et Gaza. v. 14. σκληρία cum A. B. V. M.

P. 89. v. 10. μίτρας. v. 13. ἐρυθρότερον τὴν χροιὰν, omisso καὶ, cum A. B. V. M. v. 14. τῆς παιδὸς, ἐν τοῖς, omisso καὶ, cum A. B. V. M. ubi veterem scripturam δαιδὸς pro δᾳδὸς agnosces. — S 4. v. 2. ταῦτά γε pro γένη cum A. B. V. M. v. 7. ἐμφερέστατον, quod conieceram. v. 8. καὶ ante τὸ μέγεθος omittit cum A. B. V. M. v. 14. αἰχμωδέστερα cum V. M. ἀχμωδέστερα A. quod in αὐχμωδέστερα mutavit Camotiana. v. 15. ἔτι δὲ τὴν πίττυν ἐμφερεστέραν τῆς πίτυος· καὶ γὰρ τὴν πίτυν, egregie!

P. 90. v. 1. μικρὰν cum ceteris. v. 2. δὲ omittit cum V. M. — S. 5. v. 1. πεύκης καὶ διαφέρειν cum V. M. v. 4. ἔτι δὲ τὸν κῶνον, omisso καὶ, recte! v. 7. ἄτευκα. deinceps ἔχει καὶ τὴν μεγάλην πρὸς τὴν πεύκην cum V. M. v. 9. ἐπικαθεισῶν male V. M. v. 12. πιτυώδους cum ceteris. πιττυώδους H. cum Bodaeo. v. 19. ἴδιον τοῦτο πάθος, omisso τι, recte! — S. 6. v. 4. τὰ τοῦ ἄῤῥενος mecum.

P. 91. v. 7. θηλοειδῆ e correctione cum A. B. V. M. v. 8. κυανέαις cum iisdem. — S. 7. v. 2. οἰνῶδες cum V. M. v. 8. στερεώτι καὶ cum A. B. V. M. v. 14. τῇ αἰγίδι, recte! v. 17. ἐπανιὸν — τὸ τυχὸν solus. v. 16: τά τε τῶν. V. M. omisso τὰ solum τε addunt.

P. 92. v. 4. ἀγαθὰ γὰρ — ἐλάτης οὔλην solus: nam ὅλην A. B. V. M. ἀγαθὰ etiam V. M. cum Gaza. v. 10. καὶ ἔτι τὴν recte solus. — Cap. 10. s. 1. v. 6. δισχιδὲς. V. M. διοχιδὲν. v. 7. ἐπακανθίζον mecum. v. 8. κατὰ βάθους cum V. M. v. 10. ἀνακάνθοι καὶ λεῖοι. v. 11. καὶ ἡ κατά. δὲ ἡ κατὰ, omisso καὶ, V. M. v. 15. ἁμαξιτα cum V. M. qui ἁμαξιτὰ scribunt. ἁμαξουργίαν A. B. Verba καὶ εἰς διφρουργίαν omittit.

P. 93. v. 3. τὸ δὲ ξύλον, recte! v. 8. Ὅμοιον δὲ καὶ τὸν, recte! v. 12. καὶ πολὺν cum A. B. V. M. v. 13. μεῖζον κυάμου, τῷ χρώματι cum V. M. v. 16. Τὸν δὲ καρπὸν solus, recte! — S. 3. v. 1. ὁ βότρυς solus. Articulum omit-

funt V. M. v. 3. τῷ σχήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκείας A. B. v. 14. φισὶ. V. M. cum A. B. φησὶ habent.

P. 94. v. 1. ἄῤῥην solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μὲν. v. 5. ὀζωδέστερον καὶ πυκνότερόν ἐστιν, ἔτι recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ' ἑτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξυος cum V. M. sed ἄδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet. πολυμακρωτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστροχον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστροφον, unde κλινοστρόφια Agathiae? An κλινόστροφον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ' εἰς ὀξὺ, bene! v. 13. ταῖς τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδιεινήν.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν' ἔχοντα καὶ ἐπανανθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ' ὅλον ὅπερ εἴποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροεῖν solus vere habet. v. 11. οἷον ἵνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ' ἕκαστον πέφυκε συχνῶν διεχουσῶν, egregie praeter vitiosum συχνῶν. Etiam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνὸς de eodem dixit. Vulgatum οἷον satis indicabat defectum vocabuli ἶνα: ita enim scribo. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δὲ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυῤῥόν· πυκνόριζον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔχειν — λοβῷ λεπτῷ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεκτὰ cum A. B. V. M. v. 10. βαθυάγκη, *locis concavis* Gaza. βαθύσκια A. B, βαθὺ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαθύσκια effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. τὴν δὲ βουμελίαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μανότερον ἡ βουμέλιος. V. M. μανοτέρα ἡ βουμέλιος. *rarior corpore* Gaza, μακροτέρα ἡ βούμελία A. B. — S. 5. v. 3. πεδιεινὸν. M. πεδινὸν. A. B. H. Bod. πεδεινὸν. *Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum* Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινὸν τραχὺ; τὸ δ' ὀρεινὸν λεῖον legisse videtur scriptum. v. 8. ὀξύη, πτελέα, τἄλλα. V. M. ὀξὺ πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδιεινὰ Urb. πεδεινὰ A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτὸν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνῳ tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. σαρισῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνοις. ἔχειν τοῖς ἄγνοις A. B. V. M. Restituendum vetus ὁμοίως et comma post ἄγνοις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἔφυδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἔνυδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον ὀξύκεδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐώδης. deinceps εὐειδὴς addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἔφη δὲ καὶ κομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθεῖς cum V. M. κεκομίσαι M. sed alter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρας. A B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πετρώδη, omisso δὲ; cum V. M. qui vitiosum πτερώδη tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηνοειδὴς cum A. B. V. M. item σατάνειος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ στιφρότερον. sed post litteram ς (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρυφνότερον habent. v. 12. ἐγχλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδές δὲ καὶ — σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περικεκαθαρμένον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commode interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδές τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἡδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης. V. M. οἴων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2. τὸ μὲν μίσχον μακρὸν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. πτερυγοειδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυχνον τὰ mecum. ὑπόσυχνον τοὺς M. ὑπὸ συχνοῦ τοῦ A. v. 8. παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττους. Egregie! Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρου τοῦ μίσχου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μικρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκωληκόβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπαστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτες

M. — S. 9. v. 4. τραχὺ cum V. M. v. 8. ἐὰν μή τι cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, εὔχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13. v. 2. τέτταρας. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίζης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοιὸν, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἑλικηδὸν cum V. v. 7. λοπιζόμενος. Sequens ἐχρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in εὐκρινῶς ingeniose mutari vult. A. B. λεπιζόμενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctoritas suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse οὕτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύναται. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αυτοῦ τι τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σώζει cum V. M. v. 13. λοπᾶι. A. B. λοιπὰ. V. λοιποὺς cum M. v. 15. ὑπολιπὴς cum V. M. v. 17. ἔτει mecum. v. 19. στρεπτῷ ἐλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφυκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῷ φλοιῷ τοῖς ἰσὶ (εἰσὶ V. M.) στρεπτὸν καὶ ἑλιττόμενον vel στρεπτῶς ἑλιττόμενον. v. 21. καὶ τοῖς cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτοι vestigia cum iota non subscripto, sed juxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τοὺς ὄζους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοὺς μὲν κάτω ἀεὶ ἀπόλλυσθαι, τοὺς δ' ἄνω αὔξειν (V. αὐξανομένους): inepte enim ὄζους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὔξειν dicitur. Breviter: αὐξανομένου scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφὴ, bene! v. 8. κηρῶδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίκον, bene!

P. 103. v. 2. ἔφυδρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνῶδες τε (dubia scriptura) ῥάβδοις ἐπετείοις αὐξανομέναις cum V. M. ubi θαμνώδεις τε est. Equidem θαμνῶδες δὲ praefero. v. 6. ὡς ἐξάπηχυ, recte! v. 9. καὶ πύαρὸς. V. καὶ πυῤῥὸς. M. καὶ πυορὸς. Cum ante λεπτὸς copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρὸς, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διόλου κοιλαίνεσθαι malim, copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγήρω cum A. B. V. M. deinceps κἂν ᾖ λιλαπισμένον cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἀμισχον cum M. v. 10. ὑπέρυθρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐκ μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπεὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6. τῇ ὄψει. καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστεῖ δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus adhuc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἰτέα καὶ πολυειδές. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῷ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρωτέρας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπυρωτέρας scriptum? v. 7. ἔνιον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. ἔστι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέστερον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εὔωνον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχρὸν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἅπαν mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκεπται mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πολὺ καὶ μανότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον. τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενὲς cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφυὲς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύᾳ, egregie! Antea ὅμοιον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βακτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἐγγὺς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμάτιον omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον (τὸ) ἐνὸν μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicor, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακραῖς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαιος cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιλοπήσαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τερμίνθου cum V. M. v. 5. φακὸν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps θειωδέστερον male M. θειωδ. Vind. cum Gaza, v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλον περὶ ἕνα μίσχον πλείω δαφνοειδῆ cum A. B. V. M. v. 6. ἐγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῷ καρπῷ· φέρει δὲ καὶ κορυνώδη cum A. B. V. M. v. 10. rectum κωνωποειδῆ habet. v. 11. τι καὶ ῥητινῶδες solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλεῖ, sed e correctione. Pro ἄπεπτος Gaza reddidit εὔπεπτος, probe maturus. — S. 5. v. 4. Κύπρια cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὄλυμπος solus addit. v. 7. κυρήναι, proxime vero Κύρνῳ. — S. 6. v. 2. προσεμφερῆ cum A. B. M. v. 4. μεῖζον ἐκεῖνο καὶ πλατύτερον ἢ προμηκέστερον. Athenaeus quoque ἢ προμ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ξηρὸς γίνεται (M. V. ξηρὰν γίνεσθαι) substituit ξανθύνεται, cui respondet Athenaei ξανθὸς τέλεον. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἔστι

κανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. Φέρει δὲ παρὰ, omisso καὶ et ante κόκκον posito. deinceps παρὰ τὸν βάλανον Med. habent. v. 8. προςβόῤῥων, scriptura dubia — S. 2. v. 5. καὶ μαλακὸν cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. μαλακώτερον μὲν καὶ, addito μέν. Vind. καὶ ante μαλακ. addit. v. 13. μεῖζον μὲν ἢ ὡς cum M. μεῖζον etiam V. v. 16. βαλανίοις cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. δὲ ante μυρίκῃ omittit cum V. M. recte! v. 8. σχεδὸν τηλικοῦτον, bene! v. 9. ἐγκεκολαμμένον cum A. B. v. 10. καὶ ἡ πρόσφυσις cum A. B. V. M. v. 11. λεπτὸν καὶ, addita copula. — S. 5. v. 2. μέγεθος οὐκ ἄγαν μέγα, omisso δὲ, cui M. V. τε substituunt. — S. 6. v. 2. φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλίας. etiam V. M. καὶ τὸ τῆς habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. φελλὸς γίνεται, omisso ὅς. v. 3. πυῤῥηνίαι cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. τῇ ἀγρίᾳ cum A. B. V. M. v. 6. ἀφαιρεῖν malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. ἡλίκον φακὸν cum A. B. V. M. v. 6. κάλλιστα solus. v. 8. διαφύηται cum A. B. v. 9. τίλει cum V. M. v. 13. σχιζοῦται cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. κολοιτέαν solus. deinceps θαμνοειδές. v. 4. καὶ οὐ πολὺ mecum. v. 8. χλωηρὸν. A. B. χλοερὸν. v. 9. ἐκ τοῦ ὄπισθεν cum V. M. deinceps ἰσὶ mecum pro εἰσὶ vulgato. v. 10. ἀπὸ τῆς μέσης cum V. M.

P. 112. v. 3. οὐλὰς δ' ἐνίοτε pro ἐνίσχει, egregie! v. 5. παρὰ τὰ φύλλα solus. — S. 4. v. 4. ἓν τοῦτο τὸ ἴδιον coniicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. ἄνθος μεσπιλῶδες, omisso ὡς vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. περὶ δὲ τὰς φυλάκρας cum V. M. etiam A. B. περὶ δὲ habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. πλεονάκις solus. v. 6. καθάπερ ἡ τῶν δένδρων cum A. B. V. M. v. 9. σίσου καὶ οἴτου. V. M. ἴσου καὶ οἴτου. — S. 2. v. 1. γάρ ἐστιν ἡ μὲν cum M. V. v. 3. τότε οἴσου. v. 5. ἔνιοι cum V. M. Gaza. v. 6. ὧν καὶ τὸ ἄνθος cum iisdem. v. 8. τῶν ἑτέρων solus. — S. 3. v. 3. καθάπερ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 4. αὐτῶν cum iisdem. v. 5. τὰς ῥῆγας cum iisdem.

P. 114. v. 4. νεύρων cum A. B. V. M. v. 8. θάμνου καὶ δένδρου cum V. M. — S. 5. v. 6. κατάδηλα δὲ cum A. B. V. M. v. 10. σχήματι δὲ τὸ ὄστιγγας cum A. B. V. M. praeter ὄστλιγγας, quod Urbinas habet. v. 16. διηττημένης cum A. B. M. v. 17. ἀναπίμπασθαι cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὔφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κιττὸς solus.

P. 115. v. 3. εἴδη δὲ καὶ ἑκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθαπερεὶ σφαῖραν solus, vere! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω —μένος cum A. B. — S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἕλιξ, omisso δή. V. M. ἤδη δὲ ἕλιξ. v. 3. γωνοειδεῖ καὶ εἰρυθμότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῆ mutandam. Ald. quoque γωνοειδεῖ. M. γωνοειδῆ. v. 7. τινὲς τῷ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἕλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κιττοῦ τελειουμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. χλοερὰ καὶ ποιώδης cum A. B. praeter ποιώδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi τὰ addendum. v. 6. εὐαξεστάτη cum A. B. V. M. ποιώδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κιττὸς cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμοῦσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλώδεσι cum V. M. praeterea βαθυῤῥίζοις· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύεσθαι cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκανθον cum A. B. V. M. v. 5. ιτηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλείψεις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυχνῶι. — S. 12. v. 2. παρωγγίζει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθρηναkίζει δὲ ὡς πρὸς. A. παρεγγύζει δὲ ὡς πρός. v. 3. μίσχοι οραγικοι cum A. B. V. M. v. 5. μείζοσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὸ τῶν solus. ἰδίαν δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod hae παραθριγγίζουσι habent, sed M. —θριγγίζουσι. v. 10. τὸν καυλὸν cum A. B. V. M. deinceps τοῦ βάτου recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιαπαλ. v. 3. Ὀρκυννίω, Ὀρδύννωι. v. 5. χαμαιδάφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σησάμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτο cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem; deinceps ἀποκτεννύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

κανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. *Φέρει δὲ παρὰ*, omisso *καὶ* et ante *κόκκον* posito. deinceps *παρὰ τὸν βάλανον* Med. habent. v. 8. *προσβόῤῥαν*, scriptura dubia — S. 2. v. 5. *καὶ μαλακὸν* cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta mollique in opere.* — S. 3. v. 9. *μαλακώτερον μὲν καί*, addito *μέν*. Vind. *καὶ* ante *μαλακ.* addit. v. 13. *μεῖζον μὲν ἢ ὡς* cum M. *μεῖζον* etiam V. v. 16. *βαλανίοις* cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. *δὲ* ante *μυρίκη* omittit cum V. M. recte! v. 8. *σχεδὸν τηλικοῦτον*, bene! v. 9. *ἐγκεκολαμμένον* cum A. B. v. 10. *καὶ ἡ πρόσφυσις* cum A. B. V. M. v. 11. *λεπτὸν καί*, addita copula. — S. 5. v. 2. *μέγεθος οὐκ ἄγαν μέγα*, omisso *δέ*, cui M. V. *τε* substituunt. — S. 6. v. 2. *φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλέας*. etiam V. M. *καὶ τὸ τῆς* habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. *φελλὸς γίνεται*, omisso *ὅς*. v. 3. *πυῤῥηνίαι* cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. *τῇ ἀγρίᾳ* cum A. B. V. M. v. 6. *ἀφαιρεῖν* malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. *ἡλίκον φακὸν* cum A. B. V. M. v. 6. *κάλλιστα* solus. v. 8. *διαφύηται* cum A. B. v. 9. *τίλσι* cum V. M. v. 13. *σχιζοῦται* cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. *κολοιτέαν* solus. deinceps *θαμνοειδές*. v. 4. *καὶ οὐ πολὺ* mecum. v. 8. *χλωηρὸν*. A. B. *χλοερὸν*. v. 9. *ἐκ τοῦ ὄπισθεν* cum V. M. deinceps *ἰοὶ* mecum pro *εἰσὶ* vulgato. v. 10. *ἀπὸ τῆς μέσης* cum V. M.

P. 112. v. 3. *οὐλὰς δ' ἐνίοτε* pro *ἐνίσχει*, egregie! v. 5. *παρὰ τὰ φύλλα* solus. — S. 4. v. 4. *ἓν τοῦτο τὸ ἴδιον* coniicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. *ἄνθος μεσπιλῶδες*, omisso *ὡς* vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. *περὶ δὲ τὰς φυλάκρας* cum V. M. etiam A. B. *περὶ δὲ* habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. *πλεονάκις* solus. v. 6. *καθάπερ ἡ τῶν δένδρων* cum A. B. V. M. v. 9. *σίτου καὶ οἴτου*. V. M. *ἴσου καὶ οἴτου*. — S. 2. v. 1. *γάρ ἐστιν ἡ μὲν* cum M. V. v. 3. *τότε οἴσου*. v. 5. *ἔνιοι* cum V. M. Gaza. v. 6. *ὧν καὶ τὸ ἄνθος* cum iisdem. v. 8. *τῶν ἑτέρων* solus. — S. 3. v. 3. *καθάπερ τὸ φύλλον* cum A. B. V. M. v. 4. *αὐτόθι* cum iisdem. v. 5. *τὰς ῥίζας* cum iisdem.

P. 114. v. 4. *νεύρων* cum A. B. V. M. v. 8. *θάμνου καὶ δένδρου* cum V. M. — S. 5. v. 6. *κατάδηλα δὲ* cum A. B. V. M. v. 10. *σχήματι δὲ τὸ ὅστιγγας* cum A. B. V. M. praeter *ὅστλιγγας*, quod Urbinas habet. v. 16. *διηρτημένης* cum A. B. M. v. 17. *ἀνακάμπτεσθαι* cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὔφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κιττὸς solus.

P. 115. v. 3. εἴδη δὲ καὶ ἑκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθαπερεὶ σφαῖραν solus, vere! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω —μένος cum A. B. — S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἕλιξ, omisso δή. V. M. ἤδη δὲ ἕλιξ. v. 3. γωνοειδεῖ καὶ εἰρυθμότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῆ mutandam. Ald. quoque γωνοειδεῖ, M. γωνοειδῆ. v. 7. τινὲς τῷ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἕλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κιττοῦ τελειουμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. χλοερὰ καὶ ποιώδης cum A. B. praeter ποιώδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus: ubi τὰ addendum. v. 6. εὐαξεστάτη cum A. B. V. M. ποιώδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κιττὸς cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμοῦσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλώδεσι cum V. M. praeterea βαθυῤῥίζοις· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύεσθαι cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκανθον cum A. B. V. M. v. 5. ατηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλείψεις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυχνῶι. — S. 12. v. 2. παρωγγύζει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθρηνακίζει δὲ ὡς πρὸς. A. παρεγγύζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι ορανικοι cum A. B. V. M. v. 5. μείζοσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὸ τῶν solus. ἰδίαν δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod hae παραθριγγίζουσι habent, sed M. —θριγγίζουσι. v. 10. τὸν καυλὸν cum A. B. V. M. deinceps τοῦ βάτου recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιάπαλ. v. 3. Ὀρκυννίω, Ὀρδύνναι. v. 5. χαμαιδάφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σησάμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτο cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem deinceps ἀποκτεννύει cum V. M. ἀποκτεννύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. καὶ γὰρ τοῖς recte solus. καί πως καὶ coniecit Censor Graecus. v. 7. καὶ ἄλλως cum V. M.

P. 119. v. 3. προσείλοις solus. deinceps ταῖς παλισκίοις cum V. M. v. 5. εὐείλοις solus. — S. 2. v. 1. κράτιν. v. 6. καθάπερ καὶ cum V. M. ἐν ταῖς V. v. 11. δοκεῖ κάλλιαται — καὶ αἱ κεραῖαι. A. B. V. M. δοκεῖ κάλλισται — καὶ ἀκέραιαι. v. 13. καὶ ἐκ τῶν προσείλων. Etiam V. M. καὶ pro τοῖς habent. — S. 3. v. 2. ἡ θραύπαλος, addito ἡ, cum V. M. v. 4. θυῖα. A. θεία. Deinceps καὶ εἰς ὕψος cum V. M. v. 6. Σκυλλήνην. v. 9. οὐ μᾶλλον cum V. M. v. 10. προσείλοις. v. 11. τὴν οἰκείαν, recte!

P. 120. v. 1. ἰδίοις ὄρεσι cum V. M. v. 2. ὅθεν solus. ὃν V. M. v. 3. πλείστη γὰρ αὕτη τῆς ὕλης καὶ ὅλως ἐν τῇ νήσῳ cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. ἐξημέρων — πεδεινά. V. M. ἐξ ἡμέρων. v. 4. ἀναγογίαν. V. M. ἀναγωγίαν. deinceps αὐτοῖς τοῖς cum A. B. V. M. v. 8. βορᾶς — καὶ ἀλότερα φέρει. V. M. καλλιώτερα φέρει. v. 9. ὅλως δ..λει...ω, sic. V. ὅλως δυλεῖ ὠ ἐν τοῖς προσβορείοις. M. 3. e correctione vulgatum ὅλως δὲ πλείω ἐν τ. πρ. M. 22. ὅλως δυ....λει.....ω ἐν τοῖς. v. 12. ἄνοζα cum V. M. v. 14. πάχος διὸ, omisso ἀραιά, cum V. M. A. B, cui Heinsius ἀραιά, equidem τὰ μανὰ substituimus. — S. 5. v. 2. τούτοις καὶ ἐν τοῖς. V. M. καὶ omittunt. v. 3. εὐείλοις καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ εὐπνόοις, recte! quanquam V. M. plenius καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ ἐν τοῖς εὐπνόοις. v. 5. εὐείλοις. v. 13. ὅλως οὐ φυτευόμενα ἀναυξῆ. A. B. V. M. ὅλως φυτευόμενα ἀναυξῆ cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. ἄκανθα cum V. M. v. 5. παρόμοιον. Quod ex V. M. dedi ὅμοιον, deest in A. B. H. Bod. v. 13. κεγχραμίδας solus. Ceteri libri κεγχρ. v. 14. πολὴν — δύναται μὴ ἐπικνισθέντος. V. δυνατου ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας. M. δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντες. v. 18. φύεται καὶ ἄλλα καὶ ἐκ. V. M. φ. καὶ ἄλλα ἐκ. — S. 2. v. 1. Πολύωπον. v. 3. τἄλλα. v. 4. τμηθὲν γάρ ἐστιν εὐθὺς χλωρόν· αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι cum V. M. μηθὲν — βόθυνον A. B. v. 8. ἐπιμεῖ. ex correctione. v. 9. τότε καλῶς mecum. καλῶς τότε A. B. τότε καρρο V. τότε καρροτεταριχευσθαι M. 3. τότε καρ^ρο^τεταριχεῦσθαι M. 22. ρο alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. *ἔοικε δέ τις παραπλησία ἡ φύσις.* v. 9. falsum *ὅσα ὑπὲρ — οὐδ᾽ ἐνὶ δὴ* habet cum A. B. *οὐδενὶ δὲ* V. M. — S. 4. v. 3. *ἐκ τοῦ στελέχους* cum V. M. v. 7. *ἀλλ᾽ ἐν συρίαι* solus. v. 8. *καὶ περὶ Κνίδον*, recte! *ἢ* pro *καὶ* V. M. v. 9. *ἔκλευκον ἔχον καί τι* (e correctione) *βαρύτητος*. V. M. *καὶ ἔτι βαρύτατος*, parvo vestigio veri servato. v. 11. *παραβλαστητικον* cum A. B. V. M. v. 14. *καὶ ὁ ἕτερον* V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. *ἡ περσέα* cum V. M. v. 6. *καὶ πᾶσαν* cum V. M. A. B. v. 9. *τιθέασι* cum A. B. V. M. v. 10. *ἄπιος* cum ceteris. v. 11. *ποιῶδες*. v. 12. *ὥσπερ τὸ* cum ceteris praeter Heins. v. 19. *κλινεια*, scriptura dubia. V. M. *κλινία*. v. 20. *τἄλλα*. — S. 6. v. 3. *παραπλήσιον καὶ τῆς μυρίκης*. Etiam V. M. *καὶ* pro *τῷ* habent. *μυρίκης* confirmat Dioscorides. v. 6. *εὐπαθὲς* solus. v. 5. *οὐκ εὐφυὲς* solus. *οὐκ ἀφυὲς* A. B. V. M. v. 7. *εὐῶδες γὰρ ἔχει* cum A. B. M. v. 9. *παραπλήσιος* mecum, ut antea *καρπὸν αὐτὸν*, ubi ceteri *αὐτοῦ* habent.

P. 124. s. 7. v. 3. *ὁμοφυὲς*. v. 5. *ἑκάτερον τούτων* cum A. B. V. M. v. 7. *βραχείας ἔχει σφόδρα* auctior solus. deinceps *φοίλλοις καθάπερ τῷ φοίνικι* cum A. B. V. M. v. 11. *προμήκη* cum A. B. V. M. recte! v. 12. *δὲ* post *χρῶμα* omittit cum V. M. recte! v. 15. *τρονεύουσι*. v. 21. *αὐτὸν* cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. *ἥδεα καλλειται*. V. M. *ἡδέαν καλεῖται*. v. 3. *τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστῶν* auctior solus. v. 5. *δωδεκαπήχεις ἐξ αὐτῆς* mecum. v. 7. *καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενὴς*, bene!

P. 125. v. 3. *κηκίδος* mecum. v. 11. *ἡ δρῦς — πλεκτή*. Vitiosum *πλεκτὴ* omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter *πλεκτὰ* pro *πλεῖστα* habent. — S. 9. v. 7. *τῇ* ante *φύσει* omittit. — S. 10. v. 3. *τοῦ καρποῦ* omittit cum A. B. V. M. v. 4. *ἔχοντα πυρῆνα* cum V. M. v. 7. *φύλλον* pro *ἀείφυλλον* cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. *οὔδημα*. A. B. V. M. *οἴδημα*. v. 2. *οὐ καὶ φύλλα* cum V. M. v. 3. *ἔχον τὸ ἴδιον*.

P. 126. v. 3. *πτερίσιν* cum A. M. *πτερύσιν* Vind. v. 4. *ἀφαυλιζόμενα* cum A. B. V. M. v. 7. *ὡς ἀναδένδρα τις*. V. A. *ὡς ἂν εἰ δένδρα*. M. *ὅσ᾽ ἂν εἰ δένδρα*. v. 8. *τά γ᾽ ἐπιφανέστατα*, recte! *τὰ γὰρ ἐπ.* V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. *Μέμφι*. v. 4. *τηλικοῦτο*. — Cap. 3. s. 1. v. 3. *ναμασανικῇ* cum M. v. 5. *κυπάρισις*. V. *κυπάρισσος* cum M. 22. deinceps *καὶ ἐλαῖα τε* cum V. M. *ἐλαίαι τε* sine *καὶ* A. v. 7. *καὶ κρόκον πολύν*. V. M. *καὶ κόπρον πολύν*.

A. B. καὶ κόπρον πολλήν. Vides, quomodo per gradus corruptela veri χρόνον πολὺν creverit.

P. 127. v. 1. δὲ ὁ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλούμενος γλυκὺς καὶ ἡδύς. καλούμενος etiam M. habent. v. 3. ἡδίων δ' ὁ ἀπύρηνος mecum. deinceps restitue ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος. quanquam Urbinas cum V. M. τὸ γένος habet. — S. 2. v. 1. Τό γ' οὖν Ὀφέλλου, bene! v. 3. ὑπολειπόντων, recte! v. 4. κεχρῆσθαι omittit. deinceps Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν, bene! v. 5. τῆι λωτοφαγίαι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπίκειται solus, vere! v. 7. οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος — πλεῖον. V. M. οὐ μὴν οὐθὲν μέρος — πλείων. v. 10. Εὐεσπερίσι — καυσίμοις cum V. M. εὐεσπ. etiam A. B. v. 11. διαφέρει οὗτος, omisso δὲ, cum V. M. — S. 3. v. 2. εὔσταχυς cum A. B. V. M. v. 7. ὀξύνει cum A. V. M. v. 8. καρπὸν τὸν ἐν, bene! deinceps κάλλιον τῶι ἐν Κυρηναίᾳ, bene! praeterea τῇ Κυρ. malim. v. 10. χώραν τὴν τῶν cum V. M. deinceps τοῦ ξύλου δὲ cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. τας κεδρας. V. M. τὰς κέδρας. A. B. τὰς κέδρους, unde τὰς κεδρίδας scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. ἔφυδρον cum ceteris. v. 5. οὐκ ἐν πολλῷ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἔνθα μὲν γλυκὺ σφόδρα, egregio auctario. v. 6. ἁλυκὸν πλησίον recte solus. deinceps ὅπου τὲ cum A. B. ὅπου δὲ V. M. v. 7. φύεται, ξηρὸν, omisso καὶ, cum V. M. v. 9. τροχιλιᾶς. v. 12. διαφορὰν ἔχον, recte! v. 13. τὸ θάμνον cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. μακρὰν τε addit cum V. M. v. 3. παραγενέσθαι cum A. B. V. v. 4. πίνουσι, καθάπερ, omisso καὶ, cum V. M. v. 5. ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων, recte! v. 9. πολύπουν τε, recte! v. 10. πολύν τε γίνεσθαι, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν, addito verbo, recte! v. 3. φύεται ἐφύδροις. V. ἐφύδρους. M. ἐφ' ὕδροις. v. 4. πρὸς τούτῳ cum V. M. v. 6. ξηραίνουσαν καὶ ἐκ, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine ταῦτα, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει cum V. M. v. 8. καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπιὼν — εἶτα μεῖναι, sed litera una vel altera erasae videntur esse. V. M. ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι habent cum Aldina prima, quae post ἐστεφανωμένος ※ suum apposuit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit ἐστεφανωμένος ἤϊε καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία. v. 10. στρατεία cum M. deinceps Μηδείᾳ V. M. v. 11. περικλεέσιν γὰρ αὐτῆι.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικὸν, recte! v. 9. πάνυ καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. πεποικὼς φάρμακον sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἁδρὰν ᾖ. M. V. ἁδρὰν τι. A. ἁδρὸν ※ τι διαφυτεύηται πάλην. Camotiana, signo omisso vitii, πάλιν dedit. διαφυτεύηται edd. ceterae omnes tenent. In vitioso ἁδρὰν τι vel ἁδρόν τι videtur ἁδρυνθῇ latere. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπτει male Heins. Bod. v. 12. καὶ οἱ φοίνικες cum V. M. v. 14. Μήδειαν. M. Μηδείαν.

P. 131. s. 1. v. 6. ὑφ᾽ omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δὲ καὶ τὴν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σύκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. αλλα sine prosodia. V. M. ἄλλα. v. 9. δηγμὸν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθὲν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυριζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ σκυτικὸς, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικὸς habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλυφο, οὐ τραχύ· τῇ δὲ εὐστομίᾳ καὶ ἡ ἡδονή. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρῆσθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τἄλλα παρ᾽, omisso τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. θερίζεται δὲ περὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρᾳ, omisso ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἴ τι φάγωσιν ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δή τί φαγοι. V. τοῦτο δὲ τις φαγοι. A. δέ τι φάγοι. — S. 13. v. 1. Κεδρωσία cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 5. ὁτιοῦν τι φάγοι cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρεινῶν πολὺν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἴ τις προσραίνειεν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς αὐτοῖς. V. M. cum lacunae nota s. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὤμων solus

sunt V. M. v. 3. τῷ σχήματι cum V. M. rectius! v. 13. εἰς οἰκίαν cum V. M. recte! οἰκείας A. B. v. 14. φισί. V. M. cum A. B. φησὶ habent.

P. 94. v. 1. ἄῤῥην solus, recte! v. 2. τῷ τὸ μὲν εἶναι solus; unde scribendum censeo τῷ τὸν μέν. v. 5. ὀζωδέστερον καὶ πυκνότερόν ἐστιν, ἔτι recte cum V. v. 7. παχύτερον cum V. M. v. 13. ἀφ᾽ ἑτέρου cum V. M. — S. 5. v. 6. ἀδραφάξυος cum V. M. sed ἀδραφ. Vind. v. 10. καὶ ἡ πρὸς τῷ μίσχῳ cum V. M. v. 12. μακροτέραν cum A. B. V. M. v. 14. μαλακωτέραν solus vere cum Gaza habet. πολυμακρωτέραν Med. cum vestigio veri.

P. 95. s. 1. v. 3. ζυγίαν — κλινόστροχον. V. M. etiam ζυγίαν, nempe ut antea σφένδαμνον omnes habent. Voluitne κλινόστροφον, unde κλινοστρόφια Agathiae? An κλινόστριχνον τὴν ψαλλίδα Hesychii huc pertinet? v. 10. ὅλα τ᾽ εἰς ὀξύ, bene! v. 13. ταῖς τῆς φιλύρας. v. 16. καὶ αἱ ξανθαὶ cum V. M. — S. 2. v. 10. πεδιεινήν.

P. 96. s. 3. v. 8. τιν᾽ ἔχοντα καὶ ἐπανανθίζοντα cum A. B. V. M. v. 9. Τὸ δ᾽ ὅλον ὅπερ εἴποι cum A. B. V. M. v. 10. φυλλοροεῖν solus vere habet. v. 11. οἷον ἴνα κατὰ γόνυ καὶ συζυγίαν τὰ φύλλα καθ᾽ ἕκαστον πέφυκε συχνῶν διεχουσῶν, egregie praeter vitiosum συχνῶν. Etiam infra 12, 6. de sorbo τὸν ἰνώδη μίσχον primum, deinde ἰνὸς de eodem dixit. Vulgatum οἷον satis indicabat defectum vocabuli ἴνα: ita enim scribo. v. 18. ἔχει, καπυρὸν δὲ, egregie! Vitium καὶ πυρὸν A. B. V. M. vestigia veri servavit. v. 19. πυῤῥόν· πυκνόριζον cum V. M. — S. 4. v. 3. ἔχειν — λοβῷ λεπτῷ καρπὸν, bene! v. 9. τὰ πλεκτὰ cum A. B. V. M. v. 10. βαθυάγκη, *locis concavis* Gaza. βαθύσκια A. B. βαθὺ V. M. ita ut suspicer, in Codice, unde descriptum exemplum Aldinum et reliqua fuerunt, per notam scriptum fuisse vocabulum, ex quo Aldus βαθύσκια effecit, Mediceorum et Vind. scriptor syllabam dubiam omisit. v. 12. τὴν δὲ βουμελίαν cum A. B. V. M.

P. 97. v. 2. μανότερον ἡ βουμέλιος. V. M. μανοτέρα ἡ βουμέλιος. *rarior corpore* Gaza, μακροτέρα ἡ βουμελία A. B. — S. 5. v. 3. πεδιεινὸν. M. πεδινὸν. A. B. H. Bod. πεδεινόν. *Est enim omne campestre laeve, montanum autem omne scabrum* Gaza, qui φύσει γὰρ πᾶν τὸ πεδινὸν τραχὺ, τὸ δ᾽ ὀρεινὸν λεῖον legisse videtur scriptum. v. 8. ὀξύη, πτελέα, τἄλλα. V. M. ὀξὺ πτελέα, τὰ ἄλλα. deinceps πεδιεινὰ Urb. πεδεινὰ A. B. ut v. 17. — Cap. 12. s. 1. v. 5. ἰνώδη λεπτὸν cum A. B. V. M. v. 8. ὁμοίως, recte!

comma igitur post ἄγνῳ tollendum. v. 9. τῶν δὲ ξύλων, bene!

P. 98. v. 2. σαρισῶν cum A. B. V. M. v. 13. ὁμοίως ἔχει τοῖς ἄγνοις. ἔχειν τοῖς ἄγνοις A. B. V. M. Restituendum vetus ὁμοίως et comma post ἄγνοις tollendum, ut sect. 1. v. 14. περὶ τὰ ἔφυδρα καὶ οὐκ, bene! Vulgo ἔνυδρα. Negationem omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 15. φύεται δὲ καὶ ἀπὸ, bene! — S. 3. v. 10. τὴν κέδρον ὀξύκεδρον. V. M. παρ. τὸν κ. v. 11. ἀπεστραμμένα. v. 13. ἔχει μικρὰν καὶ πυκνὴν cum A. B. V. M.

P. 99. v. 2. εὐώδης deinceps εὐειδὴς addit cum Gaza et Vind. v. 3. ἄλλο ὁμοίως. v. 9. Ἔφη δὲ καὶ κομίσαι — αὐτῷ Σάτυρος ἀνανθεῖς cum V. M. κεκομίσαι M. sed alter ex emendatione. v. 12. ἀμφοτέρας. A B. V. M. ἀμφοτέρους. v. 13. φύονται περὶ τὰ πετρώδη, omisso δὲ, cum V. M. qui vitiosum πτερώδη tenent. — S. 5. v. 3. ἀνθηνοειδὴς cum A. B. V. M. item σατάνειος. v. 5. copulam post λευκότερον omisit cum Heinsio Bodaeus. v. 7. εὐωδέστερον καὶ στιφρότερον. sed post litteram ς (sic scriptam) una littera erasa fuit. M. καὶ στρυφνότερον habent. v. 12. ἐγχλωρότερον, bene! v. 13. τὸ μὲν ἐπὶ λυσχιδὲς δὲ καὶ — σελινοειδὲς, τὸ δ' ἐπὶ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι καὶ τὸ ὅλον καὶ τὰ σχίσματα περικεκαθαρμένον. Ex hoc insigni supplemento botanici nostri fortasse facilius arborem Theophrasti agnoscent. Lacunam initii ita fortasse licebit commode interpolare: Φύλλον δὲ τὸ μὲν ἐπὶ [τῶν νέων] δισχιδές τε καὶ ἐν ἄκρῳ σελινοειδὲς, ἐπὶ δὲ τῶν παλαιοτέρων πολυσχιδὲς σφόδρα καὶ ἐγγωνοειδὲς, μείζοσι σχίσμασι et cetera.

P. 100. s. 6. v. 4. ἡδίους mecum. ἰδίους V. M. v. 5. τῶν δὲ οἴης. V. M. οἴων. Equidem τῆς δὲ οἴης malim. — S. 7. v. 2. τὸ μὲν μίσχον μακρὸν, omisso verbo ἔχει, cum A. V. v. 3. δὲ omittit cum V. M. v. 4. πτερυγοειδῶν cum ceteris. v. 6. ὑπόσυχνον τὰ mecum. ὑπόσυχνον τοὺς M. ὑπὸ συχνοῦ τοῦ A. v. 8. παλαιότερα καὶ μακρότερα πλείους αἱ συζυγίαι, περὶ δὲ τὰ νεώτερα καὶ βραχύτερα ἐλάττους. Egregie! Partem primam supplementi παλαιότερα καὶ μακρότερα vertit Gaza, alteram non item. V. M. tantum τὰ παλαιότερα habent. v. 10. ἐπ' ἄκρου τοῦ μίσχου mecum. v. 13. βραχύτερον cum A. B. V. M. v. 15. ἐκ πολλῶν μικρῶν cum M. μακρῶν etiam A. B. V. — S. 8. v. 3. σκωληκόβορον cum V. M.

P. 101. v. 1. ἀπεστὸς cum A. B. V. M. v. 7. τριέτες

M. — S. 9. v. 4. τραχὺ cum V. M. v. 8. ἐὰν μή τι cum M. v. 9. ἰσχυρὸν, εὔχρουν cum V. M. sed ordine meliore. — Cap. 13. v. 2. τέτταρας. v. 5. ἀπὸ τῆς ῥίζης cum A. B. V. M.

P. 102. v. 1. φλοιὸν, recte! v. 3. ὥσπερ, recte! v. 5. ἑλικηδὸν cum V. v. 7. λοπιζόμενος. Sequens ἐκρίνος libri Vinariensis Censor Graecus in εὐκρινῶς ingeniose mutari vult. A. B. λεπιζόμενον habent. Mihi vero libri Vinar. auctoritas suspecta est nunc, posteaquam Urbinatem librum omnium praestantissimum cognovi: et suspicor, olim scriptum fuisse οὕτως ἐκδέρεται, ἐκείνως δ' ἐπίτομος γίνεται, καὶ οὐ δύναται. scilicet ἐκδέρεσθαι. μέρος δ' αὐτοῦ τι τὸν αὐτὸν τρόπον ἀφαιρεῖται. Sic enim Urbinas pro μέρος αὐτοῦ — ἀφαιρεῖσθαι habet: etiam V. M. ἀφαιρεῖται habent. v. 12. καὶ σώζει cum V. M. v. 13. λοπᾷ. A. B. λοιπά. V. λοιποὺς cum M. v. 15. ὑπολιπὴς cum V. M. v. 17. ἔτει mecum. v. 19. στρεπτῷ ἑλιττομένῳ cum A. B. V. M. Mihi nunc scribendum videtur: Πέφυκε καὶ τὸ ξύλον ὁμοίως τῷ φλοιῷ ταῖς ἰσὶ (εἰσὶ V. M.) στρεπτὸν καὶ ἑλιττόμενον vel στρεπτῶς ἑλιττόμενον. v. 21. καὶ ταῖς cum A. B. M. Vides scripturae antiquae καίτοι vestigia cum iota non subscripto, sed juxta scripto. Ceterum vitium adhuc residet in vulgata: Τοὺς ὄζους δὲ (V. M. δὲ omittunt) αὐξανομένους συμβαίνει τοὺς μὲν κάτω ἀεὶ ἀπόλλυσθαι, τοὺς δ' ἄνω αὔξειν (V. αὐξανομένους): inepte enim ὄζους αὐξανομένους ἀπόλλυσθαι καὶ αὔξειν dicitur. Breviter: αὐξανομένου scribendum, scilicet τοῦ δένδρου. — S. 3. v. 5. ἡ δ' ἐπιστροφὴ, bene! v. 8. κηρώδες cum A. B. V. M. v. 9. ἡλίκον, bene!

P. 103. v. 2. ἔφυδρα, recte! — S. 4. v. 3. θαμνῶδες τε (dubia scriptura) ῥάβδοις ἐπετείοις αὐξανομένοις cum V. M. ubi θαμνώδεις τε est. Equidem θαμνῶδες δὲ praefero. v. 6. ὡς ἐξάπηχυ, recte! v. 9. καὶ πυαρὸς. V. καὶ πυῤῥὸς. M. καὶ πυορὸς. Cum ante λεπτὸς copula desit, suspicor, eam hic quoque omissam et scriptum fuisse καπυρὸς, ut supra 3, 11, 3. v. 10. ὥστε καὶ διόλου κοιλαίνεσθαι malim, copula transposita. v. 11. ἐξ ὧν mecum pro ἐξ οὗ A. B. V. M. v. 13. ἀγήρω cum A. B. V. M. deinceps κἂν ᾖ λελοπισμένον cum V. M. — S. 5. v. 5. παραγμὸν cum V. M. v. 6. ἐν ἀμισχον cum M. v. 10. ὑπέρυθρα δὲ, bene! — S. 6. v. 2. ἐκ μικρῶν cum A. B. V. M.

P. 104. v. 2. ἐπὶ βαρεῖαν. A. B. V. M. ἐπεὶ βαρεῖαν. v. 3. γίνεται δὲ καὶ cum A. B. V. M. v. 6. τῇ ὄψει καὶ τὰς χεῖρας τελείους ἀναβλαστεῖ δὲ καὶ τὰς κεφαλὰς cum A.

B. V. M. Locus adhuc mire vitiosus. — S. 7. v. 1. ἰνώδες καὶ πολυειδὲς. Casu copula excidit in nostra editione. v. 3. τῷ λευκῷ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ πυρωτέρας. V. M. cum A. B. καὶ πυρότερας. An fuit hic quoque καπυρωτέρας scriptum? v. 7. ἔνιον γένος cum V. M. — Cap. 14. s. 1. v. 1. ἔστι δὲ τῆς, bene! v. 4. εὐαξέστερον cum A. B. V. M. v. 9. τὸ δὲ ξύλον, bene! v. 10. καὶ εὔινον. Copula in nostra quoque, ut in Heinsiana, male omissa: sed αἰσχρὸν omnes vitiose habent libri. v. 10. ἅπαν mecum.

P. 105. v. 3. καρύκισι cum A. B. V. M. v. 6. ἐπέσκεπται mecum. — S. 2. v. 3. post μακρότερον addit πολὺ καὶ μανότερον καὶ, insigni augmento. v. 5. καρπὸν δὲ οὐδέτερον τούτων οὐδὲ ἄνθος, altero augmento. — S. 3. v. 1. ἄκαρπον δὲ μονογενὲς cum A. B. V. M. v. 2. δὲ καὶ ὀρθοφυὲς solus. — S. 4. v. 2. τῇ περσικῇ καλουμένῃ καρύᾳ, egregie! Antea ὅμοιον omittit cum V. M. v. 4. ἐκ βακτηρίας, male!

P. 106. v. 2. ἐγγὺς cum V. M. v. 5. καὶ ante τὸ σπερμάτιον omittit. Cum V. M. λοβοῖς γὰρ πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς τὸ σπερμάτιον (τὸ) ἐνὸν μικρὸν καὶ οὐ μέγα scriptum fuisse suspicor, ita ut ante ἐνὸν articulus excludatur. — Cap. 15. s. 1. v. 8. μακραῖς solus. v. 14. καὶ ante αἰεὶ omittit, recte! — S. 2. v. 1. δυοῖν. v. 6. πλέον ἐπιπόλαιος cum A. B. V. M.

P. 107. v. 1. περιλοπήσαντες καὶ νέα cum V. M. unde Roberti emendatio firmatur. — S. 3. v. 2. τερμίνθου cum V. M. v. 5. φακὸν cum A. B. V. M. v. 8. ῥητινώδη solus, recte! deinceps θειοδέστερον male M. θειωδ. Vind. cum Gaza. v. 10. τὴν ante Μακεδονίαν omittit. v. 12. πάμμεστον cum V. M. — S. 4. v. 2. βάθους cum A. B. V. M. v. 4. φύλλον περὶ ἕνα μίσχον πλείω δαφνοειδῆ cum A. B. V. M. v. 6. ἐγγωνιότερον solus. v. 8. ἅμα ἅπαν τῷ καρπῷ· φέρει δὲ καὶ κορυώδη cum A. B. V. M. v. 10. rectum κωνωποειδῆ habet. v. 11. τι καὶ ῥητινῶδες solus.

P. 108. v. 1. ἐπιπλεῖ, sed e correctione. Pro ἄπεπτος Gaza reddidit εὔπεπτος, probe maturus. — S. 5. v. 4. Κύπρῳ cum A. B. V. M. v. 5. καὶ ante ὁ Ὄλυμπος solus addit. v. 7. κυρήναι, proxime vero Κύρνῳ. — S. 6. v. 2. προμήκη ovα cum A. B. M. v. 4. μεῖζον ἐκεῖνο καὶ πλατύτερον ἢ προμηκέστερον. Athenaeus quoque ἢ προμ. habet. v. 10. ἡ κόψιμος cum ceteris, sed mox vulgato ξηρὸς γίνεται (M. V. ξηρὰν γίνεται) substituit ξανθύνεται, cui respondet Athenaei ξανθὸς τέλεται. — Cap. 16. s. 1. v. 2. καὶ ἄκαν-

κανθίζον cum ceteris, copula tantum addita; quam scripturam non mutandam nunc censeo.

P. 109. v. 2. *Φέρει δὲ παρὰ*, omisso *καὶ* et ante *κόκκιν* posito. deinceps *παρὰ τὸν βάλανον* Med. habent. v. 8. *προςβόῤῥων*, scriptura dubia — S. 2. v. 5. *καὶ μαλακὸν* cum V. M. Cum vulgata Gaza: *sed soluta molliqne in opere.* — S. 3. v. 9. *μαλακώτερον μὲν καὶ*, addito *μέν*. Vind. *καὶ* ante *μαλακ.* addit. v. 13. *μεῖζον μὲν ἢ ὡς* cum M. *μεῖζον* etiam V. v. 16. *βαλανίοις* cum V. M.

P. 110. s. 4. v. 3. *δὲ* ante *μυρίκῃ* omittit cum V. M. recte! v. 8. *σχεδὸν τηλικοῦτον*, bene! v. 9. *ἐγκεκολαμμένον* cum A. B. v. 10. *καὶ ἡ πρόσφυσις* cum A. B. V. M. v. 11. *λεπτὸν καὶ*, addita copula. — S. 5. v. 2. *μέγεθος οὐκ ἄγαν μέγα*, omisso *δὲ*, cui M. V. *τε* substituunt. — S. 6. v. 2. *φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλέας*. etiam V. M. *καὶ τὸ τῆς* habent. — Cap. 17. s. 1. v. 2. *φελλὸς γίνεται*, omisso *ὅς*. v. 3. *πυῤῥηνίαι* cum A. B. V. M.

P. 111. v. 5. *τῇ ἀγρίᾳ* cum A. B. V. M. v. 6. *ἀφαιρεῖν* malebat Censor Graecus. — S. 2. v. 3. *ἡλίκον φακὸν* cum A. B. V. M. v. 6. *κάλλιστα* solus. v. 8. *διαφύηται* cum A. B. v. 9. *τίλσι* cum V. M. v. 13. *σχίζονται* cum A. B. V. M. — S. 3. v. 2. *κολοιτέαν* solus. deinceps *θαμνοειδὲς*. v. 4. *καὶ οὐ πολὺ* mecum. v. 8. *χλωηρὸν*. A. B. *χλοερὸν*. v. 9. *ἐκ τοῦ ὄπισθεν* cum V. M. deinceps *ἰσὶ* mecum pro *εἰσὶ* vulgato. v. 10. *ἀπὸ τῆς μέσης* cum V. M.

P. 112. v. 3. *οὐλὰς δ' ἐνίοτε* pro *ἐνίσχει*, egregie! v. 5. *παρὰ τὰ φύλλα* solus. — S. 4. v. 4. *ἐν τοῦτο τὸ ἴδιον* coniicit Censor Graecus. — S. 5. v. 9. *ἄνθος μεσπιλῶδες*, omisso *ὡς* vulgari cum V. M. — S. 6. v. 2. *περὶ δὲ τὰς φυλάκρας* cum V. M. etiam A. B. *περὶ δὲ* habent.

P. 113. Cap. 18. s. 1. v. 4. *πλεονάκις* solus. v. 6. *καθάπερ ἡ τῶν δένδρων* cum A. B. V. M. v. 9. *σίτου καὶ σίτου*. V. M. *ἴσου καὶ οἴτου*. — S. 2. v. 1. *γάρ ἐστιν ἡ μὲν* cum M. V. v. 3. *τότε οἴσου*. v. 5. *ἔνιοι* cum V. M. Gaza. v. 6. *ὧν καὶ τὸ ἄνθος* cum iisdem. v. 8. *τῶν ἑτέρων* solus. — S. 3. v. 3. *καθάπερ τὸ φύλλον* cum A. B. V. M. v. 4. *αὐτῶν* cum iisdem. v. 5. *τὰς ῥίζας* cum iisdem.

P. 114. v. 4. *νεύρων* cum A. B. V. M. v. 8. *θάμνου καὶ δένδρου* cum V. M. — S. 5. v. 6. *κατάδηλα δὲ* cum A. B. V. M. v. 10. *σχήματι δὲ τὸ ὅστιγγας* cum A. B. V. M. praeter *ὅστλιγγας*, quod Urbinas habet. v. 16. *διηττημένης* cum A. B. M. v. 17. *ἀναπλάττεσθαι* cum V. M.

v. 18. ἐντεριώνην εὔφθαρτον δὲ καὶ κοπτόμενον cum M. — S. 6. v. 1. δὲ κιττὸς solus.

P. 115. v. 3. εἴδη δὲ καὶ ἑκάστου cum V. M. v. 4. μόνον cum M. v. 7. καθαπερεὶ σφαῖραν solus, vere! v. 9. ἐλάττων διακεχυμένος. V. M. ἐλάττω —μένος cum A. B. — S. 7. v. 1. ἡ δὲ ἕλιξ, omisso δή. V. M. ἤδη δὲ ἕλιξ. v. 3. γωνοειδεῖ καὶ εἰρυθμότερα solus recte praeter primam vocem, in γωνοειδῆ mutandam. Ald. quoque γωνοειδεῖ. M. γωνοειδῆ. v. 7. τινὲς τῷ μὴ cum A. B. V. M. v. 8. ἕλικα, ἀλλὰ τὴν ἐκ τοῦ κιττοῦ τελειουμένην solus. v. 11. ἡ omittit solus. — S. 8. v. 3. χλοερὰ καὶ ποιώδης cum A. B. praeter ποιώδης. v. 4. τρίτη καὶ ποικίλη solus.

P. 116. v. 5. lacunam ita interpolat τῆς λευκῆς solus; ubi τὰ addendum. v. 6. εὐαξεστάτη cum A. B. V. M. ποιώδης solus. v. 10. lacunam replet insertis ἡ ἑτέρα. v. 13. καὶ ὁ κιττὸς cum V. M. ὁ καὶ κ. A. B. v. 14. σπερμοῦσθαι cum V. M. deinceps ἔχει cum iisdem. — S. 9. v. 2. καὶ ξυλώδεσι cum V. M. praeterea βαθυῤῥίζοις· μάλιστα δ' ὁ μέλας. v. 6. παραφύεσθαι cum A. B. V. M. v. 9. καὶ ante γίνεται omittit. v. 10. φιλεῖ καὶ ζητεῖ cum A. B. V. M. — S. 10. v. 2. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν, recte! v. 7. ἀποκοπῇ solus.

P. 117. s. 11. v. 2. ἐπαυλόκαυλον solus. deinceps ὁ δὲ καρπὸς cum A. B. V. M. v. 3. ὀρθόκαυθον cum A. B. V. M. v. 5. ἀτηρον sine prosodia. Quid lateat, alii indagabunt. v. 7. διαλείψεις cum V. M. v. 8. περὶ αὐτῶν cum V. M. v. 14. τρυχνῶι. — S. 12. v. 2. παρωγγίζει δὲ ὡς πρὸς. V. M. παραγγίζει δὲ παράθῤῥηναιίζει δὲ ὡς πρὸς. A. παρεγγύζει δὲ ὡς πρὸς. v. 3. μίσχοι οραγικοι cum A. B. V. M. v. 5. μείζοσι τρεῖς, omisso δέ. v. 7. ἴδιον δὲ τὸ τῶν solus. ἰδίαν δὲ τῶν A. B. ἴδιον δὲ τῶν V. M. v. 8. τῶν καυλῶν παραθρυγγίζουσιν cum A. B. nisi quod hae παραθριγγίζουσι habent, sed M. —θριγγίζουσι. v. 10. τὸν καυλὸν cum A. B. V. M. deinceps τοῦ βάτου recte solus.

P. 118. v. 1. πλαγιπαλαιόκαρπον. V. M. πλαγιοπαλαιόκαρπον. A. B. πλαγιαπαλ. v. 3. Ὀρχυννίω, Ὀρδύννωι. v. 5. χαμαιδάφνης cum V. M. v. 7. αὐτῶν pro αὐτῆς. V. M. αὐτῇ. v. 10. τοῦ σησάμου pro τῆς solus, recte! v. 12. Τοῦτο cum A. B. V. M. v. 13. ἀπὸ τῶν προβάτων cum iisdem; deinceps ἀποκτεννύει cum V. M. ἀποκτενύει A. B.

AD LIBRVM IV.

P. 118. Cap. 1. s. 1. v. 4. *καὶ γὰρ τοῖς* recte solus. *καί πως καὶ* coniecit Censor Graecus. v. 7. *καὶ ἄλλως* cum V. M.

P. 119. v. 3. *προσείλοις* solus. deinceps *ταῖς παλισκίοις* cum V. M. v. 5. *εὐείλοις* solus. — S. 2. v. 1. *κράνιν*. v. 6. *καθάπερ καὶ* cum V. M. *ἐν ταῖς* V. v. 11. *δοκεῖ κάλλιαται — καὶ αἱ κεραῖαι*. A. B. V. M. *δοκεῖ κάλλισται — καὶ ἀκέραιαι*. v. 13. *καὶ ἐκ τῶν προσείλων*. Etiam V. M. *καὶ* pro *τοῖς* habent. — S. 3. v. 2. *ἡ θραύπαλος*, addito *ἡ*, cum V. M. v. 4. *θυῖα*. A. *θεία*. Deinceps *καὶ εἰς ὕψος* cum V. M. v. 6. *Σκυλλήνην*. v. 9. *οὐ μᾶλλον* cum V. M. v. 10. *προσείλοις*. v. 11. *τὴν οἰκείαν*, recte!

P. 120. v. 1. *ἰδίοις ὄρεσι* cum V. M. v. 2. *ὅθεν* solus. *ὅν* V. M. v. 3. *πλείστη γὰρ αὕτη τῆς ὕλης καὶ ὅλως ἐν τῇ νήσῳ* cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. *ἐξημέρων — πεδεινά*. V. M. *ἐξ ἡμέρων*. v. 4. *ἀναγογίαν*. V. M. *ἀναγωγίαν*. deinceps *αὐτοῖς τοῖς* cum A. B. V. M. v. 8. *βορρᾶς — καὶ ἀλότερα φέρει*. V. M. *καλλιώτερα φέρει*. v. 9. *ὅλως δ..λει...ω*, sic. V. *ὅλοις δυλεῖ ω ἐν τοῖς προσβορείοις*. M. 3. e correctione vulgatum *ὅλως δὲ πλεῖω ἐν τ. πρ.* M. 22. *ὅλως δυ....λει.....ω ἐν τοῖς*. v. 12. *ἄνοζα* cum V. M. v. 14. *πάχος διὸ*, omisso *ἀραιά*, cum V. M. A. B. cui Heinsius *ἀραιά*, equidem *τὰ μανὰ* substituimus. — S. 5. v. 2. *τούτοις καὶ ἐν τοῖς*. V. M. *καὶ* omittunt. v. 3. *εὐείλοις καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ εὐπνόοις*, recte! quanquam V. M. plenius *καὶ ἐν τοῖς ἀπνόοις καὶ ἐν τοῖς εὐπνόοις*. v. 5. *εὐείλοις*. v. 13. *ὅλως οὐ φυτευόμενα ἀναυξῆ*. A. B. V. M. *ὅλως φυτευόμενα ἀναυξῆ* cum Heinsio et Bodaeo.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 3. *ἄκανθα* cum V. M. v. 5. *παρόμοιον*. Quod ex V. M. dedi *ὅμοιον*, deest in A. B. H. Bod. v. 13. *κεγχραμίδας* solus. Ceteri libri *κεγχρ.* v. 14. *πολλὴν — δύνατα μὴ ἐπικνισθέντος*. V. *δυνατου ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντας*. M. *δύναται ἐπικνισθέντας ἀλλ' ἔχοντες*. v. 18. *φύεται καὶ ἄλλα καὶ ἐκ*. V. M. *φ. καὶ ἄλλα ἐκ*. — S. 2. v. 1. *Πολύωπον*. v. 3. *τἄλλα*. v. 4. *τμηθὲν γάρ ἐστιν εὐθὺς χλωρὸν αὐαίνεται δὲ εἰς βυθὸν εἰς βόθρον δὲ ἐμβάλλουσι* cum V. M. *μηθὲν — βόθυνον* A. B. v. 8. *ἐπιμεῖ* ex correctione. v. 9. *τότε καλῶς* mecum. *καλῶς τότε* A. B. *τότε καρρο* V. *τότε καρροτεταριχευσθαι* M. 3. *τότε καρ^{ρο}τεταριχεῦσθαι* M. 22. *ρο* alia manus superscripsit.

P. 122. s. 2. v. 1. ἔοικε δέ τις παραπλησία ἡ φύσις. v. 9. falsum ὅσα ὑπὲρ — οὐδ᾽ ἐνὶ δὴ habet cum A. B. οὐδενὶ δὲ V. M. — S. 4. v. 3. ἐκ τοῦ στελέχους cum V. M. v. 7. ἀλλ᾽ ἐν συρίαι solus. v. 8. καὶ περὶ Κνίδον, recte! ἡ pro καὶ V. M. v. 9. ἔκλευκον ἔχον καί τι (e correctione) βαρύτητος. V. M. καὶ ἔτι βαρύτατος, parvo vestigio veri servato. v. 11. παραβλαστητικὸν cum A. B. V. M. v. 14. καὶ ὁ ἕτερον V. M.

P. 123. s. 5. v. 2. ἡ περσέα cum V. M. v. 6. καὶ πᾶσαν cum V. M. A. B. v. 9. τιθέασι cum A. B. V. M. v. 10. ἄπιος cum ceteris. v. 11. ποιῶδες. v. 12. ὥσπερ τὸ cum ceteris praeter Heins. v. 19. κλινεια, scriptura dubia. V. M. κλινία. v. 20. τἄλλα. — S. 6. v. 3. παραπλήσιον καὶ τῆς μυρίκης. Etiam V. M. καὶ pro τῷ habent. μυρίκης confirmat Dioscorides. v. 6. εὐπαθὲς solus. v. 5. οὐκ εὐφυὴς solus. οὐκ ἀφυὲς A. B. V. M. v. 7. εὐῶδες γὰρ ἔχει cum A. B. M. v. 9. παραπλήσιος mecum, ut antea καρπὸν αὐτὸν, ubi ceteri αὐτοῦ habent.

P. 124. s. 7. v. 3. ὁμοφυὲς. v. 5. ἑκάτερον τούτων cum A. B. V. M. v. 7. βραχείας ἔχει σφόδρα auctior solus. deinceps φύλλοις καθάπερ τῷ φοίνικι cum A. B. V. M. v. 11. προμήκη cum A. B. V. M. recte! v. 12. δὲ post χρῶμα omittit cum V. M. recte! v. 15. τρονεύουσι. v. 21. αὐτὸν cum A. B. V. M. — S. 8. v. 1. ἡδέα καλλεῖται. V. M. ἡδέαν καλεῖται. v. 3. τῶν ἀκρεμόνων καὶ βλαστῶν auctior solus. v. 5. δωδεκαπήχεις ἐξ αὐτῆς mecum. v. 7. καὶ ἡ μὲν λευκὴ ἀσθενὴς, bene!

P. 125. v. 3. κηκῖδος mecum. v. 11. ἡ δρῦς — πλεκτή. Vitiosum πλεκτὴ omnes tenent et supra in historia fraxini, similiter πλεκτὰ pro πλεῖστα habent. — S. 9. v. 7. τῇ ante φύσει omittit. — S. 10. v. 3. τοῦ καρποῦ omittit cum A. B. V. M. v. 4. ἔχοντα πυρῆνα cum V. M. v. 7. φύλλον pro ἀείφυλλον cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. οὔδημα. A. B. V. M. οἴδημα. v. 2. οὐ καὶ φύλλα cum V. M. v. 3. ἔχον τὸ ἴδιον.

P. 126. v. 3. πτερίσιν cum A. M. πτερύσιν Vind. v. 4. ἀφανιζόμενα cum A. B. V. M. v. 7. ὡς ἀναδένδρα τις. V. A. ὡς ἂν εἰ δένδρα. M. ὅσ᾽ ἂν εἰ δένδρα. v. 8. τά γ᾽ ἐπιφανέστατα, recte! τὰ γὰρ ἐπ. V. M. cum A. B. H. Bod. — S. 12. v. 3. Μέμφι. v. 4. τηλικοῦτο. — Cap. 3. s. 1. v. 3. ναμασωνικῇ cum M. v. 5. κυπάρισις. V. κυπάρισος cum M. 22. deinceps καὶ ἐλαῖα τε cum V. M. ἐλαίαι τε sine καὶ A. v. 7. καὶ κρόκον πολύν. V. M. καὶ κόπρον πολύν.

A. B. *καὶ κόπρον πολλήν*. Vides, quomodo per gradus corruptela veri *κρόκον πολὺν* creverit.

P. 127. v. 1. *δὲ ὁ ἐν τοῖς Λωτοφάγοις καλούμενος γλυκὺς καὶ ἡδὺς*. *καλούμενος* etiam M. habent. v. 3. *ἡδίων δ' ὁ ἀπύρηνος* mecum. deinceps restitue *ἔστι γὰρ καὶ τοιοῦτόν τι γένος*. quanquam Urbinas cum V. M. *τὸ γένος* habet. — S. 2. v. 1. *Τό γ' οὖν Ὀφέλλου*, bene! v. 3. *ὑπολειπόντων*, recte! v. 4. *κεχρῆσθαι* omittit. deinceps *Ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐν*, bene! v. 5. *τῇ λωτοφαγίᾳ* cum A. B. V. M. v. 6. *ἐπίκειται* solus, vere! v. 7. *οὐ μὴν οὐθέν γε μέρος — πλεῖον*. V. M. *οὐ μὴν οὐθὲν μέρος — πλεῖων*. v. 10. *Εὐεσπερίσι — καυσίμοις* cum V. M. *εὐεσπ*. etiam A. B. v. 11. *διαφέρει οὗτος*, omisso *δὲ*, cum V. M. — S. 3. v. 2. *εὔσταχυς* cum A. B. V. M. v. 7. *ὀξύνει* cum A. V. M. v. 8. *καρπὸν τὸν ἐν*, bene! deinceps *κάλλιον τῷ ἐν Κυρηναίᾳ*, bene! praeterea *τῇ Κυρ*. malim. v. 10. *χώραν τὴν τῶν* cum V. M. deinceps *τοῦ ξύλου δὲ* cum V. M.

P. 128. s. 4. v. 2. *τας κεδρας*. V. M. *τὰς κέδρας*. A. B. *τὰς κέδρους*, unde *τὰς κεδρίδας* scriptum fuisse puto. — S. 5. v. 4. *ἔφυδρον* cum ceteris. v. 5. *οὐκ ἐν πολλῷ δὲ βάθει, ἀλλὰ μάλιστα ἐπ' ὀργυίαις τρισίν· τὸ δὲ ὕδωρ ἔνθα μὲν γλυκὺ σφόδρα*, egregio auctario. v. 6. *ἁλυκὸν πλησίον* recte solus. deinceps *ὅπου τε* cum A. B. *ὅπου δὲ* V. M. v. 7. *φύεται, ξηρὸν*, omisso *καὶ*, cum V. M. v. 9. *τροχιλίας*. v. 12. *διαφορὰν ἔχον*, recte! v. 13. *τὸ θάμνον* cum A. B. V. M. — S. 6. v. 2. *μακρὰν τε* addit cum V. M. v. 3. *παραγενέσθαι* cum A. B. V. v. 4. *πίνουσι, καθάπερ*, omisso *καὶ*, cum V. M. v. 5. *ποτίζεται ταῦτα. Τὸ δὲ τῶν ἄλλων ζώων*, recte! v. 9. *πολύπουν τε*, recte! v. 10. *πολὺν τε γίνεσθαι*, recte!

P. 129. s. 7. v. 1. *Δρόσον δὲ ἀεὶ πίπτειν*, addito verbo, recte! v. 3. *φύεται ἐφύδροις*. V. *ἐφύδρους*. M. *ἐφ' ὕδροις*. v. 4. *πρὸς τούτῳ* cum V. M. v. 6. *ξηραίνουσαν καὶ ἐκ*, addita copula, quae deerat in ceteris. v. 7. *Καὶ δένδρα μὲν ταῦτα πλεῖστα καὶ ἰδιώτατα*, bene! Sic etiam A. B. excepto pronomine *ταῦτα*, quod ibi deest. — Cap. 4. s. 1. v. 6. *καὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει* cum V. M. v. 8. *καὶ Ἀλέξανδρος ἀπ' ἐξοδίας ποτὲ ἀπιὼν — εἶτα μεῖναι*, sed litera una vel altera erasae videntur esse. V. M. *ἀπ' ἐξοδίας — μὴ εἶναι* habent cum Aldina prima, quae post *ἐστεφανωμένος* ※ suum apposuit. Camotiana, hoc omisso, temere dedit *ἐστεφανωμένος ἦιε καὶ αὐτὸς καὶ ἡ στρατία*. v. 10. *στρατεία* cum M. deinceps *Μηδείᾳ* V. M. v. 11. *περικλεείειν γὰρ αὐτῇ*.

P. 130. s. 2. v. 4. ἢ τὸ Περσικὸν, recte! v. 9. πάνυ καὶ τὸ φύλλον cum A. B. V. M. v. 12. πεπωκὼς φάρμακον sine τις cum V. M. v. 15. τὸ ἔσωθεν cum A. B. V. M. quod restituendum. — S. 5. v. 2. καὶ εἰργασμένας cum A. B. V. M. v. 4. ἁδρὰν ᾖ. M. V. ἁδρὰν τι. A. ἁδρὸν ⁎ τι διαφυτεύηται πάλιν. Camotiana, signo omisso vitii, πάλιν dedit. διαφυτεύηται edd. ceterae omnes tenent. In vitioso ἁδρὰν τι vel ἁδρόν τι videtur ἁδρυνθῇ latere. v. 6. φιλεῖ, ποιεῖ γὰρ τὰ τοιαῦτα cum V. M. sed V. τὰ omittit cum ceteris Edd. v. 8. ἐκπέπτει male Heins. Bod. v. 12. καὶ οἱ φοίνικες cum V. M. v. 14. Μήδειαν. M. Μηδείαν.

P. 131. s. 1. v. 6. ὑφ' omittit cum A. B. V. M. v. 9. καὶ δίφυλλοι — δὲ καὶ τὴν cum V. M. καὶ ante δίφυλλοι habent A. B. sed cum Heins. Bod. omittunt Med. v. 16. σύκα est sphalma Heinsianae et Bod. v. 20. Φύεται δὲ καὶ τὸ δένδρον solus. — S. 5. v. 3. οἱ σοφοὶ καὶ μὴ ἀπεχόμενοι cum V. M. v. 7. αλλα sine prosodia. V. M. ἄλλα. v. 9. δηγμὸν ἐμποιεῖ solus. v. 10. διὸ Ἀλέξανδρος cum V. v. 11. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερον cum V. M.

P. 132. v. 4. οὐθὲν. — S. 6. v. 1. ἡ ἐβέννη. v. 4. θησαυριζομένην cum A. B. V. M. v. 7. ὁ σκυτικὸς, sed scriptura priorum literarum dubia. V. M. ὁ κυντικὸς habent cum A. B. v. 8. τέρμιθον. v. 10. τῇ omittit cum V. M. v. 13. τὰ omittit. v. 14. post παρόμοια addit πλὴν τὸ κέλυφο, οὐ τραχύ· τῇ δὲ εὐστομίᾳ καὶ ἡ ἡδονῇ. Igitur scribendum deinceps καὶ τῇ ἡδονῇ κρείττω. v. 15. διὸ κεχρῆσθαι cum A. B. M. — S. 9. v. 4. τἆλλα παρ', omisso τὰ, cum V. M.

P. 133. s. 10. v. 1. Μάλιστα δὲ solus, recte! Paulo antea Vind. οὐ omittit. v. 7. φόρβην cum A. B. V. M. v. 10. θερίζεται δὲ περὶ cum M. — S. 12. v. 6. καὶ τῇ χώρᾳ, omisso ἐν, ut v. 13. iterum, ibi cum V. M.

P. 134. v. 1. ἡρακλέους solus. ἡρακλέα ceteri. deinceps ὕλημα μέγεθος solus, recte! ὕλη μέγεθος A. B. V. M. v. 3. εἴ τι φάγωον ἀποθνήσκει. M. τοῦτο δή τί φαγοι. V. τοῦτο δὲ τις φαγοι. A. δέ τι φάγοι. — S. 13. v. 1. Κεδρωσσίᾳ cum A. V. M. v. 2. φασὶν ὃ μὲν cum V. M. v. 5. ὁτιοῦν τι φάγοι cum V. M. v. 6. ταύτην δὲ solus. v. 9. καταγνυμένων e correctione solus, recte! v. 10. ἀποτυφλοῦν, scriptura dubia. Antea ἐκρεινῶν πολὺν V. M. habent, in quo quid lateat, non divinabam. v. 11. καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἴ τις προσραίνειεν αὐτοῖς, egregio supplemento lacunae in A. notatae cum reliquiis τίς ἀυτοῖς. V. M. cum lacunae nota ε. τις habent, una litera plus. v. 16. καὶ τῶν ὤμων solus

auctior. — S. 14. v. 4. ἡ κασία cum A. B. V. M. v. 6. ἐν ἄλλοις cum iisdem. v. 8. τούτων πλείω cum V. M.

P. 135. Cap. 5. s. 1. v. 3. φιλόψυχρά τε solus. v. 7. ἐζήτει cum A. B. V. M. v. 9. τὰ φαρμακώδη cum M. — S. 2. v. 4. Ὄσσαν — Πελέθριον cum V. M. Ὄσσαν — Παρθένιον A. B. v. 5. τούτοις δὶ. fortasse δὴ voluit. v. 7. καὶ αὗται solus. v. 8. ταύτῃ γὰρ, recte! v. 11. καὶ κυπάρισσον, omisso τὴν, solus. v. 13. κέδρον δὲ γὰρ καὶ τὰ. V. M. κέδρον καὶ γὰρ τὰ. — S. 3. v. 6. Παντικαποιον sine prosodia. v. 8. συκαῖ δὲ πολλαὶ καὶ εὐμεγέθεις cum V. M.

P. 136. v. 1. ἄπιοι δὴ καὶ μηλίαι πλεῖσται καὶ auctior. v. 3. αἱ δ' ἐαριναὶ, πλὴν εἰ ἄρα ὄψιαι cum A. B. V. M. Fortasse fuit αἵ τ' ἐαριναί. v. 4. μηλία. V. μηλέα. M. μελέα. — S. 4. v. 7. Μύρσινος cum V. M. μυσινὸς A. v. 8. ἔτι δὲ ἄμπελον cum V. M. — S. 5. v. 2. τόπος ἐκεῖ καὶ ὅλως τὴν cum A. B. V. M. v. 6. Ἀμυσὸν. v. 7. πολλῆς, scriptura dubia. πολὺ A.

P. 137. s. 6. v. 5. πολλοὶ καὶ cum A. B. V. M. v. 9. οὐ δεδύνηνται solus, recte! — S. 7. v. 1. Ἑμος. v. 7. ξυμβαίνειν solus. — Cap. 6. s. 1. v. 3. ἢ καὶ πρότερον εἴπομεν cum V. M. v. 4. ἔγγαια. V. M. ἄγγαια. v. 6. γὰρ omittit cum A. B. V. M. v. 8. καὶ ὑλήματα cum V. M. deinceps vulgo addita καὶ τῇ περὶ ἡμᾶς omittit cum V. M. v. 9. τὰ φυόμενα mecum. v. 10. καὶ τὰ τοιαῦτα cum A. B. Heins. καὶ omittunt V. M. — S. 2. post κοινότατα addit πᾶσιν τότε φοικος καὶ τὸ βρύον καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. φανερώτατα δὲ καὶ ἰδιώτατα κατὰ et cetera, egregio auctario.

P. 138. v. 4. τὸ φύκος mecum. v. 5. τετανοειδὲς cum A. B. τατενοειδὲς V. M. v. 8. ἔνδοθεν δὲ λεπυριώδη mecum. v. 9. κρομμυγητείοις cum V. — S. 3. v. 4. καὶ τῶν λίθων, omisso ἐπὶ, solus. v. 6. αὐτῇ τῇ γῇ cum V. M. v. 7. ὥσπερ ἐπικλύζεται cum ceteris omnibus. — S. 4. v. 2. ἡρακλέους solus. v. 3. ὡς παλαιστιαῖον cum ceteris. v. 4. φέρεται cum Camot. et ceteris. φαίρεται Ald. φαίνεται V. M. v. 5. ἅμα τῷ ῥῷ solus, recte! deinceps καὶ καλοῦσιν αὐτὸ πράσον solus; nam A. B. V. M. omittunt καὶ, Heins. Bod. pro copula δὲ inseruerunt. v. 6. lacunam non replet magis quam V. M.

P. 139. s. 5. v. 3. ἕως ἂν ᾖ mecum. ἂν V. M. omittunt. v. 4. γίνεται δ' ἐν τῇ, omisso καὶ, cum V. M. v. 5. καλλον. — S. 6. v. 3. καρτερὰν pro μακρὰν addit. v. 7. δὲ τὸ βότρυον — μὲν ἔχει. v. 11. πλείω τοιαῦτα solus. — S. 7. v. 1. παράγειοι cum M. v. 2. φύεται cum V. M.

v. 3. ἐχούσαις. v. 4. λοπάδες cum V. M. v. 7. τῶν ante ὀστρίων excidit in nostra editione.

P. 140. s. 8. v. 2. ἡ μὲν ἐλάτη μικρὰς. A. B. V. M. ἀποφύσεις μὲν ἐλάτη μικρὰς. v. 7. χρήσιμον cum V. M. v. 11. τινῶν γε ὅλων solus. ὅλων A. ὅλων Cam. V. M. deinceps ὀνίννοι τε solus. οἱ ὀνίννοι V. M. v. 12. πουλυποδη sine prosodia. — S. 9. v. 3. καρποφόρον φέρει. v. 9. τῷ δὲ μεγέθει, recte! Ceterae Edd. μεγέθει δ' οὐ μεγάλη. V. M. δὲ loco isto omittentes priore voluerunt dare cum Urbinate. — S. 10. v. 2. δὲ σφόδρα mecum. v. 6. ὀλιγαχοῦ cum V. M. deinceps ἐπαλλάττουσαι solus, recte! v. 10. ὀρθαὶ καὶ cum V. M.

P. 141. v. 2. τό γε. v. 4. καὶ τούτων — καυλῶν. v. 7. πλύσιαι. M. πλυσίαι. V. πλούσιαι. — Cap. 7. s. 1. v. 5. τῇ Ἀραβίᾳ. v. 8. καὶ τὴν ἀνυδρίαν. v. 11. θαλάττῃ φύεται, καλοῦσι δ' αὐτά. — S. 2. v. 2. ἐλάα solus. v. 9. πλείστους cum A. B. πλείους M. cum Heins. Bod.

P. 142. v. 6. ὡσὰν μήπω τελέως ἐξηνθηκώς. Μήκη δὲ. V. M. μήπω τελέως ἐξηνθηκός. Μήκει δὲ. A. ὡς ἂν μήπω τελέως ἐξηνθηκός. Μήκει δὲ. v. 7. Ἡ δὲ ὅτι ἄρα πλους ἦν cum V. M. ὅτι ἀνάπλους ἦν A. v. 8. μέχρι οὗ μὲν ἂν ᾖ — φασὶν ἔχειν. V. M. μέχρι οὗ ἂν ᾖ ἐν ὑγρῶμα φασίν. v. 10. δέ τι τούτου auctior. v. 14. πῦρ ἐμβαλλόμενα cum A. B. V. M. v. 15. γινόμενα πάλιν. Ceteri omnes γινόμενα πλὴν ὅταν ἀποψύχοιτο. — S. 4. v. 3. καὶ αἴγειροι αἱ μέγισται· συμβαίνει cum V. M. v. 9. τοῖς ἴσοις cum V. M.

P. 143. v. 2. ἐλάα. — S. 5. v. 4. κατὰ τὴν Καρμανίαν solus. deinceps καθ' ὃ cum V. M. v. 6. ἔχειν πολύν. Excidit πολὺν in nostra. v. 8. τὸ δ' ἐκτὸς cum ceteris. v. 12. πουλύπους solus. — S. 6. v. 1. verba οὐκ ἔστιν addit cum V. M. v. 2. δέ τινες rectius. v. 4. ᾧ καὶ — ὅτι τρέφονται, bene! V. M. vulgatum ὡς omittunt. v. 6. ἕλκουσιν, recte! v. 8. τῶν τ' ἐν cum M. v. 11. θαλάττῃ μικρὰ καὶ φυκώδη φυόμενα, sed hoc postremum scriptura dubia. V. φυκώδη φυόμενα cum ceteris. v. 12. ἄνθ' οδμον, litteris duabus erasis. ἄνθ' ὄδμον Vind. — S. 7. v. 3. Ἀραβίοι τοσοῦτο πλῆθος. Etiam V. M. Ἀραβίῳ habent.

P. 144. v. 1. ἀπηχυρῶσθαι cum A. B. V. M. quae forma ex uno hoc loco in Lexica illata est: altera frequentior est. v. 6. παρόμοιον solus. — S. 8. v. 4. πλείονα ὄδμον cum A. B. M. e Vindob. nulla varietas annotata est. deinceps καὶ τετραπλάσιον cum V. M. v. 5. ἕτερον δέ τι cum V. M. v. 9. συνάγεσθαι τὴν μικρὸν καὶ τὴν νύκτα συμ-

μύειν cum V. M. qui tamen falsum συμβαίνειν habent. συνάγεσθαι. καὶ κατὰ μικρὸν τὴν νύκτα Aldinae. v. 11. καὶ φοίνικας, omisso τοὺς, recte! v. 12. ἐν τῇ σω M. εν τῇ σῶ etiam V. v. 16. κρήτας ἐν, omisso μὲν, recte! v. 17. συμφέρειν mecum pro vulgato συμφέρει. v. 19. καταπλύνοντας. v. 20. θαλάττῃ cum V. M. deinceps τεθεωρημένα mecum. τεθεωρούμενα V. M.

P. 145. Cap. 8. s. 1. v. 2. καὶ τοῖς ἔλουσι; omisso ἐν, cum V. M. v. 10. τἄλλα δένδρα, καθάπερ ἰτέα continuat cum V. M. recte! v. 12. ὥστε μέχρι τοῦ κατακρύπτεσθαι. V. M. ὥστε τοῦ κατακρύπτεσθαι. Sic etiam A. B. unde non dubito, Urbinatis scripturam, omisso ὥστε, veram esse. v. 15. σῶμα πᾶν cum V. M. — S. 2. v. 4. ἔτι ταύτης ἡ λεύκη cum A. B. M. v. 5. βουμέλιτος. Ceteri libri omnes βουμέλιος. v. 6. πρὸς τὸ ἀριθμήσασθαι cum V. M. v. 7. ὥς γε, recte! v. 12. μνᾶσι cum M. — S. 3. v. 4. ἡλίκον καρπὸς χειρὸς ἀνδρὸς, egregie!

P. 146. v. 5. ἀχρεῖον, recte! — S. 4. v. 3. κἀκεῖν. v. 8. ἐσθῆτά τινα cum V. M. Gaza. v. 12. τὸν πάπυρον cum V. M. v. 15. καὶ ταύτας, v. 16. δὲ καὶ ἐν cum V. M. Gaza. v. 18. ναῦς omittit cum V. M. — S. 5. v. 7. καὶ τοῦτο cum M.

P. 147. s. 6. v. 2. μναύσιον cum V. M. v. 3. πλὴν τὴν εἰς cum V. M. v. 8. διστοιχίαι. v. 13. ἕτερα δὲ ἀπ᾽ αὐτῶν πλείω. — S. 7. v. 7. κωδύα — σφηκείοις. A. B. V. σφοκίῳ. v. 8. κυτάρων. M. κηιτάρων cum A. v. 9. αὐτῆς cum A. B. V. M. v. 12. κωδύα cum M. v. 16. τὸ πικρὸν cum ceteris omnibus tenet. v. 17. ὁ πῖλος cum V. M.

P. 148. s. 8. v. 5. οὖν ὁ πολὺς, recte! v. 7. καταβάλλουσι δ᾽ ἐν πηλῷ cum V. M. πιλῷ V. M. v. 9. κυαμῶνας mecum. — S. 9. v. 5. οἱ πέτασοι cum V. M. οἱ πέτασοι A. B. H. Bod. v. 8. τοῦ κρίνου, recte! v. 10. συμμύῃ καὶ συγκαλύπτει. V. M. συμμύει καὶ συγκ. v. 11. κωδύαν cum M. v. 13. μέχρι ἂν ἡ κωδύα cum V. M.

P. 149. s. 10. v. 4. τῷ κέγχρῳ recte solus. v. 6. ὥρας μέχρι μέσων νυκτῶν cum A. B. V. M. — S. 11. v. 4. πτίσαντες cum V. M. v. 10. λεκιθώδες cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 12. δὲ καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτὴν ὠμῇ. V. M. δὲ καὶ τοῖς ὕδασιν αὐτὴν ὠμῇ. sed M. αὐτὴν ὠμή. — S. 12. v. 3. μαλιναν· θάλλην solus.

P. 150. s. 14. v. 3. καταάλλουσι. v. 7. τῷ ἐπιγινομένῳ cum A. V. M. v. 10. περιττὰ cum V. M. — Cap. 9. s. 1.

v. 6. Στρυμῶνα. A. στρύμωνα. v. 9. ἐπιπαίοντα. v. 10. νεύουσα M. νεύσαν.

P. 151. s. 2. v. 1. βαθύτατος cum A. B. V. M. v. 7. προσιοῦσα. v. 9. post καρπὸν addit ἔχει δὲ ἐκ τοῦ ἑνὸς καρποῦ, necessario augmento. v. 11. πλησιαίτερον mecum. v. 12. εἶτα τὸ μετὰ τοῦτο cum V. M. τὸ omittunt A. B. H. B. — S. 3. v. 2. φύεται μὲν cum V. M. recte! deinceps τοῦ πίπτοντος, recte! v. 6. παρὰ τἄλλα τὸ, recte! v. 10. ἄλλων mecum. — Cap. 10. s. 1. v. 3. χρὴ καὶ ταῦτα κατὰ τοὺς τόπους. Etiam V. τοὺς τόπους, sed omissis καὶ ταῦτα.

P. 152. v. 1. καὶ ποῖα cum V. M. v. 3. δὲ ante ἁπλῶς omittit cum V. cetera non variat. v. 4. Ἐν δ' οὖν cum V. M. v. 5. τόδ' ἐστὶν cum A. B. V. M. v. 6. ἐλαια αγνος sine prosodia. V. M. ἐλαία, λάγνος. v. 7. κύπειρον, φλεὼ, τίφη cum A. V. v. 8. ἔτι γε μηνάνθος, ἴκμη. V. M. ἔτι γε μὴν ἄνθος ἴημι καὶ τὸ καλούμενον. Vitiosum μὴν ante μήνανθος eliminandum et librorum optimorum scripturam restituendam censeo. v. 10. τοῦτο πλείω τὸ καθ' ὕδατος cum M. unde scribo τούτου τὰ πλείω καθ' ὕδατος. — S. 2. v. 2. ἐλαία αγνος cum A. et ceteris. v. 3. μήνανθος cum V. M. v. 4. ἴσως μὲν φύεται cum A. B. ἴσως φύεται μὲν Vind. v. 6. ὁ μὲν ἐλαίαγνος cum V. M. nisi quod ἐλαίαγνος Med. deinceps φύσει μὲν Urb. φύει μὲν V. M. v. 15. Ὁ μὲν οὖν ἐλαίαγνος cum V. M. — S. 3. v. 2. κυτινώδες cum ceteris omnibus, quod restituendum censeo.

P. 153. v. 2. ὁμοίως ταῖς ῥίζαις cum V. M. etiam ceteri libri ῥίζαις. v. 4. κέγχου. Ald. κάγχρου. v. 6. μακρὸν solus. v. 8. Τοῦτο μὲν cum Med. v. 14. συνάπτειν τῇ γῇ recte solus. — S. 4. v. 7. πλακαντῶδες — ἐπίπυῤῥον cum M. etiam A. πλακαντῶδες habet. v. 8. τοῦ φλεὼς cum ceteris. v. 9. πλόκανα cum A. B. V. M. v. 11. καὶ μηνάνθους. V. M. μηνάνθου. — S. 5. v. 2. τύφη cum M. deinceps καὶ τῷ cum V. M. H. Bod. καὶ τὸ A. B. v. 3. ἔπειτα τἄλλα solus. v. 4. ἔχειν cum V. M. v. 7. ὅλως cum V. M. v. 9. παραλλαγη sine prosodia. παραλλάγει V. M. Omnino pluribus in locis Urbinas literam η pro ει ponit.

P. 154. s. 6. v. 3. ἀφίησιν ἀνάβλαστον καὶ κάτωθεν cum A. B. V. M. v. 5. ἄκανθα κεανωνος cum V. M. etiam A. B. ἡ ante κεάνωθος omittunt. v. 7. ἐπὶ πλεῖον διὰ τὴν ὁμοιότητα εἴρηται, recte! contra V. M. πλεῖον εἴρηται vulgato πλείω εἴρηται substituunt. v. 8. πλὴν τοῦ αὐλητικοῦ solus cum Gaza. τὴν τοῦ αὐλ. V. M. deinceps κύπειρον, τίφη, cum A. B. V. M. v. 14. τὸ κύπειρον cum ceteris,

deinceps τὸ βούτομον, καὶ τὸ φλεώς cum ceteris. v. 15. ὥστε πάντως V. M. — S. 7. v. 8. κεφαλὴν ὕλην cum A. B. V. M.

P. 155. s. 1. v. 7. πλέκιμον καὶ φύεσθαι. τὸν μὲν recte solus. M. δὲ tantum omittunt. v. 13. οὗ ὅ mecum. — S. 2. v. 2. τὸν — ἐννετηρίδος cum V. τὸν etiam A. v. 4. οὐκ αληθες, ἀλλὰ. V. M. οὐκ ἀληθες, ἀλλὰ. v. 7. ἐννετηρίδος cum V. et M. v. 9. λαμβάνοντος. — S. 3. v. 2. ἐμμένῃ, recte! deinceps διετῆ cum A. B. V. M. H. B. postea ἂν δὲ πλείω καὶ καλλίω solus. ἂν πλείω καὶ καλλίω omnes ceteri. unde scribo ἂν δὲ πλείω, (sc. ἔτη) καὶ καλλίων. v. 5. Χαιρωνιαν. M. Χερώνιαν. A. Χερώνειαν. deinceps ἔτι πλείω cum M. ἔτι πλεῖον A. B. H. Bod. v. 7. λιμὸς — σφοδρῶς. v. 9. ἐκλιπόντος, recte! V. ἐκλειπόντος cum Med. deinceps ὃ γενέσθαι V. M. male!

P. 156. v. 2. post λίμνης addit αὐξάνεσθαι τὸν κάλαμον εἰς μῆκος, μείναντα δὲ, egregie! v. 4. οὐ δ᾽ ἂν μὴ συμπαραμείνῃ cum A. B. quod restituendum in locum Heinsiani οὗ δ᾽ ἄν. — S. 4. v. 3. εὐπληθέστερον — εὐσαρκότερον cum V. M. v. 11. ἀρκτοῦρον. V. M. ἀρκτούρων. v. 14. δε σαθαι cum rasurae vestigio. δέσθαι V. M. v. 15. διακτηριαν cum V. M. — S. 5. v. 2. καὶ ἡ τομή, recte! deinceps τέμνουσι γὰρ δὴ νῦν solus, recte! δεινὴν A. B. V. M. v. 3. σκιροφοριῶνος cum M. deinceps ὥσπερεὶ, recte! οἷς περὶ A. V. M. v. 5. τρίωνον vel τρίοννον scriptura ambigua. τριωνὸν A. cum V. M. v. 7. ἴσχειν cum V. M.

P. 157. s. 6. v. 4. τῷ πρὸς τοὺς βλαστοὺς τὸ γόνυ scribendum censeo. v. 9. ἴσχει ζεύγη cum V. M. ἔχει A. — S. 7. v. 2. τὰς δὲ ἄλλας cum V. M. v. 4. τοῦ βλαστοῦ solus. — S. 8. v. 3. προσαγορεύεται μὲν — τούτου δ᾽ ἐστὶν. Etiam V. M. τούτου δ᾽ ἐστὶν habent. v. 6. καθ᾽ ὃ ἡ cum V. M. v. 8. Ἀσβαδείας cum V. M. deinceps πάντων γίνεσθαι cum iisdem. — S. 9. v. 3. εὐτενῆ.

P. 158. v. 4. Περὶ γὰρ τὴν ὀξεῖαν καμπὴν καὶ τὴν Βοηθρίαν πάντα ταῦτα cum V. M. Gaza praeter πάντα ταῦτα. v. 7. καλὸν τὸν κάλαμον cum V. M. — S. 10. v. 6. ὃ καλοῦσί τινες συριγγ cum V. M. praeterquam quod V. M. σύριγγι scriptum habent. v. 9. εὐαγῆς cum A. B. V. M. — S. 11. v. 1. ἄλλοι ἄλλοις cum V. M.

P. 159. s. 12. v. 2. κατὰ φύλλα cum M. v. 8. καὶ ὀλιγόφυλλον omittit cum ceteris. v. 11. χρὴ omittit cum ceteris. — S. 13. v. 3. καὶ οὕτως cum V. M. v. 4. post σταφὸς addit: καλεῖται δὲ ὑπό τινων εἰλετίας· ὃ δὲ Ἰνδικὸς ἐν με-

ἰστῃ διαφορᾷ καὶ ὥσπερ ἕτερον ὅλως τὸ γένος. ἔστι δὲ ὃ μὲν ἄῤῥην στερεὸς et cetera, egregio et desiderato auctario. Hesychius: εἰλεσίας, εἶδος καλάμου. Kustero ab oppido Boeotio Εἰλέσιον appellatum hoc genus videbatur, cuius post Homerum Il. β, 499. meminit quoque Strabo. v. 8. τὰ δὲ μεγέθη solus. v. 9. εὐπαγεῖς cum M. εὐγαγεῖς V.

P. 160. Cap. 12. s. 1. v. 5. μελαγκρανις καλοῦμεν. V. M. μελαγκράνισμα καλοῦμεν. v. 7. δὲ τούτου cum ceteris, ut deinceps καὶ τρίτος. — S. 2. v. 4. ἐνγ εἰδεῖν cum V. M. v. 6. κάρπιμοι ὀλίγοι cum V. M. qui praeterea ἐκ τοῦ, omisso αὐτοῦ, habent. v. 6. ἐλάττους δὲ, recte! v. 17. ταῖς τοῦ ἀστερίσκου.

P. 161. s. 3. v. 3. ῥιζῶν, εἰ αὐαίνονται. V. M. εἰ. αὐαίνονται. v. 4. καὶ εἰ τοῦ ἄνωθεν solus. — S. 4. v. 1. Εἰ δὲ καὶ cum V. M. v. 3. φανεραὶ σχεδὸν, omissa particula δὲ, solus. Ita demum apparet, priorem scripturam, quam Gaza expressit, veram esse: quod idem monuit Graecus Censor. v. 6. τὰ δὲ μέγιστα cum V. M. v. 8. μεγάλα σφόδρα cum M. et V. Sed mirum, Vindobonensem μάλιστα ante ea additum habere, quod in Urbinate omnium integerrimo non legitur. — Cap. 13. s. 1. v. 1. τῶν ἐνύδρων, omisso μέν. Medicei τῶν ἐνύδρων· τῶν μὲν ἐνύδρων bis scriptum habent. v. 5. τοὺς δὲ καθ' ἕκαστον cum Med. sed Vind. ζῶα τοὺς καθ' ἕκαστον βίους πορίσαι habet. A. B. quoque τοὺς habent: quae scriptura restituenda est, iungenda enim verba ita: τοὺς δὲ βίους τῶν χερσαίων καθ' ἕκαστα ἱστορῆσαι δεῖ. Sed Urbinas statim τῶν δὲ χερσαίων τὰ μὲν ἄγριά φασιν habet. Vind. M. δὴ τῶν χερσαίων τὰ μὲν ἄγρια, omisso similiter οὖν. Equidem praefero scripturam antiquam. v. 7. ὡς εἰπεῖ, sic. ὡς εἴπει V. M.

P. 162. v. 1. καὶ ὅλως τῷ γένει κατὰ ἀντιδιῃρημένα cum V. M. v. 2. ἐλάας. — S. 2. v. 6. ἡλίαι. V. M. ἠδιαι. v. 9. ὅπως ἔχει cum V. M. v. 13. βραχύβια δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα solus auctior. — S. 3. v. 4. αἱ μηλέαι τε καὶ αἱ ῥοαί. V. καὶ αἱ μηλέαι. M. καὶ αἱ μηλέαι τε καὶ ῥοαί. v. 8. ἀναθεραπεύει τοὺς βλαστοὺς, ἃ εἰ καὶ καλῶς ἐκκόψειν cum V. M. nisi quod ἀεὶ καὶ καλῶς scriptum habent.

P. 163. v. 1. καὶ γὰρ ταῦτα cum V. M. v. 2. πότερα δὲ τούτοις ταὐτὸ cum V. M. praeter τούτῳ. v. 5. διαλλάττοντα aut διαλλάττειν scribendum erat: refertur enim verbum ad μέρη: quod si ad arbores antea nominatas foeminei generis omnes referre malueris, tunc Aldinum διαλλάττουσαι mutandum in παραλλάττουσαι et φαίνεται in φαίνονται. Ve-

rum ita sequens ταὐτὸν, ad στέλεχος referendum, minime convenit. Fortasse tamen διαλλάττουσα, quod Urbinas quoque tenet, mutandum in παραλλάττουσι, ad μέρη referendum; quae ratio brevissima esse videtur. — S. 4. v. 2. φαίνεται cum V. M. sed ita antecedens ἂν delendum fuerit. v. 4. ὑπολάβοι cum V. M. v. 5. ταὐτὸ θείη cum V. M. v. 9. μακροβιωτάτας cum V. M. v. 11. δικαιοτάτη συγκρίσεις V. M. cum A. B. δικαιοτάτη σύγκρισις. v. 14. οὐθὲν — διενέγκαι cum V. M. Fortasse fuit: τῷ μὴ φύειν ἑτέρας, ἀλλ' ἐξ αὐτῶν ἀεὶ συναναπληροῦσθαι, (quod e radicibus semper reparetur) γελοία ἂν ἴσως δοκοίη ἡ σύγκρισις. — S. 5. v. 3. ἐνταρκεῖν. v. 6. στέλεχος εἰ δεῖ. M. εἴδει, deinceps ἴσως V. M. Praeterea Vind. paulo antea μιᾷ ἔχειν habet. Locum hunc totum nondum sanare potui, sed hoc mihi nunc certum videtur, scriptum olim fuisse: τὸ στέλεχος εἰ δεῖ τὴν ἀρχὴν τιθέντα μέτρον ἀναμετρεῖν τὸν χρόνον: i. e. *si liceat omnino trunco mensuram temporis assumere.* Vitium in verbis καθ' ὃν latere adhuc videtur. v. 9. παραιρουμένων, M. ὥσπερ αἱρουμένων. v. 11. ὁμοίως φορος. v. 12. ante εἴη omittit ἂν cum V: M.

P. 164. s. 6. v. 6. παρασκάπτειν solus. v. 8. ante κόπτειν negationem omittit. — Cap. 14. s. 1. v. 8. ὑπερβάλλοντες cum ceteris praeter Heins. et Bod. — S. 2. v. 3. ἴδια καὶ τὰ γένη κοινὰ καὶ τότε cum V. M. Non dubito, fuisse scriptum: τὰ δ' ἴδια κατὰ τὰ γένη. Κοινὰ μὲν οὖν τό τε σκωληκοῦσθαι καὶ ἀστροβολεῖσθαι.

P. 165. v. 2. ἴσχει. V. σκώληκα ἴχει. M. quoque σκώληκα. v. 5. καὶ ὁπώδη cum A. B. V. M. quod restituendum censeo. v. 6. τοῖς νέοις ἢ τοῖς ἐν ἀκμῇ cum V. M. Gaza. — S. 3. v. 1. πρὸς τῷ — ἴσχειν cum V. M. v. 5. ἡλοιαυτων. V. ἧλοι αὐτὸν. M. ἧλοι αὐτῶν. v. 8. pro συκῆς habet τῆς cum V. M. Latet igitur vitium. — S. 4. v. 1. Ἁλίσκεται δὲ cum V. M. v. 4. τινες κράδους cum A. B. V. M. v. 8. οὐδ' ἐὰν ἔνι φυτευθῶσιν cum V. M. unde non dubito, scriptum fuisse ἐὰν ἐμφυτευθῶσιν. Certe Gaza ita haec vertit scripta.

P. 166. s. 5. v. 3. τριγμὸν recte solus. v. 4. τά τε γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν cum V. M. sed deinceps solus addit καὶ αὐτὴν τὴν ῥίζαν, egregie! v. 5. μαδᾷ cum ceteris, et deinceps λοπάδα. — S. 6. v. 3. πρὸς τὸ ἀστροβολοῦσθαι. postremum etiam V. M. v. 4. τῇ ἐργασίᾳ συμπάθῃ solus, recte! v. 5. ῥυὰς solus. Hesychius: ψωάδες, αἱ ῥυάδες ἄμπελοι. ubi annotatio male ῥοάδες dedit. v. 7. κριθιωθῇ mecum probe-

vit censor graecus, qui locum Aristophanis Nub. 1119. recte ita corrigit: εἶτα τὸν καρπόν τε καὶ τὰς ἀμπέλους φυλάξομεν. v. 12. ὑπερθερμανθέντα cum V. M. — S. 7, v. 2. πηγαί. v. 12. ἀσθενέστατον cum V. M. Gaza.

P. 167. s. 8. v. 8. σηπομένους καὶ καταπηγομένους — ἀναξηραινομένους κατὰ, partim vere! v. 11. συναποῤῥεῖ, recte! συναποῤῥίει V. M. — S. 9. v. 7. καὶ πολὺν καρπὸν cum V. M. — S. 10. v. 2. ἀρίγνιον. V. M. ἀργίγνιον. v. 3. διαφθείρεται solus. v. 4. ἐπικάει cum A. B. V. M. deinceps ἐλάαν solus, ut v. 6. ἐλάας. v. 10. κωλύεται solus, recte! deinceps ὑπ᾽ ἀρκτοῦρον. Ceteri omnes ἀπ᾽ ἀρκτούρου habent. v. 12. αἴπερ καὶ χείρους solus auctior.

P. 168. v. 6. γενομένοις cum A. B. γενομένης V. γενομένης M. — S. 11. v. 3. ἔνια δὲ πάθη cum M. πάνθη V. v. 5. εἴποιεν. V. εἴποις cum A. B. εἰποίη M. deinceps ἔκπληξιν cum ceteris, ut deinceps κλαυθμὸν. v. 11. οὐδ᾽ ἂν ὑφ᾽ ἡλίου cum V. M. v. 14. Ἀρχίππου cum V. M. — S. 12. v. 6. αἱ δὲ ἀμυγδαλαῖ τὸ πάμπαν cum A. B. V. M. deinceps ἀπαθεῖς δὲ καὶ αἱ μηλέαι καὶ αἱ ἄπιοι cum A. B. V. M. auctior tantum copula καί. Unde apparet, vocabulum ἀπαθεῖς bis scriptum fuisse.

P. 169. v. 1. ὡς εἶπον cum A. B. V. M. deinceps ἅπτεται δὲ cum V. M. v. 3. ἐλάα; v. 4. ἀναβιβρώσκονται cum ceteris. v. 7. ἀποβαλλεῖν. M. ἀποβάλλειν. — S. 13. v. 1. Τὰ δ᾽ ἐκπλαγέντα, ὅταν — ἀπόληται. M. ἀπόλυται. Unde vitii origo apparet. Scribo ἐκπαγέντα ὅταν — ἀπόληται. v. 4. Παντικάπαιον solus, recte! Deinceps ἐκπήξεις scribendum. v. 5. χειμερίας τὸ ἔτος cum V. M. ubi χειμεριὰς scriptum. Unde suspicor, scriptum olim fuisse: ὅταν χειμάσῃ τὸ ἔτος. deinceps ἐὰν δὲ πολὺν διαμένωσι, omisso γε male annexo. Unde scribo: ἐὰν γε πολὺν χρόνον διαμένωσι. v. 8. γίγνονται — μετὰ τεσσαράκοντα, omisso ἡμέρας, cum A. B. V. M. praeter τετταράκοντα A. B. et ceterorum. — S. 14. v. 6. οὐθὲν. V. M. οὐ μήν, mira variatione!

P. 170. Cap. 15. s. 1. v. 2. παραιρουμένων cum A. B. V. M. recte! v. 5. ἀνδράχλη cum V. M. v. 7. μέλλοντα καρπὸν cum ceteris. v. 8. φησι cum V. M. v. 11. τῆς ἀνδράχλης. Casus hic restituendus. — S. 2. v. 1. φλοιοῤῥαγία μία cum V. M. v. 2. ἡ ἀνδράχλος cum ceteris. v. 9. συκῆ solus, recte!; v. 10. οἱ δὲ καὶ ζῆν δὲ καὶ πτελέαν καὶ φοίνικα· τῆς δὲ φιλύρας καὶ συμφύεσθαι τὸν φλοιὸν πλὴν μικροῦ· τῶν δὲ ἄλλων οἷον πορούσθαι ἰδίαν τινὰ φύσιν ἔχειν, egregio auctario! Equidem, repetito verbo ζῆν, malim: ζῆν

φασι, ζῆν δὲ καὶ πτελέαν καὶ φοίνικα. Copulam post παροῦσθαι omittunt etiam A. B. V. M. v. 14. καὶ τοιούτοις solus.

P. 171. v. 3. Τραχινείας. V. M. Τραχιάνεῖ. A. Τραχιανῇ. — S. 3. v. 2. καὶ τὰ ἐπιγιγνόμενα cum V. M. praeter ἐπιγιγνόμενα. v. 6. ἢ πεύκης — λοπῶσι. Etiam A. B. V. M. λοπῶσι habent. — S. 4. v. 5. ὁπωσοῦν συμφέρεσθαι, omisso verbo ἀφαιρεθῇ, ut ceteri omnes libri. — Cap. 16. S. 1. v. 8. καὶ ἔνιά γε. V. M. ἔνιά τε habent.

P. 172. v. 1. ἐσχίσθη cum V. M. v. 5. δαιδουργουμένη. v. 6. ἐλάτης, τερμίνθου cum V. M. — S. 2. v. 3. πελέκεσιν cum A. B. V. M. v. 6. Ἀντανδρας. — S. 4. v. 4. ἐὰν, omisso ἐξαιρεθῇ, sed a correctore habet. V. M. cum A. B. μέχρι τινὸς ἐξῃρέθη.

P. 173. s. 5. v. 6. πᾶσιν ἔλαιον ἐπιχέουσι cum A. M. δὲ omittit etiam V. v. 13. ἀπολαύσει. A. V. ἀπολέσει. — S. 6. v. 5. εὐφορεῖν solus. v. 6. Ἀνδροκύδης δὲ solus, recte! v. 8. γενομένην solus.

AD LIBRVM V.

P. 174. Cap. 1. s. 1. v. 6. τῶν ξύλων τὰ μὲν οὖν cum V. M. v. 8. λοπίαν cum A. B. V. M. v. 12. λοπητὸν cum M. τῶν λοπητῶν V. cum A. v. 13. δυσειδειαν solus. Sequens δὲ omittit cum V. M. v. 15. ἐκπεπῦναν. V. M. ἐκπεπάνον. v. 19. λοπητὸν cum V. M. Gaza. — S. 2. v. 3. πεύκης addit cum Gaza et Med. v. 4. ὅταν μὲν et v. 5. ὅταν δὲ cum V. M. v. 7. πηγός τε καὶ ὅλως. M. πηγόσιν τε καὶ ὅλως cum A. φηγόσιν τε καὶ ὅλως V. Supra 3, 3, 1. πηγὸς similiter substituit Urbinas πυγὸς antiquo et φηγὸς Heinsiano,

P. 175. v. 2. λοπητὸν cum M. λοπετὸν A. τῶν λοπητῶν V. v. 3. σήπτεται cum M. v. 5. λοπητῶι. v. 6. τρίτα δὲ καὶ ἥκιστα auctior solus. v. 11. ἀθρυπτηδέστατον γίνεται καὶ σκληρὸν cum ceteris. καὶ omisit Heins. Bod. v. 13. τό τε τῆς cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅτε μὲν γὰρ cum V. M. — S. 4. v. 1. Διὸ καὶ mecum. v. 2. καθ' ἑκάστην cum Vind. scribendum: deinceps πεύκην Urb. cum V. M. v. 3. ὑπολοπῶσι praefero: εἰ πελεῖν εἰσὶ Urb. ὑπελεινεισιν V. M.

P. 176. v. 1. βότρυς αὐτῆς. Heins. αὐτῆς omisit. — S. 5. v. 5. ὀλίγονος cum V. M. v. 7. γὰρ omittit cum V.

M. — S. 7. v. 2. διὸ καὶ τοὺς κώπας cum A. B. V. M. v. 5. κατὰ πᾶσιν — ἀσθενὴς cum V. M.

P. 177. s. 8. v. 1. ἴνας εὐθυτενεστάτας vel potius εὐτενεστάτας cum Graeco censore scriptum malim. v. 2. καὶ πρῶτον cum A. B. v. 3. ἄχρις οὗ δὴ κἀφίκηται. hinc V. M. ἄχρις οὐκ ἀφίκηται. Sequens οὔτε Heins. Bod. omisit. v. 8. καὶ τῶν ἄλλων, omissis καὶ τῶν ἐλάτων, solus, vere! — S. 10. v. 1. φύουσιν δὲ αἱ δίξοοι δὲ cum A. V. M. v. 9. δὲ ante πελέκησιν omittit cum M.

P. 178. s. 11. v. 2. οἱ ἰδόντες non habet cum V. M. v. 5. Ὁμοίως δὲ cum M. v. 9. στιφροτέρα cum V. M. v. 11. δένδρου δὲ, recte! v. 13. καὶ ἐν περίπνῳ, ταῦτα στέφει καὶ παραλλαγει solus: unde παραλλάττει facile efficitur. Eadem varietas supra adfuit. — S. 12. v. 3. ἐπίτομα solus, recte! v. 5. εὐδινῶν cum V. M. v. 6. καὶ συνηρεφῶν cum iisdem. v. 9. ὡς δὲ ἁπλῶς muto in ὥς γε ἁπλῶς. — Cap. 2. s. 1. v. 3. τῆς — παρυγιινομένης cum V. M.

P. 179. s. 2. v. 3. κακοτροφηθέντα et paulo ante μάλιστα· ὀζώδης δὲ. v. 12. τὰ ἐκτός· καὶ οὗτοι χαλεπώτεροι τῶν ἐκτὸς καὶ φανεροὶ γίνονται δὲ solus auctior. — S. 3. v. 3. εὐστροφή. V. M. εὐτροφή. A. εὐτραφῆ. v. 4. περιεχομένη πλείοσιν cum A. B. V. M. v. 8. τῶν ἀόζων cum A. B. V. M. v. 9. ὅτι δὴ περίφυσις cum V. M. unde ὅτι δ' ἡ volui efficere. — S. 4. v. 2. μέρος τι αὐτοῦ cum A. B. V. M. v. 3. ἐκλυψας θῆι λίθον. unde facile ἐγγλύψας θῇ λίθον efficies.

P. 180. v. 1. ὅπερ cum A. B. V. M. v. 6. τῆς Ἀττικῆς κερμηστι cum ceteris. κερμάστων V. κερμαστὶ M. v. 7. οὗ ἀνατεθῇ — ἐγκοιλανθέντος. posterius recte! ἐγκοιλαθέντος V. M. ἀνατεθῇ etiam M. — Cap. 3. s. 1. v. 7. πυκνοτάτη — βαρυτάτη cum M. v. 8. ἔβεννος. — S. 2. v. 3. καὶ ἐκ τούτου γὰρ cum V. M. unde γὰρ abesse malim. v. 7. λαμβάνει A. V. M. v. 8. δεῖν δὲ ἀλείφειν cum A. B. V. M.

P. 181. v. 3. ἔχει cum A. B. V. M. quod restituendum. ἔχειν dedit Heins. Bod. v. 6. δὲ omittit cum V. M. v. 7. scribo ταῖς ἀπίοις. — S. 3. v. 4. καὶ αὔρα cum A. B. V. M. v. 6. ακτηνα. M. ἀκτηνά. Sane ἄκτινα potest ab ἀκτῇ simili modo deduci, quo σύκινος a συκῇ. v. 10. καὶ χαῦνα cum V. M. — S. 4. v. 2. πυρὰ cum A. B. M. v. 3. συκάμινον cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 5. τὰ ἰτέϊνα cum V. M.

P. 182. s. 5. v. 6. ῥίζης, καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου· καλοῦσι δὲ οἱ τέκτονες τὸ ἀπὸ τοῦ φύλλου τὸ ἄνω, egregie!

v. 10. οὔπερ ἡ ῥοπὴ cum V. M. v. 12. πήξαντες ἐφιστᾶσι cum V. M. recte! v. 14. ἀναξηραινομένων cum A. B. V. M. — S. 6. v. 5. τὸν δὲ φελλὸν παρῆκασι. V. M. τοῦτο δὲ φαῦλον. Non dubito scripturam Urbinatis praeferre alteri. — S. 7. v. 1. Τὸ δὲ ἰθύον. V. θεῖον — θύαν cum M. θύαν — θύαν A. v. 5. κυπάρισσον ἀγρίαν· πολλὴν μὲν cum V. M. etiam A. κυπάρισσον ἀγρίαν habent. Saltem κυπάριττος ἀγρία scribendum erat. deinceps πολὺ μὲν non habet in sequentibus quod ei membro respondeat. Vitiosa igitur videtur scriptura esse et vulgata et Codicis.

P. 183. v. 2. ναῶν ἐκ θύας omittit cum ceteris. v. 6. ἐκ τῶνδε cum V. M. recte! v. 7. ἐλαΐνων scribendum cum ceteris Edd. — Cap. 4. s. 1. v. 5. ἅμα σκληρά, omisso καὶ, solus. Paulo antea v. 3. γλεισῶδει A. V. M. habent. v. 6. ξηρότητι σκληρότατα solus et recte, ut videtur. — S. 2. v. 4. τὰ γοῦν cum ceteris praeter Heins. Bod.

P. 184. v. 6. θυώδη cum M. et A. v. 7. ξύλον· γίνεται δὲ τὸ ξύλον cum V. M. τὸ ξύλον καὶ παλαιούμενον A. B. — S. 3. v. 1. ὅτι δὲ ἄλλο cum V. M. v. 3. τῷ ὕδατι cum V. M. v. 6. καὶ ἐκ τούτων cum iisdem. v. 8. ὅπερ cum M. — S. 4. v. 3. ξηρὰν pro πικρὰν cum A. B. V. M. v. 6. ἐλάας. v. 7. post θρίπες Aldina ⁜ suum apposuit, lacunae indicem, quam Urbinas non replet. Deinceps ἐσθίεται δὲ τὰ μὲν τῇ θαλάττῃ, omisso ἐν, Urb. cum M. ἐσθίεται etiam Vind. v. 9. καὶ ὑπὸ θριπῶν cum M. — S. 5. v. 2. τιτρέγεται solus recte pro πεπαίνεται. Scribendum enim τιτραίνεται. v. 3. πιττοκοπηθέντα cum ceteris: quae scriptura sola vera et restituenda in locum coniecturae Scaligeri, quae medicinam vitii excludit. Atque hic locus me admonuit, ut diligentius in Lexici graeci Supplemento de verbo hoc et de κωνιάω, κωνέω, κωνίζω dicerem.

P. 185. v. 4. ὄψεως, mira varietate. V. M. ἐν τῆς οἰκείας σήψεως. deinceps ἐντικτόντων mecum, v. 5. ἐν τοῖς δένδροις non habet Urb. sed ἐν omittit cum ceteris. — S. 6. v. 4. Φανέωι cum V. φανεῷ M. — S. 7. v. 7. οὐδὲν δὲ πρὸς τὴν σῆψιν cum M. v. 12. καταγνῦσθαι recte solus. καταγίνεσθαι A. B. καταρίγνεσθαι M. καταρίγνησθαι Vind.

P. 186. v. 9. ὕδατος, κἂν ἐπινῇ, μᾶλλον ῥέπει κάτω, egregie! atque ita vertit Gaza, cuius scripturam coniectura Palmerius fuit consecutus. Partem veri κἂν ἐπινῇ habent V. M. — Cap. 5. s. 1. v. 3. εὔεργα δὲ, omissis antea τὰ δὲ δύσεργα, cum V. M. v. 5. οὖλα sine accentu, οὖλα V. M. v. 11.

μᾶλλον omittit cum A. B. V. M. — S. 2. v. 8. *Ἔσται δὲ*: cum V. M.

P. 187. v. 5. *διαμένῃ* omittit cum A. B. V. M. — S. 3. v. 8. *λεπτότατον δὲ τὸν ἔσχατον* cum V. M. v. 11. *ἡ δὲ μήτρα* cum A. B. V. M. — S. 4. v. 3. post *πρίωσι* addit. *δεῖ γὰρ ὀρθὴν τὴν πρίσιν εἶναι καὶ μὴ πλαγίαν*. v. 8. *τὰ δοκοῦντα*, omissa negatione, cum A. B. V. M. v. 12. *Ταὐτὸ* cum ceteris praeter Heins. Bod. — S. 5. v. 1. *Παντὸς — ξύλον σκληρότατον καὶ* cum V. M. praeter ultimum *καί*. v. 3. vitiosum *ἐκεῖ* habet cum A. B. M. rectum *ἔχει* Vind.

P. 188. s. 6. v. 4. *ἀποπλεκῶσι* cum M. *ἀποπλέκουσι* A. B. v. 8. *ῥήγνυται· μᾶλλον δὲ πολὺ τὰ στρογγύλα* addit cum V. M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. *ῥήγνυται* cum V. M. v. 8. *ἀνάπαλιν γὰρ ἡ κάμψις*, omisso *καί*, cum Vind.

P. 189. v. 3. *ψοφεῖν* solus. *ψόφοις* A. B. V. M. v. 6. *καὶ τὸ — εἰς ὄρθρον*. — S. 2. v. 2. *ἰσχυρόν· πρὸς δὲ* cum ceteris omnibus, v. 3. *ἐγέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διά τε τήν*. V. *ἐχέκαλον μάλιστα ἡ ἐλάτη διά τη τὴν*. M. *ἐχέκαλον μὲν μάλιστα ἡ ἐλάτη διά τη τήν*. Firmat igitur Urbinas Heinsii scripturam *πεύκη*. quare totus locus ita distinguendus erit: *μάλιστα ἰσχυρόν· πρὸς δὲ τὰς — χρείας ἐχέκολλον μὲν μάλιστα ἡ πεύκη διά τε τὴν μανότητα* et cetera. v. 5. *ἐὰν δὲ κολληθῇ* V. M. cum A. B. *δὲ* recte omisit Heins. Bod. consentiente Urbinate libro, qui statim *εὐτορνότατον* vulgato *εὐτονώτατον* substituit, egregie! — S. 3. v. 3. *ἵσταται — καὶ ἐνέχεται*, posterius mecum. v. 4. *ἐμπλάττει* cum ceteris praeter Heins. Bod. v. 7. *τὰ λίαν* mecum. v. 11. *καθάπερ ὄστρακον*, omisso *γάρ*, cum A. B. M. — S. 4. v. 2. *προσκάθηταί τε γὰρ* cum V. M.

P. 190. v. 2. *πελέκησις τῶν* pro *διὰ τῶν*, omisso *διά*, cum V. M. contra *δὲ* addit cum iisdem post *ξέσις*. v. 7. *ὀξύη* cum ceteris praeter Heins. Bod. qui *ὀξύνῃ* dederunt. — Cap. 7. s. 1. v. 3. *γαρ αυτῇ*. V. M. *αὐτῇ*, v. 6. *μὲν οὖν* cum A. B. v. 12. *καὶ πεύκης* cum V. M. — S. 2. v. 2. *τριήρη*, V. M. *τριήρης*. v. 5. *ὀξύη* cum A. B. V. M.

P. 191. v. 1. *καθαπερανεί*. V. M. *καθαπερ νεί*, v. 6. *χοιλ ο σμα*, correctum *χέλυσμα*. V. *σχέλωμα*. M. *σχέλομα* cum A. B. — S. 4. v. 2. *πλείω*. Deinceps post *κέδρος* addit. *ἔτι κυπάριττος, δρῦς, πεύκη, καὶ κέδρος, ἄρκευθος*. In V. et M. nihil praeter *κέδρος ἄρκευθος*, omissa copula, variatur. v. 4. *εἴ τι* solus habet. v. 10. *παλαιοτάτη κρατίστη* mecum. *παλαιότητι ἡ κρατίστη* V. M. v. 12. *ναυπηγικῇ δὲ διὰ τὴν*

κάμψειν ἐνικμοτέραν ἀναγκαῖον cum V. M. Etiam A. ἀναγκαῖον habet. — S. 5. v. 1. καὶ substituit nostro νῦν, recte!

P. 192. v. 2. ἔτι τε, recte! v. 6. πρός τε τὰ σχοινία καὶ πρὸς τὰς κίστας cum V. M. Gaza. v. 7. αὐτῆς cum A. B. V. M. αὐτοῦ Heins. Bod. — S. 6. v. 1. σφενδαμνός τε vitiosum habet, et deinceps πρὸς κλινοπηγίαν, omisso τε, cum A. B. V. M. v. 5. μονοστρόφοις ἁμάξαις cum V. M. unde apparet, olim scriptum fuisse ἄξονας ταῖς μονοστρόφοις ἁμάξαις. deinceps verum εἰς ζυγὰ λύραις habet. Articulus ante λύραις et ψαλτηρίοις abesse potest. v. 6. ὀξύη cum V. M. v. 8. θυροπηγίας καὶ γαλεάγρας. v. 9. πηδὸς sine accentu habet. S. 7. v. 2. καὶ πρός τε. v. 3. μᾶλλον ἀσαπής, egregie! v. 6. τερεμίνθῳ cum M. v. 10. μυῖαι. v. 11. γεροντικὰς ταύτας cum A. B. V. M.

P. 193. v. 1. κίστας καὶ τἆλλα καὶ τὰ καψὰ καὶ τὰ ἄλλα. — S. 8. v. 4. δὲ post χρῶνται omittit et pergit καὶ πτελεΐνοις καὶ μελεΐνοις cum M. V. μελιΐνοις analogia postulare videtur, eamque formam Etymolog. M. habet. — Cap. 8. s. 1. v. 8. παραλαμβάνειν τε τοῖς cum V. M. sed sec. manus ἐν superscripsit. v. 9. ἔτι μείζω mecum, omissa media copula καὶ Editionum ceterarum. v. 10. καὶ ἐάν τις ἐᾷ. v. 13. ἅμα μὲν τηροῦντες καὶ ταμιευόμενοι, ἅμα δὲ egregio supplemento. Itaque Gaza vel de suo addidit *cum ex imperitia*, vel aliter scripsit. v. 17. τρισκαιδεκωρυτον cum V. M. nisi quod hi —δεκωρτιον habent. A. τρεισκαιδεκαόργυιον. Camot. τρεῖς καιδ. v. 20. μείζω γὰρ ταῦτα cum V. M. v. 21. τῶν Ἰταλικῶν οὐδὲν εἶναι cum V. M.

P. 194. v. 1. πλοῖον cum ceteris libris. v. 3. ὥστε εἰςπλέοντας. v. 3. διασχισθεῖσαι τοῖς ἱστοῖς ἐπὶ τὸν πυκνόν. A. διασχίσαι ἐπὶ τὸν πύκνον habent. v. 5. ὅλως δὲ. V. ὅλας καὶ. M. ὅλως καὶ. v. 8. ἀποτεμέσθαι, recte! v. 10. οὐ μὴν ἀλλὰ cum A. V. male οὐ μὲν ἀλλὰ Heins. Bod. — S. 5. v. 1. πεδινῇ, sed ex corr., cum V. M. πεδάνῃ A. v. 3. μυδρίνους. V. M. μυρίνους. v. 13. εἶναι καὶ τοῦτον cum V. M. v. antepenult. καὶ τὰ μὲν cum A. V. M.

P. 195. Cap. 9. s. 1. v. 1. δὲ καὶ cum V. M. v. 7. ἀργυρίοις cum V. M. v. 11. μελανδρύων coniecit Censor Graecus. — S. 2. v. 2. κολλάβων. v. 2. verbum ἔχουσι post γὰρ recte addit. v. 4. βελτίους δὲ καὶ — εὐήλων cum V. M. v. 5. προσβοῤῥῶν ἢ ἐκ τῶν cum V. M. v. 6. ἐναχμιωτέρας. V. M. ἢ ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. A. ἐν ἀκμητέρας ὕλης πυκνῆς. An fuit οἱ ἐξ ἁρμοιοτέρας ὕλης ἢ πυκνῆς? v. 8. ξηρότερα πυκνότερα cum V. M. v. 9. βελτίων cum M. —

S. 3. v. 3. ἀσθενέστεροι mecum et V. M. v. 6. καὶ ἡ τῶν ξύλων mecum.

P. 196. v. 2. νωθεστέρα, bene! v. 3. ἡ ἐκ τῶν ὑλημάτων mecum. v. 4. δὲ ὅλως οὐ γίνονται, bene! — S. 4. v. 1. ζητοῦσιν. V. κ..χοῦσιν. M. κ.. ηχοῦσιν. v. 3. συνθεῖναι πρὸς τὴν κατάπηξιν, egregie! v. 5. παρὰ μέρος παρακεντοῦντες, optime! — S. 5. v. 3. λέγοι δὲ τὰ ὑγρὰ cum V. M. — S. 6. v. 2. τέχνας ἀλλήλοις χρησίμη. V. M. ἀλλήλας χρησίμη. v. 3. ἐμπορεύεσθαι δὲ ἄριστα cum V. M. ἐμπορεύεται A.

P. 197. v. 1. πυρία μὲν γίνεται δὲ cum A. B. V. M. v. 3. πυροὶ cum V. M. Ald. deinceps ἄριστοι cum V. et Med. 3. — S. 7. v. 2. οὐ γὰρ ἐκ τούτου. Voluit ταὐτοῦ dare. v. 3. εὐθὺ δεῖ κατὰ. V. M. cum A. εὐθυδεῖ. v. 6. γίνεται pro ἐγγίνεται, recte! deinceps ὥστε τινὲς cum V. M. v. 8. πρὸς γὰρ τὸ, male! —v. 11. δάφνης ἄριστον, egregie! igitur deinceps scribendum ἀπαθέστερον γὰρ καὶ ἐργάζεται. v. 12. πρίμνου cum V. M. Ceterum initio scriptum malim: Γίνεται καὶ ἐκ ῥάμνου. Causalis enim inepta esse videtur. v. 17. πυρεῖα solus habet. — S. 8. v. 4. αἱ λεῖαν. Divinare licebit, scriptum fuisse τὴν ὑλαίαν Ελλήθυιαν ἐφιδροῦν, quem vocant sudorem Lucinae silvestris.

P. 198. v. 1. ἐκατίνοις. V. ἐκματίνους. M. 3. ἐκματίνοις. M. 22. ἐκματίνοις (sic). deinceps τινὸς ὑγρότητος — στρογγύλης cum V. M. στρογγύλης etiam A. B.

AD LIBRVM VI.

P. 198. Cap. 1. S. 1. v. 4. οἷον ἥ τε cum V. M. v. 7. ὑπὲρ cum M. v. 8. πανταχοῦ μὲν οὖν ἴσως, recte! v. 9. περί γε cum V. M. v. 10. ὅπερ cum A. Vind. v. 12. ἡμεροκαλλὶς cum M. deinceps ἕρπυλλος. M. ἕρπυλλος. v. 13. ἀβρότονον solus habet.

P. 199. s. 3. v. 3. οὐ γὰρ ἔχουσι cum V. M. v. 5. ἠρύγγιον cum M. v. 10. ἡ δὲ τρίβολος. V. M. οἱ δὲ τρίβ. deinceps καὶ ἡ περικαρπία φυλλάκανθάν ἐστιν, ἔχει γὰρ ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ cum A. V. M. v. 13. πολλὰ καὶ τῶν cum V. M. A. v. 14. παλίουρον cum V. M. — S. 4. v. 2. οὕτως pro ὅλως solus et recte! v. 6. τὰς μεγάλας cum V. M.

P. 200. v. 2. θύμβρας φακός cum V. M. Ald. v. 4. πρὸς τούτοις ἔτι τὰ, egregie! V. M. καὶ τὰ τούτοις ἔτι, omisso

ὅμοια. Igitur distinguo: τοιαῦτα· πρὸς τούτοις ἔτι τὰ ναρθηκώδη. v. 5. ἐννευρόκαυλα — μάραθον. V. M. ἐνευρόκαυλα. A. μάραθον verum habet, sed statim ἱππομάραθον, ut ceteri libri omnes. v. 9. θείη φύσεως cum V. M. Forma ἐννευρόκαυλα restituenda hic et 6, 2, 9. ubi male ἐκνευρόκαυλα scribitur. — Cap. 2. s. 1. v. 5. λιπαρώτερον ἔχει, omisso φύλλον, cum A. B. V. M. λιμπαρώτερον Ald. v. 7. ῥόδοις addit cum V. M. v. 10. ξυλωδεστάτην δὲ γλίσχρον δὲ σφόδρα cum A. V. M. v. 13. ἰσημερίαν cum V. M.

P. 201. s. 3. v. 2. περὶ τροπὰς καὶ γὰρ ἀνθεῖ. v. 4. μελιτουργοὶ recte solus. sed idem cum ceteris εὐμελιττοῦσι v. 4. et v. 5. ἄλλως γὰρ ἀπανθήσαντος οὐκ εὐμελιττεῖν cum V. M. Infinitum modum probo, repetito φασί. v. 7. σπέρμα δὲ καὶ κάρπιμον. v. 9. οὐκ ἔτι λαβεῖν. — S. 4. v. 6. θαλάττης, recte! v. 7. διὸ οὐδὲ ἐν Ἄρκ. — ὀρίγανος cum V. sed is cum M. θύμβρας habet. v. 10. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐπὶ τῇ cum V. M. v. 11. θαλάττης. — S. 5. v. 1. Σφάκελος cum ceteris. v. 5. δύο δὲ γένη mecum.

P. 202. s. 6. v. 1. κονύζης cum V. M. — S. 7. v. 1. γένος καὶ γάρ. v. 4. ναρθηκίας et v. 9. ναρθηκία.

P. 203. s. 8. v. 3. σχεδὸν τραγῶδες plenius quam V. M. scriptum habet. v. 9. καὶ καρπὸν mecum. Edd. καὶ omittunt. — S. 9. v. 1. ὁμοιώτερα. V. M. ὁμοιότερα. v. 3. λεβορος. M. ἐλέβορος. v. 5. μάραθον, μυόφωνον, τὰ ὅμοια. Etiam V. M. μυόφωνον ὅμοια, Ceterum κώνιον versu 3. M. κόνιον V. — Cap. 3. s. 1. v. 1. ἰδιώταται solus suo more. v. 3. ὑπὲρ ὧν cum A. V. M. v. 5. δὲ νῦν cum A. V. M. v. 8. τὸ δὲ φαῦλον. V. M. καῦλον, sed Med. 22. φαῦλον a prima manu κ super φ scripto.

P. 204. v. 5. ἀγαθὸν omittit cum A. B. V. M. — S. 2. v. 6. ὥσπερ μέταλλα — αὐτοῖς. v. 7. πρὸς τὰς τομὰς καὶ τὰ προϋπάρχον τέμνουσι. v. 8. οὐκ ἔξεστι γὰρ cum V. M. v. 10. σήπεται ex correctione. — S. 3. v. 4. τετρακισχίλια στάδια. M. cum A. τετρακισχιλίας τὰ πλείονα δὲ γενέσθαι — σύρτιν ἀπὸ τῶν εὐεσπερίδων. Urbinas pergit πλείονα — σύρτην, omisso τά. M. etiam σύρτην. v. 6. καὶ ἀεὶ συνεργαζομένης, probabiliter! v. 9. φασὶ δὲ Κυρηναῖοι cum M.

P. 205. s. 4. v. 3. γίνεσθαι mecum. v. 6. καλεῖσθαι δὴ γάλα cum M. v. 8. Τούτου δ' εἶναι σπέρμα. καὶ, ὅταν cum A. B. M. v. 10. διαῤῥιπτεῖται. M. διαῤῥίπτηται. v. 12. Οὐθὲν δὲ τοῦτο cum M. v. 14. δίριψιν cum M. — S. 5. v. 2. διάφοραν. — S. 6. v. 1. μὴ καθαίρεσθαι cum M.

P. 206. v. 10. Τὴν μὲν οὖν ναρθηκώδη καὶ ὅλως τὴν

ἐξανθώδη φύσιν insigni augmento. — Cap. 4. s. 1. v. 5. τρίτου δὴ cum M. v. 18. ἀσφάραγον mecum. — S. 2. v. 2. inutile γὰρ omittit. v. 3. ἐπιδοῦντι τῷ ὑπὸ τὸ ἄκρατον cum M. qui tamen τῷ omittit. τὸ ὑπὸ τὸ ἄκρατον A. v. 4. ἔχων mecum.

P. 207. v. 7. ἐξανθοῦται cum M. — S. 3. v. 2. ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν solus. v. 4. ἢ καὶ ὁ καρπὸς cum A. B. V. M. Heins. καὶ omisit Bod. v. 5. διαφορὰν δὲ ἔχον. v. 6. καὶ μεγέθει cum M. v. 10. τὴν φύσιν cum M. v. 14. ἀτρακτυλλὶς cum M. v. 16. σκόλυμος ἠλακατηνία cum A. M. — S. 4. v. 3. ἀποφύσεις ἔχειν ὥσπερ ὁ ἄκανος, τὰ δὲ μονόκαυλα καὶ μὴ ἔχειν, ὥσπερ ὁ κνῆκος, insigni augmento, quod Plinius vertendo reddidit. v. 5. ῥύτρος. M. ῥύτρεις.

P. 208. v. 1. ὑστάτοις cum M. v. 2. ὥσπερ καὶ ἡ cum M. — S. 5. v. 5. σπληνίοις cum ceteris libris omnibus, qui σπληνίοις habent. v. 11. πώγωνος cum A. M. sed sine accentu Urb. πώγον A. πωγωνὸς M. v. 12. πυκνοτέραις αἱ ἄγριαι solus, addito articulo. — S. 6. v. 3. τῇ ἡμέρᾳ cum M. v. 4. ἀδρακτυλης sine accentu. v. 6. τὸ περὶ τὸ φύλλον plene habet. v. 10. τὸ μετόπωρον cum A. B. M.

P. 209. v. 1. γίνεσθαι cum M. — S. 7. v. 3. ὅτι τότε ἀρίστην, optime! τὰς cum lacuna M. ut Ald. v. 4. ὅταν σκληρυνομένη cum M. — S. 8. v. 5. κακανίζει. A. κάκανίζει mecum M. v. 7. pro δάφνης habet πάπης. M. δακάνης. Deinceps μυρίνης Med. Equidem fere nullus dubio, scriptum olim ἀπάφης vel ἀφάκης fuisse, quae inter τὰ ποώδη memoratur et modo ἀπάτη, modo ἀφάκη vocatur, in Urbinate libro ἀπάπη. De μυῤῥίνη quid statuam, nondum excogitavi. v. 8. Παρακολουθεῖ δὲ μέχρι, recte! v. 10. μέτρον cum A. B. — S. 9. v. 1. ἐξ cum M. breviatum habet. v. 6. ἀκανθικὴ μαστίχη mecum. ἀκάνθη καὶ ἡ μαστ. M. cum Ald. — S. 10. v. 4. τοὺς ante καυλοὺς omittit cum A. M. recte! v. 6. τούτους κάκτους cum M. deinceps περιλειπόμενας cum M.

P. 210. Cap. 5. s. 1. v. 3. μυάκανθός τε σφόδρα καὶ τὸ φύλλον ἔχει σαρκῶδες πολυσχιδὲς δὲ καὶ πολύῤῥιζον ἐστὶν cum A. M. v. 7. Πληϊάδι. M. Πλειάδι. — S. 2. v. 7. πληϊάδος. M. πλειάδος. v. 10. εὐγείλοις cum M. 3. sed M. 22. a prima manu εὐγείοις habet.

P. 211. v. 3. πολλαχῇ σχιζόμενοι cum M. omisso σχεδόν. v. 4. καὶ φύεται περὶ τὰς μύλας cum M. v. 8. ἄκανθαν cum M. ἄκανθα A. B. H. Bod. deinceps ἄδωνις cum

Φυλάττεσθαι. v. 2. κόπτοντα cum Med. v. 4. τίνας αἰτίας cum Med, v. 5. οὐθὲν. v. 6. ἀσκλήπιον· ἀντεμβάλλειν.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντα solus. v. 2. τριμήνους μελιττοῦντας solus. deinceps ἀντεμβάλειν μισθόν. v. 3. τρεῖς cum vulgatis, ut v. 5. δεύτερον. — S. 8. v. 2. τρεῖς iterum cum vulg. v. 3. τὸν δὲ ἕτερον. v. 5. δ' ὅμοιον εἴρηκε τῷ — λεγομένῳ. v. 8. καὶ τέμνειν ἱστάμενον solus integre. deinceps cum Med, καὶ κατευχόμενον· ἀετόν. v. 11. ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποθνήσκει ἐνιαυτῷ. v. 12. ἐπιθέτως cum Med. ῥιζοτομιῶν in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. ὅπερ ἐλέχθη. v. 4. ῥίζα καὶ ὁ ὀπὸς mecum. v. 5. σκαμμωνίας καὶ τῆς κυκλαμίνου. v. 6. καὶ ἑτέρων· καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον solus. v. 9. ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει solus. Sequens καὶ ante πρὸς τὰ ποδαγρικὰ omittit, et v. 10. καὶ πρὸς φίλτρα plenius habet. v. 11. διδόασι δ' ἐν οἴνῳ ἢ ὄξει· τέμνουσί τε. v. 12. καὶ ἐνείραντες ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ καπνῷ.

P. 301. s. 2. v. 1. Ὁ δὲ ἐλέβορος. v. 2. ταῦτα τῇ ῥίζῃ. v. 5. τοῦ πάνακος cum Med. v. 6. τὰ αὐτὰ cum Med. v. 7. Verba omittit ea; quae altero loco supplevit. v. 10. φύσας· χρησίμη. v. 11. ἴρινον. v. 12. ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα. — S. 3. v. 2. προσθετὸν mutato accentu et omisso ταῖς sequente. v. 4. ἀπὸ κεφαλῆς cum Med. v. 6. πίνειν. deinceps ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ὠκυτοκεῖον περιάπτον. v. 9. εἶτ' ἐν οἴνῳ — ὥσπερ τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα. — S. 4. v. 4. συλλέγεται δὲ cum Med. v. 5. τότε βέλτιστον γάρ. — S. 5. v. 1. τὸ μὲν φύλλον. v. 2. πρὸς τὰ τραύματα utrumque cum Med. ut v. 3. τριβόμενον, καὶ πρὸς τά. v. 5. ἄργεμα cum Med.

P. 302. v. 1. τρίψαντα ἐλαίῳ cum Med. deinceps Ἔχει δὲ φύλλα μὲν οἷά περ δρῦς. v. 5. Verba τὸ δὲ τῆς — καθαίρειν omittit. v. 7. οἷον καὶ τῆς θαψίας καί. v. 8. λιβανώτιδος. v. 8. ὅσα γάρ. v. 9. τὰ αὐτὰ δύναται. v. 10. ὥσπερ τὸ ἐλ. — οὐθὲν ἄτοπον. — S. 6. v. 2. μαράθῳ. v. 7. συλλέγεται δὲ cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. φαίνονται καὶ τῇ ὄψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτὴ δὲ τοῦ μὲν λευκή, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφὴν αὐτῶν τοίαν· καυλὸν μὲν ἀνθερικώδη cum Med. ceteris omissis. v. 12. εὐθὺ δ' ἐκ. v. 13. ἠρτημένον καὶ — πολύριζον εὐ.

P. 303. v. 1. ταῖς πλείσταις καὶ χρησίμοις cum Med. v. 2. τὸν μέλανα καὶ ἵππους καὶ ὗς· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι. v. 8. ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται — πυῤῥάν. v. 10. εὐσμὲς ἦ, egregie! deinceps ἐλλεβορίνης. In Hippocrate Foesiano p.

P. 216. s. 2. v. 4. ἃ δῆλον ὅτι. A. M. ἄδηλον ὅτι. Verba ἀπὸ σπέρματος omittit cum A. M. — S. 3. v. 2. μᾶλλον ἀπὸ σπέρματος βλαστάνει ἤ. deinceps sequentia βλαστάνει ἢ ἀπὸ σπέρματος omittit. v. 3. ἀπὸ σπέρματος cum A. B. M. v. 4. πρυμοσχευόμενον mecum. v. 5. σπείρεται omittit cum A. M. v. 6. ὅποι καὶ ὁ ἥλιος cum M. — S. 4. v. 4. ὀσμῇ μαλακωτέρα mecum. v. 12. ἡ τοῦ ἀβροτόνου cum A. B. v. 13. τῇ ξηρότητι cum A. M. — S. 5. v. 5. εὐαξέστατος.

P. 217. v. 1. Τοῦ γὰρ ἐν. A. M. τοῦτο. v. 3. τὸν δ᾽ omittit cum M. — S. 6. v. 4. φιλοίκια cum A. M. v. 10. μεταφυτευόμενον mecum. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ἐκφαίνονται cum M. v. 4. γέρον pro ὕστερον. sed Med. versu sequente τὸ γέρον pro τὸ ὕστερον habere dicuntur. v. 11. κώδυον cum M.

P. 218. v. 4. πλείω τὸ φλόγινον. M. quoque πλείω. v. 9. καὶ ὅτι τόπον cum A. M. v. 10. εὔειλον mecum. — S. 3. v. 9. ἄοσμον cum M. v. 11. ὀρεινὸς ἄοσμος. M. quoque ἄοσμος. — S. 4. v. 1. καὶ ἄνθει τῷ. deinceps μίλακος. A. μάλακος.

P. 219. v. 2. ἐὰν ὁ τόπος εὔειλος. etiam A. M. ἐὰν habent. v. 3. χρόνιοι cum A. sequens οὖν omittit cum M. — S. 5. v. 4. ἐπικαομένης. A. M. ἐπικωμένης. v. 7. μέγιστος cum M. v. 9. ἄλλα πάντα ἄοσμα. v. 12. ῥόα cum M. ἴσα. M. ἴσα. v. 13. διαβαίνειν cum M. v. 14. χρόνῳ cum M. — S. 6. v. 1. Δοκεῖ δὲ πολύ, bene! v. 8. τῇ δὲ ὀσμῇ πολλὰ cum M. deinceps γίνεσθαι cum A. B. M. v. ultimo ἐστὶν ἱστορία, omisso articulo.

AD LIBRVM VII.

P. 220. Cap. 1. s. 1. v. 1. Ἐχόμενον e dubia Heinsianae scriptura Bodaeus fecit. v. 4. τὸ λαχανηρὸν, recte! v. 7. Εἰσὶ δή. v. 11. χειμερινὰς cum A. M. — S. 2. v. 9. κορίαννον mecum. v. 10. δὲ καὶ πρῶτον, bene! v. 14. ἀνάφαξιν. A. ἀνάφραξιν. Volui ἀνδράφαξυν dare.

P. 221. v. 1. βλίτον mecum, etiam s. 3. v. 3. v. 6. ἡ κολοκύντη. v. 10. δὲ καὶ θέρους cum M. v. 12. ῥάφανος δὲ cum A. v. 13. γήθυνον. deinceps ἐν ὅσοις. M. ἐννόσοις. v. 15. κορίαννον mecum. v. 16. οὐδὲ γὰρ cum M. bene! — S. 4. v. 2. χώρας cum A. M. v. 5. τῷ ἀέρι περισκεπὴς cum A. M.

P. 222. v. 3. ἀρότρους cum M. v. 4. εὔκρασιν M. sine accentu Urbinas. εὐκρᾶσιν recte H. Stephanus scripsit vocem ex εὐκραὴς contractam. — S. 5. v. 8. τὸ δὲ τεύτλιον, itaque coniecturam confirmat. v. 9. χρόνιοι. — S. 6. v. 3. πράσον mecum. v. 8. κορίαννον mecum. deinceps εἴπερ μὴ φυτεύεται οὐ τὸ ἀπὸ cum A. M. v. 11. τῷ δὲ καὶ τῷ ἐχομένῳ. unde verum τὸ δὲ καὶ τῷ ἐχ. efficitur.

P. 223. s. 7. v. 5. ἐγκαυλεῖ. M. ἐνκαυλεῖ. v. 7. ἔνια δὲ οὐκ cum M. — S. 8. v. 2. ἐκκαυλεῖ cum M. v. 4. ἀκρεμονικὰς restitue. — Cap. 2. s. 1. v. 3. δεῖ γὰρ mecum. v. 4. προλαβεῖν. v. 9. καὶ ἄρον habet cum ceteris, *omisit* Bodaeus.

P. 224. s. 2. v. 10. ἀφ' ὧν φύεται cum M. v. 15. ἀλλὰ μὴ διὰ τὸ χρησίμας — διὸ καὶ συλλέγουσι cum A. M. — S. 3. v. 4. ὅμως καὶ cum A. M. v. 6. τούτων καὶ αἱ ῥίζαι cum M. — S. 4. v. 3. ἀποκαύλων cum M.

P. 225. v. 2. παλινβλαστεῖς, recte! sed paulo antea ἰδίους male! — S. 5. v. 3. Ῥαφανὶς γοῦν, recte! v. 5. κηπουρῶν cum M. — S. 6. v. 5. τὰς δὲ μικρὰς ἐκ τούτων cum A. M. v. 8. οὐδὲ ἀφαιρετὸς cum A.

P. 226. s. 6. v. 2. ἀνδραφάξεως cum M. — S. 7. v. 15. εὐθὺ πολλὰς cum M. — S. 8. v. 2. ὁ γὰρ cum M. ut ad caulem referatur. v. 3. omissa restitue post βλίτου haec: καὶ τῆς ἀνδραφάξυος καὶ τῶν τοιούτων. v. 4. παρ' ὧν αἱ μὲν cum A. M. v. 5. τευτλίου καὶ habet cum A. M. v. 9. καὶ σκληρύνονται cum M. v. 12. νευροκαύλων substituit A. M. ροκαύλων mutilato. v. 13. καὶ τὸ ἄνηθον, recte!

P. 227. v. 2. πολλὰ cum A. M. v. 4. τὸ ἄνω cum A. B. M. v. 5. δὲ τοιαῦτα. — S. 9. v. 2. ταῖς εἰ, cetera in lacuna usque ad Ἡ δὲ, ut in A. 1. et M. Lacunam interpolavit Camotiana. v. 5. μονορίζων — ἁπλῶς δή. v. 11. πλαγίων γὰρ μᾶλλον. — Cap. 3. s. 1. v. 1. τὸ μὲν. v. 2. κατὰ μέρος τὰ κάτω, recte! v. 10. οὐθὲν cum A.

P. 228. v. 3. Πάντα δὴ ἐλεβοσπ. cum M. v. 4. ὥσπερ φλοιοσπέρματα cum M. v. 6. ἐλεβοσπ. v. 7. μάραθον καὶ ἄνηθον cum A. praeter μάραθον. — S. 3. v. 7. ὁ σῖτος γὰρ κἂν ἅπαξ ἀνδρυθῇ. M. ὁ σῖτος — ἀδρυθῇ. v. 9. μάλιστα usque ad v. 11. καὶ προαφ. omissa sunt in lacuna A. M. Urbin. v. 12. πολύχοα cum A. M. v. 14. ante πράσον inserit haec: Ἔστι δὲ τὰ μὲν ἀκρόκαρπα, καθάπερ ὤκιμον, egregie! v. 18. τό γε πλεῖστον mecum. v. 20. ἐκ ante παλαιοτέρων omittit cum M.

P. 229. v. 1. Post σπειρομένων lacuna est versus et di-

midiati, ut in A. M. Signa lacunae omisit Camot. v. 3. τὸ αὐτὸ ἀθρόα θεμένων cum M. εἰς τὸ ἀθρόον αὐτὸ θεμένων A. — S. 5. v. 9. post τεθῇ lacuna est versus unius usque ad λαμβάνει, ut in A. 1. et M. διαφορὰν δὲ καὶ supplevit Camotiana. v. 10. προσθεραπευθέντα cum M. v. 13. Ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα, recte! — Cap. 4. s. 1. v. 5. διαφορὰν omittit in brevi lacuna, ut A. et M. — S. 2. v. 1. οἷον τῆς restitue. v. 2. post ῥαφανίδος est lacuna versus unius usque ad τὴν δὲ μόραν Βοιωτίαν, ita enim habet. In Ald. 1. et M. lacuna pertingit usque ad τιαν, reliquias vocis Βοιωτίαν. Camotiana dedit: ῥαφανίδος γένη, κορίνθιον, κλεωνέας λειοθάλσιον, βοιώτιον. εὐαξεστάτην δὲ φασὶν τὴν κορινθίαν. Ex Urbinatis scriptura μόραν Βοιωτίαν lucramur ἀμωρέαν, quam ex hoc loco integriore olim Athenaeus excerpsit.

P. 230. v. 1. λιωθαλασσίαν. v. 2. Θρακίαν cum ceteris praeter Heinsianam. — S. 3. v. 3. τῇ θηλείᾳ cum A. v. 9. καὶ πλατείας cum A. M. — S. 4. v. 2. διαιρουμένης οὐλοφύλλου τε καὶ λειοφύλλου καὶ τρίτης τῆς ἀγρίας cum A. M. v. 5. πολύκαδος καὶ πολύφυλλος cum A. M.. omisso δέ.

P. 231. v. 2. καθ' ἑκατέραν. A. M. καθ' ἑτέραν. — S. 5. v. 6. ἀπαράβλαστον cum A. M. v. 7. πλατέων. v. 10. κηπουριακοῖς. unde κηπουρικαῖς efficio. — S. 6. v. 4. τὰ δὲ cum A. deinceps μανότερα scribe. v. 8. ἐμφερέστερον.

P. 232. v. 1. τὰ γένη cum ceteris praeter Bod. v. 2. κνίδα cum M. v. 6. διαφέροντα cum A. M. v. 7. φύσει γὰρ σχιστὸν cum A. M. v. 8. κοιμήσεως ἀργὸν, ἅμα cum A. M. v. 14. σπερμοφυῆ cum A. M. — S. 8. v. 3. Ἔστι δὲ, et paulo antea ἄτονα cum A. M. v. 9. πλέονα. M. πλέον. — S. 9. v. 3. ἐν ἴσῳ cum M. deinceps τὰ μὲν ἄλλα cum A. M.

P. 233. s. 10. v. 10. γήτειον cum A. M. v. 13. σπείρουσιν αὐτὸ καὶ οὐ φ. cum A. M. — S. 11. v. 4. ὀψίων cum M. recte! v. 5. ὅθεν ἑξήκοντα cum A. M. v. 13. παρὰ τὰς ὥρας cum A. M.

P. 234. v. 2. γελγιδοῦται integrum habet. — S. 12. v. 6. καὶ τοῦ κρομμύου· ἀλλὰ τοῦ μὲν σκορόδου supplet cum Gaza. unde coniectura nostra verae scripturae cedat. v. 12. σκόροδον ἐπὶ τῆς σφύριγγος σκόροδα cum A. M. v. 15. γενέσεων, recte! γενεῶν M. — Cap. 5. s. 1. v. 12. τὰ πλεῖστα cum A. M. v. 14. ὕδωρ omittit cum A. M.

P. 235. v. 3. δυσμανῆ cum A. M. quod restitue. deinceps ὀχετῶν, εὔχρηστα cum A. M. v. 4. τῆς ante πόας omittit cum A. M. v. 6. τὰ ante γόνιμα om. cum A. M. v. 14.

πεινῆν cum A. M. v. 15. κηπούρων cum M. — S. 3. v. 3. τὸ τῶν πράσων μεγέθει καὶ τὸ cum M. v. 5. σπερματικοὺς cum A. M. v. 7. γλίσχρως. M. γλίσχροι. v. 8. Ἅπαντα δὲ recte, cum A. — S. 4. v. 1. γίνεται cum A. M. v. 4. ἄλλοις δὲ πλείοσιν cum M. v. 5. πρασιοκουρίδες, duplici scriptura confusa. πρασικ. A. M. v. 7. φιλόπονον cum A. M. v. 8. ἐν αἷς κοιμᾶται ἐν τῇ κόπρῳ cum A. M.

P. 236. v. 5. διὰ τούτων cum A. M. — S. 5. v. 5. ἄλως sine accentu. v. 7. ὤκιμον cum A. M., v. 10. ἀλλὰ δι' ἕνα — βελτίω· διὰ δὲ τρεῖς οὐδὲν χείρω· τὸ δ' ὑπέργαῖον cum A. M. E scriptura maiuscula ὑπεργαῖον facilius potest ὑπερπαῖον quam ὑπεραῖρον aut ὑπερτεῖνον effici. In reliquis verbis nondum possum ἐνάενα probare, sed dubius haereo.

P. 237. Cap. 6. s. 1. v. 8. τά τε πολλὰ cum A. M. — S. 2. v. 10. τελεούμενος.

P. 238. s. 4. v. 3. τὸν δὲ καυλὸν cum A. M. v. 5. γυναικῶν. v. 6. εἰρημένοις cum A. M. — Cap. 7. initio omittit περὶ cum A. M. v. 2. ὅλως ἐγγειποιῶδες. A. M. ἐγγειποωδές. v. 7. κιχόρη. v. 8. κιχοριώδη. v. 10. κιχορίῳ. deinceps scribere oportet ἔνθρυσκος. v. 11. Aldina 1. ita habet: μυρία ἄλλα καλοῦσιν ὃ τὴν μὲν ῥίζαν. Urbinas autem: καλοῦσιν, σκάνδιξ καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα σκανδικώδη, τραγοπώγων· οἱ δὲ κόμην καλοῦσιν, ὃ τὴν μὲν ῥίζαν.

P. 239. v. 3. παγητὸν cum A. M. v. 5. ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. — S. 2. v. 3. ἔνια δεῖται, omisso γάρ, Med. 3. v. 6. στρόχνον A. M. v. 7. εὐκήπευτον. Med. εὐβηπέοτον. Videtur igitur στρύχνον κηπαῖον Dioscoridis 4, 71. dicere voluisse. v. 11. ὧν δὲ cum A. — S. 5. v. 6. ἀφάκης mecum, ut v. 7. κύνωπος. v. 8. πληϊάδα — κιχορίου. v. 16. ἐν τοῖς πρότερον mecum.

P. 240. v. 2. ἐπίμετρον. v. 2. οἷς. v. 3. ἀφίησι. v. 4. ἡ μὲν ἀπηγηράσαντος. v. 10. ἄοσμοι. — Cap. 8. s. 1. v. 2. ποιωδῶν. v. 4. σίκυς ἄγριος cum M. v. 8. περιαυλόκαυλα. v. 10. ἐπετίνη καὶ ἀπαρίνη. — S. 2. v. 2. τὰ μὲν γάρ, recte!

P. 241. v. 3. πράσον mecum. — S. 3. v. 2. τὰ μὲν γὰρ mecum, ut v. 3. ἀμφοτέρως, et v. 4. ἄνθεμον, et v. 5. ἀφύλλανθες. v. 6. ἀπάπη — κρεπὶς. v. 7. ἄνθεμον mecum. — Cap. 9. s. 1. v. 6. καρποφόρον, recte! v. 10. σμίχου. v. 11. αὐτὰ μὲν ὡς ἁπλῶς cum A. M. v. 14. μέγισται, et v. 15. ἐδώδιμαι. — S. 2. v. 2. δένδρεσι, bene!

P. 242. v. 2. ἀνθικοῦ cum A. M. v. 4. ἄκρατοι cum M. v. 6. ἄνθησιν cum M. v. 9. κιχόριον. — S. 5. v. 9. ἐρευ-

θιδάνου δ' ὥσπερ, omisso αἱ, cum M. — S. 4. v. 4. λεπυρώδεις cum A. M. v. 5. ᾗ ὅσαι cum M. v. 7. ψαθυραὶ cum M. ψαθηραὶ ceterae Edd. v. 8. ἄφλοαι, quod non spernendum. Hesychii ἀφλοῦς, ἀφλοῖο huc pertinere videtur.

P. 243. v. 1. οὐδὲ πικραὶ cum M. — S. 5. v. 1. Διαφορὰ cum M. v. 8. καὶ δριμύτητι addit cum M. — Cap. 10. s. 1. v. 2. ἑκάστων cum A. M. v. 5. τῶν σπερμάτων οὔτε τῶν σπερμοφυῶν supplet cum A. M. v. 7. θερμὰ cum ceteris, et paulo antea πάσχον cum A. M. Videtur θερινὰ scriptum fuisse. v. 8. βλαστήσει καὶ τῇ ἀνθήσει cum M. deinceps ὅτε cum A. M. — S. 2. v. 2. κἂν ταύτῃ cum M.

P. 244. v. 8. καταλαμβάνει cum M. v. 9. ἀφακην ἦρος habet, sed sigma a correctione, ita ut rasura post eam literam appareat. ἀφακην κρος Med. deinceps ἀνεμωλία cum Ald. ὁ ἀνεμωλία Med. — S. 3. v. 4. ὁ ἀσοκίχλης cum A. M. v. 9. ὀψιβλαστῇ πλὴν εἴ τις ὑποθοῖτο τοῦ ἔτους τὴν ἀρχήν. τινὰ πρὸς τῇ ἵνα ζῇ. sed legi potest etiam ἐστί. M. ὀψιβλαστῇ ἵνα ζῇ. καὶ αὐτῶν. sed Ald. ὀψιβλαστεῖ ἵνα ζῇ habet. Supplementi insignis postrema verba vitiosa alii extricabunt. — S. 4. v. 4. ἐνισχῶνται, A. M. ἐνισχῶντες. v. 10. καὶ περικαταλαμβάνεται. v. 13. τὰ δὲ καὶ μετὰ cum M.

P. 245. s. 5. v. 5. πόλιος καὶ addit cum M. — Cap. 11. s. 1. v. 4. post ἱστορίας lacuna versus unius est, ut in M. Ald. Camot. deinceps ὅσα μὴ cum M. v. 6. μυοφόνα. A. M. μυοφῶα. deinceps κἂν εἴ τι — τοιοῦτο cum M. v. 8. ἢ φύλλοις cum M. — S. 2. v. 2. ἄχυνωψ. deinceps ὑπό τιν. . . . . . μενος. A. ὑπο . . . μενος in lacuna habet. v. 8. ἀθαροίδη cum M.

P. 246. s. 3. v. 3. ἀπάτης. M. ἀπάτης. v. 4. αἱ ῥίζαι cum M. v. 5. θάττους, ὁ δὲ cum M. v. 8. παραβλαστητικὸν cum M. v. 10. ἐκλαχανίσωνται cum A. M. — S. 4. v. 2. ὑποχώρησις cum A. M. v. 3. καὶ ἡ γλυκυτέρα. M. καὶ ἡ γλ. deinceps χανδρου ἀλλα. M. χανδρύ ἀλλα. v. 6. προϊανθής. A. M. προϊανθείς.

P. 247. Cap. 12. s. 1. v. 1. καὶ καθὰ. A. M. καὶ καθὰ καί. — S. 2. v. 5. ἀποφυλάσσωσιν cum M. ἀποφυλλάσσωσιν A. v. 7. μὴ διαβλαστάνῃ cum M. — S. 3. v. 2. τε καὶ ἑψηθεῖσα. v. 6. παρὰ omittit cum A. M. v. 7. συλλέγει cum A. M.

P. 248. Cap. 13. s. 1. v. 11. κρόκου δ' ἔτι mecum. — S. 2. v. 2. οὐδ' ἄνθος, recte! οὐκ ἄνθος A. M. v. 5. restituε βολβὸς καὶ τὰ βολβώδη. v. 6. ἀσφόδελος sine articulo cum M. v. 8. ἀνθερικώδης. v. 11. χρώματι cum M. —

πεῖν τοῦ γε χρόνου — διάστασιν. v. 8. τριάκοντα μάλιστα ἢ οὔ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύκω. M. φαλήκῳ. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κάλαμος, τοῦ δὲ κυάμου κοῖλος, ὁ δὲ τοῦ κυάμου κοῖλος ἄλλων χεδρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλώδους cum A. M. v. 11. ἀπό γε mecum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῆ, omissa negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη τὰ διῃρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμογενῆ scribendum, et bis quidem hic, semel illic. v. 5. δυσαλθατώτερον cum A. M. v. 13. rectius Edd. ἐγχυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλὴ cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo antea ἄστοιχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλεῖστον ἑξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλλου cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναι καί. Medicei tantum καὶ addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καχρυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καγχρ. cum M.

P. 265. v. 1. ἢ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τὰς, eaedem Edd. v. 2. φυσικωτάται Codex Urb. v. 6. Αἰνείαν. Med. ἔννοιαν. sequens οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὁ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πόῤῥω. Med. mutile Ἀσίου πόῤῥω. v. 13. Πισσάταις solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλέον cum M. v. 3. καὶ πολλοὺς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα mecum. — Cap. 5. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιοῦσιν cum A. M. unde τῶν γ' ἄλλων efficio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόβορα. Edd. ἐλλέβορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καί. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τὰ cum M. v. 8. ἑκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὡραίοις ἀρότροις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιφνῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἄροτος ἀμείνων εἶναι. χείριστος δὲ σπόρος ἐν ταῖς ἡμ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμιβρόχοις. Med. ἐπὶ πάντ'

P. 255. s. 3. v. 5. τοὺς χειμῶνας mecum. v. 6. γὰρ omittit cum M. — S. 4. v. 2. τούτων γε. M. τούτων δὲ. v. 3. πυρῶν τέ τι cum M. v. 4. τρίγονον, margo τρίμηνον. A. τρίγωνον. v. 6. Med. hic et fere ubique σχεδροπῶν. v. 8. ὑστερήσωσι cum M. v. 9. δεῖ ἰσχὺν, corr. δι'. ἰσχ. v. 10. ὡς οὐ δυνάμενα cum A. M. v. 13. εἴπωμεν. v. 15. χρόνιοι. — S. 5. v. 7. γὰρ καὶ cum M. v. 10. ἠρινοῖς. M. ἐρινοῖς.

P. 256. s. 6. v. 4. τριταίαν — φασι — τεταρταίαν. v. 8. ἀρόσῃ. M. ἀρώσῃ. deinceps ἀνόμοια cum M. et τυγχάνῃ solus. — S. 7. v. 4. γῇ ὡς ex corr. prius erat ιος. — Cap. 2. s. 1. v. 5. σταχύας. v. 8. τὸ ἀμφοῖν. v. 10. σχεδροπὰ M.

P. 257. v. 1. καθ' ὃ cum A. v. 7. οὖν πῇ cum A. M. v. 8. τῷ πάντα mecum. v. 10. τρισὶν cum A. M. v. 12. καὶ ante τοῖς τοιούτοις omittit cum A. M. v. 14. τὴν μὲν ῥίζαν — προωθεῖσθαι omittit cum A. 1. 2. M. v. 15. τὸν μὲν βλαστὸν cum iisdem. v. 18. διαμερῆ cum A. M. — S. 3. v. 9. διὸ καὶ ταῤῥώδη καὶ πολύκλαδα καὶ πολύκαυλα πάντα τὰ τοιαῦτα, egregie! ῥίζαι ταῤῥώδεις frugum sunt 6, 7, 4. Med. τὰ ῥώδη habent.

P. 258. v. 1. ἐναντίωσίς τις ἑκατέρων cum A. M. sed ἑκατέρῳ Ald. v. 2. ὄντα addit cum M. v. 3. ἔχει cum M. v. 6. τοιοῦτον. deinceps κριθωνίας cum M. — S. 4. v. 9. πρὶν οὖ cum M. — S. 5. v. 11. ἀθρόος cum M.

P. 259. s. 6. v. 1. τελειοῦνται cum M. v. 3. πυρὸς μὲν καὶ cum A. M. deinceps recte τετταρακοσταῖα solus. v. 4. καὶ τίφη cum M. v. 5. τεσσαρακονταῖα Edd. sed recte τετταρακοσταῖον Urb. v. 6. ἀνθεῖν — τελειοῦσθαι cum A. M. v. 8. τετταράκοντα. — S. 7. v. 5. πυροὶ δὲ ἐν τῷ ἑβδόμῳ. Ald. ἐν τῷ ἑβδόμῳ non habet, sed lacunam signat. Ceterae Edd. ἐν τῇ ἑβδ. v. 6. Post ἑβδόμῳ addit θερίζονται et pergit περὶ δὲ τὴν Ἑλλάδα πυροὶ μὲν ἐν τῷ ἑβδόμῳ. — S. 8. v. 1. λέγονται cum M. v. 2. Μεσηνίας cum A. M. v. 8. καὶ ὕλην. M. καὶ ὕλην.

P. 260. v. 1. ἢ τετταράκοντα ἡμέραις cum M. v. 2. σπαρθέντα a prima manu. v. 5. ὄψιμα cum ceteris. v. 6. δεινὴν τινα solus. — S. 9. v. 4. πρώϊον οὕτω cum Gaza. v. 7. σπείρουσιν εἶτα πάλιν εἶτα cum M. v. 10. ἐν Κιλικίᾳ cum M. — S. 10. v. 1. τὴν αὐτὴν διφορεῖν. A. M. διαφορὰν. omnes tres sine sequente ἔχειν. deinceps ἐν ᾧπερ γε ἅπαξ αἱ ἄλλαι cum A. M. unde scribo: τὴν αὐτὴν διαφέρειν ἐν ᾧ περ γε ἅπαξ αἱ ἄλλαι. v. 4. οὖν ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ cum A. M. v. 5. χώρας οὐ πολλὴν οὐδεμίαν ὡς εἰ-

πεῖν τοῦ γε χρόνου — διάστασιν. v. 8. τριάκοντα μάλιστα ἢ οὔ, bene!

P. 261. v. 4. τὰ ἐφαλύκω. M. φαλήκῳ. — Cap. 3. s. 2. v. 2. καλεῖται κάλαμος, τοῦ δὲ κυάμου κοῖλος, ὁ δὲ τοῦ κυάμου κοῖλος ἄλλων χεδρόπων cum M.

P. 262. v. 3. πάντες τοῦ χυλώδους cum A. M. v. 11. ἀπό γε mecum. — S. 4. v. 3. ἡ δὲ καλαμώδης cum M. — S. 5. v. 6. ἡμῖν τοῖς ἄλλοις cum A. M.

P. 263. Cap. 4. s. 1. v. 1. τὰ ὁμοιογενῆ, omissa negatione μὴ cum M. quae tamen necessaria videtur. Est enim quod capitis antecedentis initio τὰ ὅλα γένη τὰ διῃρημένα dicitur. Sed utrobique ὁμογενῆ scribendum, et bis quidem hic, semel illic. v. 5. δυσαλθατώτερον cum A. M. v. 13. rectius Edd. ἐγχυλότερον. v. 14. καὶ μαλακώτερον cum M. — S. 2. v. 3. ὁμαλή cum A. M. Scribo igitur ὁμαλής. Paulo antea ἄστοχος cum M. v. 4. Τῷ μὲν οὖν cum M. v. 10. et 11. δίστοιχοι — τρίστοιχοι — πεντάστοιχοι cum M. v. 12. πλεῖστον ἑξάστοιχον, τοιοῦτόν τι cum M. v. 14. πολυστοιχότεροι cum M. v. 15. παραβλαστητικὴν solus. v. 18. φύλλου cum M.

P. 264. v. 6. αἱ δὲ μέλαιναι καί. Medicei tantum καὶ addunt, quod recepi. — S. 3. v. 9. καγχρυδίας cum M. v. 14. πολύχοι cum M. recte. Ald. πολυόχοι. Ita v. 15. recte ὀλιγόχοι cum A. M. v. 19. καὶ ὁ καγχρ. cum M.

P. 265. v. 1. ἢ τοῖς πρότερον. Omisit τοῖς Heins. Bod. deinceps κατὰ δυνάμεις, omisso τάς, eaedem Edd. v. 2. φυσικωτάται Codex Urb. v. 6. Αἰνείων. Med. ἔννοιαν. sequens οἱ omittit cum A. M. postea ἡμέραις cum Med. — S. 5. v. 8. καὶ ὁ ἐν τῇ cum M. v. 11. Ἀσίαν οὐ πόῤῥω. Med. mutile Ἀσίου πόῤῥω. v. 13. Πισσάτοις solus.

P. 266. v. 1. ὥσθ' εἴ τις πλεῖον cum M. v. 3. καὶ πολλοὺς cum M. v. 6. οἱ μὲν σκληροὶ οἱ δὲ μαλακοὶ cum A. M. — S. 6. v. 9. ἡ αἶρα mecum. — Cap. 5. s. 1. v. 7. τῶν τε ἄλλων οἱ ποιοῦσιν cum A. M. unde τῶν γ' ἄλλων efficio.

P. 267. v. 3. πάντα τὰ ἐλλόβορα. Edd. ἐλλέβορα. v. 8. καθάπερ ὁ cum M. ut paulo antea τὰ δὲ καί. — S. 3. v. 7. Πίσου γὰρ τὰ cum M. v. 8. ἑκατέρων cum M.

P. 268. v. 2. οὖν τῶν cum A. B. M. — Cap. 6. s. 1. v. 2. ὡραίοις ἀρότροις cum M. v. 4. ἀνταρκεῖν. v. 6. ἐπιφυῆς cum ceteris libris. Deinceps ὡς ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ἄροτος ἀμείνων εἶναι. χείριστος δὲ σπόρος ἐν ταῖς ἡμ. sed A. ἐπὶ πάνθ' ὁ πρῶτος ταῖς ἡμιβρόχοις. Med. ἐπὶ πάντ'

πρ. ἡμ. v. 12. ὅτι ὁ κύαμος cum M. — S. 2. v. 5. λέον. — S. 3. v. 2. κόπρησις cum ceteris, sed statim add- it τοῖς σπέρμοις.

P. 269. v. 1. ἐξεργάζεσθαι. — S. 4. v. 5. κενουμέναις cum ceteris. v. 7. καὶ κριθῆς cum M. — S. 5. v. 8. ὁ λευκὸς τοῦ πυροῦ cum A. — ὁ λ. τοῦ πυρὸς M. deinceps συμφέρει cum A. M. v. 12. πολὺν cum M. — S. 6. v. 2. καὶ κριθὴν δὲ cum Med.

P. 270. v. 7. τὴν χώραν cum M. — Cap. 7. s. 1. v. 2. φθειρόμενον cum M. et Gaza. v. 4. δὲ ante τοῦτ' omittit cum M. v. 5. εὐύδροις Ald. ἀνύδροις Urb. Med. v. 7. ἀπειρῶνται· αἰτιῶνται γάρ. v. 8. γὰρ τὰ τοῦ cum A. M. v. 12. δασύτης καὶ τῆς τοῦ αἰγίλωπος cum A. M. v. 13. ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανεῖς γίνονται καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἦρος. Unde suspicor scriptum fuisse: ἡ γὰρ δασύτης καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος (nempe φύλλοις) ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκφανὴς γίνεται ἐν τοῖς τοῦ αἰγίλωπος τοῦ ἦρος. Sed videntur verba καὶ τοῖς τοῦ αἰγίλωπος temere ex antecedente membro repetita esse. v. 13. Τοῦτο μὲν οὖν cum M.

P. 271. v. 2. καρπὸς. M. καρπὸς. unde καρποὺς scribo. deinceps καὶ μάλιστα δὲ, recte! v. 5. χειρίστη νήπιος. M. χειρίστην νήπιος. deinceps v. 6. καὶ περὶ πυκνοσπορουμένων cum M. Quid in vitioso νήπιος lateat, nondum excogitavi. v. 8. ὀλίγου δε. M. ὀλίγου δέ. — S. 3. v. 6. particulam εἰ recte omittit cum M. v. 7. οὐδὲν cum M. v. 9. iterum εἰ omittit cum M. v. 11. ὅρμινον. — S. 4. v. 6. μακρὸν cum A. M.

P. 272. s. 5. v. 3. κράστιν solus. v. 5. ἔκπλαγῇ videtur a prima manu fuisse. v. 6. ἀτελὴς bene cum M. v. 8. κατατονουμένων cum M. v. 10. καὶ οἱ στάχυες cum A. M. v. 12. τοιοῦτον cum M. — S. 6. v. 5. ἔκφορα solus.

P. 273. s. 7. v. 1. ἄλλα δὲ ἄλλα Med. verum Urb. habet. v. 4. μικρὰ cum A. M. v. 8. καὶ εἴκοσιν cum A. M. — Cap. 8. s. 1. v. 8. ψυχικῶν cum M. unde ψυχινῶν scribo, ut 6. pl. 4, 23, 4. Sed initio capitis superest vitium in verbis καὶ ὅλως γένη πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν. quae G. vertit: atque in totum generi genus certum respondet, etiam inter ipsa unigena. Verbum aliquod additum legisse videtur, certe γένος πρὸς γένος reddidit. An fuit καὶ καθ' ὅλα γένη πρὸς γένος, καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν? v. 10. ἀποχωροῦμεν etsi nullus liber habet, certum tamen videtur. v. 13. ἔτι ἀσύμφωνα τῇ ὥρᾳ cum A. M.

P. 274. v. 1. θεωρητέον omittit cum A. M. — S. 2.

stituit, quanquam plures etiam θερμασίαν pro calore usurpaverint scriptores Attici. v. 7. ἢ ἁπλῶς cum A. M. v. ὥσπερ εἰκόνα δόξειεν cum M. ὥσπερ εἰκόνες δόξαιεν A. S. 8. v. 2. εἶναι καὶ cum M. v. 3. τὴν ἔκφυσιν solus. v. ὑπὸ τῆς omittit cum A. v. 8. ὑπαπορροῦντες cum A. M.

AD LIBRVM IX.

P. 282. Cap. 1. s. 1. v. 3. δύναμιν δὲ ἔχει cum A. v. 8. καὶ ante μάλιστα mecum. v. 13. ἀτρακυλίδι M. v. 14. τοῖς ἐν ἄλλῃ cum M. deinceps Δῆλον δέ, ἐστιν δῆλα ταῦτα τοῖς cum M. — S. 2. v. 4. τερεμίνθου cum M. unde τερεβίνθου hic et ubique restitui velim. v. προύμνης cum M.

P. 283. v. 6. σμύρνα. M. τὴν σμύρναν. v. 8. Med. — S. 3. v. 6. πρότερον cum M. v. 8. Πελοπον Med. v. 9. τὴν Μήδειαν. v. 12. τὸ ὑποσελίνου cum M. v. 13. restitue σκαμμωνίας. deinceps καὶ ἄλλων Urb. cum M. — S. 4. v. 3. η σμυρναν ἦτ ἀναβλαστανεν. M. ἡ σμύρνα ἥττων ἀναναβάνει ἐν. v. 6. κρεινωνία. M. κοινωνία.

P. 284. v. 1. ἔχουσι cum M. — S. 5. v. 2. ἐντομῆς M. ἅπαν τομῆς. v. 4. ἀξιόλογα omittit cum A. M. deinceps ἐπὶ cum ceteris libris. v. 6. δι' ὃ κἂν ἀφέλκουσιν. A. M. διὸ κἂν ἀφελκῶσι. Unde probabilis fit partim emendatio Censoris Graeci, qui, omissis particulis διὸ et ἄν, scribi voluit δακρύου, οὐκ ἀφελκοῦσι. Verum si verbum postremum ab ἕλκος derivandum sit, tum praestat ἀφελκῶσι scribere, quanquam etiam cap. 2, 1. ἀφελκοῦσι τὰς τερμίνθους vulgo legebatur. Verbum ἑλκόω et ἀφελκόω ubique usurpavit Theophrastus. Quare, cum arbores, quarum fructus in usu est, ut amygdali, vulneratae fuisse non videantur ad gummi colligendum, malim equidem scriptum διὸ καὶ οὐκ ἀφέλκουσι, non detrahunt lacrimam in arbore sponte consistentem. — S. 6. v. 2. ἀλλὰ τοῦ μὲν cum M. v. 6. πρός τε cum A. M. deinceps ὡραιότατοι. postea A. τοῖς δὲ πλείσταις. v. 7. τερεβίνθου hic quoque malim. v. 10. ἀλλ' οἷς cum A. M. — S. 7. v. 2. ἡ καὶ τούτων cum M. v. 4. ἐντέμνεσθαι mecum. v. 6. καὶ καλοῦσι cum M. v. 10. τὴν ὥραν, omisso δέ, cum M. v. 11. ἐντομῆς mecum.

P. 285. v. 1. σιλφίου cum M. σιλφίῳ A. — Cap. 2. s. 1. v. 1. γίνεται τόνδε τὸν τρόπον cum A. M. v. 3. δαίς M. ἤδεις. — S. 2. v. 2. ἡ τερμινθίνη cum M. ἡ τέρμινθος A. v. 10. φοινικανθέσιν. — S. 3. v. 2. φοινικ

omisso οἱ. — S. 2. v. 2. σπερματικῶν c. cet. v. 5. ἴσως οὐκ ἔχει c. Med. v. 7. συσαρκία c. cet. v. 12. μεθιστάναι malim. v. 13. ἀκυλίαι cum ceteris. — S. 3. v. 3. ὅταν μάλισθ' c. cet.

P. 349. Cap. 10. s. 1. v. 2. καὶ οὐχ ἅμα c. Med. v. 8. κράσιν ubique, sed hic inter κρα et σιν multa est rasura. — S. 2. v. 2. καθέκαστα ubique. v. 5. ῥοιᾶ. v. 9. μηλια, sed apparet correctoris μηλέα. v. 10. scriptura inter πρωιβλαστεῖ et —στῇ dubia. — S. 3. v. 2. καὶ ὑγρότης καὶ μαλακότης c. Med. partim et ceteris.

P. 350. v. 9. ὁρωμένη μὲν γὰρ ἀνδράχλη — σίκυμος c. Medic. — S. 4. v. 3. οὐ δύναται c. Med. v. 6. τελέωσιν. v. 10. ταῖς ὥραις c. cet. v. 11. ποιώδη sine rasura: fere enim ubique scriptura inter ποώδης et ποιώδης cum vestigio rasurae variatur. — S. 5. v. 4. verba γινομένων — ὑδάτων versu 7. post πρωϊαίτερα collocat c. ceteris. v. 7. πρός τε et v. 8. μικρότητι habet, utrumque c. Med. v. 9. οὐθ' ἴσως. v. 10. καὶ ψυχρότητι omittit c. cet.

P. 351. s. 6. v. 2. ἀναμένειν τελείωσιν· τὰ δὲ καὶ βλαστή. τελέως δὲ καὶ ἀκίνητα ὄντα — ποιώδη. — S. 7. v. 5. διδομένης c. cet. v. 6. γίνεται γὰρ cum Med. quod dare volui. Sequens προσομβρῆν idem cum Med. firmat. v. 9. πρωϊόκαρπα c. Med. v. 11. εἴτε καὶ cum Med. et v. 12. ordinem verborum inde mutatum firmat. v. 14. πρῶτον ἴσως. Temere omissum ἴσως in editione nostra.

P. 352. Cap. 11. s. 1. v. 1. μόνον ὃ πρὸς cum Med. v. 3. ὁμοβλαστάνει — ὁμοιοκαρπεῖ cum Med. v. 7. ζώοις πλάγια τοῖς μὲν c. cet. — S. 2. v. 2. λαμβάνουσα c. Med. unde λαμβάνουσι scribo. v. 3. 4. 5. Verba Τῶν δὲ — εἰπεῖν collocat v. 6. post καταλύβοι cum ceteris. v. 7. μηδαμῇ, sed post δ rasura apparet. v. 10. εὔλογον εἰπεῖν cum ceteris, quod Heinsiana in εὔκολον mutavit. — S. 3. v. 1. ἡ μὲν γὰρ ἄμπελος ἡ μαινομένη confirmat. v. 4. ὑπόλειμμα τὰ c. cet. v. 7. μελία c. cet. v. 9. καὶ omittit cum Med. v. 12. εὐπορουμένοις, quod Gaza reddidisse videtur.

P. 353. v. 3. ἀρχῶν δὲ c. cet. quod restituendum censeo; ut sensus constet, initio εἰσὶ δ' οἱ πρῶται, scilicet βλαστοί, scribendum existimo. v. 4. ἴσοι. — S. 5. v. 4. εἰ ἐν εὐδεινῷ, sed iota minusculum desuper additum. — S. 6. v. 2. ἂν γένοιτο recte solus. deinceps διάληψις ἢ τ' ἐκ τῆς γῆς. v. 11. δι' ἀρκείας — δι' ὧν τὰ μὲν τὴν ἰδίαν. v. 12. τρίτον δὴ confirmat.

P. 354. v. 4. δῆλον ὅτι ubique. — S. 7. v. 4. Ὁ δή.

unde scribo: φύλλον δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβανωτοῦ (sc. δένδρου) δαφνοειδὲς καὶ λεῖον, τὸν φλοιὸν δ' εἶναι τὸν τῆς σμύρνης ἀκανθώδη καὶ οὐ λεῖον, [τὸ] φύλλον δὲ προσεμφερὲς ἔχειν et reliqua. Bis igitur vocabula φύλλον et φλοιὸς his in duobus locis permutata a librariis fuerunt. Quodsi scriptura Codicum omnium, δαφνοειδὲς καὶ λειόφυλλον εἶναι (sed Urb. M. δ' εἶναι), praeferenda cuiquam videatur, tum id ipsum λειόφυλλον mutandum erit in λειόφλοιον, hac fere ratione: φ. δ' ἔχειν τὸ τοῦ λιβανωτοῦ δαφνοειδὲς, καὶ λειόφλοιον δ' εἶναι· τὸ δὲ τῆς σμύρνης (δένδρον sc.) ἀκανθῶδες καὶ οὐ λεῖον, φύλλον et cet. Atque hanc rationem equidem praefero, quia ita minima vulgatae et Codicum scripturae mutatio fit.

P. 291. v. 10. τηρεῖν δε χειμους ἄραβας. M. δὲ ἔχειν τοὺς ἄρ. A. δ' ἔχειν τοὺς Ἄρ. — S. 6. v. 2. τὴν αὐτοῦ. A. M. τὴν ἑαυτοῦ. v. 5. πρασθῆναι, unde πραθῆναι efficio. v. 7. ὅς τις δ' ἂν — M. ὅς τοῖς. rectum prius. v. 10. Τὸν ἱερέα. M. Τὸν ἱερέα δὲ. v. 12. τοῖς κυρίοις cum M. — S. 7. v. 3. σχινίσιν. M. σχινίσι. v. 5. εὐοδμότερον M. v. 6. παρηκμακότων, bene! v. 7. τὸ δ' ἐκ τῆς solus.

P. 292. v. 2. εὐοδμότερα solus, bene! — S. 8. v. 2. τὴν δὲ γῆν cum M. v. 9. καταγόντων mecum; deinceps διέφερε τοῦ τῆς τερμίνθου. unde τῶν τῆς τερεβίνθου efficio. M. ἑρμίνθου habent. — S. 9. v. 6. τοῦτο. deinceps ὁ λιβανωτὸς omisso ὅτι cum A. M. v. 10. θεραπείας cum A. M. omittit, ut vulgatum γεωργίας. — S. 10. v. 2. ἰδίως et v. 4. ὧν ἐπάρχουσιν, sc. οἱ Ἄραβες, coniecit Censor Graecus. v. 5. ἀνδρῶν cum A. M. v. 11. ἐνδέχεται omisso γὰρ cum A. M. v. 14. λόγῳ cum M.

P. 293. v. 1. πλέον cum M. v. 5. ὁμόχρω cum M. unde ὁμόχρων efficio. v. 6. σμύρνης σχεδὸν τοσαῦτα ἀκηκόαμεν ἄχρι γε τοῦ νῦν cum M. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἀμφότερα τάδε solus. v. 5. ὅλον τὸ cum M. — S. 2. v. 1. θαμνώδες μὲν καὶ ἔτι μᾶλλον φρυγανῶδες εἶναί φασι, bene!

P. 294. s. 3. v. 2. παχυτέρας cum M. deinceps ἰνοειδὲς. M. ἰνῶδες. v. 3. περιφλεῦσαι cum A. M. Proprium Atticis vel commune potius his et Ionicis scriptoribus tempus hoc fuisse videtur a περιφλοίζω, περιφλύω derivatum. τειχέων πυρὶ περιπεφλευμένων Herodoti 5, 77. compararunt iam alii cum Aristophaneo Nubium versu 395. τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει de Iovis fulmine. v. 8. διὸ τὸ μὲν cum M. — Cap. 6. s. 1. v. 5. δένδρον. Med. δένδρος. v. 6. ἔχει cum M. v. 7. ἔλλευκον cum M. — S. 2. v. 3. πήγνουσι, καὶ. M.

γνίγνονται καὶ. v. 8. πολὺν cum M. πολλὸν A. v. 10. κεκραμένον cum M. hic et mox pag. seq. v. 1.

P. 295. s. 3. v. 2. τῶνδε cum A. M. v. 3. τίμια cum A. M. deinceps τὴν ἐργασίαν cum A. M. v. 5. βρέχεσθαι γὰρ solus, recte! — S. 4. v. 3. ἀγγείδια. M. ἀγγεῖα διά. — Cap. 7. s. 1. v. 5. post Ἀντιλιβάνου addit: ὁ γὰρ Ἀντιλίβανος μακρὰν ἀπέχει τοῦ Λιβάνου. v. 9. ἀνεξηρασμένῳ cum M. Equidem ἀνεξηρασμένῳ praefero. — S. 2. v. 3. ταῖς προσφερομέναις omisso ναυσὶ cum M. unde scriptura nostra facile efficitur.

P. 296. v. 7. αὐτὴ γίνεται cum M. v. 8. Πανάκους solus, vere! — S. 3. v. 6. ἄννητος cum M. hoc uno in loco, cum in ceteris ἄννησος praeferat. v. 9. πανταχοῦ solus. v. 11. ἐκ γὰρ αὐτῆς Εὐρώπης cum M. v. 12. τῆς ἴριδος cum M.

P. 297. v. 3. ἔν τε τῇ solus. v. 6. μικράν τινα cum Gaza scribo. — Cap. 8. s. 1. v. 6. καθ᾽ αὐτὰς cum A. deinceps πολλὰς καὶ παντοίας solus. v. 11. πρὸς πλείους solus. v. 18. ῥιζοτόμοι omittit solus. — S. 2. v. 4. πυροτεμίας cum M.

P. 298. v. 1. ὅταν omittit cum M. v. 3. ὥσπερ τιθύμαλλον καὶ περὶ θριδακίνης. M. quoque περὶ θρ. habet. v. 10. ὧν τινας μὲν οὖν cum M. — S. 3. v. 3. ἢ τρίψαντες cum Med. v. 8. ἰσχυροτέραν cum M. deinceps ῥᾳο solus, ubi ῥᾷον latere puto. v. 9. ἐλάττω cum M. unde θᾶττον fuisse suspicor. — S. 4. v. 3. καὶ τῷ τάσδε mecum.

P. 299. s. 5. v. 6. ἀλειψάμενον solus. v. 10. νύκτωρ καὶ μεθ᾽ ἡμέραν. M. νύκτωρ καθ᾽ ἡμέραν. — S. 6. v. 4. ἐπεὶ καὶ ὁ ἐλλέβορος ταχὺ cum A. M. v. 12. κινδυνεύειν mecum. v. 13. ἐκπίπτην solus. Sed ita saepius in eo infinitus modus verborum desinit. — S. 7. v. 2. τέμνοντας. v. 6. πάναλκές cum A. M. v. 7. ἀντεμβαλεῖν γάρ. A. M. quoque γὰρ habent.

P. 300. v. 1. μελιττοῦντας ἀντ᾽ ἂν δὲ τὴν. v. 2. μελιττοῦντας ἀντεμβαλεῖν· τέμνειν δέ. v. 5. τὸ ἕτερον solus, recte! — S. 8. v. 5. τῇ περὶ cum M. v. 8. ἔω cum A. M. v. 11. ἐὰν δὲ ὁ ἐγγὺς μὴ διατέμνῃ ὁ ἀετὸς ἀποθνήσκει ἐνιαυτῷ cum A. M. v. 12. ἐπιθέτοις, *commentitiis* Gaza. Hanc notionem Censor Graecus illustrat exemplis Chrysostomi et Hieronymi, ubi ἐπιθέτης pro πλάνος, impostor, est. Vide Suiceri Thesaurum. v. 14. ῥιζοτόμων cum M. — Cap. 9. s. 1. v. 3. καὶ ὁ ὀπὸς omittit solus. Sed sectionis 2. supplementum ex Codice mox ponendum omissionem convincit.

v. 4. πάνακος solus. deinceps ὁ καρπὸς cum M. At i c. 20, 5. τῆς δὲ σκαμμωνίας ὁ ὀπὸς μόνον χρήσιμος, ὁ δ' οὐθέν. Succus nempe e radice extractus. v. 5. τῆς πλαμίνου. v. 12. ἐμπείραντες δὲ ὑπὲρ γλεύκους ἐκρ- M. quae ἐμπείραντες.

P. 301. v. 2. ἐπὶ ταὐτὰ restitue. v. 3. ἀγκύρα cum M. v. 5. πάνακος cum A. v. 7. Post ἐξαμβλώσεις addit τὰς δυσουρίας· ὁ δὲ ὀπὸς ἡ χαλβάνη καλουμένη π τε τὰς ἐξαμβλώσεις καί. Dioscorides 3, 97. galbanum tr succum esse Syriaci cuiusdam νάρθηκος, quem inter alios ad ῥήγματα et σπάσματα commendat. — S. 2. v. 9. φωνασκίας. Censor Graecus interpretatur τὰ ἐκ τῆς φωνασκίας συμβαίνοντα πάθη, hoc est adversus βῆχα, κυνάγχην βράγχον et similes passiones. v. 10. φύσας· χρησίμη Verum igitur Britannicus Editor coniecit. — S. 3. v. 1. ἐκπνεύσεις τῶν φλεγμονῶν mutat Censor Graecus in ἐκπυήσεις suppurationes. v. 3. ταῖς ante γυναιξὶ omittit cum M. ut 4. τῆς ante κεφαλῆς cum M. v. 6. ἀγαθὴν cum M. v. τὴν ῥίζαν cum A. M. deinceps καὶ ὠκυτόκιον περίαπτ cum M. bene! v. 8. φίλτρον solus. v. 10. τρυγὸς restitu — S. 4. v. 4. Συλλέγεται cum M. v. 7. πρὸς τὰ omiss τε cum M. v. 9. προσάγειν τὸ omittit cum M.

P. 302. v. 1. τὰ μὲν omittit cum M. v. 2. δρυὸς cum ceteris. v. 4. πρὸς αὐτὸ cum M. v. 6. τὸ μὲν — τὸ δ cum M. v. 7. τῆς τε cum M. v. 8. καλούμενον. deincep Ὅσα γὰρ αὖ. M. τὰ γὰρ αὖ. v. 9. ταὐτὰ cum M. deinceps δύναται cum M. v. 10. καθαίρειν omittit cum M. — S. 6. v. 2. μαράθῳ solus. v. 5. ὁ ἀσφόδελος cum M. v. 7. κοχλα κώδη cum A. deinceps Συλλέγεται cum M. — Cap. 10 s. 1. v. 5. τὴν ῥίζαν omisso medio δὲ cum M. v. 6. τοῦ μὲν solus, recte! v. 11. παρόμοιον σφόδρα solus. v. 12. μῆκος δ' ἔχον, omisso εὐμηκες. — S. 2. v. 2. τε omittit.

P. 303. v. 3. οὐδὲν — τούτων solus. deinceps τὸν δὲ λευκὸν cum M. v. 8. ἐνταῦθα καὶ ἄριστος γίνεται cum M. v. 9. δὲ γίνεται cum M. — S. 3. v. 3. ἄλλοις πολλοῖς cum A. M. v. 7. τοῖς ἀμπέλοις. unde ἀμπελῶσι corrigo. — S. 4. v. 2. καὶ Αἰτωλικὸς cum M. sed καὶ omittit solus. v. 3. γίνεται γὰρ καὶ cum M. sed γὰρ omittunt M. deinceps καὶ πολλοὶ cum M. v. 4. οὐχ ὅτε σκληρός τε cum M. quae varietas scripturae antecedentis esse videtur. v. 7. τὸν μὲν μέλανα cum M. v. 9. καὶ οἰκίας cum M.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. Πάνακες mecum. Πάνακας M. v. 5. δὲ τὰ τρία. v. 6. τὸ δ' Ἀσκληπιὸν, τὸ δ' Ἡρά-

S. 3. v. 1. *Αὐτὸ δὲ τοῦτ' ἂν* cum ceteris. Male enim annotatio scripturam *ἀπὸ δὲ τούτου* veterem dicit. v. 4. *ἐχρῆν* ubique.

P. 365. v. 2. *ὑπερισχύουσι* c. cet. — S. 4. v. 2. verba *ταῦτα καὶ καρπ. ἐστὶ* omittit c. cet. v. 5. *καὶ* ante *εὐδίοδον* excidit in nostra editione. *μανὸν* verum habet Urbinas. v. 9. *τά τε περιττὰ* c. Med. v. 10. *εὔδηλα* c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 10. *ἐπικάρπιον* c. cet.

P. 366. v. 2. *δυσχυλότερον* cum indicio literae ω pro ο scriptae. — S. 2. v. 5. *χείρονος* — *ἂν ὑγραινόμενον* c. cet. — S. 3. v. 8. *παράκμασιν* c. cet. — S. 4. v. 4. *οὐ μὴν γε οὔτε* c. cet. v. 6. *ἑκατέρωθεν*, recte! v. 7. *σημαίνει* c. cet. v. 9. *ὡς ὁπότερον*, et v. 10. *ὁρμήσῃ θάτερον*, et v. 11. *ἐλλειπέστερον* c. ceteris.

P. 367. s. 5. v. 4. *πλείω*, superscripta litera *ν*, igitur *πλείων*. v. 5. *ἐν ἑαυτῶν*. v. 9. *ἄγρια καὶ εἰς τὴν τροφὴν καὶ εἰς αὐτὴν ὑγρότητα ἄγοντα παρὰ τρία τε* cum ceteris. — S. 6. v. 7. *γέννεσιν*. v. 9. *δεῖσθαι* c. cet. v. 10. *καὶ ἐν τοῖς*, ut v. 11. *καὶ ἐν ταῖς* c. cet. v. 13. *τοῦτο τέλος* cum ceteris scriptis et editis. — S. 7. v. 5. *ὀστᾶ* omittit c. cet.

P. 368. v. 1. *ἀλλ' ἐκ γῆς καθαρωτάτης ὅπερ ἐν τούτῳ*. — S. 9. v. 3. *φαρμακώδεσι καὶ σκώδεσιν χυλοῖς· ἃ δὴ*, omisso *διαφέρει*. Quid lateat in voce *σκώδεσι*, divinabunt alii. v. 9. *εἴ τι ἄλλο τὶ* cum vestigio scripturae *ἄλλῳ*. — S. 10. v. 5. *ποτέροις*. v. 6. *τούτῳ ταὐτὸ*, recte!

P. 369. v. 1. *ἢ καὶ ἐκ*. v. 3. *τὸ δ' ἐκ* cum cet. v. 4. *τοιοῦτον· τὸ δ' ἔξωθεν* c. cet. — S. 11. v. 5. *πρός τε τὸ* c. cet. v. 7. *βοηθεῖ* omittit c. cet. v. 9. *προσλάβῃ* c. Med. Videntur igitur voluisse haec continuare cum superioribus ita: *φύσεως, ὅταν οὖν ἐλλιπὴς τυγχάνουσα ταῦτα προσλάβῃ διὰ τέχνης*. — S. 12. v. 1. *ἀλλ' ἐκεῖνο* c. cet. v. 3. *ἐδάφους καὶ τροφῆς* cum ceteris omnibus. In nostra editione *καὶ τροφῆς* excidit. v. 4. *τὰ ἐν αὐτοῖς* malim scriptum. v. 5. *εἴπερ καὶ ἐκεῖνό γε* — *βέλτιον* c. cet. v. 7. *προσαπαιτεῖ· ἢ δ' αὐτὴν* c. cet. v. 11. *ὅλως μὲν ἐξίστασθαι* c. Med. v. 13. *ἀλλ' εἰς τὸ* c. ceteris. — S. 13. v. 1. *τούτων πρότερον εἶναι* c. cet.

P. 370. v. 1. *πρότερον* hic omittit c. cet. deinceps v. 2. *αὐτόματος ἢ οἰκειοτέρα* c. Med. v. 3. *ἢ τῆς θεραπείας καὶ γεωργίας* c. ceteris, recte! intelligitur enim *πέψις*. v. 4. *καὶ θεωρητέον* c. cet. v. 6. *ἔν τε ζώοις*. v. 6. *ἐστὶ φύλλα φυσικά*. v. 10. *πάλιν τις;* omisso *ἂν*, c. Med. — Cap. 17. s. 1. v. 4. *ὡς γὰρ ἐπὶ τὸ πᾶν*. Itaque distinctio membrorum

v. 3. ὥσπερ φλόμου solus. v. 6. ὥσπερ κέρας cum M. v. ἐκφαιρεῖν cum M. v. 9. παρὰ θάλατταν cum M. — S. v. 1. ῥυὰς solus. v. 2. παρόμοιον κιχορίῳ solus.

P. 309. v. 1. post κωδύαν omittit δὲ cum M. — S. v. 4. Ταύτης ἡ ῥίζα καθαίρει ἄνω cum M. v. 7. οὖν omittit cum M. — Cap. 13. s. 1. v. 4. εὔοδμοι. M. εὔ v. 8. μαδωνάϊν cum A. M. v. 12. πρὸς δυσεντερίας cum — S. 2. v. 2. καὶ ἔνιοι δὲ cum M. v. 3. αὐτὴν omittit solus, recte! v. 5. πρὸς τὴν βῆχα ξηρὰν cum M. recte! S. 3. v. 1. ὀσφράσει cum M. quam formam alibi non reperi.

P. 310. v. 6. πρὸς τὰ ἑρπετὰ cum M. v. 11. ἐπι τειν cum M. v. 13. προπέπωσι mecum. deinceps ἀπο cum M. — S. 4. v. 3. τῶν μὲν γλυκειῶν cum M. v. 4. σκολύμῳ cum M. v. 5. ἡ ante περὶ omittit cum M. deinceps Πάνδειος cum M. v. 10. καὶ ἐν τοῖς cum M. v. μόνον omittit cum M. v. 13. αἱ δὲ ἐρυθραὶ cum M. S. 5. v. 1. πενταπέτου cum M. v. 4. τὸ φύλλον, omisso μὲν cum M.

P. 311. v. 2. ἐπὶ γῆν. M. ἐπὶ τήν. deinceps κνίκας cum M. v. 3. ἐρευθόδανον φύλλον cum M. — S. 6. v. 7. λουμένη scribo. v. 8. ὁμοία σκορπίου cum M. Fortasse οὐρᾷ vel κέρκῳ excidit. v. 12. τις, φασιν cum M. v. 13. ἔχει, omisso φύλλον δὲ, cum M. deinceps πτέρυγι cum M. — Cap. 14. s. 1. v. 2. χρόνον omittit cum M. v. 4. ἡ habet cum M. v. 5. δέκα omittit cum M. v. 14. καὶ διακοσίων cum M. deinceps θαυμαστὸν τῇ ἀρετῇ M. ex Urb. nihil adnotatum reperi. v. 15. αὐτῷ τινα δῶρον cum M.

P. 312. v. 2. ὑγρὸν cum M. v. 3. οὐδ' ὡς γίνεται ξηρὸν cum M. et sequens ἐτῶν omittunt. v. 4. χρόνους cum M. αὐχμοὺς A. pro λύχνους habent. v. 5. ὑπερ ἴνον. A. ὑπέριναι. v. 6. ἰδιότης τις. — S. 3. v. 1. Τῶν δὲ τῶν ῥιζῶν cum M. v. 2. ξυμβαίνει cum M. — S. 4. v. 4. ἐπιτοπολὺ cum M. v. 7. φασι μᾶλλον. v. 8. ὥσθ' ὑπενεγκεῖν cum A. M. v. 10. Scriptum fuisse suspicor ἐπεὶ καὶ οἱ ἐν Ἀντικύρᾳ τοῦ σησαμώδους καλουμένου τοῦ ἐλλεβόρου διδόασιν e cap. 9, 2. — Cap. 15. s. 1. v. 1. δέ φασιν cum M. v. 2. χώρας — τήν τε cum M. v. 3. ἔτι μᾶλλόν γε cum M. v. 5. τὰ περὶ Αἴγυπτον. v. 6. Ἑλένην φασὶ λαβεῖν cum M.

P. 313. v. 2. τόθι πλεῖστα φύει, et v. 3. τετυγμένα cum A. M. v. 8. ταῖς ἐλεγείαις cum M. — S. 2. v. 2. καὶ ἧττον. v. 6. ἐστιν ἡ θανατηφόρος cum M. v. 9. αἱ δ' ἐν

:um M. v. 10. Ἐν Ἰνδοῖς δὲ cum M. sed τε Med. v. 14. ἰ δὴ cum A. M. v. 15. ὀφιδίων cum M.

P. 314. s. 3. v. 1. καὶ τῶν — οὗτοί εἰσι omittit cum M. — S. 4. v. 3. θαλαττίᾳ cum M. v. 4. ἐν Εὐβοίᾳ cum M. deinceps Παρνασσὸς cum M. v. 5. ἔτι δὲ ἡ καὶ cum M. v. 10. δὲ βόειον cum M. βόρειον tamen M. v. 12. εἶναι πάντων solus, recte! — S. 5. v. 5. κέραν cum ceteris. v. 6. καὶ ἀριστολοχία solus. v. 8. καὶ ἡράκλεια cum M. v. 9. καὶ μέλανα cum M. — S. 6. v. 2. καὶ τιθύμαλλον, et v. 3. ἱππόφαες cum M. nisi quod M. ἱπποφαὲς habent. Deinceps ἄριστον δὲ τοῦτο περὶ solus. Postea κἀκεῖνο μάλιστα cum M. — S. 7. v. 3. Φενεὸν mecum. v. 6. προςεμφερῆ cum M.

P. 315. v. 1. πρὸς τὰ cum M. — S. 8. v. 1. ἄριστα cum M. v. 5. τραγάκανθος cum M. v. 7. Πατραϊκὴν scribo e cap. 20, 2. ubi Urb. verum habet. v. 9. Παρνασσῷ cum M. paulo antea δὲ πολλὰ cum M. v. 11. χώραν omittit cum M. — Cap. 16. s. 1. v. 5. ἔτι δὲ ἔχει καὶ κατὰ cum M. v. 12. τοῖς πόνοις cum M. v. 14. Ἀληθῶς et sequens τὸ omittit cum M. v. 15. φαγούσαις cum M. v. 17. τοιοῦτόν τε καὶ cum M. — S. 2. v. 2. ψευδοδίκταμνον solus.

P. 316. v. 1. δυνάμει πολὺ cum M. v. 2. βοηθεῖν μὲν γὰρ ταὐτά, χεῖρω δὲ cum M. v. 6. ναρθηκιδη ἢ καλάμῳ: M. ναρθηκίδι ἢ κ. v. 9. ψευδοδικτάμνου hic et ubique. v. 11. καθάπερ καὶ ἄλλα cum M. v. 12. δίκταμνον hic et ubique deinceps. — S. 3. v. 2. et 3. οὔτε τὴν δύναμιν ἔχον cum M. v. 6. οὖν omittit cum M. v. 10. τῷ cum A. M. Παρνασσῷ solus. — S. 4. v. 2. ὥς φασι omittit cum M. et Gaza. v. 6. καρίαι. v. 8. οὐθὲν mecum: deinceps ποιοῦν cum M. Postea verba Κάρπὸς usque ad finem sectionis 4. ζώων οὐδὲν omittit cum Mediceis, quae Codex Aldi habuit.

P. 317. s. 5. v. 5. ποιεῖν solus. v. 10. καταφθίνοντος mecum. καταφθίνον M. v. 12. καθάπερ ἠκούομεν cum M. deinceps ἕτερόν τι cum ceteris. v. 13. τινες τοῖς — εὕρηνται omittit solus. v. 14. τοὺς ἐγχωρίους cum M. — S. 6. v. 1. Ἀλλὰ τοῦ. medium καὶ omittunt M. quoque. v. 2. τὸ φάρμακον cum M. v. 3. ἐφημεραῖον cum M. deinceps τόνδε δὲ καὶ φύλλον. M. τῶνδε δὲ καὶ φ. v. 5. μὲν πάντας cum M. deinceps καὶ τοὺς οἰκέτας ἐπὶ τοῦτο ὁρμᾷν cum M. Deinde statim transeunt omissis sequentibus verbis ad sect. 7. versu 4. verba τὸ δὲ ἀκόνιτον.

P. 318. s. 7. v. 6. ἐξεῖναι omisso sequente εἶναι cum M. — S. 8. v. 2. Μαντινεὺς mecum. Μαντινὰς M. v. 6.

v. 14. γενέσθαι c. cet. v. 15. ἰσχύον — μεμορφωμένον c. cet. v. 17. τὸ σταχυοβολεῖν. v. 19. μόνον c. cet.

P. 379. s. 3. v. 10. κατακοπτομένη — θαλλείας, recte! v. 11. ἐπεὶ ὅσοι γε — ἀλλὰ αὐτομάτως, omisso gemino καὶ recte! sed idem καὶ versu 12. ante ἀποσείουσιν recte addit. S. 4. v. 2. Ὀλυνθία confirmat. v. 3. ἀεὶ c. Med. v. 4. Ὅσα ἰσχυρ., omisso δὲ, c. cet. v. 5. νέων c. cet. — S. 5. v. 6. ἀμπέλων συμβαῖνον, ὥς τινές φασι, recte! v. 10. γίνεσθαι c. cet.

P. 380. v. 1. ἄφθονος c. Med. — S. 6. v. 1. δῆλον ὡς c. Med. v. 2. σύμμετρος. — Cap. 21. s. 1. v. 11. ἡ omittit c. cet. v. 13. γλυκεῖα c. Edd. pr. — S. 2. ἀραιὸν mihi etiamnunc videtur in ἄρα ῥᾷον mutandum, et sequens ἔοικεν, quod antecedenti δῆλον ὡς minime convenit, transponendum in eum locum, quem insertum a me δοκεῖ obtinet. v. 3. ὥσπερ, et v. 4. συνέψεσθαι c. ceteris habet.

P. 381. v. 1. χρόνῳ· ἐλάττων ἡ χρεία c. cet. v. 2. τὰ πύρηνα καὶ τὰ μαλακοπύρηνα, auctius! v. 5. σύμμετρον. — S. 3. v. 5. εὐτροφίαν c. A. B. Med. — S. 4. v. 2. φανερὸν. v. 6. ἄλλως ἐπεὶ καὶ c. cet.

P. 382. s. 5. v. 1. ἑτέρα δή. v. 3. θερμαῖς, ut v. 4. ἐν ψυχραῖς c. cet. v. 6. σωιζομένων. v. 7. γινομένης c. Med. recte! — S. 6. v. 2. συνηκολούθηκε c. cet. quod restituendum. v. 4. θερμότατα, recte! — S. 7. v. 3. πέττειν, recte! v. 5. δ' ἤ. v. 7. ἐνδεία τούτου, quasi θερμὸν, non θερμότητα, antecesserit, cum Med. Vinar. v. 9. τὰ τοῖα — πύρεια. Med. A. B. πύρια. v. 10. ἐκπυροῦται καὶ τῶν δένδρων ὥστ' ἀεί τις τὰ τοῦ πυρὸς ὄντα τάχιστα cum A. B. Hic locus cum pluribus aliis mihi persuasit, non solum Gazae codicem, sed etiam Havnienses, quibuscum Vinariensis varietas consentit, plane diversos esse ab Urbinate, multo tamen inferiores, quoniam nullum supplementum exhibent eiusmodi, qualia plura eaque egregia Urbinas suppeditavit. Auctoritas tamen Havniensis et Vinariensis varietatis adhuc plane dubia est, et potuit fieri, ut emendationes Codici impresso adscriptae a viro aliquo, perdocto sane et acuto, ab aliis descriptae in exemplum Vinariense et Havniense transferrentur.

P. 383. Cap. 22. s. 1. v. 4. iunctim πολυκαρπιμώτερα c. ceteris. v. 5. ὥσπερ ἐκ c. cet. v. 6. ὁμώνυμον c. cet. v. 7. Ἔτι δὲ οὐδὲ τὰ ζῶα τὰ πολυγονώτερα θερμότερα οὐδὲ ἀνάπαλιν θερμότερα τὰ ὀλιγογονώτερα, egregie! Medicei tantum addunt membrum posterius οὐδὲ ἀνάπαλιν θερμ. τὰ ὀλιγ. ubi ψυχρότερα sensu flagitante scripsi. Gaza item pleniorem

omisso δὲ, iidem. M. tamen θαυμασιωτάτην. v. 2. ἔφασαν τὸ iidem. v. 3. γίνεσθαι pro τείνεσθαι iidem. — S. 10. v. 2. καὶ οὐκ ἄτοπον iidem. v. 4. ξηροῖς καὶ ἐν ὑγροῖς iidem. v. 5. πρὸς τούτοις iidem.

P. 324. v. 3. πυῤῥαί. M. πυρῷ. — S. 11. v. 1. Μάλιστα pro Πάλιν. v. 2. περὶ καβυνίαν ἄμπελός τίς ἐστιν cum M. v. 4. τὰς ἐγκύμονας· κἂν αἱ iidem. v. 5. τὸν βότρυν iidem. deinceps καὶ αὐταὶ cum A. M. v. 7. ποιεῖται solus. v. 10. οἶνον ὑπνωτικόν· ἕτερος δὲ ἀγρυπνεῖν solus. deinceps ποιεῖ cum M. — Cap. 19. s. 1. v. 2. τὸ μὲν στρύχνον ὥστε solus. v. 3. ἐξεστάναι cum M. v. 6. πικρότερον δὲ cum M. v. 7. 8. 9. αὐτὸς δὲ μέγας — ὥσπερ οἴνου omittunt Medicei. v. 8. ὡς omittit. v. 9. ὥσπερ ῥόδον solus. — S. 2. v. 1. ἀλλὰ — ἀπιθανώτερα omittit cum M. ut v. 2. ὅλως iidem.

P. 325. v. 1. τριπόλιον cum A. M. v. 5. ὁμοίως ἢ cum M, v. 6. vulgo additum ἀεὶ ante ποιεῖν omittit cum M. deinceps τὸν ἀντίῤῥιζον cum M. ἀντίῤῥιζον ceteri quoque libri. — S. 3. v. 2. στεφανῶται mecum. ἐλειοχρύσου cum A. M. v. 5. λευκὸν cum A. M. deinceps καρπὸν cum ceteris. postea λεπτὸν cum ceteris. v. 8. πυρίκαυτα. v. 9. οὖν omittit cum M. — S. 4. v. 1. Verba Αἱ δὲ usque ad sect. 4. v. 9. ἀπορείσθω omittit cum M.

P. 326. Cap. 20. s. 1. v. 4. ἰσχυρὸν δὲ πολὺ τοῦτο, omisso μᾶλλον, cum A. M. — S. 2. v. 6. κάει mecum. v. 9. καὶ ἐξ ἄλλων. v. 11. οὐδὲ ὁ ὀπὸς cum A. M. v. 12. σπαρτικὴν A. M. πατραϊκὴν Urb. vere! — S. 3. v. 2. ἡ ante ῥίζα omittit cum M. v. 4. δέρματα mecum. v. 12. καὶ ἄνω, sine δὲ anteposito vulgo, cum M.

P. 327. v. 2. ξενικὰ, recte! ξινὰ M. v. 3. αὐτοῖς γίνεται omittit cum M. unde scribo διαῤῥοίᾳ διαφθείρεται. — S. 4. v. 12. ἀγαθὴ δὲ καὶ πρὸς cum M. v. 13. ἑρπετὰ καὶ πρὸς ὕπνον cum M. v. 15. ἀναδευομένη cum M. v. 16. κατὰ omittit: deinceps τῶν δὲ cum M. v. 18. ἐπιπαττομένη solus. Forte fuit ἐπιπλαττομένη, ut 9, 13, 3. v. 20. προπέσωσι mecum. — S. 5. v. 4. ελμινθαν sine accentu. v. 9. ματαδίδες.

P. 328. s. 6. v. 4. Αἰγαίαις cum M.

Cetera quae sequebantur in Codice praestantissimo tanquam liber decimus, quoniam a Bodaeo sunt omissa, cum cuius editione comparare eum necesse habuit amicissimus Bekkerus, non potuit conferre. Sed videntur eadem esse, quae ex Mediceis libris publicata habemus, adeoque desiderium eorum non adeo

graviter fero, praeterquam si quid melioris scripturae et ibi servatum fuerit. Libros de causis plantarum, dum Romae commorabatur, propter editionis integrae defectum comparare Bekkerus non potuit: qui de ipso Codice numero 61. signato haec annotavit: Est in membrana minoris folii scriptus; constat foliis 269, paginae plerumque versibus 40, versus ipsi fere 30 litteris. A folio 142. usque ad finem scripti extant libri περὶ φυτῶν αἰτιῶν. Ad libros septem priores historiae in margine scripta leguntur lemmata literis maiusculis, qualibus fere scribi scholia solent. Scholia vero nulla apparent, praeter hoc unum, manu satis antiqua scriptum, in folio 127 verso: Aconitum in Creta nascitur in monte quem dicunt S. Iohannis iuxta Idam montem. Est enim convallis quaedam septa undique montibus silvosis et maxime ilice copiosa. In eius convallis fere medio fons purissimus non longe a templo dicti numinis. Mons vero ei templo australis iuxta verticem habet huiusmodi fruticem. Folia sunt sanguineo virgulto similia, lignum fere sambuco, radix non multiplex, sed longa et tortuosa, utpote quae inter saxa contineatur sine ulla terra, serpitque ut gramen. Florem dicunt habere aureum: eo tamen quo ego vidi tempore fructum habebat, Augusto mense, in modum parvi cucumeris in acutum . . . . tis. Ipsi patria lingua ἰψυαχή dicunt: utuntur autem ad canes occidendas, quae a vineis aliter arceri non possunt. — Hanc notitiam alii fortasse explicabunt, qui copiis librorum botanicorum vetustiorum et Itinerariorum a Botanicis scriptorum abundant, et quicquid de plantis insula Cretae traditum est, in numerato habent.

Postquam haec scripseram, precibus tandem meis victus doctissimus bibliothecae Vaticanae scrutator H. Amati collationem libri decimi, qualis in Codice Urbinate, ut in Mediceis, scriptus legitur, ad me transmisit, cum accurata ipsius Codicis notitia, quam postremo loco ponam. Hinc excerptam nunc pono lectionis varietatem. Incipit Codex ab iisdem verbis quibus codex Aldinus, et in his paucis scripturam variat, quae comparabo cum sectione 6. nostrae editionis p. 328.

Versu 6. Περὶ δὲ cum vulgatis: deinceps ὁποίας οὖν ἔχουσαι. Particulam novam equidem lubenter accepi. v. 8. ἢ καὶ ἄλλῳ τινὶ τῶν μορίων. Deinde consentit usque ad τοιαύτας δυνάμεις. Hinc pergit Codex: καὶ τὰς τῶν χυμῶν καὶ τὰς τῶν ὀσμῶν καὶ πάντων τῶν ἀόσμων ποιοῦσι διαφο-

ῥας, αἵπερ μάλισθ' οὐθὲν ἧττον φυσικαί. Τῶν δὲ ῥιζῶν. Quae sunt non minus abrupta et lacunosa, quam vulgaris scriptura, facilius tamen cum antecedente oratione coeunt et conciliantur, si mecum voccm ὅσαι vel ante καὶ τὰς τῶν χυμῶν vel post τῶν ἀόσμων inserueris. Priorem equidem rationem praefero, et cum libro Parisiensi in fine verbum εἴρηται addo, nisi in ipso libro et loco, unde haec excerpta sunt, aliud praecesserat verbum, quod verba haec sequentia amplecteretur.

Sequuntur verba excerpta e capite octavo libri noni: Τῶν δὲ ῥιζῶν πλείους μὲν εἰσιν αἱ δυνάμεις. unde articulum αἱ additum accepi. v. 12. διαφέρουσι superscriptum habet. v. 16. δύναμιν, ὥσπερ εἴρηται μικρῷ πρότερον. Simul lacunam vel orationem a priore abruptam arguens ἐν τοῖς αὐτοῖς Heinsianum confirmat. v. 19. σχεδὸν δὲ τάς τε φυλλώδεις δυνάμεις τὰς πολλὰς πόας καλοῦσιν οἱ ῥιζοτόμοι. qui verborum ordo mihi vulgato non multo melior videtur esse. Verba autem ὥσπερ εἴρηται an recte omissa sint, dubito: rectius tamen fortasse huc transferentur, quae supra inserit Codex, ὥσπερ εἴρηται μικρῷ πρότερον. — Sect. 2. ὁ μὲν οὖν ὀπισμὸς — ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ — τὸ μὲν — τὸ δὲ προεληλυθότος. Sed utrumque τὸ postremum vestigia rasurae manifesta habet. v. 3. Ἡ δὲ ῥιζοτομία γίνεται τινῶν cum Medic. deinceps πυροτομίας plurali numero. postea v. 6. φυλλορροήσωσιν.

P. 298. v. 1. ὅσον δὲ καὶ — ὅταν ἀμερθῶσι τὸν καρπόν. Recte ἀμερθῶσι pro ἀμέρσωσι vulgato. v. 2. ὁ ὀπισμὸς καὶ ἀπὸ τῶν καρπῶν cum Medic. v. 6. μόνον — τοῦτ' ἴδιον. v. 8. ὥσπερ καὶ τῆς τριγακάνθης Heinsiana. ταύτην γὰρ οὐδὲ τέμνειν cum Medic. v. 9. ἀπὸ τῆς ἐντομῆς cum Med. v. 10. ὧν ἐνίους cum Med. — S. 3. v. 1. ὅ' οὐδ' ὀπισμὸς, ἀλλὰ χυλισμὸς, omisso molesto οἷον ante χυλισμός. v. 4. ὑπόστασιν substituit vulgato ἀπόσταξιν cum Medic. et verum ἀπηθοῦσι habet. v. 9. θᾶττον ποιεῖ cum Medic. ut v. 11. ἰσχυρόν. — S. 4. v. 2. ὥραις θέρους. v. 3. τῷ τάςδε τῶν ῥιζῶν. utrumque cum Medic. ut v. 5. τὰς γὰρ ἄνω. — S. 5. v. 1. Ἔτι δ' ὡς οἱ. v. 3. ἴσως καὶ οἰκείως cum Med. v. 5. Ἀλειψάμενον λίπα cum Med. v. 8. συλλέγειν τὸν καρπὸν, mutato ordine. v. 10. νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. v. 11. πρὶν τὸν ἥλιον et καλούμενον omittit cum Med. — S. 6. v. 3. verba ἐξάπτειν — κατακαίειν cum Med. omittit et pergit cum eodem ἐπεὶ καὶ ὁ ἐλλ. ταχύ. v. 6. ἐσθίουσι cum Med. v. 9. παιονίαν — καλοῦσιν. v. 12. κινδυνεύειν cum indicio rasurae, ut in sequente ἐκπίπτει. — S. 7. v. 1.

Φυλάττεσθαι. v. 2. *κόπτοντα* cum Med. v. 4. *τίνας αἰτίας* cum Med, v. 5. *οὐθὲν.* v. 6. *ἀσκλήπιον· ἀντεμβάλλειν.*

P. 300. v. 1. *μελιττοῦντα* solus. v. 2. *τριμήνους μελιττοῦντας* solus. deinceps *ἀντεμβάλειν μισθόν.* v. 3. *τρεῖς* cum vulgatis, ut v. 5. *δεύτερον.* — S. 8. v. 2. *τρεῖς* iterum cum vulg. v. 3. *τὸν δὲ ἕτερον,* v. 5. *δ' ὅμοιον εἴρηκε τῷ — λεγομένῳ.* v. 8. *καὶ τέμνειν ἱστάμενον* solus integre. deinceps cum Med, *καὶ κατευχόμενον· ἀετὸν.* v. 11. *ἐὰν δὲ ἐγγὺς μὴ διατέμῃ — ἀποθνήσκει ἐνιαυτῷ.* v. 12. *ἐπιθέτοις* cum Med, *ῥιζοτομιῶν* in fine mecum habet. — Cap. 9. v. 1. *ὅπερ ἐλέχθη.* v. 4. *ῥίζα καὶ ὁ ὀπὸς* mecum. v. 5. *σκαμμωνίας καὶ τῆς κυκλαμίνου.* v. 6. *καὶ ἑτέρων· καθάπερ καὶ τοῦ μανδραγόρου· τοῦ γὰρ μανδραγόρου τὸ μὲν φύλλον* solus. v. 9. *ξυσθεῖσαν καὶ ὄξει* solus. Sequens *καὶ* ante *πρὸς τὰ ποδαγρικὰ* omittit, et v. 10. *καὶ πρὸς φίλτρα* plenius habet. v. 11. *διδόασι δ' ἐν οἴνῳ ἢ ὄξει· τέμνουσί τε.* v. 12. *καὶ ἐνείραντες ὑπὲρ γλεύκους — ἐπὶ καπνῷ.*

P. 301. s. 2. v. 1. *Ὁ δὲ ἐλέβορος,* v. 2. *ταῦτα τῇ ῥίζῃ·* v. 5. *τοῦ πάνακος* cum Med. v. 6. *τὰ αὐτὰ* cum Med. v. 7. Verba omittit ea, quae altero loco supplevit. v. 10. *φύσας· χρησίμη.* v. 11. *ἴρινον.* v. 12. *ἰσχυρὸν δὲ καὶ τὸ σπέρμα.* — S. 3. v. 2. *προσθετὸν* mutato accentu et omisso *ταῖς* sequente. v. 4. *ἀπὸ κεφαλῆς* cum Med. v. 6. *πίνειν.* deinceps *ἀγαθὴν δὲ τὴν ῥίζαν καὶ ὠκυτοκεῖον περιάπτον.* v. 9. *εἶτ' ἐν οἴνῳ — ὥσπερ τρυγὸς ἢ ῥυπτόμεθα.* — S. 4. v. 4. *συλλέγεται δὲ* cum Med, v. 5. *τότε βέλτιστον γάρ.* — S. 5. v. 1. *τὸ μὲν φύλλον.* v. 2. *πρὸς τὰ τραύματα* utrumque cum Med. ut v. 3. *τριβόμενον, καὶ πρὸς τὰ.* v. 5. *ἄργεμα* cum Med.

P. 302. v. 1. *τρίψαντα ἐλαίῳ* cum Med. deinceps *Ἔχει δὲ φύλλα μὲν οἷά περ δρῦς.* v. 5. Verba *τὸ δὲ τῆς — καθαίρειν* omittit. v. 7. *οἷον καὶ τῆς θαψίας καί.* v. 8. *λιβανώτιδος.* v. 8. *ὅσα γάρ.* v. 9. *τὰ αὐτὰ δύναται.* v. 10. *ὥσπερ τὸ ἔλ. — οὐθὲν ἄτοπον.* — S. 6. v. 2. *μαράθῳ.* v. 7. *συλλέγεται δὲ* cum Med. — Cap. 10. s. 1. v. 3. *φαίνονται καὶ τῇ ὄψει παραπλήσιοι εἶναι πλὴν τῆς ῥίζης· αὐτὴ δὲ τοῦ μὲν λευκή, τοῦ δὲ μέλαινα· τὴν δὲ μορφὴν αὐτῶν τοίαν· καυλὸν μὲν ἀνθερικώδη* cum Med. ceteris omissis. v. 12. *εὐθὺ δ' ἐκ.* v. 13. *ἠρτημένον καὶ — πολύριζον εὖ.*

P. 303. v. 1. *ταῖς πλείσταις καὶ χρησίμοις* cum Med. v. 2. *τὸν μέλανα καὶ ἵππους καὶ ὗς· διὸ καὶ οὐδὲν νέμεσθαι τούτων· τὸν λευκὸν δὲ νέμεσθαι.* v. 8. *ἐνταῦθα φύεται καὶ ἄριστος· μοναχοῦ δὲ φύεται — πυῤῥάν.* v. 10. *εὐσεμὲς ἥ,* egregie! deinceps *ἐλλεβορίνης.* In Hippocrate Foesiano p.

645. est εὐεμὴς ᾖ. A verbo εὐεμέω, si unquam frequentatum fuisset, debebat εὐεμήσῃ esse. — S. 3. v. 3. post ἄλλοις πολλοῖς omittit verba ἄριστος δὲ — εὐφάρμακον. v. 5. καὶ οἷς χρῶνται, omisso γε, recte! v. 6. ὁ ποντικὸς, ὁ ἐλεάτης, ὁ μασσαλιώτης. unde accepi articulum, et Octaeo addidi. — S. 4. v. 3. γίνεται γὰρ καὶ ἐνταῦθα· καὶ πολλοὶ καὶ ὠνοῦνται καὶ πωλοῦσιν οὐχ ὅτε σκληροὶ καὶ ἄγαν περισκελεῖς. v. 5. οὖν omittit. deinceps ὄντα ταῖς δυνάμεσι διαφέροντα solus. v. 7. μέλανα τινὲς ἔκτομον μελαμπόδιον, ὡς ἐκείνου πρῶτον τεμόντος καὶ ἀνευρόντος, egregie! Atque ex hoc solo specimine iudicare licet, quantopere librarii scriptores vel Grammatici in mutando et depravando opere egregio Theophrasti elaboraverint et veluti certaverint. Vocabulum ἔκτομον in Hippocrate repertum Erotianus et Galenus interpretantur helleborum nigrum. Locus est de Morbis mulieribus p. 627. 22. ubi ad eiiciendum foetum ἐκτόμου τὰς ῥίζας adhiberi iubet. Erotianus auctorem significationis Dioclem nominavit. v. 9. ὗας habet, sed in manifesta rasura scriptum distractis litteris, ut appareat, ὗ a manu correctoris scriptum esse.

P. 304. Cap. 11. s. 1. v. 3. πανάκη γὰρ — τὸν ἐν συρίᾳ. v. 4. μικρὰ πρότερον. v. 6. δ' ἡράκλειον. v. 9. μακρὰν cum Scholiaste Nicandreo. deinceps φιλεῖ δὲ μάλιστα τὰ χωρία auctius. v. 12. τοῦ δὲ ἔχεος, sed o est in litura scriptum. deinceps καὶ καταπλάττοντες. — S. 2. v. 2. μῆκος μὲν ὡς σπιθαμὴν, omisso ἐστίν. v. 4. ἀλυκώδη. v. 5. δ' οἷόν περ ἡ θαψία. v. 9. ἐν ἐλαίῳ τρίβοντας. v. 12. ἔπειτα τῶν δὲ ἑλκώδων τῶν, sic. v. 14. ἐν οἴνῳ θερμῷ. — S. 3. v. 3. ῥίζα δ' ὡς.

P. 305. v. 1. δικρανῆ πικρὰν τηι γεύσει ὑπόπικρον τῆι ὀσμηι καθάπερ λιβανωτοῦ. ἀγαθὴν δὲ. Sed δικρανῆ in litura scriptum manifesta. v. 5. καὶ ὀδύναι. v. 6. ξηρὰ. v. 7. ἔχουσι τὰς δυνάμεις τε καὶ διαφορὰς. — S. 4. v. 1. Ἄλλα δὲ πανάκη. v. 3. προσθετόν τε γυναιξὶν καὶ κατάπλασμα, μετ' ἀλφίτου. — S. 5. v. 5. ῥίζαν ὡς αἷμα ξηραινόμενον, ὀρυττομένην δὲ λευκήν. v. 7. φύλλον δὲ ὅμοιον μηλέᾳ γλυκεία. v. 8. πυθμὴν μέγας. τουτὸ (sic) τῆς ῥίζης. v. 9. κόπτοντες λεῖον. v. 10. ἐν οἴνῳ εὐκράτῳ διδόασι πιεῖν auctius. v. 11. φύεται ἐν, omisso δέ. — S. 6. v. 2. οἱ δὲ θρυέρου. v. 3. λευκὴν ἔχει. v. 4. δίδοται δὲ αὐτῆς. v. 5. μὲν ὥστε. v. 6. κάλλιστον ἑαυτῷ. v. 7. μαίνεσαι φαντασίας. v. 7. δ' ὥστε. v. 10. φασὶν ὀπὸν κενταυρίου, bene!

P. 306. v. 1. τέσσαρας. v. 2. αὐζόμενον. deinceps ὡς

scriptum. v. 5. ἔχοντος, deinceps τροφῆς scribere sensus iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. ἐρινεάζουσι superscriptum. v. 4. διαφοροῦσιν c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. ὀλεσίκαρπον. v. 8. φησι τὴν ἰτέαν· ἐπεὶ τά γ᾽ ἄλλα, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. συγκαταπατούμενος c. cet. v. 9. τοῦτο, sed a correctore. v. 11. ὡσοῦς.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων post κάρπιμα collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ᾽ ἄῤῥενα καλοῦσιν, vere! v. 9. τρεπομένης, et v. 10. καταναλισκομένης c. cet. v. 12. σύμμετρον. — S. 2. v. 2. ἄκαρπα. v. 4. εὔκαρπα, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. ἐπὶ τὸ πολὺ. v. 11. μικρὸν γὰρ ἔχει c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. εὐβοσίαν confirmat. — S. 3. v. 1. ἢ om. c. cet. deinceps μονοκάρπων cum ceteris.

P. 414. v. 1. ἐφικνεῖσθαι c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. Συμβαίνει μὲν οὖν om. c. cet. v. 3. καὶ δι᾽ ἀσθένειαν. v. 4. ἀφαυανθῆι propius a vero! v. 5. τἄλλα. v. 8. ταὐτὸ om. c. cet. v. 10. ἐκλυομένης vel ἐκλελυμένης coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. δὲ om. c. cet. v. 3. πολλάκις ἀεὶ καὶ c. Med. v. 12. οἱ om. c. cet. v. 16. κατάληψιν. — S. 4. v. 4. ἐπι ἀ εἶδος τῶν γε. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. ὡς ἡ σκιὰ cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. ἁπλῶς ταύτῃ γε c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. sec. v. 2. εἰ γὰρ c. cet. v. 6. διαφορὰ τοῖς μὲν ὅτι τὸ κυριώτατον c. cet. v. 9. τοῦτο καὶ ταὐτὸ δοκεῖ καὶ cum Med. — S. 6. v. 10. μόναι, recte! v. 13. ἥμεροι, recte! — S. 7. v. 6. μανώτερα.

P. 417. v. 5. διὰ τὸ μὴ εὔρουν εἶναι. — S. 8. v. 11. πήγνυσθαι τὴν φθορὰν c. cet. — S. 9. v. 3. τὰς τῶν μακροβίων fuisse suspicor. v. 8. προΐκαρπα. οὐδὲ πρωϊκαρπῆ.

P. 418. s. 10. v. 7. αἴτια. v. 9. δρῦς, simul adiecto circumflexo. v. 10. γιγνόμενα. v. 12. ὥσπερ ῥάιδιον c. cet. — S. 11. v. 2. ἐνδελεχὲς c. Med. v. 4. προφαίνουσι πολὺν, ἐκτρέφουσι γὰρ πολλάκις c. cet. v. 6. ἀπέργασις pro ἀπεργασία dictum coniecit Coray. v. 8. περὶ μὲν restituendum e ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. σίσαμον cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. ὥστ᾽ ἐγγυτέ-

ρως ὅτι c. cet. praeter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θᾶττον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὂν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τάνω. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακαυλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συνεργῇ comma ponendum. v. 5. μανὴ σπείρηται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omittit. — S. 5. ὁ δὴ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὅ. v. 5. Ἔτι. v. 6, προφανῇ c. cet. v. 9. post εὐδίοδον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφὴν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἡ ἐν τοῖς ὁμοιότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἐξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρώματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. μεταβάλλει om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπὶ, recte! v. 9. τῷ τοτὲ cum varietate significata τότε. v. 10. τοῦτο μένειν. Gaza τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φυσεως επικρατων, sic. v. 4. post μαλακὰ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ παραπλησίας c. cet. v. 10. τις ἀποδοθείη, unde facile est verum ἀποδῴη reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt ἀδείη, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scripturae Havniensem et Vinariensem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἴπαμεν. v. 8. ἔχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δήπου ὑδρία c. cet. v. 12. βοηθείας· μόνον. v. 14. γενομένου c. Camot. v. 16. κατασχιζομένων c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολὴ om. c. cet. θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinate.

P. 423. v. 5. 6. αἱ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ ταύτης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἱ om. c. cet. v. 4. κολούσεις c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ ὀφθαλμιζομένας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζομένας. v. 2. οὐκέτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. αἱ αἰτίαι om. c. cet., at v. 3. καὶ, et ὡς. v. 8. γίγνε-

ται. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χίοι.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσα alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουσθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουσθεῖσα μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολούσεως, adulta vero vires assumsit; sed vel adulta κολούσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουσθεῖσα. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κωλυθείσης vel ἀνεθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς — μολύνεται — γῆ δυσδιάδυτος μὴ βρεχομένη. — S. 3. v. 4. τελεούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξύς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amaros, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γίνεσθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἡ κόλουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χείρω τὴν ὑγρότητα τὴν εἰς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθένειαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπτει c. Med. Scribendum ἐκπέττει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολουόμενα. v. 5. post ῥάφανος inserit ἢν πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἁπλότητι, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. αὐξανομένων c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὀσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἶρα — ἥτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἔνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθαπερανεὶ διαρθρούμενα, recte! deinceps ῥαίδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. κἀκείνοι. v. 9. οὐδ' ἑτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γέννεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμμώδη c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγρος. v. 4. διττῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινῇ φασὶν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελὶς ἢ ἰξία ἔνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορφὰς οὐδὲ καρποὺς c. cet. v. 6. ὁμοίους, recte! deinceps καί τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβιοῖ, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθὲν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἐλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed ita correctum, ut προαιρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτὸς ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμείνας c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἰξύας. — S. 7. v. 2. ἀσθενὴς. quod si verum, deinceps καθ' αὑτήν. v. 5. θερισμὸς c. cet. v. 8. τῶν τευτλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνναις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἰξοῦ, recte! v. 13. μία τῷ c. Med.

P. 433. s. 9. v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνναις — καρκίνος, οὐδ' ἡ. v. 14. οὐδ' ἡ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψύχας. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καὶ. v. 4. περὶ ἄλλον καυλὸν c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἕρπυλλον καὶ ἡ ἀσίνη c. cet. v. 8. ζῇ πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἀκμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ ἀσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. καισταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φίλυραν, recte! v. 6. δ' ἐκπετάννυται. v. 7. τῇ Εὐφράτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ῥαίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἡ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πως ἀεὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὑγρὰ καὶ ὑδατώδη. v. 15. ἐκλευκότερα δεῖ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. πεύκης c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαῖνον c. Med. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα c. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαὶ, recte!

AD LIBRVM III.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐσθενεῖν καὶ καλλικαρπεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διωρίσθη. ceteri διορίζει. — S. 3. v. 4. εἴη ταὐτὸν c. cet. v. 10. καὶ ἁπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρποὺς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λάμβάνει c. cet. v. 10. τε καὶ ὑδαρὲς translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. οἵης, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. θέρμου cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. θερμὸς legitur. v. 6. ἡ om. c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἡ om. v. 6. μετατιθένται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερὸν ἔστω c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τε γῆς, omissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινομένας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαύξησιν καὶ τροφὴν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσὶν. v. 12. ταῦτά τε καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διά τι om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἑαυτῶν ἔνιοι χώραν, plenius et restius! v. 8. τοῦ θέρους c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omisso τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἢ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἀὴρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατάστασις, et 5, 14, 7. ἔτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποῖ' ἄττα εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατάστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορὰ referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκρασία. v. 7. ἡ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γενέσει καὶ χώραις, prius c. cet. sequens τὰς om. c. cet. — S. 6. v. 6. σύμμετρα.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θέρμης οὔσης ἐπὶ τῆς γῆς. v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὸ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέροις. v. 12. σχεδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὀποῖς — τοῦ ἀέρος ἐστὶν αὐτά. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδίᾳ c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἔτι πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεῖα inserit τῶν πρὸς τὴν φυτείαν ὡρῶν, quae reieci in v. sequ. post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμᾷν c. cet. — S. 3. v. 1. οὖν om. c. Med. v. 3. εὐθενεῖ. v. 5. πολλῷ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis damnentur. An fuit ποιοῦνται πολλοὶ, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὖ θερινὸς. v. 6. σύμμετρος. — S. 4. v. 1. διελεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοὶ, sed οι punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχεῖαι c. cet. v. 6. ἔτι omittit temere e Vinar. assumtum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camot.

P. 446. v. 1. δεξάμενοί τε c. cet. — S. 2. v. 7. γύροὺς, gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γύροῖς. v. 9. πίεσθαι c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον κἂν ἡμιπαχες, sed inter μι et π rasura est. v. 14. συμμέτρως. — S. 4. v. 2. κεχυμμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγοῦν — κακοπαθεῖν τὸ φυτὸν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων c. cet. quod restituendum. v. 3. λειότατα καὶ ἰθύτατα, recte! v. 7. τό τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γὰρ. v. 5. ὀζόμενον c. cet. v. 6. ζῶσιν ἐκβεβλαστηκὸς εἰς τούτους partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπὶ, bene! — S. 2. v. 1. ἔτι δὲ εὐθύτης λειότητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μὴ, μὴ χείρονος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἱ μεταβολαὶ, omisso καὶ, recte!

P. 448. v. 1. ἔτι μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut καλλίω fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπέριζον, sed ita, ut ὑπερίζων fuisse videatur, ut v. 13. προπεπονημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀποστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 3. ἡ δὲ πρὸς. v. 4. διαμφισβητοῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. omisso εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba ξηραίνει, ἡ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post μᾶλλον ponit ἡ δὲ καὶ ξηραίνει c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυτῷ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἢ ἐφάλμῳ, sed λ punctis damnatur: igitur ἐψάμμῳ c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse monuit Coray. v. 8. δ' ἔφυδρα καὶ ναματώδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνης. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἴ τ' ὄρθιαι. v. 4. ὅτι δ' ἦ. v. 5. χοῦς cum indicio circumflexi, deinceps οὐδὲ ἂν οἵ γε ὦσι. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extremum o circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἢ βλάπτει c. Med. v. 6. φέρειν c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 6. v. 2. λέγεται — ἔχειν c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπὸν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεινὴν. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὖσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. θετέον in ἀθεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἔφυδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὔγειον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτρεφῆς c. Med. sed ε puncto damnatur. v. 11. λεπτόγειος ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. καυκαλώδη, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίας.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὀρθῶς τε. v. 13. πεδεινοῖς — προαύξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἴσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδειότατα, bene! v. 7. οὐχ ὥσπερ c. cet. v. 9. ἰσογέων· ἀρρίζου τε γὰρ — περιαίρη. v. 10. συν, θήσεται: in vacuo spatio ηcc punctis circumscriptum, et inter συν et has litteras superscriptum αι. Hinc Mediceus συνθήκεται, Ald. σωθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυτειῶν c. cet. v. 5. φυτεύουσι omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρῶτον inserit τῶν κατὰ τὰς θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci. v. 10. εὐβλαστείαν. v. 11. ἐν τῇ κλάσει, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίζοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ δέον — ὥσπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. τῆς τροφῆς. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. κολύειν,

superscripto ό et priore ο in ω mutato, ut sit κολούειν, v. 5. συνταράττεσθαι c. cet. v. 11. τετράστειας indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. ἅμα δ' ῆ.

P. 456. s. 9. v. 6. συκέας tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. ἰσχυρώτατα in rasura. v. 11. ταὐτὸ σπεύδειν c. cet. v. 14. δυναμένης, postrema littera in rasura. — S. 11. v. 2. δεῖ δὲ c. cet. v. 4. γὰρ ἂν τι c. Med. v. 7. λεπτοβλαστά ἐστι.

P. 457. v. 5. ἐλέχθη τε καὶ κελεύουσι c. cet. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν c. Camot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. ὅπως ὅπως τε, v. 8. γίγνονται. — S. 2. v. 5. ποθεινοῦν c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. ὥρας ἢ ἔτους c. cet. v. 6. σπάνιν restituendum. v. 8. εἰ δὲ καὶ. — S. 4. v. 7. ἀρξαμένοις, v. 9. ἀμφοτέρων c. cet. deinceps πλείω c. Med. v. 11. τῶν γε πλεῖστον δεχομένων c. cet. sed rasura πλείστων indicat. v. 12. συμμέτρως ἀλλὰ πλέον, sed in rasura πλέονι apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ὅτι τῇ ἰδίαι καθάρσει, sic ut iota damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. ἐξαναλίσκεται, τὰ δὲ οὐ μόνον τῶν σπερμάτων c. cet. — S. 2. v. 2. μὴ om. c. cet. v. 8. τὸ μὴ τοῖς ἰσχυροτάτην· ἀλλ' ἐν. v. 11. post ἁρμόττει repetit διὰ τοῦτο c. cet. — S. 3. v. 1. ἐνίοις τε c. cet. v. 4. omisso ὑεία habet πρὸς τῷ. v. 5. ἀπύρους c. cet. v. 9. παράγειν ὅταν ἐμβλαστήσωσιν, sed rasura παρασχεῖν indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. καὶ ante κουφοτάτης om. c. ceteris praeter Med. v. 12. τοῖς καρποῖς c. cet. v. 13. τετάρων. v. 14. περιβάλλουσι rasura indicat. v. 15. ἀλλ' ἐκκαίονται transponit post ὑδρεύσεις versu 17. c. cet. v. 17. τὰς ἐπομβρίας, sed alia scriptura ταῖς ἐπομβρίαις simul indicatur, v. 18. συμφέρειν c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. κινούμενος, sed corr. κινουμένης. v. 7. ἐφύδροις c. cet. — S. 2. v. 2. εὐθενεῖ. v. 4. καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς omittit seu potius transponit in versum sequentem post δερματικὰ verba τὰ ἐκτός: deinceps καὶ δερματικά, utrumque c. ceteris, ut v. 6. ἐν τοῖς. v. 13. ὡς ἀληθὲς c. cet. v. 14. ἀντιλαμβάνοι τῆς συμμέτρου.

P. 462. s. 3. v. 4. πρὸς τῷ μὴ κατατίθεσθαι partim c. cet. — S. 4. v. 8. ἔλαττον. deinceps προσείλοις in rasura. v. 10. σύμφυες δὲ καὶ ἡ πεύκη. v. 11. μονόριζος et βαθύριζος, bene! v. 14. ταῖς ἀπίλλαις. v. 17. οὗ μὴ κατὰ. — S. 6. v. 3. παραλάττοντες.

P. 463. s. 7. v. 3. ὀρθῶς τε. v. 4. σύνταῤῥον γινόμενον c. cet. v. 9. ἁπλῶς δ' — πάντων — ἐπισινῆ c. cet. alterum

αὐτῷ om. c. cet. et possunt abesse. Sequens λουόμενοι initium in rasura scriptum habet. v. 14. ἀτροφῇ c. ceteris.

P. 403. Cap. 7. s. 1. v. 3. εὐύδρους restituendum. v. 4. προσείλους, sed ει in rasura et obscurum. v. 6. πάντας c. cet. v. 8. καὶ παρὰ habet c. cet. quod in καὶ γὰρ mutandum censeo. v. 9. τὸ οἰκεῖον. v. 11. ὥσπερ ἐκ c. cet. v. 12. αἱ καθέκαστον c. cet. v. 14. τὰ om. c. Med. — S. 2. v. 4. δὲ καὶ τὰ ὅμοια. v. 8. προσήλοις. v. 9. παν sine accentu. v. 11. πεύκης γένεσις c. cet. v. 12. πλῆθος καὶ ὁ πρόσηλος.

P. 404. v. 2. μὴ om. c. cet. ut sequens τόπον, et v. 4. τὴν αἰτίαν. v. 8. φιλόσκεπα, recte! Infra 3, 7, 1. in eodem exemplo est φιλόσκια. v. 11. οὐ ξηρὰ c. Med. male, ut locus 3, 7, 1. demonstrat. — S. 4. v. 4. σώζει. v. 11. εὔκαρποι c. cet. — S. 5. v. 4. ταῖς ἐλαίαις, recte! v. 5. αὔσθησιν, ἀποκάεται γὰρ πολλὰ c. cet. Simplex ratio loci vitiosi emendandi erat haec, ut prius γὰρ omitteretur et τὰ πολλὰ, quod feci, scriberetur. Itaque lego: ταῖς ἐλαίαις ἡ ἄπνοια κατὰ τὴν ἄνθησιν· ἀποκάεται γὰρ τὰ πολλά· καὶ ὅταν et cet.

P. 405. v. 4. ἐνίοτε — ἐδαφῶν. — Cap. 8. s. 1. v. 1. δὲ ἥ γε πέψις c. Med. — S. 2. v. 1. τὰ ὑγρότερα restituendum. v. 4. τὸν οἰκεῖον, sed ita ut τῶν οἰκείων fuisse appareat. v. 5. καὶ δύναται c. cet.

P. 406. v. 3. ἃ et δύναται ἀφαιρεθέντα omittit c. cet. v. 5. ἥνπερ καὶ ἐπὶ c. Med. v. 7. ἐδώδιμα, εἴ γ' οὖν. v. 8. δρυπέπων. — S. 3. v. 2. τῇ ἔξωθεν c. cet. v. 5. κωλυόμενον ἅμα διὰ. in qua scriptura varietas vel indicium erroris librarii latere videtur. v. 12. καὶ ante ἐπ' omittit cum Med. v. 13. ὅταν ἐπιτρέφουσι, sed apparet, in rasura fuisse ὅτε ἐπιστρέφουσι. — S. 4. v. 5. post ἀπέπαντα ponit ἐπιχνωσθέντα καὶ ἐπαλιφθέντα — πεπαίνεται, quae hinc removi. deinceps ὥσπερ καὶ τὰ habet. v. 8. ἀπέρυσιν, sed ita ut ἀπέρασιν fuisse appareat.

P. 407. v. 2. κολοκύνθη c. cet. v. 3. αἱ αἰτίαι. — Cap. 9. s. 1. v. 6. εὐήλοις, ἔτι δὲ μανοῖς πεφυκόσιν c. cet. v. 8. κωλύεται ταχῇ c. Med. — S. 2. v. 7. μανώτερα. v. 9. ὑπό τε. — S. 3. v. 3. pro τὰ μὲν habet καὶ c. cet. v. 5. αἱ om. c. cet.

P. 408. v. 1. Vitium loci indicat otiosum γε; praeterea πνεύματα de spiritu incluso in fructu dici non possunt, et verbum ἐπιγίνεται ab eodem est alienum. Igitur non dubito fuisse: καὶ ἅμα τούτοις εἰ καὶ πνευ. ἐπιγίνεται μέγεθος. v. 2. αὐ τινος c. cet. deinceps εὐάσματος c. cet. v. 3. ὡς δ'

ὅτ᾽ ἂν c. cet. deinceps φακάδια c. Medic. — S. 4. v. 6. δ᾽ ἡ ὑγρότης, recte! v. 8. νότιος δ᾽ ὁ ἀὴρ ᾖ, bene! — S. 5. v. 2. ἢ μόνον cum Med. an fuit ἢ μόνοις? v. 3. διαστάσει c. cet. quod restituendum Theophrasto. Palma enim distans a mare femina nec arte foecundata fructus inchoatos a natura abiicit. Similiter ἡ συκῆ, quam feminam, ἐρινεὸν autem marem ponit Theophrastus. v. 4. ἐρινεῶν. v. 5. διοίσουσι cum Med. sed post δ apparet magna rasura. v. 7. ἐκπέττονται καὶ προσίπτανται τοῖς — ἐρινοῖς, super νοις scripto ε, vere! ἐκπέπτονται est in Camot. v. 8. μὴ om. c. cet. v. 14. χώραν c. Med.

P. 409. v. 5. συγκατακλείεσθαί τι πνεῦμα c. cet. quod restituendum. v. 9. ἐρινεά. v. 11. ἐρινέους, sic. v. 13. ἔχονται δὲ c. Med. v. 15. φθορσὶν ita scriptum obscure in rasura, ut correctio vel scriptura antiqua agnosci non possit. Med. habere φθηρσὶν dicuntur. v. 16. ἡ ante γένεσις om. c. cet. — S. 7. v. 3. ἐρινεσμὸν, superscripto α. v. 6. σύμμετρον. v. 10. βοῤῥείοις. v. 12. ἐρινεὰ κωλύει c. cet: — S. 8. v. 1. ὀψίω c. Med.

P. 410. v. 7. εὔπνοιάν γε. v. 8. ἀπέρευσιν — παραπλησίως — τινὰ συμβαῖνον καὶ ἐπὶ. sed ἀπέρασιν correctum est. — S. 9. v. 2. ὡς ἂν οὐκ c. Med. v. 5. ἐρινάζομένων, superscripto ε. v. 9. Ἔτι δὲ c. Med. v. 10. ἃ δὴ c. Med. v. 11. σημεῖον δ᾽ ὅτι κἀκεῖνό ἐστιν. v. 12. συμμύσαι, sic, gemino accentu. v. 13. ὑποπάττουσιν c. cet. v. 18. θαυμασμοῦ δέονται· μετὰ ταῦτα ἰσχύον ἤδη c. Med.

P. 411. s. 10. v. 1. ἐρίνεὰ. v. 4. ὑξαιρεῖν — ὁ τῆς. — S. 11. v. 3. ταῦτα om. c. cet. v. 4. καὶ εἴ τι δ᾽ ἂν ἐπιγίνεται. v. 6. μάλιστ᾽ ἂν ἀποπίπτει, sed ultimum ει obscurum in rasura. In scriptura hac (praeterquam quod ἀποπίπτῃ habent) consentiunt Edd. pr. sed ἂν hic alienum pertinet ad prius membrum et scribendum οὕτως δ᾽ ἄν. Suspicor quoque versus 4. inutilia verba δ᾽ ἂν transposita a librario e margine huc pertinere. — S. 12. v. 2. ἐνβόσκεσθαι c. cet. v. 5. σῦκα. v. 6. ἐρινὰ, superscripto ε, ut sit ἐρινεά. Sed ἐρινάστὰ scribi debere, monui iam in Curis Sec. p. 507. Gaza vertit: *cum pastu culicum illae exinanita humorem lacteum amplius trahant.* ubi nec ἐρινεὰ vulgatum nec ἐρινὰ redditum apparet. v. 7. ὅπὸν hic et alibi. v. 8. ἐρινεάζουσιν superscriptum. v. 9. ἀνερινέαστα, sed ε punctis suppositis damnatur. v. 11. τῷ ξηραίνεσθαι, bene! — S. 13. v. 1. φαίνεται δ᾽ οὖν — ἔχειν τῶν. v. 4. ἐρινεασμῶν super-

scriptum. v. 5. ἔχοντος. deinceps τροφῆς scribere sensus iubet: sequens καὶ omittit Urb.

P. 412. v. 2. ἐρινεάζουσι superscriptum. v. 4. διαφοροῦσιν c. cet. sed α in rasura scriptum. — S. 14. v. 7. ὀλεσίκαρπον. v. 8. φησι τὴν ἰτέαν· ἐπεὶ τά γ᾽ ἄλλα, bene! deinceps ἀβρώτους Heinsianum firmat. ἀαρώτους A. B. mire interpretatur Scaliger vitium scripturae non suspicatus. — S. 15. v. 6. συγκαταπατούμενος c. cet. v. 9. τοῦτο, sed a correctore. v. 11. ὁμοῖς.

P. 413. Cap. 10. s. 1. v. 1. verba τῶν ἀγρίων post κάρπιμα collocata habet c. cet. et v. 2. scriptum ἃ δὴ θήλεα, τὰ δ᾽ ἄῤῥενα καλοῦσιν, vere! v. 9. τρεπομένης, et v. 10. καταναλισκομένης c. cet. v. 12. σύμμετρον. — S. 2. v. 2. ἄκαρπα. v. 4. εὔκαρπα, sed correctum. v. 7. τὰ habet insertum a me. v. 8. ἐπὶ τὸ πολύ. v. 11. μικρὸν γὰρ ἔχει c. Med. sed hi φύσεως deinceps habent. v. 14. εὐβοσίαν confirmat. — S. 3. v. 1. ἢ om. c. cet. deinceps μονοκάρπων cum ceteris.

P. 414. v. 1. ἐφικνεῖσθαι c. Med. recte, id est ἀρκεῖν. — Cap. 11. s. 2. v. 1. Συμβαίνει μὲν οὖν om. c. cet. v. 3. καὶ δι᾽ ἀσθένειαν. v. 4. ἀφαυανθῆι propius a vero! v. 5. τἄλλα. v. 8. ταὐτὸ om. c. cet. v. 10. ἐκλυομένης vel ἐκλελυμένης coniecit Coray.

P. 415. s. 3. v. 1. δὲ om. c. cet. v. 3. πολλάκις ἀεὶ καὶ c. Med. v. 12. οἱ om. c. cet. v. 16. κατάληψιν. — S. 4. v. 4. ἐπι ἀ εἶδος τῶν γε. in qua scriptura veram alii indagabunt. v. 10. ὡς ἡ σκιὰ cum ceteris.

P. 416. s. 5. v. 1. ἁπλῶς ταύτῃ γε c. cet. quod restituendum esse monui in Cur. sec. v. 2. εἰ γὰρ c. cet. v. 6. διαφορὰ τοῖς μὲν ὅτι τὸ κυριώτατον c. cet. v. 9. τοῦτο καὶ ταὐτὸ δοκεῖ καὶ cum Med. — S. 6. v. 10. μόναι, recte! v. 13. ἥμεροι, recte! — S. 7. v. 6. μανώτερα.

P. 417. v. 5. διὰ τὸ μὴ εὔρουν εἶναι. — S. 8. v. 11. πήγνυσθαι τὴν φθορὰν c. cet. — S. 9. v. 3. τὰς τῶν μακροβίων fuisse suspicor. v. 8. πρωϊκαρπα. οὐδὲ πρωϊκαρπῆ.

P. 418. s. 10. v. 7. αἴτια. v. 9. δρῦς, simul adiecto circumflexo. v. 10. γιγνόμενα. v. 12. ὥσπερ ῥᾴδιον c. cet. — S. 11. v. 2. ἐνδελεχὲς c. Med. v. 4. προφαίνουσι πολὺν, ἐκτρέφουσι γὰρ πολλάκις c. cet. v. 6. ἀπέργασις pro ὑπεργασία dictum coniecit Coray. v. 8. περὶ μὲν restituendum e ceteris, quod in nostra excidit. — Cap. 12. s. 1. v. 4. σίσαμον cum indicio scripturae vulgatae. v. 7. ὥστ᾽ ἐγγυτέ-

ρως ὅτι c. cet. praeter ἐγγυτέρως, quod habent quoque Med. ἐγγυτέρω ceteri libri.

P. 419. v. 6. θᾶττον c. cet. — S. 2. v. 7. αἰεὶ διαδίδωσιν ὂν ἄν. Etiam A. Cam. Med. αἰεὶ habent. v. 10. τάνω. — S. 3. v. 2. μίλινος corr. μήλινος. v. 5. μικρᾶς ἀρχῆς c. cet. — S. 4. v. 5. διακαυλίσαντα c. cet.

P. 420. v. 4. post συνεργῇ comma ponendum. v. 5. μανὴ σπείρηται, bene! sequens quoque καὶ recte c. Med. omittit. — S. 5. ὁ δὴ c. cet. v. 2. ἀλλ' ὅ. v. 5. Ἔτι. v. 6. προφανῆ c. cet. v. 9. post εὐδίοδον inserit verbum εἶναι. — S. 6. v. 10. πᾶσαι τὴν τροφήν. — Cap. 13. s. 1. v. 6. οὕτως. ἡ ἐν τοῖς ὁμοιότης φαίνεται δὲ οὐ μόνον.

P. 421. v. 2. ἐξομοιοῦνται. — S. 2. v. 2. καὶ τὰ χρώματα c. cet. v. 4. λευκὰ γὰρ c. cet. quod restituendum, et distinctio mutanda. v. 8. γενέσθαι c. Med. — S. 3. v. 7. τὸ δ' ἐπὶ τῶν δένδρων, scilicet συμβαῖνον, recte! v. 8. μεταβάλλει om. c. cet. et temere additum. Fortasse rectius versu sequente 9. ὅσα ἐκ σπέρματος. — S. 4. v. 6. οὐ om. c. cet. v. 7. καὶ τὸ ἐπί, recte! v. 9. τῷ τοτὲ cum varietate significata τότε. v. 10. τοῦτο μένειν. Gaza τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ vertit.

P. 422. s. 5. v. 1. φυσεως επικρατων, sic. v. 4. post μαλακὰ addit καὶ ἄλλας τοιαύτας ἔχοντα μεταβολάς. v. 8. καὶ παραπλησίας c. cet. v. 10. τις ἀποδοθείη, unde facile est verum ἀποδοίη reperire. Quod vero Havn. 2. et Vinar. dederunt εἰδείη, minime omnium aptum, et haud dubie e coniectura ductum, argumento esse videtur, varietatem omnem scripturae Havniensem et Vinariensem non libris scriptis, sed viri docti alicuius coniecturae deberi. — Cap. 14. s. 1. v. 2. 3. 4. 5. 6. consentit c. ceteris. v. 7. εἴπαμεν. v. 8. ἔχειν, τὰ δὲ βελτίονα. ἔτι δήπου ὑδρία c. cet. v. 12. βοηθείας· μόνον. v. 14. γενομένου c. Camot. v. 16. κατασχιζομένων c. cet. — S. 2. v. 2. μεταβολὴ om. c. cet. θεραπείας habent A. Camot. c. Med. et Urbinate.

P. 423. v. 5. 6. αἱ τῶν ἐλάφων. — S. 3. v. 14. περὶ ταύτης c. cet. — S. 4. v. 3. τῶν et sequens αἱ om. c. cet. v. 4. κολούσεις c. cet. v. 5. πληγαῖς, bene! v. 7. τὰς δὲ ὀφθαλμιζομένας c. cet.

P. 424. v. 1. initio addit καὶ ἐγκεντριζομένας. v. 2. οὐκέτι. — Cap. 15. s. 1. v. 1. Εἰς δὲ τὸ χεῖρον μεταβολαί. v. 2. α αἰτίαι om. c. cet., ut v. 3. καί, et ὡς. v. 8. γίγνε-

ται. v. 11. τὰ δὲ μᾶλλον καὶ c. Med. v. 13. τῶν δένδρων c. cet. — S. 2. v. 2. καὶ om. c. Gaza, recte! deinceps Χίοι.

P. 425. v. 1. et 3. κολουθεῖσα alia manus sigma addidit. Ceterum negatio ante κολουσθεῖσαι. v. 2. posita recte quidem sublata fuit, ut annotatio p. 170. docet, sed causa, unde hunc in locum immigraverit, indicata non fuit, nec vitium loci antecedentis demonstratum, ubi est κολουσθεῖσα μὲν γὰρ ἰσχυρά. Contrarium enim hoc naturae amygdalae, quae novella, tenera et invalida timet noxam κολούσεως, adulta vero vires assumsit; sed vel adulta κολούσει fructus mutat. Transferenda igitur negatio fuit ante prius verbum κολουσθεῖσα. Verbi eiusdem repetitio errorem librarii in loco negationi assignando alieno peperisse videtur. v. 6. δὲ om. c. Med. v. 9. δυσδιάτηκτος. quod unice verum puto. Terra irrigata, non madefacta, superficiem habet duram nec permeabilem aeri. Coray coniecit κωλυθείσης vel ἀνεθείσης δὲ τῆς φυσικῆς ὁρμῆς — μολύνεται — γῆ δυσδιάδυτος μὴ βρεχομένη. — S. 3. v. 4. τελεούμενος c. Med. v. 6. οὐχ ὑπάρχει τοιοῦτος. Si τοιοῦτος intelligitur πικρὸς aut ὀξὺς, falsum est succum eiusmodi non inesse amygdalae perfectae et fertili. Sunt enim quae e natura sua fructus amaros, aliae contra, quae dulces proferunt. Non minus autem falsum est de amygdala, si τοιοῦτος intelligatur dulcis. Sunt enim quae perfectae et fertiles fructus dulces efferunt. Igitur negatio tollenda videtur. v. 12. κολουθείσαις, postea sigma additum. v. 14. γλυκύτεραι γίνεσθαι, prius c. cet., alterum recte! — S. 4. v. 2. διότι τὸ μὲν ἡ κόλουσις. v. 3. κατέμιξε καὶ χείρω τὴν ὑγρότητα τινὶς c. cet. v. 7. ἀφαίρεσιν c. cet.

P. 426. v. 2. ἀσθένειαν c. cet. deinceps καὶ ἐκπέπτει c. Med. Scribendum ἐκπέττει. — S. 5. v. 4. κανθαρέως. ceteri κανθαρέος habent. Scribo κανθάρεως. — S. 6. v. 1. τις c. cet. v. 2. καὶ πρὸς εὐκαρπίαν. v. 4. καλούμενα, sed correctum κολονόμενα. v. 5. post ῥάφανος inserit ἣν πάλιν βλαστήσῃ c. cet. quae transposui. v. 7. ἁπλότητι, sed correctum. v. 8. εὐχυλώτερα, sed corrigitur. v. 10. ὑπὸ τούτων c. cet. v. 11. εὐτροφῇ, sed corrigitur. v. 12. αὐξανομένων c. cet. v. 13. τῆς om. c. cet.

P. 427. Cap. 16. s. 1. v. 3. εὐοσμότεραι c. cet. v. 9. καὶ περὶ μὲν ὀσμῶν c. cet. v. 10. πλέον. — S. 3. v. 4. αἴρα — ἥτε, posterius c. ceteris. v. 9. παχύτεροι c. cet. — S. 4. v. 2. ἔνια c. cet.

P. 428. v. 1. καθαπερανεὶ διαρθρούμενα, recte! deinceps ῥαίδιον. v. 6. ἐκείνην δ' οὐ λαμβάνον c. cet. deinceps

ἀλλ' ὥσπερ γε ὅμοιον, sed γε in rasura scriptum. — S. 5. v. 4. κἀκεῖναι. v. 9. οὐδ' ἑτέρως ubique. — S. 6. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 8. ταύτην εἶναι c. Med. — S. 7. v. 2. γέννεσιν. v. 3. ὥστε, sed correctio obscura adest.

P. 429. v. 1. ἀλλ' αἱ μεταβολαὶ c. cet. v. 7. εὐσθενεῖ, sed σ punctis suppositis damnatur. — S. 8. v. 3. ἀμμώδη c. cet. Antea ἔφαμμος scribo, ut ἔφυγρος. v. 4. διττῶς. v. 9. καὶ καθόλου περὶ. v. 10. ἀλλὰ δὴ τὰ — Cap. 17. s. 1. v. 7. κοινῇ φασιν οἱ μὲν εἶναι — διαφέρειν καὶ δοκεῖν c. ceteris. — S. 2. v. 2. εἰ γὰρ c. cet.

P. 430. v. 4. μὲν στελὶς ἢ ἰξία ἔνθεν δὲ ὑφέαρ c. cet. v. 5. μορφὰς οὐδὲ καρποὺς c. cet. v. 6. ὁμοίους, recte! deinceps καί τοι τοῦτό γε — διατηρεῖται c. cet. v. 9. τὴν δὲ φυλλοβόλον om. c. cet. v. 10. ἐν om. c. cet. v. 11. ἐμβιῷ, superscripto η. — S. 3. v. 2. οὐθέν. — S. 4. v. 3. ἀλλὰ καὶ c. cet.

P. 431. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 2. τέρμινθος δὲ ἐν ἐλαίᾳ c. cet. — S. 5. v. 13. προσυρῶνται, sed ita correctum, ut προαιρῶνται legi possit, quod habent ceteri libri. Sequens ἐπὶ om. c. cet. postea αὐτὸς ὁ καρπὸς σωζόμενος καὶ ἐπιμείνας c. cet.

P. 432. s. 6. v. 4. ἰξύας. — S. 7. v. 2. ἀσθενής. quod si verum, deinceps καθ' αὑτήν. v. 5. θερισμὸς c. cet. v. 8. τῶν τευτλίων c. Med. — S. 8. v. 4. πίνναις. v. 5. ἢ καὶ ὅσα ἄλλα. v. 11. δὲ τοῦ ἰξοῦ, recte! v. 13. μία τῷ c. Med.

P. 433. s. 9. v. 4. λιπαρωτέρα. v. 12. πίνναις — καρκίνος, οὐδ' ἤ. v. 14. οὐδ' ἤ. v. 15. καὶ εἰς c. cet. v. 16. καὶ ἀλλήλων c. Med. — S. 10. v. 7. Τὸ om. c. cet.

P. 434. Cap. 18. s. 1. v. 3. τῶν φύλλων om. c. cet. v. 11. ψύχας. — S. 2. v. 2. ἄλλως τε εἰ καί. v. 4. περὶ ἄλλον καυλὸν c. cet. v. 5. τὰ πρὸς c. cet. v. 7. ἕρπυλλον καὶ ἡ ἀσίνη c. cet. v. 8. ζῇ πρότερον c. cet. v. 12. ὁμοίως καὶ ἀκμὴν ἔχουσα c. cet. — S. 3. v. 2. ἐπιμένει scriptum in rasura, ubi fuit πημαίνει. v. 3. ἡ ἀσίνη c. cet.

P. 435. v. 6. καταπέττει καὶ ἐξαιρεῖται partim c. cet. — S. 4. v. 13. κασσταμνισμένος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 3. φίλυραν, recte! v. 6. δ' ἐκπετάννυται. v. 7. τῇ Εὐφράτῃ.

P. 436. v. 1. ἀποβαίνειν c. cet. v. 4. ῥαίδιον c. cet. deinceps ἰδεῖν ἐπὶ δ' οὖν τῶν εἰρ. ἡ μὲν τῶν φύλλων c. cet. v. 7. inutile καὶ om. recte! Igitur sequens πως ἀεὶ servari potest, quod Urb. c. cet. habet. v. 10. συμβαίνειν. v. 13. γὰρ om. c. cet. deinceps ὑγρὰ καὶ ὑδατώδη. v. 15. ἐκλευκότερα δεῖ δ' ἂν ὁμοίως καὶ ἐπὶ c. ceteris. v. 16. πεύκης c.

cet. — S. 3. v. 4. συμβαῖνον c. Med. v. 8. συμμύει μὲν γὰρ restituendum μὲν, quod excidit. — S. 4. ὑπερισχύοντα c. cet.

P. 437. s. 6. v. 6. πάσχει simplex habet, quod praestat. v. 10. ὡς καὶ τοῦτο, et v. 11. ἐπιστρέφεται γὰρ c. cet. — S. 6. v. 5. λαμβάνοντος c. cet. v. 6. παραλλαγαὶ, recte!

AD LIBRVM III.

P. 438. Cap. 1. s. 1. v. 4. τὴν ἐκ c. cet. v. 8. αὐτοῦ τούτου πρώτου. — S. 2. v. 1. ἂν om. v. 2. εἰ τὸ mecum. v. 4. εὐσθενεῖν καὶ καλλικαρπεῖν c. cet. v. 10. καὶ χυλοῖς.

P. 439. v. 2. διωρίσθη. ceteri διορίζει. — S. 3. v. 4. εἴη ταὐτὸν c. cet. v. 10. καὶ ἁπλῶς c. Med. v. 13. ὅλως οὐκ ἐκφέρει καρποὺς c. Med. quod restituendum. v. 14. τὰ δὲ καὶ αὐτὰ ὑδαρέστερα, recte! — S. 4. v. 1. δὴ καὶ κατὰ τὴν γεῦσιν translocat in versum sequentem cum ceteris. v. 8. λάμβανει c. cet. v. 10. τε καὶ ὑδαρὲς translocat in vers. 12. post δένδρον c. cet. v. 12. οἵης, recte!

P. 440. v. 1. τὴν εὐτροφίαν c. cet. — S. 5. v. 1. θέρμου cum indicio scripturae θερμοῦ, ut v. 5. θερμὸς legitur. v. 6. ἡ om. c. cet. v. 8. σύμμετρον. v. 10. καὶ λαμβάνει c. cet. — S. 6. v. 3. εὐθένεια, superscriptum σ. deinceps ἡ om. v. 6. μετατίθένται, sic: unde patet alios libros rectius μετατιθέντα habuisse. v. 7. δὲ om. c. Med. v. 14. φανερὸν ἔστω c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. εὐθένειαι, τῆς τε γῆς, omissis sequentibus 6 verbis.

P. 441. v. 1. καὶ τὰς ὥρας τὰς γινομένας c. cet. sed antea πρὸς τὰς μεταβολὰς mecum. v. 3. τὴν προσαύξησιν καὶ τροφὴν c. cet. — S. 2. v. 3. ἴσα. v. 8. χερσὶν. v. 12. ταῦτά τε καὶ τὰ τρώξανα c. cet. — S. 3. v. 10. καὶ διὰ τί om. c. cet.

P. 442. v. 1. αὐτὸ τοῦτο ἴδιον c. cet. — S. 4. v. 1. τῆς αἰτίας ἀντιλέγεται δὲ c. cet. v. 5. τὴν ἑαυτῶν ἔνιοι χώραν, plenius et rectius! v. 8. τοῦ θέρους c. cet. v. 9. καὶ κατὰ τὰς omisso τὰ c. Med. — S. 5. v. 2. ἢ τῇ φύσει om. c. cet. Infra 5, 11, 2. est συναίτιος ὁ ἀὴρ καὶ ἡ τοῦ ὅλου κατάστασις, et 5, 14, 7. ἔτι καὶ τὰ ἐπιγινόμενα δεῖ ποῖ' ἄττα εἶναι καὶ τὴν τοῦ ὅλου κατάστασιν. ubi libri omnes male τὴν ὅλην dabant. περιφορὰ referenda videtur ad ortus siderum, quorum vim aliquam esse ad plantarum augmenta vel noxam credebant. v. 4. εὐκρασία. v. 7. ἡ om. c. Med. ut sequens τὰ c. cet.

sed deinceps ὑπὸ τῆς, recte! v. 10. πολλάκις παρὰ c. cet. v. 13. γενέσει καὶ χώραις, prius c. cet. sequens ταῖς om. c. cet. — S. 6. v. 6. σύμμετρα.

P. 443. s. 7. v. 2. ἐκβλαστήσεις c. cet. v. 3. αὐτὴν μᾶλλον τοῦ ἔαρος partim c. cet. v. 5. θέρμης οὔσης ἐπὶ τῆς γῆς. v. 9. ἀθρόαν, recte! v. 6. τῆς γῆς c. cet. — S. 8. v. 6. Ὅτι τὰ μὲν c. cet. v. 8. τὸ δὲ τίκτειν ἀμφοτέροις. v. 12. σχεδὸν γὰρ c. cet.

P. 444. Cap. 3. s. 1. v. 3. καὶ τοῖς ὀποῖς — τοῦ ἀέρος ἐστὶν αὐτά. — S. 2. ἐπιλαμβάνων superscriptum. v. 4. καρδίᾳ c. cet. v. 5. τῶν πλείστων c. cet. deinceps ποιούντων. v. 8. ἔτι πλείω ταῦτα τῆς partim c. cet. v. 10. post σημεῖα inserit τῶν πρὸς τὴν φυτείαν ὡρῶν, quae reieci in v. sequ. post πᾶσι ταύτην. deinceps παρορμᾶν c. cet. — S. 3. v. 1. οὖν om. c. Med. v. 3. εὐθενεῖ. v. 5. πολλῷ, ita scriptum, ut alterum λ et ω punctis suppositis damnentur. An fuit ποιοῦνται πολλοί, δέον?

P. 445. v. 1. ὅπου δ' αὖ θερινός. v. 6. σύμμετρος. — S. 4. v. 1. διελεῖν καὶ τοῖς κατὰ φύσιν τόποις πρὸς τὰς ὥρας c. ceteris. v. 5. πολλοί, sed οι punctis suppositis damnatur. — Cap. 4. s. 1. v. 3. ταχεῖαι c. cet. v. 6. ἔτι omittit temere e Vinar. assumtum. v. 7. ἄφω. v. 11. μάλιστα cum Camot.

P. 446. v. 1. δεξάμενοί τε c. cet. — S. 2. v. 7. γύροὺς, gemino accentu notato, ut s. 1. v. 12. γύροῖς. v. 9. πίεσθαι c. cet. — S. 5. v. 8. κέραμον c. cet. v. 9. ξύλον κἂν ἡμιπαχές, sed inter μι et π rasura est. v. 14. συμμέτρως. — S. 4. v. 2. κεχυμμένη.

P. 447. v. 3. ῥιγοῦν — κακοπαθεῖν τὸ φυτὸν c. cet. — Cap. 5. s. 1. v. 2. τε τῶν δένδρων c. cet. quod restituendum. v. 3. λειότατα καὶ ἰθύτατα, recte! v. 7. τό τε γὰρ c. cet. malim τὸ μὲν γάρ. v. 5. ὀζόμενον c. cet. v. 6. ζῶσιν ἐκβεβλαστηκὸς εἰς τούτους partim c. cet. v. 7. ὅσον c. cet. v. 12. γὰρ καὶ ἐπί, bene! — S. 2. v. 1. ἔτι δὲ εὐθύτης λειότητος c. cet. v. 4. εἰ δὲ μή, μὴ χείρονος c. cet. v. 6. μέγα δὲ αἱ μεταβολαί, omisso καί, recte!

P. 448. v. 1. ἔτι μάλιστα. v. 3. τὴν om. c. cet. v. 9. κάλλιον, postremis duabus litteris in rasura, ita ut καλλίω fuisse videatur. v. 12. Τὸ δ' ὑπέριζον, sed ita, ut ὑπερίζων fuisse videatur, ut v. 13. προπεπονημένων dubie scriptum est. — S. 4. v. 4. οἱ om. c. cet.

P. 449. s. 5. v. 4. ἀποστέγουσα. — Cap. 6. s. 1. v. 1. ἡ δὲ πρός. v. 4. διαμφισβητοῦσι bene cum Med. v. 7.

ἐπ' ἄνω. v. 8. παραλαμβανομένην. v. 11. omisso εἰς habet τὸ κάτω. — S. 2. v. 4. verba ξηραίνει, ἡ δὲ omittit c. cet. et in versum sequentem post μᾶλλον ponit ἡ δὲ καὶ ξηραίνει c. cet. v. 6. ἐν om. c. cet. v. 7. φυτῷ c. cet. v. 8. ἐπὶ τὴν ἀναπίωσι c. Med.

P. 450. s. 3. v. 2. ἢ ἐφάλμῳ, sed λ punctis damnatur: igitur ἐψάμμῳ c. cet. v. 3. ποτάμιον scriptum fuisse monuit Coray. v. 8. δ' ἔφυδρα καὶ ναματώδη c. cet. v. 11. τῇ σκαπάνῃ. v. 12. ἐμβάλλονται. — S. 4. v. 3. αἵ τ' ὄρθιαι. v. 4. ὅτι δ' ἦ. v. 5. χοῦς cum indicio circumflexi. deinceps οὐδὲ ἂν οἵ γε ὦσι. v. 6. ταῖς τοιαύταις omittit. v. 7. δὲ om. c. cet. v. 9. οὐκ ἄκος, ita scriptum, ut extremum o circumflexo notatum et in ω productum sit: igitur alibi οὐ κακῶς lectum fuit. — S. 5. v. 1. γὰρ om. v. 2. ἢ βλάπτει c. Med. v. 6. φέρειν c. A. Camot. Med.

P. 451. s. 6. v. 2. λέγεται — ἔχειν c. cet. v. 8. αὐτὸν εἶναι τὸν καρπόν. v. 9. ὅσοι γε. v. 13. πεδεινήν. v. 15. σύμμετρος, et post ἐλάττων addit οὖσα c. cet. quod restituendum. — S. 8. v. 2. θετέον in ἀθεώρητον mutari iussit quoque Coray.

P. 452. s. 8. v. 1. ἔφυδρον c. cet. quod restituendum. v. 2. τὴν εὔγειον ἐλάαις c. cet. v. 8. εὐτροφὴς c. Med. sed a puncto damnatur. v. 11. λεπτόγειος ὑγροτέρα c. cet. v. 12. ἥλιος c. cet. deinceps εὐβοῇ c. cet. — S. 9. v. 7. καυκαλώδη, sed punctis κα damnatur circumscriptum. v. 14. συμμετρίας.

P. 453. Cap. 7. s. 2. v. 9. ὀρθῶς τε. v. 13. πεδεινοῖς — προαύξονται, prius c. Med. alterum c. cet. — S. 3. v. 4. ἴσχωσι c. cet. v. 6. καὶ τὰ ἐπιτηδειότατα, bene! v. 7. οὐχ ὥσπερ c. cet. v. 9. ἰσογέων· ἀῤῥίζου τε γὰρ — περιαίρῃ. v. 10. συν, θήσεται: in vacuo spatio ηcc punctis circumscriptum, et inter συν et has litteras superscriptum αι. Hinc Mediceus συνθήκεται, Ald. σωθήσεται effecerunt. Vera scriptura latet.

P. 454. s. 4. v. 2. φυτειῶν c. cet. v. 5. φυτεύουσι omisso τέμνοντες c. cet. — S. 5. v. 3. post πρῶτον inserit τῶν κατὰ τὰς θεραπείας c. cet. quae in versum sequentem reieci. v. 10. εὐβλαστείαν. v. 11. ἐν τῇ κλάσει, bene! — S. 6. v. 4. καὶ τὰ ἐμπαίζοντα c. Med.

P. 455. v. 1. καὶ αὐτὰ ὅλως c. cet. v. 4. εἰς τὸ δέον — ὥστεπερ, posterius c. Med., prius solus et recte! v. 5. τῆς τροφῆς. deinceps ἀνάγκη τις c. cet. prius restituendum, alterum annotatio male narravit. — S. 7. v. 5. κολύειν,

superscripto ό et priore ο in ω mutato, ut sit κολούειν, v. 5. συνταμάττεσθαι c. cet. v. 11. τετράστειας indicatur in rasura. — S. 8. v. 3. ἅμα δ' ἥ.

P. 456. s. 9. v. 6. συκέας tanquam varietas in rasura apparet. — S. 10. v. 4. ἰσχυρώτατα in rasura. v. 11. ταὐτὸ σπεύδειν c. cet. v. 14. δυναμένης, postrema litiera in rasura. — S. 11. v. 2. δεῖ δὲ c. cet. v. 4. γὰρ ἂν τι c. Med. v. 7. λεπτοβλαστά ἐστι.

P. 457. v. 5. ἐλέχθη τε καὶ κελεύουσι c. cet. v. 8. καὶ τῶν ῥιζῶν c. Camot. — Cap. 8. s. 1. v. 3. ὅπως ὅπως τε, v. 8. γίγνονται. — S. 2. v. 5. ποθεινοῦν c. cet.

P. 458. s. 3. v. 3. ὥρας ἢ ἔτους c. cet. v. 6. σπάνιν restituendum. v. 8. εἰ δὲ καὶ. — S. 4. v. 7. ἀρξαμένοις, v. 9. ἀμφοτέρων c. cet. deinceps πλείω c. Med. v. 11. τῶν γε πλεῖστον δεχομένων c. cet. sed rasura πλείστων indicat. v. 12. συμμέτρως ἀλλὰ πλέον, sed in rasura πλέονι apparet fuisse. — Cap. 9. s. 1. v. 2. ὅτι τῇ ἰδίαι καθάρσει, sic ut iota damnetur prius et accentus desit.

P. 459. s. 1. v. 2. ἐξαναλίσκεται, τὰ δὲ οὐ μόνον τῶν σπερμάτων c. cet. — S. 2. v. 2. μὴ om. c. cet. v. 8. τὸ μὴ τοῖς ἰσχυροτάτην ἀλλ' ἐν. v. 11. post ἁρμόττει repetit διὰ τοῦτο c. cet. — S. 3. v. 1. ἐνίοις τε c. cet. v. 4. omisso ὑεία habet πρὸς τῷ. v. 5. ἀπύρους c. cet. v. 9. παρασχεῖν ὅταν ἐμβλαστήσωσιν, sed rasura παρασχεῖν indicat.

P. 460. s. 5. v. 9. καὶ ante κουφοτάτης om. c. ceteris praeter Med. v. 12. τοῖς καρποῖς c. cet. v. 13. τετάρων. v. 14. παραβάλλουσι rasura indicat. v. 15. ἀλλ' ἐκκαίονται transponit post ὑδρεύσεις versu 17. c. cet. v. 17. τὰς ἐπομβρίας, sed alia scriptura ταῖς ἐπομβρίαις simul indicatur. v. 18. συμφέρειν c. ceteris.

P. 461. Cap. 10. s. 1. v. 2. κινούμενος, sed corr. κινουμένης. v. 7. ἐφύδροις c. cet. — S. 2. v. 2. εὐθενεῖ. v. 4. καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς omittit seu potius transponit in versum sequentem post δερματικὰ verba τὰ ἐκτός: deinceps καὶ δερματικὰ, utrumque c. ceteris, ut v. 6. ἐν τοῖς. v. 13. ὡς ἀληθὲς c. cet. v. 14. ἀντιλαμβάνοι τῆς συμμέτρου.

P. 462. s. 3. v. 4. πρὸς τῷ μὴ κατατίθεσθαι partim c. cet. — S. 4. v. 8. ἔλαττον. deinceps προσειλοῦς in rasura. v. 10. συνεχὲς δὲ καὶ ἡ πεύκη. v. 11. μονόριζος et βαθύριζος, benet v. 14. ταῖς σπιλάδαις. v. 17. ὦ μὴ κατὰ. — S. 6. v. 6. παραλάττοντες.

P. 463. s. 7. v. 5. ὀρθῶς τε. v. 4. σύνταδρον γινόμενον c. cet. v. 9. ἁπλῶς δὲ πάντων — ἐπισινῆ c. cet. alterum

c. Med. v. 11. παραφυτῶν. v. 17. ἐπεὶ, omisso εἰνεκέν. v. 18. παρεῖλεν· οὐχ ὅτι ἐναφῆμανεν, ἀλλά. v. 20. δένδρων ἐκ τούτων θεωρείσθω, recte! — Cap. 11. s. 1. v. 8. ὥσπερ εἶπε μεν.

P. 464. v. 1. μελανῶν, ὡς δ' ἐπὶ. — S. 2. v. 3. καὶ εὐρέες. igitur deinceps suppleo καὶ πολλαί. An hanc habet εὐρέες pro εὐρεῖς? v. 9. σύμμετρον. — S. 3. v. 4. τοσούτῳ πλέον c. cet. v. 6. γὰρ omittit c. Med. v. 8. καὶ κρατίστη c. Med. v. 9. ἔφυδρος c. cet.

P. 465. v. 1. τὸ πλεῖστον. — S. 5. v. 2. εἶναι om. c. cet. v. 4. ἔχειν c. cet. v. 5. post ἀντιλαμβάνεσθαι addit καὶ ἐν ταῖς ἐπομβρίαις μὴ ἐκσήπεσθαι, egregie! v. 6. ἐς τὰς. v. 10. omissis ἡ ὑγρότης habet ἡ τῶν μεμοσχευμένων. c. cet. — S. 6. v. 3. ὅτι μάλιστα ἰσχυρά, omisso εἶναι — λέγομεν. v. 8. ἑκάτερον. v. 10. ξηρότατα καὶ θερμότατα, τὴν αὐχμηρὰν c. cet. v. 14. τοῦτον χρόνον c. Med.

P. 466. Cap. 12. s. 1. v. 1. ἐπ' αὐτῶν. v. 6. δὴ — αὐτὸ ἔτι μηδὲ τὸ c. cet. sed correctum τῷ. v. 8. αὐχμηρὰ καὶ ξηρά. v. 9. ἀλλ' om. c. cet. v. 12. ποιοῦντα: — S. 2. v. 2. τὰ τούτοις ἀκόλουθα scribe cum codice. τὰ habent quoque ceteri. τούτοις inserueram e Medic. v. 7. κατάσχῃ c. cet. v. 8. post πολλάκις inserit οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἡλίου καὶ ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἡ τροφή, egregie! — S. 3. v. 7. ὑπερπεσοῦσα c. cet. v. 11. ποιοῦντα.

P. 467. Cap. 13. s. 2. v. 1. ταύτην confirmat. v. 4. εὐθύ. v. 7. πάσχει cum indicio vulgatae, ut v. 8. πονεῖ cum indicio varietatis πονεῖν. v. 10. ἐξεῤῥυηκέναι c. Med. et Gaza. — S. 3. v. 3. νεωργοτάτην εἶναι c. Med. recte! v. 11. ληφθεὶς εἰς τὸ δέον, posterius vere! Eadem varietas est supra 3, 7, 6

P. 468. v. 1. ἀπορεῖ καὶ ταῦτ' οὐ διὰ τὴν ἄμπελον ὡρμηκέναι, fere ut ceteri. v. 9. λείπειν, sic. v. 10. ὀλιγότροφος — ἑτέρας προήσεται, recte postremum, cetera c. cet. v. 12. αὐτῇ habet c. cet. — Cap. 14. s. 1. v. 2. τελέων c. cet. v. 7. γὰρ ἐνταῦθα omisso γὰρ c. cet. — S. 2. v. 1. ὥρας c. cet. v. 2. τὰ μὲν cum Camot. v. 5. ἅμα τοῖς τε γένεσι, bene vulgatum ὅσα τοῖς γ. mutans.

P. 469. v. 2. ἑκάσταις ὥραις c. cet. v. 3. ἑπτὰ ἢ εἰς — S. 3. v. 5. τυγχάνουσαι. v. 8. ἐφύγροις. v. 9. ποτέρας εἶναι c. cet. — S. 4. v. 2. ὥρας c. cet. v. 8. μενόντων. v. 10. ἔχουσαν. v. 11. δεῖ c. cet. ut v. 12. ἐλάττω τὴν μήτραν. — S. 5. v. 4. τοῖς ἀποτόμοις c. cet.

P. 470. v. 3. δὲ ἡ μήτρα. — S. 6. v. 1. δ' αὐτὸ

c. Med. v. 7. ἔνων νέα cum indicio νέων. Praefero νέα βλαστήματα. v. 11. τουτὶ γὰρ τοῦ c, cet. v. 14. το ἐνδοτάτω cum indicio varietatis τοῦ. — S. 7. v. 4. μὲν δεῖ ταύτην εἶναι πάσαις c. cet. v. 7. τὰς πρώτας c. cet.

P. 471. s. 8. v. 7. ἰσχύσῃ c. cet. — Cap. 15. s. 1. v. 9. γίγνονται — Αἱ δὲ ἐν. — S. 2. v. 2. ὅπερ c. cet. v. 4. καὶ ἐν εὐδίᾳ συμβήσεται, bene! atque haec scriptura restituenda. Ceterum Camot. ἀμβλωπὲς habet versu praecedente. v, 6. συμφέρει,

P. 472. s. 3. v. 3. οἷόν θ' ἅμα c. cet. quod restituendum. v. 4. γίνεσθαι — τὸν καρπὸν c. cet. v. 6. ἐὰν δέ τις c. ceteris. v. 7. τὰς τοῦ χειμῶνος ὀργὰς c. cet. v. 8. εὐθὺ — πυκνοφθαλμια, sed iota punctis damnatur. — S. 4. v. 2. δὲ ταῦτα c. cet. v. 3. φησὶ c. Med. v. 5. καιριώτατα c. cet. v. 6. ἐφύδροις. quod restituendum. v. 8. διεσκεδασμένη τὸ ὑγρὸν c. Med. v. 10. τοῦθ' ὑβρίζειν c. cet. deinceps ἐγκληματοῦσθαι c. cet. v. 12. ἀνθηρὰ c. cet. — S. 5. v. 3. δὲ ἡ. v. 8. Ἀκάνθῳ δὲ ἐπὶ, omisso καί.

P. 473. v. 4. ῥιζωθῶσι καὶ αὐξηθῶσι, auctius! — Cap. 16. s. 1. v. 3. δεῖσθαι ταύτην c. Med. v. 5. τὸ δεύτερον: v. 6. ὅπως, ὅ τε καρπὸς καὶ ὁ βλαστὸς νέος ὢν καὶ ἐν, bene! v. 7. ὡραῖαν, sic. Restitue vetus ὡραίαν. — S. 2. v. 1. Τὸ δ' ὅλον αὐχμαῖα c, cet. v. 6. καρπὸς pro σκαφητὸς c. cet. v. 8. τοῦ κυνὸς c. Med. v. 14. δ' ἐν παλινσκίοις. v. 15 vulgatum ἐνύδροις in ἐφύδροις mutandum censeo.

P. 474. s. 3, v. 5. ἄχρι οὗ. v. 9. ὡς ἄλλως ἀχρεῖον καὶ βλάπτον c. Med. v. 10. χρεῖα. v. 11. ὑφ' ἑτέρων. — S. 4. v. 2. ἐκ πλειόνων c. cet. v. 6. καὶ εἴ τι. v. 13. βρεχομένων c. cet. deinceps ἀμφοτέρων εὐτροφεῖς, sed correctum εὐτραφεῖς.

P. 475. Cap. 17. s. 1. v. 2. χρήσιμοι, quod conieceram. v. 4. ταῖς τε. v. 6. γὰρ habet c. cet. — S. 2. v. 3. οὕτως ποιοῦσιν — ἐκείνως ποιοῦσιν. v. 4. ὁ φοῖνιξ om. c. ceteris. v. 6. καὶ post Συρίᾳ om. c. cet. v. 7. ὥσπερ καθάπερ οἰκείαν. v. 10. λέγοιτο περὶ c. Med. — S. 3. v. 2. σύμμετροι. v. 5. εἴ γέ τι καὶ περὶ τούτου, et v. 6. εἰπεῖν pro ποιεῖν, bene! v. 7. παλαιάν τινα.

P. 476. s. 4. v. 4. Τὸ, superscripto Τοῦ. — S. 5. v. 5. δ' ἰσχυροτέρα cum indicio ἰσχυροτάτη. v. 6. διαδύνεται. deinceps αἱ δὲ ῥίζαι c. cet. quod restituendum. v. 8. ὁμοίων. — S. 6. v. 4. γίνεσθαι. v. 6. τοῦ τὰς ῥίζας. Videtur ita scribendum et deinceps διὰ τὴν γῆν καὶ τροφήν. v. 7. μετὰ τρίαν. v. 8. γίνονται. v. 9. ὅσαι δὲ ῥίζαι διαμένουσιν.

P. 477. s. 7. v. 4. ἐπεὶ δὲ καὶ c. cet. v. 6. οὕτως. v. 7. γίγνεται. — S. 8. v. 3. ἀλυκότης, recte! v. 4. τινὰ τισὶν c. cet. v. 9. πικρότης τις ἐν τοῖς χυλοῖς, unde scribendum ἢ πικρότης τὶς ἐν τοῖς χυλοῖς, τῷ δὲ φοίνικι στρυφνότης. Errorem peperit solitarium ἤ, cui respondit τῷ δὲ φοίνικι, quasi dictum sit ἢ ὥσπερ τῷ φοίνικι. Sed malim ἢ deletum. — Cap. 18. s. 1. v. 7. μηδ' αὔταρκες — μάλιστα ἄν. v. 8. ἐχρῆν.

P. 478. s. 1. v. 2. τὸ om. c. Med. — S. 2. v. 6. ἀφαιροῦσιν om. c. cet. et versu sequente post πάντα γὰρ reponit. v. 10. post ῥίζας addit ζητοῦσιν· ἐὰν δὲ μετὰ ταῦτα ἄκαρπα, τάς τε ῥίζας γυμνώσαντες. Mediceus eadem fere, verbis μετὰ ταῦτα exceptis, repetit. — S. 3. v. 2. κέδρου c. cet. v. 5. ἀφισταμένη c. cet. v. 7. καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δὲ cum indicio scripturae ἄλλων. — Cap. 19. s. 1. v. 4. κόπρωσις c. cet. sed fuit κόπρεσις, ut in ceteris. v. 5. ἡ τοῦ ὕδατος ἐργασία c. ceteris.

P. 479. v. 1. ἕρπυλλος. v. 4. ἐπικάουσιν. — S. 2. v. 3. παλιμβλαστῆ, recte! v. 5. εὐχυλώτερα· δεῖ γὰρ καὶ τῶν. v. 7. καὶ τὸ σύμμετρον c. cet. v. 10. πράσον ἤ τι τῶν πολυβλάστων, sed inter τ et ι littera ρ in rasura apparere videtur. — S. 3. v. 1. παραφυτευομένων c. ceteris. v. 2. καθαπερεὶ, recte! — Cap. 20. s. 1. v. 1. λοιπὸν c. cet. v. 9. τῇ μὲν θέρους. deinceps σκάπτειν δεῖ om. c. cet. praeter Med. qui σκάπτειν habere dicitur. v. 10. χειμῶνος νεᾶν ἢ σκάπτειν ἤ τι.

P. 480. s. 2. v. 3. ἀρότοις c. Med. v. 5. καὶ τοῦ χειμῶνος c. cet. v. 11. τὸ τὴν κόπρον — τροφὴν λεχέος πίπτῃ ei cet. — S. 5. v. 3. καὶ τὴν λεπτὴν τῇ πιείρᾳ. v. 7. σφοδροτέρας c. cet. Sequens ἢ ante τυχοῦσα om. c. ceteris. v. 8. ἀπειρηκυῖαν confirmat. — S. 4. v. 6. πρὸ om. c. cet. v. 8. λαμβάνουσι.

P. 481. v. 1. βλαστοντα, sic. v. 3. προσεργασάμενος, sed σ puncto damnatur, et littera aliqua inter ο et ε inserta legitur. An fuit προϊ? — Sect. 5. v. 2. προϊόν. v. 7. δέχονται. v. 12. ἐξεπήγνυτο, sed post ypsilon indicium litterae ν insertae apparet. Haec vero scriptura in satis Siciliae locum habere non videtur, ubi frigus vix ἐκπηγνύναι ea dici potest. Verum doctissimus Coray, qui hoc ipsum ἐξεπήγνυτο coniectura fuit assecutus, et id a Gaza recte excandescebat redditum censuit, comparavit loca Theophrasti, ubi verbum idem non solum de frigore, sed etiam de calore et

ventis vehementioribus usurpatur, Aristotelis quoque locum Meteorol. 4, c. 5 et 6. τὸ πήγνυσθαι ξηραίνεσθαί πως ἐστὶ — ὅσα δὲ κοινὰ γῆς καὶ ὕδατος, καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται καὶ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ, denique Hesychium, qui πηγάδα interpretatur τὴν οὐ πολλῷ ὕδατι κεχρημένην γῆν, ὕστερον γενομένην ξηρὰν καὶ πεπηγυῖαν. Verum ea ipsa loca docent, verbum graecum non per se *siccare* significare, sed *cogere, densare:* quodsi ea vis refertur ad corpus humore et terra mistum, tum sane recte quoque *siccare*, *exsiccare* interpretari possumus. Est enim idem effectus frigoris et caloris in corpora partim humida et partim terrea. Quodsi igitur vera est Codicis omnium optimi scriptura, ἐξεπήγνυτο, recte sane Plinius vertisse locum *elapidato solo perdidit fruges luto* videri possit, videlicet si *luto* intelligamus *coacto et indurato.* At rara mihi videtur esse eiusmodi loci lapidosi conditio, ut simul aquis scuturientibus abundet et lutosus sit. Interim lectionem Codicis recepi. Ceterum in hoc eodem loco Coray initio verba καὶ ὡς ingeniose mutanda censuit in simplex ἕως. v. 14. καὶ ὡς c. cet. v. 15. διακαιομένης. v. 16. διὸ om. c. cet. v. 17. ἀρότοις c. cet. et post χρῶνται inserit διό. — S. 6. v. 4. εἴ τι σπορευτὴν — κατεργάσασθαι. v. 5. post γὰρ repetit καλῶς, sed omittit idem sequente v. 6. v. 7. post κόπρωσις inserit ἤδη καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη θεραπεία c. ceteris, quae transtuli in versum sequentem.

P. 482. s. 7. v. 3. συμβάλλειν c. ceteris. v. 4. ἐὰν μή τις, unde μή τι σφόδρα πρώϊον, scilicet χέδροπον, scribo. v. 5. νέανσιν c. cet. certe Camot. ita. v. 6. οὐχ ἧττον, bene! v. 7. διασθίειν, sed ita scriptum, ut α in ε mutatum et a latere dextro punctis circumscriptum sit, unde Medicei scriptor διευσθίειν effecisse videtur. — S. 8. v. 6. περὶ τούτου c. cet. v. 8. ἡ δ' ἀπὸ τοῦ ἀρότρου δοκεῖ πολλὰ παραλείπειν c. Med. qui tamen παραλείπειν non habere dicitur, quod Gaza reddidit. v. 9. ἔτι τῆς δικέλλης, bene! — S. 9. v. 5. οὔτε γὰρ c. cet. v. 8. τὰ ante πολλὰ om. c. cet. — Cap. 21. s. 1. v. 2. τὰ ἀνασταμώτατα, sed α puncto damnatur et a latere dextro in ω diducitur obscure; etiam sequens ω puncto supposito in simplex ο mutatur. Sed Coray praefert ἀνοστότατα, qua forma Theophrastus infra 4, 13, 2. iuxta νόστιμος posita utitur.

P. 483. v. 3. μέλανα. τῶν λευκῶν. sequens τῇ om. c. cet. v. 4. τόποις παλίνοστα c. cet. v, 6. ἀπολείψεως c. Gaza. v. 7. φθίνει c. Med. — S. 2. v. 4. αἱ δὲ πλείονος c. cet. v. 6. ἐν τοῖς — σύμμετρος. v. 9. ἁπλῶς — τοιοῦ-

τος, haec differt in versum 11. post παχὺν c. ceteris. v. 14. κἀχυδρίας ἐν τοῖς. — S. 3. v. 3. σύμμετρα. v. 4. τροφῆς om. c. cet. Scilicet ἑκατερωτάτης scriptum, ut in A. Cam. Bas. v. 7. τὰς τοῦ ἀέρος — εὔηλος, sed ς in τὰς et sequens τ puncto supposito damnari videtur. τὰς etiam ceteri.

P. 484. v. 1. πρὸς om. c. Med. et Camot. deinceps ἀνύφαμμος c. cet. sed φα in margine additum. v. 5. τεράμμονα καὶ ξηρά. sequens πρόσειλα in rasura. v. 6. δὲ τοῖς. — S. 4. v. 1. ἐν τοῖς. v. 2. εὐθενεῖ. v. 15. οὕτως δ᾽ ὥσπερ μανοῦται καὶ κοπρίζεται c. ceteris. — S. 5. v. 1. ἐν πασι, sed totum vocabulum punctis suppositis damnatur, recte! v. 7. σύμμετρον ἀποδίδοται μέγεθος c. cet. v. 10. ἀναδιδόασι — λοχαίαν καὶ τοῦ πρὸς. postrema ita quoque ceteri scribunt, λοχαῖαν praeterea in Codice indicatum.

P. 485. Cap. 22. v. 1. χρὴ δή. v. 2. πρὸς εὐφορίαν καὶ τὰ νοσήματα τὰ συμβαίνοντα λαμβάνειν c. ceteris. v. 4. κύϊλοις. v. 5. τὰ μὴ ἐρυσιβούμενα τοιαῦτα δὲ c. cet. v. 8. ἀποκλίνουσι. v. 14. ὄντες c. Med. — S. 2. v. 4. ἧττον γὰρ c. Med. v. 5. ἀποσίεται, sic. v. 12. δὲ ἐρυσιβοῦται σῖτος — διὸ καὶ τὴν σελήνην, partim c. cet.

P. 486. s. 3. v. 7. εἰ καὶ μὴ καιρόν. v. 10. πίσοις. v. 12. καὶ μεταξὺ c. cet. v. 16. ὕλην δ᾽ οὖσαν c. Med. v. 17. πέψιν c. cet. — S. 4. v. 8. ἄτερος δ᾽ ὅταν, superscripto ἕτερος. v. 9. ἐπιχυθῆναι c. cet. deinceps δύνηται· τὸ γὰρ scribendum, monui in Cur. Sec. — S. 5. v. 1. Ταυτὸ δ᾽ ἔοικε τούτῳ καί.

P. 487. v. 3. Post σκώληξ addit ὑγρῷ θερμαινόμενον σημεῖον ἐποίησεν ἐξ ὧν ὁ σκώληξ. unde θερμαινόμενον assumi debet. v. 8. αἱ ἶπες, sed α primum puncto damnatur. — S. 6. v. 7. ἄχυλος. v. 8. ἶπες. v. 9. ἔνυγρος ἢ δ᾽ εὔτροφος. — Cap. 23. s. 1. v. 1. ἐπιῤῥεῖν, superscripto σπείρειν. v. 2. πρὸ πλειάδος. v. 5. καὶ Κλήδημος. v. 6. τῇ ἐκδρόμῃ, sed ρ tantum indicatur. v. 9. ἡμιβραχῆ καὶ ἡμίξειλον.

P. 488. s. 2. v. 1. ἢ καὶ χείριστος c. Med. v. 2. ξηρᾷ σπορᾷ c. Med. v. 7. ἐξεσμένοις c. ceteris. — S. 3. v. 12. ἐπιγενέσθαι. v. 5. ἤδη καταῤῥουμένων c. cet. v. 6. ἐπιπιλούμενα. v. 9. θᾶττον. v. 10. πρωὶ τῆς ὥρας, sed ι tantum indicatum in rasura. — S. 4. v. 2. ὅτ᾽ ἂν ζυμοῖ — καὶ τροφήν. v. 4. αὔξειν c. Med. v. 5. ψυχειναὶ ὧραι. v. 7. Θράκῃ καὶ ὁ ποταμός.

P. 489. v. 1. τε omittit. — S. 5. v. 4. φαῦλοι c. cet.

quod restituendum. v. 7. αἱ γὰρ, ceteri ἂν γάρ. v. 8. λε-ους cum litera obscura in rasura. deinceps ἐπὶ τὸ πολύ. v. 10. σύμμετρον. v. 14. αἱ geminum om. c. cet. v. 15. ἐπιλείπεσθαι. v. 16. Ἑλλήσποντον confirmat. v. 17. γὰρ om. c. cet. v. 18. ὑπηροῦντος c. Med. v. 19. αἱ om. c. Med. — Cap. 24. s. 1. v. 2. πυρῶν c. cet. ut v. 3. ἤ.

P. 490. v. 1. ὅπως δὴ μὴ δὲ μία μεταβολὴ ἐπὶ c. ceteris. — S. 2. v. 4. ἁρμόττειν. v. 5. post δοκεῖ inserit τὰ δ' ὑστερεῖν· ὥστε τὰ μὲν ὑπὸ χειμῶνος, egregio supplemento! v. 9. εὐβλαστεῖ. v. 10. τριμηνιαῖα formam recentiorem ex h. l. posuit Lobeck ad Phrynichum: equidem formam solennem et usitatam Theophrasto restituo. v. 11. καιρὸν cum indicio καιρῶν. v. 12. τοῦ χειμῶνος c. cet. — S. 3. v. 11. δὲ τῆς ἅλμης c. cet. — S. 4. v. 1. βραχέντος — τοῦ σπέρματος c. cet.

P. 491. v. 1. διατηροῦσι γὰρ αὗται c. cet. v. 2. μεταβάλῃ. v. 10. καὶ πρὶν πεσεῖν — γινόμεναι, posterius etiam Med. Prior scriptura sola vera; refertur enim αὐτὸ ad σπέρμα, de quo initio sectionis 4. disputatio coepta est. v. 12. ἀπηνθηκὸς c. cet. v. 13. ἐκφύειν cum A. Cam. Bas. v. 14. ἐπινίφειν cum indicio varietatis obscuro post alterum iota. v. 16. ἐρυσιβῶ ση ψήλην, ποιήσας, sic. In qua scriptura origo vitii apparet. Ceteri enim libri omnes ἐρυσιβώσῃ ψιλὴν habent.

AD LIBRVM IV.

P. 492. Cap. 1. s. 1. v. 10. post δένδρα ponendum statim alterum membrum propositionis alternantis, quod male reiectum legitur initio sectionis 2. ubi sensum inceptum intempestive interpellat καὶ ἀνάπαλιν δὲ λαμβανομένων, ubi Heinsiana ἀνάπαλιν καὶ e Camotiana assumsit. Dixi in Cur. Sec. p. 524. — S. 2. v. 4. δερματικαῖς καὶ ξυλώδεσι c. ceteris. Sequentia οἷον τὸ — καὶ μηλέας reponit post verba τὰ δ' αὐτὰ πάλιν ἐν περικαρπίοις σαρκώδεσιν. tum pergit: ἔνια δὲ ἐν ξυλώδεσιν ἅμα καὶ σαρκώδεσιν, καὶ ὅλως et cet. quam scripturam nunc unice probandam censeo. v. 10. αἰεί.

P. 493. v. 2. αἱ αὐταὶ, quae scriptura fortasse ita defendi possit, ut referatur ad sententiam superiorem alternantem: ἀμφοτέρως γὰρ φαίνεται τὸ ὁμολογούμενον. Sensus tum igitur: ex utraque vero parte eaedem existunt rationes dubi-

tandi. — S. 3. v. 3. τοῦ cum indicio scripturae τοῦτο. sequens τοῦ confirmat Codex. v. 7. τῷ πάσχειν c. ceteris. v. 9. αὐτὴν αἰτίαν c. cet. v. 10. ἡ αἰτία — κρᾶσις c. cet. v. 13. εὐπαθέστερον· διὸ καὶ τὰ εὐπαθέστερα ἐπέτει ταχυβλαστότερα, καὶ ἅμα τὸ κοινὸν αὐταῖς ὥσπερ ἕτερον εἰς τὸ παθεῖν. Primum εὐπαθέστερον habent quoque ceteri libri. Vocabulum ἐπέτει super extremo ε adscriptam notam habet ν hanc, quam equidem α interpretari e sententiarum serie malim; igitur ἐπέτεια scribo. Sequentia vero non expedio. — S. 4. v. 2. γὰρ om. c. cet. v. 4. ἐν αὐταῖς c. cet. v. 5. αἰεὶ c. cet. v. 6. καὶ τροφὰς c. Med. v. 8. οὐδὲν μικρὸν. v. 11. ὥσπερ τὰ μὲν c. cet. — S. 5. v. 1. ἐκτελεσοῦν, sed alterum ε superscriptum. v. 6. ἔχει cum indicio scripturae ἔχειν.

P. 494. v. 1. μὲν τὰ c. cet. unde μὲν τάχ' ἐλαφρότερα efficio. v. 4. ἐπ' ἀμφοῖν c. cet. v. 5. τῷ πλ. χρ. τὰ κατὰ γῆς μᾶλλον. v. 6. τῷ τοὺς σωμ. ὄγκους ἀποσπᾶν c. Med. et partim c. ceteris. Unde malim πλείω χρόνον τὰ σπέρματα ὑπὸ γῆς ὄντα μᾶλλον κατακρατεῖσθαι — ἀντισπᾶν. — S. 6. v. 1. Ὁ γὰρ καὶ c. cet. v. 3. post εὐλόγως addit φανερὸν δὲ μάλιστα ἐκ τῶν ἀμυγδάλων· εἴπερ ἀφαιρουμένης τῆς ὑγρότητος, egregio supplemento! v. 7. ἀλλ' ὅτι τρίτη cum indicio varietatis sive additae literae extremo iota vocis ὅτι, sed obscuro. — S. 7. v. 4. ἰσχυρότερον ὤκ, sed in ὢν prima litera dubia est. v. 5. τὸ cum indicio varietatis τῷ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. φυτευομένων. v. 6. οἷον ὅταν c. cet. v. 7. γυμνούμενα, recte!

P. 495. v. 2. Non minus temere ipse Heinsii exemplo in errorem inductus vocabulum χρονιώτερα addidi e libro Vinariensi ductum. Locus est sanus et integer, quem facile agnosces, modo recorderis loci superioris c. 1. sect. 2. ubi inter semina ἐν κελύφεσι δερματικοῖς καὶ ξυλώδεσιν cum aliis nominatur vitis. Verumtamen alium ibi verborum ordinem habet Urbinas, ut loci istius auctoritate uti tuto non liceat. Cogitabis igitur semen coriaceo tegmine pro pulpa (περικαρπίῳ) inclusum, natura humidum, quale est fici, mali medici et granati: quod per textum porosum corii aërem facile admittit, atque corruptioni fit obnoxium. Hoc autem argumento simul deprehenditur auctoritas libri Vinariensis levis, quippe non codicis alicuius scriptura, sed viri docti coniecturis nixi! v. 4. πυκνόν τι c. cet. v. 8. μανότατον, recte! v. 10. τοιοῦτον. — S. 2. v. 8. post ἐρέβινθος addit καὶ ὁ ὄροβος· μόνα γὰρ δὴ καὶ οὐ ζωοῦται τῶν χεδροπῶν

ὁ θέρμος καὶ ὁ ἐρέβινθος, egregio supplemento! v. 15. ἧττον αἴτια c. Med. v. 17. ἀληθέστερον, bene!

P. 496. Cap. 3. s. 1. v. 2. ῥάφανος γάρ. v. 3. ἀλλ' ἄττα· δοκεῖ γὰρ ἀλλατῖ νὰ καὶ δενδρικώτερα. in spatio primo post τ apparent vestigia literarum γει, ut scriptum fuisse videatur ἀλλάττειν. nam Codex literam τ, ubi geminatur, alteram forma Γ expressam habet. v. 4. ἀλλήλων ὅτι — παραλλάττειν c. cet. v. 11. κορίανον. ceteri ῥιανόν. v. 12. ἐρεχθὲν c. Med. — S. 2. v. 1. Margo Codicis literis maiusculis adscripta habet haec ΠΓ CЄΥΤΛΊ CΠ, i. e. περὶ σευτλίων. Postremam vocem non agnovi. v. 2. ὕστερόν μηῦ μή, sed μηνὸς hoc superscriptum. v. 6. θερεινὰ — ἀσθένειαν διὸ ταχὺ c. cet. v. 8. τὰ μὴ ὄντα c. cet. v. 11. ἀνδραχύνη c. Med.

P. 497. s. 3. v. 7. στεφανωτικὰ c. Camot. — S. 4. v. 1. θησαυριζομένη. v. 3. γόνιμα μὲν εἰς. v. 6. δὲ καὶ κατά. v. 7. ἀπολείπειν scribo, monente Coraio. κατὰ λόγον est rationi consentaneum. sequens δύναμιν om. c. ceteris. v. 9. ὡς σπέρμα θείη c. Med. v. 12. ταύτῃ ᾗ φθαρείη — τὰ ἴα c. cet. e scriptura ωια mansit ἴα. v. 13. δὲ καὶ τοῦτο c. Med. v. 17. καὶ τούτων πέμψις, sed μ in rasura, et punctis duobus damnatum. — S. 5. v. 3. τελέως c. cet.

P. 498. v. 1. δευτέρα δὲ ἡ c. cet. v. 2. ἐκ τούτων c. cet. — S. 6. v. 2. φησι, superscripto α. v. 6. τελέωσιν· δι' ὃ κἂν c. cet. v. 8. μὲν καλλίους c. Med. — S. 7. v. 2. κἀκεῖνο. sequens ἐκκαυλεῖν confirmat. v. 3. ἀνώμαλον φερομένων, prius c. cet., alterum recte! v. 9. ὁμοιότητά τινα ἔχει· τὰ δ' ἴδια καθ' ἕκαστον γένος αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ λέγουσιν ἐπὶ πλέον· ῥητέον δέ. τοῖς τῶν δένδρων καὶ πρὸς αὐτὰ καὶ πρὸς τὰ ἄλλα θεωροῦσιν c. ceteris. quem ordinem nunc servatum malim, in verbis ipsis pauca muto: videlicet ἐπὶ πλέον ῥητέον· ἐν δὲ τοῖς τῶν δ. — θεωροῦσιν. tum vero subiungo superiora ita scripta: τούς τε χρόνους δηλονότι καὶ τὰς ἀκμὰς — ληπτέον.

P. 499. Cap. 4. s. 1. v. 6. τὴν γένεσιν c. cet. quod restituendum. v. 9. δ' ἐκείνη πρός γε, unde γε accipio lubens. — S. 2. v. 5. πολλὰ c. cet. v. 6. θηλείων.

P. 500. s. 3. v. 1. τινῶν τε c. cet. v. 2. τὰ περί. — S. 5. v. 2. ἐκ πυρῶν c. cet. v. 6. φύσις ὡς c. cet. — S. 6. v. 2. χεδροπῶν c. cet. v. 4. πυροῦ ἢ κριθῆς, sed fuit πυρός. v. 6. ἰσχυρότερος. — S. 7. v. 3. γαλάκτωσις c. cet.

P. 501. v. 1. *σῆψις ὅλως διάχυσις· ὧν* c. cet. v. 2. *φύσει μόνη δὲ* c. cet. v. 5. *ὑπὸμβρίας*, sic. — S. 8. v. 4. *ἐξέτασιν* c. cet. v. 5. *τις* om. c. cet. v. 11. *αἱ* ante *ῥίζαι* om. c. cet. — S. 9. v. 3. *γαλάκτωσιν* c. cet. v. 4. *ἐκιημένων* c. cet. v. 8. *ἢ*. v. 9. *κρατήσει*. v. 10. *πρὸς τὴν παρὰ φύσιν*. — S. 10. v. 4. *γίνεται*.

P. 502. v. 2. *ἑτέραν* c. cet. v. 3. *ἢ* om. c. cet. v. 6. *καὶ τῶν*, omisso *ἐκ*, recte! — S. 11. v. 2. *ἀκολουθήσει*. v. 4. *ἡ* om. c. cet. : v. 8. *τούτου δή*. v. 13. *τοιοῦτον* c. Med. — S. 12. v. 1. *ἐν* om. c. cet. v. 5. post *συμβαίνειν* addit eadem quae e Mediceo inserui verba *εἴπερ* usque ad v. 7. *ὥσπερ*. Atque hic unicus est locus, ubi Mediceus supplementum idem cum Urbinate suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Mediceus ex Urbinate fuerit male descriptus. v. 6. *δευτέρα* clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post *ἄρχεται* fortasse fuisse scriptum *τὰ δεύτερα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν*. v. 10. *εἰς* ante *ἀπυρήνους* om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. *ἀμφοῖμ*. v. 7. *οὐδ᾽ ἑτέρως*. v. 8. *ἀμφοτέροις*. v. 9. *διαφορὰν δέ τινα ιναι ως ειναι δεῖν καὶ τῶν ἔφαφων*, sed *ειν* punctis damnatur. v. 11. *εὐθύ*. — Cap. 5. s. 1. v. 2. *ἔτι δ᾽ ἰσχυρότατα* c. cet. v. 4. *τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ.* prius bene! alterum c. Med. v. 5. *πλείστην ἔχοντα τροφὴν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ᾽ ἄλλα φθείρεται τελέως*, egregie! sed tamen vitium leve adhuc inest verbis *τὰ πάσχοντα*, quae corrigo *πάσχοντα δὲ ὑπομένει*. — S. 2. v. 1. *καὶ οὐδ᾽ ἕτερον οὐδὲν*, recte! v. 3. *εἰς αἴραν ἀξιοῦν*. v. 6. *ἀκτέον* c. cet.

P. 504. v. 2. *εἰς ἦραν*. — S. 3. v. 3. *συμμένει. τοιαύτη*. v. 5. *οὐδὲ εἰς* c. cet. v. 8. *καὶ ἄλλα* c. cet. — S. 4. v. 5. *διάστασις* c. cet. v. 6. *ἐξαιρούμενος* c. cet. v. 7. *ἐπεὶ κρατεῖ*, sic. v. 8. *μὴ ἀπαθὲς* c. cet. — S. 5. v. 6. *ὅτε* (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. *οὐκ ἔτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ᾽ ἔχει τὸ* c. cet. fere praeter *ζητοῦμεν* verum.

P. 505. s. 6. v. 1. *ὃ καί*, recte! v. 7. *ἀτροφούντων* c. Med. v. 13. *ἀπόλλυσιν — τὴν μίνθαν* c. cet. — S. 7. v. 3. omissis *εἰ δ᾽* habet rectius *ἀπογηράσκουσα δὲ* c. cet. sed *ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι* scribendum. v. 6. *καὶ περί*, recte! v. 7. *τοιοῦτόν τι*. v. 8. *νοσσιῶν* c. cet. v. 10. *ὁρᾶν λέγει*, sed o circumscriptum, et minutum *α* superscriptum; super *αν* etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum *α* interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; tunc vero existit vox ὥραν. deinceps λέγειν simul indicatur, — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρω, v. 4. αἰγίλοπος, sed indicatur simul λωπος.

P. 506. v. 1. βλαστανόντων τῶν ὑστέρων ἔτι ἀπὸ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβανόντων· οἱ δ' ὡς ἀληθῶς διάκεινται c. cet. v. 3. ἄλλα τε καὶ οἱ v. 4. αἰγίλοπα δυέτη τὸν ἀγρὸν cum indicio scripturae αἰγίλωπα. v. 6. καὶ ἐπινεμηθῇ c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλως c. ceteris. — S. 3. v. 6. τελεοῦσθαι. v. 9. δρᾷ. v. 10. τελέωσις. v. 12. ἡ αὔξη.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ' εἶναι, sed duobus suppositis punctis extremum ι (quod serius insertum apparet) et sequens δ' damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρὴ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. — v. 2. ἀλλ' οὐ μὴν ἀλλ' εἰ δεῖ λέγειν τὴν αἰτίαν c. Med. v. 4. τελεοῦν — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosum σκληροτάτων habet quoque Urbinas, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quam in Curis sec. p. 528. proposui. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι' αὐτῶν τὴν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελεοῦσθαι, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφὴν c. cet. praeter αὐτῶν τὴν, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥιζῶν addit haec: ἔτι δὲ τῶν μὲν ὠτίων μία τις ἡ πέψις καὶ τελείωσις ἁπάντων εἶθ' ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥσπερ τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ' ἰσχύοντος, quae in paginam sequentem versumque 4. initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περιαλλαλλαμβανομένου malim, quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. τοῦτο τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλαχοῦ γ' οὖν c. cet. v. 13. pro ἐνὶ habet ἐν. quae numeri nota mihi aliunde nondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δέ. v. 3. ἀπαδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥσπερ πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτή τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποπίπτοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθύμαλλον ἢ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit recte. — Cap. 7. s. 1. v. 5. προρεῖ. ceteri προῤῥεῖ. deinceps τὰ χεδροπὰ δὲ c. Med. v. 6. θέρμου, sic. v. 8. πρὸς τὸ μονόκωλα c. cet.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως δι' ... ῆς οὔσης. v. 9. γίνε- φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπ' ... ᾶν, sed in priore voce o ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om ... itur inter eam et sequentem om. c. cet. — S. 9. v. 3. ... scribo. v. 8. verba suspe- μένων c. cet. v. 8. ἤ. ... tari in καὶ προσειλότερος vo- παρὰ φύσιν. — S. 10. ... v. 9. καθίστησι τὴν ῥίζαν c.

P. 502. v. 2. ἐτέ ... ῶς c. ceteris. v. 9. ἀὴρ o. cet. — καὶ τῶν, omisso ἐκ. ... Ceteri οὕτω καὶ coniungunt. v. 3. v. 4. ἡ om. c. cet ... ἀέριν om. c. cet. v. 5. ὂν om. c. Med. Med. — S. 12. ... addit eadem q ... c. cet. v. 9. o, ita, ut ἀδύνατον et οὐ v. 7. ὥσπερ. supplementum ... τούτῳ. v. 6. συνεχοῦς δὲ τινὸς οὔσης καὶ habet: und ... ἄρον, ὥσπερ. — S. 7. v. 2. φύσιν — αὐ- n.te fueri ... v. 4. ἀφ' ὧν — βαλσάμου. v. 5. τῶν δὲ ha..et Ur ... φυσις. v. 7. πίπτοι. — Cap. 8. s. 1. v. 4. sc..iptur ... v. 12. ἀλλάνειον, unde νειὸν lucramur. ἄπυρον ... v. 1. ὥσθ' ἁπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἅμα.

ἅμα ... sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονιώ- τέ ... recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. dein- ... ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τε. v. 6. ... δὲ c. cet. v. 12. ὧν τε πλείων. v. 13. καρποὶ — ... δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἔτι ... ρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἴτε pro ... v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξικμάζουσα. v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed cor- rectum τούτῳ. — S. 5. v. 3. αὐτοετεῖς, bene! v. 4. χρά- στιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδύτερα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτῆτα c. cet. v. 8. ἄλυπα ταῦτ' ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δή, bene! v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφιλὲς om. c. ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐειλὼν in rasura. v. 8. κουφότατα. — S. 5. v. 4. βραδύτερος. v. 8. πισσάγγαις — εἴπαμεν. — S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέραν. v. 6. συμβάλεσθαι. v. 10. οὐδὲ κἀκεῖνα c. Med. deinceps μόλυσιν, superscripto ν. in ο ap- paret indicium literae ω.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto ν, et iota puncto no- tato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10. s. 1. v. 3. σιτῶδες τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτό τε. v. 8.

. τελέωσιν. v. 10. μανότατον, recte! — λεκτέον. αἰτιάσαιτο δ' ἄν τις. v. 5. ! v. 6. κεχώρισται — λοβῶν c. cet. versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται

.. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπιμανεστέρα c. 1. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτρην, .cio μητρῆν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. ..ois om. c. Med.

.. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἔνι δ' αἰτία. 6. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ δίμηνος, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμώτερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ καταντελῆ δὴ τῷ πρὸς ... c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφορὰν γεννᾷ ν ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸς ἀσχρήσιμος αἱ ἐπ... τῷ. sed in γεννᾷ primum ν indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, ... χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: ἑαυταῖς, ἡ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γὰρ. v. 8. θράκιος ὀψὲ δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμενος ὀψὲ βλαστάνει, bene! sed Codex κεκεῖ habet, ut ceteri ... — S. 6. v. 2. οἷον ἐν ταῖς ἐπισυναγγαις καλουμέναις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροιεν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἳ θ' ὅλως ἀκαρπίαι μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνονται.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχύϊ transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἄν τι νενοσηκὸς ἢ πεπονηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαιρουμένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὅ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτήν. v. 9. ξυνιστάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πιείρᾳ censeo. v. 4.

— S. 2. v. 2. εὐθύ. v. 8. ἔτι θερμῆς οὔσης. v. 9. γίνεται, super ε scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. ἐκεῖνο διττῶν, sed in priore voce ο puncto notatur subtus, et sequitur inter eam et sequentem manifesta rasura. v. 4. ἔφυμμον scribo. v. 8. verba suspecta καὶ ποτιμώτερος Corey mutari in καὶ προσειλότερος voluit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστησι τὴν ῥίζαν c. Med. — S. 4. v. 4. καρπὸς c. ceteris. v. 9. ἀὴρ o. cet. — S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὕτω, καὶ coniungunt. v. 3. ἄθυρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὂν om. c. Med.

v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. $\overset{\alpha}{\overset{\upsilon}{o}}$, ita, ut ἀδύνατον et οὐ δυνατὸν legi possit.

P. 511. v. 1. τούτῳ. v. 6. συνεχοῦς δὲ τινὸς οὔσης καὶ διηκούσης — ἄκρων, ὥσπερ. — S. 7. v. 2. φύσιν — αὐτοῦ καὶ τήν. v. 4. ἀφ' ὧν — βαλσάμου. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἡ πρόσφυσις. v. 7. πίπτοι. — Cap. 8. s. 1. v. 4. αἰτιάσαιτο τήν. v. 12. ἀλλάνειον, unde πριὸν lucramur.

P. 512. v. 1. ὥσθ' ἁπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἅμα. v. 4. ῥᾷον, sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονιότητα, recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. deinceps ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τε. v. 6. πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὧν τε πλείων. v. 13. καρποὶ — ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἔτι — ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἶτε pro εἶτα. v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξικμάζουσα. v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed correctum τούτῳ. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κράσιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδύτερα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτῆτα c. cet. v. 3. ἄλυπα ταῦτ' ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δή, bene! v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφιλὲς om. c. ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐάλλων in rasura. v. 8. κουφότατα. — S. 5. v. 4. βραδύτερος. v. 8. πισσάγγαις — εἴπαμεν. — S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέραν. v. 6. συμβάλλεσθαι. v. 10. οὐδὲ κἀκεῖνα c. Med. deinceps μόλυβιν, superscripto ν. in ο apparet indicium literae ω.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto ν, et iota puncto notato. v. 4. κατάλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10. s. 1. v. 3. σιτῶδες τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτό τε. v. 8.

καιρὸς c. cet. v. 9. τελέωσιν. v. 10. μανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιάσαιτο δ' ἄν τις. v. 5. οἷον ἐρυσιβούμενα, bene! v. 6. κεχώρισται — λοβὸν c. cet. transponit post μέρεσι versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπιφανεστέρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνον, recte! v. 14. μήτρην, sed cum indicio μητρῆν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἔνι δ' αἰτία. v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ δίμηνος, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμώτερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ καταντελῆ· δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἡ διαφοραν γεννᾶ ν ἐμποιοῦσιν ἡ καὶ πρὸς ο ἀσχρήσιμος οἱ ἐπὶ τῷ. sed in γεννᾶ primum ν indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενῶν. unde, si χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: ἑαυταῖς, ἢ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γάρ. ceteri διὰ γάρ. v. 8. θράκιος ὀψὲ δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμενος ὀψὲ βλαστάνει, bene! sed Codex κεκεῖ habet, ut ceteri βεκεῖ. — S. 6. v. 2. οἷον ἐν ταῖς ἐπισυναγγαις καλουμένοις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροιεν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἳ θ' ὅλως ἀκαρπίαι μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνονται.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχύι transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἄν τι νενοσηκὸς ἢ πεπονηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαιρουμένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὅ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτήν. v. 9. ξυνιστάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πειρᾳ censeo. v. 4.

ἔφυδροι recte ç. cet. v. 6. πυκνά τε καὶ βαρέα καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἐφύδροις c. cet. recte! v. 12. ἐδάφων.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἤ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τὸ post κατὰ om. κατὰ τὸ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὡς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνηται τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ τεράμονα om. c. cet. v. 4. καθάπερ.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post ἀτεράμους pergit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ἀτέραμον ἔστι γίνονται. ἐὰν δ' ἐν τοῖς ἀχύροις ἀποθαλωμένοις ἐν τῇ ἅλῳ καὶ καθαροῖς αὔσιν. οὐ μεταβάλλουσιν, ἀλλ' ἀτεράμονες ὅτε μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν ἀχύρων, ὅτὲ δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίγνονται. — S. 9. v. 1. ἐπιγενομένου bene c. ceteris. v. 2. διϊκμῶνται. v. 5. ἠλοημένους, egregie! ἰκμοιμένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμέτρου.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἄλλης om. c. cet. v. 4. κακαυθῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωθῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἄλογος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυτώτερα c. cet. v. 8. περίστασις c. cet. v. 10. ἀτεράμοσιν. v. 11. θατέρου. deinceps ἔκλυτα c. cet. v. 12. πλέω. — S. 12. v. 2. ἀλλ' φασί τινες ἂν συμβῇ γίνεσθαι. v. 6. ἐρηγμένα c. cet. sed ῃ puncto notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τὸ θερμὸν c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ζωοποιεῖ c. cet. — S. 13. v. 7. μικρά. v. 8. ἔνδηλον c. Med. v. 10. ὅλως. v. 11. Εἰ δ' ἀτέραμον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omissum. v. 14. διὰ τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἔκφυσιν c. cet. — S. 2. v. 2. εὐχυλώτερα. v. 6. πεδινῶν, sed in rasura πεδιεινῶν apparet. v. 8. συμμετρότερα. — S. 3. v. 2. συμβάλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγχυλώτερα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταῤῥεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δὲ addit post ἀέρος, bene! sed τοῦ ἀέρος idem repetit post ἀνυγραινομένου. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τὰ βόρεια scribo. v. 4. τἀναντία δή. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reiicit post

λαμπρὸν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δέ τινα ληφθῇ c. ceteris praeter ληφθῇ. v. 6. καὶ γυμνή. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χειμῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγενομένη c. cet. recte! v. 8. συνεφελκομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καί. v. 2. ξηροῦ ἔκφυσις c. cet. v. 4. θωσμοὺς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίη, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπό. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διά τε τὸ γυμνότερα εἶναι τὸν δέ. v. 8. καὶ ἄτοπον c. cet. v. 10. ξυμφέρει c. cet. et deinceps verum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῇ om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐρυσιβᾶ. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολλοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλῶ fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πίσος, sic. v. 9. ἐστ' ἂν ἡ ἅλμη περιπαυθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρὸς, ὡς εἴπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἤ. ceteri ἢ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν ὅτι παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύριζον. v. 3. πολυκάλαμον. v. 4. ἐχρὴν. v. 8. post δεῖ τὰ inserit Ταῦτα δὲ — πολύκαρπα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀεὶ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὐταὶ cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὐταὶ habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2. ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris. v. 3. ποιεῖται τροφὴν, et sequens μορφὴν omittit c. Med. ceteri τροπὴν habent praeter Camot. quae τροφὴν. Ceterum vitiosum σκεπόμειον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύαμοι c Med. bene! v. 6. ἀφακαί. v. 7. πίσοι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἡ κονιαχοῖς c. cet. v. 4. η, tribus punctis superpositis. deinceps θερμός. v. 9. μανότερον — γυμνότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλοψ bis, cum indicio ω. deinceps αἶρα, ut versu 3. v. 4. ἡ κάγχρυς c. cet. quod restituendum. v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτῃ cum indicio additi ν, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγραίνεται κομιδῇ δόξειεν ἂν παρομωνυμίαν εἶναι, sed ει in δόξειεν est in rasura obscurum, et vox tertia super ῡ tria puncta sic habet, sequens μ est e correcto α factum cum puncto supposito, et in fine ν additum in rasura agnoscitur. Video, me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere iudicasse. Est enim ea sola vera. Sed post ὑγροῦ incisum est ponendum: in voce autem κομιδῇ alia obscurata latere videtur, aut plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ antiquum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere iubet antecedens ἡ μὲν σήπουσα. deinceps συμμετρίαν codex habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex initium libri sequentis usque ad verba καὶ θεραπείας versus 3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίγνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3. περὶ τῶν omisso δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὡρῶν addito vocabulo, quod verum esse non potest. v. 7. τουτοιαί. — S. 3. v. 3. ἀμέλει c. cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κραδὴ, κλῆμα. — S. 4. v. 4. κλάδη. v. 5. ἐλάας χάρακας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ — ἀέρος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sententia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὕστερον, particulae istae videntur esse transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἀέρος προτεροῦσι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c. cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet. — S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto ν. verum videtur istud ἕτερον; vel οὐδέτερον. v. 3. προβλάς ὥστ' ἄν. Ita origo apparet defectus in vulgato προβολάς et προβλάς. v. 5. τάν τε c. cet. v. 10. ἀεὶ — αὐτῇ καὶ, prius c. Med. v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὄπισθεν, sic et saepius. deinceps τοῦ φύλλου c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλύνθους, hic et in seqq. v. 5. φέρουσαι c. cet. v. 6. θριοῦ — αἱ ὅλως, posterius c. cet. v. 11. ἡ διαφορὰ c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἤνεγκαν c. cet. —

S. 9. v. 6. ἰρινῶν. — S. 10. v. 6. καταπέμψαι. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps ἐνδελεχὲς c. Med. v. 11. ποιῆσαι. ceteri ποιῆσαι.

P. 538. v. 1. ἔτει om. c. cet. τὸ ὕστερον Camot. — S. 11. v. 2. τυχούσης c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza vertit: tamen adhuc ἄλογον vel simile vocabulum deest. v. 8. στροφὴ c. cet. v. 11. ὑπόληψις c. cet. v. 13. τῶν ἀνθῶν. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. βλαστητικῆς, recte! v. 12. μέχρι οὗ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. ταύτης. ceteri ταύτας. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. ἐπισυστάσης, bene! ceteri ἐπιστάσης. v. 5. πολύ. — S. 2. v. 4. καρπολογῆσαι c. cet. — S. 3. v. 4. ἐπένειμέ τε καὶ ἐξέπεψεν. in rasura μ agnoscitur. v. 7. ὀπισθοκάρπιον c. cet. v. 10. γινομένης c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. πεπαίνειν — ἐπικνησθέντων. v. 6. περιαλειφθέντων, sed in rasura ει apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. ἐπικνήσει. — S. 5. v. 1. ἔοικε παραπλησίως omisso δὲ c. cet. et prius c. Med. v. 6. προαύξεται c. cet. v. 7. post ἀνθεῖ ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ δύναμιν, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάστησιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιῤῥοὴν ἕκαστον εἰς ἑαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύναμιν. — ἤδ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογονοῦν ἐκεῖνο δὲ οὔπω — ἀτέλειαν. — Cap. 3. s. 1. v. 2. ἀεί τινες εἰ ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ θαυμαστὸν c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. καπνέων.

P. 541. s. 2. v. 4. καπνῷ σέ. v. 10. ἀποκλίναντες. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. ἀπολογητέον c. cet. deinceps γεγενημένης καὶ κρατηθείσης, sed hoc extremum ς in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι. Sic etiam Camot. Heinsius igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gazae, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 16. γίγνονται. — S. 4. v. 4. ὁμοίως πανταχόθεν ὡς ἀναμιγνυμένης. unde verum videtur: ὅμοιος ὡς πανταχόθεν πανταχοῦ ἀναμιγνυμένης δ. τῆς τροφῆς. Gaza etiam πανταχόθεν additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. ἑκάσταις — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri ἑκάστη — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. συμπληροῦν πῶς c. Med. v. 10. αὐτὴ c. cet. v. 12. ἑκατέρων, sed ω in rasura. v. 13. εἴη δ' ἂν. καὶ ταύτης, sed postremum ς in rasura. v. 14. μὲν pro μέντοι c. cet. —

S. 5. v. 2. ἂν om. c. cet. v. 3. κρύμασιν c. cet. v. 5. μεθίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἴρα. v. 6. αἵ τε ὑπερομβρίαι c. cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. ποτε καρπὸν, bene! v. 3. γινομένης c. cet. v. 6. ἐπί γε τινῶν. v. 12. διατηρεῖ. — S. 2. v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed ν in rasura. v. 5. δὲ ante καὶ πιλῶσαι om. c. cet. v. 8. ὑπήκουσεν. — S. 3. v. 5. τεραι superscripto α. — βλαστητικὰ, bene! deinceps ἔγχυμον, sic. v. 9. ὡς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum rasura. deinceps βλαστηκης, superscripto τι. ceteri ὑπεγγείου habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότροπόν τι cum rasura post τι c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστανόντων c. cet. v. 5. εἰλειθυίας, margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διει sine accentu. v. 5. λεπτὴς οἷον, sed ής prius fuit ίς. — S. 5. v. 4. ἐν βλαστήσεις. deinceps ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι σῆψιν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης οὐκ εὔλογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι unde partem lacunae licet interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὔλογον. Verba enim σῆψιν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent: igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι, quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris commode possint coire, video. v. 7. ἔμβιον, recte! ἔμβριον M. v. 12. ἰξίων. — S. 6. v. 1. φύναι. v. 2. οὐκ ἐκ c. cet.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἤδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris. v. 2. μὲν εἴ τε δένδρῳ πλάτανος c. cet. v. 5. παρεπελεκίσθη. v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενον τὸ μέρος c. cet. v. 11. τὸ ἐν, sed in rasura τῷ. — Cap. 5. s. 1. v. 3. φανεροτέρας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit. v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἑκάτερος — ἑαυτὸν καὶ τὴν τροφὴν διεῖσιν ὥστε μὴ ἐπιμιγνυμένας, sed corr. —ένως. v. 6. γὰρ ῥεῖ τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδὲ, recte! — S. 5. v. 4. συμφύωσιν ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ' αὐτὸ c. cet. v. 9. κοινωνοῦν, bene! — S. 4. v. 10. ὅσα τε c. Med. v. 12. ἐκ τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὅμοια c. cet. v. 5. πεποίηκε c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκεῖνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγῶσι, superscripto ε super α, quasi κατεαγῶσι voluerit. deinceps ἀκρέμονας, sed υ in rasura. v. 4. ῥόαν. v. 11. ῥόας. — S. 2. v. 3. ἑτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καχρύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδόασιν c. cet. v. 12. ἐπίσταξις c. Med. v. 14. καχρύλιον — πυκνὸν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. ουσας κρύψῃ καὶ μικροὺς· οὐδὲν c. cet. v. 8. ποιοῦσιν c. Med. v. 9. ευσίλους in rasura. v. 13. εἰς om. c. Med. deinceps ’ἑυρεῖν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασωζομένων, sed ια tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωΐτεροι c. cet. quod restituendum, quanquam alibi πρωϊαίτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δὲ. v. 6. σπέρματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλάροις — φυτεύσῃ. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διεξομοιοῦσθαι. ἐξομοιοῦται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητα, bene! v. 8. ὡς ἐκπληροῦν. — S. 9. v. 3. ὀθόνιον. v. 5. καὶ σελίνου, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἅλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 6. ἐμφυτεῖα τίς. v. 7. παρὰ τὸν φλοιὸν c. cet. v. 8. ξυνβαίνει.

P. 552. v. 2. παραπαττομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολῇ τῷ c. cet. v. 3. εἴσπερμα. deinceps συνεκτρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρὰ. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνῃ καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τὰς ἀμπέλους.

P. 553. v. 1. ἀγίγαρτος ᾖ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγενημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφυτεύειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλῳ. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τῷ ὁρᾷν. ceteri καὶ ἐπὶ τὸ ὁρμᾷν. v. 5. γένησιν. v. 6. ψυχῶν. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάθη. Camot. καὶ τὰ πάθη. v. 11. ταῖς ὅρμαισιν c. Camot. v. 12. ἡ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λελεγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. εἶναι.

P. 501. v. 1. σῆψις ὅλως διάχυσις· ὧν c. cet. v. 2. φύσει μόνη δὲ c. cet. v. 5. ὑπὸμβρίας, sic. — S. 8. v. 4. ἐξέτασιν c. cet. v. 5. τις om. c. cet. v. 11. αἱ ante ῥίζαι om. c. cet. — S. 9. v. 3. γαλάκτωσιν c. cet. v. 4. ἐκτημένων c. cet. v. 8. ἤ. v. 9. κρατήσει. v. 10. πρὸς τὴν παρὰ φύσιν. — S. 10. v. 4. γίνεται.

P. 502. v. 2. ἑτέραν c. cet. v. 3. ἢ om. c. cet. v. 6. καὶ τῶν, omisso ἐκ, recte! — S. 11. v. 2. ἀκολουθήσει. v. 4. ἡ om. c. cet. : v. 8. τούτου δή. v. 13. τοιοῦτον c. Med. — S. 12. v. 1. ἐν om. c. cet. v. 5. post συμβαίνειν addit eadem quae e Mediceo inserui verba εἴπερ usque ad v. 7. ὥσπερ. Atque hic unicus est locus, ubi Mediceus supplementum idem cum Urbinate suppeditat: multa alia non habet: unde dubitari merito potest, an Mediceus ex Urbinate fuerit male descriptus. v. 6. δευτέρα clare scriptum habet Urbinas. Venit in mentem post ἄρχεται fortasse fuisse scriptum τὰ δεύτερα τῇ ἀρχῇ ἀκολουθεῖν. v. 10. εἰς ante ἀπυρήνους om. c. cet.

P. 503. s. 13. v. 2. ἀμφοῖμ. v. 7. οὐδ᾽ ἑτέροις. v. 8. ἀμφοτέροις. v. 9. διαφορὰν δέ τινα ιναι ως ειναι δεῖν καὶ τῶν ἔφαφων, sed ειν punctis damnatur. v. 11. εὐθὺ. — Cap. 5. s. 1. v. 2. ἔτι δ᾽ ἰσχυρότατα c. cet. v. 4. τῇ αὐτῇ. διὰ γὰρ τὰ ἰσχυρ. prius bene! alterum c. Med. v. 5. πλείστην ἔχοντα τροφὴν καὶ μάλιστα πάσχειν· τὰ πάσχοντα ὑπομένει, τὰ δ᾽ ἄλλα φθείρεται τελέως, egregie! sed tamen vitium leve adhuc inest verbis τὰ πάσχοντα, quae corrigo πάσχοντα δὲ ὑπομένει. — S. 2. v. 1. καὶ οὐδ᾽ ἕτερον οὐδὲν, recte! v. 3. εἰς αὔραν ἀξιοῦν. v. 6. ἀκτέον c. cet.

P. 504. v. 2. εἰς ἦραν. — S. 3. v. 3. συμμένει. τοιαύτη. v. 5. οὐδὲ εἰς c. cet. v. 8. καὶ ἄλλα c. cet. — S. 4. v. 5. διάστασις c. cet. v. 6. ἐξαιρούμενος c. cet. v. 7. ἐπεὶ κρατεῖ, sic. v. 8. μὴ ἀπαθὲς c. cet. — S. 5. v. 6. ὅτε (sic enim scribendum) om. c. cet. v. 8. οὐκ ἔτι ζητοῦμεν οὖν εἰ τοῦτ᾽ ἔχει τὸ c. cet. fere praeter ζητοῦμεν verum.

P. 505. s. 6. v. 1. ὃ καὶ, recte! v. 7. ἀτροφούντων c. Med. v. 13. ἀπόλλυσιν — τὴν μίνθαν c. cet. — S. 7. v. 3. omissis εἰ δ᾽ habet rectius ἀπογηράσκουσα δὲ c. cet. sed ἀπογηράσκουσαν — ἐξομοιοῦσθαι scribendum. v. 6. καὶ περὶ, recte! v. 7. τοιοῦτόν τι. v. 8. νοσσιῶν c. cet. v. 10. ὁρᾶν λέγει, sed ο circumscriptum, et minutum α superscriptum; super αν etiam alius accentus indicari videtur. Possis tamen etiam signum, quod minutum α interpretabar, pro

spiritu aspero accipere; tunc vero existit vox ὤραν. deinceps λέγειν simul indicatur, — Cap. 6. s. 1. v. 2. πόρω, v. 4. αἰγίλοπος, sed indicatur simul λώπος.

P. 506. v. 1. βλαστανόντων τῶν ὕστερον ἔτι ἀπὸ τοῦ σπέρματος ἐναπολαμβανόντων· οἱ δ᾽ ὡς ἀληθῶς διάκεινται c. cet. v. 3. ἄλλως τε καὶ οἱ v. 4. αἰγίλοπα δυέτη τὸν ἀργὸν cum indicio scripturae αἰγίλωπα. v. 6. καὶ ἐπινεμηθῇ c. Med. — S. 2. v. 1. ἄλλως c. ceteris. — S. 3. v. 6. τελεοῦσθαι. v. 9. δρῷ. v. 10. τελέωσις. v. 12. ἡ αὔξη.

P. 507. v. 2. πολυχίτωνι δ᾽ εἶναι, sed duobus suppositis punctis extremum ι (quod serius insertum apparet) et sequens δ᾽ damnantur. Latina quidem ratio dativum postulat. v. 3. χρὴ c. cet. — S. 4. v. 1. Ταῦτα μὲν in rasura videtur fuisse. v. 2. ἀλλ᾽ οὐ μὴν ἀλλ᾽ εἰ δεῖ λέγειν τὴν αἰτίαν c. Med. v. 4. τελεοῦν — τὰ φύσημα c. Med. partim c. cet. v. 6. vitiosum σκληροτάτων habet quoque Urbinas, quod eadem ratione corrigi iussit Coray, quam in Curis sec. p. 528. proposui. — S. 6. v. 3. ἡ ἐπισπᾶται καὶ δι᾽ αὐτῶν τὴν ἐν τῷ ἀέρι καὶ ταῦτα πεφυκότων ἐν τούτῳ τελεοῦσθαι, καὶ ἅμα λαμβανόντων τροφὴν c. cet. praeter αὐτῶν τὴν, cum ceteri αὐτῶν τῶν habeant. v. 7. post ῥιζῶν addit haec: ἔτι δὲ τῶν μὲν ὠιῶν μία τις ἡ πέψις καὶ τελείωσις ἁπάντων εἴθ᾽ ὑπὸ τῶν ἔξω συμβαίνει γὰρ ὥσπερ τὸ μὲν κατὰ φύσιν τὸ δὲ παρὰ φύσιν, καὶ ταῦθ᾽ ἰσχύοντος, quae in paginam sequentem versumque 4. initio sectionis 7. translocavi. v. 8. περικαταλαμβανομένου malim, quam formam hac notione, quam locus exigit, Theophrastus frequentat.

P. 508. v. 4. ταὐτό τε οὖν c. cet. — S. 7. v. 6. συνεκτρέφεσθαι. v. 9. πολλαχοῦ γ᾽ οὖν c. cet. v. 13. pro ἑνὶ habet ʹ. quae numeri nota mihi aliunde nondum nota erat. — S. 8. v. 1. Ἔστι δὲ. v. 3. ἀπαδρύνεσθαι. ceteri ἀποδρύνεσθαι. v. 4. τῷ restituendum. v. 6. ὥσπερ πολλοῖς c. Med. v. 9. αὐτή τις. — S. 9. v. 2. τοῦ παρὰ c. ceteris.

P. 509. v. 1. ἀπορήματα οὐχ ὑποπίπτοντα cum indicio scripturae ἀπορημάτων. v. 4. τιθύμαλλον τὸ περὶ τὸν. itaque verba iam Scaligero suspecta omittit recte. — Cap. 7. s. 1. v. 5. προρρεῖ. ceteri προρρεῖ. deinceps τὰ χεδροπὰ δὲ c. Med. v. 6. θέρμου, sic. v. 8. πρὸς τὸ μονόκωλα c. cet.

— S. 2. v. 2. εὐθύ. v. 8. ἔτι θερμῆς οὔσης. v. 9. γίνεται, super ε scripto η.

P. 510. s. 3. v. 3. ἐκεῖνο ὀπτῶν, sed in priore voce o puncto notatur subtus, et sequitur inter eam et sequentem manifesta rasura. v. 4. ἔφαμμον scribo. v. 8. verba suspecta καὶ ποτιμώτερος Coray mutari in καὶ προσειλότερος voluit: quod mihi non placet. v. 9. καθίστησι τὴν ῥίζαν c. Med. — S. 4. v. 4. καρπὸς c. ceteris. v. 9. ἀὴρ o. cet. — S. 5. v. 1. καὶ om. Ceteri οὕτω, καὶ confungunt. v. 3. ἄθυρα c. cet. v. 4. ἀρχὴν om. c. cet. v. 5. ὂν om. c. Med. v. 8. ἐκ τοῦ αὐτοῦ c. cet. v. 9. o, ita, ut ἀδύνατον et οὐ δυνατὸν legi possit.

P. 511. v. 1. τούτῳ. v. 6. συνεχοῦς δὲ τινὸς οὔσης καὶ διηκούσης — ἄκρων, ὥσπερ. — S. 7. v. 2. φύσιν — αὐτοῦ καὶ τήν. v. 4. ἀφ' ὧν — βαλσάμου. v. 5. τῶν δὲ καρπῶν ἢ πρόσφυσις. v. 7. πίπτοι. — Cap. 8. s. 1. v. 4. αἰτιάσαιτο τήν. v. 12. ἀλλάνειον, unde νειὸν lucramur.

P. 512. v. 1. ὥσθ' ἁπλῶς. — S. 2. v. 2. ὡς ἅμα. v. 4. ῥαῖον, sic. v. 8. ἐκφυσήσῃ c. cet. v. 10. τὴν χρονιότητα, recte! v. 15. ὀψιαίτεροι, quod Scaliger voluit. deinceps ὀλιγοχουστότεροι c. Med. — S. 3. v. 3. τῶν τε. v. 6. πάντα δὲ c. cet. v. 12. ὧν τε πλείων. v. 13. καρποὶ — ταχὺ δὲ c. cet. v. 14. μόνον c. Med. v. 15. νέον — ἔτι — ὥρας partim c. cet.

P. 513. v. 3. ἰσχὺν ἢ δύναται, bene! v. 6. εἶτε pro εἶτα. v. 8. post καταξηραίνουσα addit καὶ ἐξικμάζουσα. v. 9. συμμέτρου. v. 13. ἣν δ' αἰτίαν μόνον τοῦτο, sed correctum τούτῳ. — S. 5. v. 3. αὐτοστεῖς, bene! v. 4. κράστιν. — Cap. 9. s. 1. v. 2. βραδύτερα c. cet.

P. 514. v. 1. βραδυτῆτα c. cet. v. 5. ἄλυπα ταῦτ' ἐκείνοις καὶ χαλεπώτα. — S. 2. v. 2. πρὸς δή, bene! v. 7. ἀποφάσεως c. cet. — S. 3. v. 11. προσφιλὲς om. c. ceteris, recte!

P. 515. s. 4. v. 7. εὐείλων in rasura. v. 8. κουφότατα. — S. 5. v. 4. βραδύτερος. v. 8. πισσάγγαις — εἴπαμεν. — S. 6. v. 5. καὶ κουφοτέραν. v. 6. συμβάλεσθαι. v. 10. οὐδὲ κάκεῖνα c. Med. deinceps μόλυσιν, superscripto υ. in o apparet indicium literae ω.

P. 516. v. 2. λίμον, superscripto υ, et iota puncto notato. v. 4. καταλοιπον pro κατὰ λόγον, bene! — Cap. 10. s. 1. v. 3. σιτώδης τὸ ἄνθος c. cet. v. 7. τοῦτό τε. v. 8.

καιρὸς c. cet. v. 9. τελέωσιν. v. 10. μανότατον, recte! — S. 2. v. 2. διαφθορᾶς λεκτέον. αἰτιάσαιτο δ' ἄν τις. v. 5. οἷον ἐρυσιβούμενα, bene! v. 6. κεχώρισται — λοβὸν c. cet. transponit post μέρεσι versu 8. deinceps v. 9. προαύξεται c. cet.

P. 517. v. 3. γὰρ om. c. Med. v. 7. ἐπισυνεστέρα c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 8. μόνων, recte! v. 14. μήτρην, sed cum indicio μητρῆν. v. 15. στάχυς, recte! — S. 2. v. 5. καὶ bis om. c. Med.

P. 518. v. 1. κοινῶν c. A. Camot. v. 2. ἔνι δ' αἰτία. v. 5. ὁμοίως. — S. 3. v. 7. addit καὶ δίμηνος, bene! deinceps πολυκάλαμος c. cet. postea διὸ c. cet. v. 10. μὲν om. v. 12. θολωτέραν c. cet. — S. 4. v. 4. ὀλιγοκαλαμότερος. v. 9. ἰσημέρους c. cet. v. 14. καὶ μὴ καταστελῇ δὴ τῷ πρὸς ἡμᾶς c. cet. Coray δὴ et sequens καὶ deleri voluit.

P. 519. s. 5. v. 3. ἢ διαφοραν γεννᾶ ν ἐμποιοῦσιν ἢ καὶ πρὸςο ἀσχρήσιμος ἀί ἐπ\ι τῷ. sed in γεννᾶ primum ν indicatur tantum in rasura, deinde rasura indicat γενοῖν. unde, si χρήσιμον scribas, tolerabilis scriptura existit: ἑαυταῖς, ἢ διαφορὰν γενῶν ἐμποιοῦσι πρὸς τὸ χρήσιμον, ὥσπερ. Camotiana ἐμποιοῦσαι habet. v. 6. διὰ τοὺς γὰρ. ceteri διὰ γάρ. v. 8. θράκιος ὀψὲ δὲ c. cet. v. 10. ἄλλων ἐκεῖ σπειρόμενος ὀψὲ βλαστάνει, bene! sed Codex ικεκεῖ habet, ut ceteri βεκεῖ. — S. 6. v. 2. οἷον ἐν ταῖς ἐπισυναγγαις καλουμένοις. v. 4. ἴσοι. v. 5. οὐ κατήροισεν c. cet. v. 11. καρπῶν ἀπὸ τῶν αὐτῶν — αἵ θ' ὅλως ἀκαρπίαι μὴ c. cet. — S. 7. v. 8. γίγνονται.

P. 520. s. 8. v. 2. τὸ, sic. v. 8. τελεώσεως. — S. 9. v. 7. διαφορὰν c. cet. — S. 10. v. 4. χώραν c. cet. v. 6. εὐδίαν. v. 9. τοῦτο, et verba ἐν τῇ — ἰσχύι transponit in versum 11. post θεμένης c. ceteris. v. 11. τιθεμένης c. cet.

P. 521. Cap. 12. s. 1. v. 4. ἰδίως διαθέσεις om. c. cet. v. 5. καὶ πάντα. v. 6. συμβαίνει δὲ πολλάκις c. cet. v. 15. τὸ ἀτέραμον ὡς ἄν τι νενοσηκὸς ἢ πεπονηκός. unde emergit vera scriptura. — S. 2. v. 9. τοιοῦτον. v. 10. γὰρ om. c. cet. v. 13. ἀποστέγοι confirmat. — S. 3. v. 1. διαιρουμένου c. Med.

P. 522. v. 3. ὅ, recte! v. 6. αὐτῇ, cum indicio αὐτὴν. v. 9. ξυνιστάμενα, recte! v. 10. καὶ τὰ Λήμνια c. ceteris. v. 13. τεράμονα om. c. cet. — S. 4. v. 2. τὰς αὐτὰς c. cet. v. 3. πικρᾷ cum Coraio mutandum in πειρᾷ censeo. v. 4.

ἐφύδροι recte c. cet. v. 6. πυκνά τε καὶ βαρέα καὶ σκληρὰ, bene! v. 10. ἐφύδροις c. cet. recte! v. 12. ἐδάφων.

P. 523. v. 1. ταῖς τε c. Med. v. 2. πλέονος. v. 3. καὶ εἰ, sed mutatum in καὶ ἤ. v. 7. αἰτίων. — S. 6. v. 2. οὕτως ubique fere. v. 4. παρ' ἀλλήλας. v. 7. τοιοῦτον. v. 9. τε post κατὰ om. κατὰ τὸ ceteri. v. 10. φθορὰν c. cet. v. 11. τὰ δὲ ἐπιβαίνειν c. cet. v. 13. δῆλον ὡς. v. 14. ἀσθενὲς κἂν φύσει γίνοιτο τῷ, bene! partim c. Med. — S. 7. v. 3. τῶν δὲ κεράμονα om. c. cet. v. 4. καθάπερ.

P. 524. v. 2. Τῆς ἀσθενείας. — S. 8. v. 4. post κυάμους pergit: ἔστι γὰρ σφόδρα ψυχρὸν καὶ ἀτέραμοι ἔσω γίνονται. ἐὰν δ' ἐν τοῖς ἀχύροις ἀποθαλωμέναις ἐν τῇ ἅλω καὶ καθαροῖς αὐτοῖν. οὐ μεταβάλλουσιν, ἀλλ' ἀτεράμονες ὁτὲ μὲν γὰρ ὑπὸ τῶν ἀχύρων, ὁτὲ δὲ ὑπὸ τῆς πρὸς c. ceteris. v. 11. θερμότητος. v. 15. γίγνονται. — S. 9. v. 1. ἐπιγενομένου bene c. ceteris. v. 2. διϊκμῶνται. v. 5. ἠλοημένους, egregie! ἰκμοιμένους ipse conieceram in Cur. sec. verum assecutus coniectura est Coray. v. 7. συμμέτρου.

P. 525. v. 1. τὴν φύσιν c. cet. — S. 10. v. 2. ἄλλης om. c. cet. v. 4. κακαυθῇ πρὸς τὴν γέννησιν. unde facile verum κακωθῇ emergit. v. 6. ὑπὸ c. cet. quod restituendum. v. 8. ἄλογος c. ceteris, quod restituendum. — S. 11. v. 6. ἐκλυτώτερα c. cet. v. 8. περίστασις c. cet. v. 10. ἀτεράμοσιν. v. 11. θατέρου. deinceps ἔκλυτα c. cet. v. 12. πλέω. — S. 12. v. 2. ἀλλ' φασί τινες ἂν συμβῇ γίνεσθαι. v. 6. ἐρήγματα c. cet. sed ἡ puncto notatum. v. 7. διαχεῖσθαι c. cet.

P. 526. v. 1. οὕτως. v. 3. συνεξάγει. v. 4. τὸ θερμὸν c. Med. v. 6. καὶ πεπεμμένα ponit post ζωοποιεῖ c. cet. — S. 13. v. 7. μικρά. v. 8. ἔνδηλον c. Med. v. 10. ὅλως. v. 11. Εἰ δ' ἀτέραμον ἐν τούτοις c. cet. praeter ἐν omissum. v. 14. διὰ τί c. cet.

P. 527. Cap. 13. s. 1. v. 1. οὕτω ponit post ἔκφυσιν c. cet. — S. 2. v. 2. εὐχυλώτερα. v. 6. πεδινῶν, sed in rasura πεδιεινῶν apparet. v. 8. συμμετρότερα. — S. 3. v. 2. συμβάλεσθαι. v. 3. ἐγγύτερα c. cet. v. 6. ἐγχυλώτερα. v. 7. ξηραθέντα γὰρ καταρρεῖν. v. 8. τοῦ καύματος om. c. cet. v. 9. δὲ addit post ἀέρος, bene! sed τοῦ ἀέρος idem repetit post ἀνυγραινομένου. — S. 4. v. 3. βόρεια. unde τὰ βόρεια scribo. v. 4. τἀναντία δή. v. 5. ἀπόλλυνται.

P. 528. v. 1. καὶ ὁ κύαμος — ἀπηνθηκότα reficit post

λαμπρὸν versu 2. c. ceteris. v. 3. ὑγρὰ δέ τινα ληφθῇ c. ceteris praeter ληφθῇ. v. 6. καὶ γυμνῇ. v. 8. πυκνότερον καὶ ἰσχυρότερον. — S. 5. v. 1. Ὅτι δὲ c. cet. v. 4. χειμῶνας c. cet. v. 7. ἐπιγενομένη c. cet. recte! v. 8. συνεφελκομένη. — S. 6. v. 1. δὲ καί. v. 2. ξηροῦ ἔκφυσις c. cet. v. 4. θωσμοὺς c. cet. hic et v. 8. v. 6. τὸ μὲν c. cet. — S. 7. v. 2. οἰκία c. Gaza.

P. 529. v. 2. ἀνίῃ, sed in rasura ἀνείη apparet. v. 6. ἡ ὑπὸ. — Cap. 14. s. 1. v. 1. Τὰ δὲ c. cet. v. 3. καὶ πυροῦ c. cet. v. 4. διά τε τὸ γυμνότερα εἶναι τὸν δέ. v. 8. καὶ ἄτοπον c. cet. v. 10. ξυμφέρει c. cet. et deinceps verum ἀπολλύει habet. v. 13. κριθῇ om. c. cet. — S. 2. v. 2. ἐρυσιβᾶ. — S. 3. v. 2. δὲ om. c. Med. v. 3. πολλοῦ, sed o puncto subnotatum ita, ut appareat πολλω fuisse. Eandem varietatem in Xenophonte annotavi.

P. 530. s. 4. v. 1. πῖσος, sic. v. 9. ἐστ' ἂν ἡ ἅλμη περιπαυθῇ c. cet. — S. 5. v. 1. Ζωοποιεῖ δὲ σηπόμενα, egregie! Vulgatam coniectura Corai mutabat in πυρὸς, ὡς εἴπομεν, τῇ γλυκύτητι. v. 3. γινόμενος. v. 5. αὐτὸς ἢ. ceteri ᾗ. — Cap. 15. s. 1. v. 3. ἐλύμων. deinceps εἰπεῖν ὅτι παντὶ c. cet.

P. 531. v. 2. βαθύῤῥιζον. v. 3. πολυκάλαμον. v. 4. ἐχρῆν. v. 8. post δεῖ τὰ inserit Ταῦτα δὲ — πολύκαρπα c. cet. quae in versum sequentem reieci. — S. 2. v. 17. ἀεὶ δυνάμεως c. ceteris. — S. 3. v. 6. καὶ om. deinceps αὗται cum ceteris, qui καὶ διατηροῦσι δὲ αὗται habent. v. 7. μόνα om. c. cet. nec opus erat eo addito ex Athenaeo, qui potuit excerpere locum, quem ipse Theophrastus respexit, supra 4, 2, 2. ubi eadem fere sunt verba, sed solus Urbinas orobi nomen additum habet.

P. 532. v. 2. καὶ γὰρ ταῦτα c. cet. v. 3. ἀντέχει om. c. cet. — S. 4. v. 2. θερμοῦ om. c. ceteris. v. 3. ποιεῖται τροφὴν, et sequens μορφὴν omittit c. Med. ceteri τροπὴν habent praeter Camot. quae τροφὴν. Ceterum vitiosum σκεπόμενον commune c. ceteris quoque habet. v. 4. οἱ δὲ κύαμοι c Med. bene! v. 6. ἀφακαί. v. 7. πίσοι καὶ ἄλλα c. cet. — Cap. 16. s. 1. v. 3. ἢ κονιατοῖς c. cet. v. 4. η, tribus punctis superpositis. deinceps θερμὸς. v. 9. μανότερον — γυμνότερον c. cet. — S. 2. v. 1. καὶ om. c. cet. ut sequens διαφέρειν, et v. 4. καί.

P. 533. v. 1. αἰγίλωψ bis, cum indicio ω. deinceps αἶρα, ut versu 3. v. 4. ἢ κάχρυς c. cet. quod restituendum. v. 6. τὰ μὲν c. cet. v. 9. et 10. τὸ bis omittit

c. ceteris. — S. 3. v. 3. ταύτῃ cum indicio additi ν, ut sit ταύτην. v. 5. ἐμβάλλοντες c. cet. v. 7. καὶ ἀνυγραίνεται κομιδῇ δόξειεν ἂν παρομωνυμίαν εἶναι, sed ει in δόξειεν est in rasura obscurum, et vox tertia super ῡ tria puncta sic habet, sequens μ est e correcto α factum cum puncto supposito, et in fine ν additum in rasura agnoscitur. Video, me de Heinsiana scriptura παρ' ὁμωνυμίαν temere iudicasse. Est enim ea sola vera. Sed post ὑγροῦ incisum est ponendum: in voce autem κομιδῇ alia obscurata latere videtur, aut plura verba exciderunt. Etiam sequente versu 8. γὰρ antiquum restitui debet. v. 11. γόνιμος τοῦ ὕδατος scribere iubet antecedens ἡ μὲν σήπουσα. deinceps συμμετρίαν codex habet. — S. 4. v. 4. οὐχ ὡς αἱ αὐταὶ c. cet.

P. 534. v. 1. ἐν om. c. ceteris. Versu 3. addit Codex initium libri sequentis usque ad verba καὶ θεραπείας versus 3. sectionis 1., sed eadem initio sequentis repetit.

AD LIBRVM V.

Cap. 1. s. 1. v. 2. γίγνεται, τὰ δὲ ἐκ. — S. 2. v. 3. περὶ τῶν omisso δὲ c. Med. v. 4. πρῶτον ἢ ὑπὲρ c. Med.

P. 535. v. 3. αὐτῶν ὡρῶν addito vocabulo, quod verum esse non potest. v. 7. τουτοιαὶ. — S. 3. v. 3. ἀμέλει c. cet. v. 11. ἰδίας om. c. cet. v. 12. θαλλία, κραδὴ, κλῆμα. — S. 4. v. 4. κλάδη. v. 5. ἐλάας χάρακας c. cet.

P. 536. s. 5. v. 2. ὅτι om. v. 4. πρόδρομοι μὲν διὰ — ἀέρος, οὐ προτεροῦσι c. Med. et partim c. cet. Mihi addita ista in optimo Codice μὲν et οὐ consideranti cum loci sententia contraria sectioni 9., ubi est de prodromis ἐνίους καὶ ἐκπέττειν τινὰς τῶν ὕστερον, particulae istae videntur esse transpositae et locus ita scribendus: πρόδρομοι διὰ — ἀέρος προτεροῦσι μὲν μᾶλλον, οὐ πέττονται δέ. v. 6. γε om. c. cet. v. 7. γενομένων c. Med. recte! v. 8. καὶ ταῦτα c. cet. — S. 6. v. 1. δ' οὐδ' ἕτερος, superscripto ν. verum videtur istud ἕτερον; vel οὐδέτερον. v. 3. προβλάς ὥστ' ἄν. Ita origo apparet defectus in vulgato προβολάς et προβλάς. v. 5. τάν τε c. cet. v. 10. ἀεὶ — αὐτῇ καὶ, prius c. Med. v. 12. λεγόμενος c. cet. — S. 7. v. 4. ὄπισθεν, sic et saepius. deinceps τοῦ φύλλου c. Med.

P. 537. s. 8. v. 4. ὀλύνθους, hic et in seqq. v. 5. φέρουσαι c. cet. v. 6. θριοῦ — αἱ ὅλως, posterius c. cet. v. 11. ἡ διάφορα c. cet. v. 13. κακῶς οὐκ ἤνεγκαν c. cet. —

S. 9. v. 6. ἱεριῶν. — S. 10. v. 6. καταπέμψαι. v. 7. δὲ om. c. cet. deinceps ἐνδελεχὲς c. Med. v. 11. ποιῆσαι. ceteri ποιήσαι.

P. 538. v. 1. ἔτει om. c. cet. τὸ ὕστερον Camot. — S. 11. v. 2. τυχούσης c. cet. v. 6. τὸ μὴ ἐκπέττειν τοὺς ἐκ τῶν παχέων, ἀλλὰ τοὺς ἄνω μᾶλλον, vere! et sic locum Gaza vertit: tamen adhuc ἄλογον vel simile vocabulum deest. v. 8. στροφὴ c. cet. v. 11. ὑπόληψις c. cet. v. 13. τῶν ἀνθῶν. v. 14. ἀλλὰ καὶ c. Med. — S. 12. v. 4. βλαστητικῆς, recte! v. 12. μέχρι οὗ. — Cap. 2. s. 1. v. 3. ταύτης. ceteri ταύτας. sequens γὰρ om. c. cet.

P. 539. v. 1. ἐπιανστάσης, bene! ceteri ἐπιστάσης. v. 5. πολὺ. — S. 2. v. 4. καρπολογῆσαι c. cet. — S. 3. v. 4. ἐπένειμέ τε καὶ ἐξέπε ψεν. in rasura μ agnoscitur. v. 7. ὀπισθοκάρπιον c. cet. v. 10. γινομένης c. cet.

P. 540. s. 4. v. 5. πεπαίνειν — ἐπικνησθέντων. v. 6. περιαλειφθέντων, sed in rasura ει apparet. sequens διὰ om. c. Med. v. 8. ἐπικνήσει. — S. 5. v. 1. ἔοικε παραπλησίως omisso δὲ c. cet. et prius c. Med. v. 6. προαύξεται c. cet. v. 7. post ἀνθεῖ ponit verba τὴν δὲ τῆς τροφῆς — καὶ δύναμιν, quae in versum 11. et sequentes reieci. Ceterum habet: ὁμοίως μὲν εἰς τὴν βλάστησιν φέρεται τῆς τροφῆς ἐπιῤῥοὴν ἕκασ τὸν εἰς ἑαυτοῦ φύσιν καταμερίζεται καὶ δύναμιν. — ἤδ' εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἤδη καὶ καρπογονοῦν ἐκεῖνο δὲ οὔπω — ἀτέλειαν. — Cap. 3. s. 1. v. 2. ἀεί τινες εἰ ἐκ c. cet. v. 5. οὐδὲ θαυμαστὸν c. Med. v. 6. τῷ τὴν c. cet. v. 8. καπνέων.

P. 541. s. 2. v. 4. καπνώ σέ. v. 10. ἀποκλίναντες. — S. 3. v. 4. ἦν. v. 9. ἀπολογητέον c. cet. deinceps γεγενημένης καὶ κρατηθείσης, sed hoc extremum ς in rasura apparet. v. 11. ἐν om. c. cet. v. 12. τὰ — τὰ δὲ c. cet. v. 13. καὶ ποιῆσαι καὶ ἀναδοῦναι. Sic etiam Camot. Heinsius igitur verba καὶ ποιῆσαι non duxit e versione Gazae, sed reperit scripta, et sunt restituenda. v. 15. γίγνονται. — S. 4. v. 4. ὁμοίως πανταχόθεν ὡς ἀναμιγνυμένης. unde verum videtur: ὅμοιος ὡς πανταχόθεν πανταχοῦ ἀναμιγνυμένης δ. τῆς τροφῆς. Gaza etiam πανταχόθεν additum legit, sed male ad prius membrum retulit.

P. 542. v. 3. τῶν δένδρων c. cet. v. 4. ἑκάσταις — οὐ κατὰ λόγον c. Med. ceteri ἑκάστη — οὐ κατὰ λ. habent. v. 8. συμπληροῦν πῶς c. Med. v. 10. αὐτὴ c. cet. v. 12. ἑκατέρων, sed ω in rasura. v. 13. εἴη δ' ἂν. καὶ ταύτης, sed postremum ς in rasura. v. 14. μὲν pro μέντοι c. cet. —

S. 5. v. 2. ἂν om. c. cet. v. 3. χρώμασιν c. cet. v. 5. μεθίστασιν.

P. 543. s. 7. v. 4. αἴρα. v. 6. αἵ τε ὑπερομβρίαι c. cet. — Cap. 4. s. 1. v. 1. πότε καρπὸν, bene! v. 3. γινομένης c. cet. v. 6. ἐπί γε τινῶν. v. 12. διατηρεῖ. — S. 2. v. 3. σμίχον c. cet.

P. 544. v. 4. μὲν οὖν, sed ν in rasura. v. 5. δὲ ante καὶ πιλῶσαι om. c. cet. v. 8. ὑπήκουσεν. — S. 3. v. 5. τεραι superscripto α τ. — βλαστητικὰ, bene! deinceps ἔγιγυμον, sic. v. 9. ὡς ἐπὶ c. Med. v. 13. ὑπο γίου cum rasura. deinceps βλαστηκης, superscripto τι. ceteri ὑπεγγείου habent, vel ὑπογείου. — S. 4. v. 1. ὁμοιότροπόν τι cum rasura post τι c. cet. v. 3. τῶν ἐκβλαστανόντων c. cet. v. 5. εἰλειθυίας; margo εἰληθυίας.

P. 545. v. 3. ὅσα διει sine accentu. v. 5. λεπτῆς οἷον, sed ῆς prius fuit ίς. — S. 5. v. 4. ἐν βλαστήσεις. deinceps ἀλλήλοις c. cet. v. 5. post γίνεσθαι pergit: καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι σῆψιν ἢ ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης οὐκ εὔλογον. Οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι unde partem lacunae licet interpolare. Itaque scribo: γίνεσθαι, καθάπερ ἐλέχθη· τὸ γὰρ αὐτοῦ τοῦ δένδρου τοιαύτην τινὰ γίνεσθαι ἀλλοίωσιν, ἄλλως τε καὶ πολὺ διεστώσης [τῆς φύσεως], οὐκ εὔλογον. Verba enim σῆψιν ἢ aliena sunt, nec ad rem pertinent: igitur secludenda. Supersunt verba οἱ δὲ τρόποι τοιοῦτοι, quae et ipsa mutila esse videntur, nec, quomodo cum ceteris commode possint coire, video. v. 7. ἔμβιον, recte! ἔμβρυον M. v. 12. ἰξίων. — S. 6. v. 1. φύναι. v. 2. οὐκ ἐκ c. cet.

P. 546. v. 1. χειμῶνος ἤδη πάλιν αὐτόματον c. ceteris. v. 2. μὲν εἴ τε δένδρῳ πλάτανος c. cet. v. 5. παρεπελεκίθη. v. 7. ἀνέσπασε — ἐπιγενομένου, recte! sed posterius habent ceteri quoque. v. 10. ἐποίησεν ἐγκείμενον τὸ μέρος c. cet. v. 11. τὸ ἐν, sed in rasura τῷ. — Cap. 5. s. 1. v. 3. φανεροτέρας, sed in rasura ω apparet. v. 7. αὐτοῦ repetit. v. 9. ὅταν διελόντες συνθῶσιν, egregie!

P. 547. v. 1. ἑκάτερος — ἑαυτὸν καὶ τὴν τροφὴν διεῖσιν ὥστε μὴ ἐπιμιγνυμένας, sed corr. —ένως. v. 6. γὰρ ῥεῖ τὸν αὐτὸν, bene! v. 7. οὐδὲ, recte! — S. 5. v. 4. συμφύωσιν ἢ διὰ c. cet. v. 7. κατ᾽ αὐτὸ c. cet. v. 9. κοινωνοῦν, bene! — S. 4. v. 10. ὅσα τε c. Med. v. 12. ἐκ τούτων γὰρ c. cet.

P. 548. v. 1. τοῦτο διὰ c. cet. v. 2. ὅμοια c. cet. v. 5. πεποίηκε c. cet. praeter Med. quod restituendum. v. 6. ἐκεῖνο — μίαν οὐσίαν τῇ φύσει c. cet. — Cap. 6. s. 1. v. 3. καταγῶσι, superscripto ε super α, quasi κατεαγῶσι voluerit. deinceps ἀκρέυμόνας, sed υ in rasura. v. 4. ῥόων. v. 11. ῥόας. — S. 2. v. 3. ἑτέρου, ὥσπερ πρότερον c. Med. v. 7. ἀκμάζουσι.

P. 549. s. 3. v. 2. καχρύλιον περιλαμβάνοντες c. cet. v. 6. οὐ διδόασιν c. cet. v. 12. ἐπίσιαξις c. Med. v. 14. καχρύλιον — πυκνὸν, et v. 15. πυκνότητι c. cet. — S. 4. v. 5. ουσας κρύψῃ καὶ μικρούς· οὐδὲν c. cet. v. 8. ποιοῦσιν c. Med. v. 9. ευείλους in rasura. v. 13. εἰς om. c. Med. deinceps 'ἑυρεῖν c. gemino spiritu.

P. 550. s. 5. v. 6. θάλλοντά τε. v. 7. λαμβάνοντα. v. 8. διασωζομένων, sed ια tribus punctis subtus et desuper notatum. v. 13. πρωΐτεροι c. cet. quod restituendum, quanquam alibi πρωϊαίτερος legitur. — S. 6. v. 1. Ὅτι δὲ. v. 6. σπέρματος c. Med. v. 9. αὐτοῖς ταλάροις — φυτεύσῃ. — S. 7. v. 4. Ἀλλὰ διεξομοιοῦσθαι. ἐξομοιοῦται γὰρ c. cet.

P. 551. v. 1. λαμβάνειν. v. 4. καὶ βραχύτητα, bene! v. 8. ὡς ἐκπληροῦν. — S. 9. v. 3. ὀθόνιον. v. 5. καὶ σελίνου, bene! v. 9. ἀπὸ τῆς ἅλω c. cet. — S. 10. v. 6. γινω, sic sine accentu. v. 5. ἐμφυτεῖα τίς. v. 7. παρὰ τὸν φλοιὸν c. cet. v. 8. ξυνβαίνει.

P. 552. v. 2. παραπειτομένην, bene! — S. 11. v. 2. ἂν ἐμβολῇ τῷ c. cet. v. 3. εἴσπερμα. deinceps συνεκτρέχει c. cet. quod restituendum. v. 4. τῶν ἐρεβίνθων c. cet. v. 9. δοκεῖται παρά. An δοκεῖ καί? v. 10. τέχνῃ καὶ κατὰ. — S. 12. v. 2. καὶ ὅσα τῶν. v. 9. καθάπερ ταῖς. v. 10. καὶ τῶν μορίων — ὅπερ c. cet. v. 11. περιαιρεθὲν c. cet. v. 13. τελεῶς, sic. deinceps γινομένη. — S. 13. v. 3. τὰς ἀμπέλους.

P. 553. v. 1. ἀγίγαρτος ἢ. — Cap. 7. s. 1. v. 2. γεγεννημένη. v. 3. μή τις. v. 8. ὥσπερ. v. 12. διὸ μεταφυτεύειν κελεύουσιν. — S. 2. v. 1. ἐν τύλλοι. v. 2. ἀφερπυλλοῦται.

P. 554. s. 3. v. 2. τῷ τε εἰς. v. 3. καὶ ἐπὶ τῷ ὁρᾷν. ceteri καὶ ἐπὶ τὸ ὁρμᾷν. v. 5. γένησιν. v. 6. ψυχῶν. v. 7. ψυχῇ. v. 9. κατὰ πάθη. Camot. καὶ τὰ πάθη. v. 11. ταῖς ὄρνισιν c. Camot. v. 12. ἡ ante τῶν om. c. cet. v. 16. λελεγμένα μᾶλλον, bene! — Cap. 8. s. 1. v. 8. αἰεὶ.

P. 555. v. 3. βία γέ πως c. cet. v. 5. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ, bene! v. 6. διαφέρον scribo ex usu Theophrasteo. Aliud διάφορον significat. — S. 2. v. 5. ποιότητος c. cet. praeter Med. v. 7. ἐπομβρίαι c. cet. quod restituendum. v. 8. διὰ om. c. cet. v. 9. ἢ σκαπάνην ἧς ἡ τομὴ — ἢ ἐξαλλαγῆς ἢ c. cet. v. 10. ὡς γ' c. cet. v. 14. διαφέροι. igitur scribo οὐδὲν ἂν διαφέροι. — S. 3. v. 6. ὥσπερ ἐξηραμμένων — γὰρ ἐν μεγίστῃ μεταβολῇ, recte! ὥσπερ et ἐν μεγίστῃ μεταβολῇ habet quoque Camot. nec Heinsii est mutatio. v. 13. πιλώσει, sed η superscriptum, ut sit πιλήσει, quod verum. cf. 3, 1, 4.

P. 556. Cap. 9. s. 1. v. 7. μίσχοι c. cet. v. 10. τὸ — τὰ om. c. cet. — S. 2. v. 1. πρεσβύτερα. v. 3. πιωτέρα, sed in rasura. v. 12. πλέον. — S. 3. v. 6. τἄλλα. v. 7. συμμέτρον. v. 8. τῆς ἐκ φύσεως c. cet.

P. 557. v. 2. καὶ prius secludendum censeo. v. 4. μάλισθ' αἱ. — S. 4. v. 10. οὐκ ἐρινεός. — S. 5. v. 1. ὅπως cum Camot. v. 3. χυμὸς. — S. 6. v. 4. καὶ τὴν ὁμοιότητα c. cet. v. 7. ἐπικλύσῃ c. cet.

P. 558. s. 6. v. 2. alterum καὶ punctis utrinque damnatur. — S. 7. v. 3. τάχ' ἂν ὀνόματος εἴη, bene! v. 4. καὶ οὕτως. — S. 8. v. 1. ἄλλον τε τρόπον. v. 11. ἐνυπάρχει c. cet. — S. 9. v. 3. ἀτροφίαν ἀτροφεῖ — πέττον continuat c. cet. v. 3. γὰρ καὶ c. cet. v. 4. καθάπερ ὁ σῖτος c. Med.

P. 559. v. 2. καὶ μικρὸν ἐπάνω transponit post τῶν ῥιζῶν versu 4. c. ceteris. v. 3. λοπὰν — μάδισις c. cet. — S. 10. v. 4. εὐβλαστείαν — ταῦτ' ἐκπέττειν. v. 6. ἐπισπωμένη c. cet. — S. 11. v. 2. δυεῖν. v. 11. ἀνωτάτων. v. 12. ἀποκατώρυγες c. cet. v. 13. ἡ σκαπάνη βοήθεια γενομένη καὶ γυμνοῦσα. v. 15. ψύχει, καθάπερ, omisso καὶ, quod temere inserui. v. 16. πάγον εὐλαβουμένους, vere! deinceps καὶ μετὰ ταῦτα δὲ bene c. cet. Structura tamen verborum εὐλαβούμενοι scribere iubet.

P. 560. v. 2. ἀποδίδωσι c. Med. et Camot. bene! — S. 12. v. 1. Τὴν δὲ, recte! v. 3. ἀναθερμαινόμεναν c. cet. v. 4. καὶ δίεισιν. Quod Scaliger coniecit, ἀναθερμαινόμενον, ad ὕδωρ referendum, imprudens posui in textu, vulgatam annotare omisi. Error hic peperit alterum, ut versionem Gazae, *tunc enim humor vitiatus ille refermentatur et refervescens erumpit, ut pustulae,* mutarem ita: *tunc enim aqua calefacta et fermentata effervescit et efflorescit tanquam ulcuscula aut pustulae.* Sero demum, cum Indicem colligerem, vitium editionis animadverti, cuius Gazae versio

occasionem praebuit Scaligero et mihi. Causa enim scabiei non potest esse pluvia aqua pauca et minuta, ut cum Gaza et Scaligero credidisse videtur etiam Plinius, sed pluvia pauca tantum in causa est, ut scabies efflorescere possit: pluvia enim largior causam scabiei abluere, aut intra penetrans sedare dicitur. Causa igitur scabiem generans intestina debet esse, quam fortasse Gaza significare voluit, cum *vitiatum humorem* poneret, quem Scaliger ad pluviam retulit. Deinde inepte dicitur pluvia aqua pauca ἔξω διιέναι, largior vero contra εἰς τὰ ἐντὸς διαδιδόναι, cum utraque extus incidat. At enim vero causa generans scabiem exterior videri potest, quoniam imber largior ἀποκλύζειν τὰ αἴτια dicitur. Cui opinioni repugnat sequens oratio, ubi imber penetrans interiora (versio nostra vitio *intestinam* habet, ubi *intestina* scripseram) παύειν, sedare et tollere scabiem dicitur. Igitur τὰ αἴτια debent significare humorem vitiosum exundantem, antequam in scabiem et formam sibi propriam efflorescat. Nunc ipsum vitii caput et erroris communis fontem aggrediamur. Verbum ἀναζυμοῦται, si sequens ἀναθερμαινόμενα verum est, de arboribus ipsis haud commode dici videtur: nam in terra ipsa, quam ἡ χιὼν ἀναζυμοῖ c. pl. 2, 1, 3., genus aliquod ζυμώσεως seu fermentationis intelligi potest, quemadmodum ipsae arbores incalescere aestatis aestu haud inepte dicuntur, quanquam proprie is calor ad succum arboris pertinet, cui unice fermentatio convenire videtur. Quodsi vetus ἀναθερμαινόμενα tenemus et probamus, vitiosum verbum δίεισιν videri debet, et mutandum in διΐησιν, ea significatione, qua transmittere, exsudare, percolare continentur. Ita Theophrastus de Melle, ubi de foliis est: δεῖ δὲ μήτε τελείως εἶναι ξηρὰ, ἵνα μὴ εἰς αὐτὰ ἕλκῃ, μήτε μανὰ, ἵνα μὴ διῇ. quod postremum pro διιῇ positum censuit etiam Sylburg. Similiter in h. pl. 1, 10, 3. de foliorum nutritione: μὴ ἔχουσι πόρους μηδὲ βάθος διιέν. Sunt plura Theophrasti loca, in quibus verba duo δίειμι et διΐημι aut permutata fuerunt a librariis scriptoribus, aut dubiae sunt scripturae et significationis. Ita c. pl. 5, 12. τῇ γὰρ μανότητι δίεισι καὶ οὐκ ἀποστέγει. ubi διΐησι praestat. Si probamus igitur ἀναθερμαινόμενα διΐησιν, ipsae arbores dura translatione ἀναζυμοῦσθαι dicendae sunt. Superest, ut suspicemur, vocabulum aliquod omissum a scriptoribus librariis fuisse, quo *humor vitiosus* Gazae significatus fuerit, seu commune omnibus arboribus ὑγρότης, sive proprium fici ὀπὸς malis: tunc vero ἀναθερμαινόμενος

scribendum fuerit. In Plinio malim cum Dalecampio scribere: *nam si largioros fuere, perfundunt arborem et scalpunt scabiem. Caeterum grossi cadunt, si imbres nimii fuere. Alio morbo ficus laborat radicibus madidis.* v. 7. ἔρινα, superscripto ǎ. — S. 15. v. 2. συντμηθῇ sine accentu. v. 4. συμβαίνει πλείω c. Med. v. 6. ῥουίδα ἐπιγίνεσθαι c. cet. sed iota primum puncto subnotatum. v. 7. αἴτια — ἐπινίφθῃ, sed ι ante φ in rasura et subnotatum puncto. v. 12. ῥαγάδας c. cet. v. 13. ὡς μικρὸν c. cet. v. 15. δὲ ante καὶ παραπλ. om. c. cet. v. 18. ἀσθενείᾳ c. cet. v. 19. ἀπέκλυσε c. cet.

P. 561. Cap. 10. s. 1. v. 3. καμμρὸς. v. 5. σφοδροτέρως. v. 11. τῶν ὑπὸ τὸν πυρῆνα διαφύγωσιν. Est ad hunc locum docta Coraii animadversio, qui fatetur, se non intelligere, quem usum carni olivae afferat vermis, si nucleum attigerit. Igitur coniicit, scriptum fuisse in hoc loco et in altero historiae verbum διαφυῶσιν et διαφυῇ: quare praepositionem ὑπὸ quoque servandam censet. Equidem putabam, vermem, cum subit statim natus vel explicitus ipsum nucleum, eumque per umbilicum olivae vel pediculum ingressus aggreditur, hoc contentum carnem ipsam non attingere. Scilicet genus videtur esse peculiare vermis, quod nucleo delectatur, aliud, quod carnis alimento utitur. Verbum διαφύεσθαι vel διαφῦναι adhibet quidem Theophrastus saepius, sed aliam ad notionem indicandam, inprimis vero de plantis vel seminibus germinantibus: vereor tamen, ut commode de vermibus vel larvatis vel explicitis et absolutis vocabulum usurpari possit. Denique quod addit vir egregius, in loco historiae gemello praepositionem eandem (ὑπὸ) videri a Gaza redditam fuisse: *At si in ipso nucleo erodat*, nolim equidem sola Gazae auctoritate confidere, cum codex praestantissimus omnium taceat. Verum additum a Gaza *ipso*, si comparo scripturam huius loci antiquam librorum scriptorum omnium, τὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα, suspicionem mihi movet, in utroque loco olim scriptum fuisse ἐὰν δὲ αὐτὸν ὑπὸ τὸν πυρῆνα, vel potius antiquum ἐὰν δὲ αὐτὸν τὸν πυρῆνα paulatim in deterius τὸν ὑπὸ τὸν mutatum fuisse. v. 13. ὑπὸ τῶν πνευμάτων εἶναι c. cet. v. 14. γενομένων, superscripto ου. v. 15. σῦκα. — S. 2. v. 6. ἀράχνιον, sed ιν ita scriptum, ut etiam υν legi possit. Sub ν adest punctum. v. 10. τροφῆς, γε, οὔσης c. cet. v. 11. οὐκ om. c. cet. v. 13. ἐμφυσῆσῃ, sed σα e correctione, et σῃ punctis subnotantur.

P. 562. v. 3. γενόμεναι. v. 4. ἕτεραι πρὸς τῷ c. cet. v. 5. διαῤῥήγνυται c. cet. — S. 4. v. 4. κατὰ τὰς χώρας, bene! — S. 5. v. 4. λεγομένων μὴ γενομένων, c. cet. nisi quod γινομένων in Camot. v. 5. τὰς συκᾶς, sic: ceteri quoque omnes scripti et editi τὰς συκᾶς. v. 7. ἐπεὶ καὶ καύματα, sed καυ minoribus literis insertum. Scribo igitur: Ἐπικαίει δὲ καὶ καύματα. nisi malis in Codicis scriptura servata intelligere verbum omissum διαφθείρει vel simile. v. 9. Τῶν σκωλήκων; omisso δέ. v. 10. ἐν πολλοῖς.

P. 563. v. 4. ἐλαΐα punctis subnotatum et tres postremae literae desuper quoque notatae punctis. v. 8. καὶ om. c. Med. deinceps τριγμὸν c. cet. — Cap. 11. s. 1. v. 2. διελεῖν scribendum censeo, quod coniecit quoque Coray. v. 3. repetit κατὰ φύσιν μὲν (insero οὖν) αἱ γηραιαὶ καὶ δι' ἀσθένειαν et cet. ubi γηραιαὶ duce Gaza mutandum in γῆρα vel γῆρᾳ. Sed pars tantum prior orationis sic redintegrari videtur. Praeterea enim ab initio statim addenda haec videntur: αἱ δὲ παρὰ φύσιν. v. 6. δὲ αἱ ἀπὸ confirmat. v. 8. post ἧττον est rasura, in qua obscura sunt vestigia vocis τά. Certe desideratur οἷον αἱ vel simile supplementum sententiae, ut post ἥκιστα, ubi tamen αἱ in Codice, ut in ceteris, deest. v. 13. ἐκείνῃ, recte! — S. 2. v. 7. ἐλαίαι circumscriptum punctis. v. 10. Ταύτην δ' οὖ c. cet. igitur δὲ restituendum.

P. 564. v. 2. βιαίως c. cet. v. 3. συμμέτρου. v. 7. εἴτε παρὰ φύσιν confirmat ab Heinsio addita. — S. 3. v. 3. εὐσθενοῦσι, prius σ puncto damnatur. v. 5. καὶ ante δι' ὑπερβολὴν om. v. 9. ὑπερπανθῶσιν, superscripto χ. v. 11. ἀποπνίγονται. v. 12. ὀρθότυποι c. cet. v. 13. τέθεινται c. cet. v. 16. φθορὰς om. c. cet. — Cap. 12. s. 1. v. 4. δυοῖν αἰτίαιν c. cet. v. 5. ὑπερβολῇ.

P. 565. v. 3. φανεραὶ habet quoque Urbinas. v. 5. ἀπολύουσι. v. 6. γίνηται, bene! v. 7. ἀλλ' οἷα δή. v. 9. μόνα γὰρ et sequens νέα om. c. ceteris. — S. 2. v. 2. πλείω. v. 3. ὄρειαι c. cet. deinceps πάγων c. indicio ων. v. 8. πῆξις cum indicio scripturae πῆξις. Ceterum recte Coray censuit, in hoc et sequentibus capitibus ubique ἐκπήγνυσθαι et ἔκπηξις scribi debere. v. 12. ἀλλὰ καί, recte! deinceps v. 13. ὅταν γὰρ c. cet. v. 15. ἀποκαίον. — S. 3. v. 3. τάχα δ' ἂν τις c. cet.

P. 566. v. 1. ὑδρεστέραν c. cet. v. 2. πλέονος. — S. 4. v. 1. τὰ posterius om. c. cet. v. 2. περί γε, recte!

ceteri τε addunt. v. 4. κλαυθμὸν c. cet. v. 6. ἐκπηγνύουσιν. v. 8. ὅλος cum indicio ω. v. 10. τε εἰπεῖν c. cet. — S. 5. v. 3. αὐτοῦ τι, superscripto minutissimo η, ut videtur. v. 4. διϊκνεῖσθαι c. cet. v. 11. ἐπιοῦσα c. cet. — S. 6. v. 1. μόνον παρὰ ἀκράτων c. cet. v. 5. καθάπερ ἄλλ' ἅττα γυμνὰ mutat doctissimus Coray in καὶ περὶ τὰ ἄλλα τὰ γυμνά.

P. 567. s. 7. v. 5. τὸ ante πνεῦμα om. c. cet. v. 6. διατρέχει c. cet. v. 9. Μακεδονίαν. v. 12. πήγνυσι καὶ τό. deinceps v. 13. χρόνον ἐργάζεται, recte! Mutanda igitur vulgaris quoque interpunctio. v. 14. πῆξις ὅλως ὥσπερ ἡ τοῦ ὕδατος ἢ πνεύματος c. cet. — S. 8. v. 3. μάλιστα πονεῖ, bene!

P. 568. s. 9. v. 1. ἐκπήξεις c. cet. bene! v. 3. μάλιστα c. cet. etiam Heins. igitur restituendum. v. 5. γὰρ ἐφίσταται, omisso καί, recte! v. 7. δίεισιν. deinceps ἐκπήγνυσθαι. v. 8. ἧττον δ' ἑτέρων c. cet. v. 10. δύησιν. v. 9. ἐργατικὸν, ut 5, 14, 6. v. 10. δυοῖν. v. 11. ἢ om. v. 13. ὀστρύη c. Med. — S. 10. v. 2. Scaligeri φορὰ confirmat, nec dubito, veram eam esse scripturam propter comparationem cum flumine. — S. 12. v. 1. Ἐπὶ δὲ τὸν c. cet. v. 2. ἔκπηξις c. cet. recte! v. 3. λεπίδες om. c. cet. v. 4. πλατέα.

P. 569. v. 1. οὐδὲν διαμένει c. cet. v. 5. ἔκπηξις c. cet. recte! v. 6. ὥσπερ, bene! v. 10. ὡς αὐτόθεν καὶ οὐκ ἐκ στασίμου c. cet. v. 13. καὶ αὐτὴ c. cet. — Cap. 13. s. 1. v. 2. περιβεβοθρωμένα restituendum. v. 6. δι' εἰργασμένην. v. 8. post ἀπαθεστέρα rasura. Vetus illa scriptura ceterorum librorum restituenda. v. 12. ἐκπηγνύουσι καὶ διαλύεται c. Med. v. 13. τὴν γῆν confirmat. — S. 2. v. 1. ὀλεθριώτερος c. cet. quod restituendum. v. 3. κἀκεῖνος. v. 4. ἂν εἴη. v. 5. ποιεῖ.

P. 570. v. 5. διαλύεται c. cet. — S. 3. v. 3. ὅλως c. cet. — S. 4. v. 3. ἐλάας. ceteri ἐλαίας. v. 15. ἐκπήγνυσθαι c. Med.

P. 571. s. 5. v. 2. ἅμα βλάστησις c. Camot. v. 3. γίνεσθαι c. Camot. v. 5. πολὺν καὶ ἰσχυρόν. v. 9. πᾶς et in rasura deinceps αν agnoscere licet. — S. 6. v. 4. ὅτι ἐπεὶ μὲν ἐπὶ δ' ὧν. v. 8. ἀβλαστοὺς ἡ δὲ βεβλαστηκότος, bene! v. 10. ὅτι οὐχ c. cet. v. 14. πῆξιν. — S. 7. v. 2. κατακρυπτομένης ὅλης c. cet. recte! v. 5. ἀποστέγουσα τὴν ἔξω, bene! ceteri στεγάζουσα τὴν ἔξω. v. 7. νέους.

P. 572. v. 3. τῇ δ᾽ αὐτῇ, sic. — Cap. 14. s. 1. v. 6. ὁ ἀὴρ restituendum. v. 7. διαλυτικώτερος c. cet. v. 9. καὶ τέμνοντος, recte! v. 11. προθερμανθέντα. — S. 2. v. 3. πλεονάκις, recte! v. 5. διέχοντων. v. 6. αἴθριαι. v. 9. πρότερον, bene! deinceps ἐκπηγνῦντες. v. 11. Λάρισαν. v. 14. ἐξαυχθέντος, sed in rasura prius ν vel υ est.

P. 573. s. 3. v. 1. αἱ ἐκπήξεις scribo. v. 3. ἐν ἑαυτῷ. v. 6. τὰς χώρας om. c. cet. v. 7. ὑπὲρ καὶ τὸ πρότερον. deinceps τὸ περιγενόμενον c. cet. v. 9. νῦν δὲ γέγονε c. cet. — S. 4. v. 1. Ἔτι δὲ αἱ c. Med. et Gaza, bene! v. 10. ἔκπηξις, sed ν in rasura obscurum. — S. 5. v. 4. λεπτότερον c. Med. v. 8. ὕλης c. cet.

P. 574. s. 6. v. 1. Κρηνίδας ἤ. v. 2. Θράκην c. cet. v. 3. ὁπότε νῦν μᾶλλον πρότερον c. cet. quod restituendum, inserto tamen ἤ. v. 5. οὐ τὴν c. cet. unde scribendum οὐ τὴν λεπτότητα — αἰτιατέον. v. 6. ἑκατέρου καὶ τοιαῦται c. Med. An fuit αὗται καὶ τοιαῦται? v. 13. οὐ κεκομμένος c. cet. — S. 7. v. 3. τὴν ὅλην c. cet. v. 4. αἱ confirmat. — S. 8. v. 2. καὶ τὰ, bene! v. 5. διαφύεσθαι c. cet.

P. 575. v. 1. ἐπικαίειν. v. 2. τῶν ψυχρῶν c. cet. v. 4. ὅσα corrige. v. 5. λυπρότητα, ἣ δὲ διὰ λεπτότητα. Heins. ex A. 1. 2. Bas. ἣ δὲ διὰ λυπρότητα interseruit. — S. 9. v. 5. λιμνουμένοις, bene! v. 7. γὰρ ἡ κίνησις omisso καὶ c. cet. v. 8. καὶ τῷ — τὸ προσπίπτον, rectius! Verum Coray scribi voluit βάθος, διαφεύγουσι — βοηθεῖ γὰρ ἡ κίνησις, ὥστε ἱκανὸν ἀεὶ πρὸς τὸ πίπτον εἶναι. Intelligit autem devexum locum, e quo pluvia aqua congregata semper defluit. — Cap. 15. s. 2. v. 2. τῇ σκληρότητι καὶ ξηρότητι c. Med. v. 3. τῇ δ᾽ c. Med.

P. 576. v. 1. συνεχθῇ, sic. (νε) v. 2. συμμέτρων. v. 3. καὶ om. Recte Coray ἡ substituit. deinceps κρατηθεῖσα c. cet. — S. 3. v. 5. ἐὰν δὲ δὴ c. cet. v. 6. ἄγαν ὄντι, bene! deinceps περικυττος fere ut ceteri. v. 7. καὶ ἐὰν δὴ c. Med. v. 13. ἀκαιρίας c. cet. — S. 4. v. 1. φυτευομένων c. cet. v. 6. ἐμφυόμενα corrige. v. 8. κιττὸς c. cet. v. 9. ἅλιμον. v. 10. ἰσχυρότερόν τε c. cet.

P. 577. v. 2. ὀροβάκχη c. cet. post καλουμένη addit φθείρει, recte! v. 5. δ᾽ ἄλλων. v. 6. αἴρα. — S. 6. v. 1. ἡλίου c. cet. v. 4. διὸ om. c. cet. v. 6. οὔσαις ταῖς c. cet. v. 7. ἐπικάει. v. 9. post ἀπόσκλ. addit καὶ τούτου καὶ τοῦ ἐντὸς, bene! v. ultimo ἰσχυροτάτη cum rasura, in qua ν agnoscitur. — Cap. 16. s. 1. v. 2. ὥσπερ. v. 4. ἔνια, sic.

P. 578. v. 4. διαφθειρόμενος δεΐσειν, sic. — S. 2. v. 9. πεύκην γ' οὖν ἐὰν δαδουργῶσιν c. cet. v. 11. διὰ τὸ c. cet. v. 12. βλάστησιν, sic. — S. 3. v. 3. ὑπομέν. v. 8. ὡς ὑπερυγιάσθέντα.

P. 579. v. 1. σχίσιν δὲ c. cet. — S. 4. v. 6. δύσχιστα. v. 10. ἢ τούτου c. cet. — Cap. 17. s. 1. v. 7. οὕτως. — S. 2. v. 2. μέχρι οὐ. v. 5. δ' αὖ c. Med.

P. 580. v. 5. στερουμένης c. cet. — S. 3. v. 1. ἐπισκοπῆς, sed primum σ in rasura, ut v. 3. et 5. — S. 4. v. 3. καὶ ἐπί. v. 4. τῷ βάθους ἐνίας, sed in βάθους in rasura est υ. v. 6. βλαστήσεως c. cet. v. 8. φορὰν c. cet.

P. 581. s. 6. v. 4. δὲ τῶν περὶ. v. 5. κολουσθῇ, sed σ in rasura. v. 7. τοῖς πρότερον. v. 9. ἔσχατον καὶ τελευταῖον, bene! v. 11. ἐκεῖνο — γενέσθαι c. Med, v. 12. γενέσθαι καὶ μελλήσειν c. cet. v. 13. μάλιστα μόνον c. cet. v. 16. ἀκαρπίας c. cet. v. 17. ταῦτ' ἐκεῖ. — S. 7. v. 5. κατέδεσθαι — δεινῶν οὐκέτι c. cet. v. 7. ἀποῤῥοὴ c. cet. v. 8. corrigo πηρουμένη contra librorum omnium auctoritatem. v. 9. ἰσχυρὸν δὲ καὶ ἅπασιν c. cet. v. 10. ἐπεί ὅτι γε βλαστητικὸν ἄμπελος, unde coniectura mea confirmatur.

P. 582. Cap. 18. s. 2. v. 3. πολύχρεια· ταχὺ γάρ c. Med. v. 8. μαδῶι, sed v. 9. μαδᾶ. — S. 3. v. 4. ἔν τε Μηδείᾳ. v. 7. καὶ ὑγρόν, c. cet. v. 9. τε καὶ ψύχει c. Med.

P. 583. s. 4. v. 7. τὰ ἄλλα. v. 9. πυρῆνι. v. 12. κνῆκος — κνηκώδη, sed η in rasura apparet prius fuisse. In fine addit initium sequentis libri usque ad οἰκεῖα versus 2.

AD LIBRVM VI.

Cap. 1. s. 1. v. 5. ἑκατέρα c. cet. v. 7. χυλὸς μὲν ἢ c. cet. v. 8. ἐναπόμιξις fuit antea in rasura.

P. 584. v. 2. ἐν om. ceteri ξηροῦ τῷ ἀφανεῖ. v. 4. χυλοῦτε c. cet. — S. 2. v. 1. χυλῶν c. cet. v. 6. corrige ἔχει. deinceps πότερον γάρ. ceteri πρότερον γάρ. v. 8. ἑκάστοις c. cet. v. 10. εὖ καὶ c. cet. — S. 3. v. 6. πηκτικὸν ἢ τακτικόν, sed ακ in postremo vocabulo scripta in rasura et punctis subnotata. v. 11. ἢ πηκτικὸν ἢ δηκτικὸν ἢ ἁπλῶς c. A. B. v. 12. αὐστηρὸν δὲ, recte!

P. 585. v. 2. κεχωρημένας c. cet. v. 5. καὶ ante αὐστηρὰ om. c. Heinsiana. — S. 5. v. 6. πολλαῖςπτυμένα c. Camot. et Med. v. 9. δυνάμενα om. c. cet. deinceps συμπᾶσι

v. 11. ἐπαλείφον. v. 13. καὶ ἁπλῶς ὅτι μάλιστα δριμὺ ἢ Camot. εἶναι c. cet.) κατὰ φ. c. cet. v. 14. οὖν ὁ τρόπος c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 3. τραχὺν δὲ τὸν πολυγ. c. cet. v. 5. κωνοειδῆ c. ceteris.

P. 586. v. 2. et 3. γωνοειδῆ c. cet. — Cap. 2. s. 1. v. 2. καὶ οὗτος. ceteri οὕτως. v. 7. τοιοῦτο δρᾷ, bene v. 9. γὰρ. εἰδέναι c. Med. et Gaza. — S. 2. v. 2. ἐπεὶ τό τε c. cet. v. 4. δύναται c. cet. v. 5. αἰτίαν ὁμοιότητος εἶναι τῶν c. cet. v. 7. κἀκεῖνο c. cet. v. 8. εἰ δὲ τἀναντία c. Med. ceteri εἰς δέ.

P. 587. v. 1. μὴ πάντα om. c. cet. v. 2. διατιθέναι c. cet. — S. 3. v. 3. ἑκάτερον ἐποίει auctius, bene! v. 7. ἀεὶ γὰρ c. cet. v. 10. τὴν ἐκ θατέρου. — S. 4. v. 2. ποιεῖ τὰς om. c. cet. sed omnino ποιοῦσι scribendum censeo. deinceps ἃς ἴσμεν c. cet. v. 4. καὶ τὸ ἧττον c. cet. quod restituendum. deinceps ἀποδέδωκεν c. cet. v. 7. ὁμοιοσχήματα c. Med. sed α postremum in rasura superscriptum. deinceps εἰ, sequente rasura. v. 9. δύο ὀρθαῖς καὶ τὸ μυριάγωνον τέτταρσιν ὀρθαῖς ἢ τὸ τετράγωνον τέτρασιν. v. 15. ὥστ' εἰ ἐκ scribendum sententia ipsa docet.

P. 588. Cap. 3. s. 1. v. 1. ἐναπομίξει, sed ι prius in rasura. deinceps χυλὸς habet hic, et v. 3. χυλὸν et 5. ἄχυλον. v. 10. ἄχυλα. — S. 2. v. 2. φαίνεταί γε ταῦτα c. cet. quod restituendum esse docet ταῦτα. deinceps ὅσαι θ' ἁλμώδεις, egregie! v. 3. ὡς ἡ τέφρα, bene! v. 4. ὥσπερ καὶ ἡ, bene! v. 6. χυλός. v. 8. χυλοῖς. v. 9. ἔγχυλα. v. 10. ἐξαλλοιωμένη c. cet. — S. 3. v. 2. γὰρ om. c. Med.

P. 589. v. 2. τῶν σηπομένων c. cet. v. 5. ἐν ἅπασιν. v. 9. πρότερά τις τίθεται c. Med. — S. 4. v. 2. χυμοὶ τῶν ὑγρῶν c. cet. quod restituendum. deinceps γινόμενοι μὲν δῆλον ὅτι διά. ubi μὲν bene additur et διὰ, quod posterius Heinsius addidit. δῆλοι ceteri praeter Heinsianam. Ceterum temere in nostra versu 5. γίνονται fuit additum. v. 6. οὐδ' ὅμοιοι c. cet. v. 8. πέμψιν, sed μ in rasura tantum apparet. — S. 5. v. 2. τούτους τοῖς. ceteri τόπους. v. 3. οὕτως. v. 5. ἔτι δὴ c. Med. v. 9. χυλοὺς. deinceps ὥσπερ καὶ ἔξωρ. inter καὶ et ε superscriptum με. igitur Μενέστωρ voluit dare. v. 10. σῆψις γένηται c. cet. et Gaza. deinceps φυτοῦ c. cet.

P. 590. v. 5. οὐδ' ἑνός. post καρποῦ addit τοιοῦτος ἀλλ' εἴπερ φύλλου καὶ καρποῦ καὶ κελύφους, egregio supple-

mento, ubi tamen alterum καρποῦ in καυλοῦ mutandum videbitur ei, qui comparaverit locum infra 6, 10, 7. — Cap. 4. s. 1. v. 1. χυλῶν. v. 3. ἄν τις. v. 11. ἀναπηδύει, ubi prior pars literae η punctis utrinque notatur. v. 12. ὥσπερ δ, bene! v. 13. καί γὰρ οὗτος —. εἶδος ἀντιτιθοῖτο τῷ γλυκύος, sic cum Med. ὡς οὗτος — τιθεῖ τοῦτο γλυκέος Camot. — S. 2. v. 1. διαφέροι. an deest ἄν? v. 2. θερμασίαν c. cet. v. 3. καιριώτατος c. cet.

P. 591. v. 5. εἰς τὸ πλείονα ἴδειν αὐτῆς ἐκεῖνό γε, sed in voce ἴδειν inter antecedens α et iota et sequens δ rasura magna, ubi desuper punctatum schema literae υ apparet, in ceteris clare ἰδεῖν scriptum extat, et cetera eodem modo. — S. 3. v. 3. ἄνον πότερα. v. 8. εἴησαν. v. 9. Ἔτι δὲ ἕν γε, bene! — S. 4. v. 2. καὶ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς ζῴοις. v. 4. κρατῇ c. cet. v. 5. τρέφεται διεφθαρμένοις, egregie! v. 8. ἢ om. c. cet. v. 9. μεμερισμένα c. Med.

P. 592. s. 5. v. 6. τοιαῦτα πλείω c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 2. τῶν om. c. cet. v. 4. ὅσα δὴ c. Med. v. 6. ὅλως c. cet. quod restituendum. v. 7. καὶ ὀξὺς c. cet. v. 9. τῶν ἀλλῶν, ἔνια ζώων δὲ ὅ. sed prius λ in rasura tantum apparet, ut versu sequente τοὺς ἄλους, sic scriptum. — S. 7. v. 1. ἄτροφον ἑτέροις, et v. 8. καὶ τὸ ἄλλοις τρόφιμον, bene! v. 4. οὕτως. v. ultimo σκόρδον.

P. 593. Cap. 5. s. 1. v. 1. κατὰ ταύτας c. cet. v. 2. γὰρ ἄλλως. v. 3. εἰς τὸ μὴ c. cet. v. 9. ἄλλοις ζῴοις c. cet. quod servari poterat. — S. 2. v. 3. δοκεῖν c. cet. v. 4. ὅταν κατακάειν ἢ ταύτην προσαγομένην. Vera scriptura latet adhuc ab aliis indaganda. v. 7. καὶ διὰ τοῦτο om. c. Med. — S. 3. v. 1. Ὃ δ᾽ ἂν τῳ δόξειεν ἄτοπον, recte! v. 2. τὰ ἄλλα. v. 7 sqq. ἔντομα — ὑπὸ τοῦ ἐλαίου βαρύνεται — τῷ γλυκεῖ, καθάπερ οἱ κνίπες — τὴν αἰτίαν ἐν τῇ δριμύτητι ληπτέον, ὥσπερ καὶ τῆς ὀριγάνου. Discessit a magistri disciplina. Is enim in h. a. 8, 26. πάντα τὰ ἔντομα ἀποθνήσκει ἐλαιούμενα· τάχιστα δ᾽ ἄν τις τὴν κεφαλὴν ἀλείψας ἐν τῷ ἡλίῳ θῇ. ad quem locum annotatio docebit, huius auctoritatem ceteros scriptores secutos insecta ita suffocari intellexisse: quanquam mentio capitis ad sensus organum aliquod referri videtur. Idem in h. a. 4, 8, 15. αἱ μέλιτται καὶ οἱ κνῖπες τοῦ μέλιτος· ἐκ πολλοῦ γὰρ αἰσθάνονται, ὡς τῇ ὀσμῇ γιγνώσκοντα. καὶ ὑπὸ τῆς τοῦ θείου ὀσμῆς πολλὰ ἀπόλλυται· ἔτι δὲ οἱ μύρμηκες ὑπ᾽

μήνου καὶ θείου περιπαττομένων λείων ἐκλείπουσι τὰς υρμηκιάς. Lubens igitur vocabulo ἐλαίου aliud substituerem, si reperire potuissem eiusmodi, quod materiam oleosam imulque acrem odore significet. Ceterum scribe κνῖπες, ut n duobus historiae locis est. v. 10. ὅτι om. c. cet. ut r. 11. εἶδος, et deinceps χυλὸς habet c. ceteris.

P. 594. v. 1. κνῖπες. — S. 4. v. 1. τοῦτο, sic. v. 7. τῷ εἰς ἁρμόττειν ἢ μὴ, sed ς ἃ a secunda manu factum apparet. Videtur fuisse τῷ εἰς αὐτοὺς ἁρμόττειν ἢ μή. v. 11. οὐδ' εἰ τοῖς πόροις c. Med. v. 13. ἀποδώῃ, sed finis in rasura. — S. 5. v. 2. πασιν καὶ αὐταί. v. 10. οὐδενὶ, recte! — S. 6. v. 1. χυλῶν. v. 2. ἐστι.

P. 595. v. 1. ὥςτε c. cet. quod restituendum. v. 5. τὸ ἀνάλογον, sed τὸ habet ο a latere dextro punctis circumscriptum et insertum minutum iota, ut τὶ fuisse videatur. deinceps χυλὸς. v. 7. οὕτω δὲ τῷ γένει λανθάνοντας c. Med. v. 9. τοῦ γλυκέος mecum. ceteri τοῦ omittunt. — Cap. 6. s. 1. v. 2. χυλοί. v. 3. γλυκεῖς ἢ πικρούς. v. 8. Ὡς δὲ κατὰ c. Med. v. 10. τάχα δ' ἂν δόξειεν. — S. 2. v. 3. χυλοὶ καὶ αἱ ὀσμαὶ, articulo addito, bene! v. 5. πεπεμμένα c. cet. v. 6. εὐχυλότερα.

P. 596. s. 3. v. 3. μετὰ τὴν πέψιν c. cet. v. 4. χυλούς. v. 10. καθάπερ ἐλαία συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρυφνόν. Ita Urbinas: sed locum nondum persanatum esse puto, praesertim si considero ea, quae hinc excerpsit Galenus operum T. II. p. 44. versu 20 seqq. ed. Basil. Is ita disputat: οἱ ἀπὸ τῶν δένδρων καρποὶ πάντες, ὅσοι γλυκεῖς ἡμῖν φαίνονται πεπανθέντες, ἄρτι γεννώμενοι στρυφνοί τε εἰσὶ καὶ ξηροὶ ταῖς συστάσεσι, καὶ κατὰ τὴν τοῦ γεννῶντος δένδρου φύσιν ἕκαστος, ὥς που καὶ Θεόφραστος ἔλεγεν, ἐλαῖαι, σταφυλαὶ, μῆλα, ῥοιαὶ, μόρα, φοίνικες, ἄπιοι· προϊόντες δὲ τῷ χρόνῳ γίγνονται μὲν ὑγρότεροι, προσλαμβάνουσι δὲ ὀξύτητα τῇ στρυφνότητι, καὶ ταύτην ἀποτιθέμενοι κατὰ βραχὺ γλυκεῖς αὖθις γίγνονται τελειούμενοι· τινὲς δὲ οὐδ' ἐπὶ τοῖς δένδροις, ἀλλ' ἀφαιρούμενοι μετὰ χρόνον ἀπολαμβάνουσι τὴν γλυκύτητα· ἄλλοι δέ τινες οὐδὲ διὰ μέσης τῆς ὀξύτητος, ἀλλ' ἄντικρυς ἀπὸ τῆς στρυφνότητος ἐπὶ τὴν γλυκύτητα παραγίνονται, καθάπερ καὶ ὁ τῆς ἐλαίας. — ἐπεὶ δὲ καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἔτι ξυλώδεις ὄντες, ὡς καὶ Θ. ἔλεγε, ξηροί τε εἰσὶν ἅμα καὶ στρυφνοὶ, τὸ πλῆθος δ' αὐτοὺς τῆς ἐπιῤῥεούσης ὑγρότητος ὀξεῖς ἐργάζεται, πρόδηλον, ὡς γεωδέστερος μὲν ἐστιν ὁ στρυφνὸς χυμὸς, ὑγρότερος δὲ ὁ ὀξύς. quae

eadem paucis repetit p. 47. v. 58 seqq. Igitur hinc aut Theophrastus emendandus videtur, aut Galenus locum Theophrasti male et negligenter excerpsit. Viderint acutiores! v. 11. συνεμφαίνουσα πρὸς τὸ στρυφνόν· — ἐκ τῶν στρυφνῶν, καθάπερ ἄπιοι, omissis εἰς τὸν ὀξύν. — S. 4. v. 3. οἰνώδεις οἱ χυμοὶ c. cet. v. 4. ὥσπερ ὑδατώδης c. cet. quod restituendum. v. 9. ὅτι τὸ c. Med. v. 11. τῆς ὄψεως c. cet. v. 12. γένεσις ἐστὶν αὐτοῦ. v. 15. ὅταν ᾖ φ ξηρότερον sine lacunae indicio, quod habent Medic.

P. 597. v. 4. καὶ ἀεὶ τοῦ ὑγροῦ καὶ ἀεὶ συναύξοντος, ἢ. v. 6. τά τε δοκεῖ. ceteri τε δοκεῖ. v. 7. κατὰ τὸ πάχος collocat post συκῆς versu sequente c. cet. v. 11. ψυχροὶ καὶ στρ. c. cet. — S. 6. v. 1. Ἀπάντως. v. 2. χυλὸν. v. 3. γνόντας cum indicio ω. ceteri γνόντες simpliciter. v. 5. ἐκκρίσεως. v. 7. ἄχυλος. v. 9. καὶ τελέωσις c. cet. — S. 7. v. 2. χυλῶν. deinceps συγκειμένας c. cet. v. 4 τελέωσιν. v. 5. ἄχυλος.

P. 598. v. 1. δεομένων c. cet. — S. 8. v. 4. τυγχάνει. v. 7. λίπος. v. 8. κυρσιωδῶν c. cet. — S. 9. v. 2. χυλῶν. v. 3. ἢ καὶ. v. 4. ἐναντίως ἢ ἐπὶ scribendum esse monuit Coray. v. 9. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἄλλην τινὰ ἔχει θεωρίαν scribendum coniecit idem Coray. — S. 10. v. 2. χυλοί. — Cap. 7. s. 1. v. 2. χυλῶν.

P. 599. v. 2. ἀλλοιοῖ δὲ καὶ ποιεῖ c. cet. quod restituendum. v. 6. χυλῶν. — S. 2. v. 6. οἷον τῶν τε τοῦ στρυφνοῦ c. cet. quod restituendum. v. 7. ἢ ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον ἀεὶ, θάτερα δὲ ὑπομένειν· ἢ τρίτον c. cet. v. 10. ἄτοπον c. cet. v. 11. post ἐξιέναι addit: ἢ πάντων ἐνυπαρχόντων οἷον τοῦ τε στρυφνοῦ καὶ ὀξέος καὶ γλυκέος, τὰ μὲν ἐκκρίνεσθαι τὰ τῶν πρότερον ἀεὶ, τὰ δ᾽ οἰκεῖα καθ᾽ ἕκαστον θάτερα δ᾽ ὑπομένειν ἢ τρίτον τὰ μὲν ἐξιέναι τὰ δ᾽ ἐπεισιέναι. quod supplementum Mediceus etiam habet, unde vulgatam redintegravi. Sed praeterea alterum membrum addendum fuit: ἢ τὰ μὲν ἐξιέναι, τὰ δὲ ὑπομένειν. Sequens enim ἄμφω duo membra desiderat. v. 13. ἀλλὰ γὰρ τοῦτο cum indicio literae alicuius additae in fine. v. 15. οὕτω c. Med. deinceps πάθους, ποιότητος c. cet. — S. 3. v. 1. Τῶν δ᾽ ἄλλων δ᾽ ὑπὸ c. Med. v. 6. πρὸς οὓς ἡ μεταβολή, τὸ δὲ. ceteri προσούσῃ μεταβολῇ τὸ δὲ. v. 11. ἔκ τε — οὕτως c. ceteris.

P. 600. s. 4. v. 9. ἐν ἑαυτῷ. — S. 5. v. 1. ἢ καὶ. v. 9. χυλοῖς. v. 13. ὁ δ' ὥσπερ c. cet.

P. 601. s. 6. v. 1. ἀναλυόμενον μεταβάλλει δὲ καὶ, primum bene! v. 2. ἀποκαθίστασθαι πάλιν c. cet. v. 3. σπανίως καὶ c. cet. v. 6. ἂν μὴ γένηται σφοδρὸν cum Gaza, recte! — S. 7. v. 8. ἔξω τινός. v. 11. διαφθαρέντος ὑπὸ τῶν ἐκτὸς addit. — S. 8. v. 1. οὕτως c. Med. v. 3. καὶ ὑπὸ τούτων c. cet. v. 4. μετάβασις, ἐναντία γὰρ πᾶσιν τῶν, αἱ c. Med. — Cap. 8. s. 1. v. 3. πλεῖον ἴσχει τοὔλαιον.

P. 602. v. 3. δύνανται c. cet. v. 4. καὶ συμπτώματι. v. 5. τῷ πυρὶ ληπτέον c. cet. deinceps εἴ τῃ ὥρᾳ c. Med. v. 6. τάχα ἄμφω c. Med. v. 7. ὑγροῦ om. c. cet. ut sequens δέ. — S. 2. v. 3. πληθύεσθαι. v. 7. post συλλεγομένας addit καὶ ἀχειμασμένας τὲ μάλιστα καὶ τετελεωμένας, bene! v. 8. τελέωσιν c. cet. et sequens καὶ om. c. cet. v. 10. ὁ ἀντιλεγόμενος, bene! — S. 3. v. 5. ὠμὸν c. ceteris. v. 7. ἢ ὕστερον ἐκπεμφθεῖσα, sed μ in rasura. v. 9. συναπόλλυσί τι τοῦ πέριξ ὁ χυλὸς c. Med.

P. 603. v. 4. τὸ μὲν γάρ, confirmat igitur coniecturam meam. v. 6. σήψει cum indicio scripturae σῆψιν. v. 10. ἐναπομίκτῳ. — S. 5. v. 2. ἐστίν. — S. 6. v. 1. ἰσχύουσιν c. cet. v. 2. ὃ καὶ ἀπόρουσιν. v. 8. τοὔλαιον. v. 9. ἀλλὰ τὸ μετόπωρον οὐκέτι δύναται c. cet.

P. 604. v. 3. τὸν ἐλαιώδη δ' ἀδύνατον c. cet. praeter Med. — S. 7. v. 3. πληθύει c. cet. v. 7. ἔλαιον ἐστὶ c. cet. v. 8. γάρ εἰσιν c. cet. — S. 8. v. 2. λίπος ὥσπερ αὐταὶ c. Med. v. 3. συμφωνεῖτ' ἂν ἐκ πάντων c. Med. συμφωνοῖτ' ἂν ἐκ π. Camotiana. συμφωνοῖτ' ἂν ὑπὸ dedit Heinsius. v. 7. γὰρ om. c. Med. v. 9. ξυνισταμένου c. Camot. — Cap. 9. s. 1. v. 2. δ' ὅσα χυλὸν — εὐθύ. v. 5. διαμασωμένοις. v. 6. γευομένοις χυλὸν σύγγυς.

P. 605. v. 3. αὕτη γὰρ εἰς. v. 5. εἴ τι ἑκάτερον ἢ πῶς ταὐτὸ διαφέρον c. cet. praeterquam illi διαφέρειν. — S. 2. v. 2. αὗται om. c. cet. v. 4. στρυφνὸν οὐκ ἂν ἐθέλοι, sed οι in rasura. v. 8. πικροῦ, τῶν c. cet. v. 11. διαφέρουσαι c. Med. — S. 3. v. 2. ἐνδήλως. v. 4. μαράθου, μύριδος, ita ut in rasura μύρτιδος appareat. v. 10. ἐμφαίνεται δὲ καὶ ἐν διαμασωμένων χυλὸς, spatio vacuo relicto. — S. 4. v. 3. ἐστι.

P. 606. v. 2. εὐχυλίας ἀρχήν. v. 4. εὔχυλα. v. 8. post εὔοσμον addit ὡς οὐ μιγνυμένων ἅμα τοῦ γλυκέος καὶ εὐόσμου. — Cap. 10. s. 1. v. 4. καὶ δριμὺς καὶ ὀξύς: ὁ ἁλμυρὸς

οὐκέτι. v. 8. ἁλμυρὸς. v. 10. ἀγένητον. — S. 2. v. 1. Ὁ δὴ, sic. v. 5. καθάπερ ἰχθὺς c. cet. v. 8. ἀσαπὲς, recte!

P. 607. v. 8. τὸ ante φυτὸν om. v. 13. φησὶ Δημόκριτος om. c. cet. v. 14. σκαληνὲς ἀλλὰ γωνοειδῆ. v. 15. οὖν om. c. cet. v. 16. κωλύει πρὸς τὴν c. cet. — S. 4. v. 9. ἀναφερομένης. v. 11. ὅλως τὸ ἁλμῶδες, recte! — S. 5. v. 4. οἷόνπερ ἐρεβίνθῳ καταλαμβάνει καὶ τοῖς. v. 5. ἄλμαι νοσηματικῷ, ὥσπερ. verbum ἄλμαι cum leni et sine accentu.

P. 608. v. 1. ἡ ῥοδωνία c. cet. v. 3. ἀπολυθέντων c. Med. v. 4. ἐκφύσῃ. v. 6. τοιαῦτα συγγενῆ c. cet. quod restituendum. — S. 6. v. 1. χυλὸν c. cet. bene! sequens τοῖς ante κλωσὶ confirmat. v. 3. ὅλως c. cet. v. 7. μὴ διαμασησάμενος. ceteri negationem omittunt. v. 10. ἧπερ (Camot. εἴπερ) καὶ πεφυκότος. καὶ γὰρ c. cet. — S. 7. v. 1. ἐν ἀμφοῖν c. cet. v. 5. ἀμφίστασθαι, sed μ in rasura tantum agnoscitur. v. 6. ὡς ἂν ἀλλότρια c. cet. quod restituendum. v. 7. χνοῦ c. cet. sed inter χ et ν apparet indicium rasurae. v. 8. ἀνιώδη c. cet. v. 9. ὥστε ἐὰν. v. 13. τοῖς βολβοῖς c. cet. v. 14. σκόρδοις.

P. 609. s. 8. v. 5. ἐπεὶ καὶ τά γ᾽ ἐν —, φυόμενα τὸ ἔχειν, sed in τὸ apparet rasura cum ω. itaque ceteri. v. 7. ἅλιμον. sequens δὲ om. v. 10. εὐμερίστον. — S. 9. v. 2. πίπτουσα — ἔνια, sed in rasura πίπτουσαν apparet. v. 4. καταλογον ἤδη τοῦ χυλοῦ εἶναι; sed super ει scriptum αι. v. 6. τὸν λίτρον ἐκβαλόντες, sed κ in rasura et punctis duobus subnotatum. v. 11. θέρους εἶναι βελτίω, καθάπερ, bene! — S. 10. v. 1. Κατ᾽ ὀλίγον c. cet. v. 5. ἀναφέρεται, sed εὔρεται in rasura apparet, υ inserto prius. v. 6. τόπους c. cet.

P. 610. v. 1. περὶ οὗπερ, bene! — Cap. 11. s. 1. v. 7. δὲ οὐθὲν — διαφέρει, γινομένων δὲ. — S. 2. v. 4. τοῦ βότρυος, sed correctum τοὺς βότρυας. v. 11. ζῦθος. v. 12. καὶ αἱ, bene! — S. 3. v. 4. εὐχυλία.

P. 611. v. 2. ἀλλὰ τοῖς. v. 4. κλωσὶν — χυλῶν. v. 7. ἑρπύλλου. — S. 4. v. 8. εὐχυλία. v. 10. πλεῖστον. v. 12. εὐχυλίας. — S. 5. v. 1. περὶ δὴ. v. 3. τὸ μετὰ. v. 4. λαβεῖν ἐπὶ — λεχθέντος πρῶτον ὅτι c. cet. v. 5. κυλῖαι, sed correctum. v. 8. post ἔχουσιν addit οὐδὲν περίττωμα, δύναμιν δὲ ἔχουσιν εἰς et cet. egregie! v. 9. εὐχυλίαν. v. 12. εὐχυλία.

P. 612. v. 2. ὅσα πίονα τυγχάνει — ἡ πεύκη, bene! sed ο in ὅσα apparet tantum in rasura. v. 5. οσυι, sed ο in rasura. sequens καὶ habet. v. 7. ποιότητα c. cet. deinceps τὸ δὲ ἴδιον, sed prima litera in ἴδιον in rasura est. v. 8. ποιότητος. — S. 7. v. 5. ποιότης ἡ αὐτή. — S. 8. v. 2. παρὰ, sed correctum. v. 3. τοῖς ἄνω c. cet. v. 4. τῶν ἄνω καθάπερ. v. 5. πυκνότατα καὶ παχύτατα. v. 6. ἀπολύειν c. cet. v. 7. δι' om. c. cet. v. 8. εἰ δ' εἰς τὸ ἄνω, sed εἰ in rasura tantum agnoscitur. deinceps διϊοῦσα c. cet. v. 9. βλάστην καὶ μῆκος. v. 10. εἰλουμενης.

P. 613. s. 9. v. 2. δαίδα. v. 5. τῆς καρπογονίας ponit post ὑγρότητα versu sequente c. cct. v. 7. ὥςτε γε καὶ πλῆθος c. cet. v. 8. τοῦτου φυσικὸν, sed in τοῦτου in rasura apparet litera extrema. — S. 10. v. 4. ἐστιν, οἷον. v. 8. Τῶν ἐν. — S. 11. v. 5. ἔχοντα δ' οὐδὲ.

P. 614. v. 2. χυλὸς. v. 3. πλήθοι, sic. v. 4. καὶ τοῦ mecum. v. 6. ἄχυλα. — S. 12. v. 6. ἅπαντα δ' ὡς c. cet. v. 2. πλεῖον, sed in rasura πλείων. v. 6. πάντων c. cet. v. 7. ἁπαλός γ'. v. 8. μέχρι οὗ. v. 10. ἔγχυλον. — S. 13. v. 2. ἢ οὐκ ὄζουσιν οὐχ' ὁμοίως, sic. v. 6. ὃν καὶ ξηρὸν ὄν, et v. 7. ἢ ξηρὸν om. c. Med. partim c. cet. — S. 14. v. 1. χυλοί.

P. 615. v. 1. σκόρδων. v. 2. φαρμάκων c. cet. v. 5. ἐπεὶ τό γ' ὅλον, bene! v. 7. οἱ τόποι c. cet. v. 9. αὐτὸν. v. 13. ὀπὸν. — S. 15. v. 9. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν. v. 11. τῆς πίνου c. cet. v. 12. ἡ ἄῤῥην, recte! v. 13. Τούτων δὲ καὶ τὰ c. cet. — S. 16. v. 2. δὲ 'ὄπος, sic.

P. 616. v. 1. ὑγρότης ἡ ῥίκεία. v. 3. τὰς ὑδατώδεις c. Med. — Cap. 12. s. 1. v. 4. γὰρ om. c. cet. v. 5. ἑκατέρων c. cet. v. 8. verba τὰ μὲν — ἔχει μᾶλλον c. ceteris posita habet v. 11. post τοῦτ' ἐστίν. — S. 2. v. 2. οἷς ἐνυπάρχει. v. 4. σκόρδοις. v. 7. ὃ ἐπὶ τῶν φαρμάκων c. Med. et cet. v. 10. αἰτία δυοῖν ἐκείνοιν νῦν τηρεῖται c. cet.

P. 617. s. 3. v. 3. χυλοὺς. v. 5. αὐτοῖς μέρεσι τοῖς ἄνω. v. 6. χυλοί. v. 7. εἰρημένων αἰτιῶν. v. 8. τὴν ὁμοιότητα c. cet. v. 9. χυλοὺς. — S. 4. v. 3. χυλοῖς. v. 4. τῶν ἡμέρων, bene! v. 5. ταῖς ὕδαρ. v. 6. ἀλλ' ἐν τούτοις καὶ διαφ. c. cet. v. 7. ἔγχυλα — ἄχυλα. v. 8. δύσχυλα. v. 10. χυλοῖς.

P. 618. v. 3. ὡς δὲ ἁπλῶς c. cet. — S. 6. v. 2. χυλοὺς καὶ ἀχύλους καὶ ὀσμὰς c. Med. v. 6. σύμμετρον. v. 7. ἀσύμμετρον. v. 10. φύλλα om. c. cet. — S. 7. v. 2. ἐπὶ τοῦ σίτου c. cet. v. 4. σπέρματι om. c. cet. v. 5. ἂν ἐπὶ

φαρμάκου c. cet. v. 8. γὰρ om. c. cet. v. 9. ἐκεῖνο μὲν γὰρ τὸ ἄκρατον. v. 10. τὸ om. c. cet. deinceps εἴτε ξηρῶν ἄγαν. v. 12. ἢ καὶ mecum. v. 14. κρεμάμενον, sed α super priore ε scriptum μ. deinceps συμμετρίαν.

P. 619. v. 1. ὑπάρχουσαν ὑγρότητα. σύμμετρος. v. 3. τινὰ χυλὸν. v. 4. σφοδρότερον. — S. 9. v. 3. χυλὸν, διὰ. v. 6. βλαστοὶ τοιοῦτοι καὶ οἱ τῶν ἀκρεμόνων, partim bene! v. 8. ὠχρῶν, in rasura apparet circumflexus. v. 9. ἔτι κοινὸν. v. 11. χυλοὶ c. cet. bene! sed male iterum v. 13. χυλούς. — S. 10. v. 1. εἰ δέ τι c. cet. deinceps ἐνυλημάτων c. Med. v. 5. μικρὰ c. cet. v. 11. ἥδεται· τῶν δ' ἀνάπαλιν τὰ μὲν. ἄλλα βρωτὰ καὶ ἔχοντα τὴν ἡδονὴν, sed verborum τῶν δ' in rasura tantum apparent literae ν et sequens δ'. — S. 11. v. 3. ἢ πικρὸν, bene!

P. 620. v. 1. δύσχυλον ἢ ἄχυλον. v. 3. ἄχυλα — ἔγχυλα. v. 4. δὲ om. v. 5. χυλοὺς. — S. 12. v. 2. ὄντα ἄβρωτα. v. 7. δυσχυλίαν. v. 8. οἱ δὲ δὴ. v. 9. τινες αἰτίαι c. cet. — Cap. 13. s. 1. v. 1. περὶ δὲ δὴ. v. 3. ἐξηνθημένοι, sed κ puncto subnotatum. v. 9. οὐδὲ δὴ τοῖς ἄνω c. cet. v. 11. corrigo ἔχει. v. 12. ἅπερ τἄλλα om. c. cet. ut v. 13. ante σπέρματα articulum τά. v. 15. μᾶλλον ἄν τις, recte! — S. 2. v. 2. καὶ τούτων, bene! sequentia τοῖς εἰρημένοις ita in rasura scripta sunt, ut το ρημενοις manifesta appareant, priora vix agnosci possint.

P. 621. v. 2. μὲν .... τήκειν; sed η punctis duobus subnotatum. v. 10. χυλοῖς. — S. 3. v. 1. copulam καὶ habet quoque Camot. v. 5. πεπτομένους ὄντας c. cet. quanquam versu priore post γλυκεῖς additum ὄντας habet, ubi ceteri omittunt. v. 8. εἰς ἔνια μὲν τῶν.

P. 622. s. 5. v. 2. ἔνια c. cet. v. 5. ἀλλ' ἀμελείαι καὶ δυνατοί τινες fere c. cet. qui ἄλλα μελεῖαι habent; illa scriptura prope abest a Scaligeri ἀμενηναὶ, sed propius a coniectura mea ἀμβλεῖαι, quam unice probavit Coray. v. 7. συμμέτρου. v. 8. φαίνεται δ' οὖν c. cet. praeter Med. — Cap. 14. s. 1. v. 6. Τοῖς μὲν. v. 7. ἐν τοῖς ὑδαροῖσι καὶ ὥσπερ ἐν τοῖς ἀχύλοις ἢ δριμέσιν c. cet. v. 9. εὔχυλα. v. 10. τε τινα c. Med. — S. 2. v. 2. ἔχοντα ita scriptum, ut τα desuper addatur, et rasura appareat inter ο et ν, ipsum vero ο puncto subnotetur, quod ω fuisse videtur. v. 3. ὀσφρήσιν cum aspero. v. 5. ἄχυλα. v. 6. δυσὶ τούτοιν c. Med.

P. 623. v. 2. βλοσυρωτέρα. — S. 3. v. 2. συμμετρία. v. 4. πλεῖστον omisso antecedente τῶν c. cet. v. 8. καὶ τὸ

ῶδες πλέον, καὶ ἡ ὑγρότης. ceteri ὅτι γεῶδες πλέον καὶ ἡ ὑγρότης. v. 9. τὴν om. c. cet. v. 10. ὡς δὲ καθ' ἕκαστον cet. v. 11. συμμετρίας. v. 12. δόξαι c. Med. v. 15. τοῦ ὑγροῦ om. c. cet. — S. 4. v. 4. χυλὸς. v. 5. τῶν οἰνωδῶν, egregie! ceteri ἡδονῶν habent. v. 6. ὁ ἄπιος. v. 7. δριμύτητος τινὸς c. Med. v. 8. κεδρίδος τε c. cet. praeter Med. v. 9. καὶ λιπαρῶν, omisso τῶν. — S. 5. v. 1. τὰ γλυκέα ἡδέα. v. 2. ἢ ἐπὶ μικρὸν — τὰ γλυκέα omittit solus, librario propter ὁμοιοτέλευτον aberrante. v. 5. χυλόν· αἴτιον δ' ὅτι.

P. 624. v. 4. διαπνεομένων c. Med. — S. 6. v. 2. τῶν δὲ φύλλων c. cet. v. 3. κλῶνες c. cet. v. 5. ὥνπερ. v. 6. τοῦ. v. 7. μυρίνου fere c. cet. v. 10. χυλοῦ. — S. 7. v. 7. ὑγρότητα τοιαύτην c. cet., quod restituendum. Ceterum conjicio, hunc locum ita scriptum fuisse: οὐκ ἐν τοῖς καρποῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τῶν ἐχόντων τὴν ὑγρότητα τοιαύτην. v. 8. τοῖς εὐώδεσι ponit versu sequente post διορισμὸν c. ceteris. — S. 8. v. 1. ὅλα κατὰ μέρος, omisso καὶ c. cet.

P. 625. v. 4. οἰνοράνθη cum rasura in fine, in qua literam olim positam non agnosco. — S. 9. v. 3. τῶν μὲν γὰρ c. cet. v. 4. τοιαῦται c. cet. v. ἀστομαῦται — καὶ οὐ γεωδεστέροις καὶ οὐ μέμικται. v. 10. εὐοσμότερα om. c. cet. deinceps ὧν καὶ c. cet. v. 13. ἀποπνεῖ τότε τὸ ὑδατῶδες, sed super τε, punctis duobus subnotato, scriptum ται, ut sit ἀποπνεῖται τε. Pone sequens τὸ apparet rasura, quae o fuerit circumscriptum. — S. 10. v. 4. ὀπωδῶν. ceteri ὀπωρῶν. v. 6. τἄλλα. — S. 11. v. 3. ὥσπερ τὰ ῥόδα c. cet. quod restituendum.

P. 626. v. 1. μέχρι οὗ c. Med. v. 2. ἐκλίπῃ. v. 3. post ὄζει addit ταῦτα δ' οὗ· τὸ δ' αἴτιον, ὅτι κατέσκληκέ πως ἐλλελοιπότος. ceteri ταῦτ' οὐδὲ τὸ αἴτιον. v. 5. πρός τε c. ceteris. — S. 12. v. 4. χυλοῦ. v. 6. ὅμοια c. cet. v. 7. ἕρπυλλος c. Med. v. 10. γλυκύτητα τινὰ c. Med. v. 11. χυλοῖς. v. 12. ἐν ὀσμαῖς c. Med. ut sequens αἱ ante ἄλλαι. — Cap. 15. s. 1. v. 4. θεωρεῖσθαι, καὶ γὰρ ὅσα, bene posteriora!

P. 627. s. 2. v. 5. χυλῶν λαμβάνει τινὰ τὸ ἄνθος εὐοσμίαν, ἐπείπερ. v. 7. post τούτων addit διὰ τὴν μεταβολήν. v. 8. Ὁμοιωδῶν δὲ ὄντων confirmat. v. 9. αὕτη ἡ ἐξαλλαγὴ confirmat. v. 10. ἐξάνθησις mutatum voluit Coray, in ἐξάμβλυσις. — S. 3. v. 2. ὥσπερ ἐπὶ c. cet. v. 3. καὶ

πεπεμμένων c. cet. — S. 4. v. 1. ἄνθησιν, ὧν γένεσις c. cet. v. 3. ἐγγίνεται, bene!

P. 628. Cap. 16. s. 1. v. 3. μηλέα τε c. cet. v. 9. post σκληρότερα recte addit εὐοσμότερα. v. 10. ἔτι δὲ c. cet. v. 12. χυλοῦ. v. 15. μεταβάλοντος. — S. 2. v. 4. εὐοσμία παχύνσει, alterum recte! Cf. sect. 4.

P. 629. v. 1. μηλέαι c. cet. — S. 3. v. 2. ἡ om. c. ceteris, ut v. 3. γιγνομένη πέψις. — S. 4. v. 1. εὐοσμία habet c. cet. deinceps γίνεται. unde locum breviore ratione ita corrigo: καὶ ἔοικεν ἐν τ. πρ. μεταβολαῖς τῶν χυλῶν, πλείους γὰρ, ἡ εὐοσμία ἅμα γίνεσθαι, καθάπερ πνευματική τις οὖσα, οὔπω et cetera. v. 6. ὅταν εἰς ταύτην ἐπέλθῃ c. cet. v. 13. χυλοὺς, bene! — S. 4. v. 3. συμβάλλεσθαι. v. 5. ὀλιγοτροφία c. cet. v. 8. δὴ τῇ c. Med. — S. 5. v. 2. καὶ ἐν εὐπνοίᾳ, sed antea fuit ἂν, punctis duobus a subnotato, unde verum indagare facile fuit comparata sectione antecedente. v. 4. χυλὸν ἀναμεμιγμένον ἔχοντα. v. 6. ἐστιν καὶ.

P. 630. v. 1. εὔοσμοι c. cet. — S. 6. v. 6. ἠθητικοὺς, vere! διηθητοὺς coniecit Coray. v. 7. δὲ καὶ ὁ ἐκ τῶν, unde τὸ, quod dare volui, confirmatur. v. 8. εὐήλων καὶ εὐπνόων, sed in priore voce η in rasura solenni modo, egregia scriptura! v. 10. ἔτι δ' ὡς πολύοσμοι c. cet. — S. 7. v. 4. εὐοσμωδῶν c. cet. deinceps δύσχυλα. v. 7. εὔχυλοι. v. 9. ἐὰν οὖν συμμετρίαν. v. 10. ἥδιστον τὸ omisso δὲ c. Med. deinceps post καὶ ὧν addit κατὰ τὴν γεῦσιν ἡ ἀπόλαυσις· ἐπεὶ καὶ ὧν. v. ultimo ἑρπύλλου c. Med.

P. 631. v. 1. μιχθείσας δὲ ὑγρότητ (in rasura ος appa-ret) ......υ μᾶλλον ους μ.ι...ται καὶ εὐχυλωτέρων γιγνομένων ἐὰν δὲ ...ραίρει. θάττερον, ἐπιζητοῦμεν, in qua scriptura verum indagabunt alii. v. 6. χυλῶν. — S. 8. v. 6. ὅρειοι τῶν καρπῶν, sed prior pars in rasura, ubi ἀγ fuisse videtur. v. 7. δὲ κἀκεῖνο c. cet. deinceps ὥσπερ ἐν τοῖς c. cet. v. 8. χυλοῖς. v. 11. δυσχέριαν, sic. v. 15. σύμμετρον. v. 18. εἰ μὲν οὖν ἀοσμία, sed εἰ in rasura scriptum. v. 19. δυσχύλοις. deinceps ὡς δ' εἰπεῖν.

P. 632. Cap. 17. s. 1. v. 8. χυλοῖς. — S. 2. v. 2. τῇ μυῤῥίνῃ δοκεῖ τῷ ἀμίκτῳ fere c. cet. v. 6. χυλῶν. v. 7. ἔωθεν καὶ ὀσμαὶ c. cet. post πλεῖσται καὶ v. 8. magna rasura et data, post quam sequitur τέτταρα. v. 9. ἧττον μεσημβρίας δ' ἥκιστα, sed vocis φυτὸν prima tantum litera manifesta, ceterae in rasura obscurae. — S. 3. v. 4. σύμ-

ετροι. v. 5. ὅπερ καὶ καθ' ἡμέραν ἐστὶν c. cet. praeter περ. v. 7. καθ' ἡμέραν om. c. cet. v. 9. μικρόν γε πα... λ:νοντα. — S. 4. v. 2. αὐτὴ χυλοῦ καὶ ὀσμῆς c. cet.

P. 633. v. 1. ἡ ὑγρότης, bene! v. 4. εὐχυλίαν. deinceps εὐκοσμίαν. — S. 5. v. 2. χυλοί. v. 5. κατακρατοῦντος c. Med. v. 8. corrige τῇ πήξει. deinceps ἔξυδρον c. cet. v. 10. χυλούς. — S. 6. v. 4. αὐταὶ c. cet. sequens δηλονότι om. c. cet. v. 5. τὰς δ' ἐν — καρποῖς ἐγχυλοτέρας c. cet. v. 7. τοῦ γίνεσθαι. deinceps χρὴ om. c. cet. postea συμμετρία. v. 10. ὁμᾶς ποιοῦν. v. 11. εὐθὺ c. Med. post γῆς ἐστιν scribo ἐν τῷ θέρει διακεκαυμένης· τῆς τοιαύτης γὰρ βρεχθείσης ὑετοῖς τὸ θερμὸν — εὐωδίαν, ducem secutus Gazam. In vulgata enim Codex ipse nihil mutat. v. 13. πως τὸ ὕδωρ omisso καὶ c. cet. — S. 7. v. 1. Ταῦτα c. cet.

P. 634. v. 1. κατάσχῃ. quod ipsum scriptum maluit Coray, comparato loco infra, ubi est ἐφιστῇ vel potius ἐπιστῇ, uti corrigit idem Coray. v. 8, ψυκάς, sed υ mutatum in ε, ut sit ψεκάς. deinceps συμμετρίαν. v. 11. πάσῃ, bene! — S. 8. v. 4. σύμμετρον. v. 5. θυμιαύματα ταῦτα πυρώδεις ταύτας εὐωδίας c. cet. initio litera υ in θυμιαύματα apparet tantum in rasura. v. 7. πρὸς ὁρμὴν c. cet. — S. 9. v. 1. καὶ ταὐτό πως τούτῳ καὶ ἐπὶ μὲν τῶν δένδρων c. cet. v. 3. εἰ μὴ iunctum sequenti φασὶ mihi displicet. v. 4. εὐ ὄζειν om. c. cet. v. 6. ὥσγ... ποπιότερα. v. 7. πλεῖον καὶ μηλωδέστερα c. cet.

P. 635. v. 6. ἀηδῆ πάντα c. cet. — S. 11. v. 5. ἐν ἑαυταῖς εὐθὺ ταῖς. v. 7. τε οὔσας c. Med. — S. 12. v. 3. εὐχυλία. v. 4. ποιότητας. v. 9. ποιόν τι ποιεῖν τὸ ἔδαφος, addito verbo ποιεῖν, quod cum Heinsio omisi, non admonito tamen lectore. v. 12. χυλούς.

P. 636. s. 13. v. 2. εὔχυλα. — Cap. 18. s. 1. v. 4. δ' ἔτι, unde ἔτι δὲ scribo. v. 12. ἑτέρων ὄντων τῶν εἰδῶν, omisso καί. — S. 2. v. 3. πάλιν τὸ ὀποβάλσαμον c. cet. v. 4. καὶ τῶν ἄλλων τῶν τὰς, bene! deinceps post ποιούντων addit τε.

P. 637. s. 3. v. 8. Κύρνην c. Med. v. 9. τὰ δ' ἄλλα c. cet. v. 11. καθαρῷ δὲ τῷ ἀέρι. — S. 4. v. 5. τόπων om. c. cet. v. 9. τῶν αὐτῶν, ἀλλὰ c. cet. v. 11. γὰρ ἐκείνη c. cet. quod restituendum.

P. 638. v. 1. τῇ χώρᾳ. v. 2. ποιεῖν utrumque c. cet. deinceps τἄλλα. v. 3. πάλιν μήτε καρπὸν c. cet. v. 4. λευκὴν — μελαίναν c. cet. v. 6. ἡ ξηρότης mecum. v. 8. ἐπι-

ζητοῦντα τὸν καρπὸν c. cet. — S. 6. v. 1. οὖν εἴ τι, omis. καί. v. 2. ὁ συμβαίνει. v. 3. τ' ἄλλα. v. 8. συμβαῖνον c. cet. v. 9. χυλὸν. — S. 7. v. 3. μεταβάλλειν φασὶν, bene! v. 4. ὀξέως, sed puncto ω subnotatum, deinceps γλυκὺν intellige καρπόν. alioqui ὀξείας — γλυκεῖαν scribendum erit. v. 5. εἴ τι διαῤῥέων c. Med. v. 10. εἰς ταῦτα c. cet. — S. 8. v. 1. αὐτό τε τὸ φυτὸν c. Med.

P. 639. v. 1. δῆλον c. cet. v. 5. αὕτη δ' ἀγλυκὴς, recte! v. 6. εὔχυλος. — S. 9. v. 4. τὰ μὲν ἐν τῷ συνέψειν scribo. refertur τὸ ad ἔδαφος ξηρόν. v. 7. προσείλοις, sed ει in rasura. v. 8. αὐταὶ, sed in rasura αὐ apparet. v. 9. πλέον. v. 13. τὸ δ' ἐν τοῖς. v. 17. Σκιάθῳ. Med. σκίσθω. Vere Urbinas, ut videtur. — S. 10. v. 4. προσειλον sine accentu et ει in rasura. v. 5. αὕτη δὴ — καθυγραίνεται c. Med. partim c. cet. v. 7. ἐλάττω c. cet. et deinceps ἀσθενέστερα c. cet. v. 8. κρατεῖ τι ....υ τῆς αὐτῆς ὑγρότητος; deinceps ὁ δὲ μυρ......ημεῖον. Emendationem loci in Cur. sec. proposui.

P. 640. s. 11. v. 3. εὐόδμων. v. 8. θερμότης εἰς τὴν γῆν καὶ c. cet. v. 14. ψυχρὸν, τοῦτο ἐν αὐτῇ c. Med. — S. 12. v. 6. ἀλεεινοῖς λεπταῖς c. cet. v. 7. ἄοδμος c. cet. — Cap. 19. s. 1. v. 2. ὀσμὰς ἤδη δὲ c. cet.

P. 641. v. 2. ὥστε γε c. cet. v. 4. σκόρδα καὶ κρόμμυα. v. 5. Τούτου scribendum censeo. v. 6. ἢ om. c. Med. v. 7. ἕκαστος c. cet. — S. 2. v. 5. ἄχυλον. v. 6. ἔγχυλα. v. 7. δέχεται δὲ ὁ οἶνος c. cet. v. 8. γὰρ om. v. 9. γὰρ τῷ mecum. — S. 5. v. 1. δεξάμενον c. cet. v. 2. οὕτω στεγνὸν ὡς λεπτόν τι καὶ φυλακτικόν τι εἶναι c. cet. praeter ultimum τι. v. 3. γὰρ om. c. Med. deinceps δίησιν ὥσπερ ἰθμὸς — ὡς γεγεντο δε σωσματωδέστερον. In scriptura quadrata ω στεγει facile permutatur litera Γ et Τ. v. 6. συμμετρίαν.

P. 642. v. 4. εὐθὺ c. Med. v. 5. οὐ χρήσιμος, bene! v. 7. in διαπέμψαι litera μ est in rasura obscura. — S. 4. v. 4. χυλοὺς. v. 6. ὀσμάς· ἐγχυλεῖ γὰρ αὐτὰ c. cet. v. 8. δεξάμενον c. cet. v. 10. ἐν τῷ δε διαχεῖται c. Med. — S. 5. v. 2. ψακασθέντα, sed α subnotatum puncto. v. 8. τὰ ἀπομάγματα, bene! v. 9. κρᾶσιν ἔχειν. Praeter locum in annotatione positum Hippocratis alius est de sterilibus p. 682. ὥστε δακτύλῳ ἐκμάξαι. ubi Foesius e Galeni Exegetico δακτυλίῳ scribi voluit: equidem δακτύλιον scribendum censeo. — Cap. 20. s. 1. v. 4. ἔνθα μὲν τὸ ἥμερον εὐοσμότερον om. c. ceteris. Emendationem posui in Curis sec.

P. 643. v. 2. ἕρπυλλος. deinceps ἐλένειον, sed alterum in rasura. v. 5. συμμετρίαν. — S. 2. v. 3. ἴον. τὸ δὲ ἔλαν, sed ν in rasura. v. 4. ἔχει om. c. cet. v. 6. καὶ ῶ μέν, sed post ω apparet in rasura obscurum sigma. eadem deinceps scriptura repetitur in τῶ δὲ πάττουσιν. ceteri ᾧ δὲ πάττουσιν. v. 8. ἕρπυλλος. v. 10. ἀσθενὲς οἷον τὸ ῥόδινον c. cet. — S. 3. v. 1. ἕρπυλλος. v. 2. ἐλένειον, sed in rasura. v. 3. δριμείας γ' ἂν ἴσχει. unde verum δριμείας γ' ἂν ἴσχει restituendum. v. 5. συμμετρία. v. 6. αἱ ante ὀσμαὶ om. c. cet. v. 7. διὰ φύσιν c. Med. sed σιν subtus tribus punctis subnotatum. — S. 4. v. 1. λαγῴων καὶ ἀρτίως. igitur ὡς a correctore est.

P. 644. v. 3. παροχλοῦσι c. Med. v. 4. σύμμετρον. v. 6. χυλῶν.

AD LIBRVM DE SENSV ET SENSILI I.

Quem in Curis Secundis solo ingenio fretus emendare aggressus sum, nunc plurimum Codicum auxilio adiutus tertium ad examen revoco, non dubitans, haud paucorum locorum emendationem inde posse derivari, quanquam hic libellus in numero sit eorum, quos librariorum incuria et sedula Excerptorum brevitas minus quam ceteros plurimos corrupit. Totus autem liber Historiae Physicae pars fuisse videtur a Simplicio saepius laudatae. Igitur statim initio versu 8. gravis error editis inhaesit, ubi est: σύμφυτόν ἐστι πᾶσι τοῖς αἰσθητοῖς τὰ συγγενῆ γνωρίζειν. Non est nec proprium nec a natura datum τοῖς αἰσθητοῖς noscere cognata, sed res sensu percipiendae et cognatae noscuntur sensu ab animalibus. Igitur recte Florentinus liber cum Parisino ζῴοις scriptum praeferunt. Minus autem recte iidem versu 11. 12. verba Οἱ δὲ — γίνεσθαι omittunt initio sectionis 2. ubi deinceps ἐπιμαρτυροῦν δ' οἴονται habent, inserta particula δὲ, quam ipse addideram. Sed negationem ante ποιεῖν versu 6. inserendam non confirmant. Initio s. 3. Paris. Παρμενίδου male cum Camot. adiecto ad priorem sectionem, repetit Παρμενίδης: cuius in primo versu carminis cum Flor. habet ἑκάστοτε — ἔχει κρᾶσιν scriptum.

P. 648. s. 4. v. 11. Οὕτω μὲν οὖν Paris. — S. 5. v. 2. ἧπται τοῖς κατὰ μέρος. v. 5. φλόγα τὴν ἀπὸ τῶν σωμάτων recte Paris. cum Camot. Doctrina tamen Platonis

hac sola scriptura non redintegratur, sed plura desunt deinceps verba, quae in Curis Secundis indicavi.

P. 649. s. 7. v. 5. εὐρύτεροι, addito πρὸς, deinceps στενώτεροι cum Camot. Paris. v. 9. καί φησι δὲ Par. — S. 8. v. 3. ἐν ἡμέρᾳ Par. cum Voss. μὲν ἡμέραι mutilatum Camot.

P. 650. s. 9. v. 13. ὅτι τῷ συναρμόττειν F. P. haud scio an melius: sed s. 10. v. 4. aperto vitio Par. ἢ habet pro ἤ.

P. 651. v. 2. πεπή.... καὶ τούτοις φονέουσι καὶ ἥδονται Par. In lacuna consentit Flor. — S. 11. v. 13. ἡ μέση κρᾶσις Par.

P. 652. s. 13. v. 2. τὸ ἐν τῷ ζώῳ addito τῷ recte F. P. — S. 14. v. 3. τῶν ante ἑτερογενῶν omittit Par. v. 5. ἂν ἡ σύμμετρος ἡ κρᾶσις Flor. fortasse rectius, addito tamen ἂν ante ἡ. Paris. ἀσύμμετρος habet. — S. 15. v. 1. ἐναρμόττει Par. cum Camot.

P. 653. s. 15. v. 6. αἰσθάνεται Par. cum Cam. — S. 17. v. 4. λυπῆς Par. λύπης verum habet Cam. pro λυποῦ antea vulgato.

P. 654. s. 18. v. 15. ultimo διαλάμπειν Par. — S. 19. v. 7. κρίνομεν cum Cam. v. 11. ἀμαθῆ γὰρ δή. — S. 20. v. 1. Ἔτι δὲ τὰ F. P. pro τό.

P. 655. s. 20. v. 4. κρίνομεν cum Cam. Par. — S. 21. v. 16. ὀσμῶν τὸν πλεῖστον Flor. καθεύδοντες μᾶλλον ἂν αἰσθάνοιντο τῶν ὀσμῶν· τὸν πλεῖστον Paris. suppletum tamen a secunda manu esse videtur. Accipio tamen scripturam, quae sensum redintegrat, coniectura a Coraio tentatum, qui ὀσμῷντ' ἂν πλεῖστον· πλεῖστον γὰρ malebat. Sed certo cum eodem πεπηρῶσθαι scribendum, ubi πεπληρῶσθαι editum est. Camot. ὀσμῶσιν τὸν πλεῖστον habet.

P. 656. s. 23. v. 2. ἀπορήσειεν, εἴ γε τὴν αὐτὴν coniecit amicissimus Coray. v. 12. pro ταὐτὸ cum Cam. τοῦτο Par. habet. — S. 24. v. 3. ὡς ἢ pro ὡσεὶ Par. cum Cam.

P. 657. s. 25. v. 9. αὐτοῖς ὑπάρχειν· τούτῳ Par. — S. 26. v. 6. πηροῦσθαι recte scribit Coray. v. 10. ἀλλ' Ἀλκμαίων Par. — S. 27. v. 4. ἐκφαίνεσθαι Par.

P. 658. v. 1. ὁμόχροων Flor. quod restituendum propter aequalitatem versus 4. ubi ὁμόχροον Cam. habet. — S. 28. v. 4. οὐδὲ δεῖ pro δὴ Par. cum Cam. — S. 29. versu ultimo μικρὰ pro μικροὺς Flor.

P. 659. s. 30. v. 1. τῶν μεγάλων male omittit Flor. — S. 31. v. 7. χρήσεως pro κρίσεως Par. cum Cam.

P. 660. v. 6. κράσει pro πράξει recte Coray coniecisse

videtur. — S. 32. v. 2. γὰρ omittit Par. — S. 34. v. 4. ἔχειν F. et P. v. 7. ἅμα τὸ cum Cam. Par. v. 9. περὶ ἔνια Par. cum Cam.

P. 661. s. 35. v. 4. εἰ ἄρα καὶ δεῖ Par. — S. 36. v. 11. ἐνύδρος Par. recte!

P. 662. s. 38. v. 1. Κλείδημος Par. v. 4. ταῖς ἀκοαῖς omisso δὲ cum Cam. Par.

P. 663. s. 39. v. 2. τὸν γὰρ ἐγκέφαλον Par. cum Cam. — S. 40. v. 3. διαδῷ Par. διαδίδωσι Cam. — S. 41. v. 3. στενωτέρου Par.

P. 664. s. 42. v. 1. ὀξύτατον Par. v. 7. μικρὸν ὢν μόριον τοῦ Θεοῦ Paris. Θεοῦ etiam Camot. quod verum esse puto, non minus quam ὢν, referendum ad vocem ἀήρ. Voluit, puto, dicere idem, quod Strato physicus Plutarchi et Porphyrii de abstinentia 3. p. 266. ὡς οὐδὲ αἰσθάνεσθαι τὸ παράπαν ἄνευ τοῦ νοεῖν ὑπάρχει· καὶ γὰρ γράμματα πολλάκις ἐπιπορευομένους τῇ ὄψει καὶ λόγοι προσπίπτοντες τῇ ἀκοῇ διαλανθάνουσιν ἡμᾶς καὶ διαφεύγουσι πρὸς ἑτέροις τὸν νοῦν ἔχοντας. — S. 43. v. 4. πᾶν τὸ σῶμα Par. recte addito articulo. Idem v. 8. θάρσος habet. v. 12. ἐπ' αὐτοῖς cum Cam. ad φλεβία referendum, quo redit etiam sequens ὁπόσα γὰρ ἂν ᾖ καὶ ὁποῖα.

P. 665. v. 2. στιφρὰν maluit Coray. — S. 44. v. 7. συνεῖναι pro συνιέναι Par. cum Edd.

P. 666. s. 47. v. 1. εὐήθη — ἐλέγχομέν πως Par. ἀστέρι pro ἀέρι Flor. v. 8. καὶ εἰ δεῖ Par. v. 11. κωλύῃ Par. v. 15. ὡρισμέναις Flor. — S. 48. v. 5. τὸ φρονεῖν Par.

P. 667. s. 49. v. 6. τῷ μὴ ταὐτὰ πάσχειν Par. v. 7. πάσχει τοῖς ὁμοίοις Par.

P. 668. s. 52. v. 13. ἂν πρόσωπον F. et P. pro ἀντιπρόσ.

P. 670. s. 56. v. 3. φλεβία ἄνικμα pro ἔνικμα vere Par. quod firmat sectio 50. — S. 57. v. 8. ποιοῖ F.

P. 671. s. 57. v. 3. περὶ τὴν ἁφὴν Paris. pro ὑπὸ τήν. v. 9. καὶ in extremo omisit Par. — S. 60. v. 4. τῶν αἰσθητῶν Par. addito articulo.

P. 672. s. 61. v. 3. διαιρεῖν Par. — S. 62. v. 5. μᾶλλον δὲ Par.

P. 673. s. 65. v. 2. σχήματι vulgato ὄμματι substitui voluit quoque Coray. v. 4. διαδύεσθαι Flor. v. 10. σῶμα pro ὄμμα, quod conieci, habet Paris.

P. 674. s. 66. v. 1. ἐπιτυφλοῦν ἐμπλάττοντα τὰ φλεβία

vere! v. 4. post περιφερῶν inserit Paris. et margo Florent. τὴν περιφέρειαν εἱληκότα καὶ καμπὰς ἔχουσαν· διὸ καὶ γλίσχρων εἶναι καὶ κολλώδη· ἁλμυρὸν δὲ τῷ ἐκ μεγάλων καὶ οὐ περιφερῶν. Vides, ὁμοιοτέλευτον hic quoque erroris caussam fuisse librario. Idem Paris. deinceps versu 5. verum πολυκαμπῶν habet. Verum esse supplementum, verba sequentia Theophrasti de salso quidem sapore aperte convincunt: ubi v. 9. cum Paris. scribendum μίγνυσθαι ἂν pro μίγνυσθαι ἐν, deinde versu 11. σκαληνὸν δὲ διὰ τὸ μὴ περιπλάττεσθαι, cum eodem Paris. — S. 67. v. 2. περιφερῆ καὶ γωνιοειδῆ addita copula Par. v. 5. ἀγωνιοειδῆ addita negatione Par. v. 10 ἀμιγῆ Par. v. 12. ᾧ δ' ἂν ἐνὶ Par. cum Camot. v. 15 εἰσέλθοι Par. superscriptum.

P. 675. s. 69. v. 7. τοῖς δὲ ἄλλως· ἀνάγκη δ' εἴπερ ἴσως εἴπερ Par. ἀνάγκη δ' εἴπερ ἴσως εἶπε Camot. Fortasse fuit ἀνάγκη δ' ἴσως, εἴπερ ἐστὶν, ὥσπερ εἶπε, τοῖς μὲν γλυκύ. v. 12. Ἄτοπον pro Ἁπλῶς male repetito verum habet Par., quod conieceram. v. 13. 14. τούτῳ τὴν ἀλήθειαν. v. 15. διακειμένοις ἀνόμοια probabiliter scribi voluit Coray. v. 16. φαίνεται Par. — S. 70. v. 2. καὶ τὸ ὑγιαῖνον τοῦ κάμνοντος vere Par.

P. 676. s. 70. v. 1. εἰ μὴ καὶ διὰ τῶν αὐτῶν γίνεται Par. vere! v. 3. τοῦ ante γλυκέος omittit. deinceps v. 4 ἐπιμαρτυρεῖν· πῶς γὰρ ἂν τὸ ἡμῖν Par. egregie! — S. 71 v. 3. ἔχῃ Flor. ἔχει Par. v. 18. φθορᾶς Par. — S. 72. v. 7. ἀφομοιῶν Flor. cum Vossiano.

P. 677. s. 72. versu ultimo διελεῖν ἢ καὶ cum Camot. Paris. — S. 73. v. 5. Δεῖ δὲ καὶ Par. recte pro Ὅθεν καὶ. v. 8. ἂν ἄσκια verum habet Par. quod conieceram. v. 15. λεῖα καὶ πλατέα Paris. cum Camotiana. Error in prima annotatione est male ad sect. 74. apposita.

P. 678. s. 74. v. 1. οὕτω γὰρ ἂν etiam Par. cum Cam. v. 2. εὐθὺς Par. v. 3. pro εὐδιόδους in Fl. est εὐδι', in Par. εὐδϊ. v. 5. τὸ ποιὰν Par. — S. 75. v. 14. παχύτερα pro παχύτερον.

P. 679. s. 76. v. 5. Διαφοραῖς Par. — S. 77. v. 3. μακρὰν Flor. Par. v. 4. μεστὸν Par. pro μέσην. v. 6. αὐτῷ omitt. Par. v. 10. πλείονα Par. v. 16. βελονοειδῶν. — S. 78. v. 9. ἄπειρα δὲ εἶναι τὰ χρώματα Par. addens duo postrema vocabula.

P. 680. s. 79. v. 16. ἐκ μεγάλου Par. v. 17. συνδέσεις ὑπερφερεῖς — προκόσσας Par. — S. 80. v. 8. τὸ μὲν εὐθεῖς εἶναι τῶν λευκῶν τοὺς πόρους Par. v. 10. ὑπολαβεῖν φασὶ

Flor. ὑπολαβεῖν ἐστιν ὁρᾶν. δέ φύσιν Par. in qua scriptura paene vera videtur. Prior autem εἶναι τῶν λευκῶν sine dubio vera est.

P. 681. v. 1. τί διοίσει τοὺς πόρους ὁμοίους κεῖσθαι Par. egregie! v. 2. Οὐδὲ τὴν F. P. quod conieceram. v. 3. πῶς γίνεσθαι Par. Voluitne πῶς γίνεται? — S. 81. v. 9. μέλαν F. P. pro μέλανι. — S. 82. v. 9. οὕτω Par. v. 12. ἀπειρία.

P. 682. s. 82. v. 3. ὥσπερ Par. pro ὅπερ. — S. 83. v. 1. ὅπως Par. pro οὕτως. v. 3. δι' ὀξύτητα Par. cum Cam. v. 5. περιωθεῖ Flor. Par. — S. 84. v. penultimo συντήκειν Par.

P. 683. s. 85. v. 9. ὁμίχλην δὲ τὸ male Par. — S. 86. v. 10. πειρωμένῳ Par. cum Camot.

P. 684. s. 88. v. 4. πρὸς ἀλλότριον Par. omisso τὸν. v. 13. οἰσθήσεται verum cum Cam. habet. — S. 89. v. 2. συμβαίνει verum habet Par.

P. 685. s. 90. v. 7. ταῦτά τε λέγειν, et v. 8. τὸν μὲν γὰρ coniecit Coray. v. ultimo γινομένης Par. pro γεν. — S. 91. v. 8. τῷ τοῖς πόροις Par. v. penultimo δεῖταί τινος λόγου omisso δὲ Paris. Ceterum emendatio in Curis sec. proposita ita erat scribenda: μῖξιν ἀφορίζει μὲν ὅλως οὐκ ἐνδέχεσθαι ἀποδιδόναι τὰς αἰτίας, δεῖται δέ τινος — πίστεως.

Ad notitiam librorum manuscriptorum, quos comparavit *Brandis*, haec pertinent. Codex Florentinus bibliothecae Laurentianae Plutei 87. no. 20. forma quadruplicatae bombycinae chartae continet praeter alia f. 147 seqq. Θεοφρ. περὶ αἰσθήσεων. f. 171 seqq. Θ. περὶ πυρός. Scriptura passim evanida, praecipue in emendationibus eadem, ut videtur, manu adscriptis.

Codex Parisinus bibliothecae regiae chartaceus no. 1921. in folio integro scriptus haud eleganter continet fol. 279 seqq. Θ. περὶ αἰσθήσεων. f. 283 b. — 287. Θ. περὶ πυρός. Hic omnium praestantissimus non solum bonas Florentini lectiones confirmat, sed multas etiam peculiares habet. Hunc litera *P.* vel *Par.* illum *F.* vel *Fl.* notavi. Praeterea passim fuit comparatus cum hoc libro Codex bibl. regiae Paris. 2073. chartaceus recentior, qui folio 105 seqq. hunc librum continet: denique Venetus biblioth. S. Marci no. 263. chartaceus recentior, qui scripturam Camotianae pravam Brandisio repraesentare videbatur, alter vero Parisinus meliorem quidem, sed novae lectionis nihil offerentem. Mihi quidem Parisinus prior liber primum locum mereri videtur, alterum

Vossianus, tertium Florentinus et is, quem expressit editio Camotiana. Ceterum Codex Florentinus idem ille est, e quo primus H. Stephanus hunc librum vulgavit. Comparavit eum Brandis cum Camotiana, omnemque varietatem postea translatam ad Stephanianam annotavit: unde factum esse monet, ut, ubi Codex Florentinus, cum Camotiana et Heinsiana consentiens, a Stephaniana dissentiret aut a Wecheliana (Furlani), non sit annotatum.

AD FRAGMENTVM DE LAPIDIBVS.

In hoc libello Codices comparati nihil novae meliorisque scripturae obtulerunt; in loco tamen sectionis 28. versu 10. supplementum a Laeto et Furlano et Heinsio positum καὶ τῆς τοῦ σώματος ὅλως φύσεως, ἢ τὸ μὲν ξηρότερον Codices A. B. C. confirmant, nisi quod A. verba τὸ μὲν omittit. Codex A. est Vaticanus 1302. bombycinus in folio integro bene scriptus, B. Vaticanus 1305. chartaceus in maiore folio scriptus, recentior. C. Codex Vaticanae Urbinas 108. recentissimus. Camotiana supplemento isto caret.

P. 690. s. 18. v. 8. de carbunculo est: Ἄγεται δὲ οὗτος ἐκ Καρχηδόνος καὶ Μασσαλίας. Plinius 37. c. 7. *Principatum habent carbunculi a similitudine ignium appellati, cum ipsi non sentiant ignes, ob id a quibusdam apyroti vocati. Horum genera Indici et Garamantici, quos et Carchedonios vocavere, propter opulentiam Carthaginis. — Carchedonios multo minores esse, Indicos etiam in sextarii unius mensuram cavari. Archelaus Carchedonios nigrioris aspectus esse, sed igne vel sole et inclinatione acrius quam ceteros excitari. Eosdem umbrante tecto purpureos videri, sub coelo flammeos, contra radios solis et scintillare, ceras signantibus his liquescere quamvis in opaco. — a sole calefactas aut digitorum attritu paleas et chartarum fila ad se rapere. Hoc idem et Carchedonius facere dicitur, quanquam multo vilior praedictis. Omnia haec genera scalpturae contumaciter resistunt, partemque cerae in signo tenent.* Strabo 17. p. 663. Lips. ἐν τῇ παρωρείᾳ (Λιβύῃ) λίθους εὑρίσκεσθαί φασι τοὺς λυχνίτας καὶ καρχηδονίους λεγομένους. et p. 684. de terra Garamantum: ὅθεν οἱ καρχηδόνιοι κομίζονται λίθοι. Ad priorem locum doctissimus Graecorum nostri aevi Coray scribendum in Strabone censuit τοὺς καὶ καρχηδονίους, et in loco hoc Theophrasti haud dubitare videtur cum aliis

scribere *Μασσυλίας.* De utraque hac coniectura ut dubitem, facit locus Plinii, qui in eodem capite: *Ex eodem,* inquit, *genere ardentium lychnites appellata a lucernarum accensarum praecipua gratia. Nascitur circa Orthosiam totaque Caria ac vicinis locis, sed probatissima in Indis, quam quidam remissiorem carbunculum esse dixerunt.* Tum de Ionide sequitur: *Carthaginem quondam deportabatur.* Satis haec de Carthaginis emporio, unde Graeciae importabantur carbunculi Garamantici. De Massylia, quam Strabo l. c. *Μασσαισυλίαν* dicit, supra Garamantas sita et interiore non dubitari posse videtur, si quos habuit lapides pretiosos, eam quoque Carthaginem mercem suam deportasse in emporium. Inde tamen potuerunt mercatores Massilienses Graeciae importasse. Certe de aliis carbunculi generibus Plinius l. c. *Massilia quoque importari Bocchus et Olysipone scripsit.* Sed haec aliis explicanda relinquere cogor, qui vias commerciorum orientalium varias diversis temporibus accuratius investigarunt.

P. 691. s. 21. v. 8. Locum hunc tractavit egregius *Coray* in Annott. ad Strabonis locum libri 7. p. 857. ed. Lips. ubi ex Apollodoro refert documenta fabularum a scriptoribus etiam probatissimis narratarum. Aristotelis enim narrationem reprehendit de lapidibus ex arenulis compactis, qui madefacti imbre diffluant: παρ' Ἀριστοτέλει δὲ ποταμίους λίθους ἐξ ἄμμου, ἐκ δὲ τῶν ὄμβρων τήκεσθαι. Qui si natura et compactione arenularum fortasse similes, certe situ et loco natali dissimiles Nisyraeis pumicibus intelligi debent. Locum igitur Theophrasti comparans Coray verba vitiosa ita corrigenda censuit: Εὑρίσκουσι δὲ κατὰ μικρὰς (vel καὶ μικρὰς) χειροπληθεῖς ὅσον, πολλάς, ὅταν ἀπαμείρωνται τάνω.

P. 698. s. 47. v. 2. Vitium in nomine Tmoli vidit Coray: de quo compara Indices. v. 7. τοῦτο δὲ ὅτι scribendum monuit Coray, et comparavit locum Fragm. IV. sect. 22. v. 8. v. 13. ἴδιόν τι τοῦ ἕδους recte scribendum censuit Coray, qui monuit, scripturam ἕδους in editione Hilliana recte verti: *And this has been looked on as peculiar to the Statue.* Miratur tamen, unde varietas ista pervenerit in editionem istam, de qua tacent annotationes.

P. 704. s. 66. v. 3. θαῦμά ἐστι. Ita Camot. cum Codice A. unde rectius forma Theophrastea θαυμαστή efficitur. v. 4. ὅτι γὰρ οἱ λίθοι restituendum Theophrasto. Ita enim cum Laeto, Furlano et Heinsio habet Codex A. minus vero

Camotiana. Sequentia Coray ita scribenda censuit: ὅτε οἱ λίθοι ῥήγνυνται ἢ διαφέρονται, ἣ δὲ γύψος οὐκ ἀνίησι· πολλάκις δὲ καὶ τὰ μὲν πέπτωκε καὶ ὑφήρηται, τὰ δ' ἄνω κρεμάμενα μένει συνεχόμενα τῇ κολλήσει. Quem verum vidisse existimo.

Ad Sect. 68. In loco Hippocratico comparato a me Coray scribendum censuit: ἱμάτια σύνδεδεμένα καὶ κατεσφηκωμένα ἰσχυρῶς δόρινα. ut δόρινα a δορὴ derivetur.

Vides, lector, plus in libello vel fragmento vitiosissimo emendando ingenio Coraii quam Codicibus scriptis deberi.

AD FRAGMENTVM III. DE IGNE.

P. 705. s. 1. v. 1. ἰδιωτάτας Flor. Paris. v. 3. ποιοῦνται F. rectius. v. 5. αὐτῷ Flor. v. 6. τὸ πλεῖον τὸ φθείρειν F. et P. v. 7. δὲ post Ἔτι omittunt F. P. v. 9. στεῤῥεῶν F. καὶ θλίψει F. P. v. 10. πιλήσει F. P. pro πιέσει. v. 12. δ' αὐτοῦ τοῦ ἀέρος F. P. v. 13. φθοραι A. B. Q. v. 16. ἀπὸ γῆς A. F. P. Q. — S. 2. v. 2. δοξαιειεν A. B. Q. δόξαιεν F. hic quidem recte! v. 5. οὐδ' ὅλος ὁ τρόπος F. P.

P. 706. s. 2. v. 1. διὸ καλῶς μὲν F. P. deinceps οὐδὲν ἔφημεν Par. cum Vossiano 4. versu 2. ἅπαν τὸ ὕδωρ A. B. Q. ut Voss. 1. sed in A. ὅταν superscriptum. deinceps ὀρύττομεν A. B. Q. ut Voss. 1. versu 4. ἀθροιζόμενον A. B. F. P. Q. ut Voss. 1. 2. 3. — S. 3. v. 1. τὸ αὐτὸ φαίνεται P. cum Voss. 1. 2. versu 2. μόνον ante τρόπον addunt F. P. v. 3. εἶναι om. P. cum Voss. 1. versu 4. οὐδὲν ἐν ὑποκειμένῳ Par. cum Voss. 1. confirmat Camotianae scripturam. v. 6. εἰς τὸ αὐτὸ φῶς F. P. cum Voss. 2. 4. versu 8. εἴτε μὴ ἀριθμητέον εἰς τὸ αὐτὸ φῶς· εἰ μὲν γὰρ καὶ τὸ φῶς, φανερὸν ὡς ἐν ἀέρι γε τοῦτο καὶ ὕδατι· εἰ δὲ μὴ, πῦρ τό γε τῆς φλογὸς F. P. ἀριθμητόν τό γε τῆς φ. κ. τ. ἀ. ὑποκειμένοις A. ἀριθμητό γε τ. φ. κ. τ. ἀ. ὑποκειμένου B. v. 9. ὑποκείμενον εἰ μὲν γὰρ κ. καιόμενος F. P. deinceps γεῶδές τι καὶ F. P. v. 13. τοιοῦδ' ἡ πύρωσις A. B. τοιουδὶ πύρ. F. P. v. 14. καὶ ἀέρος ἢ πάντων A. B. v. 15. δὲ ante ἀεὶ om. A. B. ut sequens ἐν. v. 17. ὑπολείπειν F. — S. 4. v. 4. παραμένειν — ὕλης· καὶ ἄτοπον F. P.

P. 707. v. 3. εἰ δ' ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάζεις P. ἢ δ' ἀρχῇ πρότερον ἀπεικάζεις αὐτὸ F. αὐτὸ quoque B. — S. 5. v. 4. πάλιν δ' ὑπὸ B. τοῦ ὅτι φύσις F. P. deinceps ἣ

μὲν F. P. v. 5. αὕτη καὶ μεγίστην F. P. deinceps ἔχῃ A. B. v. 8. ζώοις φύσις Par. v. 9. γεώδους τούτου. Ita F. P. v. 10. οὖν F. γαω. B. v. 11. ἐξάπτοντες omittunt F. P. — S. 6. v. 5. ὑποκειμένη A. τι κἂν B. τὸ πῦρ καὶ [ὅ] ὅτι F. P. ut Camot. v. 11. γινόμενον μὲν αὐτοῦ Flor. γεννητικὸν superscriptum in Paris. v. ultimo ἑτέρα φύσις omisso ἡ F. P.

P. 708. s. 7. v. 1. καυστικῆς Par. deinceps πλὴν habent A. B. F. P. v. 3. λέγομεν καίειν. Ita F. P. — S. 8. v. 6. πλὴν pro πῦρ B. v. 9. πήγνυται. Ita A. B. F. P. ut v. 10. ἀπολιπόντος F. habet, et v. 11. διὸ ταῦτα F. P. — S. 9. v. 4. ἰδιωτάτας F. P. v. 7. μηνύει τῆς. Ita F. P. v. 12. τὰ μείζω καὶ τὰ πρότερα F. P. v. 13. ἀρξαμένοιν F. v. 14. γενέσεως ὑπ' αὐτοῦ F. unde ὑφ' αὐτοῦ scribendum. — S. 10. v. 1. δ' εἰς ταῦτα F. P. deinceps τὸ μικρὸν B.

P. 709. v. 4. εὐοδοίη ἂν καὶ ἡ γένεσις F. P. egregie pro εὔλογος ἤδη. In Voss. 2. 4. mutile est εὔοδοι μὲν ἂν καὶ ἡ γ. v. 4. γὰρ om. F. P. deinceps τὸ P. postea ἶξον pro καῖον F. P. Etiam Voss. 2. καῖον omisit, Voss. 4. χαῖον habet. Latet aliquod verbum exquisitius. v. 6. καὶ ὃ ἀπόλειψίν τινα αὐτοῦ F. P. sed solus F. ὃ inserit, τὸ Voss. 4. deinceps δὲ ante τῆς inserit F. P. et Voss. 2. v. 9. πλείω τεθῇ, τὸ πλεῖον τὸ ἔλαττον F. P. Voss. 2. 4. recte! v. 10. εἴτε ἐξαιροῦν F. P. ἐξαιροῦν quoque A. B. v. 13. ἐναντίαν ἔχει δύναμιν F. P. Voss. 2. 4. — S. 11. v. 1. ἡ ἀπὸ F. P. v. 2. πνίγεως F. P. deinceps συναθροισθέντος τῷ ἀπορ. omisso μὴ A. B. F. P. nisi quod τὸ B. habet. v. 3. ποιοῦσαν Par. v. 4. διὸ οὐκ P. v. 5. τὸ καταπνίγεσθαι A. B. F. P. Voss. 4. Pro ἀπαθῶς Coray malebat ἀμαθῶς scriptum. Sequens ὅλως firmant F. P. v. 8. θᾶασον F. P. Voss. 2. 4. v. 13. καταμαραίνεται καὶ A. B. F. P. — S. 12. v. 2. διὰ τὴν αὐτὴν καὶ παρομοίαν αἰτίαν καὶ τὰ κατακαιόμενα F. P. καὶ τὰ κατακ. quoque A. v. 5. καὶ ἥλιος omisso ὁ F. P. deinceps copulam καὶ ante τὸ φῶς omittunt quoque A. B. F. P.

P. 710. v. 2. ἀθροίζοι F. v. 3. ἐπὶ πλέον P. v. 5. δύναμις ἅπαντος cum Voss. 4. recte! v. 6. μείζων A. B. P. μείζω F. — S. 13. v. 5. συγκατακλείεται F. P. deinceps ὑπέριξ F. ὑπὸ omittit Par. cum Voss. 2. 4. versu ultimo τὸ θερμὸν P. F. cum Voss. 4. firmant. — S. 14. v. 8. συνάγει. Ita P. F. cum Voss. 2. — S. 15. v. 1. ἥ τ' αὐτὴ δ' αἰτία B. F. Voss. 2. 4. ἡ αὐτὴ δ' αἰτία A. P. v. 2. λειποψυχήσασι. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 3. συνάγει.

Ita P. F. B. v. 8. διαθερμαίνεταί τε καὶ. Ita F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 711. v. 1. ψύχει δὲ καὶ θερμαίνει A. B. F. P. deinceps pro verbis μᾶλλον ἐν τῷ ἡλίῳ A. B. P. τὸ, F. τὸν habent, fere ut Edd. antiquae. — S. 16. v. 5. ὡς μὴ ὅτι F. P. Voss. 2. 4. v. 6. ἐστὶν ἀναβολή. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 17. v. 4. κατίττερον καὶ μόλιβδον A. B. F. P. v. 5. πάγους F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐκπνευματωθῆναι Voss. 4. F. P. — S. 18. v. 1. ἀπὸ χιόνος Par. Voss. 2. 4. v. 7. ἀθροισμὸν τοῦ θερμοῦ recte A. B. F. P. atque ita Camotiana.

P. 712. s. 19. v. 4. σβέννῦναι Fl. v. 8. ἥ τις ἄρα ἐστὶ F. P. ἥ τις γάρ ἐστ' Voss. 2. 4. v. 9. τοῦ πνίγους F. P. Voss. 2. 4. v. 11. ἢ ἀφαιρούντων A. F. P. recte iidem libri F. P. positum a me ἐγκρυφθὲν confirmant. v. 13. διὰ γὰρ τὴν ὀλιγότητα τὴν αὐτῆς — δύνανται F. P. Voss. 2. 4. Sed αὑτῆς scribendum esse, ex initio sectionis fit manifestum. v. 16. ἀμύνεσθαι. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. v. 17. διὸ pro ὅπερ F. P. Voss. 2. 4. — S. 20. v. 4. δεῖ δ' ἔξωθεν F. P. cum Voss. 2. 4. αἱ δ' ἔξ. P. 2. v. 5. ὁμοιογενῶν Par. Voss. 2. v. 6. ὡς ὀλίγῳ P. cum Voss. 4. v. 7. δόξασαι τῷ P. F. Voss. 2. v. 8. ὑπὸ ὁμοιογενοῦς Flor. — S. 21. initio Ἡδυπότης F. P. Voss. 1. v. 3. ἡ φύσει καυστὴ F. P. Voss. 2. 4. recte! deinceps ἤδη παρὰ πλειόνων περιῤῥέουσα A. B. ἡ λιπαρὰ πλεῖον ἐπιῤῥέουσα F. P. Voss. 2. 4.

P. 713. v. 1. καὶ οὕτω omisso γὰρ F. P. v. 2. φθειρόμενος et v. 3. κατισχυόμενος F. P. Voss. 2. 4. deinceps καὶ τρόπον τινὰ A. B. F. P. Voss. 2. v. 4. καταφθειρομένου Flor. — S. 22. v. 2. τι omittit P. cum Voss. 2. v. 3. ἀποσβέννυται F. P. Sequens δὴ habent F. P. Voss. 4. Vocem χαλκοῦς P. omisit (in lacuna P.) cum Voss. 2. v. 4. ἐπὶ τῶν F. P. Voss. 2. 4. Camot. unde restituendum pro ἀντί. v. 5. πλὴν εἰ F. sequens ἔκτοπον omittunt F. P. deinceps ἐγγένηται P. ἐκγένηται F. omisso τι. Voss. 2. 4. ἐκγένηταί τι. unde ἐπιγένηται, omisso τι, malim. v. 6. ὑγρὰν ἔχοντες A. B. Camot. deinceps οὐδαμοῦ παραδίδωσιν F. P. παῤῥίσδυσιν Par. 2. quod verum puto. v. 8. πληγὴ A. B. F. P. Voss. 2. 4. — S. 23. v. 2. ἀποστήσας F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ἐγκρυφθείσης F. P. Voss. 2. 4. sequens ἐν ἑαυτῷ firmat F. et P. v. 11. καθαπερεί τι στερεὸν, ὃ οὐ δύναται διαβιάσασθαι τὸ πῦρ. Ita hic locus scribendus. v. 12. πρὸς τῷ F. P. Voss. 2. 4. — S. 24. v. 4. ψυχαγώγια F. P. Voss. 2. v. 5. μεταβάλλων F. P. recte!

v. 8. ὁμιχλώδης καὶ θολερώδης A. B. F. P. Voss. 2. 4. θολερὰ et μαρτυροῦσι praeferebat Coray. v. ultimo ἐνιαύτας quoque F. P. habent.

P. 714. s. 25. v. 8. πάλιν τὸ ὄξος σβ. εἶναι τοῦ. Ita F. P. cum Voss. 2. 4. — S. 26. v. 2. τὸ ὑγρὸν P. omisso τε. v. 10. καθάπερ ὁ F. P. Voss. 4. Cum Basil. Voss. 1. 4. ἐφ' ἑαυτοῦ habeant, malim ὑφ' ἑαυτοῦ scriptum, quod fere semper alibi posuit Theophr. Deinceps s. 27. v. 2. scribe μέχρι γέ του συναύξει. et v. 4. ψυχρὸν καὶ συνθλίβον ἰσχυρότερον ποιεῖ. v. 7. ἀναλαμβάνουσιν F. Voss. 2. 4.

P. 715. s. 28. v. 12. ἐδοποιεῖ τὸ πῦρ ἢ τὰ πνεῦμα F. P. Voss. 2. 4. v. 13. προσπιπτῇ Paris. unde scribendum προσπίπτῃ. — S. 29. v. 4. Διὸ F. P. cum Voss. 2. 4. v. 8. ἐκκάεται F. P. — S. 30. v. 2. πνεῦμα F. P. Voss. 2. 4. confirmant. Initio sectionis fortasse Ταύτῃ scribendum. v. 6. οἷον ἄνθραξ φωτίζειν F. P. Voss. 2. 4. v. 8. αὖ οὗτος τῶν ἐκκαίων F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 716. s. 31. v. 3. διαφερομένη P. F. cum Voss. 2. v. 4. ὅτι pro ἥλιος F. P. omisit Voss. 2. v. 7. αὕτη φλὸξ. Ita P. F. Voss. 2. 4. — S. 32. v. 3. omisso ἔνια habent θᾶττον ὄντα θερμὰ F. P. et paulo antea θερμαῖνον cum Voss. 2. 4. ἧττον male addidit Furlanus. v. 5. τοὺς ἄνθρακας τοὺς F. P. v. 8. καὶ τὴν μὲν τοῦ ὅτι θερμότητα μελαίνειν, τὴν δὲ F. P. cum Voss. 2. 4. sed in F. τοῦ ante ὅτι omissum, in Par. superscriptum ἡλίου est. — S. 33. s. 4. ἢ τὸν κάλαμον F. P. Voss. 2. 4. v. 8. θερμαίνεσθαι ἅμα τὴν συνεχῆ καὶ κατά ἤ γε φλὸξ Paris. θερμ. ἅμα τέλειαν συνεχῆ καὶ κατά — ἤ γε F. sed vox τελείαν obscure scripta. καταίμιξιν· ἤ τε φλὸξ A. Cum Par. faciunt Voss. 2. 4. An fuit scriptum καὶ τὸ θερμαίνεσθαι ὁμαλῇ καὶ συνεχεῖ καταμίξει? v. 9. ὅλων τῶν A. F. P. Voss. 1. 2. Ald. Bas. Deinceps ἀνθράκων, ἅμα διὰ τοῦτο Par. v. 10. ἅμα πλεῖον F. P. — S. 34. v. 1, ἴσων ἑκάτερον ἴσον θερμαντικὸν F. P. Voss. 1. 2. 4. αὐτῶν ἴσον Camot. v. 3. οὐδ' ὁμοίως F. P.

P. 717. v. 4. θερμότατον ὅτ' ὀρθὸν A. Ald. Bas. Voss. 1. ὄντ' ὀρθὸν Vind. αὐτόῤῥοον F. P. Voss. 4. αὐτόῤῥον Voss. 2. Non contemnenda quidem videtur esse scriptura librorum optimorum αὐτόῤῥοον, idem quod αὐτόῤῥυτον significans, sponte et sine impedimento fluens. Sed negatio abesse non potest. v. 5. ἀπὸ F. P. Voss. 4. v. 6. σωματωδέστατον διαδυτικώτατον καὶ σκληρότατα πυρωθέντα καθάπερ P. F. Voss. 2. 4. σκηρότατα τὰ πυρωθέντα A. Ald. Bas.

Vind. Voss. 1. Equidem hoc certum esse video, interpunctionem post vocem *καυστὸν* tollendam esse: deinceps vero scribendum esse non dubito: *Σώματα δὲ στερεὰ διαθρυπτικώτατα διὰ τὴν πυκνότητα καὶ σκληρότητα πυρωθέντα.* — S. 35. v. 4. *ὄστρακον ἃ τῇ φύσει* F. P. Voss. 2. 4. *ὄστρεα ἃ τῇ* 9. Camot. v. 11. *εἰ μὴ ἐπιμένει.* Ita F. P. Voss. 2. 4. — S. 36. v. 3. *ἅμα δισσῶς τούτοις γε* F. P. Voss. 2. 4. v. 8. *οἷον ὅπως μαλακῆς* A. *οἷον ὀπὸς μαλακῆς δὴ θερμότητος εἰ μὴ σκληρᾶς* F. P. Voss. 2. 4. deinceps *ἢ πάλιν ὄξοι* F. *ὄξος* Par. Voss. 2. 4. In memorabili varietate *ὄξος* et *ὀπὸς* scriptura eadem et quidem vera latere mihi videtur. Quid si coniiciam fuisse *οἷον ὅσῳ μαλακωτέρας θερμότητος ἢ μὴ σκληρᾶς, ἢ πάλιν ὅσῳ καὶ σκληροτέρας καὶ ἀθροωτέρας?* v. 13. *τοὺς ἥλους καίουσι τῷ χρυσῷ* F. P. Voss. 2. 4. *τῷ* *ρυσῷ* A. In lacuna olim scriptum fuisse suspicatur Coray: *καίουσι τῷ ἀχύρῳ, καὶ οἱ χρυσουργοὶ τὸν χρυσόν.*

P. 718. s. 37. v. 2. *σχεδὸν δὲ καὶ αἱ ἄλλα.* Ita F. P. Voss. 4. v. 3. verba in A. B. Heins. Furl. omissa *αἷς μὲν* [*οὖν*] — *καὶ μαλακὴν* cum Camot. Voss. 2. 4. habent F. P. Pro *δοκοῦσι* Coray probabiliter *διώκουσι* coniecit. — S. 38. v. 8. *ἀλύπως* F. P. Voss. 4. v. 11. *ὑπὲρ ὧν δ' οὐ διαμένειν* F. P. Voss. 2. 4. v. 12. *ἐάν τις τούτῳ* F. P. cum Voss. 2. 4.

P. 719. s. 39. v. 2. *τὸ ἄσβολον* F. P. Voss. 2. 4. Masculo genere *τὸν ἄσβολον* ex Hipponacte annotant Anecdota Bekkeri. v. 7. Suspicor, *διὰ τὸ μίγνυσθαι* fuisse. contra *μὴ μειοῦσθαι* coniecit Coray. — S. 40. v. 2. *πλεῖον* F. v. 5. *δοκοῦν* scribendum puto, et v. 9. *συνάγειν* pro *συνιέναι.* v. 10. *πυκνοὺς τοὺς πόρους* F. P. — S. 41. v. 6. *συμβαίνει, πλείω ἐὰν δὲ τὸ ἔδαφος* F. P. Voss. 2. 4. Minore mutatione nunc corrigo, mutata interpunctione: *συμβαίνει πλέον, ἐὰν μὴ τὸ ἔδαφος.* Coray *ὀπωρεῖα*, pometa, corrigit, et deinceps *ὕδωρ* ad *διαῤῥέον* supplet. v. 7. *πέττουσιν* F. P. — S. 42. v. 1. *χρήσιμον τὸ πῦρ* verum etiamnum non censeo: sufficit enim sequens *τὸ θερμόν.* Igitur vulgo interpositum *πλὴν* aliter interpretandum aut delendum est.

P. 720. v. 2. *ὡς διοῖξαι — συχνῶν ὄντων ἔξωθεν* F. P. Voss. 2. 4. ut antea v. 3. *διάλυσιν* pro *διάχυσιν.* v. 10. *θίξεις* F. P. Voss. 2. 4. — S. 43. v. 4. pro *ἀτμῷ* F. P. Voss. 2. 4. et deinceps *θερμαινόμενα* iidem libri. v. 7. *ἕψεται.* Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 10. *περιποδίζοντες* F. P. Voss. 2. 4. v. 14. *ἐκεῖ μὲν μιγνύμενον* F. P. *μὲν* omittit A. Voss. 2. 4. v. 15. *δ' ἰδίᾳ* Par. 2. recentiore manu. —

S. 44. v. 1. Ἡ δὲ δὴ τὰ ἐν ψυχροῖς F. P. Voss. 2. 4. deinceps οἱονεὶ iidem pro vulgato οἷον ἡ. An fuit scriptum ἢ δὲ δῆτα τοῖς ἐμψύχοις?

P. 721. v. 3. τὴν ἔχουσαν F. P. Voss. 2. 4. v. 8. καὶ ἐπὶ pro καὶ ἔτι P. v. 9. τὴν ἄλλῳ Flor. — S. 45. v. 9. καὶ διακρινομένου καὶ ἀπονοστοῦντος F. P. ὑπονοοῦντος A. super o scriptum ω. — S. 46. v. 3. vulgo insertum νεκρὸν omittunt et κύκλῳ pro Ἄσῳ habent F. P. Voss. 2. 4. v. 5. καὶ ἔνια αὐτῶν F. P. Voss. 2. 4. v. 6. Διαφθείρει καὶ F. P. Voss. 4. v. 9. κοινωνίαν F. pro κονίαν. deinceps τῷ δὲ θερμῷ τὸ διαιρεῖν F. P., lacuna post θερμῷ relicta, ut in Voss. 2. 4. v. 10. τάχα μὲν F. P. Voss. 2. 4.

P. 722. v. 3. ταὐτὸν pro τοιοῦτον F. P. Voss. 2. 4. — S. 47. v. 3. πάντ' εἰς — ἀλλ' ὁ χρονιώτερος F. P. — S. 48. v. 3. διὰ τὸ τοῦ τόπου F. P. Voss. 1. 4. v. 4. verum πάγοι Par. habet cum Camotiana. πάγη Flor. πάγει Voss. 2. 4. ὀπάγη Ald. Bas. Vind. Voss. 1. v. 5. ἔνιοι καὶ καυματωδέστατοι P. F. sed καματωδέστατοι Flor. v. 7. ἐπιπολύ. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 8. ἐὰν δὲ ἐπιπίπτῃ omisso καὶ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. θερμότητα F. P. Voss. 2. 4. — S. 49. v. 8. θερμανθέντα θερμαίνει F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 10. πολλάκις γίνεται F. P. Voss. 2. 4. Camot. v. 12. μικρομερὲς οὐχ ὁμοίως καίει. Ita cum Camot. P. F. Voss. 2. 4.

P. 723. v. 4. μελανοῦντα. Ita A. F. P. Voss. 2. 4. v. 6. μίξει F. P. cum ceteris libris. v. 7. ἐπὶ τούτων F. P. — S. 51. v. 2. εἰ μὴ ἄρα ἀληθέστερον omisso καὶ Par. et deinceps ὡς om. F. P. Verba οὔπω ἐστὶν — v. 4. γίνεται omittunt F. P. Voss. 2. 4. v. 4. δ' ἢ φθείρεται F. P. v. 6. Διὸ ταύτῃ οὐ διορᾶται F. P. solus tamen F. μὲν omittit. deinceps τὰ ἄνω omisso δὲ Par. — S. 52. v. 6. ἀέρος καὶ omittunt F. P. Voss. 2. 4. Camot. deinceps πνεύματος κινήσει ἅλις περισχίζεσθαι F. P. ἅλις περιψύχει Voss. 2. 4. Scilicet librarius hic oculis aberravit ad versum 8, ubi est κινήσει ἀλλ' οὐ περιψύξει. Sed ibi A. F. P. habent cum aliis libris. v. 10. γὰρ om. P. sequens τὸ A. F. P. habent. postea ἱστάναι· δεῖν ὡσαύτως γίνεσθαι· ὁ δ' οὐδετέρου τῶν δύο A. F. P. cum aliis libris.

P. 724. s. 53. v. 4. τῷ ὠθεῖν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. ἐπιόντων F. P. Voss. 2. 4. deinceps iidem χρῆναι τοῦτο habent. v. 11. αὐτὴν διακωλύει τὴν ἐπ' ὀρθόν. v. 12. περικλᾶν καὶ μεταῤῥίπτειν F. P. — S. 55. v. 4. τὰ ἐγγύτατα τὸ πλεῖστον F. P. Voss. 2. 4. v. 6. τελευταῖον δ' ὑπεκλεί-

πειν, ἐὰν δέ που τόπος F. P. Voss. 2. 4. v. 8. διάλυσιν οὐ πλείω F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἐπ' ἀέρος Par. Voss. 2. v. 10. ὁμαλὸς — τὴν ἑαυτὴν F. P. Voss. 2. 4.

P. 725. s. 56. v. 5. ἐν αὐτῷ λαβόντας F. P. Voss. 2. 4. v. 9. δρᾷν iidem libri. — S. 57. v. 3. κατὰ τοιάδε F. P. v. 5. στρώμματα F. P. Voss. 2. 4. v. 9. οἱ διὰ τοῦ πυρὸς omittunt F. P.

P. 726. s. 59. v. 4. μᾶλλον δ' ἔτι F. P. Voss. 2. 4. deinceps v. 8. διαδῦναι· δμαδύναιτ' ἂν διοδωπωμεῖν F. P. v. 9. ἐπιπωμάζει F. P. Voss. 2. 4. deinceps διά τοι τούτων F. P. v. 12. πρὸς τὰς ποιήσεις F. P. Voss. 2. 4. ἐμποιήσεις A. Voss. 1. — S. 60. v. 2. ὑγρότητι τοιαύτῃ — ψυχρὸν ὡς φύσει F. P. Voss. 2. 4. v. 4. ὅπερ καὶ F. cum Voss. 2. 4. ὃ καὶ Par. v. 6. χυλὸν ἔχουσα omisso τινὰ F. P. Sequens τοιοῦτον firmant iidem libri. — S. 61. v. 5. εἰς. v. 6. Συμβαίνει δὲ τούτῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. μὴ δέχεσθαι F. P. cum Voss. firmat.

P. 727. s. 62. v. 6. σύντηξιν omittit P. Voss. 2. lacunam habet F. — S. 63. v. 2. διὰ τί μὲν ἐκ P. διὰ τί μὲν ἐκ μὲν F. deinceps πυρία P. F. v. 3. καίπερ οὐκ ἐκπηδῶντος πυρός, ἐκ δὲ λίθων ἐκπηδῶντος F. P. igitur emendationem meam confirmant auctam. v. 8. κἂν εἰ γὰρ F. P. Voss. 2. 4. v. 11. ὃ προσάγουσιν iidem. — S. 64. v. 1. ἅπτεται βέλτιον δὲ A. F. P. cum aliis. deinceps πυρία F. P. v. 4. οὐδὲ ἐκ τῶν τυχόντων ξύλων. Ita F. P. Voss. 2. 4. qui deinceps v. 5. τι συμμετρίας habent. v. 6. οἷον δ' ἐκ iidem. v. 7. ἀδράχνης F. P. pro vulgato ἀνδράχνης. v. 9. εὐθὺ P. cum aliis. v. 10. ἀγαθὰ δ' ἐκ ῥάμνου F. P. Voss. 2. v. 13. ὄργανον, non τρύπανον, nominant F. P. Voss. 2. 4. deinceps ἀσθενέστερον F. P.

P. 728. s. 65. v. 1. Ἐπειδὴ ἄνευ F. P. Voss. 2. v. 7. τῆς μὲν verum iam Camot. habet cum F. P. Voss. 1. 2. Vind. — S. 66. v. 1. καὶ omittit P. v. 2. φοινικὴν P. v. 3. κἀκείνην F. P. Voss. 2. 4. v. 7. μικρὸν ἐπιχεθῇ F. P. μικρὸν omisit Camotiana. — S. 67. v. 4. σβεννύωσι Flor. antea v. 2. οἶνος ὁ χεόμενος habet quoque Paris. — S. 68. v. 2. δέχεσθαι τὸ ὑγρὸν καὶ τὸ θερμὸν F. P. Voss. 2. 4. v. 5. ἐναπόλειψιν A. F. Par. 1. Voss. 1. 2. 4. Ald. Bas.

P. 729. v. 5. δίησι F. P. Voss. 1. Antea verum ὑγρόν· ἐξαεροῦται γὰρ πολὺ iam Camot. habet cum F. P. Voss. 2. 4. Scripturam Ald. Basil. Vind. Voss. 1. habet A. id est Vaticanus, e quo isti libri derivati esse videntur. — S. 69. v. 2. δὲ τὰ ξύλα καόμενα F. P. Voss. 2. 4. v. 5. ἀπλεῖν P.

ἀπειλεῖ F. v. 9. πῦρ· ὥστε ἐμφρέατι A. 'πῦρ ὥσπερ ἐν φρέατι Par. Voss. 2. 4. — S. 70. v. 5. τὸ πλεῖον F. P. Voss. 4. v. 10. οἱ ἐγγὺς — ἐνοχλοῦνται. Ita F. P. Voss. 2. 4. v. 12. τὸ ἄνω Par. — S. 71. v. 2. ἐξισχύεται F. P. Voss. 2. 4. v. 3. πολλοῦ πυρὸς F. P. Voss. 2. v. 4. τὸ καπνιζόμενον F. P. Voss. 2. 4. iidem paulo antea versu 3. in verbis ὅταν γὰρ ἢ πλέον consentiunt. v. 5. σκληρῶν ξύλων F. P.

P. 730. v. 2. κατακλειόμενος F. P. Voss. 2. 4. — S. 72. v. 2. καὶ τενώδη F. P. Voss. 2. 4. v. 5. τὰ εὐσχισματισμένα Flor. v. 6. μετατιθῇ καίομεν καπνωδέστερον F. Voss. 2. καὶ ὁ μὲν καπνωδέστερα Par. v. 7. συννέεσθαι F. P. συνεύεσθαι Voss. 2. 4. v. 9. ὅλα παπνιεῖν A. F. P. καπνίζειν P. v. 10. περιθλασθέντα Par. Voss. 2. 4. περιφλαυσθέντα A. v. 11. καθάπερ τὸ ἐν λαΐνῳ διὸ P. τῷ ἐν λαΐνῳ διὸ Flor. Voss. 2. 4. v. 12. διὸ καὶ οἱ ἐν πολλῷ χρόνῳ F. P. Voss. 2. 4. v. 17. γαιῶδες Flor. — S. 73. v. 3. συμμίγνυσι A. F. P. v. 6. ἀδυνατεῖ διὰ τὴν ὁμοιότητα omisso sequente γενέσθαι F. P. v. 11. Gorgiam in Gorgum μεταλλευτὴν, Alexandri M. comitem, de quo Strabo 3. p. 102., mutandum suspicatur Coray.

P. 731. v. 1. ἐῤῥιγνωκότες F. P. ἐῤῥιγωκότες Voss. 2. 4. v. 3. διαχῇ Par. διαχεῖ Voss. 1. 2. 4. Vind. Ald. Bas. Cam. v. 4. ἀθρόως F. P. recte! v. 5. καὶ ὅτι μὲν .... περιθείνησαν καὶ συνθλ. F. P. καὶ ὅτι μὲν ... περιθείησαν καὶ Voss. 2. ὅτι μὲν ἀντιπεριπεῖσαν καὶ συνθ. A. superscripto ἀντιπεριστεῖσαν A. v. 5. φώρασιν ἐποίησεν ὅτε ἐκώλυσεν F. P. Voss. 2. 4. v. 7. τὰ μὲν. v. 8. τὰ δὲ F. P. Voss. 2. 4. v. 9. διϊόντων A. F. P. Voss. 2. 4. deinceps πόῤῥω F. P. Voss. 2. 4. habent. — S. 75. v. 3. verba ἐν αὐτοῖς usque ad versum 4. διὸ omittunt F. P. Voss. 2. paulo antea ἐγκατακέκλεισται firmant F. P. v. 5. pro θυμιῶντες F. P. οὐ μὴ ὄντες habent cum Voss. 2. 4. v. 6. μικρὸν διδόντες firmant F. P. ut sequens ἐκφλογωθῇ. v. 8. ὁ μέλας ὅτι συλλέγεται F. P.

P. 732. s. 76. v. 1. καπνίζει F. P. Voss. 2. 4. v. 2. μέλα ἐστὶν ὅτε ὅτι διὰ τὴν F. P. v. 3. τὰ δὲ κρύμματα A. F. P. Voss. 2. 4. qui sequens διαδύνει dederunt omnes. Ceterum Codex Florentinus subscriptum in fine habet: Τέλος Θεοφράστου περὶ πυρὸς καὶ τῆς αὐτοῦ μεταφράσεως. unde possius suspicari, librarium hanc a Grammatico quodam profectam admonitionem fideliter transcripsisse, quae videtur lectorem docere voluisse, non ipsum genuinum Theophrasti

libellum, sed excerpta inde loca, argumento in brevius contracto, hic proposita legi. Alias, cur metaphrasin dixerit, non apparet. Ex ipsa vero scripturae varietate consequitur, Vaticanum cum Editione prima Aldina, Basileensi et libro Vossiano 1. fere ubique consentire. Meliorem librum Camotiana expressit. Integriorem Vossiani 2. et 4. repraesentant, qui cum Florentino et Parisiensi primo plerisque in locis conveniunt: sed omnium integerrimus mihi Parisinus primus esse videtur. Pauculas tantum emendationes inde collectas racemari licuit, cum plurimas comparatio Vossianorum 2. et 4. occupavisset.

AD FRAGMENTVM IV. DE ODORIBVS.

Comparavit cum editione Heinsiana *Brandis* Codicem Vaticanum A. no. 1302. et Parisinum bibliothecae regiae 2277. chartaceum, recentiorem, in charta octuplicata scriptum, nota Q. signatum.

P. 732. s. 2. v. 3. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν γλ. A. Q. ἐπεὶ αὐτῶν Voss.

P. 734. s. 4. v. 4. δῆλον τῶν διὰ A. cum Voss. — S. 5. v. 14. κακωδίᾳ A. — S. 6. v. 3. φλυοῖς A.

P. 735. v. 3. βέλτιον πεδίον ἦν ἡμῖν A. cum Edd. et Voss. v. 10. τριτῶς A. Voss. — S. 8. v. 3. διαρπάσματα A. v. 9. ποίαις εὐμηκτοι — ποίαις A.

P. 736. s. 10. versu ultimo τὸ χρονίζεσθαι A. cum utraque Aldina, quod restituendum. — S. 11. v. 1. Τῶν δ' οἴνων A. v. 5. ἡδὺ αὖ διδόναι A. Voss. — S. 12. v. 1. ἀπόκρισιν A. cum Voss.

P. 737. v. 5. αἰρούμενα A. cum Aldina. v. 9. λίβανος A. cum Voss. v. 12. ἐὰν γὰρ ἂν κόπτῃ A. — S. 14. v. 3. τὸ ὕλαιον cum Voss.

P. 738. v. 1. χρώματι A. cum Edd. v. 7. Ἰδεῖν A. cum Ald. — S. 17. v. 8. ἐπικρατεῖ γὰρ εἰ τὸ ἔσχατον ἐμβαλόμενοι A. ex εἰ Camotiana εἰς fecerat. v. 11. κιναμώμου δραχμαὶ δύο, κρατεῖ αἱ τοῦ κιναμώμου δύο δραχμαὶ A. Q. egregie, modo κρατοῦσιν scribas. — S. 18. v. 2. ταῦτο καὶ A. v. 3. δεκτικωτέραν A. v. 9. μᾶλλον δὲ A. cum Edd.

P. 739. v. 2. ἐγένετ' αὐτοῦ A. cum Edd. — S. 19. v. 8. ἀσθένεια καὶ τἄλλα τοιαῦτα A. — S. 20. v. 1. Τὰ ἀρώματα δὲ A. v. 3. δηκτικὰ A. cum Voss.

P. 740. v. 1. pro ἃ δὴ A. habet αἰεὶ εἰ δή. — S. 22. v. 6. καὶ εἰς τὴν A. v. 11. καύσησαν ὄζοι A. unde καῦσιν

ἐν ὄζοι scribendum. Vulgatum καύσῃσιν damnaverat iam Coraii censura. — S. 24. v. 5. προπεφυσωμένων A. cum Ald. Voss. — S. 25. v. 3. ἀσφάλαθον A. Voss.

P. 741. s. 26. v. 2. πλὴν ἄλλων A. cum Voss. — S. 27. v. 7. συμβρινον A. v. 10. μύῤῥινον A. ut Athenaei libri omnes.

P. 742. s. 29. v. 12. συνίστωσιν εἰς βυθὸν A. — S. 30. v. 1. κεκλυσμένης A. cum Ald. Voss. v. 6. Μεταλλίῳ A.

P. 743. s. 32. v. 3. μίων pro οἴνων A. μνίων Ald. compendium μι̃ Voss. habet. v. 8. τὸν κόστον A. v. 9. θερμότητα καὶ δριμύτητα τὰ τινα μετρίαν — τὸν κόστον — θερμότητα A. ut Voss. male repetens verba versus superioris 7.

P. 744. v. 4. ἀώδης A. — S. 34. v. 7. Coray sufficere putabat πλεῖστον χρόνον aut ἓξ ἔτη. Itaque suspicabatur, aromatis alicuius nomen excidisse, cui adiungit verba ἓξ ἔτη; ita fere: τὸ δὲ * * ἓξ ἔτη. Mihi contra antecedens ἀκμάζει τρία ἔτη sequens ἓξ ἔτη quodammodo desiderare videtur.

P. 745. s. 35. v. 4. πᾶν τὸ ὑπεξάγον μᾶλλον. Pravum μᾶλλον habet commune cum Ald. Voss. sed ὑπεξάγον, mutandum in ὑπεξάγειν, unice sensum redintegrat mutilum. — S. 36. v. 3. συγκλίσει κωλύει A. — S. 37. v. 6. αἴτιον pro αἰτίαι A.

P. 746. v. 6. μέρων A. — S. 39. v. 6. εὐέκπαυτα A. — S. 40. v. 3. μυρόπωλοι A. v. 8. ποιεῖ δὲ διὰ A.

P. 747. s. 41. v. 8. ἀποπνοὴ cum Voss.

P. 748. s. 45. v. 11. ὡς τῇ αἰσθήσει A.

P. 749. s. 47. v. 1. Καταισχύνειν A. — S. 48. v. 4. ὥσπερ Ἐρυθραῖος A. v. 7. ὅπερ A. — S. 49. v. 6. πέττειν pro συμπέψαι A.

P. 750. s. 50. v. 3. πέττειν A. recte!

P. 751. v. 2. θατέρου A. — S. 54. v. 2. συνεχῶς A. cum Edd. v. 7. χρωτὸς, καὶ τῷ ὥσπερ A. v. 9. χρονίζομεν εἴη A.

P. 752. s. 56. v. 8. διαφορᾶς A. — S. 57. v. 4. ὁριζομένῳ A. — S. 58. v. 6. διαπλασμάτων A.

P. 753. v. 2. ἔνια δὲ. v. 3. μελικράτῳ καὶ οἴνῳ μιγνύντες ἀνέδευον, τὰ δὲ καὶ αὐτῷ τῷ μελικράτῳ A. supplemento egregio et necessario, ad quod sequentia ἄμφω ταῦτα referuntur. — S. 59. v. 4. δὴ, λεῖον A. cum Ald. Voss.

v. 5. εὖ ὀχῶσιν — ἡδείους A. — S. 61. v. 1. Εὐλόγως δὴ A. v. 5. οἷος A. οἷον Ald.

P. 754. v. 4. καταπλαγῇ A. cum Ald. — S. 62. v. 1. ἄλγει A. pro ἄγει cum Ald. v. 2. ποιοῦν ἑαυτὰ A. cum Ald. v. 5. ἐπί γε. — S. 63. v. 3. καὶ γὰρ οἶνος A. v. 4. συνάνεσιν pro συνανθεῖν A. cum Voss. deinceps uterque κρόμια habet. v. 5. τόδε δριμύτατον cum Ald. Vaticanus. v. 8. φλοιάριζα — σαρκορίζα A. v. 9. πλαστητικὰς A. unde βλαστητικὰς efficitur, quod maluerunt Furlanus et Heinsius. v. 12. εἴπερ ἅμα pro ὅπερ ἅμα A. quam scripturam ingenio philosophi non adeo creduli aptiorem censeo.

P. 755. S. 66. v. 3. τὰς κακώδεσι A. v. 5. ἅπαν ὡς εἰπεῖν πανεύοσμον. In vocabulo πανεύοσμον merito adhaesit quoque Coray, qui sensum etiam non integrum animadvertit. Equidem nunc non dubito, a Theophrasto fuisse scriptum: ἅπαν ὡς εἰπεῖν πρὸς πᾶν μίγνυσθαι εὔοσμον. Nam praecessit mentio odoramentorum, quae sunt οὕτως ἄμικτοι ὀσμαί: sequitur nunc de iis, quae mistionem admittunt eiusmodi, ὥστε ἕν τι ἐξ ἀμφοῖν ἔργον γίνεσθαι. Addit tamen Theophrastus, ista facta mistione, odorem principem fieri plerumque debiliorem aut deteriorem. v. 7. βέλτιον A. — S. 67. v. 3. μυρία A. cum Ald.

— P. 756. v. 3. οἰνοποσία cum Ald. Voss. Vatic. — S. 68. v. 3. καρπίων A. v. 8. ἀνθῇ A. — S. 69. v. 6. διαλύοντες A. quod dederunt Furlanus et Heins. Aldina διαδύοντες habet. v. 7. θαυμαστὸν A. v. 8. Τὸ τῆς πλατάνου A. cum Voss. πλατάνου Ald. quoque. v. 9. οὐκ ἀγανηνῦν A. ἀγανηνεῖν Ald. Voss. — S. 70. v. 3. κανίδες A. Voss. Ald.

P. 757. v. 4. πυκνότητος A. quod praeferendum censeo vulgato πικρότητος. Voss. κυκρότητος monstrosum interpretari non audeo.

Vides igitur, lector, quatuor tantum in locis scripturam Vaticani libri integriorem sine ulla dubitatione vulgatae praeferendam libri istius scripti fidem asserere, quem Vossianus haud pari passu consecutus est. Multa vero supersunt loca vitiosa, quibus sanandis si quod ingenium divinius suffecerit, in magna felicitatis parte erit reputandum: nam a Codicum scriptorum fide nihil equidem ultra auxilii magnopere expectandum existimo, nisi forte in bibliothecae alicuius latebris absconditus iacet liber similis Urbinati Vaticano, unde exempla cetera historiae plantarum et librorum

le causis manasse et socordia librariorum paulatim magis magisque mutilata et variis vitiis foedata fuisse videntur.

AD FRAGMENTVM V. DE VENTIS.

Libros scriptos plures doctissimus vir *Brandis* comparavit, quorum notitia brevis antecedat oportet. A. significat Codicem Vaticanum bombycinum 1302. B. Vaticanum 1305. recentiorem, fere ubique cum priore consentientem. C. Palatinum 162. D. Urbinatem 108. utrumque recentiorem. Q. Parisinum regium 2277. chartaceum recentissimum. Praeterea passim comparatus fuit Venetus Marcianus chartaceus 260. Post messem satis largam e comparatis Aristotelicis Problematibus factam paucissimas spicas e scriptis his Codicibus colligere licuit:. fere ubique *steriles dominantur avenae.* Quare lector, qui has scripturae varietates cum edita comparare voluerit, non minore opus habebit patientia, quam ipse in exscribenda et pervestiganda, sicubi verae scripturae vestigia abscondita latebant.

P. 757. s. 1. v. 7. *καὶ* ante *μικρότης* omittunt A. Q. et v. 8. εὐδεινὸν habent. v. 9. autem *αἰθέριον*. v. 14. ὡς γὰρ ἁπλῶς, deleto medio ἂν, scribendum esse recte monuit Coraii censura, ut s. 2. v. 2. ubi *οἷς ἁπλῶς εἰπεῖν* male habent A. Q. v. 3. ante ἕκαστον A. omittit *καί*.

P. 758. s. 3. v. 6. ἧττον ἐν ἀναπεπταμένῳ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐν ἀναπεπταμένῃ φορᾷ Cam. et A. v. 8. ψυχροτέρα· εἴς τε τὸ πόῤῥω Cam. v. 9. ἀνειμένου A. v. ultimo ἀλλ' εἰ προϋπάρχοντος A. — S. 4. v. 3. ἑκάτερον καὶ τῷ κυμ. A.

P. 759. v. 2. πρὸς τὴν ἐπίστασιν τῶν τόπων ἀποδύει μᾶλλον A. v. 5. ἀπαθεῖς Cam. A. — S. 6. v. 6. ἐμφανεῖς A. qua forma saepius Th. utitur, quam altera.

P. 761. s. 11. v. 3. ἐτήσιοι Cam. κιτήσιοι A.

P. 762. s. 11. v. 5. πῆξιν A. — S. 12. v. 5. πῆξις γίνηται A. v. 6. prius ὅτε omittit A. — S. 13. v. 5. καὶ ἔφερε — καὶ τὸν σίδηρον Cam. A. Q. v. 7. ἐν τοῖς ἰδίοις ὄρεσι A. Q. unde Ἰδαίοις facile verum efficitur. v. 13. μὴ γενομένων· — ὅπερ λέγομεν Q. Vitium ita non tollitur.

P. 763. s. 14. v. 4. ὁμοίως δὲ οὐδὲ Q. v. 11. εἰς μίσεως τὸν ἄρα π οἱ δὲ προτεροῦσιν δὲ προτεροῦσιν Q. 2. in margine, sed eadem manu. εἰς μισῃ τὸν καρπὸν A. — S. 15. v. 1. Αἱ δὲ πάντων A. Q. v. 7. πίπτει A. Q.

P. 764. v. 2. ἀναξηραίνεται cum A. Q. praefero, ut deinceps ἐκκαίεται malim. — S. 18. v. 7. πορρωτάτω γὰρ ὁ ἥλιος τότε μεσημβρίας δὲ κρατεῖν. ποτὲ δὲ κρατεῖσθαι τὸν ἀέρα τὸν τοιοῦτον, κρατῶν A. Q. nisi Q. τοιούτων habet. v. 13. κρατῶν firmat A. κρατοῦντα Edd.

P. 765. v. 3. ἀθρόως μὲν γὰρ A. cum Ald. Bas. Cam. — S. 20. v. 8. ψυχρῶν ὄντων A. cum Edd. — S. 21. v. 5. ἀέρος ἤοπο... ἂν ᾖ A. Solus igitur reliquias vocis ὁποῖος servavit.

P. 766. v. 2. καὶ διακείμενον A. cum Edd. in quo διακεκαυμένον latere suspicor. v. 6. τὰ μὲν firmat A. — S. 22. v. 5. διὰ τὸ ψυχὸς φύσει A. Editiones omnes ψύχος φύσει habent. Latet vitium manifestum in voce ἀτμιδώδης: vaporis enim et halitus natura non est deorsum ferri, sed sursum. — S. 23. v. 9. καθάπερ ῥάσιν τινὰ γίνεσθαι τοῖς σώμασι A. cum Edd. quod nollem temere mutatum a Furlano in ῥῶσιν, quod sensum loco accommodatum non habet. Ῥάσις a verbo ῥαίνω ductum videri potest, ut ῥάσματα μύρων: quanquam nec ῥάσις, nec ῥάνσις uspiam annotatum legerim. Paulo antea v. 8. sensus desiderat: καὶ ἔτι μᾶλλον, εἰ σύνεγγυς.

P. 767. v. 2. τὴν γὰρ θύραν ταύτην αὐτὴν A. cum Basil. Cam. quod male in φορὰν mutavit Furlanus. An melius cum Turnebo αὔραν coniecerim, alii iudicent. Haeret enim aliquid vitii adhuc in verbis ταύτην αὐτήν. Superest alius error a me admissus in voce εὔλογον addita, cum deberem antecedens κατ᾽ ὀλίγον mutatum in κατὰ λόγον corrigere. v. 6. προσγίνεται γὰρ ἡ ὅλη τότε A. pro vulgato ὅλως, unde coniectura ὕλη confirmatur. — S. 25. v. 4. οὐδὲν τὸν ἐν Λυκύῃ ποταμὸν A. v. 5. αὔραν οὐδαμῶς A. v. 8. Σοῦσαν A. v. 13. εὔπυρον A. v. 14. τούτων pro τόπων A. — S. 26. v. 8. ὅπως — ἀπόγαιαι A.

P. 768. v. 4. ἢ τὸ πρότερον ἐμβ. A. — S. 28. v. 3. ἐναντιοδρομεῖν firmat A. v. 4. πύῤῥον — ἰσοῤῥοπον A. πόρθμον Furlanus dedit.

P. 769. v. 4. ἀπονοίας — ἀεὶ πνεῦμα μὲν A. — S. 30. v. 3. ὄντος — ἕτερον Cam. et A. v. 10. οὐδ᾽ ἐπίπροσθεν Cam. A. v. 14. εἰ δ᾽ ἐπιπρόσθησιν — ἢ τὸ πνεῦμα A.

P. 770. v. 1. πρὶν ταῖς ἀπογείαις A. Voss. v. 3. οὐ γὰρ δὴ A. unde δὴ accipiendum censeo. v. 4. ἣν μὴ ἑρμηνεύσωσιν ἢ μέτριοι παντελῶς A. ἣν μὴ ἠρεμαῖοι ὦσιν ἢ μέτριοι παντελῶς coniecit Coray. Certe παντελῶς Editionum omnium restitui debet. — S. 33. v. 3. ὑψηλὸν A. Q. Cam.

v. 6. ἀλειμένων ὄντων τῶν τόπων καὶ οὐδέποτ' οὐδὲ τὰ πλοῖα προσορμίζοντα τοῖς λειωτοῖς ἀλειμενον A. solus, non C. nec D. unde accipio verba: ἀλιμένων ὄντων τῶν τόπων τῶν πλησίον· pergens: καὶ τὰ συμβαίνοντα θεωρεῖν ἐστι. Praeterea fortasse scribendum: πνεῦμα δ' οὐδέποτ' εἰςπίπτει, ἀλλὰ καὶ τὰ πλοῖα. v. 9. μὴ δέρειν Cam. A. v. 10. οὐχὶ περαίρω· ἔτι δ' A. et Voss.

P. 771. s. 34. v. 1. κατήνυμα A. cum Cam. Bas. v. 4. post ἀθρόον lacunam habet Cam. A. deinceps A. pergit κῶς· ἢ γὰρ ἂν ἐπιβρίσῃ. Firmat igitur emendationem. Verba duo ἀληθῶς ἀθρόον supervacanea sunt, fortasse reliquiae e lacuna superstites. v. 7. συστροφῇ A. συστροφὴ Camot. — S. 35. v. 8. προτηρεῖ Camot. προτυρεῖ A. deinceps τὸν ἄνεμον A. cum Edd. v. 14. ἀλλ' ὁ προέωσε A. cum Camot. v. 15. πάλιν ὁ .... ἄλλης A. v. 16. προωθουμένης A. Cam. v. 17. κειμένου A. v. 18. συμβαίνει δὲ.

P. 772. v. 1. Pro διὰ τὸ A. habet τιμαὶ. — S. 36. v. 2. τε λισ....σκε ἄλλων Camot. et A. v. 4. καὶ ἐπὶ τοιοῦθ' Cam. A. — S. 37. v. 6. ἀπαρκτίαν Cam. A. v. 8. ἀπαρκτίας iidem. — S. 38. v. 2. δειλῶς A. δεινῶς Cam. v. 4. ἐαρειν A. v. 5. αὖσαι A. pro δυσαῆ. v. 6. προσηγόρευεν. v. 8. τοῖς δ' ἀποκλείει καὶ διαφθερεῖ A.

P. 773. v. 2. δ' ἐφ' αὐτὸν A. — S. 40. v. 6. τοῦ βορέου Cam. A. — S. 41. v. 2. οὐ γὰρ deinceps lacuna literarum quatuor in rasura. postea: βορέαν καὶ νότον· πρὸς ἑσπέραν δ' οὐκ ἕτερος· οὐδέ τις ἐστι ...περ δι' αὐλοῦ ῥέων. τὴν μὲν γὰρ πρὸς βορέαν καὶ νότον πρὸς ἑσπέραν δ' οὐκ ἕτερος οὐδέ τις ἐστί. ἀλλά τι ἀτλ. π. A. et Palatinus 162. Lacunam post οὐ γὰρ non habent Urbinas 108. nec Paris. Q. etiam post ἐστὶ non habet Urb. sed ἐστὶν ὥσπερ. Pro δ' οὐκ ἕτερος Codex Q. bis habet δ' οκέτερος. — S. 42. v. 1. ὅτ' ἐκ πλάγους A. v. 3. διόπερ τὰ πρότερα Cam. A. v. 4. μετὰ δὲ Cam. A. v. 7. λαμβάνοντες τὸ χειμέριον· εἰ γὰρ A.

P. 774. v. 2. ὁ ὡς τὸ χειμέριον ὡς οὐ πᾶσιν Cam. A. Voss. v. 3. παραλᾶττον A. v. 4. τὸν κίον Cam. A. — S. 43. v. 7. μὲν ψυχρὸς A. v. 10. ἐναντίως Cam. A. ut v. 11. ἔχειν. — S. 44. v. 2. τύπους A. v. 6. ἢ ταῦτα A. v. 7. ἐνθενεῖ — ἐν θαλάττης A. ἐνθείνει Camot. Voluerunt εὐθενεῖ. v. 9. βλάπτοντες Cam. A. v. 10. Γορτῦνα Cam. κορτῦνα A. v. 12. πόλλυτα Cam. A.

P. 775. s. 45. v. 2. μὴ pro Μαλιακῷ Cam. A. v. 4.

περὶ τὸ κιέριον A. v. 5. περιέχονθ' ὅμοια A. v. 11. ἀνακλωμένην καὶ τὴν ... εὐθὺς Cam. A. v. 13. αἷς εἴ τι A. — S. 46. v. 3. ἀναπνέει Cam. A. ἀναπνέῃ A. v. 6. διὰ τὸν. Pro his lacuna in Ald. Bas. Cam. A. v. 8. τὴν ἀναπνοὴν Cam. A. v. 9. 10. τῶν πηλῶν τῶν νότων A. v. 11. ποιεῖ firmat A. v. 13. ἐλέγχῃ A. — S. 47. v. 1. τιν' εὔλογον Cam. A. v. 3. τὸ ἑωθινὸν A. et Edd. quod restituendum.

P. 776. v. 1. κρατεῖν ποτ' ἐφιέμενος A. Cam. deinceps ἀὴρ εἰςδυόμενος συγκαλύπτει, ἀφ' οὗ iidem. v. 3. ὅσον ἀνάγει Cam. A. v. 5. Κατέναντι δ' ὅταν .... δύηται ἐν τῷ κάτω μερίζεται θέρους μὲν A. et Cam. v. 6. τὸ δ' ἐντεῦθεν A. Cam. — S. 48. v. 1. Αὐτῷ τούτῳ καὶ ἐν A. Cam. v. 2. ὃς μὲν οὐ μείζω γίνεται A. ὡς μὲν οὐ μείζω Cam. v. 9. οὐ μὴν γ' ἀκρίβειαν A. Cam. deinceps ἄλλως iidem libri. v. 11. τῆς τεταγμένης A. Cam. deinceps ἐπὶ κοινηνότε πνεῖν A. Cam. v. 13. πόῤῥω ὄντος A. Cam. et ceterae Edd. unde restitue ἡλίου οὐ πόῤῥω ὄντος. v. 14. τοῖς δ' ἐησίαις A. — S. 49. v. 3. τρίτον καὶ τὸ φέγγος A. Cam. v. 5. φανερὰ γὰρ, ὡς πολὺς A. v. 6. πνεύῃ A.

P. 777. s. 50. v. 6. Τὸ αὐτὸ τοῦτο ὅτι μετὰ A. Cam. v. 9. τὸ παχὺ A. Cam. — S. 51, v. 4. ἀργεστάτου καὶ λίβας A. v. 5. αἰσχρὸν A. Cam. deinceps κίνδον A. v. 6. ταχὺ νεφέλην ταχὺ δ' αἴθριαι A. αἰθρίας Cam. — S. 52. aliter vel plenius scriptam legit Alexander Aphrod. ad Aristot. Meteorol. p. 106. qui haec inde posuit: Λέγει μέντοι Θεόφ. ἐνίοτε καὶ εἰς τοὺς ἐναντίους μεθίστασθαι τοὺς ἀνέμους· ὅταν γὰρ τὸ ἐναντίον ἀπώσωνται τὰ νέφη, πάλιν ἐκεῖθεν ἄρχεσθαι τὸ πνεῦμα. Plura enim in vulgata scriptura inesse vitia, monui in Curis sec. p. 596.

P. 778. v. 7. ἀνταναστρέφει A. — S. 55. v. 3. ὃ καὶ τὰς ἀπυγαίας ὑπάρχειν A. v. 7. περὶ Παμφυλικὸν A. v. 11. μεγέθους A. — S. 54. v. 8. θατέρῳ δὲ μᾶλλον τοῦτ' A.

P. 779. s. 55. v. 3. ἀντικόψεις ἤδη ἐπ' A. v. 4. οὐτ' ἐνίαις A. οὔτ' ἔνι Cam. v. 8. καθιστάναι A. v. 10. διαταρίζειν .... οἴακα αὐτόθη δὴ A. v. 12. χαλεπὸν γίνεται A. Camot. Excerpsit h. l. Alexander Aphrod. ad Aristot. Meteorol. p. 101. b. et posuit versu 5. αἰεὶ, sequente μάλιστα omisso. v. 11. ἀμφοτερίζειν ἐξ ἑκατέρας· ὅθεν δὴ καὶ χαλεπὸς λέγεται. v. 12. ἀνατέλλων ἔτι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ ἄστρου. ἐκ πολλῶν γὰρ ἀστέρων καὶ πολὺ μέρος κατέχει· διὸ οὐ πᾶς ἅμα οὔτε δύεται οὔτε ἐπιτέλλει, ἀλλ' ἐν πολλαῖς ἡμέραις· διὰ καὶ παρατείνει ὁ χειμών. — S. 56. v. 4. οἷον ἕτερον

A. Q. Camot. v. 5. ἀνθρώπων iidem, et deinceps ἄρτιον. v. 6. γίνεται καὶ ἡ πν ὑγρότης βαρέα ἀντὶ κούφου A Q. v. 9. ἀθρόοις τι· ἔπειτα μέντι κινεῖ λίαν δ' ὑγρὰ κειμένης συντίθεσθαι· τὰ δὲ μόρια ποιεῖ τινα συμμετρίαν, ὥστε καὶ ἰσχὺν καὶ συντείνεσθαι μᾶλλον· καὶ πάλιν A. Q. ἔπειτα μέντοι Q. unde vocem μᾶλλον lucramur. — S. 57. v. 1. παλίξηροι Cam. v. 2. οἱ ὄντες τόποι A. Articulum transpono post ὄντες. — S. 58. v. 12. διανθεῖ Cam. A. v. 13. scribo ὑπεσκληρυμμένον.

P. 781. s. 60. v. 1. ὄντες οἱ ... ἄναιμοι A. v. 9. ὡς ἐπεὶ συνέστη Cam. A. v. 15. εἰς ἀσθένειαν. Τὸ δὲ Cam. A. — S. 61. v. 1. νότου λαμπροῦ Cam. A. v. 4. 5. αἱ δ' ἕωθεν ἐπινήφειν Cam. A. v. 6. ἀνίσχειν A.

P. 782. v. 3. οἱ ὑπὲρ Σικελίαν A. v. 5. βερει *.*. δὲ ἐν τῷ Πόντῳ A.

Finem libelli s. 62. excerpsit Alexander l. c. p. 105. b. ἀπηλιώτην, ὃν Θεόφραστος λέγει παρὰ μὲν Σικελιώταις ἑλλησποντίαν καλεῖσθαι, παρὰ δὲ Φοίνιξι κάρβαν, βερεκυντίαν δὲ ἐν Πόντῳ. quae scriptura locum plane ut nomina ventorum mutat. Idem ibidem paulo post inde excerpsit haec: ὀνομάζουσι δέ τινες τὸν ἄνεμον τοῦτον καὶ ἰάπυγα, ὡς Θ. λέγει. Est sermo de ἀργέστῃ, quem alii Ὀλυμπίαν, alii σκείρωνα dixerint. Unde patet in libro Alexandri fuisse scriptum σκείρωνα καλοῦσιν, οἱ δ' ἰάπυγα. Τὸν ἀπηλιώτην δὲ Σικελιῶται μὲν ἑλλησποντίαν, κάρβαν et cet.

Habes, lector, fabulam galli in sterquilinio gemmam forte reperientis. Sed fortunae et liberalitati Brandisii imputabimus, si quid bonae frugis in his quisquiliis fuerit repertum.

AD FRAGMENTVM VI. DE SIGNIS TEMPESTATIS, SERENITATIS, PLVVIARVM ET VENTORVM.

Tandem nactus e bibliotheca regia Berolinensi librum rarum Bononiae anno 1501 proditum potui comparare versionem antiquam latinam libelli huius Aristoteli ibi adscripti, cui plures veterum scriptorum tribuisse videntur, qui tempestatum signa prodiderunt. Codex Venetus bibliothecae Marcianae no. 200. membranaceus recentior continet Ἀριστοτέλους περὶ σημείων ὑδάτων καὶ πνευμάτων. χειμῶνος καὶ εὐδίας. Aelianus quoque, ubi de signis tempestatis auctorem

laudat Aristotelem, hunc ipsum Theophrasti librum respexisse videtur. Sequitur versio illa rationem servilem eandem, quam in ceteris Aristotelis libris vertendis adhibuit Guilelmus de Moerbecka seu quisquis auctor versionis latinae fuit, verbum e verbo reddens, barbaram quidem et nemini, qui graeca legere non potest, intelligibilem, sed criticae perquam accommodatam, si quis vocum graecarum singularum et scripturam et ordinem persequi velit. Quare studiose eam cum verbis graecis comparavi, et quaecunque a vulgari scriptura discrepantia reperi, aut quae ad emendanda eius vitia ducere posse mihi videbantur, collecta inde apposui. Voluminis admodum tenuis pagina 19. incipit: *Maximi philosophi Aristotelis de signis aquarum, ventorum et tempestatum.*

Igitur s. 2. v. 4. ἅμα omisso vertit: *et quum occidit oriente sole.* ut videatur ἀνατέλλοντος scriptum legisse. Sequens ἀκρόνυχος bis vertit *ex opposito.*

P. 783. v. 1. Inter ὀνομαζομένων et ἐῶαι intersertum ἄστρων vertit. — S. 3. v. 3. αὐλῶνες *plana spatia* vertit. v. 4. ἀρχομένων πνευμάτων *ventis impellentibus.* v. 5. προσπίπτει *antecedunt vel eveniunt.* v. 10. *et ea quae sunt ab aliis sunt manifestissima signa.* Videtur igitur legisse scriptum: καὶ τὰ ἀπὸ τούτων ἐστὶ σαφέστατα σημεῖα. — S. 4. v. 2. pro γεγένηνται dedit *fiunt.* deinde: *maccedes in mechine alepono et cleostratus in Tenedo ab ida, et faynis atheniensibus alicas bico ea quae sunt circa conversiones perspexerunt. a quo methon audiens uno indigente cōīl annum coordinavit. Erat autem phaynus quidam cohabitator atheniensibus, mechon autem atheniensis.* — S. 5. *ab animalibus et aliis communibus locis et signis passionibus quae sunt secundum habitationem.* Legit igitur scriptum auctius: ἀπό τε ζώων καὶ ἑτέρων κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων τῶν κατ᾽ οἰκίαν. unde fortasse licebit coniicere: ἀπό τε ζώων τῶν κατ᾽ οἰκίαν καὶ ἑτέρων τινῶν κοινῶν τόπων καὶ παθημάτων. v. 4. κυριώτατά ἐστι σημεῖα plenius vertit: *principalissima sunt signa.* v. 8. τετράδος φθίνοντος — ἱσταμένου *quadratura diminuta — stantem.*

P. 784. v. 2. ὁποίας ἂν ποιῶνται *quales fiunt.* igitur ὁποῖαι ἂν γίνωνται. — S. 7. v. 2. οἷα τις ἂν οὖν ᾖ κατάστασις τοῦ ἀέρος legit et vertit: *Qualis quaedam igitur fuerit constitutio aeris.* quam scripturam unice probo: nam particulam ἂν *utique* reddere solet. v. 3. *quamvis mutare*

debeat in conversionibus. v. 5. δεῖ οὕτως ἔχειν legit vertens *oportet sic se habere.* — S. 8. v. 4. et postea νουμηνίαν vertit *coniunctionem lunae cum sole.* — S. 9. v. 3. δείλη *declinatio.*

P. 785. v. 1. 2. et 3. usque ad Ὕδατος sectionis 10. omisit. v. 3. ὅταν δὲ legit, *quando vero.* v. 7. *si enim prius tertia die maxime significat supererubescere, et occidente minus quam oriente.* — S. 11. v. 3. ῥάβδοι *perpendicularis figura.* v. 4. μέγα σημεῖον legit, *magnum signum.* v. 5. *et si ex nubibus, aquae signum est.* Omisit ἔχῃ et rectius ὑδατικὸν scriptum legit. — S. 12. ἀνίσχουσα· ἀσθενέστερα δὲ ὁ μείς· — [πνευματώδη] σημαίνει τὸν ἀέρα. *ascendens vel oriens imbeciliora autem. Si autem fuerit rubea, significat mensem ventosum.* Omisit vocem μείς hic et paulo postea, et firmat πνευματώδη a Furlano insertum. — S. 13. v. 2. διάττοντες — διάττωσιν — ἢ ὕδωρ. *concurrentes — curunt et aqua.* v. 6. αὐγαὶ *radii.*

P. 786. v. 4. ὕδωρ σημαίνουσι πολὺ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Καὶ ἶρις legit, *aquam significant multam ut frequenter. Item iris circa lunam lucernam aut per lucernam apparens.* — S. 14. v. 1. μύκητες *favillae.* v. 4. σμικροὶ δὲ *et miliares.* v. 6. *et quando hyeme flamam impellit deficiens ante ampullas, aquae signum.* Omisit igitur vocabulum λύχνος a Furlano insertum. v. 8. *etsi resiliant radii in id ipsum.* Videtur ἐπὶ τὸ αὐτὸ scriptum legisse. Sequitur *et si tres scintillae superveniant.* Mira varietas, cui similis τρεῖς νύκτες est in Ald. Cam. Basil. — S. 15. v. 3. *et foinae balneare se, et ranae magis cantantes — et sarta visa quam vocant salamandram.* v. 9. ὁπλὴν λείξας. *bos anteriorem pedem mordens.* Num δήξας legit? v. 10. ἀνακύπτων *respiciens.* — S. 16. v. 1. κορυσσομένη *cornix super petram cantans.* v. 2. κολυμβῶσα *et vocans multotiens et volans.* Hinc alii videant si quid opis accedat ad locum vitiosum emendandum. v. 4. *Corvus permutans multos vane voces horum si velociter bis crocitaverit et superclamaverit et concutiat alas, aquam significat.* Videtur additum *vane* mutandum in *mane:* ita vero apparet, interpretem scriptum legisse μεταβάλλων ἕωθεν φωνάς. Post τινάξῃ autem recte addita τὰ πτερὰ legit et vertit. v. 9. *mutatur voce sicut aquae gravitas* vitiose scriptum puto; debebat esse *imitatur — aquae guttas.*

P. 787. v. 1. κολοιοὶ *monedulae — clament ut accipiter.* v. 3. φωνὴν ἴσχῃ καὶ ἐπιρροιβδῇ *vocem habuerit et super*

vociferaverit. — S. 17. v. 1. Καὶ ἐὰν ἱέραξ legit, *et si accipiter.* v. 2. εἴσω εἰσπετόμενος *et in terram volans.* Legit igitur: εἰς γῆν πετόμενος. Locus hic mihi dubiae scripturae videtur esse. Vulgatum εἴσω quo referatur, non apparet. v. 6. αἰξὶ καὶ βοσὶς *capris et bobus.* Igitur βουσὶ rectius scriptum legit. — S. 18. v. 1. *Et anas domestica subsistens ex penaculis quatiat pennas.* Videtur *pinnaculis* scripsisse, γεῖσα reddens. v. 6. verba ἢ πνεῦμα omisit. — S. 19. v. 1. σκίνος, *et opilus in domo habitans.* Legit igitur scriptum vel ὄπιλος vel σπῖλος: et *spilus* scripsit: deinceps οἰκῶν legisse videtur. v. 4. ἴουλοι *vermes quidam qui dicuntur centipedes multi in muero reptantes.* Voluit *muro* dare. v. 5. παρὰ γῆν. *delphin super mare natans et superelevans se et occidens frequenter.* Videtur scriptum legisse: ἐπὶ τῆς θαλάττης κολυμβῶν καὶ ἀναδυόμενος καὶ καταδυόμενος πυκνά. — S. 20. v. 2. ἐὰν ἐν τῷ κοίλῳ rectius scriptum vertit *si in concavitate.* v. 6. Καὶ ἐὰν — λὶψ πνεύσῃ *Si autem circa aequinoctium chorus flaverit.*

P. 788. s. 21. v. 3. verba ἄνεμον ἢ cum Edd. pr. omisit. v. 5. *et vespertinae similiter coruscationes autem undecunque fiant, aquae aut venti signum.* Legit igitur scriptum: καὶ αἱ ἑσπεριναὶ ὁμοίως (vel ὡσαύτως) ἀστραπαὶ δὲ, ἐὰν πανταχόθεν. Unde suspicor scribendum: Καὶ αἱ ἑσπεριναὶ δὲ ἀστραπαὶ ὡσαύτως· ἐὰν δὲ πανταχόθεν γένωνται et cetera. v. 7. *et si ab ea vertice montis ab austro flante ab austro coruscaverit.* Vertit igitur ἀκρωρείας vulgatum. v. 9. ζεφυρὸς ἀστράπτων. *et opacus coruscans desuper apud boream.* Legis igitur scriptum: ζοφώδης ἀστράπτων ἄνωθεν πρὸς βοῤῥᾶν· unde verum alii exquirant. v. 12. *et tempore fructus a borea coruscationes.* Legit igitur ἀστραπαὶ, non ἀστράπτων. — S. 22. v. 1. *Euboa quando offuscabitur, veniet aqua velociter.* Vertit igitur διαζοφωθῇ, non vulgatum διαχωσθῇ aut meum διαζωσθῇ. Pro μέσῃ verbum *veniet* reddidit. v. 3. ὅθεν ἂν προσίζῃ *unde autem residet.* v. 4. pro ἐπισημαίνει vertit *significat serenitatem,* igitur σημαίνει εὐδίαν. Pergit: *Si autem multum iridis fiant, aquam significant ut frequenter.* Legit igitur: ἐὰν δὲ πολλαὶ — σημαίνουσιν ὕδωρ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ. Plinius 18. c. 35. *arcus cum sunt duplices, pluvias nunciant; a pluvi s serenitatem non perinde certam.* Idem 2. c. 59. *nam ne pluvios quidem aut serenos dies cum fide portendunt.* Aratus v. 940. ἢ διδύμη ἔζωσε διὰ μέγαν οὐρανὸν ἶρις. v. 7. ὅταν ἐκ νεφέλης *inde ex nube.* v. 10.

παρήλιοι iride perpendiculares. v. 12. ἅλως ἅμα et halo similiter. igitur ἅλως ὁμοίως. Sequens διὰ ταχέων omisit, et deinceps posuit: *et halo magis aquosum et magis occidentales.* Omisit igitur αἱ μέλαιναι. Aratus versu 941. ἢ καί πού τις ἅλωα μελαινομένην ἔχει ἀστήρ. — S. 23. v. 2. pro ὄνοι habet *orti*, *circa quas est nubecula.* v. 4. *sive in cane pluat sive in arturo*, *ut frequenter iuxta equinoctium, aquam aut ventum.* Legit igitur scriptum: ἐὰν ἢ ἐπὶ κυνὶ — ἄνεμον. v. 6. *et volgare quod circa nubes dictum ventum. Quando autem mordent fortiter.* Vitiose haec scripta esse videntur. Debebat esse *circa muscas dictum verum.*

P. 789. v. 2. σπῖνος. *Prugani vociferantes — in occasu autem aquam.* — S. 24. v. 2. *inferius extremitates nubes auxerit alta et longa.* Scribe *alba.* Pro διαζώσῃ Camotiana διασώζῃ habet: aliud verbum reddidit interpres, nisi *cinxerit* scripsit. Sequitur *aqua fit ut frequenter.* Firmat igitur correctionem ὡς τὰ πολλά. Vide Addenda p. 601. v. 4. post Αἰγίνῃ copulam καὶ recte omisit. v. 6. *Si autem aquae ut frequenter fiant hyemales, ver ut frequenter fit siccum.* Bis igitur ὡς τὰ πολλὰ scriptum legit. v. 9. pro χιόνες *nubes* vertit, nisi *nives* scripsit, et pro εὐστηρία *prosperitas fit vel serenitas* reddidit, igitur εὐστηρία ἢ εὐδία γίνεται. — S. 25. v. 1. ἐν ἀστράσι *cum stella lucente grande supervideatur, grandinem significat.* v. 4. πολλοὶ non reddidit, sed *insunt* posuit, quod cum *milium, parvum splendidum* non coit, igitur vitiosum est. Deinde verum γευομένοις expressit. Ceterum λαμπροῖ vel λαμπροῖς expressit. v. 10. 11. *quando coiverint oves — longe significat.*

AD CAPVT II.

S. 1. v. 1. et 2. Initium usque ad Ἀνατέλλων omisit. v. 3. *et non scintillans.*

P. 790. v. 2. τούτου δὲ μέσου ὄντος κατ' ὀρθὸν legit vertens *hoc autem medio existente secundum rectum.* Neutra scriptura vera est, propior tamen verae haec quam vulgata. — S. 2. v. 3. Ἐὰν δὲ ὁ μεὶς legit sine καί. *Si autem luna borea existente.* v. 6. βόρειος ὁ μεὶς *borealis est mensis: quando autem deorsum, australis.* Verba ἢ ἄνω omittit, et deinceps ὅταν δὲ κάτωθεν legit, omisso articulo ἡ. v. 8. καὶ καλῶς omissa negatione legit, *et si bene inclinata.* v. 10. ζοφώδης. *Si autem opaca existens calidum aut*

ventum. Magna differentia! An huc pertinet Plinius 18. c. 35. *luna plenilunio si per dimidium pura erit, dies serenos significabit: si rutila, ventos, nigrescens imbres?* — S. 3. αἴθυιαι. *follatae et anates quatientes alas.* v. 4. κέπφοι. *Aves pilemus clamantes aut venti mutationem significant aut aquam pluvialem.* Omisit igitur plura media verba: nec apparet, *pilemus* κέπφοι an στρουθοὶ reddant. — S. 4. v. 3. ἄμπωτις *siphones*, πλημμύρα *inundatio.* Verba sequentia v. 4. 5. et 6. Ἐὰν μὲν γὰρ — μεταβάλλει hoc loco omisit. Versu 8. et 9. altero membro omisso, alterum vertit: *et littora clamantia ventosum: et si e borealibus syphones veniant, in australem mutant: et si ex australibus, in borealem mutant.*

P. 791. s. 5. ἀπὸ τριῶν cum Edd. vertit *a tribus tempestuosis.* v. 3. ξηραίνεται — ὑγραίνεται vertit. v. 4. τι τῶν κεκολλημένων. *sonat articulorum*, quasi τῶν ἄρθρων scriptum legerit. v. 6. πόδες οἰδῶσι. *si pedes sudaverint.* igitur ἰδίων scriptum legit. v. 7. καὶ ἐκνεφίου. *et nebulae.* Sequentia verba καὶ ἀδαξῶν τὸν δεξιὸν omisit. — S. 6. *Si autem mons ante sonet, ventum significat.* Igitur non πρὸς βοῤῥᾶ, quod sensum perfectum non habet, sed προβοᾷ aut simile verbum reddidit. Non dubito, idem signum dicere Aratum versu 180. κορυφαί τε βοώμεναι οὔρεος ἄκραι, ubi Scholia habent: ὅταν αἱ ἀκρώρειαι τῶν ὀρῶν βοὴν ἀποτελῶσιν. An fuit ἐὰν ὄρος πρὸς τῇ κορυφῇ βοᾷ? Vestigium veri tenemus. v. 6. vocem βόρειον a Furlano insertam reddidit interpres. Cf. Addenda ad Fr. de Ventis p. 599. — Versu 10. ἐπὶ νεφελῶν — ἀνατέλλωνται legit et vertit *in nubibus undecunque oriuntur, inde ventus.* v. 11. κοιλάδες legit *concavae nubes* vertens. — S. 7. v. 3. θέρους ὅταν cum Edd. vertit.

P. 792. v. 3. *vere autem minus si eadem signa sint et hyeme.* Legit igitur: ἧττον, ἐὰν ταὐτὰ σημεῖα ᾖ καὶ χειμῶνος. — S. 8. v. 2. ἐὰν ἕωθεν ἀστράπτῃ legit et vertit *si autem ab oriente coruscat, consuevit cessare citius.* Postremum male! Priorem scripturam probo. v. 7. *Venti autem incipiunt scilicet cum sole et oriente luna.* Unde *scilicet*? Num δηλονότι reddidit? v. 8. *Si autem oriente sole et luna cessant, distenduntur venti, luna autem diminuta fiunt magis venti.* Legit igitur: Ἐὰν ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου καὶ σελήνης παύηται, ἐπιτείνει. Sed in Addendis p. 602. negationem ante παύηται inseri debere docui. Novum est membrum *luna autem diminuta fiunt magis*

venti. Graece dixeris φθινούσης δὲ τῆς σελήνης μᾶλλον γίνεται πνεύματα. — S. 9. v. 1. ἐτησίαι. *boreae temporales.* v. 5. μηκύνηται. *non movetur.* igitur μὴ κινῆται legit. Vulgatum πρὸς κορυφῆς *a vertice* vertit. Sequitur *nisi ventus flaverit.* Sed falso: scribendum *unde v. f.* v. 9. καὶ ἐκ τοῦ ὄπισθεν legit vertens *et a posteriori flant.* Deinceps pro Hymetto, quem Furlanus supplevit, interpres *Athum* nominavit. Scribe igitur Ἄθως μέσος. v. 11. μετὰ πάχνην *post pluviam boreas consuevit flare.* De austro res liquida est. De borea staturendum cum Aristotele Probl. 26, 48. ubi est: διὰ τί ἐπὶ μὲν τῷ νότῳ ταχὺς ὁ βορέας, ἐπὶ δὲ τούτῳ ὁ νότος οὐ ταχὺς ἐπιπίπτει; v. 12. Μύκητες ἐπὶ λύχνου *favillae ex lucerna.* — S. 10. v. 4. ἐπιπίπτουσι *cadunt.* deinceps nominantur *aquilo, boreas.* v. 6. ἀλλὰ καθ' ἑαυτὰ καταμαραίνθῶσι legit vertens *sed secundum se cessaverint.* — S. 11. καικίας καὶ λίψ *chorus et circius.* ἀπαρκτίας *qui est ab arcto. et boreas et argestes. Nivosi autem boreas et qui ab arcto.* v. 6. *hi quidem a pelago veniunt, hi quidem a terra.* sed scribendum bis *quibus.* v. 7. *Movent autem nubes et trahunt: et alii quidem venti a se nubes impellunt, eurus autem solus flans ad se trahit nubes.* Omisit igitur nomina duorum ventorum caeciae et libis, sed recte μόνος, non μένον vertit. v. 10. *Leve autem maxime aquilo et zephyrus et reliquorum boreas. Nebulosi autem maxime boreas et circius. Fiunt autem nubes.* — S. 12. v. 4. *Coruscationes autem circius et argestes. Si in mari papi fiunt multi, qui fiunt a spumis.* Voluit *spinis* dare. v. 9. ὁμοίως omisit, recte.

AD CAPVT III.

S. 1. initium Χειμῶνος δὲ ταῦτα omisit. v. 2. *et si quasi dividatur accidens.* An legit κἂν πως μεριαθῇ? Sequitur *infra dies finiuntur.* Credo fuisse *ita dies.* —

P. 794. v. 1. οἷον *ita si tertia pars assumatur aut mediae.* Male scriptum ἀπολήφθείη legit. Pergit: *Luna si recta fuerit usque ad quadraturam et si non circularis.* Igitur μὴ εὔκυκλος legit. v. 4. Γέρανοι *Starnes si mane volaverint.* An voluit *Sturni?* v. 6. verum ὑποστραφῶσι vertit *si revertantur.* — S. 2. v. 1. *Anseres volantes clamantes.* Legit igitur auctius χῆνες πετόμενοι βοῶντες, sed omisit sequens μᾶλλον, deinceps ἢ περὶ σῖτον legit, quod probo. v. 3. *Pingiones et passer volantes mane.* Supra

fuit *Prugani.* Sequitur infra *pinzionns.* Legit autem ἡ στρουθός. v. 4. Ὀρχίλος. *Vespertilio quasi intrans et occultans se foraminibus, — et cuteus similiter.* — S. 3. v. 3. σπίνος. *et si pinzionus in domo habitans clamans.* v. 6. χειμῶνος χειμέριον. *tempestatis signum.* Igitur χειμῶνος σημεῖον. Vulgatam non intelligo, nisi χειμῶνος e margine irrepsit. v. 6. κολοιοὶ *cornices ex austro volantes tempestuosae.* *Tota mortua scilicet in portum veniens; et pulmones marini.* Pluribus omissis scripturam plane diversam reddidit. v. 9. φωνὴ — πολύπλοκον ἔχουσα. recte meorum Coray in ἠχοῦσα mutandum censuit. Addit tamen suspicionem, olim animalium marinorum nomina posita hic fuisse, atque ita locum cum lacunae signo scribit: Φώκη ἐν λιμένι ἀποψοφοῦσα καὶ πολύποδες * * ἔχουσα, χειμέριον.

P. 795. s. 4. v. 4. ὄνος ὦτα κρούων *asinus quatiens aures.* — S. 5. v. 1. et 2. omisit pergens *Terrae viscera multa visa.* v. 4. *et si ignis non permittit se videri, tempestuosum.* Vulgatum πυρῶν μὴ θέλῃ σκέψασθαι correxit Furlanus. Interpres μὴ ἐφίῃ σκέψασθαι scriptum legisse videtur. v. 7. ἡσυχαῖος καιόμενος, *lucerna serenitate quieta ad interesse tempestatem significat, et si nigrae flammae itantur, tempestuosae: et si tempestate existente favillae nigrae superfluant, tempestatem significant.* Videtur igitur additum legisse: καὶ ἐὰν μέλαιναι φλόγες ἀπαΐσσωσι, vel simile verbum, quod *urantur* reddidit. Ita enim scribendum censeo. — S. 6. v. 4. Verba Ἐπὶ Πλειάδι usque ad v. 10. Ἄθως omisit. v. 13. παρατεταμένον καὶ τιλλόμενον *distenda et divulsa.*

P. 796. v. 1. παρὰ τὸ εἰκὸς *prope decens.* Scripserat *praeter decens.* v. 6. *Si autem erubigo fiat moderata ut in pluribus fit fructuum tempus et autumnus suffocabilis et non ventosus.* Vertit igitur πνιγῶδες εὐαερία, deinceps rectius ὡς τὰ πολλὰ scriptum legit, sed sequentia plura omisit. — S. 8. v. 2. πρῖνοι *Pruni*, nisi *Prini* scripsit. v. 5. *profunda maris iam turbatum mare inundationibus, circumstantes autem extremitates montis stat nubes quae tempestatem ostendit.* v. 8. *et si colorabuntur quasi pelliculas albas, tempestuosum.* Suspicor, eum scriptum legisse: ἐὰν ὁμοιοχροήσῃ ὥσπερ ὑμένες λευκοί. Retulit haec interpres ad vertices montium: quam interpretationem secutus existimo, vulgatam scripturam, ad κορυφὴν ὄρους relatam, satis bene habere, modo duce interprete scribas καὶ ἐὰν ὁμόχροος ᾖ ὑμένι λευκῷ, *et si vertex montis colorem membranae tenuis induerit,*

colore m. tenuis infectus fuerit. — S. 9. v. 1. Verba ὁ ἥλιος omisit quoque interpres. Pro χειμέριος δίεισι posuit *dies tempestuosa erit.* An hoc etiam signum ad verticem montis referendum est, ita ut supplemento Furliano non opus sit? v. 6. ἀλλ' αὐτοῦ. *sed in eodem in serenitate volant.* v. 8. post σημαίνει vulgatam scripturam et distinctionem verborum reddidit. τὰ ἔργα vertit *laborata id est culta venit aut in terra et tempestatis tempus non sit, tempestatem confestim significat.* Vides, locum vitiosum in vulgata scriptura longe diversum lectum fuisse ab interprete. Suspicor, in eius libro fuisse: πρὸς τὰ ἔργα ἔρχηται ἢ ἐν γῇ καὶ χειμῶνος ὥρα μὴ ᾖ, χειμῶνα etc. Potius tamen verba versionis vitiata esse censeo et scribendae *culta venit aut intrat, et t. tempus non sit;* ut graece scriptum fuerit: πρὸς τὰ ἔργα ὁρμᾷ ἢ εἰσίῃ χειμῶνος ὥρᾳ, aut καὶ χειμῶνος ὥρα οὐκ ᾖ, χειμῶνα σ. εὐθύς. Videant acutiores! — S. 10. v. 3. σφῆκες, *raffani, et omnino silvestres bestiae si ad laborata descenderint, boreale et tempestatis magni signum.* Transiliit iterum plura interiecta verba.

P. 797. v. 2. Verba Τῆς Πάρνηθος usque ad v. 5. σημεῖον omisit. Sequitur: *Quando praefocatio fit ut multum ut frequenter retribuitur* (s. 11.) *et fit hyems fortis.* Confirmat igitur partem saltem emendationis in Addendis p. 663. propositae, ὡς τὰ πολλὰ ἀνταποδίδωσι. Praeterea scriptum legisse videtur πνίγη γένηται ὡς ἰσχυρά vel πνῖγος γένηται πολύ. Quid si vitiosam versionis scripturam esse statuam, et scriptum fuisse coniiciam *Quando praefocatio fit autumni vel autumnalis?* Tunc graeca scribenda sunt Ὅταν πνίγη γένηται μετοπώρου. v. 8. κοίλοις *vallibus.* v. 6. vocem ἔαρ non legit, nisi *ver* post *vehementer* excidit. — S. 12. πρῖνοι *pruni.* v. 2. verba ὡς μὲν τὰ πολλὰ omisit. v. 4. φασὶ γίνεσθαι *ostendit fieri.* Sequentia omnia usque ad Capitis sequentis verba Ἥλιος μὲν omisit.

AD CAPUT IV.

S. 1. v. 5. ἐὰν μὴ — δεδυκὼς ᾖ — οὕτω δὲ ἄδηλον, *ut prioribus diebus in non puro occidens fuerit ex serenitatibus. Ista autem in manifestum.* Scribo *Ita autem.* P. 798. v. 2. ὠχρὸς *croceus.* — S. 2. v. 1. μεὶς *luna si tertia existens.* v. 2. πηχθῇ καὶ μαρανθῇ *constituatur et pereat.* Scriptum fuisse puto *pereat.* v. 5. ἐρυθροὶ *vae nubes,* v. 9. *et quando nubes apud mare ipsum prope agunt, sere-*

num est. v. 11. *serenitas ut frequenter dicto die.* ὑαιξ-ρaία igitur aliter scriptum legit. — S. 3. v. 1. ὁμίχλη *nebula fiant.* v. 3. *reflectuntur vel non revertuntur.* v. 4. *nisi utique volantes prius serenitatem viderint.* v. 7. Θαλαττία δὲ γλαὺξ *marina autem serenita cantans.* Igitur vitiosum γλαὺξ aliter scriptum legit. De nomine *serenita* videant alii. v. 9. ἐὰν κράξῃ τις legit et vertit *et si quis clamaverit cum hoc multotiens clamabit, serenus.* — S. 4. v. 2. καὶ κορώνη ἕωθεν εὐθὺς ἐὰν κράξῃ τρὶς, εὐδίαν σημαίνει. Ita scribe auctore interprete, qui vertit: *Et cornix mane si clamaverit serenitatem significat, et in vespera tempestatem quiete cantans.* Ita demum apparet, unde vitiosum ὄθεν ortum sit: vero autem ἕωθεν respondet sequens ἑσπέρας. Voculam τρὶς interpres omisit. v. 4. ὄρχιλος *vespertilio ex foramine volans et ex domo exterius serenitatem significat.* Omisit igitur verba vitiosa καὶ ἐξ ὀρκίων Edd. pr. v. 6. *et si tempestate existente a borea splendor fiat ab austro, si opposita fuerit tumorosa, ut frequenter in serenitatem significat mutationem.* Hinc non difficulter loci vitia aperta corrigo scribens: Καὶ ἐὰν χειμῶνος βορεύοντος βοῤῥάθεν ὑπόλαμψις γένηται, νοτόθεν δὲ ἐναντία τεταγμένη ἡ νεφέλη ὀγκώδης. Nunc demum sensus fit manifestus et bonus, et apparet origo scripturae antiquae πεφαγμένη. Vocabulum ὑπόλαμψις est etiam in Hippocrate. Verbum autem βορεύοντος Coray mutandum in βορείου ὄντος censuit.

P. 799. s. 5. v. 2. ἀποτελοῦσι τὸ σημεῖον *ostendunt signum.* v. 3. ἰσχίον *ancham.* v. 9. λαμπρὰ γραμμὴ rectius scriptum vertit *et si in circulo mucilaginem circumscribat splendida lumina.* Fuit enim sine dubio *linea* scriptum ab interprete. — S. 6. v. 1. *Bracones autem habet tres partes, et primus primae signum, secundus secundae, tertius tertiae, et quicunque horum inclinat se optime et fiat fortassis, ita se habebit et arator quae est secundum hoc.* Vides ab initio verba aliquot omissa incuria exscribentium: sequentia enim referuntur ad omissa. Praeterea scripserat *fortissimus* (ἁδρότατος) et *aratio quae est.* — S. 7. v. 1. καὶ τοιάδε *et huiusmodi talia.* v. 4. τὰ ἄνευ ὕδατος *et quae sunt aquae arentis dissolvantur, ver significat gravedinem futuram.* Igitur τὰ ὄντα ὕδατα scriptum legisse videtur. Vulgata Furlano debetur, sensu idoneo carens. Ceterum *grandinem* scripsit interpres. v. 7. πνεύματα καὶ ἀνέμους simpliciter vertit *ventos significat innominem utriusque martis.* Num scripsit *nominatis?*

Nondum locum intelligo. Vide tamen Addenda p. 603. Tomi II. v. 9. ἅμα μηνοειδεῖ τῇ σελήνῃ, *luna pariter existente ubi nocula acciderit, ipsae quidem ventos significant in id tempus*, ubi scripsit auctor *existente nebulae accident.* v. 11. ἀμφικύρτου *gibbosa existente luna.*

P. 800. s. 8. v. 2. τὰ προειρημένα σημαίνουσι rectius scriptum vertit *praedicta significant.* v. 3. Vulgatum Τοῖς δ' ἄστροις reddidit. Concluditur versio in paginae 21. initio his verbis: *Explicit liber de signis aquarum et ventorum et tempestatum Aristotelis.*

Habes, lector, spicilegium variarum lectionum atque emendationum non contemnendum, quo spero equidem me veterem interpretem apud te in gratia collocaturum esse, quam ille a seculo suo inire non potuit, quo paucissimi ultra eius ingenium et doctrinam sapiebant. Itaque qui graeca callebant, interpretationem eius contemnebant; quicunque vero ignorabant, nihil in versionibus istis intelligebant.

AD FRAGMENTVM VII. DE LASSITVDINE.

P. 800. v. 2. Ἐπίγονος A. Q. v. 5. Coniicio fuisse: καὶ ἁπλῶς ὁ πόνος τοῦ αὐτοῦ οὗπερ καὶ ὁ κόπος. v. 8. κόπος ἔνι A. Voss. ἔνιαι Cam. deinceps φύσιν· ὁ δὲ τόπος A.

P. 801. v. 4. διαθέντος A. — S. 3. v. 2. καλυπτόμενα A. v. 13. πάγῃ τις A. — S. 4. v. 5. τὴν τρίψιν A. margo πέψιν.

P. 802. s. 6. v. 1. γὰρ πᾶσα A. v. 8. μαλ' ὀξέως A. margo μαλάξεως. v. 9. καὶ πλείω πότον A. v. 12. οὐχ ἅπασι οὐδὲ A. v. 13. τοιαῦτα τῶν πατρίων A. margo θεραπειῶν. — S. 7. v. 5. συντομίαν A. v. 6. κοπηρότερον δὲ το τοιοῦτο καὶ δόξειεν A. v. 9. καὶ ταῦτα A. — S. 8. v. 2. ἀπίεστα A.

P. 803. v. 1. χρόνῳ ποιεῖν ὑποκείμενον A. cum Edd. v. 2. τινὰ δὲ πιεστὰ A. — S. 9. v. 4. καὶ μείζω ποιεῖ τὸν τόπον A. — S. 10. v. 2. 3. συνεχεστέρως — συμφυεστέρως A. v. 4. ἐνδοτέρω τοῦ τόπου A. v. 11. βουβῶνες cum Furlano aut verbum Hippocraticum βουβωνοῦνται scribendum censuit Coray.

P. 804. s. 12. v. 3. καὶ ὁμαλῆς A. superscripto μάλιστα. v. 4. τοῦτο μάλιστα A. v. 14. διὰ τὸ (superscripto τοῦτο) ἀπομαραίνεται A. — S. 13. v. 2. διογένης A. ridicule cum

Cam. v. 6. ἀρτῆρας A. v. 10. βέλος pro βάρος A. — S. 14. v. 5. μᾶλλον ἐν omisso οἱ A. v. 6. ὁμαλοῖσι A. v. 8. ταὐτῷ.

P. 805. s. 15. v. 2. ὁμαλοῖσι A.

P. 806. v. 4. ἡδονησιτία A. cum Edd. — S. 18. v. 3. τὸ δὲ σκληρὸν im margine habet A. μὲν post ἰσχυρότερον omisit A. deinceps ἀπαθέστερον τὸ σκληρὸν οἷον πρὸς A. In hac varietate nihil verae scripturae reperiri a me potuit.

AD FRAGMENTVM IX. DE SVDORIBVS.

Initio statim Codices A. Q. verba Ὁ ἱδρὼς omittunt et lacunam literarum 10 habent. v. 4. καταψυχόμενον A. Q. Voss. deinceps ἐν ἄλλ. λόγοις A. Q. v. 6. νῦν δὲ πειρατέον A. Q. Voss. — S. 2. v. 2. ἐκκρίνεται πρὸς φύσιν. — S. 3. v. 1. ἁλμυρὸς δὲ ὅτι omittunt A. Q. sed ὅτι solus Q. — S. 4. v. 3. οὐκ ἂν τοῦ ἀλυσίου ἡ ἔκκρισις εἴη A. — S. 5. v. 5. κακωδίας· ἅπτονται γὰρ ταῦτα, ὡς γένη λαβεῖν, ἄπειψις A. γένη — ἄπειψις quoque Cam. — S. 6. v. 3. 4. κρατήσει pro κράσει A. Voss. v. 5. βορῆς pro βαρεῖς A. v. 8. τῶνδε θεραπευτῶν A.

P. 813. s. 7. v. 2. ἀλλ' ἡ βαρύτης τοῦ χρώματος, haec verba habet A. cum Edd. omnibus, omissa a Furlano, in quibus Coray latere putabat scripturam hanc: ἀλλ' ἡ βραχύτης τοῦ περιττώματος. v. 5. τῶν πρεσβυτέρων ἡγνῶν A. pro ἧττον. in quo verbum aliquod latere videtur, quod certe ad sequens membrum desideratur. — S. 8. v. 4. post πρεσβυτέρων A. habet lacunam literarum 9 capacem. deinceps v. 6. εὔπνους. v. 7. οὐδὲ περιττωματικὴ recte scribi voluit Coray. deinceps ὑπνοῦν pro εὔπνουν A. — S. 9. v. 1. λογισμος pro ἄοσμος A. v. 2. τά τ' ἐκ τοῦ σώματος. — S. 13. v. 5. ἱδρῶτος εἴπερ εὖ· ὅτε παχαία A. Voss.

P. 815. v. 5. πειρῶνται, καὶ δεῖν — ἀντισπῶντας καὶ ἀντικαθιστάντας A. cum Vossiano. — S. 15. v. 5. ἀλλὰ τὰ δι' αὐτῶν A. cum Edd. v. 6. διακρινόμενα A. Voss. Edd. v. 7. θερμότητα A. v. 13. ἐπὶ τοὺς μει... A. cum Edd. — S. 16. v. 2. verum ἐὰν et v. 6. κνησμώδει firmat A.

P. 816. v. 2. πυριάσει χλιαρῇ cum Grangerio praeferebat Coray. — S. 17. v. 6. ἃς Ἀντιφάνης A. Voss. Camot. — S. 18. v. 3. καθάπερ θερμὰ A. Voss. Edd. v. 7. κεκλιμένους ἔχον A. Voss. — S. 19. v. 7. ὑπάρχειν. ἀλλα δὲ καὶ A. cum Edd.

P. 817. s. 21. ὑπεναντίον ἢ γυμναζόμενοι A. ἢ οἱ γυμν. Cam. v. 6. τῶν ἀνὰ τὰ σώματα A. cum Voss. et Edd. — S. 22. v. 6. πεπηγμένην A.

P. 818. s. 25. v. 1. καὶ .. ἰδοὺ πονοῦντες A. solus. v. 3. οὐδὲ συγγεγονότες οὐδὲ κατέχοντες A. cum Voss. Edd. v. 4. ὅταν ὦσι A. cum iisdem. Mihi non dubium est, fuisse scriptum initio: καὶ διότι οὐχ οἱ πονοῦντες — ἐν τούτοις ἡ αἰτία. v. 13. διΐῃ A. pro διΐει. v. 15. ὥστ' εἰ καὶ A. — S. 26. v. 4. πλήρους δύσις A. Voss.

P. 819. s. 28. v. 2. ἰδίσειεν A. solus pro ἰδρώσειεν, recte! v. 3. πολὺ ὕδωρ cum Voss. Edd. A. v. 4. μᾶλλον δὲ A. v. 6. σήματος A. σήμματος Camot. — S. 29. v. 4. post κωλύει solus A. supplementum habet hoc: ποιεῖ μὲν γὰρ οἷον ..... μὸν αὐτὸς αὐτῷ· παυσαμένου δὲ καὶ στάντος ἀμφότερα λέγει, καὶ οὐδὲν κωλύει· τὰ δ' ὑπὸ et cetera. Causam omissionis vides ὁμοιοτέλευτον. Quid in lacuna fuerit, difficile est ad divinandum: nec simile quid est in problemate Aristotelico 2, 24. Coniicio tamen, ἐμφραγμὸν vel ἀποφραγμὸν vel simile verbum in reliquiis latere. — S. 31. v. 2. διαπαλαίοντες τῷ τρέχειν A. Q. Voss. Edd. v. 3. ὅταν θροίζεται διαπαυόμενον A. Voss. — S. 32. v. 2. θερμότης καὶ ἡ πρὸ τῆς πλείων A. v. 5. ἂν βάλλων ὅτι οὐδὲ πόνος A. — S. 33. v. 1. μάλιστ' ἰδρῶσιν A. v. 3. ὑγρὰ κόμαι ηταδε ○ μονότητος .... A.

P. 820. s. 34. v. 2. εἰς τὴν ... φαλήν· ὅτι A. v. 6. πνεῦμα οὕτω κατέχουσι τὸ ἐγγυτάτῳ A. v. 8. μᾶλλον ἰδροῦσι τοῦ ἔχοντες μάλιστα τὸ πνεῦμα· μάλιστα κατέχουσιν· εἶναι A. Voss. v. 9. τριβομένων συμπονούμενοι ἄλλων· ὅταν A. cum Voss. et Edd.

P. 821. s. 38. v. 5. post verba καὶ ἔξω γινόμενον Codex A., qui in ceteris locis cum Vossiano consentit, supplementum alterum habet, his verbis conceptum: ἰδρώτων τὸ ψυχθὲν καὶ ὑγρὸν γενόμενον προσπεσὸν et cetera. Unde fortasse breviore via et oratione locum lacunosum redintegrare licebit ita: γινόμενον ἰδρώς, τὸ δ' ἔσω ψυχθὲν καὶ ὑγρὸν γενόμενον, καὶ προσπεσὸν τῷ ἀναπνευστικῷ. — S. 39. v. 10. συνεσταλμένας — διαπνέονται A. Q. — S. 40. v. 2. ἔτι καὶ ὑγρότατα A. Q.

Duobus igitur supplementis nos beavit Codex Vaticanus A. quorum prius aliunde ducere non licuit, alterum e problemate Aristotelis, mutatis tamen verbis aliquot, derivatum fuit.

AD FRAGMENTVM XII. DE PISCIBVS IN SICCO DEGENTIBVS.

P. 825. In inscriptione A. Q. omittunt verba cetera omnia praeter duo prima Περὶ ἰχθύων. — S. 1. v. 2. δοκεῖ οἷον, γὰρ Camot. v. 3. τὰ μὲν δεχόμενα τὸν ἀέρα μᾶλλον Cam. τὰ μὴ A. Q. Voss. v. 5. δ' εἴπερ Camot. v. 6. ἐξωκεέτου Cam. A. Q. v. 9. διαγωγῇ A. Q. cum Voss. v. 10. ἡ μῦς A. Q. Voss. v. 15. ἀναφύσαντα Q. Cam. v. 17. ἄτοπος δ' ἂν τοῖς A. Q. — S. 2. v. 7. μαξίναις A. Q.

P. 826. v. 2. στρογγύλαις A. Q. Voss. Cam. Ald. Bas. v. 4. καὶ post νέμεσθαι omittunt A. Q. v. 10. κωβιῷ Edd. omnes, ut s. 8. deinceps ὥσπερ καὶ οἱ ἄλλοι A. Q. auctius habent. v. 11. Ὅτι δὲ οὐ Camot. v. 12. βαδίζουσιν Cam. — S. 3. v. 3. φύκος Camot. v. 4. διαγίνεται scribendum videtur. v. 6. ἀλλοῖοι δ', ὥς φασι Cam. A. Q. Ald. Bas. v. 15. ἢ ὅτε μὲν Cam.

P. 827. v. 2. post θάλατταν lacunam 4 literarum capacem habet A. cum Camot. v. 3. καρκῖνοι Cam. Post τοιαῦτα A. lacunam 7 literarum habet. v. 8. δέχεται Cam. A. — S. 5. v. 7. ἀναπνέοντες A. superscripto ἀναπλ. — S. 6. v. 3. τὰ δ' ἐκ τῶν A. v. 8. ἧττω ἀεὶ Camot.

P. 828. s. 7. v. 1. καθάπερ γὰρ καὶ περὶ Ἡράκλειαν A. Unde pro τῶν copula est substituenda. v. 8. τῷ ἰκμάδι καθάπερ ἂν ἐνταριχευομένους Camot. v. 10. φωλέναις διαρκοῦντας ὅταν διανασκάπτωνται A. φολέναις — διαρκοῦντες Voss. — S. 8. v. 2. Πόντῳ, ὅθεν Cam. — S. 9. v. 2. ἐγχέλυς Camot. v. 5. ἀπομορφοῦνται. v. 7. αἱ ὄφεις, et v. 8. φολοῦντα A. v. 10. διαδομένην Cam. v. 11. verum μέγεθός γε firmat A.

P. 829. s. 10. v. 2. ὑπάρχειν Cam. v. 7. δεομένου διὸ καὶ ἡ ἔγχυσις A. δεομένου· διὸ καὶ ἄγχυσις Camot. v. 9. καὶ ἅμα εἰ τοῖς γε A. — S. 11. v. 3. τοὺς ὀρεκτοὺς ἰχθῦς A. sed superscr. ὀρυκτούς. deinceps ὀρύγεσθαι A. v. 8. λοιπὸν γὰρ δι' αὐτομάτους A. v. 10. πρὸς ἀλλήλας A. v. 15. εἴτε διανοεῖν Cam. εἴτε διανάειν A. διαναναεῖν Voss. Unde scripturam διανάειν, transfluere, perfluere, lucramur. Nempe repetendum θετέον τοῦτο.

P. 830. v. 2. ἀφιέμενον Cam. ἀφιέμενοι A. v. 4. φύσεις Cam. καθάπερ καὶ τοὺς A. Cam. v. 5. ἐν ante ποταμοῖς omittit Cam. v. 6. ὅσα γε Cam. v. 10. ὁρατοὺς —

ἁπλοῖς A. *ἁπλοῖς* Cam. quoque. v. 11. *τοῖς δὲ ὡς* Camot. v. 13. *ἐρέθη* Camot. et Furl.

AD CHARACTERES ETHICOS XIX.

P. 838. Polyclem initio Prooemii appellatum alibi Periclem nominari monet Censura Coraii. Ipse vero vir doctissimus Proclem appellatum maluit, discipulum Theophrasti, cuius patri Pythias, Aristotelis filia, secundis nuptiis iuncta fuit, e quo filios duos Proclem et Demaratum genuit, teste Sexto Empirico p. 271.

P. 841. Cap. 2. s. 3. v. 3. mecum *ἐπεὶ παύσαιτο* praefert Coray.

P. 842. Cap. 3. s. 2. v. 4. *καὶ ὅτι ἀγρὸν εἰς νέωτα γεωργήσαι* cum Casaubono maluit Coray.

P. 845. Cap. 6. s. 2. v. 2. *πίθηκον* conicit Coray fuisse *κερκοπίθηκον*, *Guenon* vel *Mones* Gallis, cum *τίτυρος* significet simiam brevis caudae, Gallis *Magot*. Deinde suspicatur, *τίτυρον* esse avem Phasianam, quam Pamphilus Athenaei p. 387. *τατύραν* vocari ait. Hesychius: *Τατύρας*, *ὁ φασιανὸς ὄρνις*. Idem: *Τιτύρας, ὄρνις ποιός. Τίτυρος — ὄρνις*. Incidit igitur in eandem coniecturam cum cive suo Darmare.

P. 846. Cap. 7. s. 2. v. 5. Improbata Hottingeri coniectura, Coray posuit exemplum perditi hominis morum ex oratione Dinarchi contra Aristogitonem p. 77. *ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ πλείω χρόνον ἢ ἔξω διατέτριφε*. et p. 80. *ὁ χρηστὸς οὗτος περιεῖδε τὸν αὑτοῦ πατέρα καὶ ζῶντα τῶν ἀναγκαίων σπανίζοντα καὶ τελευτήσαντα οὐ τυχόντα τῶν νομίμων*. — S. 3. v. 8. *ἐργώδεις* interpretatur Coray e Xenophonte *ἐργώδεις φυλάξασθαι*, sed *εὔλυτον* mutatum vult in *ἔκλυτον*, quod *ἀχαλίνωτον* interpretatur.

P. 848. Cap. 9. s. 1. v. 7. Praefert Coray vulgatam distinctionem et scripturam *καὶ μὴν ἀγαθά ἐστι τὰ λεγόμενα*, et comparat locum Platonicum e Protagora p. 310. *Μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; Οὐδέν γ', ἦ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθά γε. Εὖ ἂν λέγοις, ἦν δ' ἐγώ.* ubi scribi vult *Οὐκ ἂν λέγοις;* Aliter Heindorfius noster p. 461. Ego tamen in utroque loco Coraio assentior.

P. 850. Cap. 10. s. 3. extrema coniecit Coray: *καὶ εἰπεῖν, ὅτι κέλονται, ἐπειπὼν κἀκεῖνο, Οὐδεμία σοι χάρις.* Invitus verbum *ἀπιὼν* omitto; sed lubens *κἀκεῖνο* accipio.

P. 854. Cap. 13. s. 7. *ἀποθεῖναι τῶν παρ' ἑαυτοῦ διδό-*

μένων ξύλων scribit Coray pro ὑποθεῖσαι, comparans capitis 24. s. 2. v. 3. τὰ δ' ἑαυτοῦ ἀποτιθέναι.

P. 856. Cap. 15. s. 3. extrema Καὶ ὀμνύναι μέλλων — καὶ πρότερον πολλάκις ὀμώμορα. Hanc notam περιέργῳ non convenire cum Hottingero agnoscit Coray, potius ἀναισχύντῳ accommodatam demonstrans loco Menandri comparato apud Priscianum XVIII. p. 1192. Ὀμνύω σοι τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν, φιλτάτη, ὀμωμοκὼς καὶ πρότερον ἤδη πολλάκις, ubi ψευδολόγος inductus in scenam loquitur.

P. 857. Cap. 17. s. 1. v. 7. Reiskii coniecturae a me receptae ὅτι οὐκ ἂν γεύοιτο διδομένων ipse praefert hanc: οὐκ ἄν γ' ἕλοιτο διδόμενα, atque obiter monet, Atticis dici δεῖπνον et σῖτον αἱρεῖσθαι.

P. 858. Cap. 18. Monet Coray contra Hottingerum, vocem δεισιδαιμονία in deteriorem partem accipi coepisse iam Menandri tempore, idque testatum facere fragmenta e dramate eius Δεισιδαίμων inscripto servata a Clemente Alexandrino p. 712. 713. — S. 2. cum nota hoc sacci a muribus arrosi comparat Coray similem locum Menandri e fabula Δεισιδαίμων inscripta: Ἀγαθόν γένοιτό μοι, ὦ πολυτίμητοι θεοί· Ὑποδούμενος γὰρ δεξιᾶς τῆς ἐμβάδος Τὸν ἱμάντα διέῤῥηξα. Ad quem alter infit: Εἰκότως γ', ὦ Κλεινία, Σαπρὸς γὰρ ἦν· σὺ δὲ σμικρολόγος, οὐ θέλων Καινὸν πρίασθαι. — Ad s. 3. v. 1. comparat Coray ex Hesiodi ἔργοις v. 770. πρῶτον ἕνη, τετρὰς τε καὶ ἑβδόμη, ἱερὸν ἦμαρ.

P. 859. s. 4. v. 8. Καὶ ἱερείας καλέσας. Comparat iterum Coray locum Menandri ex eodem dramate: Περιμαξάτωσάν σ' αἱ γυναῖκες ἐν κύκλῳ Καὶ περιθέτωσαν, ** ἀπὸ κρουνῶν τριῶν Ὕδατι περιῤῥᾶναι, ἐμβαλὼν ἅλας, φακούς. Sequitur ibi: Πᾶς ἁγνός ἐσθ', ὁ μηδὲ ἓν συνειδὼς κακὸν Αὑτῷ.

P. 860. Cap. 19. s. 1. Monet Coray, in Editione Siebenkeesii esse προσηκῶς δεδομένων. Ipse praefert coniecturam παρὰ τὸ προσῆκον δεομένων.

P. 861. s. 2. v. 1. coniecturae et suae et meae μόνον οὐ πυρώσας alteram nunc subiicit μόνον οὐ τυπώσας.

P. 862. Cap. 21. s. 4. βλασφημῆσαι. Ita fieri irritum, quicquid agitur, ex Ione Euripideo versu 1187 seqq. monet Coray.

P. 863. Cap. 23. s. 2. Pro πηδήσεται mavult Coray ἐπιβήσεται scriptum, κολοιὸν hunc in militem formatum fingens, quo commodius usum κλιμακίου (ad muros ascendendos) et ἀσπιδίου interpretetur.

P. 864. s. 3. v. 4. 5. *καὶ ἀναθεὶς δακτύλιον χαλκοῦν ἐν τῷ Ἀσκληπιείῳ τοῦτον ἐκτρίβειν στεφανῶν καὶ ἀλείφων ὁσημέραι.* Probat Coray scripturam hanc *ἀλείφων*, non vulgatum *ἀλείφειν*, et monet, *αὐτὸν* cum verbis duobus, *στεφανῶν*, *ἀλείφων*, referri ad ipsam Aesculapii statuam, non ad annulum. Comparat locum Ciceronis Verrinae IV, 43. *rictum eius et mentum paulo attritius, quod — non solum venerari, verum etiam osculari solent.* Philostrati Heroic. de statua Protesilai: *Περιτρίψας δὲ αὐτὸ ὁ χρόνος καὶ νὴ Δί' οἱ ἀλείφοντές τε καὶ ἐπισφραγιζόμενοι τὰς εὐχὰς ἐξηλλάχασι τοῦ εἴδους.* Ceterum annulum ipsum *μικροφιλοτίμου* ad *εὐχὰς* seu vota esse referendum, addit Coray, quae Eubulo comico Athenaei p. 460. *προσεύγματα* dicuntur: *Ἑρμῆς ὁ Μαίας λίθινος, ὃν προσεύγμασιν, Ἐν τῷ κυλικείῳ λαμπρὸν ἐκτετριμμένον.* ubi vulgatur *πρὸς εὔγμασιν.* Sophocles Oed. tyr. 919. *κατεύγματα* dixit.

P. 865. Cap. 25. Initio posita verba, *προσδοκία τις ἀγαθῶν οὐκ ὄντων*, ita tueri conatur Coray, ut vocem *προσδοκία* a verbo *προσδοκέω* derivet, aut *προσδοκία* attice dictum pro *προσδοχία* censeat; comparat autem Hesychii *Προσδέχεται, προσποιεῖται.* Cuius significationis exemplum e scriptore Attico allatum aliud nondum vidi.

P. 869. Cap. 28. s. 1. v. 5. Praefert Coray emendationem Galli Courier positam in Curis Secundis. — S. 3. v. 8. Probabilitatem emendationis suae, antea iam positae, Coray adiuvat comparato loco Herodoti 6, 156. *νομίσας δῆμον εἶναι συνοίκημα ἀχαριτώτατον.*

P. 870. Cap. 29. s. 1. v. 8. verba *κἂν που κληθῇ εἰς Ἡρακλεῖον* illustrare conatur Coray apposito loco Isaei p. 248. *Εἰς τοίνυν τὰ ἱερὰ ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς τὸν Ἀστύφιλον παῖδα ἦγε μὲν ἑαυτοῦ — καὶ εἰς τοὺς θιάσους τοῦ Ἡρακλέους ἐκεῖνον εἰσήγαγεν, ἵνα μετέχοι τῆς κοινωνίας.* Putat igitur, ridicule *τὸν ὀψιμαθῆ* imitari pueros, quos patres in Herculis templum introducebant. Me verbum *κληθῇ* dubium facit. v. 10. *καὶ προσανατρίβεσθαι εἰσιὼν εἰς τὰς παλαίστρας* recte corrigit, ubi libri scripti *εἰπὼν* habent, male in *ἀπιὼν* mutatum.

P. 873. Cap. 31. s. 3. v. 5. *καὶ φῆσαι αὐτὸν κύνα εἶναι τοῦ δήμου.* Respici maxime in toto hoc capite demagogum Aristogitonem annotaverat iam antea Coray, nunc addit locum Pollucis 5, 11. *Ἀριστογείτων δὲ ὁ Κυδιμάχου κύων διὰ τὴν τόλμαν ἐκαλεῖτο.* — S. 4. v. 5. In definitione *φιλοπονηρίας* monet respicere Theophrastum verba magistri in

Nicomacheis 9, 3. *Φιλοπόνηρον γὰρ οὐ χρὴ εἶναι, οὐδ' ὁμοιοῦσθαι φαύλῳ. Εἴρηται δ', ὅτι τὸ ὅμοιον τῷ ὁμοίῳ φίλον.* Paroemiae fontem esse Homerum Odysseae ρ. versu 217. *ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον.*

AD XX. LIBRVM DE COLORIBVS.

P. 887. s. 33. v. 9. *γίνεται τὸ ἔδαφος ὡς ἂν αἵματος ἀρτίως ἐπεσφαγμένου.* Coray malebat *ἐπεσταγμένου* scriptum. Vetus interpres *recenter effuso* habet. Equidem dubius haereo, an prosaici quoque scriptores frequentarint dictionem poetis satis usitatam *αἷμα σφάττειν.*

P. 886. v. 9. Acute Coray in varietate scripturae *καυλοῖς, κολέοις, καλέοις,* verum *καλλαίοις* investigavit, quod iam ipse in Curis Secundis posui.

AD FRAGMENTVM XIII. DE ANIMALIBVS COLOREM MVTANTIBVS.

Nescio quomodo sum oblitus editionem Photii ab Hoeschelio proditam e codicibus diversis a Stephanianis cum versione Andreae Schotti comparare cum scriptura Stephaniana et Heinsiana. Igitur superest *δεύτερος ὁ πλοῦς.* Omittam autem varietatem eam, quae Stephani diligentia annotavit; reliqua in margine Photii adscripta e quibus libris scriptis ducta sit, annotatum non reperi. Sequar autem ordinem Excerptorum Photianorum, quo publicata in editione Hoeschelii prostant. Legit igitur cum altero Stephani codice *περίτασις,* et particulam causalem *γὰρ* omisit; quo facto delapsus est in eum errorem, ut *τὸ ὀστοῦν* non de cornuum osse, sed de totius corporis ossibus interpretaretur. Verba *ὅθεν ἡ ἔκφυσις* non de pilis, sed de ipso osse cornuum intelligi debent. Ita enim Aristoteles h. a. 3, 9, 2. *τῶν κεράτων τὰ πλεῖστα κοῖλά ἐστιν ἀπὸ τῆς προσφύσεως περὶ τὸ ἐντὸς ἐκπεφυκὸς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὀστοῦν, ἐπ' ἄκρου δ' ἔχει τὰ στερεά, καὶ ἔστιν ἁπλᾶ· τὰ δὲ τῶν ἐλάφων μόνα διόλου στερεὰ καὶ πολυσχιδῆ.* Scilicet ab ipsa sede et basi protuberantiae cranii, cui insident cornua cervi et tarandi, cutis pilosa extensa vestit cornua recens renata et tenella, donec indurata et detrita abiecerint cutem cum pilis. Sequens *ἐξαυάζοντες* Schottus vertit *aptantes,* quasi *παρασκευάζοντες* vel simile verbum scriptum legerit. Ubi legitur *Ἡ δὲ τῶν τριχῶν μεταβολὴ,* in Photio edito articulus *τῶν* omissus est,

S. 3. πνεύματι *anhelitu* et πνευματικὸν *flatuosus* vertit Schottus.

In Fragmento X. *de animi deliquio* s. 1. verba ἢ ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ omissa sunt in editione Photii anni 1611. — S. 4. θερμὸν post πλέον deest. versu 5. ἐπιπολὺ editum. — S. 5. v. 2. margo προσεκλύει annotavit, et statim post διότι copulam omittit editio. Scholion codici Marguntii adscriptum haec de causa defectionis tradit: *Οὐχ οὕτως· ἀλλ' ἐπεὶ λειποψυχία γίνεται τοῦ περικαρδίου θερμοῦ πλέον ἢ προσήκει σκεδαννυμένου, τοῦτο δὲ τοῖς μὲν ἡδομένοις ὡς πλεῖον ἢ δεῖ διαχυθεῖσι γίνεται, καὶ ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ ἐν βάθει θερμοῦ τῇ τῆς καρδίας ἀναχύσει καὶ ἐξαπλώσει περὶ τὴν ἐπιφάνειαν σκεδασθέντος· τοῖς δ' αὖ λυπουμένοις, ὡς μᾶλλον συσταλεῖσι καὶ πιληθεῖσι καὶ οἱονεὶ συσφιγχθεῖσιν· ὡς ἐν πνιγεῦσι συμβαίνει· σβέννυσθαι γὰρ καὶ κατ' ἄμφω τὸ πῦρ γινώσκομεν· τούτου ἕνεκα γίνεσθαι* (*γίνεται* coniicit Hoeschel.) *καὶ οὐχὶ τῇ τῶν ὑγρῶν ῥοῇ καὶ τῷ πλήθει· καὶ γὰρ εἰ ἀμέτρως τοῦτο συμβαίη τῷ σώματι, τὸ στεγνὸν ἢ μανὸν γενέσθαι οὐ λειποψυχίαι μόνον ἀλλὰ καὶ θάνατοι ἐπακολουθήσειεν ἄν.* Quae annotatio pertinet ad sectionem 7. et propositam opinionem a Theophrasto bene redarguit.

In Fragmento VIII. de vertigine s. 6. v. 7. dare volui: *πρὸς γὰρ τῇ κύκλῳ περιφορᾷ καὶ ἡ ὄψις αὐτὴ, προσβάλλουσα τοῖς θέουσι καὶ μὴ συνεχὴς οὖσα, ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ ποιεῖ τινα κίνησιν ἑτέραν καὶ ταραχήν.* inserta videlicet negatione μὴ e Photio, ubi sola copula καὶ erat, additaque praepositione ante ἐγκεφάλῳ. Sed bene cecidit error calami in eo, quod negationem omisi. ὄψις enim συνεχὴς οὖσα est eadem, quae deinceps ἡ ὄψις συνεχῶς βλέπουσα dicitur. — S. 8. v. 6. Photius *Τοῖς δ' ἄνω βλέπουσι* habet, et pro ἀποτέμνεσθαι margo varietatem ὑποτέμνεσθαι annotat. — S. 15. v. 6. Pro verbis *Ἐν μὲν οὖν — μῆκος, αἱ μεταβολαὶ* Photius habet brevius: *αἱ δ' ἀνώμαλοι κατὰ τὰς μεταβολὰς ποιοῦσιν ἀνάπαυσιν· ἐν δὲ τοῖς ὁμαλοῖς* et cet.

In Fragmento XIV. s. 1. v. 3. ante φανερὰ omissum est vocabulum εὐθύς. v. 14. καὶ τούτοις margo Photii. — S. 2. v. 10. μέχρις οὗ Photius. — S. 7. v. 11. καὶ τούτοις margo Ph. — S. 8. v. 3. χρυσίοις Ph.

In Fragmento XV. s. 1. v. 7. καὶ γὰρ καὶ τοῦτο repetita copula Photius editus habet.

In Fragmento XVIII. de melle ὅταν ἀναλυθὲν habet margo Photii, *humor liquefactus* versio Schotti. deinceps ἀπὸ τοῦ ἡλίου editus Ph. v. 10. rectum μήτε habet editus Photius.

Ad c. pl. 4, 13, 6. Emendationem ὅταν ἐφύσῃ confirmat locus Plutarchi in Quaest. natur. 14. p. 13. ed. Hutten., quem paulo integriorem exscripsit Psellus editus in Fabricii Bibl. Gr. Vol. V. p. 176. Διὰ τί Δωριεῖς εὔχονται κακὴν χόρτου συγκομιδήν; ubi post initium: ὑόμενος δὲ ὁ σῖτος πρὸ τοῦ θέρους βοηθεῖται πρὸς τὰ θερμὰ καὶ νότια πνεύματα· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐᾷ πυκνωθῆναι συνιστάμενον ἐν τῷ στάχυϊ τὸν καρπὸν, ἀλλ' ἐξίστησι καὶ διαχέει τῇ θερμότητι τὴν πῆξιν, ἂν μὴ βεβρεγμένης τῆς γῆς ὑγρότης παραμένῃ (παραῤῥέῃ Psellus) ψύχουσα καὶ νοτίζουσα τὸν στάχυν. Unde fere suspicor, verba Theophrasti invertenda et sic collocanda esse: ὅταν ἐφύσῃ, οὐχ ὅτι χείρων, ἀλλὰ καὶ βελτίων γίνεται. Suspicionem firmare videtur sequens: ἔνιοι δὲ καὶ ῥαίνουσι.

ECLOGAE LIBRORVM
THEOPHRASTI
PERDITORVM
COLLECTAE
E SCRIPTORIBVS GRAECIS ET LATINIS.

I. Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φυτῶν ἱστορίας.

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πίειρα, ἡ δὲ λεπτόγεως. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα, ἡ δ' ὑπόψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελάγγεως, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ' ὑπέρυθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τὲ καὶ ὅλως ἔνικμος, ἡ δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορὰ, ἡ δ' ἄργιλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων, ἡ δ' ἀτεράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχείμερος, ἡ δὲ δυσχείμερος. δρυὸς εἴδη, φηγὸς, ἡμερὶς, ἁλίφλοιος, αἰγίλωψ. φηγὸς μὲν, ἣ τὸν γλυκύτατον φέρει καρπόν. ἡμερὶς, ἣ τῶν λοιπῶν τὸν γλυκύτατον: καὶ πρὸς τὰς σκυτοδεψίας τοῦτον χρησιμώτατον. ἡ δ' ἁλίφλοιος ἧττω ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρπόν. πικρότατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλωψ. ὀρθοφυεστάτη δ' αὕτη καὶ ὑψηλοτάτη πασῶν. πίλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπιφυόμενον ἐρεῶδες μαλακὸν, ᾧ πρὸς τὰς ἐκ τῶν πυρείων χρῶνται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἴουλοι δὲ τὰ ταῖς [1]) καρύαις ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκωληκώδη, ὁμωνύμως τῷ οὕτω καλουμένῳ θηριδίῳ τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινεὸς ἡ ἄῤῥην συκῆ. καὶ ὁ καρπὸς, ἔρινον. καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτᾷν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινόμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων, ἔν τισί γε τῶν συκῶν, ὄλυνθοι. πεύκην πίτυος διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κώνους μείζους φέρειν, ἧττον δ' ἔχειν τὸ λιπῶδες. πίτυϊ δὲ τἀναντία τούτων προσεῖναι. ἐλάτην δὲ πίτυος καὶ πεύκης πολλῷ εὐμηκεστέραν εἶναι. καὶ πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἧττον ἐκείνων εἶναι ἔνδαδον. τὴν δ' ὀξύην, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι τῇ ἐλάτῃ, λείαν δ' εἶναι καὶ ἄνοζον. καὶ τὸ ξύλον ἰσχυρὸν ἔχειν· τό, τε φύλλον δισχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸν δὲ φέρειν βαλανώδη ἐν ἐλύτρῳ λείῳ, φηγῷ τῇ γλυκύτητι παραπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρα, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοιὸν δ᾽ ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακόν, ἐρυθρόν, κυάμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλων ἐάν τι τῶν λοφούρων φάγῃ, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἀσινῆ. ὄστρυν δὲ τῇ ὀξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπιοειδῆ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλῷ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὀξὺ λήγοντα· καὶ πολύϊνα ἀπὸ τῆς μέσης ἑκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρὸν, λευκόν· καρπὸν δὲ φέρειν προμήκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φιλύρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κιττῶδες εἶναι τὴν μορφήν, πλὴν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτότατον. ἔτι δ᾽ ἔπουλον κύκλῳ καὶ κεχαραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κιττοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἡλίκον κύαμος, καὶ προμηκέστερον, γωνίας ἔχοντα τὸν ἁδρὸν πέντε, οἷον ἰνῶν ἐξεχουσῶν καὶ ἐς ὀξὺ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἁδρὸν, ἀδιαρθρότερον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἁδρὸν μικρ᾽ ἄττα ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμάτια, ἡλίκα τὰ τῆς ἀτραφάξυος. φιλύρας δὲ καὶ τὸν φλοιὸν πρός τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωποιΐαν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεθες καὶ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχίσει ὅμοιον τῷ τῆς πλατάνου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τά τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοιὸς δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φιλύρας. καὶ καρπὸς παρόμοιος τῷ τοῦ παλιούρου, προμηκέστερος δέ. μελίᾳ δὲ φύλλον εἶναι δαφνοειδὲς τῷ σχήματι· χαραγμόν τινα ἔχον κύκλῳ. φυλλοφορεῖν δ᾽ ἅμα πλείω ἀφ᾽ ἑνὸς μίσχου, περὶ ἕνα μίσχον κατὰ γόνυ, δυοῖν ἑκατέρωθεν φύλλων πεφυκότων. εἶναι δ᾽ αὐτῆς τὴν μὲν λείαν καὶ ἔφυδρον, τὴν δὲ τραχεῖαν, περί τε τὰ ξηρὰ καὶ πετρώδη φυομένην. κρανεία, ἡ τὰ κράνεια φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον. ἧς δύο εἴδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, διὰ τὸ ἐντεριώνην ἔχειν, οὐκ ἰσχυρὸν, οὐδ᾽ ὁμοίως χρήσιμον. ἄρκευθος δὲ κέδρου διαφέρει τῷ ὑψηλοτέρα τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανά τε καὶ στρυφνὸν, καὶ ἧττον ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσπίλη ἡ τὰ μέσπιλα φέρουσα. οὔα δὲ ἡ τὰ οὖα. ἧς τὸ φύλλον ὁμοιότατον τῷ τῆς μελίας, μεῖον δέ. κέρασος, ἡ τὸν καρπὸν τὰ κεράσια φέρουσα, ὅμοιον διοσπύρῳ τῷ σχήματι, πλὴν τοῦ τῷ διοσπύρῳ πολλῷ σκληρότερον εἶναι τὸν πυρῆνα. αἴγειρον δὲ καὶ λεύκην καὶ κερκίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν αἴγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε [2]) λεύκης καὶ κερκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν κερκίδι καὶ ἔτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες μᾶλλον, μίσχῳ μακρῷ καὶ λεπτῷ προσηρτημένον. τῇ δὲ λεύκῃ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μῆκος δὲ τῷ τῆς κερκίδος. τὴν δὲ κλεῖθραν φύσει ὀρθοφυῆ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ εντεριώνην, ὥστε δι' ὅλων κοιλαίνεσθαι αὐτῆς τὰς λεπτὰς ῥάβδους. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ἀπίου, μεῖζον δὲ καὶ ἰνωδέστερον. καὶ φλοιὸν τραχὺν, ἔσωθεν ἐρυθρὸν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτέα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἰτέας, πολύοζον δὲ καὶ πολύφυλλον το δένδρον· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τὰ χέδροπα, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς· καὶ τὸ σπερμάτιον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθῳ δὲ τῇ καὶ τερμίνθῳ, τὸ μὲν φύλλον δαφνοειδὲς, πλείω δὲ περὶ ἕνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὔᾳ. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθέν γε ἡ ῥυτίνη συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἡ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυῤῥίνης, τῇ δὲ χρόᾳ μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἔτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ψυχροῖς τόποις καὶ τραχέσι. τὸν δὲ πρῖνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μεῖον δὲ, ἐπακανθίζον· τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐὰν χώρας λάβηται ἐπιτηδείας. καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἰξίαν ἐκ τῶν πρὸς βορᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἀρίαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἁπαλώτερον καὶ διαφυὰς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἑτέρᾳ σμίλακι, τῇ θαμνώδει καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθώδει, τὸ μὲν φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον, ὁ δὲ καρπὸς βοτρυώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρὸς, πυρῆνας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζοσι, καὶ ἕνα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μεμύκαλον, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδράχνην ὅμοιον τὸν καρπόν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ μὲν κομάρῳ οὐ λεῖον, τῇ δ' ἀνδράχνῃ λεῖον εἶναι καὶ περιῤῥηγνύμενον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· ἴδιον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαππούσθαι αὐτῇ τὸν καρπόν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ [3]) τὸν καρπὸν ἐπιγίνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σησάμου σὺν τῷ λοβῷ, ἔνδοθεν δὲ στερεὸν, διῃρημένον τε κατὰ τετραστιχίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτιννύναι. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ στελέχους φέρειν, φέρειν δ' ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἔλλοβον δ' αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀείφυλλον. τὸ βάλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὀπὸν καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἅλως, οὗ καὶ ὁ ὀπὸς καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ ναρθηκῶδες τὸ φυτόν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τι ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἓν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρός τε ἄλλα ἅττα ἱκανὴν χρείαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἔν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιστον [4]) κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίνεσθαι ποταμόν· καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξεῖαν καμπὴν, ᾗ ἐστι συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Προβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πίτυν, ἐλάτην, μίλον [5]), ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρῖνον, ἀρίαν, κόμαρον, ἀνδράχνην, τέρμινθον, μυρίκην, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχεῖνον, μυῤῥίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀείφυλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. [1])

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελῳδητικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφόδρα ἀκριβὲς, ὁπόταν φωνῇ ἐθελήσῃ ἑρμηνεύειν

3) De euonymo haec Theophr. h. 3, 18, 13. ubi vide annotata.
4) *μάλιστα* Mon. 5) *μίλον* addit Mon.

1) Praeclarum libri 2. de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241 — 244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modo sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salebrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro *μελῳδητικὸν* Codd. M. E. *μελῳδικὸν* habent. deinceps editum *αὐτὸν*, sequens *τὴν ἄλογον* Wallisius vertit *rem irrationalem*. Equidem intelligo, *τὸ κίνημα, ὁπόταν ἐθελήσῃ ἡ ψυχὴ ἑρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον*. Editum legitur *ὁπόταν φωνή*.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷά τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, καθὸ ἐθέλει. Ἧς τὴν ἀκρίβειάν τινες ἐπεβάλοντο [2]) εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἕνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίονος, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσάρων, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἁπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἑκάστου ἴδιον. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραί. Ἃ δὴ λέγοντες συνετώτεροί τισιν ἐφαίνοντο τῶν ἁρμονικῶν καὶ αἰσθήσει κρινόντων, τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Οἳ οὐκ ᾔδεισαν, ὅτι, εἰ μέν τοι [3]) ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, κἂν μέλος ἢ μέλους μέρος εἴη· ὥστε καὶ ἡ χρόα χρόας ποσότητι διαφέροι· ὅπερ ἀνάγκη κἂν μέλος ἢ μέλους [μέρος] εἴη, εἴ γε τὸ μέλος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμὸς, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέλος καὶ ἡ τοῦδε διαφορά. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν 2
διάστημα πλῆθός τι, τὸ δὲ μέλος ἐκ διαφόρων φθόγγων, τὸ μέλος ὅτι ἀριθμὸς, τοιόνδε ἂν [4]) εἴη. Ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλα ὁ ἀριθμὸς, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχοι ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρώματι συμβεβήκοι [5]) τὸ πλῆθος ἄλλῳ ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἔστι τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ περὶ αὐτὸν πλῆθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τι φθόγγος ὁ ἀκουστὸς καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγοι ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καί ἐστιν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονας ἀριθμοὺς κεκινῆσθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττους, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἴη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρύ ἐστι· πᾶσα γὰρ φωνή ἐστιν ἧς μὲν ὀξυτέρα, ἧς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἧς μὲν ἔλαττον τὸ πλῆθος, ἧς δὲ πλεῖον· ὥστε ἀριθμός· οὗ αἰρομένου τί τὸ ἀπολει-

2) Editum ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.
3) εἰ μέν τι Codd. equidem μὲν τῇ malim. deinceps M. E. ὥστε ἡ χρόα. ut si color a colore W. quasi ὥσπερ εἰ scriptum voluerit. Sequens μέρος supplevit W.
4) Codd. M. E. τοιόνδε, D. τοιόντε, quod W. dedit. Equidem coniicio fuisse τὸ μέλος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμὸς ἂν εἴη. et deinceps μηδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμός.
5) An συμβέβηκε? deinceps φθόγγος ἢ ἀκουστὸς Codd. ἀριθμὸς substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et ἢ in ὁ mutavi. Erat enim editum: ἢ ἀριθμὸς — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων· ἢ ὡς φ. Sequens ὡς addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὸ φωνή; Ἡ φωνὴ δὲ ὀξυτέρα τινὸς ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἡ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο τι, οὐκ ἔτι ἔσται φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς [6]) φθόγγοι διοίσουσιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα· ἡ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορὰ αὐτάρκης ἔσται εἰς τὴν τῶν μελῶν γένεσιν. Καὶ εἴδησις [7]) ἔσται τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι γὰρ ἔσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
3 τητα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα ἁπλοῦν ἁπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσαι γὰρ ἂν εἶεν αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἢ μέλαν λευκῷ, ἴσον ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους λέγοιντο, οὐδ᾽ ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον [8])· ἕκαστον γὰρ, καθὸ ἐπιτέτακται, ἴσον· ἀλλ᾽ ἔστι τὸ πλῆθος ἐπ᾽ ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.] Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνὴ ἐκ πλειόνων συνέστηκεν ἢ πλείους ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην λέγειν ἢ κἀκείνην, ἐπειδὴ ἴδιόν τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
4 φωνῆς. Δῆλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς μελῳδοῦντας· ὡς γὰρ τινος δέονται δυνάμεως εἰς τὸ τὴν ὀξεῖαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγξασθαι. Ἔνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρὰ, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκτείνουσι· διὸ βραχύτερον βίᾳ [10]) ἀποστενοῦντες. Ἔνθα δὲ διευρύνουσι τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τράχηλον ποιοῦσι, τὸ μῆκος τῆς εὐρύτητος συναγούσης. Τοιαύτης ἔοικεν [11]) ἔν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίῃ τῷ στενωτέρῳ δυνάμεως δεῖν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρυτέρῳ, ἵνα πληρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀπονώτερον γὰρ τὸ ὀξὺ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίγνεσθαι τρημάτων· βίας δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μείζονος, εἰ δι᾽ ὅλου τὸ πνεῦμα πέμποιτο· ὥστε ὅσον μήκους προστίθεται, τοσόνδε καὶ
5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χορδαῖς τὸ ἴσον κατὰ θάτερον δῆλον· ὅσῳ γὰρ εὐτονωτέρα ἡ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἢ D.
7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἴσθησις?
8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὸ ἕκαστον ἐπιτέτακται ἴσον?
9) Ita M. E. sed W. ἢ D. praetulit.
10) Desidero nomen cum verbo, τράχηλον ποιοῦσι. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur τράχηλον μακρότερον fuisse coniicio.
11) Editum Τὸ αὐτῇ εἴκειν, ἔν τε — δεῖ. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est.*

ρας τάσις, τοσῷδε ἡ ἀνεῖσθαι δοκοῦσα παχυτέρα· οὕτω τε ὅσῳ ἰσχυρότερος ὁ ἦχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῷδε βαρύτερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζονος ὁ πλείων καὶ τοῦ πέριξ ἦχος. Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγίγνοντό τινες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσότης ἦν; ἀσύγκριτον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὸ γὰρ ὑπέρμετρον ὑπὲρ τὴν μίξιν διάδηλον γίγνεται. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν κρᾶσιν ἰσχυροτέροις τὸ ἀνειμένον πλεῖον ἐπιμίγνυται εἰς τὸ ἰσοδυναμῆσαι. Ὥστε ἐστί τις συμφωνία καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξὺς πλείους κινοῖτο [12]) ἀριθμούς, πῶς ἂν συνήχησις γένοιτο; Καὶ γάρ, ὥς φασι, καὶ πορρωτέρω ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ πορρωτέρω διὰ τὴν τῆς κινήσεως ὀξύτητα διϊκνεῖσθαι.
Εἰ [13]) διὰ τὸ πλῆθος γίγνε- 6
ται, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύν· οὐθ' ὅτε ἀκούεται, εἴ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὔθ', ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λεληθυῖαν ἔκλειψιν μηκέτ' ἀκούεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκούονται· καὶ τότε γὰρ ὁ ὀξὺς σφοδρότερός ἐστιν, ἅτε οἷός τε ὢν καὶ πόῤῥω διϊκνεῖσθαι· φθάνει τε οὖν τὸν βαρὺν καὶ κατισχύει, ὥστε σφετερίζεσθαι τὴν αἴσθησιν, ἀεὶ (μὴ) [14]) μειονεκτοῦντος τοῦ βαρυτέρου. Ἀλλ' ἐπεί ἐστί τι σύμφωνον, ἰσότητα δηλοῦν ἀμφοῖν τοῖν φθόγγοιν, ἰσότης ἐστὶ τοῖν δυνάμεοιν, διαφέρουσα τῇ ἰδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὂν ἐκδηλότερον, οὐκ ἰσχυρότερον, πορρωτέρω ἀντιληπτόν ἐστι τοῦ βαρυτέρου, ὥσπερ τὰ λευκὸν ἄλλου του χρώματος, ἢ τι ἕτερον, ὃ οὐχὶ τῷ θάτερον [15]) ἧττον εἶναι, ὃ πέφυκε, μᾶλλον ἀντιληπτόν ἐστιν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμοὺς κινεῖσθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῷδε ἢ τῷδε ἐπιβάλλειν τὴν αἴσθησιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ πέριξ ἀνομοιότητα. Οὕτως διϊκνεῖται μὲν καὶ ὁ βαρύς, ἡ δ' ἀκοὴ θᾶττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀξέος, οὐ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος.
Καὶ γὰρ 7
δή γε εἰ καὶ πορρωτέρω ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖσθαι ἀριθμοὺς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ μὲν ὀξὺς ἦχος πρόσω μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρὺς πέριξ κατ' ἴσον μᾶλλον. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀργάνων· τὸ μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερα, ἅτε τοῦ ἤχου ἴσου [16]) περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἴ τις ὀξὺν φθεγγόμενος φθόγγον ἅπτοιτο τῆς αὐτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.
13) Codd. ἤ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος αὐτῇ πρὸς τ. β. Codd. correxit W.
14) μὴν fecit W.
15) οὐχὶ τὸ θάτερον — ἢ τὰ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.
16) ἴσως aequaliter fecit W.

ἔπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος
φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Κἂν τοῦ
ὀργάνου ἅπτηται τῆς χέλυος ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὁπότε
τὴν λεπτὴν τύπτοι καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν
ἐπαίσθοιτο [17]) ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὸ κύτος κινήσεως,
ὁπότε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτοι ἤχου προετικήν. Εἰς πᾶν
γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διϊκνεῖται πέριξ, ὁ δὲ ὀξὺς πρόσω [18])
8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσῳ πρόσω κινεῖ-
ται ὁ ὀξὺς, τοσόνδε περὶ πᾶν κινοῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν
ἐλάττους κινοῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ κἀκ τῶν αὐλητικῶν δῆλον·
ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρύτερος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα,
περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέροι ὁ ὀξύς·
προκατελαμβάνετο [19]) γὰρ ἂν τὴν ἀκοὴν, ὥστε μὴ γίγνεσθαι
σύμφωνον· εἰ δὲ γίγνεται, ἰσοταχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν
ἀριθμοί τινες ἄνισοι τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιοῦσιν. Αἱ
δὲ φύσει τοιαίδε φωναὶ, φύσει συνηρμοσμέναι οὖσαι· οὐδὲ
γὰρ τὰ διαστήματα, ὥς τινές φασιν, αἴτια τῶν διαφορῶν,
διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπειδὴ καὶ τούτων παραλειπομένων γίγνεται
τάδε [20]) αἴτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ
9 κωλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἰτία· ἐπειδὴ
οὐκ ἂν γένοιτο ἐμμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παραπέμποιτο.
Οὐδ' ἄν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένοιτο, εἰ μὴ τοὐναντίον
ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπεμπόμενον, τοῦ
μὴ κωλύειν. Ὥστ' οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἴτια
ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ κωλύοντα. Εἰ γάρ τις ἅμα
φθέγγοιτο κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους [21]), ἆρ'
οὖν ἐκμελῆ προΐοιτο φωνήν; ὧν οὖν μὴ παραπεμπομένων
ἐκμέλεια γίγνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐμμέ-
λεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖεν, κωλυσόντων. Μέγα οὖν
ὄφελος τὸ περιΐστασθαι ταύταις τὴν μελῳδίαν, ὥστε ἀνευ-
ρίσκειν τοὺς συνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ'
οὗτοι μὲν αἴτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παρα-
πεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἴτιά ἐστιν· ἧς [22]) καὶ

17) Editum *ἐπαίσθητο ἂν.*
18) est pro *πόῤῥωτέρω.* W. *prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.*
19) An *προκατελάμβανε γὰρ ἄν?*
20) An *γίγνεται. Τὰ δὲ αἴτια?*
21) An *τόνους? per intermedios locos* W. deinceps *ἆρ' οὐκ* legisse videtur W. vertit enim *annon inconcinnam protulerit vocem?* quod praefero. Postea *παραλιπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖεν* editum.
22) Editum *ἐστιν: Οἷς καὶ — Ἅτε οὖν οὐ τὰ διαστήματα.* sed Codd. *οὐ* omittunt. In fine fortasse fuit *ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.*

ἀρχαὶ λέγοιντ' ἄν, οὐχὶ τῆς ἐμμελοῦς φωνῆς. Ἅτε οὖν [οὐ] τὰ διαστήματα αἴτια τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλαπτικὰ αὐτῆς φαινόμενά γε· οὔτε οἱ ἀριθμοὶ αἴτιοι τῇ ποσότητι διαφέρειν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσοι εὑρίσκονται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξέσι, καθὰ καὶ ὁ πόνος ἴσος κατὰ τοὐναντίον· οὐ γὰρ ἧττον τῶν τοὺς ὀξεῖς φθόγγους φθεγγομένων οἱ τοὺς βαρεῖς πονοῦσι, βιαζόμενοι εἰς τοὐναντίον πάλιν. Μία δὲ φύσις τῆς μουσικῆς, κίνησις τῆς ψυχῆς, ἡ κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη κακῶν, ἢ εἰ μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpsit idem Porphyrius in libris de abstinentia carnium, sed difficile est verba philosophi Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

---

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἀρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λέγει, λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν. Plutarchus Quaest. Conviv. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Ὑπομνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦντες, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ἄποικοι, παρέχουσι τοῖς ἐπιδημοῦσι στέγην, ἅλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυχνον, κλίνας, στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιανῶν οὐ κατὰ λόγον ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀρρένων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Athen. 14. p. 654. a. (381. Schw.)

3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Αἰόλου νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρὸς καίεσθαι μέχρις ἑνὸς σταδίου καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παραπλήσιον. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νείλου ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον ... διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μίξιν ἔχοντα λιτρώδη ... [1]). Καὶ τῶν γλυκέων δέ, φησιν, ὑδάτων ἔνια ἄγονα ἢ

W. vertit *vel ut non sint*. Mihi oratio truncata et mutila esse videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile corrigi poterant, et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam convicit Casaub. argumento dulcedinis, quae cum soluta alvo et nitri natura nihil habet commune. In igi-

I. Ἐκ τῶν Θεοφράστου περὶ φυτῶν ἱστορίας.

(E Codice Vaticano 1759. p. 246—248. comparato cum Monacensi.)

Τῆς γῆς ἡ μὲν πίειρα, ἡ δὲ λεπτόγεως. καὶ ἡ μὲν γλίσχρα, ἡ δ' ὑπόψαμμος. καὶ ἡ μὲν μελάγγεως, ἡ δ' ὑπόλευκος, ἡ δ' ὑπέρυθρος. καὶ ἡ μὲν λειμονία τε καὶ ὅλως ἔνικμος, ἡ δὲ ξηρά. καὶ ἡ μὲν φορά, ἡ δ' ἄργιλος. καὶ ἡ μὲν τεράμων, ἡ δ' ἀτεράμων. καὶ ἡ μὲν εὐχείμερος, ἡ δὲ δυσχείμερος. δρυὸς εἴδη, φηγὸς, ἡμερὶς, ἁλίφλοιος, αἰγίλωψ. φηγὸς μὲν, ἣ τὸν γλυκύτατον φέρει καρπόν. ἡμερὶς, ἣ τῶν λοιπῶν τὸν γλυκύτατον: καὶ πρὸς τὰς σκυτοδεψίας τοῦτον χρησιμώτατον. ἡ δ' ἁλίφλοιος ἧττω ταύτης γλυκύτητι φέρει τὸν καρπόν. πικρότατον δὲ πάντων ἡ αἰγίλωψ. ὀρθοφυεστάτη δ' αὕτη καὶ ὑψηλοτάτη πασῶν. πῖλον δὲ τὸ ταῖς δρυσὶν ἐπιφυόμενον ἐρεῶδες μαλακὸν, ᾧ πρὸς τὰς ἐκ τῶν πυρείων χρῶνται τοῦ πυρὸς ἀνάψεις. ἴουλοι δὲ τὰ ταῖς [1]) καρύαις ἐπιφυόμενα καὶ ἀπαιωρούμενα οἷον σκωληκώδη, ὁμωνύμως τῷ οὕτω καλουμένῳ θηριδίῳ τῷ πολυποδωτάτῳ. ἐρινεὸς ἡ ἄῤῥην συκῆ. καὶ ὁ καρπὸς, ἔρινον. καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ ἔρινα ταῖς θηλείαις προσαρτᾶν. ἔρινα δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν. τὰ δὲ πεπαινόμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων, ἔν τισί γε τῶν συκῶν, ὄλυνθοι. πεύκην πίτυος διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν πεύκην μείζω εἶναι καὶ ὀρθοφυεστέραν, καὶ τοὺς κώνους μείζους φέρειν, ἧττον δ' ἔχειν τὸ λιπῶδες. πίτυϊ δὲ τἀναντία τούτων προσεῖναι. ἐλάτην δὲ πίτυος καὶ πεύκης πολλῷ εὐμηκεστέραν εἶναι. καὶ πάντων τὴν βλάστησιν εὐτακτοτάτην, πολὺ δ' ἧττον ἐκείνων εἶναι ἔνδαδον. τὴν δ' ὀξύην, τὰ μὲν ἄλλα παρομοίαν εἶναι τῇ ἐλάτῃ, λείαν δ' εἶναι καὶ ἄνοζον. καὶ τὸ ξύλον ἰσχυρὸν ἔχειν· τό, τε φύλλον δισχιδὲς ἐξ ἄκρου ἀκανθίζον. καρπὸν δὲ φέρειν βαλανώδη ἐν ἐλύτρῳ λείῳ, φηγῷ τῇ γλυκύτητι παραπλήσιον. καὶ τὴν μίλον δὲ, τὰ μὲν ἄλλα τῇ ἐλάτῃ εἶναι παρομοίαν, πλὴν οὐχ οὕτω ὑψηλὴν, καὶ μᾶλλον πολυ-

1) ταῖς addit Monac.

μάσχαλον. τὸ δὲ ξύλον, ταῖς μὲν μέλαν εἶναι καὶ φοινικοῦν, ταῖς δὲ ξανθὸν σφόδρα, καὶ ὅμοιον τῇ κέδρῳ. καὶ τὸν φλοιὸν δ' ἔχειν, τῇ τε τραχύτητι καὶ τῷ χρώματι, τῇ κέδρῳ ὅμοιον. καρπὸν δὲ φέρειν στρογγύλον, μαλακόν, ἐρυθρόν, κυάμου μικρῷ μείζω. ταύτης τῶν μὲν φύλλων ἐάν τι τῶν λοφούρων φάγῃ, ἀποθνήσκειν. τὸν δὲ καρπὸν καὶ ἀνθρώποις ἡδὺν εἶναι καὶ ἀσινῆ. ὄστρυν δὲ τῇ ὀξύῃ μάλιστα εἶναι παρομοίαν. φύλλα μέντοι ἀπιοειδῆ τῷ σχήματι ἔχειν· πολλῷ δὲ προμηκέστερα καὶ ἐς ὀξὺ λήγοντα· καὶ πολύϊνα ἀπὸ τῆς μέσης ἑκατέρωθεν πλευροειδῶς. ξύλον σκληρὸν, λευκόν. καρπὸν δὲ φέρειν πρόμηκη, κριθῇ ὅμοιον, ξανθόν. φιλύρα δὲ τὸ μὲν φύλλον κιττῶδες εἶναι τὴν μορφὴν, πλὴν κυρτὸν ἐκ προσαγωγῆς, καὶ πρὸς τῷ μίσχῳ κυρτότατον. ἔτι δ' ἔπουλον κύκλῳ καὶ κεχαραγμένον, γλυκύ τε εἶναι καὶ ἐδώδιμον τοῖς βοσκήμασι· τὸν δὲ καρπὸν ἄβρωτον πᾶσι. τῷ δὲ τοῦ κιττοῦ καὶ τοῦτον ὅμοιον, μείζω δὲ, ἡλίκον κύαμος, καὶ προμηκέστερον, γωνίας ἔχοντα τὸν ἁδρὸν πέντε, οἷον ἰνῶν ἐξεχουσῶν καὶ ἐς ὀξὺ συναγομένων. τὸν δὲ μὴ ἁδρὸν, ἀδιαρθρότερον εἶναι. καὶ διακνιζόμενον δὲ τὸν ἁδρὸν μίκρ' ἄττα ἔχειν καὶ λεπτὰ σπερμάτια, ἡλίκα τὰ τῆς ἀτραφάξυος. φιλύρας δὲ καὶ τὸν φλοιὸν πρός τε ἄλλα χρήσιμον εἶναι, καὶ πρὸς καλωπαΐαν. σφενδάμνῳ δὲ τὸ μὲν ξύλον εὐμέγεθες καὶ ἰσχυρὸν, τὸ δὲ φύλλον τῇ σχίσει ὅμοιον τῷ τῆς πλατάνου, λεπτότερον δὲ καὶ μαλακώτερον καὶ προμηκέστερον, τά τε σχίσματα ἀκροσχιδέστερα. φλοιὸς δὲ μικρῷ τραχύτερος τοῦ τῆς φιλύρας. καὶ καρπὸς παρόμοιος τῷ τοῦ παλιούρου, προμηκέστερος δέ. μελία δὲ φύλλον εἶναι δαφνοειδὲς τῷ σχήματι· χαραγμόν τινα ἔχον κύκλῳ. φυλλοφορεῖν δ' ἅμα πλείω ἀφ' ἑνὸς μίσχου, περὶ ἕνα μίσχον κατὰ γόνυ, δυοῖν ἑκατέρωθεν φύλλων πεφυκότων. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν μὲν λείαν καὶ ἔφυδρον, τὴν δὲ τραχεῖαν, περί τε τὰ ξηρὰ καὶ πετρώδη φυομένην. κρανεία, ἡ τὰ κράνεια φέρουσα, καρπὸν ἐδώδιμον. ἧς δύο εἴδη. τῇ μὲν γὰρ τὸ ξύλον ἰσχυρότατον, καὶ πρὸς τὰ ἀκόντια χρησιμώτατον· τῇ δὲ, διὰ τὸ ἐντεριώνην ἔχειν, οὐκ ἰσχυρὸν, οὐδ' ὁμοίως χρήσιμον. ἄρκευθος δὲ κέδρου διαφέρει τῷ ὑψηλοτέρα τε εἶναι, καὶ τὰ φύλλα μαλακώτερα ἔχειν. τὸν δὲ καρπὸν μέλανά τε καὶ στρυφνὸν, καὶ ἧττον ἐδώδιμον τοῦ τῆς κέδρου. μεσπίλη ἡ τὰ μέσπιλα φέρουσα. οὖα δὲ ἡ τὰ οὖα. ἧς τὸ φύλλον ὁμοιότατον τῷ τῆς μελίας, μεῖον δέ. κέρασος, ἡ τὸν καρπὸν τὰ κεράσια φέρουσα, ὅμοιον διοσπύρῳ τῷ σχήματι, πλὴν τοῦ τῷ διοσπύρῳ πολλῷ σκληρότερον εἶναι τὸν πυρῆνα. αἴγειρον δὲ καὶ λεύκην καὶ κερκίδα ἀλλήλων διαφέρειν, τῷ τὴν μὲν αἴγειρον μακροτέραν τε

εἶναι καὶ λειοτέραν τῆς τε [2]) λεύκης καὶ κερκίδος. αὐτῶν δὲ τῇ μὲν κερκίδι καὶ ἔτι τραχύτερον εἶναι τὸν φλοιὸν, καὶ μᾶλλον ὑπόλεπρον, τὸ δὲ φύλλον κιττῶδες μᾶλλον, μίσχῳ μακρῷ καὶ λεπτῷ προσηρτημένον. τῇ δὲ λεύκῃ φύλλον μὲν παρόμοιον τῷ τῆς αἰγείρου, μῆκος δὲ τῷ τῆς κερκίδος. τὴν δὲ κλεῖθραν φύσει ὀρθοφυᾶ εἶναι, ξύλον δ' ἔχειν μαλακὸν καὶ ἐντεριώνην, ὥστε δι' ὅλων κοιλαίνεσθαι αὐτῆς τὰς λεπτὰς ῥάβδους. φύλλον δ' ὅμοιον τῷ τῆς ἀπίου, μεῖζον δὲ καὶ ἰνωδέστερον. καὶ φλοιὸν τραχὺν, ἔσωθεν ἐρυθρὸν, ὥστε καὶ βάπτεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ δέρματα. κολυτέα δὲ τὸ μὲν φύλλον ἐγγὺς τοῦ τῆς ἰτέας, πολύοζον δὲ καὶ πολύφυλλον το δένδρον· ὁ δὲ καρπὸς ἔλλοβος, καθάπερ τὰ χεδροπὰ, λοβοῖς πλατέσι καὶ οὐ στενοῖς· καὶ τὸ σπερμάτιον τὸ ἐνὸν μικρόν. τερεβίνθῳ δὲ τῇ καὶ τερμίνθῳ, τὸ μὲν φύλλον δαφνοειδὲς, πλείω δὲ περὶ ἕνα μίσχον κατὰ συζυγίαν, ὥσπερ καὶ τῇ οὔᾳ. λιπαρὸν δὲ καὶ αὐτὸ καὶ ὁ καρπός. οὐ μὴν ἐντεῦθέν γε ἡ ῥυτίνη συλλέγεται, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ξύλου ἡ πλείστη. τὴν δὲ πύξον, μεγέθει μὲν εἶναι οὐ μεγάλην, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ, μεγέθει μὲν καὶ σχήματι ὅμοιον τῷ τῆς μυῤῥίνης, τῇ δὲ χρόᾳ μάλιστα τῷ τῆς δάφνης, καὶ ἔτι ζοφερώτερον. φύεσθαι δ' ἐν ψυχροῖς τόποις καὶ τραχέσι. τὸν δὲ πρῖνον φύλλον μὲν ἔχειν δρυῶδες, μεῖον δὲ, ἐπακανθίζον· τὸν δὲ φλοιὸν λειότερον δρυός. γίνεσθαι δὲ καὶ μέγα, ἐὰν χώρας λάβηται ἐπιτηδείας· καρπὸν δὲ φέρειν βάλανον οὐ μεγάλην. φέρειν δὲ καὶ παρὰ τὴν βάλανον τὸν φοινικοῦν κόκκον. ἴσχειν δὲ καὶ ἰξίαν καὶ ὑφέαρ. καὶ ἴσχειν τὴν μὲν ἰξίαν ἐκ τῶν πρὸς βοῤῥᾶν, τὸ δ' ὑφέαρ ἐκ τῶν πρὸς μεσημβρίαν. τὴν δ' ἀρίαν πρίνου ἔχειν καὶ δρυὸς μέσην τὴν φύσιν καὶ τῷ ξύλῳ καὶ τοῖς φύλλοις καὶ τῷ καρπῷ. τὴν δὲ σμίλακα ὁμοίαν μὲν εἶναι τῷ πρίνῳ, τὸ δὲ φύλλον αὐτῇ οὐκ ἀκανθῶδες, ἀλλ' ἁπαλώτερον καὶ διαφυὰς ἅμα ἔχον πλείους. οὐδὲ τὸ ξύλον ὥσπερ ἐκείνῳ πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, ἀλλὰ μαλακὸν πρὸς τὰς ἐργασίας. τῇ δ' ἑτέρᾳ σμίλακι, τῇ θαμνώδει καὶ ἐπαλλοκαύλῳ καὶ ἀκανθώδει, τὸ μὲν φύλλον κιττῶδες, μικρὸν, ἀγώνιον, ὁ δὲ καρπὸς βοτρυώδης, κατακρέμαστος, ἐρυθρὸς, πυρῆνας ἔχων, τὸ μὲν ἐπίπαν δύο, τρεῖς δ' ἐν τοῖς μείζοσι, καὶ ἕνα ἐν τοῖς μικροῖς. τὴν δὲ κόμαρον φέρειν μὲν τὸ μεμύκαλον, καρπὸν ἐδώδιμον. φέρειν δὲ καὶ τὴν ἀνδράχνην ὅμοιον τὸν καρπόν. τὸν δὲ φλοιὸν τῇ μὲν κομάρῳ οὐ λεῖον, τῇ δ' ἀνδράχνῃ λεῖον εἶναι καὶ περιῤῥηγνύμενον. ὁμοίαν δὲ τούτοις εἶναι καὶ τὴν κοκκυμηλέαν· ἴδιον δὲ ταύτην ἔχειν

2) τε addit Mon.

τὸ ἐκπαππουσθαι αὐτῇ τὸν καρπόν. τῇ δὲ χαμαιδάφνῃ [3]) τὸν καρπὸν ἐπιγίνεσθαι παραπλήσιον τῷ τῆς σησάμου σὺν τῷ λοβῷ, ἔνδοθεν δὲ στερεὸν, διῃρημένον τε κατὰ τετραστοιχίαν. ταύτης καὶ τὸν καρπὸν καὶ τὸ φύλλον ὑπὸ τῶν προβάτων ἐσθιόμενα ἀποκτιννύναι. τὴν δὲ κερωνίαν τὸν μὲν πλεῖστον καρπὸν ἐκ τοῦ στελέχους φέρειν, φέρειν δ᾽ ὀλίγον καὶ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων. ἔλλοβον δ᾽ αὐτῇ εἶναι τὸν καρπὸν, καὶ τὸ δένδρον ἀείφυλλον. τὸ βάλσαμον κηπευτὸν εἶναι, ὀπὸν καὶ καρπὸν καὶ πτόρθους χρήσιμα παρέχον. τὸ δὲ σίλφιον ἄγριον ἅλως, οὗ καὶ ὁ ὀπὸς καὶ ὁ καρπὸς καὶ ὁ καυλὸς καὶ τὸ φύλλον καὶ ἡ ῥίζα χρήσιμα. καὶ ἐστὶ ναρθηκῶδες τὸ φυτόν. καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τι ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς ἑλληνικοὺς, ὥστε καὶ ἓν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐκεῖ πρός τε ἄλλα ἄττα ἱκανὴν χρείαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. ἔν γε μὴν τῇ Ἑλλάδι κάλλιστον [4]) κάλαμον περὶ τὸν Κηφισὸν γίνεσθαι ποταμόν· καὶ μάλιστα περὶ τὴν ὀξεῖαν καμπὴν, ᾗ ἐστι συμβολὴ τοῦ τε Κηφισοῦ καὶ Προβατίου ποταμοῦ, τοῦ ἀπὸ Λεβαδείας ῥέοντος. πεύκην, πίτυν, ἐλάτην, μίλον [5]), ἄρκευθον, κέδρον, κυπάριττον, πρῖνον, ἀρίαν, κόμαρον, ἀνδράχνην, τέρμινθον, μυρίκην, ἀφάρκην, κύλαστρον, ὀξυάκανθον, πύξον, δάφνην, σχεῖνον, μυῤῥίνην, κερωνίαν, ἅπαντα ταῦτα ἀείφυλλα εἶναι.

II. Περὶ Μουσικῆς ἐν δευτέρῳ. [1])

1. Ἔστι γὰρ τὸ γινόμενον κίνημα μελῳδητικὸν περὶ τὴν ψυχὴν σφόδρα ἀκριβὲς, ὁπόταν φωνῇ ἐθελήσῃ ἑρμηνεύειν

3) De euonymo haec Theophr. h. 3, 18, 13. ubi vide annotata.
4) *μάλιστα* Mon. 5) *μίλον* addit Mon.

1) Praeclarum libri 2. de Musica fragmentum servavit Porphyrius in commentario ad Ptolemaei Harmonica, edito a Wallisio Operum T. III. p. 241—244. e Codd. tribus scriptis, D. Barocciano bibliothecae Bodleianae, M. Oxoniensis Collegii Magdalenensis, E. Bodleianae bibliothecae: cui versionem addidit Wallisius, quae lectorem magis impedire possit, quam iuvare. Graeca enim verba modo sequitur vel vitiosissima, interdum coniecturam interpretis non indicatam reddit. Equidem vitia et menda aliquot feliciter sustulisse mihi videor: supersunt tamen fere totidem ab acutioribus corrigenda. Statim ab initio salebrae verborum sunt plures, quas explanare non potui. Pro *μελῳδητικὸν* Codd. M. E. *μελῳδικὸν* habent. deinceps editum *αὐτὸν*, sequens *τὴν ἄλογον* Wallisius vertit *rem irrationalem*. Equidem intelligo, *τὸ κίνημα, ὁπόταν ἐθελήσῃ ἡ ψυχὴ ἑρμηνεύειν φωνῇ, τρέπειν τὴν φωνὴν τὴν ἄλογον*. Editum legitur *ὁπόταν φωνή*.

αὐτὸ, τρέπει μὲν τήνδε, τρέπει δὲ ἐφ' ὅσον οἷα τε ἐστὶ τὴν ἄλογον τρέψαι, καθὸ ἐθέλει. Ἧς τὴν ἀκρίβειάν τινες ἐπεβάλοντο [2]) εἰς τοὺς ἀριθμοὺς ἀναπέμπειν, κατὰ τοὺς ἐν τούτοις λόγους τὴν ἀκρίβειαν τῶν διαστημάτων γίνεσθαι φήσαντες. Ἕνα γὰρ λόγον εἶναι τοῦ διὰ πασῶν ἔφασαν, ὡς καὶ τὸν τοῦ διπλασίονος, καὶ τὸν τοῦ διὰ πέντε, ὡς τὸν τοῦ ἡμιολίου, καὶ τὸν τοῦ διὰ τεσσάρων, ὡς τὸν τοῦ ἐπιτρίτου, καὶ τῶν ἄλλων διαστημάτων ἁπάντων ὁμοίως, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων ἀριθμῶν ἑκάστου ἴδιον. Οὕτω τε ἐν ποσότητι τὴν μουσικὴν εἶναι, ἐπειδὴ παρὰ τήνδε αἱ διαφοραί. Ἃ δὴ λέγοντες συνετώτεροί τισιν ἐφαίνοντο τῶν ἁρμονικῶν καὶ αἰσθήσει κρινόντων, τοῖς τῶν νοητῶν ἀριθμῶν λόγοις ἐπικρίνοντες. Οἳ οὐκ ᾔδεισαν, ὅτι, εἰ μέν τοι [3]) ποσότης ἐστὶν ἡ διαφορὰ, γίγνεται αὕτη παρὰ τὸ ποσότητι διάφορον, κἂν μέλος ᾖ μέλους μέρος εἴη· ὥστε καὶ ἡ χρόα χρόας ποσότητι διαφέροι· ὅπερ ἀνάγκη κἂν μέλος ᾖ μέλους [μέρος] εἴη, εἴ γε τὸ μέλος καὶ τὸ διάστημα ἀριθμὸς, καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τὸ μέλος καὶ ἡ τοῦδε διαφορά. Καὶ γὰρ, εἰ πᾶν 2
διάστημα πλῆθός τι, τὸ δὲ μέλος ἐκ διαφόρων φθόγγων, τὸ μέλος ὅτι ἀριθμὸς, τοιόνδε ἂν [4]) εἴη. Ἀλλ' εἰ μηδὲν ἄλλα ὁ ἀριθμὸς, πᾶν ἀριθμητὸν μετέχοι ἂν καὶ μέλους, ὅσον καὶ ἀριθμοῦ. Εἰ δ', ὡς τῷ χρώματι συμβεβήκοι [5]) τὸ πλῆθος ἄλλῳ ὄντι, καὶ τοῖς φθόγγοις, ἔστι τι ἄλλο φθόγγος, καὶ ἄλλο τὸ περὶ αὐτὸν πλῆθος. Ἀλλ' εἰ ἄλλο τι φθόγγος ὁ ἀκουστὸς καὶ ὁ βαρύτερος καὶ ὁ ὀξύτερος, διαφέρουσιν ἀλλήλων ἢ ὡς φθόγγοι ἢ ὡς τὸ πλήθει. Εἰ μὲν [ὡς] τὸ πλήθει, καί ἐστιν ὁ ὀξύτερος τοιοῦτος τῷ πλείονας ἀριθμοὺς κεκινῆσθαι, καὶ ὁ βαρύτερος τῷ ἐλάττους, τί ἄλλο τὸ ἴδιον τῆς φωνῆς ἂν εἴη; Πᾶσα γὰρ ἀντιληπτὴ ἢ κατὰ τὸ ὀξὺ ἢ κατὰ τὸ βαρύ ἐστι· πᾶσα γὰρ φωνή ἐστιν ἧς μὲν ὀξυτέρα, ἧς δὲ βαρυτέρα· ὥστε ἧς μὲν ἔλαττον τὸ πλῆθος, ἧς δὲ πλεῖον· ὥστε ἀριθμός· οὗ αἱρομένου τί τὸ ἀπολει-

2) Editum *ἐπέβαλον, τὸ εἰς — τοὺς ἐν τούτοις λόγοις.*

3) *εἰ μέν τι* Codd. equidem *μὲν τῇ* malim. deinceps M. E. *ὥστε ἡ χρόα. ut si color a colore* W. quasi *ὥσπερ εἰ* scriptum voluerit. Sequens *μέρος* supplevit W.

4) Codd. M. E. *τοιόνδε,* D. *τοιόντε*, quod W. dedit. Equidem coniicio fuisse *τὸ μέλος, ὅτι τοιόνδε, ἀριθμὸς ἂν εἴη.* et deinceps *μηδὲν ἄλλο ἢ ἀριθμός.*

5) An *συμβέβηκε*? deinceps *φθόγγος ἢ ἀκουστὸς* Codd. *ἀριθμὸς* substituit W. equidem, servata Codicum scriptura, distinctionem verborum mutavi et *ἢ* in *ὁ* mutavi. Erat enim editum: *ἢ ἀριθμὸς — ὀξύτερος διαφέρουσιν ἀλλήλων; ἢ ὡς φ.* Sequens *ὡς* addidit W.

πόμενον εἴη ἄλλο τι, καθὸ φωνή; Ἡ φωνὴ δὲ ὀξυτέρα τινὸς ἢ βαρυτέρα ἐστίν· ἔχει τὸ ποσὸν ἡ φωνή· εἰ δὲ ἄλλο τι, οὐκ ἔτι ἔσται φωνή τις. Εἰ δὲ ὡς 6) φθόγγοι διοίσουσιν οἱ ὀξεῖς καὶ βαρεῖς, οὐκέτι τοῦ πλήθους δεησόμεθα· ἡ γὰρ αὐτῶν φύσει διαφορὰ αὐτάρκης ἔσται εἰς τὴν τῶν μελῶν γένεσιν. Καὶ εἴδησις 7) ἔσται τῶν διαφορῶν. Οὐκέτι γὰρ ἔσονται διαφοραὶ παρὰ τὰ πλήθη, ἀλλὰ παρὰ τὴν ἰδιό-
3 τητα τῶν φωνῶν, ὥσπερ ἐν τοῖς χρώμασιν. Οὐδὲ γὰρ χρῶμα ἁπλοῦν ἁπλοῦ χρώματος ποσότητι διαφέρει· ἴσαι γὰρ ἂν εἶεν αἱ ποσότητες· ὥσπερ εἰ συμμιγείη ἢ μέλαν λευκῷ, ἴσον ἴσῳ, οὐκ ἂν οἱ τοῦ λευκοῦ ἀριθμοὶ τῶν τοῦ μέλανος πλείους λέγοιντο, οὐδ' ἂν οἱ τοῦ μέλανος τῶν τοῦ λευκοῦ. [Οὕτως οὐδὲ τὸ γλυκύπικρον 8)· ἕκαστον γὰρ, καθὸ ἐπιτέτακται, ἴσον· ἀλλ' ἔστι τὸ πλῆθος ἐπ' ἴσον ἐπιτεταγμένον κατὰ τὸ ἴδιον.] Οὕτως οὐδὲ ἡ ὀξεῖα φωνὴ ἐκ πλειόνων συνέστηκεν ἢ πλείους ἀριθμοὺς κινεῖται, οὐδὲ ἡ βαρεῖα· οἷόν τε γὰρ καὶ ταύτην λέγειν ἢ κἀκείνην, ἐπειδὴ ἴδιόν τι μέγεθος βαρείας ἐστὶ
4 φωνῆς. Δῆλον δὲ ἐκ τῆς βίας τῆς γενομένης περὶ τοὺς μελῳδοῦντας· ὡς γάρ τινος δέονται δυνάμεως εἰς τὸ τὴν ὀξεῖαν ἐκφωνῆσαι, οὕτω καὶ εἰς τὸ τὴν βαρεῖαν φθέγξασθαι. Ἔνθα μὲν γὰρ συνάγουσι τὰ πλευρὰ, καὶ τὴν ἀρτηρίαν ἐκτείνουσι· διὸ βραχύτερον βίᾳ 10) ἀποστενοῦντες. Ἔνθα δὲ διευρύνουσι τὴν ἀρτηρίαν· διὸ βραχύτερον τὸν τράχηλον ποιοῦσι, τὸ μῆκος τῆς εὐρύτητος συναγούσης. Τοιαύτης ἔοικεν 11) ἔν τε τοῖς αὐλοῖς εἰς τὸ ἐμπνεῦσαι βίῃ τῷ στενωτέρῳ δυνάμεως δεῖν, καὶ εἰς τὸ τῷ εὐρυτέρῳ, ἵνα πληρωθῇ. Καὶ γὰρ δὴ καὶ μᾶλλον ἐν τοῖς αὐλοῖς· ἀπονώτερον γὰρ τὸ ὀξὺ, τῷ διὰ τῶν ἄνω γίγνεσθαι τρημάτων· βίας δὲ δεόμενον τὸ βαρὺ καὶ μείζονος, εἰ δι' ὅλου τὸ πνεῦμα πέμποιτο· ὥστε ὅσον μήκους προστίθεται, τοσόνδε καὶ
5 πνεύματος ἰσχύος προστίθεται. Ἐν δὲ ταῖς χορδαῖς τὸ ἴσον κατὰ θάτερον δῆλον· ὅσῳ γὰρ εὐτονωτέρα ἡ τῆς λεπτοτέ-

6) Ita W. οἱ φθόγγοι M. E. οἱ δὲ ἢ D.

7) W. vertit *specificativa specierum*, quasi εἰδοποιὸς scriptum voluerit. An fuit αἴσθησις?

8) Verba Οὕτως — κατὰ τὸ ἴδιον omittit D. quae non satis intelligo. An fuit καθὸ ἕκαστον ἐπιτέτακται ἴσον?

9) Ita M. E. sed W. ἢ D. praetulit.

10) Desidero nomen cum verbo, τράχηλον ποιοῦσι. Sed si in voce gravi exprimenda arteria fit latior et collum brevius, contrarium fieri debet in voce acuta exprimenda: igitur τράχηλον μακρότερον fuisse coniicio.

11) Editum Τὸ αὐτῇ εἴκειν, ἔν τε — δεῖ. Vertit W. *Eidem similis contingit vis in tibiis: ad inflandum — opus est.*

ρας τάσις, τοσῷδε ἡ ἀνεῖσθαι δοκοῦσα παχυτέρα· οὕτω τε
ὅσῳ ἰσχυρότερος ὁ ἦχος ἐκ τῆς λεπτοτέρας, τοσῷδε βαρύ-
τερος ὁ ἕτερος· ἐκ γὰρ μείζονος ὁ πλείων καὶ τοῦ πέριξ ἦχος.
Πῶς γὰρ ἂν σύμφωνοι ἐγίγνοντό τινες φθόγγοι, εἰ μὴ ἰσό-
της ἦν; ἀσύγκριτον γὰρ τὸ πλεονάζον· τὸ γὰρ ὑπέρμετρον
ὑπὲρ τὴν μίξιν διάδηλον γίγνεται. Διὸ τοῖς κατὰ τὴν κρᾶ-
σιν ἰσχυροτέροις τὸ ἀνειμένον πλεῖον ἐπιμίγνυται εἰς τὸ ἰσο-
δυναμῆσαι. Ὥστε ἐστί τις συμφωνία καὶ ἰσότης τῶν ἐξ ὧν
γίνεται. Εἰ γὰρ ὁ ὀξὺς πλείους κινοῖτο [12]) ἀριθμούς, πῶς
ἂν συνήχησις γένοιτο; Καὶ γάρ, ὥς φασι, καὶ πορρωτέρω
ἀκούεται ὁ ὀξύτερος φθόγγος, τῷ πορρωτέρω διὰ τὴν τῆς
κινήσεως ὀξύτητα διϊκνεῖσθαι. Εἰ [13]) διὰ τὸ πλῆθος γίγνε- 6
ται, οὐκ ἄν ποτε γένοιτο σύμφωνος οὗτος πρὸς τὸν βαρύν·
οὐθ' ὅτε ἀκούεται, εἴ γε ἐν ἀμφοτέροις ἡ συμφωνία· οὔθ',
ὅτε ἐκλείπει ὁ βαρύτερος· ἀνάγκη γὰρ κατὰ τὴν λεληθυῖαν
ἔκλειψιν μηκέτ' ἀκούεσθαι· οὔτε μάλιστα ἄμφω ἀκούονται·
καὶ τότε γὰρ ὁ ὀξὺς σφοδρότερός ἐστιν, ἅτε οἷός τε ὢν καὶ
πόρρω διϊκνεῖσθαι· φθάνει τε οὖν τὸν βαρὺν καὶ κατισχύει,
ὥστε σφετερίζεσθαι τὴν αἴσθησιν, ἀεὶ (μὴ) [14]) μειονεκτοῦντος
τοῦ βαρυτέρου. Ἀλλ' ἐπεί ἐστί τι σύμφωνον, ἰσότητα δη-
λοῦν ἀμφοῖν τοῖν φθόγγοιν, ἰσότης ἐστὶ τῶν δυνάμεων, δια-
φέρουσα τῇ ἰδιότητι ἑκατέρα. Τὸ γὰρ ὀξύτερον φύσει ὂν
ἐκδηλότερον, οὐκ ἰσχυρότερον, πορρωτέρω ἀντιληπτόν ἐστι τοῦ
βαρυτέρου, ὥσπερ τὸ λευκὸν ἄλλου του χρώματος, ἤ τι ἕτε-
ρον, ὃ οὐχὶ τῷ θάτερον [15]) ἧττον εἶναι, ὃ πέφυκε, μᾶλλον
ἀντιληπτόν ἐστιν, ἢ τῷ μὴ διὰ τοὺς ἴσους ἀριθμοὺς κινεῖ-
σθαι, ἀλλὰ τῷ μᾶλλον τῷδε ἢ τῷδε ἐπιβάλλειν τὴν αἴσθη-
σιν, διὰ τὴν πρὸς τὰ πέριξ ἀνομοιότητα. Οὕτως διϊκνεῖται
μὲν καὶ ὁ βαρύς, ἡ δ' ἀκοὴ θᾶττον ἀντιλαμβάνεται διὰ τὴν
ἰδιότητα τοῦ ὀξέος, οὐ διὰ τὸ ἐν αὐτῷ πλῆθος. Καὶ γὰρ 7
δή γε εἰ καὶ πορρωτέρω ἐκινεῖτο, οὐ διὰ τὸ πλείους κινεῖ-
σθαι ἀριθμοὺς ὁ ὀξύτερος, ἀλλὰ διὰ τὸ σχῆμα· ἐπειδὴ ὁ
μὲν ὀξὺς ἦχος πρόσω μᾶλλον φέρεται καὶ ἄνω, ὁ δὲ βαρὺς
πέριξ κατ' ἴσον μᾶλλον. Δῆλον δὲ καὶ ἐκ τῶν ὀργάνων· τὸ
μὲν γὰρ ὑπόκερας καὶ τὸ σὺν τῷ χαλκώματι περιηχητικώτερα,
ἅτε τοῦ ἤχου ἴσου [16]) περὶ πᾶν γιγνομένου. Καὶ γὰρ εἴ
τις ὀξὺν φθεγγόμενος φθόγγον ἅπτοιτο τῆς αὑτοῦ πλευρᾶς,

12) Editum κινεῖται.
13) Codd. ἤ. correxit W. equidem additum δὲ malim. deinceps σύμφωνος αὐτῇ πρὸς τ. β. Codd. correxit W.
14) μὴν fecit W.
15) οὐχὶ τὸ θάτερον — ἢ τὸ μὴ — ἀλλὰ τὸ μᾶλλον editum.
16) ἴσως aequaliter vertit W.

ἔπειτα πάλιν βαρὺν, αἰσθάνοιτο ἂν μᾶλλον ἐπὶ τοῦ βαρέος
φθόγγου τῇ χειρὶ τῆς περὶ τὴν πλευρὰν κινήσεως. Κἂν τοῦ
ὀργάνου ἅπτηται τῆς χέλυος ἢ τοῦ κέρατος ἢ ἀγκῶνος, ὁπότε
τὴν λεπτὴν τύπτοι καὶ τὴν τοῦ βαρέος προετικὴν, πάλιν
ἐπαίσθοιτο [17]) ἂν μᾶλλον τῆς περὶ τὸ κύτος κινήσεως,
ὁπότε τὴν τοῦ βαρυτέρου τύπτοι ἦχου προετικήν. Εἰς πᾶν
γὰρ ὁ βαρὺς φθόγγος διϊκνεῖται πέριξ, ὁ δὲ ὀξὺς πρόσω [18])
8 ἢ εἰς ὃ βιάζεται ὁ φθεγγόμενος. Εἰ οὖν ὅσῳ πρόσω κινεῖ-
ται ὁ ὀξὺς, τοσόνδε περὶ πᾶν κινοῖτο ὁ βαρὺς, οὐκ ἂν
ἐλάττους κινοῖτο ἀριθμούς. Ὅπερ κἀκ τῶν αὐλητικῶν δῆλον·
ὁ γὰρ μακρότερος αὐλὸς βαρύτερος, ἐν ᾧ πλεῖον τὸ πνεῦμα,
περὶ ὃ πᾶν ἡ κίνησις. Ἀλλ' οὐδὲ τάχει ἂν διαφέροι ὁ ὀξύς·
προκατελαμβάνετο [19]) γὰρ ἂν τὴν ἀκοὴν, ὥστε μὴ γίγνεσθαι
σύμφωνον· εἰ δὲ γίγνεται, ἰσοταχοῦσιν ἄμφω· οὐχὶ οὖν
ἀριθμοί τινες ἄνισοι τὸν τῶν διαφορῶν λόγον ποιοῦσιν. Αἱ
δὲ φύσει τοιαίδε φωναὶ, φύσει συνηρμοσμέναι οὖσαι· οὐδὲ
γὰρ τὰ διαστήματα, ὥς τινές φασιν, αἴτια τῶν διαφορῶν,
διὸ καὶ ἀρχαί· ἐπειδὴ καὶ τούτων παραλειπομένων γίγνεται
τάδε [20]) αἴτια τοῦ εἶναι, οὐχ ὡς ποιοῦντα, ἀλλὰ ὡς μὴ
9 κωλύοντα. Οὐδὲ γὰρ ἡ ἐκμέλεια τῆς ἐμμελείας αἰτία· ἐπειδὴ
οὐκ ἂν γένοιτο ἐμμέλεια, εἰ μὴ ἡ ἐμμέλεια παραπέμποιτο.
Οὐδ' ἄν τι ἄλλο ἐπιστημονικὸν γένοιτο, εἰ μὴ τοὐναντίον
ἀνεπίστημον τοῦ ἐπιστήμονος, ἀλλὰ παραπεμπόμενον, τοῦ
μὴ κωλύειν. Ὥστ' οὐδὲ τὰ διαστήματα τοῦ μέλους αἴτια
ὡς ποιοῦντα, ἀλλ' ὡς μὴ κωλύοντα. Εἰ γάρ τις ἅμα
φθέγγοιτο κατὰ τὸ συνεχὲς καὶ τοὺς μεταξὺ τόπους [21]), ἆρ'
οὖν ἐκμελῆ προΐοιτο φωνήν; ὧν οὖν μὴ παραπεμπομένων
ἐκμέλεια γίγνοιτο ἂν, οὐχὶ τούτων παραλειπομένων ἡ ἐμμέ-
λεια, ὡς, εἰ μὴ παραλειφθεῖεν, κωλυσόντων. Μέγα οὖν
ὄφελος τὸ περιΐστασθαι ταύταις τὴν μελῳδίαν, ὥστε ἀνευ-
ρίσκειν τοὺς συνηρμοσμένους πρὸς ἀλλήλους φθόγγους· ἀλλ'
οὗτοι μὲν αἴτιοι τοῦ μέλους ὄντες, τὰ δὲ διαστήματα παρα-
πεμπόμενα ἐπιδηλούμενα ἐκμελείας αἴτιά ἐστιν· ἧς [22]) καὶ

17) Editum ἐπαίσθητο ἄν.

18) est pro πορρωτέρω. W. *prorsum sive quo vim suam dirigit proferens.*

19) An προκατελάμβανε γὰρ ἄν?

20) An γίγνεται. Τὰ δὲ αἴτια?

21) An τόνους? *per intermedios locos* W. deinceps ἆρ' οὐκ legisse videtur W. vertit enim *annon inconcinnam protulerit vocem?* quod praefero. Postea παραλιπομένων — ὡς εἰ μὴ παραληφθεῖεν editum.

22) Editum ἐστιν. Οἷς καὶ — Ἅτε οὖν οὐ τὰ διαστήματα. sed Codd. οὐ omittunt. In fine fortasse fuit ἢ κατὰ — ἢ εἰ μὴ ἦν.

ἀρχαὶ λέγοιντ' ἄν, οὐχὶ τῆς ἐμμελοῦς φωνῆς. Ἅτε οὖν [οὐ] τὰ διαστήματα αἴτια τῆς ἐμμελείας, ἀλλὰ βλαπτικὰ αὐτῆς φαινόμενά γε· οὔτε οἱ ἀριθμοὶ αἴτιοι τῇ ποσότητι διαφέρειν ἀλλήλων τοὺς φθόγγους· κατ' ἄλλο γὰρ ἴσοι εὑρίσκονται οἱ βαρεῖς τοῖς ὀξέσι, καθὰ καὶ ὁ πόνος ἴσος κατὰ τοὐναντίον· οὐ γὰρ ἧττον τῶν τοὺς ὀξεῖς φθόγγους φθεγγομένων οἱ τοὺς βαρεῖς πονοῦσι, βιαζόμενοι εἰς τοὐναντίον πάλιν. Μία δὲ φύσις τῆς μουσικῆς, κίνησις τῆς ψυχῆς, ἡ κατὰ ἀπόλυσιν γιγνομένη τῶν διὰ τὰ πάθη κακῶν, ἢ εἰ μὴ ἦν.

Multa Theophrasti loca excerpsit idem Porphyrius in libris de abstinentia carnium, sed difficile est verba philosophi Eresii a narratione Porphyrii discernere: quare ea omisi.

2. Θ. περὶ μουσικῆς ἀρχὰς μουσικῆς τρεῖς εἶναι λέγει, λύπην, ἡδονήν, ἐνθουσιασμόν, ὡς ἑκάστου τούτων παρατρέποντος ἐκ τοῦ συνήθους καὶ ἐγκλίνοντος τὴν φωνήν. Plutarchus Quaest. Conviv. 1, 5.

III. Ἱστορικὰ Ὑπομνήματα.

1. Μάγνητες οἱ ἐπὶ τῷ Μαιάνδρῳ ποταμῷ κατοικοῦντες, ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, Δελφῶν ἄποικοι, παρέχουσι τοῖς ἐπιδημοῦσι στέγην, ἅλας, ἔλαιον, ὄξος, ἐπίλυχνον, κλίνας, στρώματα, τραπέζας. Athenaei 4. p. 114. a. (174. Schw.)

2. Τῶν φασιανῶν οὐ κατὰ λόγον ἡ ὑπεροχὴ τῶν ἀῤῥένων, ἀλλὰ πολλῷ μείζων. Athen. 14. p. 654. a. (381. Schw.)

3. Θεόφραστος ἐν τοῖς ἱστ. ὑπ. τὸν ἀπὸ τῶν Αἰόλου νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρὸς καίεσθαι μέχρις ἑνὸς σταδίου καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παραπλήσιον. Scholia ad Apollonii Rhodii Argon. IV, 834.

IV. Περὶ ὑδάτων.

Τὸ Νείλου ὕδωρ πολυγονώτατον καὶ γλυκύτατον ... διὸ καὶ λύειν τὰς κοιλίας τῶν πινόντων, μῖξιν ἔχοντα λιτρώδη .... [1]). Καὶ τῶν γλυκέων δέ, φησίν, ὑδάτων ἔνια ἄγονα ἢ

W. vertit *vel ut non sint*. Mihi oratio truncata et mutila esse videtur. Plures errores editionis annotare omisi, qui facile corrigi poterant, et fortasse operis debentur.

1) Falsam vulgatam convicit Casaub. argumento dulcedinis, quae cum soluta alvo et nitri natura nihil habet commune. Is igi-

οὐ πολύγονα, ὡς τὸ ἐν Φέτᾳ καὶ τὸ ἐν Πύῤῥᾳ. Αὐχμῶν δέ ποτε γενομένων περὶ τὸν Νεῖλον ἐῤῥύη τὸ ὕδωρ ἰῶδες, καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων ἀπώλοντο. Μεταβάλλειν τέ φησιν οὐ μόνον τὰ πικρὰ τῶν ὑδάτων ἀλλὰ καὶ τὸ ἁλυκὸν καὶ ὅλους ποταμοὺς, καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηνὸς, [καὶ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ] Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν· αἴτιον δὲ τὸ πολλοὺς κεραυνοὺς πίπτειν περὶ τὸν τόπον. Ἄλλα δὲ τῶν ὑδάτων καὶ σωματώδη εἰσὶ καὶ ἔχει ὥσπερ τι βάρος ἐν ἑαυτοῖς, ὡς τὸ ἐν Τροιζῆνι· τοῦτο γὰρ καὶ τῶν γευομένων εὐθὺς ποιεῖ πλῆρες τὸ στόμα. Τὰ δὲ πρὸς τοῖς περὶ Πάγγαιον [2]) μετάλλοις τοῦ μὲν χειμῶνος τὴν κοτύλην ἄγουσαν ἔχει ἐννενήκοντα ἕξ, θέρους δὲ τεσσαράκοντα ἕξ. Συστέλλει δὲ αὐτὸ καὶ πυκνοῖ μᾶλλον τὸ ψῦχος· διὸ καὶ ἐν τοῖς γνώμοσι ῥέον οὐκ ἀναδίδωσι τὰς ὥρας ἐν τῷ χειμῶνι, ἀλλὰ περιττεύει, βραδυτέρας οὔσης τῆς ἐκροῆς διὰ τὸ πάχος. Καὶ ταῦτα περὶ Αἰγύπτου φησὶν, ὅταν μαλακώτερος ὁ ἀήρ.

tur, ex Eustathio remedium quaerens pro διὸ assumebat καὶ ὅτι. Sed sequens ἔχοντα in libris scriptis omnibus repertum testatur, etiam haec diversa ab antecedentibus de aliis aquis narrari. Itaque lacunae signum apposui. Sequentia item vitiosa corrigebat Cas. coniiciens Φεραῖς aut Ἀφέταις. De pestilentia Aegypti locus Plinii 31, 4, 29. *Nili rigua pluviae amara fecere, magna pestilentia Aegypti*, si hinc ductus est, defectum scripturae arguit. Ultima verba Codices omnes scripti ita exhibent: καθὰ τὸν ἐν Κιθαιρῶνι, παρ' ᾧ Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν. quam lacunam praeeunte Dalecampio Casaubonus e Plinio 31, 5, 30. interpolavit, qui cetera quoque miranda memoravit, velut illud de aqua Cranonis: *Cranone est fons calidus citra summum fervorem, qui in vinum additus triduo calorem potionis custodit in vasis.* Idem 17, 2, 2. *Nives liquorem praebere purum levissimumque, quando nix aquarum coelestium spuma est: ideo et nives praeferunt imbribus, nivibusque etiam glaciem.* Idem 31, 5, 30. *Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lacus aestate rubras habet diebus undecim. — Et Borysthenes aestatis temporibus coeruleus fertur, quanquam omnium aquarum tenuissimus, ideoque innatans Hypani: in quo illud mirabile, austris flantibus superiorem Hypanin fieri.* Pro sequente ἀποσφαιροῦντες puto simpliciter ἀφαιροῦντες scriptum fuisse. Locum de fonte Cariae Porsonus Advers. p. 47. ed. Lips. ita corrigit comparato loco libri 8. p. 337. a. (243. Schw.), ut scribat: καθὰ τὸν ἐν Καρίᾳ, παρ' ᾧ Ζηνοποσειδῶνος ἱερόν ἐστιν. Narrat ibi Machon comicus, ante urbem Μύλωνα (Μύλασα corrigit, Cariae urbem) templum Ζηνοποσειδῶνος fuisse, ubi Iupiter cum Neptuno communi cultu honorabatur.

2) Plutarchus Quaest. nat. p. 924. a. Ἐν δὲ Θρᾴκῃ περὶ τὸ Πάγγαιον ἱστορεῖ Θ. εἶναι κρήνην, ἐφ' ἧς ταὐτὸ γέμον ὕδατος σταθμώμενον ἕλκειν διπλάσιον σταθμὸν ἢ θέρους.

Τὸ δὲ ἁλυκὸν ὕδωρ γεωδέστερόν ἐστι καὶ πλείονος δεῖται κατεργασίας, ὡς καὶ τὸ θαλάσσιον, θερμοτέραν ἔχον τὴν φύσιν, καὶ μὴ ὅμοιον πάσχον. Μόνον δ' ἀτέραμνον τῶν ἁλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. Χείρω δ' ἐστὶ τὰ βαρυσταθμότερα καὶ τὰ σκληρότερα καὶ τὰ ψυχρότερα διὰ τὰς αὐτὰς αἰτίας· δυσκατεργαστότερα γάρ ἐστι, τὰ μὲν τῷ πολὺ τὸ γεῶδες ἔχειν, τὰ δὲ ψυχρότητος ὑπερβολῇ. Τὰ δὲ ταχὺ θερμαινόμενα κοῦφα καὶ ὑγιεινά. Ἐν Κραννῶνι δ' ἐστὶν ὕδωρ ἡσυχῇ θερμὸν, ὃ θερμαῖνον διατηρεῖ κραθέντα τὸν οἶνον ἐπὶ δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας. Τὰ δ' ἐπίῤῥυτα καὶ ἐξ ὀχετοῦ ὡς ἐπίπαν βελτίω τῶν στασίμων, κοπτόμενά τε μαλακώτερα γίνονται. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἀπὸ τῆς χιόνος δοκεῖ χρηστὰ εἶναι· καὶ γὰρ ἀνάγεται τὸ ποτιμώτερον, καὶ τοῦτο κεκομμένον ἐστὶ τῷ ἀέρι. Διὸ καὶ τῶν ὀμβρίων βελτίω, καὶ τὰ ἐκ κρυστάλλου δὲ, διὰ τὸ κουφότερα εἶναι· σημεῖον δὲ, ὅτι καὶ ὁ κρύσταλλος αὐτὸς κουφότερος τοῦ ἄλλου ὕδατος. Τὰ δὲ ψυχρὰ σκληρὰ, διότι γεωδέστερα. Τὸ δὲ σωματῶδες καὶ θερμανθὲν θερμότερον, καὶ ψυχθὲν ψυχρότερόν ἐστιν. Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' αἰτίαν καὶ τὰ ἐν τοῖς ὄρεσι ποτιμώτερα τῶν ἐν τοῖς πεδίοις· ἧττον γὰρ μέμικται τῷ γεώδει. Ποιεῖ δὲ τὸ γεῶδες καὶ τὰς ἐπιχροιὰς τῶν ὑδάτων. Τὸ γοῦν τῆς ἐν Βαβυλῶνι λίμνης ἐρυθρὸν γίνεται ἐπί τινας ἡμέρας· τὸ δὲ τοῦ Βορυσθένους κατά τινας χρόνους ἰοβαφὲς, καίπερ ὄντος καθ' ὑπερβολὴν λεπτοῦ· σημεῖον δέ· τοῦ Ὑπάνιος ἐπάνω γίνεται διὰ κουφότητα τοῖς βορείοις. Πολλαχοῦ δ' εἰσὶ κρῆναι αἱ μὲν ποτιμώτεραι καὶ οἰνωδέστεραι, ὡς ἡ περὶ Παφλαγονίαν, πρὸς ἥν φησι τοὺς ἐγχωρίους ὑποπίνειν προσιόντας. Ἁλμώδεις δ' ἅμα τῷ ὄξει ἐν Σικανοῖς τῆς Σικελίας· ἐν τῇ Καρχηδονίων δὲ ἐπικρατείᾳ κρήνη ἐστὶν, ᾗ τὸ ἐφιστάμενον ἐλαίῳ ἐστὶν ὅμοιον, μελάντερον τὴν χρόαν, ὃ ἀποσφαιροῦντες χρῶνται πρὸς τὰ πρόβατα καὶ τὰ κτήνη. Καὶ παρ' ἄλλοις δ' εἰσὶ λίπος ἔχουσαι τοιοῦτον, ὡς ἡ ἐν Ἀσίᾳ, ὑπὲρ ἧς Ἀλέξανδρος ἐπέστειλεν ὡς ἐλαίου κρήνην εὑρηκώς. Καὶ τῶν θερμῶν δ' ἐκ φύσεως ὑδάτων ἔνια γλυκέα ἐστὶν, ὡς τὰ ἐν Αἰγαῖς τῆς Κιλικίας, καὶ περὶ Παγασὰς, τά τ' ἐν τῇ Τρωικῇ Λαρίσσῃ καὶ περὶ Μαγνησίαν καὶ ἐν Μήλῳ καὶ Λιπάρᾳ· ἐν δὲ Προύσῃ τῇ πρὸς τὸν Μύσιον Ὄλυμπον τὰ βασιλικὰ καλούμενα. Τὰ δ' ἐν Ἀσίᾳ περὶ Τράλλεις καὶ τὸν Χαρακωμήτην ποταμὸν, ἔτι δὲ Νύσσαν πόλιν, οὕτως ἐστὶ λιπαρὰ, ὡς μὴ δεῖσθαι τοὺς ἐναπολουομένους ἐλαίου. Τοιαῦτα καὶ τὰ ἐν Δασκύλου κώμῃ· τὰ δ' ἐν Καρούροις κατάξηρα καὶ σφόδρα θερμά· τὰ δὲ περὶ Μήνου κώμην, ἥ ἐστι Φρυγίας, τραχύτερά ἐστι καὶ λιτρωδέστερα, ὡς καὶ τὰ ἐν τῇ

καλουμένη Λέοντος κώμη τῆς Φρυγίας· τὰ δὲ περὶ Μορύλαιον καὶ πινόμενά ἐστιν ἥδιστα· τὰ γὰρ περὶ Βαΐας ἢ Βαΐου λιμένα τῆς Ἰταλίας παντελῶς ἄποτα. Athenaei 2. p. 41. f. (158. Schw.)

V. Περὶ Πνιγμοῦ.

Ἡ δὲ τούτων ἀνάκτησις ὄξους ἐγχύσει καὶ πεπέριδος ἢ κνίδης καρπῷ τριφθείσης. Athenaei 2. p. 67. f. (256. Schw.)

VI. Περὶ Μέθης.

1. Θεόφραστος ἐν τῷ π. μ. ζωρότερον φησιν εἶναι τὸ κεκραμένον, παρατιθέμενος Ἐμπεδοκλέους τάδε· αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο, τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάσσοντα κελεύθους. [1])

2. Ἦσαν δ' αἱ τῶν ἀκρατοποτῶν ἐπιχύσεις οὐ παλαιαί, ἀλλ' ἦν ἀπ' ἀρχῆς τὸ μὲν σπένδειν ἀποδεδομένον τοῖς θεοῖς, ὁ δὲ κότταβος τοῖς ἐρωμένοις· ἐχρῶντο γὰρ ἐπιμελῶς τῷ κοτταβίζειν, ὄντος τοῦ παιγνίου Σικελικοῦ. Ibid. 10. p. 427. d. (63. Schw.)

3. Παρὰ Λοκροῖς τοῖς Ἐπιζεφυρίοις εἴ τις ἄκρατον ἔπιε, μὴ προστάξαντος ἰατροῦ θεραπείας ἕνεκα, θάνατος ἦν ἡ ζημία, Ζαλεύκου τὸν νόμον θέντος. Παρὰ δὲ Μασσαλιήταις ἄλλος νόμος, τὰς γυναῖκας ὑδροποτεῖν· ἐν δὲ Μιλήτῳ ἔτι καὶ νῦν φησι Θεόφραστος τοῦτ' εἶναι τὸ νόμιμον. Ibid. p. 429. a. b. (p. 69. Schw.)

4. Ἐποιοῦντο δὲ καὶ οἱ ἑπτὰ καλούμενοι σοφοὶ συμποτικὰς ὁμιλίας· παραμυθεῖται γὰρ ὁ οἶνος καὶ τὴν τοῦ γήρως δυσθυμίαν, φησὶ Θ. Ibid. p. 465. c. (198. Schw.)

5. Ὅτι τοῦ Διονύσου τροφοὶ αἱ Νύμφαι κατ' ἀλήθειαν· αἱ γὰρ ἄμπελοι πλεῖστον ὑγρὸν χέουσι τεμνόμεναι, καὶ κατὰ φύσιν δακρύουσιν. Ibid. p. 465. b. (205. Schw.)

6. Ἐπεὶ καὶ τὰ περὶ τὴν κρᾶσιν ἐναντίως εἶχε τὸ παλαιὸν τῷ νῦν παρ' Ἕλλησιν ὑπάρχοντι· οὐ γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπὶ τὸν οἶνον ἐπέχεον, ἀλλ' ἐπὶ τὸ ὕδωρ τὸν οἶνον, ὅπως ἐν τῷ πίνειν ὑδαρέστερον χρῶνται τῷ ποτῷ, καὶ τούτου ποιησάμενοι τὴν ἀπόλαυσιν ἧττον ὀρέγοιντο τοῦ λοιποῦ· καὶ τὸ πλεῖστον δὲ εἰς τοὺς κοττάβους κατανήλισκον. Ibid. p. 214. Schw.

7. Θ. τὸ ῥυτὸν φησὶν ὀνομαζόμενον ποτήριον τοῖς ἥρωσι μόνοις ἀποδίδοσθαι. Ibid. p. 497. e. (346. Schw.)

1) Athenaei 10. p. 424. f. (49. Schw.) G. Hermann ad Aristot. Poetic. p. 185. corrigit θνήτ' ἐφύοντο — ζωρά τε πρὶν κέκρητο διαλλάξαντα.

8. Τὸν ἄκρατον οἶνον τὸν ἐπὶ τῷ δείπνῳ διδόμενον, ὃν δὴ λέγουσιν ἀγαθοῦ δαίμονος εἶναι πρόποσιν, ὀλίγον τε προσφέρουσιν, ὥσπερ ἀναμιμνήσκοντες μόνον τῇ γεύσει τὴν ἰσχὺν αὐταῦ καὶ τὴν τοῦ θεοῦ δωρεάν· καὶ μετὰ τὴν πλήρωσιν διδόασιν, ὅπως ἐλάχιστον ᾖ τὸ πινόμενον· καὶ τρίτον προσκυνήσαντες λαμβάνουσιν ἀπὸ τῆς τραπέζης, καὶ ὥσπερ ἱκετείαν τινὰ ποιούμενοι τοῦ θεοῦ, μηδὲν ἀσχημονεῖν μηδ' ἔχειν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν τοῦ πότου, καὶ λαμβάνειν ἐξ αὐτοῦ τὰ καλὰ καὶ χρήσιμα. Idem libri 15. p. 693. d. (532. Schw.)

VII. Περὶ Κολακείας.

Θεόφραστος ἐν τῷ π. κ. φησὶν, ὡς Μύρτις μύστης, ὁ Ἀργεῖος, Κλεώνυμον τὸν χορευτὴν ἅμα καὶ κόλακα προσκαθίζοντα πολλάκις αὐτῷ καὶ τοῖς συνδικάζουσι, βουλόμενον δὲ καὶ μετὰ τῶν κατὰ τὴν πόλιν ἐνδόξων ὁρᾶσθαι, λαβόμενος τοῦ ὠτὸς καὶ ἕλκων αὐτὸν ἐκ τοῦ συνεδρίου πολλῶν παρόντων εἶπεν, Οὐ χορεύσει ἐνθάδε, οὐδ' ἀμῶν ἀκούσει. Athenaei 6. p. 254. d. (475. Schw.)

VIII. Περὶ Κωμῳδίας.

Τιρυνθίους φησὶ Θ. ἐν τῷ π. κωμ., φιλογέλως, ὄντας ἀχρείους δὲ πρὸς τὰ σπουδαιότερα τῶν πραγμάτων, καταφυγεῖν ἐπὶ τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, ἀπαλλαγῆναι βουλομένους τοῦ πάθους· καὶ τὸν θεὸν ἀνελεῖν αὐτοῖς· Ἢν θύοντες τῷ Ποσειδῶνι ταῦρον ἀγελαστὶ τοῦτον ἐμβάλωσιν εἰς τὴν θάλατταν, παύσεσθαι. Οἱ δὲ δεδιότες, μὴ διαμάρτωσι τοῦ λογίου, τοὺς παῖδας ἐκώλυσαν παρεῖναι τῇ θυσίᾳ· μαθὼν οὖν εἷς καὶ συγκαταμιχθεὶς, ἐπείπερ ἐβόων, ἀπελαύνοντες αὐτόν· Τί δῆτ', ἔφη, δεδοίκατε, μὴ τὸ σφάγιον ὑμῶν ἀνατρέψω; Γελασάντων δὲ, ἔμαθον ἔργῳ τὸν θεὸν δείξαντα, ὡς ἄρα τὸ πολυχρόνιον ἔθος ἀμήχανόν ἐστι θεραπευθῆναι. Athenaei 6. p. 261. d. (501. Schw.)

IX. Περὶ Ἡδονῆς.

1. Σμινδυρίδης ὁ Συβαρίτης ἐπὶ τὸν Ἀγαρίστης τῆς Κλεισθένους θυγατρὸς ἐξορμῶν γάμον, ὑπὸ χλιδῆς καὶ τρυφῆς χιλίους συνεπήγετο οἰκέτας ἁλιεῖς καὶ ὀρνιθευτὰς καὶ μαγείρους. οὗτος δ' ὁ ἀνὴρ καὶ ἐνδείξασθαι βουλόμενος, ὡς εὐδαιμόνως ἔζη, ὥς ἱστορεῖ Χαμαιλέων ὁ Ποντικὸς ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς, τὸ δ' αὐτὸ βιβλίον καὶ ὡς Θεοφράστου φέρεται, οὐκ ἔφη τὸν ἥλιον ἐτῶν εἴκοσιν οὔτ' ἀνατέλλοντα οὔτε δυόμενον ἑωρακέναι· καὶ τοῦτ' ἦν αὐτῷ μέγα καὶ θαυμαστὸν πρὸς εὐδαιμονίαν. Athenaei 6. p. 273. c. (547. Schw.)

2. Φιλόσοφος δ' ἦν τῶν πάνυ ὁ Αἰσχύλος, ὃς καὶ ἡττηθεὶς ἀδίκως ποτέ, ὡς Θ. ἢ Χαμαιλέων ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς εἴρηκεν, ἔφη, χρόνῳ τὰς τραγῳδίας ἀνατιθέναι, εἰδὼς ὅτι κομιεῖται τὴν προσήκουσαν τιμήν. Idem 8. p. 348. e. (281. Schw.)

3. Οὐδεὶς δὲ λέγει τὸν Ἀριστείδου βίον ἡδύν, ἀλλὰ τὸν Σμινδυρίδου τοῦ Συβαρίτου καὶ τὸν Σαρδαναπάλλου, καίτοι κατά γε τὴν δόξαν, φησὶν ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς Θ., οὐχ ὁμοίως λαμπρός ἐστιν· ἀλλ' οὐκ ἐτρύφησεν, ὥσπερ ἐκεῖνοι· οὐδὲ τὸν Ἀγησιλάου τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, ἀλλὰ μᾶλλον, εἰ ἔτυχεν, τὸν Ἀνάνιος, οὕτως ἀοράτου κατὰ δόξαν ὄντος· οὐδὲ τὸν τῶν ἡμιθέων τῶν ἐπὶ Τροίας, ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τῶν νῦν· καὶ τοῦτ' εἰκότως· ὁ μὲν γὰρ ἀκατάσκευος καὶ καθάπερ ἀνάρτυτος ἦν, οὔτ' ἐπιμιξίας οὔσης, οὔτε τῶν τεχνῶν διηκριβωμένων· ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηρτυμένος πρὸς ῥᾳστώνην καὶ πρὸς ἀπόλαυσιν καὶ πρὸς τὰς ἄλλας διαγωγάς. Idem 12. p. 511. c. d. (400. Schw.)

X. Περὶ Ζώων.

1. Θ. ἐν τρίτῃ περὶ ζώων οὑτωσί πως λέγων· Ἔστι δὲ καὶ τοῖς ὄρνισι τοιαύτη διαφορά· τὰ μὲν γὰρ βαρέα καὶ μὴ πτητικά, καθάπερ ἀτταγήν, πέρδιξ, ἀλεκτρυών, φασιανός, εὐθὺς βαδιστικὰ καὶ δασέα. Idem 9. p. 387. b. (428. Schw.)

2. Θ. ἐν τῷ περὶ ἑτεροφωνίας τῶν ὁμογενῶν, οἱ Ἀθήνησι, φησίν, ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ κακκαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίζουσιν. Idem 9. p. 390. a. (440. Schw.)

XI. Περὶ Εὐδαιμονίας.

1. Ἀλλ' οὐδὲ τὰ κατὰ τὴν τέχνην ἀηδῶς ἐποιεῖτο (Παῤῥάσιος ὁ ζωγράφος), ἀλλὰ ῥᾳδίως, ὡς καὶ ᾄδειν γράφοντα, ὡς ἱστορεῖ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ. Idem 12. p. 543. f. (520. Schw.)

2. Θεόμανδρον τὸν Κυρηναῖον φησὶ Θ. ἐν τῷ π. εὐδ. περιϊόντα ἐπαγγέλλεσθαι διδάσκειν εὐτυχίαν. Idem 13. p. 567. a. (46. Schw.)

3. Κεφαλοτομεῖν, quod ceteri Attici καρατομεῖν, dixerat improbante Phrynicho in Epitome p. 341. Libri notitiam addidit Antiatticista Bekkeri p. 104. περὶ εὐδαιμονίας.

XII. Ἐκ τοῦ Ἐρωτικοῦ.

1. Θ. ἐν τῷ Ἐρωτικῷ Χαιρήμονά φησι τὸν τραγικὸν λέγειν, ὡς τὸν οἶνον τῶν χρωμένων [τοῖς τρόποις] κεράννυσθαι,

οὕτως καὶ τὸν Ἔρωτα· ὃς μετριάζων μέν ἐστιν εὔχαρις, ἐπιτεινόμενος δὲ καὶ διαναράττων χαλεπώτατος. Idem 13. p. 562. c. (30. Schw.)

2. Ἀμάσιν τὸν Ἠλεῖον Θ. ἐν τῷ Ἐ. περὶ τοὺς ἔρωτας δεινὸν γεγονέναι λέγει. Ibid. p. 567. b. (47. Schw.)

3. Ἐν Αἰγίῳ παιδὸς ἠράσθη χήν· τὸν δὲ παῖδα τοῦτον Θ. ἐν τῷ Ἐ. Ἀμφίλοχον καλεῖσθαί φησι, καὶ τὸ γένος Ὠλένιον εἶναι. Ibid. p. 606. c. (194. Schw.)

4. Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ Μελαμποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν· εὐπρεπεῖς γὰρ αὐτόθι γυναῖκες, ὡς καὶ Θ. εἴρηκε. Ibid. p. 609. e. (207. Schw.)

5. Θ. ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἠλείοις, καὶ τὴν κρίσιν ἐπιτελεῖσθαι μετὰ σπουδῆς, λαμβάνειν τε τοὺς νικήσαντας ἆθλα ὅπλα, ἅπερ ἀνατίθεσθαί φησι Διονύσιος ὁ Λευκτρικὸς τῇ Ἀθηνᾷ. Ibid. f. (208. Schw.)

6. Ἐνιαχοῦ φησὶν ὁ αὐτὸς Θ. καὶ κρίσεις γυναικῶν περὶ σωφροσύνης γίνεσθαι καὶ οἰκονομίας, ὥσπερ ἐν τοῖς βαρβάροις· ἑτέρωθι δὲ κάλλους, ὡς δέον καὶ τοῦτο τιμᾶσθαι, καθάπερ καὶ παρὰ Τενεδίοις καὶ Λεσβίοις. Ibid. p. 610. a. (209. Schw.) Ex eodem libro laudant Plinius 9. c. 8. et Gellius 7. c. 8. narrationem de puero Naupactio a delphine adamato.

7. Ἐκ Λεβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ Εὔξυνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ Ἔρωτος λόγῳ· εἶναι δὲ τῶν ἄθλων, ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶ τοῦτον, τὸν ἐν Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ' εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραίσιοι, τῆς μὲν θαλάττης ἑξήκοντα σταδίους, Γορτύνης δὲ διέχοντες ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα. Strabo 10. p. 478. Casaub.

XIII. Περὶ Ἐνθουσιασμοῦ. Περὶ Μουσικῆς.

Ὅτι δὲ καὶ νόσους ἰᾶται μουσική, Θ. ἱστόρησεν ἐν τῷ π. ἐνθ. ἰσχιακοὺς φάσκων ἀνόσους διατελεῖν, εἰ καταυλήσει τις τοῦ τόπου τῇ Φρυγιστὶ ἁρμονίᾳ. Athenaeus 14. p. 624. a. (260. Schw.) Plinius 28. c. 2. s. 4. *Theophrastus, ischiadicos sanari carmine.* Cf. Apollonii Mirab. c. 49. Gellii 4, 13.

XIV. Περὶ τῶν φωλευόντων ζώων.

1. Θ. ἐν τῷ περὶ τ. φωλ. διὰ τὸ ψύχος φησὶ τὴν νάρκην κατὰ γῆς δύεσθαι· ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν δακέτων καὶ βλητικῶν

διαπέμπεσθαί φησι τὴν νάρκην τὴν ἀπ' αὐτῆς δύναμιν καὶ διὰ τῶν ξύλων καὶ διὰ τῶν τριοδόντων, ποιοῦσαν ναρκᾷν τοὺς ἐν χερσὶν ἔχοντας. Idem 7. p. 314. b. (151. Schw.)

2. Μίσγεται (ὁ θύννος) μετὰ τὴν φωλείαν, ὥς φησι Θ. καὶ ἕως μὲν ἂν ἔχῃ μικρὰ τὰ κυήματα, δυσάλωτος· ὅταν δὲ μείζω γένηται, διὰ τὸν οἶστρον ἁλίσκεται. φωλεύει δὲ ὁ θύννος, καίτοι πολυαίματος ὤν. Idem 7. p. 301. f. (102. Schw.)

XV. Περὶ Γελοίου.

Θ. ἐν τῷ περὶ γελοίου λεχθῆναι μέν φησι τὴν παροιμίαν ὑπὸ τοῦ Στρατονίκου, ἀλλ' εἰς Σιμμύκαν τὸν ὑποκριτὴν, διελόντος τὴν παροιμίαν, μέγας οὐδεὶς σαπρὸς ἰχθύς. Idem 8. p. 348. a. (282. Schw.)

XVI. Περὶ Βασιλείας.

1. Θ. ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ βασιλείας (εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα· πολλοὶ γάρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου) τοὺς Περσῶν φησὶ βασιλεῖς ὑπὸ τρυφῆς προκηρύττειν τοῖς ἐφευρίσκουσί τινα καινὴν ἡδονὴν ἀργυρίου πλῆθος. Idem 4. p. 145. e. (65. 66. Schw.)

2. Θ. ἐν τοῖς π. β. ἱστορεῖ τὸν Θεμιστοκλέα, πέμψαντος εἰς Ὀλυμπίαν Ἱέρωνος ἵππους ἀγωνιστὰς καὶ σκηνήν τινα κατεσκευασμένην πολυτελῶς στήσαντος, εἰπεῖν ἐν τοῖς Ἕλλησι λόγον, ὡς χρὴ τὴν σκηνὴν διαρπάσαι τοῦ τυράννου, καὶ κωλῦσαι τοὺς ἵππους ἀγωνίσασθαι. Plutarchi Themistocles.

Θ. δὲ πρῶτόν φησιν Ἄνδρωνα τὸν Καταναῖον αὐλητὴν κινήσεις καὶ ῥυθμοὺς ποιῆσαι τῷ σώματι αὐλοῦντα· ὅθεν σικελίζειν τὸ ὀρχεῖσθαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς· μεθ' ὃν Κλεόφαντον [1]) Θηβαῖον. Athenaeus 1. p. 22. c. (83. Schw.) Videtur esse e libro de Musica.

Ὁ δὲ Θ. τοὺς ἀγρίους (ἀλεκτρυόνας) φησὶν ὀχευτικωτέρους εἶναι τῶν ἡμέρων· λέγει δὲ καὶ τοὺς ἄῤῥενας εὐθὺς ἐξ εὐνῆς ἐθέλειν πλησιάζειν, τὰς δὲ θηλείας προβαινούσης μᾶλλον τῆς ἡμέρας. Idem 9. p. 391. e. (446. Schw.) Videtur esse e libris de historia animalium.

Θ. δέ φησι καὶ τοὺς ἑταίρους αὐτοῦ (Διονυσίου τοῦ νεωτέρου) τοὺς κολακεύοντας τὴν τυραννίδα προσποιεῖσθαι

1) Κλεόλαν corrigit Porson Advers. p. 43.

μὴ βλέπειν, καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου χειραγωγεῖσθαι,
καὶ μήτε τὰ παρατιθέμενα τῶν ἐδεσμάτων μήτε τὰς κύλι-
κας ὁρᾶν· διὸ κληθῆναι Διονυσιοκόλακας. Idem 10. p. 435. a.
(95. Schw.) Videtur esse e libro de adulatione.

XVII. *Περὶ Νόμων.*

1. *Οἱ μὲν οὖν ὑπὸ κήρυκος κελεύουσι πωλεῖν καὶ προ-
κηρύττειν ἐκ πλειόνων ἡμερῶν· οἱ δὲ παρ᾽ ἀρχῇ τινι, κα-
θάπερ καὶ Πιττακὸς παρὰ βασιλεῦσι καὶ πρυτάνει· ἔνιοι δὲ
προγράφειν παρὰ τῇ ἀρχῇ πρὸ ἡμερῶν μὴ ἐλαττόνων ἢ ἑξή-
κοντα, καθάπερ Ἀθήνησι, καὶ τὸν πριάμενον ἑκατοστὴν
τιθέναι τῆς τιμῆς, ὅπως διαμφισβητῆσαί τε ἐξῇ καὶ δια-
μαρτύρεσθαι τῷ βουλομένῳ, καὶ ὁ δικαίως ἐωνημένος φανε-
ρὸς ᾖ τῷ τέλει. Παρὰ δέ τισι προκηρύττειν κελεύουσι πρὸ
τοῦ κατακυρωθῆναι πένθ᾽ ἡμέρας συνεχῶς, εἴ τις ἐνίσταται
ἢ ἀντιποιῆται τοῦ κτήματος ἢ τῆς οἰκίας. Ὡσαύτως δὲ καὶ
ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων, ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς Κυζικηνῶν [1]). Οἱ 2
δὲ Θουριακοὶ τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα ἀφαιροῦσιν, οὐδ᾽ ἐν
ἀγορᾷ προστάττουσιν, ὥσπερ τἆλλα, διδόναι δὲ κελεύουσι
κοινῇ τῶν γειτόνων τῶν ἐγγυτάτω τρισὶ νόμισμά τι βραχὺ
μνήμης ἕνεκα καὶ μαρτυρίας. Ἀναγκαῖον δηλονότι τοῖς μὲν
τὰς ἀρχὰς ὑπευθύνους ποιεῖν, τοῖς δὲ τοὺς γείτονας, ἐὰν
μὴ λάβωσι, ἢ δὶς παρὰ τοῦ αὐτοῦ λάβωσιν, ἢ ἔχοντες μὴ
λέγωσι τῶν ἐωνημένων [2]). Οὐ χρὴ δ᾽ ἀγνοεῖν, ὅτι αἱ προ-
γραφαὶ καὶ αἱ προκηρύξεις καὶ ὅλως ὅσα πρὸς τὰς ἀμφισβη-
τήσεις ἐστί, πάντῃ τὰ πλεῖστα δι᾽ ἔλλειψιν ἑτέρου νόμου
τίθεται. Παρ᾽ οἷς γὰρ ἀναγραφὴ τῶν κτημάτων ἐστὶ καὶ
τῶν συμβολαίων, ἐξ ἐκείνων ἔστι μαθεῖν, εἰ ἐλεύθερα καὶ
ἀνέπαφα καὶ τὰ αὑτοῦ πωλεῖ δικαίως· εὐθὺς γὰρ καὶ μετεγ-
γράφει ἡ ἀρχὴ τὸν ἐωνημένον. Ἐπεὶ δὲ καὶ προστασίας 3
τινὲς ὠνοῦνται καὶ πωλοῦσιν ἀπαλλοτριοῦν ἐθέλοντες, ὀρθῶς
ἔχει καὶ πρὸς ταῦτα νομοθετεῖν, ὅπερ καὶ ποιοῦσιν, ἅμα
ταῦτά τε βουλόμενοι κωλύειν καὶ τὴν ἐμφανῆ [3]) ποιεῖν,
ὥσπερ ἐν τοῖς ἐνίων· κελεύουσι γάρ, ἐὰν μέν τις οἰκίαν
πρίηται, θύειν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ ἐπικωμαίου· ἐὰν δὲ
χωρίον, ἐπὶ τῆς κώμης, ἧ αὐτὸς οἰκεῖ, καὶ ὀμνύειν ἐναντίον
τῆς ἀρχῆς ἐγγραφούσης καὶ κωμητῶν τριῶν, ἦ μὴν ὠνεῖσθαι*

1) Intelligo *νόμοις*. Vulgabatur *Κυβικηνῶν*. Ad sequens *Θου-
ριακοὶ* iterum intelligo *νόμοι*, ut non sit opus cum Heynio
Opusc. Acad. II. p. 152. *Θούριοι* scribere. Idem deinceps pro-
babilius *πράττουσι* corrigit.

2) Editum *ὠναμένων* correxit Heyne, qui ad *λέγωσιν* intelligit
ἔχειν τι. 3) *et veram manifestent* versio. An *ὠνὴν* deest?

δικαίως, ὡς μηδὲν συγκακουργοῦντα, μήτε τέχνῃ μήτε μηχανῇ μηδεμίᾳ· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ τὸν πωλοῦντα πωλεῖν ἀδόλως. Τὸν δὲ μὴ οἰκοῦντα ἐν ἄστει θύειν τὸν ὅρκον ἐπὶ τοῦ Διὸς τοῦ ἀγοραίου, τὴν δὲ θυσίαν τῶν ἐλαττόνων εἶναι θυλήμασιν, ἄνευ δὲ τούτων μὴ ἐγγράφειν τὴν ἀρχήν· ἅμα καὶ ἐν τῷ ὅρκῳ προσορμίζειν [4]) αὐτὴν, ἐὰν μὴ
4 ὀμνύωσι, μηδὲ ἐγγράψειν τὴν ὠνήν. Οὗτοι μέντοι πρὸς ἀμφότερα, μᾶλλον δὲ πρὸς πάντα βούλονται πεφυλάχθαι, καθάπερ ἴσως καὶ δεῖ. Κυρία δὲ ἡ ὠνὴ καὶ ἡ πρᾶσις εἰς μὲν κτῆσιν, ὅταν ἡ τιμὴ δοθῇ καὶ τὰ ἐκ τῶν νόμων ποιήσωσιν; οἷον ἀναγραφὴν, ἢ οἶκον [5]), ἢ τοῖς γείτοσι τὸ γιγνόμενον· εἰς δὲ τὴν παράδοσιν καὶ εἰς αὐτὸ τὸ πωλεῖν, ὅταν ἀραβῶνα λάβῃ. Σχεδὸν γὰρ οὕτως οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἀλλὰ τοῦτο προσδιοριστέον, ἐὰν μὴ παρὰ μεθύοντος μηδ᾽ ἐξ ὀργῆς μηδὲ φιλονεικίας μηδὲ παρανομοῦντος [6]), ἀλλὰ φρονοῦντος καὶ τὸ ὅλον δικαίως· ὅπερ κἀκεῖ προσθετέον, ὅταν ἀφορίζῃ, παρ᾽ ὧν δεῖ ὠνεῖσθαι. Τάττουσι δέ τινες καὶ τὸν ἀραβῶνα πόσον δεῖ διδόναι πρὸς τὸ πλῆθος τῆς τιμῆς μερίζοντες· ἄτοπον γὰρ, ἐὰν δακτύλιον δῷ τῶν δέκα ταλάντων· ἔοικε γὰρ ἐκ καιροῦ τὰ τοιαῦτα καὶ πάθους γίγνεσθαι [7])· δεῖ δ᾽ ἐκ προαιρέσεως· οὕτω γὰρ ἔσται τὸ
5 δίκαιον. Ἐὰν δὲ λαβὼν ἀραβῶνα μὴ δέχηται τὴν τιμὴν, ἢ δοὺς μὴ καταβάλῃ ἐν τῷ ὡρισμένῳ χρόνῳ (δεῖ γὰρ ὡρίσθαι, καθάπερ ἐν τοῖς Θουρίων, τὸν μὲν ἀραβῶνα παραχρῆμα, τὴν δὲ τιμὴν αὐθήμερον· οἱ δὲ καὶ πλείους ἡμέρας τίθενται τῆς τιμῆς· αἱ δὲ ἁπλῶς, ὅσας ἂν ὁμολογήσωσι) τὸ δ᾽ ἐπιτίμιον ἑκατέρῳ, πότερον τῷ μὲν στέρησις τοῦ ἀραβῶνος· οὕτω γὰρ σχεδὸν οἵ τε ἄλλοι κελεύουσι καὶ οἱ Θουριακοί· τῷ δὲ μὴ δεχομένῳ ἔκτισις ὅσου ἂν ἀποδῶται [8])· καὶ γὰρ τοῦτο ἐν τοῖς Θουρίων ἡ ἀνίσος ζημία· πολλαπλασία γὰρ ἡ τιμὴ τοῦ ἀραβῶνος· ἔτι δὲ καὶ βλάπτοιτ᾽ ἂν ὁ ἀποδόμενος ἀφεὶς ἑκατέρους, ἐπειδή τις ἐφ᾽ ἡμέραν μίαν ὁρίσειεν· οὕτω γὰρ μάλιστ᾽ ἐνδέχεται. Παρ᾽ ἐνίοις δεδικάσθαι κελεύουσι τῷ μὴ δεχομένῳ τὴν τιμήν· πότερον δὲ, ἕως ἂν κομίσηται, κύριον εἶναι τοῦ κτήματος; οὕτω γὰρ οἱ πολλοὶ νομοθετοῦσιν· ἢ ὥσπερ Χαρώνδας καὶ Πλάτων· οὗτοι γὰρ παραχρῆμα κελεύουσι διδόναι καὶ λαμβάνειν· ἐὰν δέ τις πιστεύσῃ, μὴ εἶναι δίκην· αὐτὸν γὰρ αἴτιον εἶναι τῆς ἀδικίας [9]). Sermo 42. p. 280 — 281. Ioannis Stobaei.

4) An προσορίζειν? 5) An ὅρκον? 6) παραφρονοῦντος?
7) Verba ἔοικε — ἔσται τὸ δίκαιον Gesner supra post παρ᾽ ὧν — δεῖ ὠνεῖσθαι inserenda censet. 8) Vulgatum ὅσον correxit Bentley. 9) Plato Legg. XI. p. 915. d. Cf. Bentl. de Phalaridis Epist. e versione Lennepii p. 204. 205.

2. Θεόφραστος ἐν τοῖς περὶ νόμων φησὶ, δυοῖν τούτων ἐπιμελεῖσθαι δεῖν τοὺς ἀγορανόμους, τῆς τε ἐν τῇ ἀγορᾷ εὐκοσμίας, καὶ τοῦ ἀψευδεῖν μὴ μόνον τοὺς πιπράσκοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὠνουμένους. Suidas et Harpocration in vocibus Κατὰ τὴν ἀγοράν.

3. Ὡς Θεόφ. ἱστόρηκε, καὶ τὸν τῆς ἀργίας νόμον οὐ Σόλων ἔθηκεν, ἀλλὰ Πεισίστρατος, ᾧ τήν τε χώραν ἐνεργεστέραν καὶ τὴν πόλιν ἠρεμαιοτέραν ἐποίησεν. Plutarchi Solon circa finem.

4. Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων ὕβρεως καὶ ἀναιδείας παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι βωμοὺς φησί. Zenobii Proverb. 4, 36.

5. Ἐγίγνοντο δὲ καὶ εἰσαγγελίαι κατὰ τῶν καταλυόντων τὸν δῆμον ῥητόρων, ἢ μὴ τὰ ἄριστα τῷ δήμῳ λεγόντων, ἢ πρὸς τοὺς πολεμίους ἄνευ τοῦ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων φρούριον ἢ στρατιὰν ἢ ναῦς, ὥς Θ. ἐν τῷ περὶ νόμων. Ὅτι δὲ ὁ εἰσαγγείλας καὶ οὐχ ἑλὼν ἀζήμιος ἦν, Ὑπερείδης ἐν τῷ ὑπὲρ Λυκόφρονός φησι· καίτοι γε ὁ Θ. τοὺς μὲν ἄλλας γραφὰς γραψαμένους χιλίας τ᾽ ὀφλισκάνειν, εἰ τοῦ πέμπτου τῶν ψήφων μὴ καταλάβοιεν, καὶ προσατιμοῦσθαι, τοὺς δὲ εἰσαγγέλλοντας μὴ ἀτιμοῦσθαι μὲν, ὀφλεῖν δὲ τὰς χιλίας. Pollux Onomastici 8, 52. et 53. Ad eundem locum respexit Harpocration in vocibus Δώρων γραφή, ubi est ἐν τοῖς περὶ νόμων. Idem Pollux 10. sect. 19. vocabulum ἀπαρτίαν annotavit significans, ut videtur, auctionem seu publicam venditionem.

6. Θ. ἐν τοῖς περὶ νόμων δηλοῖ, ὡς καταλέλυται τὸ ἔθος τοῦτο. Harpocration in voce Ἄρδηττος, ubi iudices Heliastici iuramentum publice olim praestabant. Idem vocem ἐφορίαν e tertio libro annotavit interpretatus ἡ ἐπὶ τῶν ὅρων γιγνομένη προαγόρευσις. Interpretationem sine auctoritate Theophrasti repetiit Photii Lexicon. Ex eodem tertio libro in voce Θεσμοθέται annotavit: ὅτι τοὺς νόμους οὗτοι διώρθουν κατ᾽ ἐνιαυτὸν ἕκαστον. — ἐν τρίτῳ νόμων. E quarto posuit sub Καταχειροτονία haec: διεξῆλθε δὲ περὶ τῆς καταχειροτονίας καὶ Θ. ἐν τετάρτῃ τῶν νόμων. E decimo de σκαφηφόροις auctoritatem Th. annotavit: Ὅτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὧν ἔπραττον οἱ μέτοικοι, ἄφεσιν εἶχον οἱ ἰσοτελεῖς, Θ. εἴρηκεν ἐν ἑνδεκάτῃ τῶν νόμων· οὗτος δέ φησιν, ὡς ἐνιαχοῦ καὶ πόλεσιν ὅλαις ἐψηφίζοντο τὴν ἀτέλειαν Ἀθηναῖοι, ὥσπερ Ὀλυνθίοις τε καὶ Θηβαίοις. Idem in Ἰσοτελὴς · Ὅτι οἱ ἁλόντες ἐπ᾽ ἀκουσίῳ φόνῳ ἐξουσίαν εἶχον εἰς διαίτησιν τῶν ἰδίων — καὶ Θ. ἐν τῷ τρισκαι-

δεκάτῳ τῶν νόμων δηλοῖ. Idem sub vocibus hic praescriptis.

Φαρμάκων δ' ἐστὶν ὁ ὑπὸ φαρμάκων βεβλαμμένος, ὡς καὶ Θ. ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ νόμων ὑποσημαίνει. Idem sub h. v. et Photii Lexicon, ubi φαρμακῶν scriptum legitur vocabulum Sextum et decimum nominat in vocibus ἐν Φρεαττοῖ, ubi locum huius iudicii ab heroe Φρεάτῳ appellatum auctor est Th., et in Ὑποφόνια. De actione in rem (οὐσίας δίκη) disserentem Th. in octavo decimo laudat in his vocibus. Certamen equestre describentem, quod a solis Atheniensibus et Boeotiis celebretur, libro vicesimo laudat in Ἀποβάτης. Idem de significatione vocabuli παρασκήνια eundem librum laudat.

Συστομώτερον σκάφης τάσσεται ἐπὶ τῶν διὰ τὸ ἀγενὲς σιωπώντων. Θ. γὰρ ἐν τῷ περὶ νόμων εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ τοὺς μετοίκους Ἀθήνησιν ἐν ταῖς δημοτελέσι πομπαῖς σκάφας φέροντας πομπεύειν· καὶ ὁπότε δὲ ἐβούλοντο μέτοικον δηλῶσαι, ἢ σκάφην ἔλεγον ἢ σκαφηφόρον· διὰ δὲ τὸ ἀπαῤῥησίαστον εἶναι, συστομώτερον ποιήσειν, ἀπειλὴν σκάφης. E decimo libro esse ducta haec, licet coniicere ex Harpocratione in voce Σκαφηφόροι.

Suspicor ex his libris ductam glossam Photii in Lexico: Κύρβεις —, Θ. δὲ ἀπὸ τῶν Κρητικῶν Κορυβάντων (εἰρῆσθαι)· τῶν γὰρ Κορυβαντικῶν ἱερῶν οἷον ἀντίγραφα αὐτοὺς εἶναι.

Εἰ δὲ Θεοφράστῳ πιστεύομεν, ἀνδρὶ φιληκόῳ καὶ ἱστορικῷ παρ' ὁντινοῦν τῶν φιλοσόφων, εὑρεῖν μὲν ἦν τὰ δέοντα καὶ νοῆσαι πάντων ἱκανώτατος ὁ Ἀλκιβιάδης, ζητῶν δὲ μὴ μόνον ἃ δεῖ λέγειν, ἀλλὰ καὶ ὡς δεῖ τοῖς ὀνόμασι καὶ τοῖς ῥήμασιν, οὐκ εὐπορῶν δὲ, πολλάκις ἐσφάλλετο, καὶ μεταξὺ λέγων ἀπεσιώπα καὶ διέλειπε, λέξεως διαφυγούσης αὐτὸν, ἀναλαμβάνων καὶ διασκοπούμενος. Plutarch. Alcibiadis c. 10. et in Praec. de republ. gerenda p. 804. a.

Εὐδοκίμησεν Ἐτεοκλῆς ὁ Λακεδαιμόνιος εἰπὼν, ὡς οὐκ ἂν Ἑλλὰς δύο Λυσάνδρους ἤνεγκε. Τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ περὶ Ἀλκιβιάδου φησὶ Θεόφ. εἰπεῖν Ἀρχέστρατον. Idem Lysandri c. 19.

Θεόφ. φησὶν Ἀριστείδην περὶ τὰ οἰκεῖα καὶ τοὺς πολίτας ἄκρως ὄντα δίκαιον ἐν τοῖς κοινοῖς πολλὰ πρᾶξαι πρὸς

τὴν ὑπόθεσιν τῆς πατρίδος, ὡς συχνῆς ἀδικίας δεομένην· καὶ γὰρ τὰ χρήματά φησιν ἐκ Δήλου βουλευομένων Ἀθήναζε κομίσαι παρὰ τὰς συνθήκας, καὶ Σαμίων εἰσηγουμένων, εἰπεῖν ἐκεῖνον, ὡς οὐ δίκαιον μὲν, συμφέρον δὲ τοῦτ' ἐστί· καὶ τέλος εἰς τὸ ἄρχειν ἀνθρώπων τοσούτων καταστήσας τὴν πόλιν αὐτὸς ἐνέμεινε τῇ πενίᾳ, καὶ τὴν ἀπὸ τοῦ πένης εἶναι δόξαν οὐδὲν ἧττον ἀγαπῶν τῆς ἀπὸ τῶν τροπαίων διετέλεσε. Idem Aristidis c. 25.

Λύσανδρος καλέσας Φιλοκλέα τὸν στρατηγὸν, ἠρώτησεν αὐτὸν, τίνα τιμᾶται ἑαυτῷ δίκην τοιαῦτα περὶ Ἑλλήνων συμβεβουλευκὼς τοῖς πολίταις. (vide Xenophontis Hellen. 2, 1, 32.) ὁ δὲ οὐδέν τι πρὸς τὴν συμφορὰν ἐνδοὺς ἐκέλευσε μὴ κατηγορεῖν ὧν οὐδείς ἐστι δικαστής, ἀλλὰ νικῶντα πράττειν ἅπερ ἂν νικηθεὶς ἔπασχεν· εἶτα λουσάμενος καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπρὰν πρῶτος ἐπὶ τὴν σφαγὴν ἡγεῖτο τοῖς πολίταις, ὡς ἱστορεῖ Θεόφ. Idem Lysandri c. 13.

Γενομένων δὲ συνθηκῶν, ὅπως τὰ χωρία καὶ τὰς πόλεις, ἃς εἶχον ἀλλήλων, καὶ τοὺς αἰχμαλώτους ἀποδιδῶσι, προτέρων ἀποδιδόντων τῶν κλήρῳ λαχόντων, ὠνήσατο τὸν κλῆρον ὁ Νικίας κρύφα χρήμασιν, ὥστε προτέρους ἀποδιδόναι τοὺς Λακεδαιμονίους. Καὶ τοῦτο ἱστορεῖ Θεόφ. Idem Niciae c. 10.

Οὐκ ἀγνοῶ, ὅτι Θεόφ. ἐξοστρακισθῆναί φησι τὸν Ὑπέρβολον, Φαίακος, οὐ Νικίου, πρὸς Ἀλκιβιάδην ἐρίσαντος, ἀλλ' οἱ πλείους οὕτω γεγράφασιν. Idem ibid. c. 11. Videtur esse locus excerptus e libris πολιτικῶν τῶν πρὸς καιρούς. Vide XXII, 1.

Στρατηγοῦ, ὡς ἔφη Θεόφ., δεῖ θάνατον ἀποθνήσκειν τὸν στρατηγὸν, οὐ πελταστοῦ τοῦ τυχόντος. Idem Sertorii c. 13.

Ὥς Θ. ἱστορεῖ, τὸν Ἀρχίδαμον ἐζημίωσαν οἱ ἔφοροι γήμαντα γυναῖκα μικράν· οὐ γὰρ βασιλεῖς, ἔφασαν, ἄμμιν, ἀλλὰ βασιλείδια γεννάσει. Idem Agesilai c. 2.

Ξενίων προσκομισθέντων καὶ προσαχθέντων, ἄλευρα μὲν καὶ μόσχους καὶ χῆνας ἔλαβε, τραγήματα δὲ καὶ πέμματα καὶ μύρα διωθεῖτο (Ἀγησίλαος)· καὶ βιαζομένων λαβεῖν καὶ λιπαρούντων, ἐκέλευσε τοῖς εἵλωσι διδόναι κομίζοντας. τῇ μέντοι στεφανωτρίδι βίβλῳ φησὶν αὐτὸν ἡσθέντα Θεόφ. διὰ τὴν λιτότητα τῶν στεφάνων αἰτήσασθαι καὶ λαβεῖν, ὅτ' ἀπέπλει παρὰ τοῦ βασιλέως (τῆς Αἰγύπτου). Idem Agesilai c. 36.

Κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὥς φησι Θ., αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις. Idem Catonis iunioris c. 37.

Νέῳ ἔτι ὄντι καὶ φιλοτίμῳ δοτέον ἀπὸ τῶν καλῶν ἔργων καὶ δόξῃ τι καλλωπίζεσθαι καὶ κομπάσαι· φυόμεναι γὰρ ἐν τοῖς τηλικούτοις αἱ ἀρεταὶ καὶ βλαστάνουσαι τό τε κατορθούμενον, ὥς φησι Θ., ἐπιβεβαιοῦνται τοῖς ἐπαίνοις, καὶ τὸ λοιπὸν αὔξονται μετὰ φρονήματος ἐπαιρόμεναι. Idem initio Agidis c. 2.

Ἀρίστων ὁ Χῖος καὶ Θεοφράστου τινὰ δόξαν ἱστόρηκε περὶ τῶν ῥητόρων· ἐρωτηθέντα γάρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαίνεται ῥήτωρ ὁ Δημοσθένης, εἰπεῖν, Ἄξιος τῆς πόλεως· ὁποῖος δὲ Δημάδης, Ὑπὲρ τὴν πόλιν. Idem Demosthenis c. 10.

Ὅτε καί φησι Θ., ἀξιούντων τῶν συμμάχων ὁρισθῆναι τὰς εἰσφορὰς, εἰπεῖν Κρωβύλον τὸν δημαγωγὸν, ὡς οὐ τεταγμένα σιτεῖται πόλεμος. Idem ibid. c. 18.

Ὁ Θεόφρ. ἐν τοῖς Ἠθικοῖς διαπορήσας, εἰ πρὸς τὰς τύχας τρέπεται τὰ ἤθη, καὶ κινούμενα τοῖς πάθεσι τῶν σωμάτων ἐξίσταται τῆς ἀρετῆς, ἱστόρηκεν, ὅτι νοσῶν ὁ Περικλῆς ἐπισκοπουμένῳ τινὶ τῶν φίλων δείξειε περίαπτον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τῷ τραχήλῳ περιηρτημένον, ὡς σφόδρα κακῶς ἔχων, ὁπότε καὶ ταύτην ὑπομένοι τὴν ἀβελτηρίαν. Ἤδη δὲ πρὸς τῷ τελευτᾶν ὄντος αὐτοῦ, περικαθήμενοι τῶν πολιτῶν οἱ βέλτιστοι καὶ τῶν φίλων οἱ περιόντες, λόγον ἐποιοῦντο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς δυνάμεως, ὅση γένοιτο, καὶ τὰς πράξεις ἀνεμετροῦντο, καὶ τῶν τροπαίων τὸ πλῆθος· ἐννέα γὰρ ἦν ἃ στρατηγῶν καὶ νικῶν ἔστησεν ὑπὲρ τῆς πόλεως· ταῦτα, ὡς οὐκέτι συνιέντος, ἀλλὰ καθῃρημένου τὴν αἴσθησιν αὐτοῦ, διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· ὁ δὲ πᾶσιν ἐτύγχανε τὸν νοῦν προσεσχηκὼς, καὶ φθεγξάμενος εἰς μέσον, ἔφη θαυμάζειν, ὅτι ταῦτα μὲν ἐπαινοῦσιν αὐτοῦ καὶ μνημονεύουσιν, ἃ καὶ πρὸς τύχην ἐστὶ κοινὰ καὶ γέγονεν ἤδη πολλοῖς στρατηγοῖς, τὸ δὲ κάλλιστον καὶ μέγιστον οὐ λέγουσιν· Οὐδεὶς γὰρ, ἔφη, δι' ἐμὲ τῶν ὄντων Ἀθηναίων μέλαν ἱμάτιον περιεβάλετο. Idem Periclis c. 38.

Τὴν ἀκουστικὴν αἴσθησιν Θ. παθητικωτάτην εἶναί φησι πασῶν. Idem initio libri de Auditione p. 37. f. c. 2. p. 129. Hutt. ubi plura etiam sequentia Theophrasto tribuenda esse suspicatur Wyttenbach.

Ἄσκοπος ἡ τύχη (φησὶν ὁ Θ.) καὶ δεινὴ παρελέσθαι τὰ προπεπονημένα, καὶ μεταῤῥίψαι τὴν δοκοῦσαν εὐημερίαν, οὐδένα καιρὸν ἔχουσα τακτόν; Idem in Consol. ad Apollonium p. 104. d. (p. 323. Hutt.) quae e Callisthene seu de luctu libro sumta esse putat Wyttenbach.

Φίλιππον τὸν Ἀλεξάνδρου πατέρα Θ. ἱστόρηκεν οὐ μόνον

μεταξὺ τῶν βασιλέων, ἀλλὰ καὶ τῇ τύχῃ καὶ τῷ τρόπῳ μείζονα γενέσθαι καὶ μετριώτερον. Idem in Apophth. reg. p. 177. e. ubi Wyttenbachius *τῶν μεταξὺ* corrigens interpretatur *μεταξὺ* postea, e seriore usu, locum vero Theophrasti ex opere aliquo historico excerptum esse e verbo *ἱστόρηκεν* arguit. Mihi verba *οὐ μόνον μεταξὺ* lacunosa et vitiosa esse videntur, quae cum H. Stephano Hutten p. 94. ita correxit, ut verba *οὐ μόνον τῇ τύχῃ μείζονα, ἀλλὰ καὶ τῷ τρόπῳ* coniungeret.

Δίνων ὁ Ταραντῖνος στρατηγῶν, ἀνὴρ δ' ὢν ἀγαθὸς ἐν τοῖς πολεμικοῖς, ἀποχειροτονησάντων αὐτοῦ τινα γνώμην τῶν πολιτῶν, ὡς ὁ κῆρυξ ἀνεῖπε τὴν νικῶσαν, αὐτὸς ἀνατείνας τὴν δεξιὰν, Ἅδε, εἶπε, κρείσσων. Οὕτω γὰρ ὁ Θ. ἱστόρηκε. Idem Quaest. gr. p. 301. C. cap. 42. p. 401. Hutt.

Ὀρθῶς μοι δοκεῖ Θ. ἀποφήνασθαι· τί γὰρ κωλύει φωνὴν δέξασθαι σεμνὴν καὶ φιλοσοφωτάτην; καὶ γὰρ ἀθετουμένη πολλὰ τῶν ἐνδεχομένων, ἀποδειχθῆναι δὲ μὴ δυναμένων ἀναιρεῖ, καὶ τιθεμένη πολλὰ συνεφέλκεται τῶν ἀδυνάτων καὶ ἀνυπάρκτων. Idem de Oracul. defectu p. 420. C. p. 330. sect. 20. Hutten. ubi verba *ἀθετουμένη — ἀνυπάρκτων* ipsius esse Theophrasti censuit Wyttenb. ad librum *περὶ τοῦ ἀκούειν* p. 313. Sed apertissimum esse mihi videtur, sententiam Theophrasti omissam esse a librariis.

Τοὺς ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θ., οὐ φιλοῦντα δεῖ κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν. Idem de fraterno amore p. 482. C. p. 45. sect. 8. Hutt.

Εὖ εἶπε Θ. ὡς, εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους. Idem ibid. p. 490. d. p. 65. sect. 20. Hutt.

Ὀνειδισμός ἐστι τῆς ἁμαρτίας παρεσχηματισμένος τὸ σκῶμμα κατὰ τὸν Θ. Idem Sympos. 2. p. 631. e. p. 62. Quaest. 1. sect. 4. Hutt. ubi sect. 9. p. 66. sequitur: *Ὁ Κασάνδρου φίλος* (*Φίλιππος* vertit Xylander) *οὐκ ἠχθέσθη, τοῦ Θεοφράστου πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, Θαυμάζω σου τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὅτι οὐκ ᾄδουσι, τοῦ μυκτῆρος αὐτοῖς ἐνδεδωκότος.* ubi miror *μυκτῆρα* nominatum, non *ῥῖνα*, si de ῥινὶ vel *σιμῷ* voluit Plutarchus intelligi.

Θ. παίζων ἄοινα συμπόσια ἐκάλει τὰ κουρεῖα. Idem Symp. 5. p. 679. a. et 716. a.

Διὰ τί χειμῶνος μᾶλλον ἢ θέρους τὰ τῶν ἁλιέων σήπεται δίκτυα; καίτοι τά γε ἄλλα μᾶλλον τῷ θέρει τοῦτο πάσχει. Πότερον, ὡς Θ. οἴεται, τῷ ψυχρῷ τὸ θερμὸν ὑποχωροῦν ἀντιπερίστασιν, καὶ θερμότερα ποιεῖ τὰ ἐν βάθει

τῆς θαλάσσης, ὥσπερ τῆς γῆς· διὸ καὶ τὰ πηγαῖα τῶν ὑδάτων χλιαρώτερα τοῦ χειμῶνός εἰσι, καὶ μᾶλλον ἀτμίζουσιν αἱ λίμναι καὶ οἱ ποταμοί· κατακλείεται γὰρ εἰς βάθος ἡ θερμότης ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ κρατήσαντος. Idem Quaest. nat. p. 915. b. p. 12. Quaestio 13. Hutt.

Φησὶ Θ. τὸν ἀέρα (ψυχρὸν) ῥηγνύναι τὰ ἀγγεῖα τῷ ὑγρῷ καθάπερ ἥλῳ χρώμενον. Idem de primo frigido p. 952. a. p. 114. c. 16. Hutt.

Ἰχθῦς ἱστορεῖ Θ. ὑπὸ ῥίγους πεπηγότας, ἂν ἀφεθῶσιν ἐπὶ τὴν γῆν, κατάγνυσθαι καὶ συντρίβεσθαι δίκην ὑέλων ἢ κεραμεῶν σωμάτων. Idem ibid. p. 953. c. p. 118. c. 18. Hutt.

Θ. καὶ προσιστορεῖ τῷ Πλάτωνι πρεσβυτέρῳ γενομένῳ μεταμέλειν, ὡς οὐ προσήκουσαν ἀποδόντι τῇ γῇ τὴν μέσην χώραν τοῦ παντός. Idem Quaest. Platon. p. 1006. c. p. 271. Quaest. VIII, 1. Hutten.

Ἐπίκουρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν πρὸς Θεόφραστον οὐκ εἶναι λέγων τὰ χρώματα συμφυῆ τοῖς σώμασιν, ἀλλὰ γεννᾶσθαι κατὰ ποιάς τινας τάξεις καὶ θέσεις πρὸς τὴν ὄψιν, οὐ μᾶλλον φησὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον ἀχρωμάτιστον σῶμα εἶναι ἢ χρῶμα ἔχον. Idem adv. Colotem p. 1110. c. p. 147. c. 7. Hutten.

Θ. τοὐναντίον ἔφη τῷ σώματι πολλοῦ τὴν ψυχὴν ἐνοικεῖν, ὀλίγου χρόνου βαρεῖς μισθοὺς ὑποτελοῦσαν τὰς λύπας, τοὺς φόβους, τὰς ἐπιθυμίας, τὰς ζηλοτυπίας, οἷς συμφερομένη περὶ τὸ σῶμα δικαιότερον ἂν αὐτοῦ δικάζοιτο. Plutarchi Fragm. II. p. 252. ed. Hutten. Non ipsa Theophrasti verba haec esse testatur alter locus de sanitate tuenda p. 405. Hutt. Δημόκριτος εἶπεν, ὡς, εἰ τὸ σῶμα δικάσαιτο τῇ ψυχῇ κακώσεως, οὐκ ἂν αὐτὴν ἀποφυγεῖν· ἴσως καὶ Θ. ἀληθὲς εἶπεν, εἰπὼν ἐν μεταφορᾷ, πολὺ τῷ σώματι τελεῖν ἐνοίκιον τὴν ψυχήν.

Χρὴ τοίνυν τὸν μέλλοντα θαυμασθήσεσθαι περὶ τὸ θεῖον φιλοθύτην εἶναι, μὴ τῷ πολλὰ θύειν, ἀλλὰ τῷ πυκνὰ τιμᾶν τὸ θεῖον· τὸ μὲν γὰρ εὐπορίας, τὸ δ' ὁσιότητος σημεῖον. Ἔπειτα γονεῖς γηροτροφεῖν καλῶς, παῖς τ' ἐκείνων βουλήσεσι τὸν ἑαυτοῦ βίον εὐπειθῆ κατασκευάζειν· ὁ γὰρ μὴ τοιοῦτος, ἀλλὰ τῶν τε τῆς φύσεως τῶν τε τῆς πόλεως νόμων ὀλιγωρῶν, ἀμφοτέρους τους τῆς δικαιοσύνης τρόπους παραβέβηκε. Καὶ μὴν καὶ γυναικὸς καὶ παίδων ἐπιμελητέον καλῶς καὶ φιλανθρώπως· οἱ μὲν γὰρ εἰς τὸ γῆρας ἀμείβονται ταῖς θεραπείαις, ἡ δ' ἐν ταῖς νόσοις καὶ ταῖς καθ' ἡμέραν οἰκονομίαις ἀποδώσει τὴν εὐεργεσίαν. Ἐὰν δέ τινα

συμβάλλειν ἀνάγκη ᾖ, μετὰ τοῦ βεβαίου πειρῶ τοῦτο πράττειν· φρονιμωτάτου γὰρ ἀνδρὸς δανείσαντα φρονίμως ἀπολαβεῖν φιλικῶς, οὐ συναλλάξαντα φιλανθρώπως κομίσασθαι φιλαπεχθημόνως. Serm. 3. p. 40.

Ὀλίγων οἱ ἀγαθοὶ νόμων δέονται· οὐ γὰρ τὰ πράγματα πρὸς τοὺς νόμους, ἀλλ' οἱ νόμοι πρὸς τὰ πράγματα τίθενται. Serm. 27. p. 220.

Ἐκ διαβολῆς καὶ φθόνου ψεῦδος ἐπ' ὀλίγον ἰσχύσαν ἀπεμαράνθη. Serm. 12. p. 140.

Οὐ μὴν οὐδὲ μετ' ὀργῆς πρακτέον τοῖς φρονίμοις οὐδέν· ἀλόγιστος γὰρ θυμὸς καὶ μετὰ προνοίας οὐδὲν ἄν ποτε ποιήσειεν, ἀλλὰ μεθύων ταῖς φιλονεικίαις, ὡς ἔτυχε, χρῆται ταῖς ὁρμαῖς· ὥστε δεῖ μήτε ἐξ ὑπογυίου τῶν ἁμαρτημάτων τὰς τιμωρίας μήτε παρὰ τῶν οἰκετῶν μήτε παρὰ τῶν ἄλλων λαμβάνειν, ἵνα τὸ τῷ λογισμῷ κράτιστον, μὴ τὸ τῷ θυμῷ φίλον ἀεὶ πράττῃς· καὶ δίκην παρὰ τῶν ἐχθρῶν [μὴ] λαμβάνῃς, ἐξ ἧς μέλλεις σαυτὸν, μὴ αὐτοὺς ἐκείνους βλάψειν. Τὸ γὰρ τιμωρεῖσθαί τινα κακῶς ἑαυτὸν ποιοῦντα δίκην διδόναι οὐχ ἧττον ἢ λαμβάνειν ἐστίν. Ὥστε δεῖ σχολῇ μᾶλλον ἀμύνεσθαι ζητεῖν ἢ ταχέως [καὶ] ἀλυσιτελῶς ἑαυτῷ κολάσαι τὸν ἐχθρόν. Serm. 19. p. 168. Schow. p. 367. μὴ inserit Gesner. ut postremum καί. Is praeterea corrigebat σαυτὸν μὴ λυπῶν ἐκείνους βλάψειν. equidem σαυτὸν μᾶλλον ἢ — βλάψειν.

Αἰδοῦ σαυτὸν καὶ ἄλλον οὐκ αἰσχυνθήσῃ. Serm. 31. p. 242.

Τοσοῦτον δέ εἰσιν οἱ φθονεροὶ δυστυχέστεροι τῶν ἄλλων, ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ ταῖς αὐτῶν συμφοραῖς ἀλγοῦσιν, οἱ δὲ φθονοῦντες πρὸς ταῖς ἑαυτῶν κακοῖς καὶ ἐπὶ τοῖς τῶν ἄλλων ἀγαθοῖς λυπούμενοι διατελοῦσιν. Serm. 38. p. 224.

Ἔρως δέ ἐστιν ἀλογίστου τινὸς ἐπιθυμίας ὑπερβολὴ, ταχεῖαν μὲν ἔχουσα τὴν πρόσοδον, βραδεῖαν δὲ τὴν ἀπόλυσιν. Serm. 62. p. 402.

Θεόφραστος ἐρωτηθεὶς, τί ἐστιν ἔρως, πάθος, ἔφη, ψυχῆς σχολαζούσης. Ibidem.

Οὔτε ὁρᾶν οὔτε ὁρᾶσθαι γυναῖκα, καὶ ταῦτα ἐξησκημένην πρὸς κάλλος· ἐπίσταται γὰρ ἀμφότερα πρὸς ἃ μὴ δεῖ. Serm. 72. p. 441. Versio: *utrumque enim ad res inhonestas incitamentum est.*

Οὐ χρὴ δὲ τὴν γυναῖκα δεινὴν ἐν τοῖς πολιτικοῖς, ἀλλ' ἐν τοῖς οἰκονομικοῖς εἶναι. Serm. 83. p. 485.

XVIII. *Περὶ καιρῶν. Πολιτικὰ τὰ πρὸς καιρούς.*

1. *Ἕτεροι δ' εἰς ἀνδρωδέστερα καταδαπανῶντες, οἷον στρατοὺς ἐξάγοντες καὶ πολέμους ἐπαναιρούμενοι, καθάπερ καὶ Διονύσιος ὁ τύραννος· ἐκεῖνος γὰρ οὐ μόνον ᾤετο δεῖν τὰ τῶν ἄλλων καταναλίσκειν, ἀλλὰ καὶ τὰ αὑτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ὑπάρχειν ἐφόδιον τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. Ἐοίκασι δὲ καὶ αἱ πυραμίδες ἐν Αἰγύπτῳ καὶ ὁ τῶν Κυψελιδῶν κολοσσὸς καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν ἔχειν διάνοιαν.* Suidas in voce *Κυψελιδῶν ἀνάθημα* e libro 2 *περὶ καιρῶν.* Photii Lexicon habet: *ἐν τῷ περὶ καιρῶν δύο λέγειν οὕτως — στρατείας — ἐφόδια διὰ τοῖς.*

2. *Θ. ἐν πρώτῳ τῶν πολιτικῶν τῶν πρὸς καιροὺς φησὶν οὕτως· Πολλῷ γὰρ κάλλιον κατά γε τὴν τοῦ ὀνόματος θέσιν, ὥς οἱ Λάκωνες ἁρμοστὰς φάσκοντες εἰς τὰς πόλεις πέμπειν, οὐκ ἐπισκόπους οὐδὲ φύλακας, ὡς Ἀθηναῖοι.* Harpocration in *Ἐπίσκοπος.* Idem in *Ἀσπασία* quartum Politicorum simpliciter laudavit.

Narrationem de Polycrita Naxia ex Andrisco et Theophrasto affert Parthenius c. 9. *γράφει περὶ αὐτῆς καὶ Θ. ἐν τῷ ια τῶν πρὸς καιρούς.* ubi primus Maussacus numerum priorem deletum voluit, quia quatuor tantum libri hoc titulo inscripti fuisse dicuntur. Cf. Reinesii Var. Lect. p. 385. Aristotelis narratio apud Plutarchum de Virtut. Mulierum p. 289. cum Parthenii narratione prorsus congruit. Aliter narravit historiam Polyaenus 8, 36.

Idem Parthenius c. 18. narrationem de Neaera Milesia e solo Theophrasto excerptam posuit: *ἐν ά τῶν πρὸς τοὺς καιρούς,* quam indidem, ut videtur, excerpsit Plutarchus l. c. p. 287. ed. Hutten.

Huc pertinere videntur etiam loca Plutarchi de Hyperbolo e vita Niciae et XXII, 1.

Argumentum horum librorum annotavit Cicero de Finibus 5, 4. quem locum, cum plures Theophrasti libros eorumque argumenta comprehendat, integrum apponere non dubi-

te: *Persecutus est Aristoteles animantium omnium ortus, victus, figuras: Theophrastus autem stirpium naturas, omniumque fere rerum, quae e terra gignuntur, causas atque rationes: qua ex cognitione facilior facta est investigatio rerum occultissimarum. Disserendique ab iisdem, non dialectice solum, sed etiam oratorie praecepta sunt tradita. — Omnium fere civitatum, non Graeciae solum, sed etiam barbariae ab Aristotele mores, instituta, disciplinas, a Theophrasto leges etiam cognovimus: cumque uterque eorum docuisset, qualem in republica esse principem conveniret, pluribus praeterea cum scripsisset, qui esset optimus reipublicae status, hoc amplius Theophrastus scripsit, quae essent in republica inclinationes rerum et momenta temporum, quibus esset moderandum, utcunque res postularet. — De summo autem bono — non semper idem dicere videntur, nec in summa tamen ipsa aut varietas est ulla — aut inter ipsos dissensio. Sed cum vita beata quaeratur, — sitne ea tota sita in potestate sapientis, an possit aut labefactari aut eripi rebus adversis, in eo nonnunquam variari inter eos et dubitari videtur. Quod maxime effecit Theophrasti de beata vita liber; in quo multum admodum fortunae datur: quod si ita se habeat, non possit beatam praestare vitam sapientia. Haec mihi videtur delicatior, ut ita dicam, molliorque ratio, quam virtutis vis gravitasque postulat.*

Idem Academicorum I. c. 10. *Theophrastus, vir et oratione suavis et ita moratus, ut prae se probitatem quandam et ingenuitatem ferret, vehementius etiam fregit quodammodo auctoritatem veteris disciplinae: spoliavit enim virtutem suo decore, imbecillamque reddidit, quod negavit in ea sola positum esse beate vivere.* Hoc argumentum copiosius prosequitur in Tuscul. Quaest. 5. c. 9. unde notitiam libri nomine Callisthenis inscripti huc transferam: *Vexatur idem Theophrastus et libris et scholis omnium philosophorum, quod in Callisthene suo laudavit illam sententiam:* Vitam regit fortuna, non sapientia. *Negant ab ullo philosopho quidquam dictum esse languidius.* Idem 3. c. 10. *Qui dolet rebus alicuius adversis, idem alicuius etiam secundis dolet: ut Theophrastus interitum deplorans Callisthenis, sodalis sui, rebus Alexandri prosperis angitur. Itaque dicit, Callisthenem incidisse in*

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeque habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: Ὁ δ' Ἐρέσιος ἐκεῖνος Θ. πῇ μὲν οὐρανὸν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως· τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τίς ἐστιν ἀτελὴς τοῦ δυνάμει ὄντος, ἥ τοιοῦτον καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Compara Fragm. X.

2. Ἔτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, ὡσὰν ἐν αὐτῇ περιεχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνέργειαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἑκάστου οὐσίαν καὶ τὸ οἰκεῖον εἶδος ἐνέργειαν εἶναι ἑκάστου, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκώλυται· εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον την [ἡ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος· ἕστηκε δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τάδε γέγραφε — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντίων αἱ ἀρχαὶ, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐν ἑνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν, καὶ κίνησις καὶ στάσις, εἴη δ' ἂν καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἔλλειψις, ἐναντία τε καὶ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρησις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπάγοιεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ἅπερ φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδῆ. Ibid. p. 60. b. Καθὸ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσι πρα-

γματείας, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου conj. Fabric.) ὅ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γεγραφότες. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκύς τι (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἐθεάσατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἴληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετήν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ουκ ἀνθρώπειον εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραφεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἑνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἄνευ δὲ ἀλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτά τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἷόν τε καταλιπεῖν τὴν αἴσθησιν, ἀλλ᾽ ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χρὴ θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ᾽ ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἴ τινες ἄρα κυριώτεραι καὶ πρότεραι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον οἶμαι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωριμωτέρων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνθετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνθετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φύσει ἢ σῶμά ἐστιν ἢ ἔχει σῶμα· ἄμφω δὲ σύνθετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπορεῖ πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἔσται ἐν ἐπιφανείᾳ, ὅτι κινούμενος ἔσται ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἔσται ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινηθέντα, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκέτι ἔσται ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐσχηκὼς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προάγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἔστι καθ᾽ αὑτὸ

hominem summa potentia summaque fortuna, sed ignarum, quemadmodum rebus secundis uti conveniret.

Agmen claudat Theophrasti de deo opinio, ita tradita a Cicerone de natura deorum I. c. 13. *Nec vero Theophrasti constantior sententia est: modo enim menti divinae tribuit principatum, modo coelo, tum autem signis sideribusque coelestibus.* ubi editiones pleraeque habent: *Nec vero Th. inconstantia ferenda est: modo enim menti divinum tribuit principatum.* Clemens Alex. in Cohortat. ad Gentes p. 59. v. 17 seqq. ed. Potteri: Ὁ δ' Ἐρέσιος ἐκεῖνος Θ. πῇ μὲν οὐρανὸν, πῇ δὲ πνεῦμα τὸν θεὸν ὑπονοεῖ.

XIX. Ἐκ τῶν Φυσικῶν, καὶ ἐκ τῶν Τοπικῶν.

1. Ἐν τῷ τεσσαρεσκαιδεκάτῳ τῶν Φυσικῶν οὕτως περὶ τῆς κινήσεως· τὸν μὲν κοινὸν καὶ καθόλου λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τίς ἐστιν ἀτελὴς τοῦ δυνάμει ὄντος, ᾗ τοιοῦτον καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν, ὃ καὶ διὰ τῆς αἰσθήσεως σχεδὸν φαίνεται. Simplicius in Categ. p. 110. Basil. Compara Fragm. X.

2. Ἔτι δὲ δεῖ πείθεσθαι Θεοφράστῳ· τούτῳ μὲν γὰρ δοκεῖ μὴ χωρίζεσθαι τὴν κίνησιν τῆς ἐνεργείας· εἶναι δὲ τὴν μὲν κίνησιν καὶ ἐνέργειαν, ὡσὰν ἐν αὐτῇ περιεχομένην, οὐκέτι μέντοι καὶ τὴν ἐνέργειαν κίνησιν. Τὴν γὰρ ἑκάστου οὐσίαν καὶ τὸ οἰκεῖον εἶδος ἐνέργειαν εἶναι ἑκάστου, μὴ οὖσαν ταύτην κίνησιν· καὶ γὰρ ἡ τελειότης καὶ ἐν τοῖς νοητοῖς καὶ φύσει ἀκινήτοις εἶναι οὐ κεκώλυται· εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τοῖς αἰσθητοῖς πολλαὶ τοιαῦται, οἷον την [ἡ?] κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ ἀνδριάντος· ἕστηκε δὲ τὸ σχῆμα κατὰ τὴν αὐτὴν τελειότητα. Ibid. p. 77. b.

3. Ἐν τοῖς Τοπικοῖς τάδε γέγραφε. — Ἐπεὶ δὲ ἐναντία τῶν ἐναντίων αἱ ἀρχαὶ, δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐν ἑνὶ γένει ταῦτα, καθάπερ οὐδὲ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακὸν, καὶ κίνησις καὶ στάσις, εἴη δ' ἂν καὶ ὑπεροχὴ καὶ ἔλλειψις, ἐναντία τε καὶ ἀρχαὶ καὶ εἶδος καὶ στέρησις. Ibid. p. 105. Καὶ παραδείγματα ἐπάγοιεν τὴν μῆνιν καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὸν θυμὸν, ἅπερ φησὶν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ παθῶν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ἔχειν τὴν διαφορὰν, καὶ μὴ εἶναι ὁμοειδῆ. Ibid. p. 60. b. Καθὸ μὲν αἱ φωναὶ λέξεις, ἄλλας ἔχουσι πρα-

γματείας, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγου στοιχείῳ (στοιχείου corr. Fabric.) ὅ τε Θεόφραστος ἀνακινεῖ καὶ οἱ περὶ αὐτὸν γεγραφότες. Ibid. p. 3.

4. Θεόφραστος δὲ συμβεβηκός τι (τὸν χρόνον) καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἀριθμὸν εἰπὼν, ὡς χωριστὸν (τῆς κινήσεως) ἐθεάσατο. Ibid. p. 87. b.

5. Ὡς πρόχειρον εἴληπται τὸ ἀναπόβλητον εἶναι τὴν ἀρετήν· καὶ γὰρ Θεόφραστος περὶ τῆς μεταβολῆς αὐτῆς ἱκανῶς ἀπέδειξε, καὶ Ἀριστοτέλει δοκεῖ, ουκ ἀνθρώπειον εἶναι τὸ ἀναπόβλητον. Ibid. p. 102.

6. Ἐν πρώτῳ τῶν Φυσικῶν περὶ τούτου ζητῶν (τῆς ἀληθείας τῶν φυσικῶν ἀρχῶν) τάδε γέγραφεν. Ἐπεὶ δὲ οὐκ ἄνευ μὲν κινήσεως οὐδὲ περὶ ἑνὸς λεκτέον· πάντα γὰρ ἐν τῇ κινήσει τὰ τῆς φύσεως· ἄνευ δὲ ἀλλοιωτικῆς καὶ παθητικῆς οὐχ ὑπὲρ τῶν περὶ τὸ μέσον, εἰς ταῦτά τε καὶ περὶ τούτων λέγοντας οὐχ οἷόν τε καταλιπεῖν τὴν αἴσθησιν, ἀλλ᾽ ἀπὸ ταύτης ἀρχομένους πειρᾶσθαι χρὴ θεωρεῖν, ἢ τὰ φαινόμενα λαμβάνοντας καθ᾽ ἑαυτὰ, ἢ ἀπὸ τούτων, εἴ τινες ἄρα κυριώτεραι καὶ πρότεραι τούτων ἀρχαί· καὶ κάλλιον οἶμαι τοιοῦτόν τινα τρόπον τὴν ἀπὸ τῶν ἡμῖν γνωριμωτέρων ἐπὶ τὰς ἀρχὰς ἐπίβασιν γίνεσθαι. Simplicius ad Physicam p. 5. b.

7. Ἐν ἀρχῇ τῶν αὐτοῦ Φυσικῶν καὶ ταύτην (τὴν πρότασιν) ἀπέδειξε λέγων· τὸ μέντοι τῶν φυσικῶν ἀρχὰς εἶναι δῆλον ἐκ τοῦ τὰ μὲν φυσικὰ σώματα σύνθετα εἶναι· πᾶν δὲ σύνθετον ἀρχὰς ἔχειν τὰ ἐξ ὧν σύγκειται· ἅπαν γὰρ τὸ φύσει ἢ σῶμά ἐστιν ἢ ἔχει σῶμα· ἄμφω δὲ σύνθετα. Ibidem p. 1. b.

8. Ἰστέον, ὅτι καὶ ὁ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς ἀπορεῖ πρὸς τὸν ἀποδοθέντα λόγον τοῦ τόπου ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους τοιαῦτα· ὅτι τὸ σῶμα ἔσται ἐν ἐπιφανείᾳ, ὅτι κινούμενος ἔσται ὁ τόπος, ὅτι οὐ πᾶν σῶμα ἐν τόπῳ· οὐδὲ γὰρ ἡ ἀπλανής· ὅτι, ἐὰν συναχθῶσιν αἱ σφαῖραι, καὶ ὅλος ὁ οὐρανὸς οὐκ ἔσται ἐν τόπῳ· ὅτι τὰ ἐν τόπῳ ὄντα μηδὲν αὐτὰ κινηθέντα, ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὰ περιέχοντα αὐτὰ, οὐκέτι ἔσται ἐν τόπῳ. Ibidem p. 141. media.

9. Καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς φαίνεται τὴν ἔννοιαν ταύτην ἐσχηκὼς περὶ τοῦ τόπου, ἐν οἷς φησιν ὡς ἐν ἀπορίᾳ προάγων τὸν λόγον· Μήποτε οὐκ ἔστι καθ᾽ αὑτὸ

οὐσία τις ὁ τόπος, ἀλλὰ τῇ τάξει καὶ θέσει τῶν σωμάτων λέγεται κατὰ τὰς φύσεις καὶ δυνάμεις· ὁμοίως δ' ἐπὶ ζώων καὶ φυτῶν καὶ ὅλως τῶν ἀνομοιομερῶν, εἴτε ἐμψύχων εἴτε ἀψύχων, ἔμμορφον δὲ τὴν φύσιν ἐχόντων· καὶ γὰρ τούτων τάξις τις καὶ θέσις τῶν μερῶν ἐστὶ πρὸς τὴν ὅλην οὐσίαν· διὸ καὶ ἕκαστον ἐν αὐτοῦ χώρᾳ λέγεται τῷ ἔχειν τὴν οἰκείαν τάξιν· ἐπεὶ καὶ τῶν τοῦ σώματος μερῶν ἕκαστον ἐπιποθήσειεν ἂν καὶ ἀπαιτήσειε τὴν ἑαυτοῦ χώραν καὶ θέσιν. Ibidem p. 149. b.

10. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἑαυτοῦ Φυσικῶν καὶ καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν τὴν κίνησιν θεωρεῖσθαί φησι γράφων οὕτως· Περὶ δὲ κινήσεως τὸν μὲν καθόλου καὶ κοινὸν λόγον οὐ χαλεπὸν ἀποδοῦναι καὶ εἰπεῖν, ὡς ἐνέργειά τίς ἐστιν ἀτελὴς τοῦ δυνάμει ὄντος ᾗ τοιοῦτον, καθ' ἕκαστον γένος τῶν κατηγοριῶν. [Ἔοικε δὲ καὶ νῦν κίνησιν κοινῶς τὴν μεταβολὴν λέγειν· καὶ γὰρ ὁ ὁρισμὸς ὁ λέγων ἐντελέχειαν τοῦ δυνάμει, ᾗ τοιοῦτόν ἐστιν, οὐ τῆς κυρίως κινήσεώς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ ὅλως πάσης μεταβολῆς. Διὸ καὶ] προελθὼν ὀλίγον ὁ Θ. ζητεῖν δεῖν φησι περὶ τῶν κινήσεων, εἰ αἱ μὲν κινήσεις εἰσίν, αἱ δὲ ὥσπερ ἐνέργειαί τινες. Ibid. p. 201 et 202. Cf. Fragm. I.

11. Ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν περὶ κινήσεως· οἰκειότερον δὲ ὅπερ καὶ λέγομεν καὶ ἔστιν, ἐνέργειαν τοῦ δυνάμει κινητοῦ, ᾗ κινητόν, κατὰ γένος ἕκαστον τῶν κατηγοριῶν, οἷον οὐσίας, ποσοῦ, ποιοῦ, φορητοῦ, τῶν ἄλλων· οὕτω γὰρ ἀλλοίωσις, αὔξησις, φορά, γένεσις, καὶ αἱ ἐναντίαι ταύταις. Ἐν τῷ τρίτῳ δέ, οἶμαι, σαφέστερον ταῦτα γέγραφεν· ἐν μὲν τῷ ἀφορισμῷ τῆς κινήσεως τοσαῦτα φαμὲν αὐτῆς εἴδη, ὅσαι κατηγορίαι· τὴν γὰρ τοῦ δυνάμει ὄντος, ᾗ τοιοῦτον, ἐντελέχειαν, κίνησιν. Καὶ τοῦτο δὲ ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ φησί· τοῦ δὲ πρός τι κίνησις τοῦ μὲν κατὰ λόγον οὐκ ἔστι, τοῦ δὲ κατὰ δύναμιν ἔστιν· ἡ γὰρ ἐνέργεια κίνησίς τε καὶ καθ' αὑτό. Ibid. p. 94. med.

12. Θ. ἐν τρίτῳ τῶν Φυσικῶν ἢ περὶ οὐρανοῦ τὰ γινόμενα διαιρεῖ οὕτως· ἢ γὰρ ὑπὸ ὁμοίου γίνεται, ὡς ἄνθρωπος ὑπὸ ἀνθρώπου, καὶ θερμὸν ὑπὸ θερμοῦ, ἢ ὑπὸ ἐναντίου, ὡς ὁρῶμεν τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὰς ἀστραπάς· ὑπὸ γὰρ ψυχρότητος ἡ τούτου τοῦ πυρὸς ἐν τῷ ἀέρι γένεσις, ἀθροίζοντος εἰς ἓν τὸ ἐν αὐτοῖς θερμὸν ἐκπυροῦντος· ἢ τρίτον ὑπὸ ἐντελεχείᾳ ὅλως ὄντος, ὡς καὶ ὁ μαλωψ· ὑπὸ

γὰρ ἐντελεχεία οὔσης τῆς μάστιγος γίνεται, οὔτε δὲ ὁμοίας ἔτι οὔτε ἐναντίας τῷ γινομένῳ· καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἡλίου δέ φησι γινόμενα ὑπὸ ἐντελεχείας γίνεται· καὶ γὰρ αὐτὸς οὔτε ὅμοιος οὔτε ἐναντίος τοῖς γινομένοις. Ibid. p. 187. vers. finem.

13. Ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως λέγει, ὅτι αἱ μὲν ὀρέξεις καὶ αἱ ἐπιθυμίαι καὶ ὀργαὶ σωματικαὶ κινήσεις εἰσὶ καὶ ἀπὸ τούτου ἀρχὴν ἔχουσιν· ὅσαι δὲ κρίσεις καὶ θεωρίαι, ταύτας οὐκ ἔστιν εἰς ἕτερον ἀγαγεῖν, ἀλλ' ἐν αὐτῇ τῇ ψυχῇ καὶ ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ τέλος· εἰ δὲ δὴ καὶ ὁ νοῦς, κρεῖττόν τι μέρος καὶ θειότερον, ἅτε δὴ ἔξωθεν ἐπεισιὼν καὶ παντέλειος. Καὶ τούτοις ἐπάγει· ὑπὲρ μὲν οὖν τούτων σκεπτέον, εἴ τινα χωρισμὸν ἔχει πρὸς τὸν ὅρον· ἐπεὶ τό γε κινήσεις εἶναι καὶ ταύτας ὁμολογούμενον. Ibid. p. 225. post medium.

14. Θ. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ κινήσεως, θαυμαστά, φησίν, φαίνεται κατ' αὐτὴν ὄντα τὴν φύσιν τῆς κινήσεως, οἷον εἰ μὴ ἔστιν αὐτῆς ἀρχή, πέρας δὲ ἐστί· πῶς δὲ τὰ μὲν πέρας ἀδιαίρετον ἐλαμβάνομεν, τὴν δὲ ἀρχὴν ἐπ' ἄπειρον διαιρετέον; δυνατὸν γὰρ τοῖς αὐτοῖς χρωμένον λόγοις καὶ τὸ πέρας τοῦ συνεχοῦς ἐπ' ἄπειρον διαιρετὸν λαβεῖν, καὶ τὴν ἀρχὴν ἀδιαίρετον. Ibid. p. 230. media.

15. Ὁ δὲ νοῦς πῶς ποτε ἔξωθεν ὢν καὶ ὥσπερ ἐπίθετος ὅμως συμφυής; καὶ τίς ἡ φύσις αὐτοῦ; Τὸ μὲν γὰρ μηδὲν εἶναι κατ' ἐνέργειαν, δυνάμει δὲ πάντα, καλῶς· ὥσπερ καὶ ἡ αἴσθησις· οὐ γὰρ οὕτως ληπτέον, ὡς οὐδὲ αὐτός· ἐριστικὸν γάρ· ἀλλ' ὡς ὑποκειμένην τινὰ δύναμιν, καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὑλικῶν· ἀλλὰ τὸ ἔξωθεν ἄρα οὐχ ὡς ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐν τῇ πρώτῃ γενέσει συμπεριλαμβάνον θετέον. Πῶς δέ ποτε γίνεται τὰ νοητά, καὶ τί τὸ πάσχειν αὐτόν; δεῖ γάρ, εἴπερ εἰς ἐνέργειαν ἥξει, καθάπερ ἡ αἴσθησις· ἀσωμάτῳ δὲ ὑπὸ σώματος τί τὸ πάθος, ἢ ποία μεταβολή; καὶ πότερον ἀπ' ἐκείνου ἡ ἀρχὴ ἢ ἀπ' αὐτοῦ; τὸ μὲν γὰρ πάσχειν ἀπ' ἐκείνου δόξειεν ἄν· οὐδὲν γὰρ ἀφ' ἑαυτοῦ τῶν ἐν πάθει· τὸ δὲ ἀρχὴν πάντων εἶναι, καὶ ἐπ' αὐτῷ τὸ νοεῖν καὶ μή, ὥσπερ ταῖς αἰσθήσεσιν, ἀπ' αὐτοῦ. Τάχα δ' ἂν φανείη καὶ τοῦτο ἄτοπον, εἰ ὁ νοῦς ὕλης ἔχει φύσιν μηδὲν ὤν, ἅπαντα δὲ δυνατός· καὶ τὰ ἐφεξῆς μακρὸν ἂν εἴη παραθέσθαι, καίτοι μὴ μακρῶς εἰρημένα, ἀλλὰ λίαν συντόμως τε καὶ βραχέως τῇ γε λέξει. Ἔστι δὲ ἐν τῷ

πέμπτῳ τῶν Φυσικῶν, δευτέρῳ δὲ τῶν περὶ ψυχῆς, ἐξ ὧν ἁπάντων δῆλόν ἐστιν, ὅτι καὶ περὶ τοῦ δυνάμει νοῦ σχεδὸν ταὐτὰ διαποροῦσιν, εἴτε ἔξωθέν ἐστιν εἴτε συμφυής. Themistius ad librum 3. de anima p. 91. post initium.

16. Θεόφραστος δὲ τὴν αἰτίαν τῆς κινήσεως τῆς λοξῆς τοῖς ἀνέμοις φησὶ γίνεσθαι, διὰ τὸ μὴ ἁπλῶς αὐτοὺς ἐκ ξηρᾶς καὶ θερμῆς ἀναθυμιάσεως γίνεσθαι· ἄνω γὰρ ἂν ἐφέροντο. Alexander Aphrod. in Meteorol. p. 100. b.

Θεόφραστος τὸν Προμηθέα φησὶ σοφὸν γενόμενον μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας· ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ἄρα πυρὸς μεταδοίη. Scholium ad Apollonii Rhodii 2. vers. 1248.

Θεόφ. ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν (τὸν ἴουλον) καλεῖσθαι. Idem ad 1. v. 972. Eandem epistolam nominat Diogenes Laert. 5, 37. οὗτος τά τε ἄλλα καὶ περὶ δικαστηρίου τοιαῦτα διείλεκται ἐν τῇ πρὸς Φανίαν τὸν περιπατητικὸν ἐπιστολῇ. Οὐ γὰρ ὅτι πανήγυριν, ἀλλ' οὐδὲ συνέδριον ῥάδιον, οἷόν τις βούλεται, λαβεῖν· αἱ δὲ ἀναγνώσεις ποιοῦσιν ἐπανορθώσεις· τὸ δὲ ἀναβάλλεσθαι πάντα καὶ ἀμελεῖν οὐκέτι φέρουσιν αἱ ἡλικίαι. Ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ σχολαστικὸν (ἑαυτὸν?) ὠνόμακε. Ubi iudicium videtur dici consessus virorum doctorum, cui legere et exhibere iudicandos libros suos solebat, ut videtur, Theophrastus.

XX. Ἐκ τῆς φυσικῆς ἱστορίας.

Θ. ἐν τῇ φυσικῇ ἱστορίᾳ γράφει (περὶ Ἀναξαγόρου) οὕτως· Οὕτω μὲν οὖν λαμβανόντων, δόξειεν ἂν ποιεῖν τὰς μὲν ὑλικὰς ἀρχὰς ἀπείρους, ὡς εἴρηται· τὴν δὲ τῆς κινήσεως καὶ τῆς γενέσεως αἰτίαν μίαν· εἰ δέ τις τὴν μίξιν τῶν ἁπάντων ὑπολάβοι μίαν εἶναι φύσιν ἀόριστον καὶ εἶδος καὶ κατὰ μέγεθος, ὅπερ ἂν δόξειε βούλεσθαι λέγειν, συμβαίνει δύο τὰς ἀρχὰς αὐτῷ λέγειν, τήν τε τοῦ ἀπείρου φύσιν καὶ τὸν νοῦν· ὥστε πάντως φαίνεται τὰ σωματικὰ στοιχεῖα παραπλησίως ποιῶν Ἀναξιμάνδρῳ. Simplicius ad Physic. p. 33. post mediam.

XXI. Περὶ Μεταρσίων.

Θ. ἐν τετάρτῃ περὶ Μ. εἴρηκε κατὰ λέξιν· ἐπεὶ καὶ αἱ πλωϊάδες αὗται νεφέλαι καὶ αἱ συνεστῶσαι, ἀκίνητοι δὲ καὶ τοῖς χρώμασιν ἔκλευκοι, δηλοῦσι διαφορὰν τινα τῆς ὕλης, ὡς οὔτε ἐξυδατουμένης οὔτε ἐκπνευματουμένης. Plutarchi Quaest. graecae c. 7.

Idem Theophrasti τὰ πρὸς τοὺς Φυσικοὺς laudavit c. Colotem c. 14. p. 162. Hutten.

XXII.

1. Ὀστρακισθῆναι πρῶτον Ἀθήνησι Θησέα ἱστορεῖ Θ. ἐν τοῖς πρώτοις καιροῖς. Suidas sub v. Ἀρχὴ Σκυρία. ubi vide Kusteri annotationem. Excerpsit locum Apostolius Adag. 4, 31.

2. Ἀρχὴ ἄνδρα δείκνυσιν. — Ἀριστοτέλης καὶ Θ. Βίαντος εἶναί φασιν. Idem sub his vocibus, et Apostolius 4, 51. qui addit ἐν τῷ παροιμιακῷ.

3. Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημία προστρίβεται· Αἰσχύλου (Promethei v. 329.) τὸ μὲν ἀπόφθεγμα Βίαντος, ὡς παροιμία δὲ λαμβάνεται, ὡς μαρτυρεῖ Θ. ἐν τῷ περὶ παροιμιῶν. Apostolius Adag. 6, 36.

4. Θ. Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν τὸν Ἐμπεδοκλῆ γενέσθαι καὶ μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐν ἔπεσι τὸν περὶ φύσεως λόγον ἐξενεγκεῖν. Diogenes Laert. 8, 55.

5. Idem 9, 21. in Parmenide: τοῦτον Θ. ἐν τῇ ἐπιτομῇ Ἀναξιμάνδρου φησὶν ἀκοῦσαι. et sect. 22. καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ταὐτὸν εἶναι, καθὰ μέμνηται καὶ Θ. ἐν τοῖς Φυσικοῖς, πάντων σχεδὸν ἐκτιθέμενος τὰ δόγματα.

Theophrasti librum Μεγαρικὸν nominat et narrationem de Diogene Cynico a mure vitae rationem instituendae edocto tradit idem Diogenes 6, 22.

XXIII. Περὶ Ῥητορικῆς.

Δίκαιον Θ. παράδειγμα ἐκτέθειται μεγαλοπρεπείας τὸ τοιοῦτον κῶλον· τῶν μὲν περὶ τὰ μηδενὸς ἄξια φιλοσο-

quae constant insulae in Lydia natant. Idem ibid. Cf. Varro R. R. 3, 17, 4. Strabo 13. p. 469. Lips.

4. Th. est auctor, in Ponto quoque quosdam amnes crescere tempore aestivo: quatuor autem esse iudicant causas. Aut quia tunc maxime in humorem mutabilis terra est, aut quia maiores in remoto imbres sunt, quorum aqua per secretos cuniculos reddita tacite suffunditur. Tertia, si crebrioribus ventis ostium caeditur et reverberatur fluctu, amnis restitit: qui crescere videtur, quia non effunditur. Quarta ratio est siderum: haec enim quibusdam mensibus magis urgent et exhauriunt flumina: quum longius recesserunt, minus consumunt atque trahunt. Itaque quod impendio solebat, id incremento accedit. Idem ibid. c. 26.

XXV.

1. Lapicidinas Cadmus Thebis, aut, ut Theophrastus, in Phoenice invenit. — Turres, ut Aristoteles, Cyclopes, Tirynthii, ut Theophrastus. — Aes conflare et temperare Aristoteles Lydum Scythen monstrasse, Theophrastus Delam Phrygem putat. — Picturam in Aegypto Gyges Lydus, in Graecia vero Euchir Daedali cognatus, ut Aristoteli placet, ut Theophrasto, Polygnotus Atheniensis. Plinius h. n. 7. c. 56. sect. 57. Videtur excerptus esse locus e libro περὶ εὑρημάτων.

2. Theophrastus tradit, invectitias esse in Asia columbas et pavones et corvos, et in Cyrenaica vocales ranas. Idem 10. c. 29. s. 41.

3. Theophrastus prodit, boves quoque pisce vesci, sed nonnisi viventa. Idem 11. c. 53. s. 116.

4. Theophrastus celerius concoqui dextri lateris incubitu, difficilius a supinis. Idem 28. c. 4. s. 14.

5. Th. in Thuriis Crathim candorem facere, Sybarim nigritiam bobus ac pecori. — Theophr. hoc idem fieri in Aethiopia eiusdem nominis fonte. (explere olei vicem fontem.) — Th. Marsyae fontem in Phrygia ad Celaenarum oppidum saxa egerere. Idem 31. c. 2. s. 9. 13. et 16.

6. In aqua Stygis esse pisces parvos tradit Th. letales et ipsos, quod non in alio genere mortiferorum fontium. Idem ibid. s. 19.

quibus alimentum ex proximo est: fluminum vero vis ex intimo manat, ultraque excipitur, quam radicibus evagari licet. Deinde succisae arbores plus humoris desiderant: non enim id, quo vivant, sed quo crescant, trahunt. Idem ait circa Arcadiam, quae urbs in Creta insula fuit, fontes et rivos substitisse, quia desierit coli terra, diruta urbe: postea vero quam cultores receperit, aquas quoque recepisse. Causam siccitatis hanc ponit, quod obduruerit constricta tellus, nec potuerit imbres inagitata transmittere. Quomodo ergo plurimos videmus in locis desertissimis fontes? Seneca Quaest. nat. 3. c. 11. Indidem Plinius 31. c. 4. Nascuntur fontes decisis plerumque silvis, quos arborum alimenta consumebant, sicut in Haemo, obsidente Gallos Cassandro, cum valli gratia silvas cecidissent. Plerumque vero damnosi torrentes corrivantur, detracta collibus silva, continere nimbos ac digerere consueta. Et coli moverique terram, callumque summae terrae cutis solvi, aquarum interest. Proditur certe in Creta expugnato oppido, quod vocabatur Arcadia, cessasse fontes, amnesque, qui in eo situ multi erant; rursus condito post sex annos emersisse, uti quaeque coepissent partes coli. Terrae quoque motus profundunt sorbentque aquas: sicut circa Pheneum Arcadiae quinquies accidisse constat. Sic et in Coryco monte amnis erupit, posteaque coeptus est coli. Illa mutatio mira, cui causa nulla evidens apparet, sicut in Magnesia calidas factas frigidas, salis non mutato sapore. Et in Caria, ubi Neptuni templum est, amnis, qui fuerat ante dulcis, mutatus in salem est. — Mutantur et colores aquarum, sicut Babylone lacus aestate rubras habet diebus XI. Et Borysthenes aestatis temporibus coeruleus fertur, quanquam omnium aquarum tenuissimus, ideoque innatans Hypani. In quo et illud mirabile, Austris flantibus superiorem Hypanin fieri. Sed tenuitatis argumentum et aliud est, quod nullum halitum, non modo nebulam emittat. Qui volunt diligentes circa hoc videri, dicunt, aquas graviores post brumam fieri. Vide Fragm. II. περὶ ὑδάτων.

2. In Macedonia quoque, ut ait Th., est flumen, ad quod, qui facere albas oves volunt, adducunt: quod ut diutius potavere, non aliter quam infectae mutantur. At si illis lana opus fuerit pulla, paratus gratuitus infector est; ad Peneion eundem gregem appellunt. Idem ibid. c. 25.

3. Lapides sunt multi pumicosi et leves, ex quibus

despicior. Cur aspiciebas vicinam? Quid cum ancillula loquebaris? De foro veniens quid attulisti? Non amicum habere possumus, non sodalem. Alterius amorem suum odium suspicatur. Si doctissimus praeceptor in qualibet urbium fuerit, nec uxorem relinquere, nec cum sarcina ire possumus. Pauperem alere difficile est, divitem ferre tormentum. Adde, quoniam nulla est uxoris electio, sed qualiscunque obvenerit, habenda, si iracunda, si fatua, si deformis, si superba, si foetida, quodcunque vitii est, post nuptias discimus. Equus, asinus, bos, canis et vilissima mancipia, vestes quoque et lebetes, sedile ligneum, calix et urceolus fictilis probantur prius et sic emuntur: sola uxor non ostenditur, ne ante displiceat, quam ducatur. Attendenda semper eius est facies, et pulchritudo laudanda: ne, si alteram aspexeris, se existimet displicere. Vocanda domina, celebrandus natalis eius, iurandum per salutem illius; ut sit superstes, optandum [8]), honoranda nutrix eius, et gerula, et servus, patrinus [9]), et alumnus, et formosus assecla, et procurator calamistratus, et in longam securamque libidinem exectus spado: sub quibus nominibus adulteri delitescunt. Quoscunque illa dilexerit, ingratis amandi. Si totam domum regendam ei [10]) commiseris, serviendum est. Si aliquid tuo arbitrio reservaveris, fidem sibi haberi non putabit, sed [11]) in odium vertetur [12]) ac iurgia: et nisi cito consulueris, parabit venena. Anus et aruspices [13]) et hariolos et institores gemmarum sericarumque vestium si intromiseris, periculum pudicitiae est; si prohibueris, suspicionis iniuria. Verum quid prodest etiam diligens custodia, quum uxor servari impudica non possit, pudica non debeat? Infida enim custos est castitatis necessitas: et illa vere [14]) pudica dicenda est, cui licuit peccare, si voluit. Pulchra cito adamatur, foeda facile concupiscit. Difficile custoditur, quod plures amant. Molestum est possidere, quod nemo habere dignetur [15]). Minore tamen miseria deformis habetur, quam formosa servatur. Nihil tutum est, in quod [16]) totius populi vota suspirant. Alius forma, alius ingenio, alius facetiis, alius liberalitate sollicitat. Aliquo modo vel aliquando [17]) expugnatur, quod undique incessitur. Quod

8) orandum V. 9) paternus V. 10) om. V. 11) et V. 12) vertitur V. 13) aurifices V. 14) Illa vero V. 15) dignatur. Minori V. 16) quo V. 17) vel al. om. V.

si propter dispensationem domus et languoris solatia et fugam solitudinis ducuntur uxores, multo melius servus fidelis dispensat, obediens auctoritati domini, et dispensationi [18]) eius obtemperans, quam uxor: quae in eo se existimat dominam, si adversum [19]) viri faciat voluntatem, id est, quod placet, non quod iubetur. Assidere autem aegrotanti magis possunt amici et [20]) vernulae beneficiis obligati, quam illa, quae nobis imputat [21]) lachrymas suas, et haereditatis spe vendit illuviem [22]); et sollicitudinem iactans languentis animum desperatione conturbat [23]). Quodsi ipsa [24]) languerit, coaegrotandum est, et nunquam ab eius lectulo recedendum. Aut, si bona fuerit et suavis uxor, quae tamen rara avis est, cum parturiente gemimus, cum periclitante torquemur. Sapiens autem nunquam solus esse potest: habet secum omnes, qui sunt, qui unquam [25]) fuerunt boni, et animum liberum quocunque vult transfert. Quod corpore non potest, cogitatione complectitur. Et si hominum inopia fuerit, loquitur cum deo. Nunquam minus solus erit, quam cum solus fuerit. Porro liberorum causa uxorem ducere, ut vel nomen nostrum non intereat, vel habeamus senectutis praesidia, et certis utamur haeredibus, stolidissimum est. Quid enim ad nos pertinet recedentes e mundo, si nomine nostro alius nominetur [26]), quum et filius non statim patris vocabulum referat, et innumerabiles sint, qui eodem appellentur [27]) nomine? Aut quae senectutis auxilia sunt, enutrire [28]) domi, qui aut prior te forte moriatur, aut perversissimis [29]) sit moribus? aut certe, quum ad maturam aetatem venerit, tarde ei videaris mori? Haeredes autem meliores et certiores amici sunt et propinqui, quos iudicio deligas [30]), quam quos velis nolis habere cogaris. Licet certior [31]) haereditas sit, dum advivis, bene abuti [32]) substantia tua, quam tuo labore quaesita in incertos usus relinquere. Haec et huiuscemodi Theophrastus disserens quem non suffundat [33]) Christianorum?

Ὅτι ὁ Θεόφραστος ἀντιλέγει τῷ Πλάτωνι περὶ τοῦ μὴ εἶναι ἀληθῆ καὶ ψευδῆ ἡδονήν, ἀλλὰ πάσας ἀληθεῖς. Εἰ

18) dispositioni V. 19) adversus V. 20) amici et om. V. 21) imputet V. 22) vendat ingluviem V. 23) conturbet, omisso desperatione V. 24) ipsa om. V. 25) quicunque V. 26) non vocetur V. 27) appellantur V. 28) nutrire V. 29) perversis moribus sit V. 30) eligas V. 31) certa V. 32) uti V. 33) q̄ oro suffundant V.

γὰρ ἐστί τις, φησὶν, ἡδονὴ ψευδὴς, ἔσται τις ἡδονὴ οὐχ ἡδονή· ἢ μάλιστα μὲν οὐδὲν συμβήσεται τοιοῦτον· καὶ γὰρ ἡ ψευδὴς δόξα οὐδὲν ἧττον δόξα· εἰ δὲ καὶ συμβαίη τι ἄτοπον, τὴν ἐσχάτην ἡδονὴν δοκοῦσαν εἶναι μὴ εἶναι ἡδονήν· ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως οὐκ ὂν ἁπλῶς οἷον τὸ γεννητὸν, οὐχ ὅπερ ὄν. Καὶ γὰρ Ἀριστοτέλης τινὰς ἡδονὰς πρός τε εἶναι ἡδονὰς ἀξιοῖ, καὶ οὐχ ἁπλῶς· οἷον τὰς τῶν νοσούντων καὶ τῷ πικρῷ χρωμένων ὡς γλυκεῖ. Ἔτι φησὶν ὁ Θεόφραστος τριχῶς τὸ ψεῦδος· ἢ γὰρ ὡς ἔθος ἐπίπλαστον, ἢ ὡς λόγος, ἢ ὡς πρᾶγμά τι ὄν. Κατὰ τί οὖν, φησὶν, ἡ ἡδονὴ ψευδής; οὔτε γὰρ ἦθος ἡδονὴ, οὔτε λόγος, οὔτε ὂν, οὐκ ὄν· τοιοῦτον γὰρ τὸ πρᾶγμα τὸ ψευδὲς, ἐν τῷ μὴ εἶναι χαρακτηριζόμενον. Ἢ ῥητέον, ὅτι κατὰ τοὺς τρεῖς διορισμοὺς ἐστι ψευδὴς ἡ ἡδονή· καὶ γὰρ ἐπίπλαστος ἡ τοῦ ἐπιπλάστου ἤθους, καὶ ἄλογος, ἡ ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς εἰς τὸ ψεῦδος ἀποπλανηθεῖσα δόξα καὶ τούτῳ ἐφηδομένη· καὶ μὴ οὖσα, ἡ κατὰ ἀπουσίαν τοῦ λυπηροῦ φανταζομένη (ἡ) ἡδονὴ, καὶ ταῦτα μὴ παρόντος ἡδέος; Olympiodori commentar. ad Platonis Philebum p. 269. ubi verba ἐπεὶ καὶ ὄντι· ἄλλως — ἁπλῶς οἷον, ita fortasse scribenda et distinguenda sunt: ἐπεὶ καὶ ὄν τι, ἀλλ'. ὡς οὐκ ὂν ἁπλῶς, οἷον τὸ γεννητὸν οὐχ ὅπερ ὄν.

DE

AVCTORITATE,

INTEGRITATE, ARGVMENTO, ORDINE, METHODO

ET

PRETIO LIBRORVM

DE

HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM.

DE AVCTORITATE, INTEGRITATE, ARGVMENTO, ORDINE, METHODO ET PRETIO LIBRORVM DE HISTORIA ET CAVSIS PLANTARVM.

§. 1.

Unde profectus quid consilii in conscribenda historia de plantis Theophrastus fuerit secutus, ex ipsa operis inspectione et consideratione, comparati cum historia Aristotelica de animalibus, quod magistri exemplum discipulus imitatus esse videtur, facile est coniectura assequi. Viam quoque et rationem videmus, qua uterque cum in animalium tum in plantarum historia explicanda perrexit usque ad rerum causas investigandas atque interpretandas. Praescriptionem autem legis, quam sibi ipse dixerat, ingenio suo inventam, in ordinandis, coniungendis, explicandis, augendis atque emendandis notitiis non solum a variis scriptoribus traditis, sed etiam ex ipsa naturae investigatione collectis, Aristoteles ipse diligenter exposuit in libro, quem praepostere Editiones vulgatae librum primum numerant de partibus animalium. Locum ei suum primus nuperrime assignavit universitatis literariae Pragensis Doctor *Francisc. Nicol. Titze* eumque passim emendatum versione et annotationibus illustravit. Quaeri autem potest, eademne lex et methodus utrique doctrinae conveniat, an diversa ratio historiae plantarum ordinandae atque explicandae potius invenienda fuerit. E natura huius quaestionis iusta nascitur dubitatio, num magistri legem, animalium historiae praescriptam, discipulus per omnes doctrinae partes in historia plantarum condenda executus fuerit, an diversa utriusque disciplinae natura et conditio discipulum deflectere a via recta magistri, et per divortia et compendia quaedam analogiae et similitudinis causas et verum quaerere coegerit. Quid enim? Nonne videmus, quantum intersit inter eam cognitionem, quae vestigatione non adeo operosa et difficili de corporis humani partium externarum et internarum fabrica et muneribus, causisque sanitatis, morborum et mortis acquiri potest, atque eam notitiam naturae et virium plantarum, quam vulgus agri-

P 2

colarum, hortulanorum, rhizotomorum, fabrorum lignariorum, pharmacopolarum et medicorum vel diligentia culturae vel usu et experimentis collectam hucusque secutum est, partim etiam monumentis literarum proditam habemus? Maxime vero omnium ad hunc usque diem non tam in cognitione partium internarum, quas perspicacia pertinax virorum doctorum oculis vitro armatis persecuta est, quam in earum muneribus usque explicandis laboramus dubiique haeremus; necdum emolumenti conspicui et confessi multum ad naturam et officia partium internarum cognoscenda vel omnino ad usum culturae hortensium et silvaticarum plantarum e diligentissima anatomorum botanicorum vestigatione redundavit. Quid igitur miramur, Theophrastum, ubi secutus legem et ordinem a magistro praescriptum ad partium internarum naturam explicandam pervenerat, confugisse ad similitudinem et comparationem animalium, quae usque ad hunc diem varie et tentata et reprobata tot tantosque in natura plantarum, tantopere diversa ab animalium natura, erroret peperit? cum partium internarum munera et usus multo difficilius atque obscurius in structura dissimillima agnosci possint, nec fere aliter investigari nisi culturae curiosae experimentis operosis, per annos continuatis et mirum in modum variatis. In loco vero principe et parte nobilissima physiologiae plantarum, quae est de generatione, quanquam parum abfuit, quin in palmae et mali Medicae floribus partes genitales agnosceret, si ad diligentem florum aliorum naturae, singulos per gradus perfectiorum plantarum pedetentim descendentis, comparationem propria experimenta accessissent, notitia tamen ab aliis tradita contentus quaerere supersedit, quid veri inesset opinioni Empedoclis a magistro etiam repetitae, qui non solum semina plantarum cum ovis animalium comparaverat, sed etiam sexum utrumque, qui in animalium genere divisus corporibus sit, in plantis in uno eodemque corpore coniunctum esse statuerat. Manifestum hinc fit, Theophrastum in ea parte historiae plantarum, quae partes earum internas tractat, longissimo intervallo a magistri exemplo distare oportuisse, neque omnino libros de causis plantarum cum magistri libris de partibus, generatione, respiratione, vigilia et somno, vita et senectute animalium, quos vulgo Parvorum Naturalium nomine comprehendunt, posse comparari. Accedit, quod magister praeter ingenium multo perspicacius in elaboranda historia animalium adiutus fuit et sublevatus subsidiis Alexandri liberalitate undique ad eum congestis, quorum usum diligentissima

sectione, investigatione et comparatione animalium cognitorum inter se invicem, adeoque partium verbis difficulter explicandarum picturis ad historiam perficiendam fructuosissimum reddidit. Theophrastus contra praeter praecepta et doctrinam a magistro acceptam, et notitias e physiologis, velut Empedocle, eiusque discipulo Menestore, Democrito, Clidemo similibusque, et rei rusticae et hortorum culturae scriptoribus, partim etiam ex itinerariis civium suorum, praecipue Alexandri comitum, collectas parum admodum e proprio usu experientiaque sua ad ordinandam et condendam historiam plantarum earumque causas explicandas attulisse videtur; quod manifestum facit praecipue repetita toties formula solennis περὶ τούτων ἐπισκεπτέον, vel τοῦτο σκεπτέον, etiam in dubitatione ea, quam non tam difficile erat vel inquisitione accurata vel experimento tollere. Nam quod quidam aiunt, Theophrastum hortum plantis refertum coluisse cum Demosthene Phalereo, scholae legatum in testamento a Diogene Laertio servato, mihi quidem mentio horti ibi facta parum valere videtur ad scientiam propriis experimentis partam a Theophrasto comprobandam. Atque ita iam reiicimur ad quaestionem primo loco propositam, quid consilii Theophrastus, ab usu rei herbariae et experientia destitutus, in condenda plantarum historia fuerit secutus.

§. 2.

Notitias vulgares et communes, undique collectas, cum nominibus plantarum in usum civium suorum receptis digerere, ordinare et in formulam doctrinae redigere voluisse Theophrastum, multis argumentis cognoscimus. Atque haec causa fuit, quae eum nomina saepe cum pluribus plantis propter aliquam vel formae vel virium similitudinem communicata adhibere atque usurpare coegit. Quo nomine saepe reprehensus Theophrastus facillimam tamen et iustam habet excusationem. Scilicet homo Graecus Graecis scripsit, quibus si prodesse voluit, sermone eo debuit uti, qui ab omnibus, certe civibus Atticis, posset intelligi. Videmus enim exemplo systematicorum rei herbariae scriptorum nostri aevi, e sermone non solum peregrino, sed saepius barbaro et plerumque imperite ficto et ad similitudinem aliquam graeci conformato, quo plerique omnes hodie utuntur, nihil commodi ad publicam et communem vel cognitionem rei herbariae vel culturam earum agrariam et hortensem redundasse, neque unquam redundare posse, nisi quis interpres inter-

veniat, qui sermone populari notitias collectas et doctrinae praecepta contracta et declarata exemplis ad usum communem transferat. Incommodum vero illud, quod viri docti multi in scriptis Theophrasti reperisse sibi videntur, et in maius auctum toties accusant, potius mihi testimonium contra lectorum socordiam et levitatem perhibere videtur. Meminisse enim debebant, Theophrastum ubique nominibus Atticis plantarum uti, veluti brassicam *ῥάφανον* nominat, quam dialecti ceterae *κράμβην*. Deinde si quando vel invitus nominibus plantarum eiusmodi utitur, quae cum pluribus generibus diversis communicata fuerunt, tum vero vel ipse locus atque ordinis ac generis descriptio satis docet, plantam synonymam pertinere ad aliud genus. Exempli causa *ἴον*, *ἄνθεμον*, *σχῖνον* et *ἀμάρακον* nomino. Praeterea ubi plures uno in loco nominare vel enarrare cogitur, saepiuscule ipse lectorem de *ὁμωνυμίᾳ*, ne nominum communione fallatur, admonet, velut in historia hellebori nigri et albi, strychni generibus diversis et aliis facit. In paucis dubius adhuc haereo, cuinam causae assignem nominis variationem, veluti cum castaneam nucem *Διὸς βάλανον*, interdum aut *κάρυον Εὐβοϊκὸν* aut *καστανάϊκον* appellat. Hoc vero unum exemplo magistri confisus licere et sibi in condenda plantarum historia putavit, uti classium familiarumque atque omnino plantarum earum, quibus aliqua vel formae vel naturae similitudo et cognatio est, nomina nova ipse inveniret, pluresque numero eodem nomine comprehenderet, quo melius multitudo similium uno veluti conspectu agnosci et natura earum designari posset. Huc pertinent vocabula a florum similitudine deducta, *κολοβοανθῆ*, quo nomine flores papilionaceos a botanicis nostris dictos appellare solet, alia genera a floris similitudine *ἀνθώδη* vel *διανθῆ* vel *βρυώδη*, quaedam a radicum forma simili *βολβώδη* vel *κεφαλόῤῥιζα* vel *σαρκόριζα* et *φλοιόῤῥιζα*, alia *μετεωρόῤῥιζα* et *ἐπιπολαιόῤῥιζα*, quaedam a caulium forma et durationis tempore *ἐπετειόκαυλα*, *ναρθηκώδη* et *ἐγκευρόκαυλα*, a foliorum similitudine *κιχωριώδη* et *πηγάνια*, a fructus forma *βαλανώδη* et *καρυώδη*, a seminum simplici natura aut composita *μονόθυρα* et *δίθυρα*, a formae atque habitus totius similitudine, vitae duratione atque usu humano *ποώδη*, *σιτώδη*, *φρυγανικά*, *θαμνώδη*, *δένδρα* distinxit, atque haec ipsa *δένδρα* in *ἀλσώδη*, *φίλυδρα*, *πάρυδρα*, *φιλόψυχρα* aliisque vocabulis separata designavit. A vitae brevitate vel diuturnitate *ἐπέτεια*, *ἐπετειόκαυλα*, *χρονιώτερα*, *θερινά*, ab usu humano *λαχανηρὰ* vel *λαχανικὰ* vel

λαχανώδη, *σιτώδη*, *στεφανώματα* vel *στεφανωματικὰ* appellavit. Quorum nominum partem maximam ipse invenisse Theophrastus videtur, aut, si quae vulgari fuerant in usu, significationem eorum certis finibus ita terminavit, uti commode in usum doctrinae de plantis ea adhibere posset.

Multum diversa est ratio et natura doctrinae vel potius farraginis Dioscoridis, qui natione Cilix nominibus plantarum nudis saepe defungitur, nulla addita formae et speciei nota, quae cui Graeciae populo et dialecto propria fuerint, hodie ignoramus. Plures is commemoravit eodem quo Theophrastus nomine, quas tamen genere et natura diversas convincere possumus. In multitudine nominum, quam ipse vel veterum Grammaticorum male sedula curiositas adiecit, certe haec immodice auxit, interdum vetustiora Theophrastea licet agnoscere, in aliis nihil simile reperimus. Ordo vero doctrinae Dioscorideae talis fere est, qualem is non tam cognoscendae plantarum naturae congruere, sed quem usibus pharmacopolarum et medicorum accommodatissimum esse existimavit. *) Eadem cantilena in Plinii libris repetenda est, qui non solum ex eodem fonte quo Dioscorides notitias de plantis hausit, sed etiam Theophrasti doctrinam in latinum sermonem translatam saepe cum graecis vel Dioscorideis vel communis auctoris verbis confudit, ita ut Plinii auctoritate in iudicanda scripturae varietate aut nunquam aut raro uti liceat. Hoc autem Plinii exemplum pessimum imitatus est interpres Theophrasti latinus, Theodorus Gaza, qui cum

*) Quam in rhizotomis ad usum medicorum plantas legentibus legem scripsit in Praefatione, utinam observarent botanici omnes, qui gloriam in augendo novarum specierum numero quaerunt: *Cui in animo est harum peritiam assequi, eum oportet tum primo germinatu e terra prorumpentibus tum adultis atque etiam flaccescentibus adesse. Nec enim qui tantummodo pullulanti herbae astiterit, eandem adultam nosse poterit, nec qui adultam viderit, recens erumpentem agnoscat. Quo fit, ut propter mutatam foliorum faciem ac caulium, florum fructuumque magnitudinem et id genus alias peculiares notas magno in errore interdum versentur, qui non ita studiose singula fuere contemplati. — Ergo qui saepius et multis in locis illa observaverit, eorum etiam cognitionem maxime consequetur.* Hanc autem legem a legentibus herbas observandam recte is dixit, in describendis autem plantis nec ipse secutus est, et qui eam ubique exsequi volet, nae is lectores taedio enecabit, et artem longam faciet scribendo, quam praepostero ordine et perverso quidam observando in compendium redigere et brevem facere conantur.

natione Graecus esset, summam tamen laudem elegantiae sermonis latini in interpretandis Aristotelis et Theophrasti libris affectavit, quam aliter consequi se non posse, nisi Plinii verbis uteretur, ubi verba Theophrasti latine reddenda erant, existimavit. Itaque in locis plerisque vitiosis et lacunosis interpretationis Gazae auctoritas, quae facta fuit e libro scripto prius, quam graeca verba typis excusa fuerant, non maior est quam Plinii; sed utraque longe maiorem critico interpreti creat molestiam, quam utilitatem praestat.

Praeter hos tres rei herbariae scriptores principes nihil scripti ex antiquitate graeca et romana superest, unde incrementa et detrimenta rei herbariae paulatim facta coniectura consequi possimus, quanquam detrimenta quidem satis aperta patent ex eo tempore allata botanicae disciplinae, quo scholae peripateticae rectores et discipuli ab exemplo Aristotelis et Theophrasti subito ita desciverunt, ut deserta doctrina et historia de animalibus et plantis curam et operam omnem in studio physices collocarent, et, si quando opus haberent notitia plantarum, traditas ab aliis vel adeo vulgares opiniones repeterent et sequerentur. Hic vero locus admonere me videtur, ut de temporum iniuria conquerar, quae nobis invidit libros Phaniae Eresii, civis et amici Theophrasti, qui plures physiologiae plantarum partes accuratius investigasse et literis consignasse videtur, quantum equidem e paucis librorum eius reliquiis ab Athenaeo excerptis existimare possum.

Atque haec in universum de consilio Theophrasti et methodo, quam in historia plantarum condenda fuit secutus, dicta sufficiant; plura paulo postea dicentur, ubi particulatim recensebo ea, quae a Iulio Scaligero et Accorambono in ordine et ratione doctrinae Theophrasteae reprehensa fuerunt.

§. 3.

Proximus est locus quaestionis de numero, ordine atque integritate librorum Theophrasti de plantis. De ceteris enim satis nunc constat, testimoniis quoque scriptorum veterum, Excerpta nos habere vel a Photio patriarcha vel ab aliis tempore incerto facta, partim iterum contracta ab aliis ita, ut corporis nuda ossa sine carne et sanguine nobis relicta sint. Quod detrimentum pertinere etiam ad Characteres morum, non solum exemplo reliquorum librorum, sed testimonio etiam Codicis Palatini multo auctioris manifestum et certum videtur

esse. Libelli vero de igne Excerpta plura facta fuerint, ut in annotatione docui; adeoque Codex unus eorum, qui e *Brundisio* comparati fuerunt in Italia, in fine testatur *μετώπωσιν* factam, nescio quam, quod vocabulum de excerptoris industria interpretor. Ceterum primum de sensu et sensibilibus libellum solum integrum e physica historia Theophrasti exceptum ut patent, faciunt loca plura alia inde a Simplicio excerpta. Reliqui omnes breviati videntur et ex uno Codice descripti esse in plures, quorum integerrimus hodie Romanus Vaticanae bibliothecae videtur esse. Libri autem de plantis historiae decem et a Diogene Laertio et vulgo numerantur, impares tamen volumine et versuum multitudine, ita ut descriptio vulgaris librorum merito in suspicionem erroris et vitii a librariis scriptoribus vel ipsis Grammaticis admissi veniat. Itaque decimus qui vulgo numeratur, in libro quidem scripto, quem Aldus diligentissime repraesentavit typis, paucis versibus exaratus repetit verbis interdum quibusdam mutatis, nonnulla etiam auctiora, quaedam minus integra, quae in libro nono tradita prostant. In Mediceis Codicibus plures quidem sunt versus libri decimi, sed repetunt et variant eadem dicta libri noni. Unde suspicio de initio priorum librorum descriptione et turbato eorum ordine et numero confirmari videtur. Certa tamen indicia nulla habemus, a quo initio turbatio exorta ubi substiterit. Testimoniis enim veterum scriptorum et Grammaticorum confidere propter librariorum faciles et frequentes in numerorum notis perscribendis aberrationes non licet. Argumentum tamen ceteris haud paulo minus dubium praebere videtur volumen libri quarti nimis pro reliquorum tenuitate spissum, quam, ut suspicionem erroris effugere possit. Nuper etiam vir doctus, *Hahnemann* de Helleborismo veterum, censuit librum quartum et quintum temere a librariis vel Grammaticis in unum confusos fuisse, et qui nunc nonus numeratur, esse decimum numerandum et nominandum esse. Sane decebat, finita notitia stirpium et maxime silvestrium per librum tertium et quartum digestarum, disputationem de vitae mensura stirpibus concessae a novo libro exordiri, quanquam tota illa disputatio rectius exemplo magistri in extremum locum relata fuisset. Commode igitur possumus a capite inde tertio et decimo libri quarti initium quinti capere et statuere; quo facto volumen libri quarti reliquos non praegravabit. Sed libri quoque secundi finem desideramus, qui ex Athenaeo [illegible]

lector videt p. 65. cuius sententiam difficile est hodie coniectura assequi. Fortasse alii quoque eius libri defectus sunt, quos divinare quam demonstrare facilius est. Prodidit Aldus annotationem Codicis sui initio libri octavi positam, quam eandem Codex antiquissimus et integerrimus Urbinas paucis verbis leviter mutatis habet. (Vide Annott. p. 639. et Addenda in Comparatione Codicis Urbinatis.) Monetur ibi, Andronicum librum octavum Theophrasti περὶ φυτῶν ἱστορίας inscripsisse, Hermippum contra περὶ φρυγανικῶν καὶ ποωδῶν. Admonitio paululum obscurior in utroque Codice hoc velle videtur, librum septimum, qui περὶ φρυγανικῶν καὶ ποωδῶν coniunctim docet, (nam octavus qui nunc numeratur, est de frugibus, seminibusque aestivis eorumque morbis et diuturnitate) ab Hermippo octavum et habitum et numeratum fuisse. Itaque hoc quoque testimonio suspicio antea posita de libro quarto in duos dividendo confirmari videtur. Sed alia et diversa recensio numeravit librum historiae decimum, unde exscriptus fuit Codex Urbinas, e quo eodem Medicei descripti esse videntur, sed minus integri. Libri enim decimi initium tantum librarius descripsit: contra Urbinas caput 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. in librum decimum coniecit; caput 20. nemo adhibit, haud parva cum lectionis varietate, in qua non solum plures veritatem scripturae sed plane novam textus recensionem agnoscere mihi licuit. Vide Addenda posteriora ad librum decimum. Ceterum scripta Theophrasti communem sortem experta fuisse videntur cum Aristotelicis, quam alibi diligentius exposui. Neque in libris de plantarum historia et causis obscura sunt vestigia lacunarum, passim a me punctis designata; alias indicavit similque supplevit Codex antiquissimus Urbinas, multo integrior eo, quem Gaza ante oculos habuit. Turbatum etiam ordinem locorum quorundam et lacunarum indicia edet sequens sectio, quae librorum singulorum argumenta persequitur. Unum hic memorabo locum de causis I, 20, 2. ubi usum foliorum fructibus tuendis antea explicatum commemorat Theophrastus, qui hodie nusquam explicatus reperitur. Cf. Caras sec. p. 508. Auctoritatem Codicum scriptorum recte aestimare hodie vix licet, cum fontem eorum et variarum recensionum ab Andronico, Hermippo aliisque factarum rationem ignoremus. Hoc unum e conditione libri antiquissimi et integerrimi omnium Urbinatis conicere licet, librum decimum e diversa recensione additum in eo fuisse, ceteri autem libri ex eadem recen-

sione tempore scripti Codicis istius an adhuc alicubi terrarum lateant, ignoramus. Comparanti mihi versionem Gazae et Mediceorum librorum scripturam cum libro Urbinate saepius mirum accidit, omissa plurima verba in Mediceis, quae in Urbinate extant, unde eos descriptos suspiceris, duorum vero aut trium tantum lacunarum supplementa congruere cum Urbinate. Contra Gaza paucis quibusdam in locis vocabula addita vertit e libro suo, quae hodie nusquam in libris scriptis reperiuntur. Quod autem interdum suspicatus eram, Gazam traduxisse illa loca e vetere versione Guilelmi Morbeccensis, vereor nunc, ne suspicio ista atque omnino narratio a Io. Alb. Fabricio vel primo prodita vel repetita vana et falsa sit. Nititur ea loco Praefationis Gazae hoc: *Denique singula textus graecae orationis adeo persequemur, ut ne minimum quidem praetermittere videamur, quoad scilicet, sine absona et barbara illa Guilelmi interpretis locutione quaeque graeco latine aliquo pacto exprimi possint.* Nusquam enim alibi mentionem versionis Theophrasti factae a Guilelmo proditam hucusque reperi; et potuit Gaza rationem interpretandi a Guilelmo in Aristotelicis libris de animalibus adhibitam respicere atque improbare. Postea vero, quam libri praestantissimi Urbinatis scripturam cognovi, coepi etiam de auctoritate librorum duorum Havniensium et Vinariensis scripturae, plerisque omnibus in locis consentientis, dubitare. Ubi enim liber Urbinas solus veram et indubitatam locorum vitiosorum scripturam praestitit, in varietate librorum Havniensium et Vinariensis agnoscere mihi sum visus coniecturam viri docti sane et prudentis, quam ex uno eodemque fonte derivatam plures viri docti in marginem librorum suorum traduxisse videri possunt.

Addo de Codice eo, quo fuit olim usus Gemistus Pletho, cuius Excerpta ex historia plantarum Theophrasti exscripta e Codice Monacensi habeo, (vide Praefationem T. I. p. XIX.) quae eadem ex alio Vaticanae bibliothecae libro, nomine auctoris omisso, exscripta submisit doctissimus eius bibliothecae Scriptor *Amati*. Gemistus igitur codicem excerpsit integriorem et similem Urbinati, quod apparet comparato loco historiae 4, 11, 13. ubi de genere arundinis Theophrastus disputat; solus autem liber Urbinas Indici mentionem et notitiam addit. Ex eodem hoc loco Pletho haec excerpta posuit: Καλάμους τοὺς ἐν τῇ Ἰνδικῇ πάμπολύ τι ὑπερβάλλειν τῷ μεγέθει τοὺς Ἑλληνικούς, ὥστε καὶ ἓν γόνυ καλάμου τῶν γε ἐνὸν πρός τε ἄλλα ἱκανὴν χρείαν παρέχεσθαι, καὶ πλοῖον

ἐν τῷ ποταμῷ ποιεῖν. Praeterea paulo post initium posuit Plетho haec: Ἐρινεὸς ἡ ἄῤῥην συκῆ, καὶ ὁ καπρῖνος ἐρινεὸν, καὶ ἐρινάζειν τὸ τὰ θήρια ταῖς θηλείαις προσαρτᾶν. ἔοικε δὲ καὶ τὰ προαποπίπτοντα τῶν θηλειῶν συκῶν, τὰ δὲ πεπαινόμενα ἀντὶ τῶν προαποπιπτόντων τούτων ἔν τισί γε τῶν συκῶν ἐλλυνθοῦν. Quae quidem e libro secundo historiae videntur esse excerpta; ubi tamen hodie nihil simile de discrimine maris feminaeque fici legitur, non magis quam quae inde excerpta posuit Athenaeus 3. p. 306. Schw. Vide Indicem in voce Ἐρινεός.

§. 4.

Videamus nunc argumentum librorum de historia et causis plantarum. In historia igitur liber primus initio versatur in iis rebus enumerandis, quae historiam plantarum constituunt, differentiis et reliqua natura, quae partibus, affectionibus, generatione et vita spectatur. Ubi annotari meretur sententia: Ἤθη γὰρ καὶ πράξεις οὐκ ἔχουσιν ὥσπερ τὰ ζῶα. Contra magister hist. anim. 8, 1, 4: καὶ κατὰ τὰς τοῦ βίου δὲ πράξεις τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον· τῶν γὰρ φυτῶν οὐδὲν ἄλλο ἔργον φαίνεται πλὴν οἷον αὐτὸ ποιῆσαι πάλιν ἕτερον, ὅσα γίγνεται διὰ σπέρματος. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ζώων ἐνίων παρὰ τὴν γένεσιν οὐδέν ἐστιν ἄλλο λαβεῖν ἔργον. Διόπερ αἱ μὲν τοιαῦται πράξεις κοιναὶ πάντων εἰσί. Quam diversitatem fortasse licet ita explicare, ut Theophrastus actiones voluntarias, Aristoteles contra πράξεις βίου, actiones vitales, dicat. Deinde statim aggreditur disputationem difficilem, quae sint vere partes plantarum dicendae, ubi distinguit perennes, annuas et supervenientes cum aetate, earumque differentias summatim percurrit, quae πρῶτα καὶ μέγιστα μέρη dixit, nempe radicis, caulis, ramorum, surculorum, usque ad finem capitis primi. Capite secundo corticem, medullam, lignum, succum, venas, fibras, flosculum, folia, pediculum, claviculam arborum pertractat: quibus subiungit distinctionem et differentiam earum partium in annuis, ἐπετειοκαύλοις et perennibus plantis. Tum sectione 3. partes easdem singulatim percenset, earumque differentias demonstrat. A sectione 5. exorditur explicationem internarum partium, venarum, fibrarum, ligni, carnis, corticis, medullae. Capite tertio conatur τὰς ὅλων τῶν δένδρων καὶ φυτῶν οὐσίας cum differentiis partium dictarum omnium exponere. Primum igitur dividit plantas in haec πρῶτα καὶ μέγιστα εἴδη, nempe δένδρον, θάμνον, φρύγανον, πόαν;

quorum definitio sequitur *): cui subdit divisionem omnia haec genera amplectentem, ἥμερα, ἄγρια, καρποφόρα, ἄκαρπα,

*) Εἴδη vocat, quae alibi γένη, ut magister de Part. I, 3. ἀλλὰ δεῖ πειρᾶσθαι λαμβάνειν κατὰ γένη τὰ ζῶα, ὡς ὑφήγηνθ' οἱ πολλοὶ διορίσαντες ὄρνιθος γένος καὶ ἰχθύος, τούτων δὲ ἕκαστον πολλαῖς ὥρισται διαφοραῖς. Clarius idem in hist. anim. I, 6, 1. Γένη δὲ μέγιστα τῶν ζώων, εἰς ἃ διῄρηται τἆλλα ζῶα, τάδ' ἐστιν, ἓν μὲν ὀρνίθων γένος, ἓν δ' ἰχθύων, ἄλλο δὲ κήτους — ἄλλο δὲ γένος ἐστὶ τὸ τῶν ὀστρακοδέρμων et cetera. Sed eadem dictione Theophrastus utitur etiam de minore divisione τῶν ποωδῶν libri 8. c. 1, 1. Δύο δ' αὐτοῦ γένη τα μέγιστα τυγχάνει: τὰ μὲν γὰρ σιτώδη, οἷον πυροὶ, κριθαὶ, τίφαι, ζειαὶ, τὰ ἄλλα τὰ ὁμοιόπυρα ἢ ὁμοιόκριθα· τὰ δὲ χέδροπα, οἷον κύαμος, ἐρέβινθος, πισὸς, καὶ ὅλως τὰ ὄσπρια προσαγορευόμενα· τρίτον δὲ παρ' αὐτὰ κέγχρος, ἔλυμος, σήσαμον καὶ ἁπλῶς τὰ ἐν τοῖς θερινοῖς ἀρότοις, ἀνώνυμα κοινῇ προσηγορίᾳ. quae deinceps ipse brevitatis causa τὰ θερινὰ vocat. Mox Cap. 3, 1. eadem γένη vocat τὰ ὅλα his verbis: Διαφέρει δὲ καὶ τὰ ὅλα γένη τὰ διῃρημένα τῶν γενῶν, οἷον σῖτος, χέδροπα, τὰ θερινὰ, καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενῆ. ubi non dubitandum mihi videtur fuisse ὁμογενῆ, congeneres species, scriptum, ut Cap. 4, 1. Τὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμοιογενῆ· τὰ δὲ ὁμοιογενῆ δῆλον ὅτι κατὰ τὴν τῶν μερῶν ἀνωμαλίαν, οἷον τῶν σιτωδῶν πυρὸς κριθῆς στενοφυλλότερον et cet. ubi structura verborum implicata et difficilis vitium scripturae aliud quoque arguere videtur in utroque loco. In priore scriptum est in libris omnibus: Διαφέρει δὲ καὶ ὅλα τὰ γένη τὰ διῃρημένα τῶν γενῶν — καὶ καθ' ἕκαστον γένος τὰ ὁμοιογενῆ. ubi post copulam articulum collocavi. Sed nunc mihi videtur copula in καθ' mutandum: Διαφέρει δὲ καθ' ὅλα γένη τὰ δ. τ. γενῶν, καὶ καθ' ἕκαστον γ. τ. ὁμογενῆ. ut opponantur sibi τὰ διῃρημένα τῶν γενῶν et τὰ ὁμογενῆ, ut καθ' ὅλα τὰ γένη et καθ' ἕκαστον γένος. In altero vero loco paulum difficiliore similiter scribo: Κατὰ μὲν οὖν ὅλα γένη τοιαύτας ἔχει διαφορὰς τὰ μὴ ὁμογενῆ· τὰ δ' ὁμογενῆ δῆλον et cet. Certe manifestum est, utrumque locum eadem ratione explicari debere. Paulo postea s. 2. sequitur: Τῷ μὲν οὖν ὅλῳ γένει (τῶν πυρῶν) πρὸς γένος (τῶν κριθῶν) τοιαῦταί τινές εἰσι διαφοραί· καθ' ἑκάτερον δὲ τούτων πάλιν πολλὰ γένη. Nunc etiam manifestum lectori factum erit, locum 6, 1, 2. vulgo male scriptum legi de φρυγανικοῖς ἀγρίοις: Ἔστιν αὐτῶν εἴδη καὶ μέρη πλείω, καὶ τοῖς καθ' ἕκαστον γένος καὶ τοῖς ὅλοις εἴδεσιν, ἃ δεῖ διαιρεῖν. μεγίστην δ' ἄν τις λάβοι διαφορὰν τῶν ὅλων γενῶν. quae Gaza partim rectius scripta legit, quo duce cetera correxi. Pari ratione 4, 13, 1. Ὡς δ' ἁπλῶς εἰπεῖν, τὰ ἄγρια τῶν ἡμέρων μακροβιώτερα, καὶ ὅλως τῷ γένει τὰ ἀντιδιῃρημένα καθ' ἕκαστον. ubi Med. cum Urbinate τῷ γένει κατὰ ἀντιδ. habent, non dubito fuisse καὶ τὰ ὅλῳ τῷ γένει ἀντιδιῃρημένα καθ' ἕκαστον, quod idem infra 3, 2, 1. dicit; τὰ ὁμογενῆ ἄγρια, οἷον ἐλαίας καὶ ἀπίου κότινος καὶ ἀχράς. i. e. et quae in toto aliquo genere opponuntur sibi species divisae,

ἀνθοφόρα, ἀνανθῆ, ἀείφυλλα, φυλλοβόλα, deinde differentias quas dicit *κατὰ τὰς μορφὰς*, nempe *μέγεθος, μικρότης, σκληρότης, μαλακότης, λειότης, τραχύτης φλοιοῦ καὶ φύλλων* aliarumque partium, denique *εὐμορφίαν, δυσμορφίαν, καλλικαρπίαν, κακοκαρπίαν*. Atque has differentias omnes naturales esse videri ait Cap. 4. s. 2. Genericam vero quodammodo divisionem posse videri addit terrestrium et aquaticarum; sed eam improbat non solum tanquam ambiguam propter naturam plantarum multarum quasi amphibiam, sed etiam minus congruam et tanquam alienam a natura plantarum esse ait: *Τὰ τοιαῦτα καὶ ὅλως τὸ οὕτω σκοπεῖν οὐκ οἰκείως ἐστὶ σκοπεῖν· οὐδὲ γὰρ ἡ φύσις οὕτως, οὐδ' ἐν τοῖς τοιούτοις ἔχει τὸ ἀναγκαῖον.*

Tamen differentias a loco spernendas non esse addit, in quo quaeque planta vel arbor commodissime et optime proveniat aut plane non nascatur. *Οἰκεῖον δ' ἴσως συμπαραλαβεῖν τοὺς τόπους*, quoniam plantarum natura terrae affixa haereat, nec, ut animalia, motum liberum habeat. Prior igitur distinctio vel potius divisio in terrestres et aquaticas plantas ita videtur reprobari tanquam incongrua, si generalis intelligi divisio debet: contra distinctio loci natalis altera differentiam modo bonitatis continet, igitur magis naturae plantarum congruit. Obiter consideremus, quid Theophrasto in descriptione et physiologia plantarum dicatur *οἰκείως σκοπεῖν*. Primo loco hist. I, 1, 4. ubi partes plan-

velut in genere oleae oleaster, pyro pyraster et cet. Denique 8, 8, 1. *τῶν δὲ σπερμάτων ἕκαστα καὶ πρὸς τὴν τῆς χώρας φύσιν ἁρμόττει, καὶ ὅλως γένη πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσιν.* similiter mutata distinctione scriptum fuisse censeo: *ἁρμόττει καὶ ὅλῳ γένει πρὸς γένος καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ὁμογενέσι. Semina quaeque regionis naturae accommodantur, non solum totius generis semina, sed etiam quae sunt in eodem genere species.* Unde fortasse de c. pl. 4, 11, 2. vulgata scriptura *Τοῦτο μὲν οὖν ὡς καθόλου τῷ γένει πρὸς τὸ γένος* mutanda fuerit in *καθ' ὅλου τοῦ γένους πρὸς τὸ γένος*. Vides igitur, *τὰ μέγιστα γένη* classem, *τὰ ὅλα γένη* ordinem, et simplex *γένος* genus, eadem qua nos nunc dicimus notione, significare. Interdum quoque *εἶδος* dicitur pro voce *γένος*. Ceterum quas in hac generica divisione dicit Theophrastus differentias *κατὰ μορφάς*, vereor ne librarius scriptor oblitus mediorum aliquot verborum corruperit. Non enim *μορφαί*, sed *παθήματα σωματικὰ* erant dicenda exemplo magistri in libro I. de part. c. 4. ubi de *γενῶν μεγίστων* differentiis agit: *τὰ γὰρ μόρια διαφέρει τούτων οὐ τῇ ἀνάλογον ὁμοιότητι, ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς σωματικοῖς παθήμασιν, οἷον μεγέθει, μικρότητι, μαλακότητι, σκληρότητι, λειότητι, τραχύτητι καὶ τοῖς συστοίχοις.*

tarum cum animalium partibus comparantur, addit, similitudinem eam nimis urgendam non esse: ὅσα γὰρ μὴ οἷόν τε ἀφομοιοῦν, περίεργον τὸ γλίχεσθαι πάντως, ἵνα μὴ καὶ τὴν οἰκείαν ἀποβάλλωμεν θεωρίαν. Alter 8, 6, 2. narrat, quaestionem de satione densa vel rara quosdam ita tractasse, ut eadem terra alias plus, alias minus seminis recipiat: si plus, omen sinistrum dicere; πεινῆν γὰρ εὐθύς φασι τὴν γῆν. Qua ratione tanquam reprobrata, aliam subiicit regulam cum clausula: οἰκειότερον ἂν λαμβάνοι (τις) τὰς διαφοράς. Tertius est 9, 8, 5. de legendis herbis et radicibus referens quas vulgus rhizotomorum et pharmacopolarum tradunt cautiones: τὰ μὲν ἴσως οἰκείως, τὰ δὲ καὶ ἐπιτραγῳδοῦντες λέγουσι. quae variat sect. 6. Καὶ ταῦτα μὲν καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις τάχ᾽ ἂν οὐκ ἀλλοτρίως δόξαιεν λέγειν. Est igitur οὐκ οἰκείως λέγειν hoc in loco ficta et aliena a natura plantarum et vero narrare. De causis 4, 15, 2. ubi plantas, quae semina minuta ferunt, fertilissimas esse ait, quaerit rationem in comparatione cum animalibus minutis, inprimis τοῖς ᾠοτόκοις καὶ σκωληκοτόκοις, sed statim addit: Ἡ αὕτη μὲν ἔξωθεν, ἄλλην δέ τινα οἰκειοτέραν ζητητέον; ἐπεὶ καὶ τῇδε διαφέρει τῶν περὶ τὰ ζῶα. Ita est c. pl. 6, 16, 1. οἰκειοτέρως τὴν αἰτίαν ἀποδιδόναι, ubi quaeritur, cur fructus arborum agrestium odore praestent urbanis. Causam primum ait edi posse, ὅτι τὰ ἄγρια σκληρότερα, qua non contentus aliam quaerendam censet propiorem et interiorem. Similiter denique Fragm. 2, 45. de lapide aurum explorante, cuius vim quidam cum igne comparabant: Διὸ καὶ ἀποροῦσί τινες, οὐκ ἄγαν οἰκείως ἀποροῦντες· οὐ γὰρ τὸν αὐτὸν τρόπον δοκιμάζει. Deinde docet modum diversum, quo ignis auri puritatem explorat.

Alia est animadversio de divisione plantarum in agrestes et cultas, ἄγρια καὶ ἥμερα, quam non solum hic cap. 3. s. 5. et 6. sed diligentius etiam infra 3. cap. 2. tractavit. Priore in loco cultas ait referendas esse et spectandas ad cultissimum omnium animal eiusque usum: ἀναφέροντα πρός τε ταύτας καὶ ὅλως πρὸς τὸ ἡμερώτατον· ὁ δ᾽ ἄνθρωπος ἢ μόνον ἢ μάλιστα ἥμερον. At enim Aristoteles de part. 1, 3. divisionem animalium in agrestia et mitia reprobans ait: ὡσαύτως γὰρ ἂν δόξειε τὰ αὐτὰ εἴδη διαιρεῖν· πάντα γὰρ ὡς εἰπεῖν ὅσα ἥμερα καὶ ἄγρια τυγχάνει ὄντα, οἷον ἄνθρωποι, ἵπποι, βόες, κύνες ἐν τῇ Ἰνδικῇ, ὕες, αἶγες, πρόβατα· ὧν ἕκαστον εἰ μὲν ὁμώνυμον, οὐ διῄρηται (ἀλλ᾽ ἐστὶ addit nuperus interpres Franc. Nic. Titze) χωρίς· εἰ δὲ ταῦτα ἓν εἴδει

οὐχ οἷόν τε εἶναι διαφορὰν τὸ ἄγριον καὶ τὸ ἥμερον. Verum Theophrastus rationem satis probabilem edidit, cur hac quidem in parte a methodo magistri paulum discederet. Causa enim et natura plantarum terrae affixarum diversa et quasi tota in potestate hominum colentium posita est, contra atque in animalium genere. Recte tamen alteram partem observationis magistri secutus est discipulus 7, 6, 1. ubi λάχανα ἄγρια tractat. Haec enim praefatur: Τυγχάνει δὲ τὰ μὲν ὁμώνυμα τοῖς ἡμέροις· ἅπαντα γάρ ἐστι τὰ γένη ταῦτα καὶ ἄγρια καὶ σχεδὸν τά γε πολλὰ παραπλησίαν ἔχοντα τὴν ὄψιν τοῖς ἡμέροις, πλὴν τοῖς γε φύλλοις ἐλάττω ταῦτα καὶ τραχύτερα καὶ τοῖς καυλοῖς καὶ μάλιστα τοῖς χυλοῖς δριμύτερα καὶ ἰσχυρότερα. et sect. 4. Ἔνια δ᾽ ὅλως ἀσύμβλητα τοῖς ἡμέροις ἐστὶ κατά γε τοὺς χυμοὺς καὶ τὰς δυνάμεις, ὥσπερ σίκυος ὅ τε ἄγριος καὶ ὁ ἥμερος, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς προσόψεως ἔχει τὴν ὁμοιότητα, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς στεφανώμασιν ἡ ἴωνιά· τὸ γὰρ φύλλον ἔχει παρόμοιον. Duo postrema exempla nihil habent dubitationis de generis diversitate, quanquam similitudo foliorum in viola martia et cheirantho mihi quidem dubia esse videtur: sed prioris generis exempla quamvis ὁμώνυμα, id est diversi generis, dicantur, tamen propter verba sequentia ambigua de generis societate dubitationem habere possunt videri.

A capite 5. usque ad finem libri differentias cum generum maximorum tum singularum partium persequitur, obiter etiam natura partium quarundam explicata.

Liber secundus generationi arborum cultarum earumque propagandarum modis diversis dicatus est totus. Obiter capite 6. palmarum cum satione et propagatione universa eius generis natura speciesque plures explicantur et describuntur. Similiter capite 8. invitatus mentione caprificationis genera ficorum eorumque differentias explicat. Fine autem truncatum esse hunc librum iam antea monui.

Liber quartus tractat generationem arborum agrestium ita, ut eas in montanas, campestres et utrique loco communes separet, eoque ordine genera plurima earum nominet, partim etiam describat. Simul etiam germinationis modi varii et tempora diversa cum floribus, incremento et prospero proventu generum et specierum annotantur. Capite 17. peculiares arbores et frutices montium quorundam commemorantur, et primum quidem Tyrrheniae φελλος, Liparae τερμινθώδης, Idae montis haud procul Troia κολυτέα, δάφνη

'Αλεξανδρεία, συκῇ frutex, vitis. Tum cap. 18. redit ad arborum et fruticum differentias et species explicandas. Ultimo loco a sectione 6. copiose de differentia κιττοῦ καὶ ἕλικος, a sectione 11. usque ad sect. 13. de smilace aspera, denique a s. 13. usque ad finem de euonymo montium Lesbi disputat. Clauditur liber his verbis: Περὶ μὲν οὖν δένδρων καὶ θάμνων εἴρηται· ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς περὶ τῶν λειπομένων λεκτέον. At sequitur libri quarti initium, quo argumentum libri antecedentis aliter indicatur: Αἱ μὲν οὖν διαφοραὶ τῶν ὁμογενῶν τεθεώρηνται πρότερον· ἅπαντα δ' ἐν τοῖς οἰκείοις τόποις καλλίω γίνεται καὶ μᾶλλον εὐθενεῖ. Merito hic adhaesit Scaliger. Argumentum enim libri tertii praeter multa alia silvestria genera et μονογενῆ complectitur etiam aliquot, quorum plures sunt species enarratae, veluti coniferae arbores. Deinde lector absolutam esse arborum coniferarum historiam cum ex clausula libri tertii existimare cogeretur, et initio novi libri novum argumentum de locis et regionibus singulis generibus et silvestribus et cultis denuntiari videretur, tamen narratio ad coniferas arbores, πεύκην et ἐλάτην, earumque pro locorum diverso situ differentiam usumque adeo oeconomicum, qui libro quinto proprie explicandus erat, subito redit. Additur mentio taxi, θυίας, κηλάστρου, cupressi Cretensis. Denique sectione 5. sequitur: Ὅτι δὲ ἕκαστον ζητεῖ χώραν οἰκείαν καὶ κρᾶσιν ἀέρος, φανερὸν τῷ τὰ μὲν φέρειν ἐνίους τόπους, τὰ δὲ μὴ φέρειν, μήτε αὐτὰ γινόμενα μήτε φυτευόμενα ῥᾳδίως — Εἰσὶ γὰρ πλείω καὶ ἐν πλείοσι χώραις τὰ μὲν ὅλως οὐ φυόμενα, τὰ δὲ φυτευόμενα [μὲν], ἀναυξῆ δὲ καὶ ἄκαρπα καὶ τὸ ὅλον φαῦλα· περὶ ὧν ἴσως λεκτέον, ἐφ' ὅσον ἔχομεν ἱστορίας. Hinc Capite 2. exorditur enarrationem arborum et plantarum peculiarium Aegypto, veluti sycomori, quacum Cypria ficus Cretae comparatur, perseae, glandis unguentariae, palmae cucioferae, spinae (acaciae) geminae, oleae, κοκκυμηλέας, fruticis Memphitici sensibilis. Genera autem ποώδη, praecipue aquatica, reiicit ad locum eum, ubi plantae aquaticae simul enarrantur. Caput 3. Libyae peculiares arbores et frutices, lotum, paliurum, palmam, oleam, silphium memorat, quorum generum quaedam accuratius enarrat, veluti loti genera plura distinguit fructibus, in quibus sunt quidam sine nucleis (ἀπύρηνοι). Diversa etiam lotus Cyrenaica dicitur esse ab ea, quae apud Lotophagos nascitur; sed statim ex aliena narratione loti notitia subiicitur, quam ad Cyrenaicam pertinere, licet suspicari, non affirmare.

Sequitur sect. 4. descriptio paliuri, s. 5. mentio palmarum, thymi, atque ex animalium genere *πτωκὸς*, *δορκάδος* et *στρουθοῦ*. Silphii descriptionem reiicit ad locum posteriorem (libri 6. cap. 3.), ubi genus *φρυγανικῶν* simul enarratur. Caput 4. Asiae totius diversarum regionum peculiares arbores et frutices partim breviter attingit, alias copiosius enarrat, nec dubium esse potest, comparatis aliorum scriptorum locis, plura fide comitum Alexandri tradita esse. Cap. 5. regionum septentrionalium peculiaria genera arborum fruticumque commemorat, Thraciae, Ponti, omninoque frigidiorum locorum et montium Graeciae atque Europae, eorumque diversitatem. Capite 6. et 7. transit ad historiam plantarum marinarum, praecipue fucorum cum maris exteri, sive Oceani, tum mediterranei, in quibus plura genera nominantur, quorum natura et comparatio cum generibus notis difficilis cognitu videtur esse. Caput 8. tractat plantas et stirpes, quae vel in fluviis vel in lacubus vel in paludibus nascuntur; quarum tria genera ponit, *δένδρα*, *ὥσπερ ποώδη*, *λοχμώδη*. Postremo e genere nominat exempli causa *κάλαμον*, *κύπειρον*, *φλεὼ*, *σχοῖνον*, *βάτον*, *παλίουρον*. Vocabulum igitur genericum *λοχμώδη* ad sola aquatica genera referri voluit, quanquam verbo *ἀπολοχμοῦσθαι* de rosa etiam silvescente usus sit 6, 6, 6. Primo loco memorantur genera Aegyptia, papyrus, s. 5. sari, s. 6. *μνάσιον* et herba innatans aquis sine radice, s. 7. et 8. faba, s. 9. 10. 11. lotus Nili et Euphratis, s. 12. malinanthalle, s. 13. et 14. lacustris planta innominata alteraque inter segetem sponte crescens, pabulo iumentorum utiles, narrantur. Capite 9. fluviorum peculiares quaedam plantae eduntur, veluti Strymonis tribulus: capite 10. Orchomenii lacus plantae et arbores usque ad s. 6. ubi distinguuntur eae stirpes a commemoratis, quae terrae et aquis communes sunt. Caput 11. genera arundinis, praecipue lacus Orchomenii, simul cum modo, quo ad tibiarum genera diversa parari solebant, diligentissime exsequitur. Adduntur etiam genera externa, quorum notitiam Codex demum Urbinas integriorem dedit. Ultimo loco Capite 12. genera *σχοίνου* recensentur, atque obiter insularum natantium lacus Orchomenii Aegyptique mentio adiicitur. Hunc libro finem Theophrastum statuisse, non solum ex initio capitis, *Κατάλοιπον δ' εἰπεῖν ὡσὰν ἐκ τοῦ γένους τούτου περὶ σχοίνων*, et clausula, *Καὶ περὶ μὲν ἐνύδρων ταῦτ' εἰρήσθω*, sed magis etiam ex argumento Capitis 13. et sequentium usque ad finem libri

apparet, ubi primum de vitae vel brevitate vel longitudine arborum et fruticum, primum aquaticorum, deinde ceterorum quoque, postea de eorum noxis et morbis disputatur. Haec igitur Capita quatuor manifesto sunt seiungenda a libro quarto, et quinto loco seorsum assignanda: quo facto numerus decem librorum impletur, quem scriptores veteres et Codices plerique posuerunt.

Liber quintus genera et naturam materiae variumque lignorum usum ad opera atque instrumenta humana exsequitur. Liber sextus φρύγανα et φρυγανικὰ tractat, et primum quidem agrestia, quae distinguuntur in ὅλα γένη duo ἀκανθώδη vel ἀκανθικὰ et ἀνάκανθα. Prius genus habet notas quasdam communes, quae recensentur: alterius generis communes notas esse negat, igitur alia ratione eas distinguendas esse. Facit igitur duo genera, quorum prius videtur comprehendisse communi aliquo vocabulo, quod hodie ignoramus a librariis omissum: alterum nominat τὰ ναρθηκώδη et ἐννευρόκαυλα, cuius posterioris vocabuli significatio mihi quidem nondum omnis patet. Prius genus primum exsequitur per species capite 2. quas dicit ὥσπερ διαφέροντα: addit, alia esse μονοειδῆ, quorum in numero habuisse videtur τὸ μελισσόφυλλον, quod solum e nominatis inter τὰ διαφέροντα, quibus 6, 6, 3. τὰ ἁπλᾶ opponit. Genera ναρθηκώδη recenset sect. 7. capite autem 4. et 5. τὰ ἀκανθώδη vel ἀκανθικά, capite 6. τὰ ἥμερα φρυγανικά, quorum pars magna ad στεφανώματα pertinet. Quare totum genus στεφανωματικὸν, quod φρυγανικὰ multa et quaedam ποώδη complectitur, uno in loco simul tractat usque ad finem libri sexti.

Libri septimi capita 1—5. olera culta, c. 6. agrestia, c. 7. τὰ ἀρουραῖα percenset, c. 8. τὰ ποώδη non edulia. Post differentias generales tractat τὰ σταχυώδη, τὰ κιχωριώδη, τὰ μυοφόνα, τὰ σκανδικώδη; sed sola σταχυώδη et cum iis κιχωριώδη, antea non nominata, enarrat, cetera omittit. Capite 12. τὰ σαρκόριζα et κεφαλόριζα recenset; capite 14. alia ποώδη, adiantum, deinde ex numero τῶν κατὰ μέρος ἀνθούντων describit ἄνθεμον, deinde ἀπαρίνην. Capite ultimo περὶ τῶν τοῖς ἄστροις συνακολουθούντων agit, denique de aizoo et de ὁμωνύμοις duobus generibus ποωδῶν, loto et strychno.

Libro octavo seorsum e genere ποωδῶν accuratissime tractavit τὸν σῖτον καὶ τὰ σιτώδη, quorum tria facit genera summa (γένη μέγιστα), τὰ σιτώδη, velut triticum, hordeum,

tipham, zeam, et χέδροπα vel ὄσπρια, tertium, cui ipse brevitatis causa nomen τὰ θερινὰ dedisse videtur, quoniam per aestatem seruntur et metuntur, κέγχρον, ἔλυμον, σήσαμον, ἐρύσιμον, ὅρμινον. Horum generum omnium differentiae generales et speciales cum in satione, germinatione et maturatione, tum in viribus alimenti et firmitate ad servandum diligentissime enarrantur. Atque hic liber omnium fere integerrimus ad nos pervenisse videtur.

Nonus totus versatur in nominandis et explicandis plantis usibus hominum medicis, interdum etiam magicis et superstitioni inservientibus, earum partibus et succis utilibus aut venenatis, locis natalibus et modis colligendi praeparandique ad usum humanum. Ubi nominantur obiter quaedam plantae, quarum vel nullam aliunde notitiam habemus, vel quas agnoscere in verborum brevitate non possumus. Hic autem liber multis in locis lacunosus et laceratus a librariis apparet; unde excerpta loca plura seorsum posuerunt et numero decimi libri signarunt.

Haec sunt argumenta librorum historiae de plantis: quorum ordinem fere ubique sequuntur libri de causis plantarum, ubi primo loco generatio et propagatio arborum et fruticum silvestrium et cultorum, deinde cultus vitium, olearum, ficorum, punicae et similium diligenter, sed omnium copiosissime vitis generum exponitur. Liber sextus succorum saporumque genera in plantis earumque partibus et fructibus persequitur. His summatim defungi nunc posse mihi videor, quoniam deinceps de argumento horum librorum singulatim plura erunt dicenda, ubi Scaligeri censuram ponam, qui hos Theophrasti libros acerrimo iudicio, saepius etiam iniquo, et maiore cum diligentia quam libros de historia interpretatus percensuit.

§. 5.

Comparemus nunc iudicia virorum doctorum de ordine et methodo a Theophrasto in his libris observata, praecipue Iulii Scaligeri et Accoramboni, qui quidem omnium diligentissime methodum discipuli cum doctrina magistri compararunt. Quorum censurae si meum ipse quoque iudicium interposuero, homo quanquam non plane alienus a studio rei herbariae, non ita tamen in eo versatus, ut universam plantarum per omnem terrarum orbem dispersarum multitudinem earumque historiam complecterer, velim lectorem meminisse sententiae Aristotelicae propositae initio libri de methodo a scriptore historiae naturalis observanda, qui vulgo liber primus de partibus animalium numeratur: *Περὶ πᾶσαν θεωρίαν καὶ μέθοδον δύο φαίνονται*

τρόποι τῆς ἕξεως εἶναι, ὧν τὴν μὲν ἐπιστήμην τοῦ πράγματος καλῶς ἔχει προσαγορεύειν, τὴν δ' οἷον παιδείαν τινά. Πεπαιδευμένου γάρ ἐστι κατὰ τρόπον τὸ δύνασθαι κρίνειν εὐστόχως, τί καλῶς ἢ μὴ καλῶς ἀποδίδωσιν ὁ λέγων· τοιοῦτον γὰρ δή τινα καὶ τὸν ὅλως πεπαιδευμένον οἰόμεθ' εἶναι, καὶ πεπαιδεῦσθαι τὸ δύνασθαι ποιεῖν τὸ εἰρημένον. Πλὴν τοῦτον μὲν περὶ πάντων ὡς εἰπεῖν τινὰ κριτικὸν νομίζομεν, ἕνα τὸν ἀριθμὸν ὄντα· τὸν δὲ περί τινος φύσεως ἀφωρισμένης, εἴη γὰρ ἄν τις ἕτερος τὸν αὐτὸν τρόπον διακείμενος τῷ εἰρημένῳ περὶ ἓν μόριον. Ὥστε δῆλον, ὅτι καὶ τῆς περὶ φύσεως ἱστορίας δεῖ τινας ὑπάρχειν ὅρους τοιούτους, πρὸς οὓς ἀναφέρων ἀποδέξεται τὸν τρόπον τῶν δεικνυμένων, χωρὶς τοῦ πῶς ἔχει τἀληθὲς, εἴτε οὕτως, εἴτε ἄλλως. Eiusmodi hominis πεπαιδευμένου iudicio simile si meum lectoribus visum fuerit, gaudebo; plus mihi nunquam vindicabo. Quod ad ipsam plantarum a Theophrasto vel descriptarum vel nominatarum notitiam attinet, interpretis officio satis mihi videor fecisse scriptura vulgata diligenter cum libris scriptis veterumque scriptorum testimoniis vel interpretationibus comparanda, constituenda et, quantum scientia rei herbariae mea sufficiebat, interpretanda. Omnes autem omnium rei herbariae scriptorum, qui post renatum in Italia literarum antiquarum et rei herbariae studium historiam Theophrasti attigerunt et cum plantis sibi notis compararunt, opiniones vel referre vel iudicare nec volui nec potui propter immensam librorum multitudinem, neque operae pretium facturus eram, cum plures librorum horum auctores a sermonis graeci scientia imparati et Gazae interpretatione textus lacunosi et vitiosissimi contenti ad plantarum Theophrastearum historiam accesserint, itaque coniecturis leviesimis et vanissimis saepe indulserint. Multo quidem facilius hodie coniicere atque plantas Theophrasteas periti agnoscere possent, si votis eruditorum hominum fructus ex iterato per Graeciam et Asiam itinere Britanni *Sibthorpii* relati respondissent. Icones quidem pulcherrimas in itinere repertarum stirpium admiramur: sed descriptio earum post mortem Sibthorpii a Smitho, cive eius, facta ex Iconibus, non ex ipsa natura translata, nec e notitiis a Sibthorpio collectis composita, desiderium lectoris curiosi plurimis in locis et rebus destituit: nec dispersae eiusdem Sibthorpii annotationes in *Walpolii* Notitiis per regnum Turcicum collectis ad agnoscendas atque interpretandas Theophrasti aut Dioscoridis plantas plus subsidii afferunt. Nomina quarundam hodie in Graecia usitata apposuit, in quibus interdum vestigia vetustorum agnoscere licet, sed dubitatio superest,

ea cum Theophrasti an Dioscoridis plantis conveniant. Alia ex rudibus atque imperitissimis Dioscoridis Vindobonensis picturis credulus transscripsit. Quid multa? Mihi videtur integra laus superesse viro botanicao scientiae perito nec sermonis graeci plane ignaro, e notitiis et nominum reliquiis inter se accurate comparatis et cum Iconibus Sibthorpianis collatis plantarum a Theophrasto et Dioscoride vel descriptarum vel nominatarum agnoscendarum et interpretandarum. Redeo nunc in viam, et appono virorum doctorum de methodo Theophrasti iudicia.

In partium numero, ordine, natura, atque adeo nominibus enarrandis atque explicandis discipulum a doctrina magistri desciuisse interdum, post Scaligerum monuit et comparatis utriusque scriptoris locis accurate docuit Accorambonus p. 711 — 714. Scaliger initio annotationum ad librum nonum historiae: Hoc libro, inquit, variam texit historiam. Agit enim de partibus liquidis, quae reliquae erant. In hoc minus secutus praeceptoris instituta. Is de animalium partibus dicturus in historia, divisit eas in consistentes et liquidas. Deinde post hanc narrationem, quae partibus debebatur, longe diversus abit ad plantas peregrinas. His interpositis ad succos redit. Post haec immiscet herbas vernaculas et medicamenta, tum autem revertitur ad peregrinas. Haec Scaliger: qui si voluit ordinem ipsum rerum in hoc libro nono tractatarum reprehendere, et si quem partibus liquidis enarrandis deberi, alienis ab hoc argumento rebus occupatum locum esse putavit, in eo videtur mihi fecisse iniuriam Theophrasto. Is enim statim initio historiae partes plantarum consistentes et liquidas distinxit et breviter enarravit. Et solidarum quidem partium naturam et usum ceteris in libris per classes et genera eundo satis diligenter recensuit: liquidarum autem naturam et usum, qui praecipue in viribus plantarum a medicis et pharmacopolis spectabatur, hoc nono libro explicandum reservavit. Rationem eam, qua hodie in libro hoc nono argumentum tractari videmus, minime omnium reprehensione carere, facile lector attentus agnoscet; sed supersunt etiam vestigia multa eaque manifesta corruptelae, quam tum temporis vetustas et iniuria, tum librariorum ignorantia et negligentia libris Theophrasti intulerunt. Itaque ordinem perversum et praeposterum argumenti tractati non licet ubique nec totum supinitati scriptoris assignare.

Simile fere iudicium fuit Accoramboni in Appendice annotationum ad historiam, his verbis perscriptum p. 712. „*Hac*

methodo et ordine usus est Theophrastus in tradendis causis et historia plantarum, ut vidimus. At si extarent libri de plantis Aristotelis, qui temporum iniuria perierunt, forsan alium ordinem aliamque methodum inveniremus ab hac multum diversam. Puto enim, quod ea doctrina tradiderit scientiam de plantis, qua docuit historiam et causam animalium. Prius enim docuit causas partium animalium libris de partibus animalium; postea tractavit de illo animali affectu, qui ex partibus oritur, seu potius de partibus quibus animal progreditur in libro de animalium progressu, et hoc quoad causam materialem animalium. Postea tractat de anima, et praecipue de anima sensitiva, ut de formali causa. Mox de his affectibus, qui ab anima proficiscuntur, ut de sensu et sensili, de memoria, de somno et vigilia et reliquis. Deinde de causa efficiente et generante animalia tractat in libris de generatione animalium. Mox de affectibus, qui a generante causa et efficiente procedunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et tandem de sanitate et aegritudine, ut ibi notavimus. Similiter in tradendis causis plantarum prius agendum erat de materiali causa, utpote de partibus plantarum, qui libri puto quod in operibus Theophrasti desint, quia in historia de partibus in principio de his tractat. Ideo in causis prius de his erat agendum, mox de his affectibus, qui partes et materialem causam insequuntur, ut de sapore, odore, succis, medicamentis, venenis, et huiusmodi. Postea erat tractandum de formali causa, utpote de anima vegetativa et eius partibus, nutritiva videlicet, augmentativa, distributiva et reliquis. Mox de affectibus, qui hanc animam insequuntur, ut de nutrimento, de cultura, de augmento, de vegetatione, de germinatione, fructificatione, et huiusmodi, universaliter de omnibus, et particulariter de singulis generibus plantarum. Postea de generatione plantarum et de efficiente causa agendum erat. De generatione omnium plantarum in universum, quae fiunt vel ab natura vel ab arte, postea particulariter de singulorum generum generatione, de arborum silvestrium generatione, de domesticarum arborum ortu, de virgultis, de coronariis, de oleribus, de frumentaceis, de leguminibus et cet. Demum de his, quae hanc causam insequuntur, et ab ea prodeunt, ut de longitudine et brevitate vitae, de iuventute et senectute, de vita et morte, et de sanitate et aegritudine plantarum;

unde totum tractatum de plantis optime peractum esset." Sequitur hoc iudicium collectio locorum Aristotelis, in quibus fit mentio de natura plantarum et earum causis, a pagina 712. usque ad 714., unde excerpta deinceps ponam de singulis partibus plantarum loca, postea vero ea, quae de universa earum natura tractant. In fine annotationum ad sextum de causis librum p. 727. haec subdidit: „*Hic tantum tractavit de odoribus, qui ex plantis oriuntur, seorsum vero tractat de omnibus speciebus odorum in opusculo de odoribus, quod habemus infra. Sed puto deesse saltem librum unum Theophrasti, in quo tractare debebat de succis et de medicamentis plantarum, et de venenis, ut fecit in ultimo libro de historia plantarum. Nam in hoc libro pauca quaedam tetigit de succis et de medicamentis, quatenus conferunt ad notitiam saporum et odorum.*"

Gravior est censura Iul. Caes. Scaligeri initio annotationum ad libros de Causis proposita his verbis: „*Ac mihi quidem videntur illi prisci sapientes artium atque scientiarum vel inventores vel cultores minus exacte quaedam tradere coacti. Sic enim comparatum est in natura omnium principiorum, ut, quoniam semina cohibeant in se omnia futurae molis, confusa multa contineant. Quamobrem ut quicque venerat in mentem, saepe importuna invasione aliarum commentationum sedes occupavit. Quo factum est, ut non pauca videamus coacervata, alia repetita, plurima inculcata, nec pauciora praepostera. Id quod cum in aliis observavimus auctoribus, quos honoris causa non nomino, tum his in libris etiam licet animadvertere. Principio non recte videtur a mitibus arboribus auspicatus ad silvestres transisse: sunt enim silvestres utroque modo notiores nobis, et natura scilicet et facilitate. Neque tueri possumus hoc divini praeceptoris exemplo, qui in historia corporis humani partes extimas pro formula statuit ad cognitionem partium, quae in aliis animalibus consideranda sunt, quasi maxime nobis notas ad ignotiores agnoscendum. Non enim ratio par. Nam homo sibi praesens est: arbores mites nihilo magis vel praesentes vel obviae vel frequentes, quam ipsae ferae. Quocunque oculos circumtuleris, naturam invenies suo de sinu pandentem sponte opes suas, suaeque arti proponentem, quae imitanda tibi sint, exemplaria, tuumque studium operas similitudine provocantem. Tum vero quis nescit insitiones ipsas et sero invectas et saepe a natura repudiatas, non*

recte priore loco positas ab hoc viro, quam eam generationem, quae quotidie videtur, etiam invitis nobis occupare arva ipsa vel summis artibus exculta? Quis enim non videt, tribulos et scolymos et anemonas et lumas naturae consilio et obstrepere iam positae operae, et augere futuram? Praeterea, quae suis monebimus locis, multa confundit, multa repetit: quaedam tam perplexe atque misere tractat, ut explicatio longe maiorem pariat dubitationem, quam ipsa quaestio. Illud non potest ferri, cum prius de morbis egit, quam de affectibus naturalibus. Nam si morbus est constitutionis depravatio, quis neget, prius agnoscendas ipsas qualitates, quam earum vitiationes? Nam et hoc apud medicum inprimis consideratur in qualibet aegritudine, quo quisque habitu prius fuerit naturali. Haec enim est primaria indicatio. At iste ultimo loco docuit, quibus principiis sapores in plantis odoresque constarent: quorum corruptionem in ipsa substantia depravata iam legebamus in praecedente libro. Sic igitur et commodius et prudentius statuisset. Plantarum caussa atque principium seminium quoddam est: sed aliis manifestum, aliis occultum. Sunt enim certis locis principia caelestia quaedam, quibus elementorum mistiones animantur in plantas: quales eae sunt, quae sponte dicuntur provenire. Aliae generantur ex plantarum partibus sese prorogantibus, ut quae pullulant ab radice: aliae ex plantae parte separantur, ut ex talea, paxillo. Nonnullae ex plantae foetu, quod semen appellatur. Eiusmodi duo; aut enim idem generatur specie, ut e glande robur: aut proportione, ut e brassicae semine rapum. Similis taleorum rationi est insitio: quippe huic surculo matrix arbor est, sicut terra taleae. Avulsiones autem nihil mutant aut addunt naturae praeter locum. Radix enim iam produxit: unde et viviradices appellamus: ars vero transferat. Horum igitur modorum maior atque potior pars cum sit in feris plantis, ab his primam exordiri par est. Secundo loco transferenda opera in caussas cicurum plantarum. Et quia sunt arborum naturae praestantiores, ab arboribus prius incipiendum. Hic vero explicaret in feris τὰς ἐπαλλοκαύλους, scilicet quae sine aliarum opera consistere nequeunt: simul quae non nisi in aliis proveniunt, ut viscum. Atque huic naturae adiungeret artem insitionum. Tertio loco diceret de virgultis sive fruticibus, et quae ipse vocat coronaria. Ac deinde de oleraceis. Quarto

de frugibus: sunt enim oleribus posteriores. Tum sequerentur affectus naturales, scilicet odor et sapor, atque etiam color: quem tamen omisit ipse. At non praeteriit auctor eorum librorum, qui Aristoteli attribuuntur. Et sane quaerendum fuerat, quare viriditas paene omnibus communis. Cur deficit truncos veterascentes: quamobrem ligna viridia nulla, lutea nonnulla, rubra aliquot. Quae causa buxum novellam facit dilutiore viriditate, vetulam fusciore. Contra in aliis frondes per initia saturo virore, declivi aetate fiunt pallidiores. Qui fiat, ut autumno vitibus, rubis, malis, sorbis videamus folia viriditatem cum rubore commutare? Sunt et speciebus quibusdam odores peculiares, ut bistortae: subtus enim foliorum superficies caesia est. Cyclamino rubra. Atriplex tribus coloribus totidem species distinguit, sicut et beta, viridi, pallido, sanguineo. Sunt et alia generis eiusdem in floribus, in radicibus, in fructibus: quae omnia nobis fuerant hic excussa, ad suam quicque causam reducenda. Ac post haec morborum seu vitiorum considerationis postremus fuerat relictus locus."

Quo iustius utriusque iudicii veritatem lector aestimare possit, aequum est considerare singularum partium historiam: ubi apparebit, quae et quanta sit opinionum diversitas magistri et discipuli. Huius deinde causam investigare conabor, et simul quaeram, si qua est methodi diversitas in tractanda plantarum historia et natura earum explicanda, quae satis certis argumentis e libris reliquis Aristotelis demonstrari possit, num ex ingenii acumine inferioris imbecillitate Theophrasti, an ex aliis quibusdam causis eam ortam esse existimem.

Primum igitur de radice videamus, quam Aristoteles cum capite animalium comparavit. Locus est princeps de motu animalium cap. 4. quem ex interpretatione Nicolai Leoniceni ponam: „*Dimensiones, quibus disterminari possunt animalia, numero sunt sex, summum videlicet et imum, ante et retro, dextrum et sinistrum. Summum autem et imum omnia habent viventia, non solum animalia, sed etiam stirpes. Distinguitur haec dimensio non solum situ versus terram et coelum directo, sed etiam actione. Unde enim alimenti distributio singulis fit et incrementi accessio, id summum sane est: quo autem istud pergit, id est imum. Illud enim initium quoddam est, hoc autem finis. Initium autem est id, quod summum: quanquam stirpibus proprium magis videri potest id, quod est imum. Non enim similis*

est situs imi et summi in his et in animalibus. Scilicet ad universum hoc dissimilis quidem videtur, sed actio similem facit. Radices enim summum habent in stirpibus: inde enim alimentum distributum omnibus, quae e terra nascuntur, plantae ita accipiunt, ut animalia ore recipiunt." Alter est de vita et morte cap. 1. quem Accorambonus ita vertit: „*Omnia habent summum et imum: quare et plantae habent. In medio autem utriusque est principium nutritivum. Partem enim, qua recipitur alimentum, summam vocamus respectu actus ipsius, non respectu ambientis universi: imam vero appellamus, quae excrementum summae emittit. Contrario autem modo se habet hoc in animalibus et plantis. Homini enim, quia erectus incedit, inter omnia animalia hoc maxime datum est, ut superior vel summa eius pars mundi superiori parti respondeat. Aliis vero in medio est. Plantae vero, propterea quod sunt immobiles, atque alimentum e terra recipiunt, ut eam partem semper imam vel infra habeant, necesse est. Radix enim plantarum respondet ori animalium actione et usu alimenti, ab illis quidem recipiendi a terra, ab his vero ipsis quaerendi et capiendi.*" Cum hac doctrina congruit locus de longitudine vitae cap. 6. ubi est: „*In genere plantarum, quae caput grave habent* (τὰ κεφαλοβαρῆ), *longioris vitae sunt: tales autem annuae non sunt, sed arbores. Radix enim in plantis summi et capitis locum obtinet. Contra annuae incrementum et fructum deorsum agunt et ferunt. Qua de re seorsum in libris de plantis dicitur.*" Demique de anima 2, 4. contrariam appellationem situs superioris et inferioris partium plantarum in Empedocle reprehendens addit: *si decet organa alia atque eadem dicere, non situ aestimantes, sed actione*.. Hic magna statim occurrit nobis doctrinae differentia non solum in comparatione partium animalium et plantarum, sed etiam in nominibus et vocabulis, quibus partes istae appellantur. Theophrastus enim in historia 1, 6, 8. 7, 2, 8. κεφαλοβαρῆ vocat bulbos et bulbacea plantarum genera, quae radicem maiorem quam pro ratione caulis et foliorum et fere formam capitis humani habent. Eadem τῶν λαχανωδῶν τὰ κεφαλόῤῥιζα videntur esse hist. 1, 14, 2. et manifesto allium, cepa, bulbus et arum inter κεφαλόῤῥιζα nominantur 7, 2, 1. Hoc vero genus totum vel annuum vel bienne atque omnino brevis est vitae. Contra Aristoteles κεφαλοβαρῆ arbores vocat, quoniam radices longe lateque extendunt et in profundum

demittunt, vitamque omnium plantarum longissimam producunt. Non dubitari potest, vocabula κεφαλόριζα et κεφαλοβαρῆ usu vulgari Graecorum fuisse frequentata, unde accepta, ut cetera plantarum nomina vulgaria, Theophrastus usurpavit. Quorum significatio, nisi fuit ad similitudinem formae capitis humani tantum relata, quam opinionem inducere possit vocabulum κεφαλόριζα, indicare videri potest initia opinionis ab Aristotele susceptae et argumentis quibusdam firmatae, quae plantarum radicem cum capite animalium comparabat. Theophrastus autem ab ea paulum descivit; radicem enim cum ventriculo animalium comparavit c. pl. 6, 11, 5. αἱ ῥίζαι ὡς κοιλίαι τοῖς φυτοῖς εἰσὶ πάντως. Contra magister de partibus animalium 2. c. 10. „*Stirpium*, inquit, *genus, nam id quoque vivere statuimus, locum supervacui excrementi nullum habet: alimentum enim concoctum a terra accipit: sed vice excrementi semen et fructum emittit. — Sed stirpium natura, quoniam stabilis est, non ex multis ac variis speciebus partium dissimilarium constat, quoniam paucorum organorum usus ad paucas actiones requiritur. Quare seorsum de plantarum forma agendum est.*" Vides, radicem alvi locum tenere in plantis ex Aristotelis opinione. Accorambonus ex hoc eodem loco posuit p. 726., ideo in stirpibus nullum excrementum contrahi, terra enim caloreque eius perinde ac ventriculo uti. Quae sunt ducta partim e loco de part. 2, 3. ubi est: *Plantae alimentum iam concoctum e terra hauriunt: quocirca excrementum iis nullum secernitur: terra enim et calore eius perinde ac ventriculo utuntur.* Similiter de part. 4, 10. ubi progressionem naturae in formandis corporibus animalium respectu positionis capitis exsequitur: *Denique fit planta, superiore parte in inferiorem conversa. Radix enim plantarum vim obtinet oris et capitis. Semen contrarium situm habet in summis ramis.* Denique in libro de respiratione cap. 17. *Interitus*, inquit, *omnium animalium perfectorum ab ea parte oritur, in qua est principium vivendi* (οὐσίας ἀρχή), *id est ea, quae partem eorum superiorem et inferiorem coniungit; quod facit in sanguineis animalibus cor, in exanguibus pars cordis vicem gerens: in plantis vero superiorem et inferiorem partem coniungit pars inter radicem et germen media.* De excrementis repetit de part. 4, 5. et quaedam adiungit, quorum sensum alienum posuit Accorambonus. Ita vero philosophus, ubi tethyi naturam et formam describit. Duo eius foramina

unamque aperturam ponit, qua aquam recipiat et reddat. Tum addit, tethyum, et si quod ei simile est animal, recte cum plantis comparari: οὐδὲ γὰρ τῶν φυτῶν οὐδὲν ἔχει περίττωμα, διὰ μέσου δὲ διάζωμα, ἐν ᾧ τὸ κύριον ὑπάρχειν εὔλογον τῆς ζωῆς. quae Gaza vertit: *Praecingi vero per medium tenui quadam membrana, in qua vitae principatus sit, rationi congruum est.* Contra Accorambonus p. 712. *per medium vero tenuis medulla, in qua verisimile est consistere principium vitae.* Verum ipse locus accurate consideratus docet, postrema verba referri ad tethyum, non ad plantam, cuius medulla vocabulo διάζωμα minime omnium signari potuit.

Atque haec sunt loca omnia, quae de partibus plantarum externis earumque officiis in Aristotele extant, nisi quod infra mentio iterum fiet de radicum vi, quam habent ad plantarum vitam producendam. Partium internarum nullam usquam a magistro memoratam memini, nec ex eius scriptis quicquam Accorambonus annotavit. Pauca discipulus de iis docuit historiae 1, 2, 5 seqq. qui monuit, paucas propria sibi vocabula habuisse, veluti ξύλον, φλοιὸς et μήτρα, id est lignum, cortex, matrix: quanquam de tertio dubitari potest, quod commune animalium feminis esse videtur: reliquae fuerunt a similitudine quadam vel naturae vel situs vel usus earundem in animalibus appellatae, veluti φλέβες, ἶνες, σὰρξ, μυελός; quo postremo vocabulo aliqui significarunt intimam ligni partem, quam alii μήτραν, alii καρδίαν vocarunt: id quod testatur etiam Codicis Urbinatis egregium supplementum. In explicandis his partibus earumque nominibus Theophrastus brevitate nimia usus multum interpretibus negotii fecit. Difficultatem a rerum verborumque obscuritate ambigua ortam mirifice auxit Plinius, cum graeca Theophrasti aliorumque philosophorum scripta interpretaretur. Is enim ea, quae Theophrastus aliique, addita metaphorae nota, ut dissimilitudinis reprehensionem effugerent, vocabula modeste posuerant, veluti Theophrastus, ubi μήτραν tertiam a cortice partem definit οἷον ἐν τοῖς ὀστοῖς μυελόν, tanquam propria confidenter usurpavit, imo eorum ipsorum significationem interdum variavit atque obscuravit. Locus est classicus libri 16. c. 38. sect. 72. *Humor et cortici arborum est, qui sanguis earum intelligi debet, non idem omnibus. — Atque in totum corpori arborum, ut reliquorum animalium, cutis, sanguis, caro, nervi, venae, ossa, medullae: pro cute cortex. — Proximi plerisque adipes; ii vocantur a colore*

alburnum, mollis ac pessima pars ligni. — Subest huic caro, cui ossa, id est materiae optimum. — In quarundam arborum carnibus pulpae venaeque sunt. — Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia. In iis nec vena nec pulpa, quodam callo carnis in se convoluto. Hoc pretiosissimum in citro et acere. — Fagis pectines transversi in pulpa. — Quibusdam pulpa sine venis, mero stamine et tenui constat. Sufficit hic locus solus ad demonstrandum ineptissimum vocabulorum ab animalium corpore translatorum abusum, qui regnavit in botanicis scriptis etiam recentiorum usque ad ea tempora, quibus Malpighius anatomiam plantarum, contemta animalium comparatione inutili, verioribus principiis fundatam vocabulis aptioribus illustrare coepit. Verum ipse Plinius, quanquam rerum naturae non peritissimus, non excogitavit tamen vocabula aliena a stirpium natura, sed reperit usurpata a vetustioribus scriptoribus, qui partim agricolarum loquendi usum secuti, neglecta interiorum partium accuratiore notitia atque observatione, rebus dissimillimis vocabulorum ab animali corpore translatorum usum accommodare conati sunt. Testimonium Plinio dicet Columella, qui vitium culturam tractans libri 3. c. 10. paene omnium corporis humani partium externarum vocabula ad vites transtulit, modeste tamen haec sect. 9. praefatus: *si modo, ut in corporibus nostris propria sunt officia cuiusque membri, sic et frugiferarum stirpium partibus propria munia.* Idem paulo antea medullae officium in vite his verbis persequitur sect. 2. *Naturali enim spiritu omne alimentum virentis quasi quaedam anima per medullam trunci veluti per siphonem trahitur in summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus.* Similis est locus Plinii 17. c. 21. *Vitium surculi et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura est, geniculatis scaporum nodis intersepiunt medullam. Ferulae* [*Fistulae* Dalecampius] *ipsae breves, et ad summa breviores, articulis utrique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quamdiu nodi pervia patet fistula. Cum vero concreti ademere transitum, repercussa erumpit ab ima sui parte, iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo, laevum in proximo, atque ita per vices.*

Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi cespitem fecit. Ante vero quam faciat, in concavo ocellus, et in cacumine ipso germen. — mirumque esse in dextra parte genita firmiora. De arundine similiter 16. c. 36. s. 65. *Latera arundini calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum superiore geniculo ad laeva per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues.* De ferula 13. c. 22. sect. 42. vocabulo *inguen* abstinuit, nec latus dextrum sinistrumve memoravit. Theophrastus autem, a quo Plinius ferulae et arundinis notitiam transtulit, in utraque stirpe vocabulo *inguen* et significatione dextri laevique lateris abstinuit. Compara historiae 6, 2, 8. Dextri et sinistri notionem Aristoteles de animalium incessu c. 4. propriam assignavit animalibus iis, qui corpore moventur, et in progrediendo dextrum latus pedemque anteponunt. Rotunditas igitur stirpium immobilium dextro et sinistro latere carere debet. Semel tamen, si recte memini, Theophrastus in plantis hanc significationem laterum posuit.

Sed ad Aristotelem eiusque doctrinam reliquam de plantis per libros superstites dispersam revertor comparandam. In qua primum locum merentur loca de sexu et generatione plantarum. Primum igitur de generatione animalium 1, 1. „*Arborum quaedam species congeneres fructum ferunt; aliae ipsae quidem non ferunt, aliarum vero fructus maturandos iuvant, quod in fico et caprifico accidit. Generationis quoque ratio eadem in stirpibus est, quarum aliae semine oriuntur, aliae sponte naturae. Nascuntur enim aut e terra putrescente, aut e partibus plantarum quibusdam. Sunt enim quae per se seorsum nunquam oriuntur, sed in aliis stirpibus generantur, veluti viscum.*“ Ubi obiter moneo graeca vitiosa ita e versione et codice Guilelmi corrigenda esse: *γίνεται γὰρ ἢ ἐκ σηπομένης τῆς γῆς, ἢ μορίων τινῶν ἐν τοῖς φυτοῖς· ἔνια γὰρ αὐτὰ μὲν οὐ συνίσταται καθ᾽ αὑτὰ χωρὶς ἐκ τῆς γῆς, ἐν ἑτέροις δὲ γίνεται δένδρεσιν, οἷον ἰξός.* Vulgo est ἢ τῆς φύσεως σηπομένης τῆς γῆς — χωρὶς, ἐν ἑτέροις. Alter locus est 1. c. 23. „*In plantis,* inquit, *facultas generandi gemina mista est, nec mas a femina separatus. Quam ob causam ipsae ex se generant, nec genituram emittunt, sed conceptum, quod semen vocatur. Et recte Empedocles arbores oviparas dixit. Ovum enim conceptus est, et e parte aliqua ovi oritur animal; reliquum in alimentum ovi cedit. Similiter e parte*

seminis planta oritur, reliquo germen et prima radix alitur. Hoc idem fit quodam modo in iis quoque animalibus, quae sexu distincta sunt. Cum enim impetus generandi incessit, separatio ista sexus quasi cessat, ut in plantis, et natura separata coeundo unire gestit: quod apparet, cum sexu utroque coniugata et commixto unum ex duobus animal factum videtur. Ubi vulgo legitur: ὅταν γὰρ ἦν γένηται καὶ γεννᾷ, γίνεται ἀχώριστον. Guilelmus vertit: *cum enim fuerit opus generare, fit non separatum.* Legit igitur rectius scriptum ὅταν ἔνδεια γένηται τοῦ γεννᾶν: quod deinde significat verbis ὅταν δέηται ἀποτελεῖν τὸ τοῦ ζῶντος ἔργον, τότε συνδυάζεται καὶ μίγνυται. Pergit Philosophus: *Post coitum peractum animalia separata plane similia videntur esse plantis separatis, perinde ac si plantas quoque, postquam semen attulerunt, dissolvas et separes in sexum ipsis insitum maris ac feminae. Recte autem haec ita natura ordinavit. Plantarum enim natura, vita et munus absolvitur hac una actione seminis et fructus procreandi: quod cum maris ac feminae coitu efficiatur, miscuit natura sexum utrumque in plantis."* Tertius locus est 3. c. 11. ubi generatio ostracodermorum quorundam comparatur cum plantarum generatione: δεῖ δὲ λαβεῖν τὰς γενέσεις τὰς τῶν φυτῶν. τούτων γὰρ γίνονται τὰ μὲν ἐκ σπέρματος, τὰ δ' ἀπὸ αποσπασμάτων ἀποφυτευομένων, ἔνια δὲ τῷ παραβλαστάνειν, οἷον τὸ τῶν κρομμύων γένος.

De generatione seminis loquitur de Iuventute et Senectute c. 3. ubi similitudinem insectorum et plantarum tractat, quae divisa vivere possunt. *Manifestum,* inquit, *hoc est in plantis et animalibus: in plantis, cum generationem earum e semine, e plantis et ex inoculatione consideramus. E semine enim cum proveniunt, generatio incipit e medio. Omnia enim semina sunt duplicia et quasi bivalvia, atque is locus, quo plantae adhaeserant, inter utramque partem medius est. Hinc enascitur caulis et radix virescentium. Principium enim generationis in medio ipsorum situm est. In plantatione vero atque insitione fit idem in nodis. Nodus enim rami principium generationis et simul medium locum habet: quare aut demunt hoc, aut huc inserunt, ut aut ramus aut radices hinc enascantur. Nam principium fit e medio caulis et radicis, quemadmodum in animalibus sanguineis primum cor generatur.* Quo in loco magistri doctrinam deseruisse videtur discipulus, qui semina quidem omnia διμερῆ quodammodo, sed leguminum praecipue

σύνθετα καὶ διάθυρα esse ait, cum hoc discrimine, ut haec ex uno eodemque loco radicem et cauliculum emittant, illa vero, praecipue frumentacea oblonga, ex infimo radiculam, ex opposito vero cauliculum. Hist. pl. 8, 2, 2. Quam distinctionem plures viri docti fuerunt qui manifesti erroris arguerent. Contra Theophrastus sententiam magistri de ortu germinis et radicis ex ea parte seminis, qua adhaeserat stirpi, correxit, cum semina nucis, amygdalae et similia exciperet, quorum germen e contraria parte exit. Repetit Aristoteles eadem de gener. anim. 3, 2. ubi ovorum cum seminibus comparationem exsequitur: *Quemadmodum*, inquit, *ovum parte acuta, qua matrici adhaeserat, et qua germen vitale inest, post latiorem exit, ita semina plantarum principium vitale habent ea in parte, qua vel ramis vel putaminibus vel fructuum pulpis* (pericarpiis) *adhaerent. Quod manifestum praecipue est in leguminibus; qua enim parte, quae videlicet oculus dici solet, bivalvis natura fabae et ceterorum leguminum adhaeret, in ea principium vitale inclusum haeret.* Ubi verba ἐν τῷ λεγομένῳ ὄμματι Gaza et Guilelmus omiserunt: nec usquam de umbilico leguminum ceterorumque seminum vocabulum id usurpatum legi, sed in vite gemmam ὀφθαλμὸν cum Aristotele Theophrastus dicere solet.

Pergit Aristoteles de gener. 2, 6.: *Ut embryonis pars superior, id est caput, primum nascendo excluditur utero, ita in plantis pars superior prior exit: radicula enim antecedit ramos* (πτόρθους). *Antea vero germen alitur intra semen ipsum parte eius lactea.* Ita de gener. anim. 2, 4. ubi τὸ φαινόμενον πρῶτον γαλακτῶδες dicit. Gaza vertit *primum quod lacteum dicitur.* Guilelmus vero rectius verbum φαινόμενον omisit. Theophrastus c. pl. 1, 7, 3. ubi idem argumentum tractat, τὰ διαβλαστάνοντα γαλακτοῦσθαι dixit: sata vero lactentia, ubi nimiae terrae humiditate degenerant et pereunt, ἐκγαλακτοῦσθαι hist. 8, 6, 1. ἡ μὲν γὰρ ὑγρὰ καὶ πηλώδης διαχεῖ καὶ ἐκγαλακτοῖ c. pl. 3, 23, 1. unde ἐκγαλάκτωσις c. pl. 4, 4, 7. et 9. ubi vide annotata p. 509. De alimento seminum adultorum haec annotavit Aristot. de generatione et corruptione 2. c. 8.: *Quaecunque uno elemento ali videntur, veluti plantae aqua, pluribus tamen nutriuntur. Aquae enim terra admista est. Quare et agricolae plantas aqua stercori mista irrigare solent.* ubi verba μίξαντες κόπρον ἄρδειν redintegravit Camotiana editio, addito vocabulo κόπρον, quod vulgo cum ceteris Editionibus Gaza et

Guilelmus omittunt. Haec est χύλωσις, quam dixit Theophrastus h. pl. 7, 5, 1. ubi vide annotata p. 579.

De generatione plantarum marinarum ubi loquitur de gener. anim. 3. c. 11., simul etiam de generatione e terra et putredine tradit his verbis: *Genus plantarum in mari et locis huiusmodi paucum et fere nullum gignitur: in terra autem haec omnia nascuntur. Habent enim naturam proportione respondentem et discrepantem. Quanto enim vitalior humiditas quam siccitas, et aqua quam terra, tanto natura testaceorum quam plantarum vivacior est: alioqui talis horum est natura, ut, quemadmodum plantae ad terram se habent, ita testacea ad humidum se habeant, et plantae sint tanquam testacea terrestria, testacea vero tanquam plantae aquaticae. Quapropter quae gignuntur in humido, eorum forma magis variatur, quam terrestrium. Humor enim naturam faciliorem ad fingendum habet. — Omnia, quae sponte sua gignuntur, aut in terra aut in aqua cum putredine gignuntur, et admisso imbre. Cum enim pars eius dulcis ad principium vitale secernitur, reliqua talem accipit formam. Nihil autem gignitur putrescendo, sed potius concoctione. Putredo autem et putridum e concoctione velut excrementum superest. — Nascuntur autem in terra et in humido tum animalia tum plantae, quoniam terrae humor, aquae vero spiritus, toti autem huic universo vitalis atque animalis quidam calor inest, ita ut quodammodo omnia animae sint plena. Igitur celeriter ad generandum transit, cum fuerit alicubi conclusa; quod fit, cum humor crassior et quasi corporeus incalescit, et quasi in bullam spumosam coit. — Quod igitur in animalibus calor ex alimento efficit et secernit, idem (in testaceis marinis) calor tempestatis in ambiente aere e mari et terra coniunctum concoctione efficit et format. Quod autem conclusum aut secretum fuerit in spiritu principii animalis, conceptum vel embryonem efficit, motumque indit. Generatio igitur plantarum spontanea simplex est et uniformis: fit enim ex una parte, quae partim principium vitale habet, partim alimentum primum nascenti praebet.*

De somno plantarum obiter brevem mentionem iniecit de gener. anim. 5, 1. ubi de somno infantium: *Si animal,* inquit, *habere sensum oportet, et tunc primum animal est, cum primum sensus contingit, primum illum habitum infantium non somnum, sed similem somno esse putandum, qualis plantarum est. Etenim ita accidit, ut per id tempus vitam*

plantae animalia vivant. Plantarum autem somnus nec esse nec dici potest: omnis enim somnus expergiscibilis est. Affectio autem ista plantarum, quae cum somno comparari potest, expergefactionem non habet. In libro de somno et vigilia c. 1. ait: *Planta omnis sensu caret, igitur et somno; sine sensu enim nec somnus nec vigilia locum habet. Quibus autem sensus contigit, iisdem quoque dolor, gaudium et omnino laetitia competit. Nihil autem horum in natura plantarum inest, argumento manifesto, quod facultas nutritiva potius per somnum quam per vigiliam agit. Nutriuntur autem et augentur nunc magis, tanquam non egentes ad haec sensu.* Quem plantarum somnum intelligi voluerit Aristoteles, equidem divinare non audeo. Theophrastus semel, si bene memini, foliorum pinnatorum somnum commemoravit.

De vita plantarum longa vel brevi causisque eius discriminis ita disputat Aristoteles de eo argumento scripti libri c. 6. *In plantarum genere reperiuntur quaedam longissimae vitae, et magis quam in animalium classe. Primum quidem, quoniam minus humecta sunt natura, quae non facile congelascit. Altera causa est in earum pinguetudine et viscositate sita, quoniam siccae et terrenae naturae tamen humorem non facile exarescentem habent. Longaevitatis autem arborum causa repetenda est a natura earum, quam diversam a ceteris animalibus cum solis insectis communem habent. Semper enim plantae renovantur, ideoque diu vivunt. Assidue enim germina et surculi permutantur, et senescentibus iuvenculi succedunt. Idem fit in radicibus, non simul tamen: sed aliquando solus caudex cum ramis perit, novusque suboritur. Quod cum fit, radices e prima stirpe renovantur; et sic continue pars interit, altera vero subnascitur. Hinc vita arborum longa. Similes autem plantae sunt insectis, ut antea dixi. Divisae enim vivunt, et ex uno corpore duo et plura fiunt. Insecta vero vivere quidem possunt, sed non diu: carent enim organis: neque haec singulis partibus natura eorum generare valet. In stirpibus autem natura ubique disposuit germina radicis et caulis: a quibus assidue enascuntur novae partes, dum aliae senescunt et moriuntur; ita ut parum differant longaevitate a plantariis, quae sunt partes corpori demtae. Omne discrimen in eo est, quod planta a corpore materno separatur, ibi autem continuitas corporis non solvitur, quoniam vires generandi per totum corpus disseminatae reperiuntur.* (Eadem paulo auctiora repetuntur de Iuventute c. 2.) *Ceterum in stirpibus idem quod*

in animalibus accidit, ut marium vita plerumque sit longior. Horum vero partes superiores maiores inferioribus sunt; genus enim masculum magis naniforme quam foemineum. Calidum autem dominatur in parte superiore, frigidum autem inferiora obtinet. Et in plantis eae, quae caput praegrave habent, longioris sunt vitae. Tales autem sunt non annuae, sed arborescentes plantae. Cetera supra excerpta posui. Eandem doctrinam copiosius executus est Theophrastus hist. 4, 13. c. pl. 2, 11.

De caloris naturalis conservatione haec tradit de Iuventute c. 6. *In plantis calori servando sufficit alimentum assumtum et aer circumdatus: alimentum enim sumtum infert refrigerationem, quemadmodum hominibus a cibo primum sumto: ieiunium contra calefacit et sitim affert: aer enim immotus semper calefit: cibo autem sumto, movetur et refrigerat, donec concoctio perfecta fuerit. Quod si vero aer ambiens propter anni tempus frigore excellat, et gelu inducat, exarescunt arbores, aut, si aestas nimis incalescat, nec humor e terra attractus refrigeretur, calor naturalis marcescit et extinguitur. Tunc arbores sphacelismum pati et siderari dicuntur* (σφακελίζειν καὶ ἀστρόβλητα γίνεσθαι). *Quamobrem agricolae genera quaedam lapidum radicibus supponunt, et vasa plena aquis, quibus radices refrigerentur.*

Denique de calvitie hominum ubi docuit de gener. anim. 5, 3. ita pergit: *Quod genus affectionis generale quodammodo est. Nam et plantarum aliae semper frondent, aliae frondem amittunt. Et aves, quae certo tempore latent, pennas amittunt. Et plantis quidem paulatim et particulatim folia defluunt, avibus pennae, animalibus vero pili. — Causa affectionis est in humoris inopia calidi, qualis praecipue est humor pinguis. Quare potissimum plantae pinguedine abundantes semper frondent. Sed de his alias. Sunt enim plures aliae causae huius affectus in plantis. Evenit hoc plantis hiberno tempore: mutatio enim haec potior aetate est. Animalibus etiam, quae latent, idem tempus iacturae est. Sunt enim minus quam homines natura humida et calida. Homini autem aetatis tempora vices hiemis et aestatis gerunt. Quamobrem nemo ante calvescit, quam coire incipiat. — Causa vero, cur, quae latent, rursus pennas recipiant, quaeque frondem amiserant, denuo frondescant, calvis autem nunquam redeat pilus, quoniam anni tempora illis mutationem corporis magis afferunt. Itaque pro temporum mutatione vicissitudo gignendi amittendique sequitur, ut animalia*

pennas pilosque, plantae frondes aut dimittant aut recipiant. At vero hominibus per aetatem succedit ver, aestas et hiems: quae quoniam non mutatur, nec affectiones, quae sequuntur mutationem, mutantur, quanquam causa sit eadem.

Haec sunt fere omnia loca, in quibus partes aliquae doctrinae Aristotelicae de plantis traditae leguntur. Atque ex his partim pendet iudicium de modo et ratione doctrinae a Theophrasto observata, quam si comparamus cum methodo, quam in tractanda historia et doctrina animalium secutus est Aristoteles, iudicium regendum videtur non solum considerata diversitate naturae utriusque viventium classis, sed magis etiam animadvertenda est difficultas partes interiores stirpium earumque naturam et officium exquirendi et cum partibus animalis corporis internis comparandi. Denique respiciendum videtur in comparanda et iudicanda methodo magistri et discipuli ipsum consilium, quod uterque in dissimili viventium classe enarranda secutus est, atque inquirendum, num diversa argumenta disputationis eandem rationem et viam argumenti tractandi admiserint.

Primum igitur observo, quod iam supra initio huius disputationis monui, omnem hanc Theophrasti de plantis doctrinam ex usu cultuque hominum deductam eandemque ad usum humanum accommodatam esse. Deinde praeter cultum usumque humanum dignitas etiam naturae vegetabilis magis minusve perfectae ordinem et rationem doctrinae direxit, ita ut ab arboribus exorsus per frutices et virgulta transiret ad frumenta, herbacea atque annua genera plantarum. Cum has vegetabilium classes et familias, per singulos libros distributas, et interdum per genera et species, quae tum innotuerant, digestas, seorsum in historia pertractasset, annotatis ubique, si quae natura vegetabilis vel classis vel familiae vel generis totius alicuius habet aut communia cum aliis plantis vel animalibus, aut peculiaria sibi et diversa a reliquis plantis, transiit ad investigandas causas eorum omnium, quae antea in natura vegetabilium enarranda aut communia omnibus aut peculiaria quibusdam vel classibus vel familiis vel generibus annotaverat; sive illa ad generationem et incrementum, sive ad florem et fructificationem, seu denique ad habitum et statum vel vegetum vel morbosum pertinent. His tractatis seorsum addidit librum de sapore et odore plantarum: cui subdidit libellum, qui doctrinam universam de odore corporum naturalium tradit. Similem de colore causisque coloris corporum naturalium omnium composuit, quem vulgo Aristoteli adscriptum nos

gravissimis adducti argumentis Theophrasto asseruimus, ultimoque loco in editione nostra collocatum illustravimus. Generationem plantarum ubi docet, iterum cultorum experientiam sequitur ducem, et dum varia procreandi et propagandi genera, praeter naturale e semine et spontaneum, explicat, causas simul prosperi sinistrive eventus e natura vegetabilium duce experientia explorare atque explicare conatur. Genera autem ista diligenti cultorum et solerti observationi atque experientiae debentur omnia: silvestrium enim, quae nihil aut parum commodi humanis usibus suppeditant, naturam nemo curat, nisi solertius aliquando ingenium casu plantarum cultarum vel affectu singulari et mirabili excitatum ad comparationem congenerum vel similium plantarum descenderit. Apparet igitur, doctrinam de plantarum natura omnem deberi cultarum observationi atque experimentis. Igitur Theophrastus initium docendi fecit a cultis arboribus, quibuscum silvestres comparavit, quotiescunque causas positas argumentis et ipsius naturae testimonio confirmare voluit. Causas incrementi, foecunditatis, habitus laeti prosperique, senectutis, denique morborum et mortis non seorsum enarravit, sed cum natura singularum classium, familiarum et generum ita coniunxit, ut e cultarum observatione solerter investigaret, quid cuiusque naturae vel commodum vel contrarium causam boni malive eventus, quid peculiarium cuique affectuum, quid denique morborum mortisque causam continere videretur. Qua in disputatione si cui nimis saepe ad elementa Empedoclea, ad frigidum, calidum, humidum, siccitatem, aliasque huiusmodi qualitates corporum naturales, denique ad naturam peculiarem plantae alicuius redire videtur, eum meminisse velim, eadem doctrinae ratione magistrum quoque Theophrasti usum fuisse. Qui si diligentius et solertius causas rerum in tradenda animalium historia et doctrina investigasse videtur, ea fuit ingenii profundioris felicitas. Ubi vero in libris Theophrasti doctrinae ordo vel confusus vel turbatus vel obscurus animadvertitur, ubi argumentorum vis non satis consentanea aut par gravitati rerum apparet; ubi series et ordo rerum subito interruptus lectoris expectationem destituit, denique ubi causa allata obscurior est dubitatione, quae solvenda proponitur; horum igitur vitiorum culpam qui in scriptorem ipsum quam in eius librarios transferre mavult, is aut fatum commune librorum Aristotelis et Theophrasti ignorat, aut nullum usum scripturae vulgaris cum librorum scriptorum varietate comparatae habet. Atque hic locus postulare videtur, ut de conditione

librorum Theophrasti, quales ad nos pervenerunt, breviter exponam. Historiae igitur cum libris de causis comparatae non tam male habitae fuisse videntur vel a librariis vel temporum iniuria vel situs corruptela. In libris autem de causis tam multae sunt salebrae, quae Scaligero stomachum saepe moverunt, ut, qui fati librorum Theophrasteorum infausti non meminerit, cum non mirer de methodo scriptoris conqueri. Gravissima operis huius censura extat in Scaligeri annotatione ad libri de causis secundi cap. 7. p. 173. de stercoratione: *Si condidisset, inquit, artem hanc Theophrastus, ferremus inconditas interdum atque etiam fluctuantes vestigationes: id quod usu venit omnibus pene studiosis, qui primi iaciunt artis cuiuspiam fundamenta, ut fecit divinus vir in Topicis et in transnaturali Philosophia. At multos habuit Theophrastus auctores, qui ei hanc ad operam praeluxere sua diligentia: quorum praeceptiones non sine iactura veniae vel minus commode confudit, vel inordinatas, ut acceperat, effudit: veluti partem hanc. Nam mox de soli electione scribet, pene omnia quae supra dicebat repetens.*

Natura et conditio librorum de causis talis, qualem dixi, interpretationem eorum facit omnium difficillimam, et pene somniorum divinationi similem. Par fere ratio est fragmentorum omnium, quae e ceteris Theophrasti libris male sana seriorum scriptorum sedulitas vel industria excerpsit, ubi non raro res ipsae vel nimis breviter atque obscure, vel mutilatae ponuntur, omissis argumentis et causis, quibus disputationem Theophrastus distinxerat vel confirmaverat.

Haec sunt, quibus praeparatum lectorem velim ad iudicium de historia plantarum et libris de causis plantarum ferendum accedere. Ad ipsam plantarum interpretationem quae vel ipse excogitare potui vel collecta undique prodesse lectoribus existimavi, lector in Commentariis, in Curis secundis et in Comparatione Codicis Urbinatis reperiet, cuius usum demum nactus sum, postquam volumen secundum, postremo loco typis excusum, prelum reliquerat. Alia, quae comparationem arborum et plantarum a Theophrasto nominatarum cum generibus nobis notis attinent, Indices graecitatis et rerum dabunt: ubi si praeter opiniones *Bauhini*, *Bodaei*, *Columnae*, *Sprengelii*, *Stackhousii*, Galli *Thiébault* saepius dubitationes meas coniecturis virorum doctorum oppositas repererit lector, eum meminisse velim, coniecturas istas saepe e scriptura vitiosa vel minus integra ductas esse; itaque ubi Codex Urbinas veram vel integriorem suppeditavit, aliam coniiciendi atque interpretandi

viam ineundam esse, quam rei botanicae peritioribus indicare malui, cum ipse persequi non possem. Ceterum ut, quocunque modo possem, interpretationem doctrinae Theophrasteae adiuvarem omninoque historiam incrementorum rei herbariae explicarem, huic disputationi subieci Fragmenta physiologica de nodis plantarum earumque medulla collecta e scriptoribus latinis, praecipue e libris Alberti Magni de Vegetabilibus, quibus inesse suspicor reliquias quasdam doctrinae Aristotelicae de plantis. Certe ex his libris tanquam e fonte manasse videntur opiniones, quae per sequiorum temporum scripta passim repetitae vel interpretationibus variis auctae regnarunt. Addidi Calendarium Theophrasti historiae plantarum et librorum de causis tempori accommodatum, id est partem eam anni Metonici, quae temporibus ab ipso Theophrasto indicatis congruit, quo facilius et certius tempus quodque operis rustici faciendi, plerumque ortu et occasu siderum a Theophrasto, ut a reliquis rei rusticae scriptoribus graecis et latinis, signatum, ex ordine mensium Atticorum agnoscere et definire lectores possent. Cuius subsidii commoditatem debent eruditioni atque insigni humanitati *Ideleri*, qui non solum peculiari dissertatione, inserta Actis Academiae Berolinensis, annum Metonis explicavit, sed precibus meis etiam motus eum cyclum qui tempori librorum Theophrasti de plantis congruit, usibus lectorum seorsum ita accommodavit, ut ortus siderum a Theophrasto memoratorum positis calculis ad certos anni Iuliani menses et dies revocaret et tanquam errones in certa sede collocaret.

FRAGMENTA PHYSIOLOGICA DE NODIS PLANTARVM VARIIS EARVMQVE MEDVLLA AD THEOPHRASTI H. PL. I. c. 8. ET I. c. 6.

Albertus M. de Vegetabilibus I. tractat. 2. c. 1. p. 356. ubi de partibus plantarum partibus animalium respondentibus: *Quaedam arbores habent nodos — Nodos autem voco iuncturarum colligationem, sicut nodi in vitibus: et hi nodi malleoli vocantur. Id autem, quod est inter nodos, subtilius est, et in nodo ingrossatur, et nodus ille est, in quo congregatum nutrimentum quandam maiorem, quam prius habuit, accipit ad sequens lignum assimilationem per digestionem, quae est in nodo. Quaedam autem plantae materiae substantiae et valde similis omnino carent huiusmodi nodis, sicut scirpus: propter quod proverbium est, quod quaerit nodos in*

κενρος, cum inaniter quaeritur aliquid, cuius oppositum est manifestum. Idem cap. 2. p. 358. *Nodos autem habet comparabiles nervis non quidem sensitivis, sed illis, qui dicuntur ligamenta, quae ex una extremitate ossis protenduntur in alterius coniuncti ossis extremitatem et colligant ea. — Et similiter malleolus est colligatio duorum lignorum in stipite vel ramo uno, vel stipite et ramo, sicut diximus in praecedentibus.* Malleolum paulo diversa significatione dixit Columella 3, 6, 3. *Malleolus novellus est palmes innatus prioris anni flagello, cognominatusque ad similitudinem, quod in ea parte, qua deciditur ex vetere sarmento, prominens utrinque mallei speciem praebet.* Plinius 17. sect. 35. no. 3: *Solebat capitulatus utrinque e duro surculus seri, eoque argumento malleolus vocatur etiam nunc.* Male Pollux Onomastici 6, 145. σφῦρα — τῆς ἀμπέλου τὸ ἀπὸ γῆς ἕως τῆς ἐκφύσεως τῶν κλημάτων. Columella 3, 17, 4. *quicquid residui fuit ex vetere palma per ipsam commissuram, qua nascitur materia nova, resecuerunt* (Atticus et Celsus Sasernam secuti) *atque ita cum suo capitulo* (dimidiati nodi) *sarmentum depresserunt.* Plinius 17. s. 35. no. 2. *Hos ergo in surculo nodos, cum seruntur, medios secare oportet ita, ne profluat medulla.* Nodos vitis et partem infimam enodem dixit Columella 3, 18, 8. Palladius Martii 7, 3. in frumenti calamis nodos et internodia Columella 2, 12, 10. Pergit Albertus p. 370. et 371. *Nodi licet triplices inveniantur in plantis, tamen nodus ille, qui vocatur malleolus, est factus a natura, ut in ipso stet succus et ampliorem accipiat digestionem: cuius signum est, quod in ramo sylvestris arboris fiat incisio ultra medium, ita quod medulla sit abscissa; et postea ligatus consolidetur, temperabitur malitia fructuum, et meliorabitur sapor eorum: et hoc est expertum in arboribus iuvenibus, de quibus fiunt incisiones, quando fit incisio praedicta in ramis, qui directe tanquam stipites quidam stipiti sive trunco primo sunt infixi. Est autem probabile, quod et in aliis praedicto modo incisis contingat. Causa autem est, quod ibidem retortum porum inveniens nutrimentum, adscendens per truncum, stat et diutius digestum in meliores dirigitur et transformatur fructus. Huiusmodi autem nodos in plantis habent ea, quae rarae sunt substantiae et habent magnas medullas aut in toto sunt concava et cum hoc sunt longa valde, sicut est vitis et vinella et vitis alba et cucurbita et in cannis arundo et genera frugum et triticum et siligo et hordeum et avena et alia huiusmodi. Si*

enim in illis per multos nodos non retineretur nutrimentum indigestum usque ad germen, cito adscenderet, et inutile semper germen proferret. Scirpus tamen nodum non habet et fere omnia genera iuncorum, propter hoc quod sunt debilis substantiae valde et aquosae: et ideo nutrimentum eius est aquosum, et terrestre valde rarum, sicut apparet in interiori substantia ipsius: et ideo si hoc retentum esset a nodo, totum retineretur et non adscenderet ulterius propter modicum calorem, quem habet. Et ideo etiam eius germen quasi nullum esse videtur nisi lanugo quaedam ad modum rarae stupae apparens in summitate ipsius. Multiplicantur autem nodi isti secundum quantitatem extensionis plantae, sicut apparet in centinodia, in qua, quando extenditur, vix numerabiles efficiuntur nodi: et sic est in aliis, ut in foeniculo et valeriana et in aliis concavis maioribus oleribus. Sed in genere frugum vix invenitur numerus nodorum quaternarium excedere et citra eundem numerum vix unquam deficit, quin semper calamus quatuor nodos invenitur habere. Cuius causa est, quod illud genus plantae habet grana solida multae farinae respectu suae quantitatis et purae farinae valde: propter quod oportet habere organa depurantia completa puritate: quod non fit nisi per digestiones, quarum prima semper ac terrestre grossum, et secunda aquosum, quod calore compleri non potest, tertia autem alba quaedam incensa ventosa absumit, et quarta complete terminat ad speciei similitudinem, sicut etiam in animalibus fit. Signum autem huius est, quod situs nodorum non est per aequidistantiam in calamis, sed primus magis vicinus terrae, sub ipso est substantia terrestris dura magis, ad nigredinem terrestrem ut frequenter declinans. Secundus autem plus distat a primo quam primus a terra, et subest substantia plantae grossa, latitudinem habens foliorum propter multum aqueum facile dilatabile. A secundo ad tertium incipit contrahi stipes plantae in frugibus, et a tertio in quartum adhuc plus, et ab illo usque ad aristam sive usque ad culmen subtiliatur valde et acuitur propter caloris actionem in humidum subtile optime digestum. Si autem planta sit in multis locis emittens semen, sicut faba et faseolus et pisa et alia genera leguminum, tunc erit farina seminis eius impura et ventosa valde et terrestris: propter hoc quod non sufficienter depuratum est. Sunt autem quaedam plantae aliquid simile nodis habentes, quod tamen verissime nodus non est, sicut hedera et quaedam herbae aquaticae longae, quae radices habent acu-

tas et parvas, quas infigunt lapidibus et lignis, super quae repunt: at locus illarum radicum quandam exprimit figuram nodi. Illae autem, quae vere nodos habent, habent eos propter causam, quae dicta est: et ideo in nodis folia emittunt, per quae fit superfluitatis purgatio: et in frugibus quidem folia nodorum inferiorum sunt grossiora et terrestriora et secundum quod adscendunt nodi in calamo, sic purgamenta foliorum fiunt minus grossa et minus terrestria. Superfluitatem autem hanc natura convertit in folia, quia, cum sit ingeniosa et regitiva plantae ad finem, ad quem tendit, illud tamen, quod purgandum erat, convertit in cooperturam substantiae, ut a laesura et caumate defendatur. Et haec quidem est natura nodorum. Quartus locus est p. 357. *Sed de nodis, de quibus praediximus, adhuc notandum, quod nodi secundum tres modos in arboribus et plantis inveniuntur. Unus autem, qui supra dictus est, et ille solus est in toto naturalis et a natura intentus. Alius autem modus nodorum est, qui causatur ex siccitate et terrestritate arboris et nutrimenti, quod nutrit eam. In illa enim arbore stringuntur pori valde propter constantiam et compactionem partium ipsarum: et cum nutrimentum sit terrestre et grossum, ubique claudit sibi viam rectam per venas ligni et non divertit ad alteram partem, et ibi conglobatur in nodum, et efficitur totum lignum nodosum, repugnans siccibilitati, sicut diximus in quarto meteororum. Tertius autem modus nodorum est nascentiae quaedam, quae ebulliunt extra in arboribus et convertuntur in lignum totum reticulatum, sic ut sit contextum ex nervis ligneis propter multiplicem revolutionem, qua revolvitur humor ligni in se ipsum: et hic nodus vocatur latine murra; et fiunt inde scyphi pulchri ad bibendum, qui etiam in prima fusione vini inspissantur, eo quod humorem venae multiplices attrahunt, et ex ipsis tumescere videntur: et propter tortuositatem ipsarum, quae causatur ex dicta revolutione, humorem retinent, ita quod non effluit ex ipsis, nec cito evaporat ligni ipsius spissitudinem. Vocatur igitur primum genus malleolus: secundum autem proprie vocatur nodus, et lignum, in quo est, nodosum vocatur. Tertius autem modus murra proprio nomine appellatur.*

Audi nunc Plinium VI. cap. 21. sect. 35. *Vitium surculis et quarundam arborum, quibus fungosior intus natura est, geniculati scaporum nodi intersepiunt medullam. Ferulas* (*fistulas* recte Dalecampius corrigebat) *ipsae breves et*

ad summa breviores, articulis utique duobus internodia includunt. Medulla, sive illa vitalis anima est, ante se tendit longitudinem impellens, quamdiu nodi pervia patet fistula. Cum vero concreti ademere transitum, repercussa erumpit ab ima sui parte iuxta priorem nodum alternis laterum semper inguinibus, ut dictum est in arundine ac ferula: quorum dextrum ab imo intelligitur articulo, laevum in proximo, atque ita per vices. Hoc vocatur in vite gemma, cum ibi cespitem fecit: ante vero quam faciat, in concavo oculus, ut in cacumine ipso germen. Sic palmites, nepotes, uvae, folia, pampini gignuntur: mirumque firmiora esse in dextra parte genita. Priorem huius physiologiae partem tetigit etiam Columella 3, 10, 1. de productissimo vitis sarmento, uvis pleno, loquens: *id enim*, inquit, *accidit non palmitis ingenita fertilitate, sed loci opportunitate, quia reliquas trunci partes humor omnis et alimentum, quod a solo ministratur, transcurrit, dum ad ultimum perveniat: naturali enim spiritu omne alimentum virentis quasi anima quaedam per medullam trunci veluti per siphonem trahitur in summum: quo cum pervenerit, ibi consistit atque consumitur. Unde etiam materiae vehementissimae reperiuntur aut in capite vitis aut in crure vicino radicibus.* Quae Plinius dixit inguina, sunt etiam in loco, ad quem refert lectorem, 16. s. 65. et 13. s. 42. *Arundo*, inquit, *omnis ex una stirpe numerosa — radix natura vivax, geniculata et ipsa. Folia omnibus a nodo orsa, complexu tenues per ambitum inducunt tunicas, atque a medio internodio cum plurimum desinant vestire procumbuntque. Latera arundini calamoque in rotunditate bina, super nodos alterno semper inguine, ut alterum ad dextra fiat, alterum superiore geniculo ad laeva per vices. Inde exeunt aliquando rami, qui sunt calami tenues.* Horum partem de ferula cum arundine comparata habet quoque Theophrastus hist. 6, 2, 8. *βλαστάνει δὲ παραλλὰξ τὰ φύλλα — ὅτι οὐκ ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους τῶν γονάτων, ἀλλ᾽ ἐναλλὰξ, περιειληφότα δὲ τὸν καυλὸν ἐπὶ πολὺ καθάπερ τὰ τοῦ καλάμου, πλὴν ἀποκεκλιμένα ταῦτα μᾶλλον διὰ τὴν μαλακότητα καὶ τὸ μέγεθος.* Sed male arundini tribuit Plinius *calamos tenues* e geniculis exeuntes, quos ferulae Theophr. *καὶ καυλοί τινες μικροί.* Tertius Plinii locus 13. s. 42. *et ferulam — arborum generi adscripsisse* (conveniat), *quoniam quarundam naturae, sicut distinguimus, lignum omne corticis loco habent, hoc est forinsecus, ligni autem loco intus medullam, ut sambuci: quaedam vero inanitatem, ut arundines. Ferula*

— *geniculatis nodata scapis* — *a genibus exeuntia folia maxima, ut quaeque terrae proxima.* Annotandum videtur, Plinium ferulas aliter distinxisse quam Theophrastum: nam sect. 43. addit de thapsia: *ferula sine dubio est thapsia, sed sui generis, foliis foeniculi, inani caule.* Theophrastus contra, h. 9, 9, 6. caulem ναρθηκώδη habere ait, inanem tamen esse non addidit, ut Dioscorides 4, 157. Omnino dubitari potest, an Theophrastus, ubi distinxit τὰ ναρθηκώδη, medullae rationem quoque, non solius ligni corticis locum obtinentis, habuerit. Dubitationem enim facit locus hist. 8, 3, 3, ubi frugum calamus γονατώδης, fabae vero caulis κοῖλος, reliquorum leguminum lignosior, milii et panici καλαμώδης, sesami et erysimi magis ναρθηκώδης dicitur: unde certo colligitur, caulem καλαμώδη frugum non intelligi cavum. Sed si thapsia Dioscoridis et Plinii eadem est cum Theophrastea, uti videtur, cui hic caulem ferulaceum tribuit, apparet, notam τῶν ναρθηκωδῶν ad solam ligni naturam, nulla medullae habita ratione, referendam esse. Quid quod historia plantarum 1, 6, 2. μήτραν ὑμενώδη tribuit τοῖς θαμνώδεσι καὶ τοῖς ὑλήμασιν, nominatim vero καλάμῳ τε καὶ νάρθηκι: arundini praeterea corticem ἰνώδη καὶ ἄσαρκον, μανόλοπον, 1, 5, 2.

Nodorum coecorum genus duplex memoravit Theophrastus h. 5, 2, 2. minus alterum et frequentius, alterum maius et rarius, spiram proprio nomine vocatum: utriusque causam a nutrimenti indigentia et frigore hiberno repetit. Plinius 16. sect. 76, 1. *Publicum omnium vitium vocant spiras, ubi convolvere se venae atque nodi.* Paulo accuratius Theophrastus a nodo distinguit, addens, οὐλότητα esse per omne lignum aequaliter distributam. Itaque ubi distinguit ξύλα εὔεργα et δύσεργα h. 5, 5, 1, et posteriora ait esse σκληρὰ καὶ ὀζώδη καὶ οὔλας ἔχοντα συστροφάς, intelligi puto spiras. Materies an torta sit nodisque concisa, Plinius ait deprehendi aure ad caput trabis quamlibet praelongae admota: ictum enim ab altero capite vel graphii sentiri, penetrante rectis meatibus sono, 13. s. 73. Verum hic quoque erravit in graecis interpretandis vel Aristotelis περὶ ἀκουστῶν vel similis loci. Ille enim experimentum ait capi in eligenda malo navibus aliaque materia longiore, quae integra nec secta in usum convertitur: ὅταν γὰρ κρούσωσιν, ἐκ τοῦ ἑτέρου ἄκρου κατὰ τὸ ἕτερον ὁ ἦχος φέρεται συνεχής, ἐὰν μή τι ἔχῃ σύντριμμα τὸ ξύλον· εἰ δὲ μή, μέχρι τούτου προελθὼν αὐτοῦ καταπαύεται διασπασθείς· περικάμπτει δὲ καὶ τοὺς ὄζους καὶ οὐ δυνατὸς δι' αὐτῶν εὐθυπορεῖν. Igitur ligni venas fractura a vento forte laesas experi-

mentum indicat: sed nodos sonus circumflectit et reliquam viam rectus peragit. Aliud experimentum, sed materiae diffisae, habet Theophrastus, an coeci nodi ligno extus supercrescente absconditi lateant, h. 5, 2, 2. διὸ καὶ σκοποῦνται τῶν σχιστῶν τὰς μήτρας· ἐὰν γὰρ αὗται ἔχωσιν ὄζους, ὀζώδη καὶ τὰ ἐντός. Nodi igitur ad ipsam medullam pertinent, aut potius inde profecti corticem perrumpunt aut intus vitio concluduntur: quod verbis disertis nusquam indicavit Theophrastus. Alberti vero doctrinam deinceps videbimus. Nunc de crispa materia absolvamus. Historia 5, 3, 3. ligna omnino densa (πυκνὰ) simul crispa pronunciat. 3, 11, 4. βουμελίαν ait esse μανοτέραν, διὸ καὶ ἧττον οὖλον, quasi crispitudo cum raritate consistere nequeat: at cum mollitie potest: nam ibidem sect. 3. μελία dicitur lignum habere ξύλον καὶ μαλακώτερον καὶ ἀνοζότερον καὶ οὐλότερον. Attamen colutea Idaea h. 3, 17, 3. lignum σκληρὸν καὶ πυκνὸν, contra radices in summo natantes, tenues (λεπτὰς), μανὰς habere dicitur: ubi adduntur verba οὔλας δ' ἐνίοτε καὶ ξανθὰς σφόδρα: quorum compositio ipsa vitium aliquod scripturae videtur arguere, et recte Codex Urbinas ἐνιότε verbo substituere videtur. Plinius 13. s. 30. *mensis praecipuam dotum esse ait in venam crispis vel in vortices parvos. Illud oblongo evenire discursu, ideoque tigrinum appellari: hoc intorto, et ideo tales pantherinas vocari. Esse etiam undatim crispas, maiore gratia, si pavonum caudae oculos imitentur. Magnam post has gratiam crispis densa veluti grani congerie, quas ob id a similitudine apiatas vocari.* Contra 36. s. 11. marmor Augusteum dicitur *undatim crispum in vertices*, Tiberium *sparsa, non convoluta, canitie.* ubi inter verba *crispum in* inserendam censeo voculam *aut* vel *et*: nam undatim quod maculatum est marmor, non potest simul in vortices dici: recte etiam in altero loco forma una ab altera distincta legitur. Idem Plinius 16. s. 83. lignorum, quae inter se et cum aliis glutino sociantur, probat *stamineam venam*, quam ait *feruleam* vocari, *argumento similitudinis, quoniam laciniose crispa.* ubi vulgo ante Harduinum legebatur *fertilem* — *lacrymose crispa.* Codices *lacinose* scriptum habent. Totus locus obscurus est, et difficile est verae scripturae iudicium. Crispum macularum discursum in acere altera memorat 16. sect. 26.

Tertium genus nodi in olea proprio nomine, in aliis arboribus aliis appellatum, Theophrastus h. 1, 8, 6. postremo loco memoravit. In acere bruscum et molluscum laudavit Plinius 16. s. 27. Tuber utrumque aceris, bruscum intortius crispum,

molluscum simplicius sparsum. Reperisi etiam in alno tuber refert, sed deterius multo. Dalecampius ad Plinii locum monuit, Germenos Galliae Narbonensis radicem crispantem buxi hodieque servato veteri vocabulo *brouchin* et *brouchon* appellare. Vocabulo tuberum abutitur Plinius 16. c. 38. s. 73. ubi est: *Quibusdam sunt tubera, sicut sunt in carne glandia: in iis nec vena nec pulpa, quoddam callo carnis in se convolutum.* Nam hae sunt spirae a Theophrasto descriptae, ut recte admonuit Dalecampius.

Redeo nunc ad mentionem medullae, e qua nodos derivari supra dixi. Originis huius disertis quidem verbis Theophrastus non meminit, sed Albertus, et quidem in genere plantarum nodosarum et arborum, cuius doctrinam de hac parte ligni ponam. Is igitur p. 360. b. *Medullam*, inquit, *quidam vocant arboris matricem, eo quod in ipsa videtur concipi et formari semen conceptum: cuius signum est, quod vitis et quaedam aliae plantae evacuatae medullis non concipiunt semen, sed faciunt uvas sine arillis, qui tamen arilli pro certo sunt semina vitium.* (Hoc idem argumentum cum Theophrasto scriptores Romani rei rusticae, multi quoque recentiores repetierunt, sed nullus, quod equidem sciam, certo experimento confirmavit.) *Quidam autem vocant viscera, eo quod primum nutrimentum decurrit in ea in quibusdam plantis, quae cibantur a medio ad superficiem digerendo nutrimento, sicut diximus supra. Et quidam causam vitae, quia vitalem virtutem confert nutrimento attracto in his, quae habent medullam. In his autem, quae non, confert id, quod est loco medullae, sicut ligni medium.* Scilicet antea p. 357. dixerat de venis: *Venae autem in nulla plantarum est vere et secundum perfectam rationem, sed sunt viae reptae, in quibus decurrit nutrimentum. — Inveniuntur autem istae venae a duobus principiis in plantis oriri: in his, quae nodosae non sunt et sunt rarae substantiae, extenduntur viae illae a radicibus in altum per stipitem et per ramos et per folia divisae et super se. Aliquando autem derivantur ex medulla et protenduntur ad superficiem plantae, et cognoscitur, quia, quando inciduntur plantae, apparent in talibus lineae albae per modum stellae a medio medullae ad corticem plantae protensae, sicut est in vite et aliis nodosis, praecipue in nodo et iuxta nodum.* Idem p. 372. *Medullae autem plantarum videntur esse vicariae virtutis radicalis, sicut nucha in animalibus est vicarius cerebri, et per medullam arborum decurrit et pulsat plus*

de spiritu plantae, quam per aliquam aliarum viarum: et in ea est vigor spiritualis plantae: quia aliter partes distantes nimium a radice non bene vivificarentur ad formam speciei plantae. Et ideo plantae habent ortum et principium ramorum, qui oriuntur lateraliter a corporibus plantarum, a medulla quasi ex vicario radicis: et quando ligna scinduntur per ariditatem, profundatur frequenter scissura continue ad medullam et ultra non invenitur continuari scissura, nisi raro. Plantae autem, quae nutriuntur ex medulla per poros transversales, habent medullas maiores: et quae nutriuntur per poros directe adscendentes, habent medullas minores: et aliquando non videntur habere medullas, quando magnae efficiuntur, et propter hoc, quod ligneae tunicae arctatae per alias eas circumvestientes comprimuntur et quasi insensibilem faciunt viam medullarum: et probabile est, quod sit una causa, suffocatio videlicet spiritus vitalis in medulla conclusa propter hoc, quod comprimitur per circumstans induratum et constrictum lignum. Ipsa autem substantia medullae videtur esse sicut purgamentum quoddam cholericum, quod proiicitur de auribus animalium, et hoc fit propter calorem spiritus et motum, qui pulsat in medulla. Cuius signum est, quod fere omnes medullae plantarum perfectarum inveniuntur a principio iuventutis earum albae et humidae, et in processu declinant ad citrinitatem et siccitatem. Sunt autem plantae quaedam fere totam substantiam habentes medullosam, sicut sambucus et ebulus et huiusmodi: et omnes illae nodos habent multos et nutriuntur ex medulla, et ideo est multa in eis: et in hoc genere est vitis, sed minus est medullosa, quam sambucus et ebulus. Alias autem experimur plantas in toto concavas, sicut fistulas quasdam et calamos: et hoc fit ideo, quia illae multo indigent spiritu fumoso libero, qui elevatur in concavo plantarum illarum ex nutrimento, quod ascendit et per directos poros laterum plantae, sicut arundo et calamorum genus et huiusmodi. Haec igitur est dispositio medullarum plantae et necessitas.

AVCTARIVM AD VARIETATEM SCRIPTVRAE VRBINATIS CODICIS.

Casu singulari, quem, cum inopinato primum ingratus accidisset, postea sera comparatio gratissimum reddidit, factum est, ut varietatem scripturae e Codice Urbinate descriptam et benevole mihi oblatam ab *Imm. Bekkero*, Romae tunc commorante, semestri intervallo consequeretur eiusdem libri comparatio facta ab eruditissimo Bibliothecae Vaticanae Scriptore graecae linguae, *Amato*, quem diu antea litteris adieram precibusque, ut codicem a *Weigelio*, medico Dresdensi, communi amico, mihi indicatum in usum meum compararet varietatemque scripturae omnem mihi transmitteret. Quod quominus statim humanissimus vir faceret, tum valetudine tum occupationibus multis impeditus operae serius impensae diligentia mirifica moram omnem largissime compensavit. Primus autem missus varietatem librorum trium priorum continebat, quam antea exscriptam a Bekkero iam in manibus cum haberem, rogavi *Amatum*, ut operam e reliquis historiae plantarum libris comparandis revocaret ad librum decimum, qui in codice Urbinate satis spissus extare dicebatur, et libros sex de causis plantarum comparandos. Quod is negotium qua eum fide perfecerit, paginae antecedentes testantur. Igitur cum viri docti diligentiam in minutiis rebus annotandis perspicacissimam et religiosissimam inde cognovissem, subiit animum cupido varietatem librorum historiae trium priorum ab *Amato* exscriptam cum varietate a Bekkero indidem annotata comparare. Uterque autem vir doctus exemplo eodem editionis historiae, quod Bodaeo a Stapel debemus, quodque solum in Bibliotheca Vaticana tum extabat, ad operam comparandi libri scripti adhibuit. Ubi coepi varietatem utramque invicem comparare, statim apparuit, Amatum maiore cum otio apices omnes, reliquias et vestigia litterarum etiam erasarum vel distractarum vel in margine repetitarum aut correctarum consectatum vestigia interdum quaedam lectionum diversarum punctis signasse, quae Bekkerus vel insequi vel annotare operae pretium non existimavit. Conferam igitur huc quicquid Amatiana collatio diversum a varietate Bekkeriana obtulit, ita tamen, ut utrique viro docto laus et gratia operae amice susceptae et benevole perfectae salva et integra maneat. Quisquis graecos libros, litteris praecipue maioribus scriptos, inspexit et cum editis comparavit, facile existimabit, quam sit pronum et facile in eiusmodi scriptura, ut oculos vel acutissimos litera una alteraque

fallat, nisi lectio ab otioso inquisitore semel iterumque repetatur.

Pag. 4. sect. 3. v. 3. *γένεσιν η αὐτά τε τὰ γεννώμενα μέρη θετέον.* Sed *η* superscriptum eadem manu est. Unde coniicio, scriptum fuisse rectius *ἢ αὐτά γε τὰ γεννώμενα μέρη θετέον*, ita ut primum instrumenta generationis, deinde ipsi generatione nati foetus partium in numero habendi esse negentur. v. 6. *εὐθετεῖ* vetus retinet, in quo scriptura vera *εὐθενεῖ* latere videtur. v. 17. verum *βλάστησις* pro *γένεσις* codex in margine tantum scriptum exhibet.

P. 5. s. 5. v. 10. *ὡς ἂν τις τῷ γ' ἀνάλογον ἀφομοιοῖ.* unde coniectura nova emergit: *ὡς ἄν τις [μάλιστα δύνηται] τῷ γ' ἀνάλογον ἀφομοιωτέον.* — S. 6. v. 5. *ἴσα.* — S. 7. v. 4. *αὐτοῦ τοῦ δένδρου* cum vulgatis, et deinceps *ἐξ ἄκρου*, sed postremo *ου* puncto supposita sunt.

P. 6. v. 1. *ἀρακίδνα.* v. 2. *μίσχον* super deleto *μόσχον.* — S. 8. v. 5. *ἴσοι.*

P. 7. s. 11. v. 2. *δὲ ἀναλογία.* v. 4. *ἀκρεμόνα.* — S. 12. v. 5. *ἐφ' ἕν.*

P. 8. s. 1. v. 8. *δ' ἐστιν.* v. 9. in correctione *μίσχος.* — S. 2. v. 1. *ἴδια ἄττα.* v. 2. *κωὶς* in rasura, etiam margo *κωὶς* habet. v. 7. *ὅσα δὲ* in correcto *δή.* — S. 3. v. 2. *ὀπόν.*

P. 9. s. 4. v. 5. *οὕτως.* v. 10. *τὰ ἄλλα.* v. 14. *ζῶιον.* — S. 5. clare scriptum exhibet: *Ἔν τι μὲν οὖν τοῦτο τὸ μέρος π. ἄλλα δὲ εἴδη*, sed postremum *εἴδη* dubia inter *ει* et *η* scriptura.

P. 10. s. 6. v. 4. *παραβλάστὰς* gemino accentu. v. 6. *πύγη.* v. 9. *δέρμασιν.* v. 11. *ἐστὶν.* v. 15. in supplemento *ἐντεριόνην* sed cum correctione habet.

P. 11. Cap. 3. s. 1. v. 4. *δέ ἐστιν.* v. 8. *πολύκλαδον, ἄζωκον.*

P. 12. v. 5. *ῥοιά.* v. 9. *ἐλάτας* pro *ἐλαίας.* v. 10. *συκάς.* — S. 4. v. 11. *δενδρώδει* — *Διὰ δὴ*, sed correctio apparet: *δενδρώδη* — *δὲ.* — S. 5. v. 9. *καὶ μὴ τυγχάνον* cum Heinsiana. v. 12. *φυλλόβολλα.*

P. 13. s. 6. v. 4. *πριώδεσιν* olim fuerat. v. 10. verba *ἄνευ θεραπείας* cum A. B. M. omitti testatur Amatus. v. 13. *πευκηλάστρον* habet. v. 15. *πωδῶν*, inter *π* et *ω* superscripto *α.*

P. 14. s. 3. v. 5. *ὁμολογουμένων* cum ceteris. Vide Indicem Graecitatis. v. 7. *πάντα* post *τοιαῦτα* male editio omisit restituendum. v. 12. *καὶ τὰ ἄλλα.* Edd. *τἄλλα.* restitue *τἆλλα.*

P. 15. Cap. 4. s. 8. v. 8. ῥοιά. v. 12. φοινὶξ cum circumflexo et acuto librarius dubitans scripsit. Eadem geminatio locum habet in sequente δρῦς et alibi. — S. 2. v. 7. ῥιζίφοια, superscripto λ, et puncto supposito literae ζ. Verum ῥηξίφλοια. v. 9. νηλεία cum A. B. M.

P. 16. v. 2. πολαίοπος, ita tamen, ut αι correctum appareat et factum πολύοπος videatur. — S. 3. v. 4. κωνείου, sed ει in correctione. v. 13. τάφη. — S. 4. v. 5. ἡ δὲ κατὰ cum reliquis. v. 10. ἄθραυστα cum reliquis, et v. 11. λόξα cum gemino accentu.

P. 17. s. 5. v. 8. ἄσχιστον, sed correctio εὖ apparet. v. 3. ἄθραυστον. — Cap. 6. s. 1. v. 7. ῥοιᾶς. — S. 2. v. 11. πρῖνος, δρῦς sic cum gemino accentu.

P. 18. s. 3. v. 5. ῥοιὰ, ut sect. 4. v. 12. ubi versus ἐπεὶ πᾶσαι τε καὶ ταύτας cum Vind. Med. sed τε punctis suppositis damnat Urbinas. Equidem verum puto: ἐπεὶ πᾶσαί γε καὶ ταύτας. nempe τὰς λεπτὰς ῥίζας vel ῥιζία. nam τοιαύτας inutile est propter sequentia οὐχ ὁμοίως ἀθρόας καὶ πολλάς. v. 13. Ἐπεὶ δὲ αἱ μὲν vulgatum habet.

P. 19. s. 5. v. 4. ἄμπελος, ῥόα cum editis, ut v. 8. κράνιον. v. 12. κεδροπὰ. — S. 6. v. 2. ῥάφανος c. editis, ut v. 3. λάπαθος. v. 10. σχιζόμενα. v. 12. πώδεων, superscripto οι. Sed statim p. 22. v. 1. ποδῶν est, ο solo superscripto.

P. 20. s. 7. v. 1. μεγίστας δὲ ἄλλας cum A. B. v. 14. αἰεὶ c. Med. — S. 8. v. 13. praeter geminum δόξαιεν verum ἔχουσι habet. v. 16. ἀρῶν cum Heinsiana.

P. 21. v. 1. σκίλλων. v. 3. ἠρτυμέναι sic. v. 13. pro οὔιγγον habet οὔιπ scriptum.

P. 22. s. 11. v. 5. ἐγχυλίζεσθαι sic, tribus punctis suppositis. v. 9. διαφέρει τε cum editis.

P. 23. Cap. 7. s. 1. v. 16. ἡμερωτάτων cum reliquis libris. v. 13. φρέατος ἢ ὀχετοῦ τινος, ἤγουν ἐν τῷ Λυκίῳ ἡ πλάτανος cum Med.

P. 24. s. 2. v. 1. δόξει. — S. 3. v. 9. ποιάριον in rasura agnoscitur. — Cap. 8. s. 1. v. 4. ἄνωζα δὲ λέγει. sed sub primo ω punctum apparet, et super altero ει scriptum est. v. 7. τίφη.

P. 25. s. 2. v. 5. θηλειῶν sic. v. 7. γένος τί θηλυκρανίαν, sed τί in rasura scriptum est, ubi τὸ fuisse antea videtur. v. 10. ἐρινεὸς sic, ut ἐρινὸς fiat. v. 14. οἷον. — S. 3. v. 4.

καλοῦσιν. v. 5. αἰεὶ. v. 6. ὥπερ, ut ὅπερ fiat. v. 9. οἱ δ' ὡς ἔτυχεν. Ἔστιν.

— P. 26. s. 4. v. 6. πρόσδει sic. deinceps ἢ ὅταν ἢ μή. v. 7. ἐκβιάζηται καὶ ἡ ἀποκοπή. — S. 5. v. 1. αἰεί. v. 3. προσκυξησθαι, punctis 3 sub ξη positis. v. 8. δρῦς sic. v. 12. ἀπογηράσκων τῶν — ἡ γόγγρους, cum editis et Codd. ceteris.

P. 27. v. 6. vitiosum φοῖνιξ δὲ habet cum ceteris libris. — Cap. 9. s. 1. v. 8. ῥόα οὐ μὴν ἀλλ' οὖν μέγιστα συμβάλλεται, superscripto γε. v. 13. ἀφείη cum ceteris. — S. 2. v. 4. εὐαξῆ, sed υ superscripto inter α et ξ.

P. 28. v. 2. προσαβαῤῥίσιος. — S. 3. v. 7. πρῖνος sic. deinceps cum reliquis ἀγρία interserit; quam Geza aquifoliam vertit. v. 11. κάτω τῷ φυλλοβολεῖν. v. 12. ἀκρεμόνας. — S. 4. v. 6. ἔρπυλλος. v. 9. ἱπποσέλινον omittit c. cet. — S. 5. v. 3. Μέμφι.

— P. 29. v. 2. φυλλοβολλεῖ. v. 4. δρῦς sic. — S. 7. v. 5. κεπᾶναι sic. v. 9. verum ἐπιβλαστάνει habet c. Med. v. 10. ἀφαίνεται, ita ut υ superscriptum sit inter α et ι.

P. 30. s. 2. v. 4. ἴναξ. v. 8. super γίνεται inter γ et ι alterum γ scriptum est.

P. 32. v. 2. παραγωνίζοντα καθάπερ καὶ τὰ τοῦ μίλακος. v. 4. συνῆσσδὲ cum Med. quod non spernendum censeo. — S. 6. v. 16. ἐνίοις δὲ pro τὸ cum ceteris.

— P. 33. v. 1. κόρδου, super κ scripto σ. deinceps κιχωρίου, sed in litera o rasa. v. 4. ὅλως ὁ καλὸς. — S. 8. v. 12. ἀκρέμονος.

P. 35. s. 3. v. 3. περιεχόμενον ἢ δὲ κύμασιν, τὰ μὲν, δερματικοῖς — καὶ τὸ εὔβοικον. v. 8. τῶν κώνων, superscripto τὸ κῶνον. v. 14. κνηκώδη sic.

P. 36. v. 4. μηλείας sic. v. 8. βοτρ truncatum. v. 11. ἑλίκας sic. — S. 5. v. 10. pro vulgato ὅπου habet ὅπι, itaque corrigi voluit ὅ τι, quod probo. — S. 6. v. 8. τῷ μὲν γὰρ, recte. v. 10. πᾶσαι, recte! opponuntur κεγχραμίδες πᾶσαι antecedenti περὶ ἑκαστὸν πυρῆνα.

P. 37. Cap. 12. s. 1. v. 7. ἐλαώδεις, sed iota minutum inter α et ω intersertum. v. 13. κέδριδος. — S. 2. v. 4. οἷον ἐλεῖα sic.

P. 38. s. 3. v. 4. ἀκρεμὼν sic. v. ultimo ζωιωσ.

— P. 39. Cap. 13. s. 1. v. 6. μηλέας sic. v. 7. τῆς ἐλάας.

P. 40. v. 1. ἐλαίας sic. v. 2. καὶ κατὰ, sed κατὰ superscriptum. — S. 3. v. 9. γίγνεται. v. 10. πρῶτος ἄγνος

κοκκυμηλεια. v. 12. super κατα scriptum ω apparet. v. 15. κνῆκος, sic. v. 20. προαυξανομένων. — S. 4. v. 7. πυκνῶν.

P. 41. v. 1. ἡλιακάτην. v. 4. ὥσπερ ἄτονον. v. 17. τελεοκαρπεῖ. — S. 5. v. 2. ὅλος, sed in rasura ὅλως apparet. v. 4. ἕτεροι δι' ὧν ὡς μικρὸν, sed ω in litura scriptum. v. 9. γένει τοιαῦτα τὴν. — Cap. 14. s. 1. v. 5. ἐλάια, sic. v. 6. μηλέια, sic. iterumque

P. 42. v. 1. et διαφόρων. — S. 2. v. 3. γε φασί. v. 12. σφαιραία, scriptura inter η et ε et ι dubia. v. 16. ἐλάα, minuto iota interserto. — S. 3. v. 4. δ' ὅλως.

P. 43. v. 4. verba ἐστὶ τὸ τοιοῦτον articulum in codice ita erasum gerunt, ut antea etiam τὶ fuisse scriptum credere vestigiis liceat. — S. 4. v. 10. μυῤῥίνης. — S. 5. v. 8. λεκτέον· τοῦ ... τοῦτο γάρ.

P. 44. Libri II. Cap. 1. s. 1. v. 10. τέχνης ἤδη προαιρέσεως.

P. 45. s. 3. v. 4. πρωϊράς. v. 7. ἰωνία. — S. 4. v. 12. ἐμφυλίαι ita geminam habet rasuram scripturae, ut vestigia indicare ἐμφυτλείαι videantur.

P. 46. v. 4. ἡ ῥοδωνία, sic. v. 10. κατακρύψει. v. 11. τῷ φύεσθαι καὶ τὰ κεφαλόριζα.

P. 47. v. 5. οὕτως. v. 15. μὴ δὲ ἁδρύνειν, recte! — S. 5. v. 7. στρωθιυνθιον κ...ονειος. — S. 6. v. 2. γοῦν τῆς pro τῶν. v. 15. διασώιζειν.

P. 48. s. 7. v. 3. ἐμφέρειν, sed puncto sub μ posito. v. 10. γίγνεσθαι, superscripto γ.

P. 49. s. 10. v. 9. τὴν ὅη ἐὰν εἰς ἄλεειὸν, sic. — S. 11. v. 7. τῆς αὔη.

P. 50. v. 4. ἐλάαν, iota minuto interserto. v. 5. συκῆν. v. 6. ὥστ' ἐὰν.

P. 51. s. 3. v. 4. στελέχων. v. 10. ἐλαΐα, sic. v. 14. ἤκισται, sic. — Cap. 4. v. 6. τὰ δὲ ἐν τοῖς.

P. 52. v. 1. τοῦθ' οὐκ. — S. 2. v. 2. ἀμφοτέροις. v. 3. ὄσπρεία, sic. Sequens ἀτέραμνα inter α et μ rasuram magnam habet. v. 10. ὥρας τοῦ σπόρου πρὸς verum habet, quod restituendum. Sed apparet, correctoris manum articulo τοῦ (sic scripto) et fini vocis σπόρου sigma addidisse. v. 13. γίνεσθαι δὲ ἀὲ ἐν. — S. 3. v. 4. αὐλὸν cum vestigio accentus super fine.

P. 53. s. 4. v. 2. ζώιοις. v. 5. καὶ κατὰ τὰς τῶν τόπων, vere! sed τ et ῦ superscripta sunt. v. 8. ζώιων. v. 9. χρυσαλλὶς, sic. — Cap. 5. s. 1. v. 10. pro vulgata βαθυτέρους

ἀεὶ καὶ τοῖς ἐπιπολαιοῤῥιζοτέροις habet: βαθ. αἰεὶ καὶ τοῖς ἐπιπολαῖς ῥιζοτέροις, i. e. ἐπιπολαίοις.

P. 54. s. 3. v. 12. ἀπίους, μήλέας, συκῆς. v. 14. μοσχεύειν, super ο scripto ï. — S. 4. v. 4. καὶ λίθον omittit in contextu, sed margo κλίθον addit ita scriptum, ut super κ puncta 4 posita sint, unum sub λ', sequens iota in litura item suppositum habet punctum; postremum ν, ut primum κ, quatuor superposita.

P. 55. v. 10. ἔρνη, sic. — S. 6. v. 7. ὄγχνας, sed γ in rasura. v. 8. συκάς. deinceps sub πλέον apparet ει positum, ut sit πλεῖον. v. 9. ῥοιάν. — S. 7. v. 5. πεδεῖνήν, sic. v. 10. ὑπωρείαις, sed literae αι punctum suppositum, ut in ει literae iota. v. 11. ὁμογενέσιν. v. 13. ἔστι: ν εἴδη, sic.

P. 56. Cap. 6. s. 2. v. 4. δίπηχυν, sed ν in rasura est.

P. 57. s. 3. v. 8. θεραπεύουσιν. v. 10. ἄλλων, sed prius λ in rasura est. v. 11. διςῆς, ut Medic. 2. — S. 4. v. 6. ὀρθοφυητ·:, superscripto in fine αι. v. 7. ἀποῤ-θῶνται, ita scriptum, ut theta puncto supposito damnatum in tau mutetur. — S. 5. v. 4. ἐπιζητεῖν, sed litera extrema dubia in rasura et ει puncto sub ι posito ita scripto, ut η efficiatur. v. 5. ὕδωρ ὃ ἐκ τοῦ διός, sed ὃ in rasura scriptum. v. 8. super Ἀραβίας alterum ρ apparet.

P. 58. s. 6. v. 7. πρῶτος, sic. v. 12. χροιάς. v. 16. σφαιροειδῆ, sed extrema litera correcta.

P. 59. v. 5. τριέτεῖς, sic. — S. 8. v. 1. Ἕτερον δ' ἔπι, sed e correctione. — S. 9. v. 4. δικρόαν, sic. v. 9. οὐ καλῶς, sed οὐ punctis circumscriptum. — S. 10. v. 2. κύχας cum ceteris.

P. 60. v. 1. συνηρτημένας μὲν. v. 3. κόμιῆν, quasi κόμπην fuerit. v. 5. ἐλαχίστων, sic. v. 8. στρογγυλώτερον — μεῖζον. v. 10. ὥστ' αἰεὶ καρπὸν ἔχειν. firmat igitur scripturam e Gazae versione ductam. — S. 14. v. 4. ῥοάδα γίγεσθαι. litera ρ in litura scripta apparet. v. 6. κυτίνους. v. 8. εὐβατοτεραν.

P. 61. Cap. 7. s. 1. v. 5. καὶ ἀφαίρεσις omittens mediam ἡ, sed in correctione.

P. 62. v. 2. δεῖ cum ceteris. v. 3. ἀκρεμόνας, sic. — S. 4. v. 5. χάρτόδρας, quod nominis proprii esse annotat *Amati*. v. 6. inter δευτέραν δὲ rasura duarum literarum.

v. 8. ἕκτην δὲ τὴν λοφούρων· δὲ συρματῖτις, sic, super λοφούρων et δὲ scripto ἡ. v. 10. κρεῖττων, sic. — S. 6.

v. 7. μεγαροὶ. v. 9. οὕτως. v. 15. ὑπτίλαι, sic, dubio accentu.

P. 63. v. 4. ῥιζῶν τινῶν. v. 7. κατεχοῦσι, inter α et χ desuper addito sigmate. — S. 7. v. 3. εὐθύνην καλοῦσι γαῖαν fere cum ceteris. v. 6. εἰσπίπτειν, sed corrigitur ἐκπέττειν. v. 7. γίγνεσθαι. — Cap. 8. s. 1. v. 5. τῶν ἐκεῖ κρεμαννυμένων cum ceteris.

P. 64. v. 1. ἐρινοῦσιν cum ceteris. v. 8. πρῶτα. — S. 2. v. 7. κεντρινὰς. v. 9. κτείνουσιν, sic. v. 10. ἐρινῶν, inter ν et ω desuper ε inserto. v. 11. πολλὰς γὰρ habet, sed γὰρ superscriptum. — S. 3. v. 4. Γιγνώσκεται. v. 6. ἔρινα. v. 7. πόλιον καὶ ὁπόταν αἰγίπυρος ἢ πολύς. v. 8. κυπαίρους, ita ut appareat, antea κυπαίρους fuisse scriptum, sed α mutatum in ε, ut simul α et ε appareat, sub ε puncto supposito.

P. 65. v. 1. κνίπες. ὅταν ἐν. — S. 5. v. 1. τόνδε τὸν τρόπον, sed τὸν superscriptum. v. 7. τόν τε χωοῦν, sed ω correctum, et punctum suppositum.

P. 67. Libri 3. Cap. 1. s. 2. v. 8. δὲ πτελέας. — S. 3. v. 4. ὀλεσίκαρπον, sed rasura in ο primo apparet. v. 14. ἄλλων τὲ, ut v. 16. ταύτας τὲ.

P. 68. v. 1. Κλήδημος, sed primum η corrigitur. v. 3. ζῶια. v. 4. ἄλλοι punctis suppositis damnatur. v. 5. ἀλλάτη μὲν, sed αὔτη correctum ita, ut spiritus asper, et super τ additum υ appareat. — S. 5. v. 12. τοῦτο δ' αὖ ἐποίει ταὐτὸ, sed δ' αὖ punctis suppositis damnatur.

P. 69. v. 3. οὕτως. — Cap. 2. s. 1. v. 11. πάντα τὰ ἄλλα καὶ τὰ ὁμοιογενῆ, postremum η in rasura. Sic etiam ceteri libri. v. 15. ἡδύτερα e correctione habet. — S. 2. v. 2. ζώιοις.

P. 70. s. 3. v. 3. καὶ αὐτὸ βραχύτερον cum ceteris. Haec scriptura restituenda est. αὐτὸ, ut saepius alibi a Theophrasto, opponitur τοῖς καρποῖς, et significat caulem seu truncum. — S. 5. v. 1. πεδεινὰ, in rasura ει scriptum.

P. 71. v. 6. εὐδεινοὺς, sed iota inter δ et ει desuper adscriptum. — S. 6. v. 4. Ἰδαίαι. — Cap. 3. s. 1. v. 4. φίλυρα, recte! v. 10. ὀξυάκαρτα. ἄκανθος, ἤν.

P. 72. v. 2. δ' ἐν. v. 10. δ' ἐπὶ. — S. 3. v. 8. φελλὸς, δρῦς cum ceteris.

P. 73. s. 6. v. 11. πρῖνες, sic.

P. 74. v. 1. ἐνίοτε. — S. 8. v. 7. ὁμρίαν. v. 10. τὰς σαρκεύθους, sic.

P. 75. s. 2. v. 6. πρὸς, sed σ in rasura. deinceps κρανεία

καὶ θηλυκρανεια, sed super utramque ει scriptum est ι, ita ut κρανία — θηλυκρανία sit. postea κλῆθρα, superscripto ει, ut sit κλείθρα. v. 10. κέος, super κ scripto ά. deinceps τὰ δοκοῦντα, καὶ ἀλσώδη cum Medic. — S. 3. v. 4. κρανεία, superscripto ί. v. 6. ἦν δὴ, sed δὴ in rasura. v. 7. θηλυκρανείαν, superscripto ί.

P. 76. s. 6. v. 8. θηλυκρανεία, superscripto ί. v. 9. ἀνδρίχλη, ut supra p. 72. — S. 3. v. 7. super ἀνδράχλη pro λ appictum ν est.

P. 77. v. 2. τετραγωνίεια. — Cap. 5. s. 1. v. 3. τηνγε, sic. v. 4. δρῦν, sic. v. 6. mergo τρισλοῦπει καὶ λοιπᾶ. v. 7. λοιπαῖ. v. 16. σιφορίφνα. — S. 2. v. 2. κῆκις, sed in rasura. v. 7. μείζω, sic.

P. 78. s. 4. v. 4. ἔνδηλα. v. 5. ῥοιαῖ. v. 7. γενέσθαι. v. 12. αἰεὶ. v. 13. διαλεί χρονος, superscripto πει.

P. 79. v. 5. αὗται δὲ γίνονται. v. 7. ἔτι δ' ὥσπερ ἡ κύησις φυλακῇ. — S. 6. v. 14. καχρυοφόρον cum ceteris, quod restituendum. — Cap. 6. v. 2. ἀαξῆ.

P. 80. v. 7. κρανεία, superscripto ί. — S. 2. v. 6. τὰ ἴσα. v. 14. μὲν, rasura, οἷκ ἀνίησιν.

P. 81. s. 4. v. 8. ἡ τρίνος ἔλατι, sic. v. 11. θρίπιλος. — S. 5. v. 4. κοκκυμηλίαν. v. 7. δυσώλεθρον, in rasura ω scriptum, ut sit δυσόλεθρον. v. 13. οὔαν.

P. 82. Cap. 7. s. 1. v. 10. πλοῖον. — S. 2. v. 9. ἀμφαυξης, sed correctum. — S. 3. v. 4. τόν τε, sed τε superscriptum.

P. 83. v. 3. ἄκαρπος. v. 4. τὸ ἴουλον. v. 5. πρῖνος. v. 7. καὶ ante γένος secludendum. — S. 4. v. 1. δρῦς, sic. v. 2. κικίδα in rasura. — S. 4. v. 4. ἔτι δὲ συκαμινῶδες, omisso καί; recte! v. 8. σχίσιν, sed in rasura. deinceps τελειουμένης. v. 14. καῖετ, post τ rasura, superposito αι. v. 15. κικὶς in rasura scriptum. — S. 5. v. 2. μασχαλίδας cum ceteris, ut deinceps κοιλόμισχον.

P. 84. v. 8. κικίδες in rasura. v. 9. δρῦς, sic. v. 10. περὶ τόν. — Cap. 8. s. 1. v. 9. καὶ ὡς τὸ ἥμερον, sed ων antea fuit in voce altera postrema.

P. 85. v. 10. φέρουσιν, sic. v. 11. οἱ δὲ τομύδιον. v. 13. αἰγίλοψ, sed in rasura. v. 15. γλυκύτατα δὲ τὰ, sed α postremum primae vocis in rasura. v. 19. αἰγίλωψ, sed ο

superscriptum. — S. 3. v. 4. χρώμασιν. — S. 4. v. 2. συλλέγεσιν.

P. 86. v. 4. ἀσατέστατον, sed correctum τ et in π mutatum. v. 5. αὐτὴ, ἀλλ'. v. 9. αἰγίλωψ, sic. — S. 5. v. 6. μετ' ἐκείνην. v. 7. ἀλίφλοιος. v. 12. λέγουσιν ὡς. — S. 6. v. 3. κικίδας, in rasura iota primum. v. 6. λειότερα, ut antea παρόμοια. v. 7. ἄχρεῖον.

P. 87. v. 1. καλοῦσι τινὲς. v. 2. αἰγίλωψ, sic. v. 9. οὕτως. — S. 7. v. 8. μοχθηρὰ δὲ καὶ τὰ ξύλα cum ceteris. v. 15. εὐθὺς omittit. v. 16. πασηται, sic. v. 17. ἀλιφλοίου. — Cap. 9. s. 1. v. 4. ὡς ἐστὶ.

P. 88. v. 13. ἀγγείων pro συγγενῶν. deinceps γνώριμος. — S. 2. v. 6. ὀρὸν, superscripto altero ρ. v. 12. ἔτι δὲ. v. 13. περιμήτρια cum ceteris. — S. 3. v. 2. θηλείων.

P. 89. v. 1. in ἐπεστραμμένον alterum μ superscriptum. v. 5. ἀπευκότερα. v. 6. ἔνδαδος καὶ λειότερα καὶ εὐκταιότερα. v. 11. Ὁ δὲ, sed fuerat δὴ. v. 12. δαιδουργοὶ. v. 15. δαιδὸς. — S. 4. v. 2. ταῦτά γε ποιοῦσιν.

P. 90. s. 5. v. 6. ὁμοιότερα. v. 9. ἐπικαθεισῶν. v. 11. ἐμπρησθέντος, sic. — S. 6. v. 3. κεντετικώτερον.

P. 91. v. 7. θηλοειδῆ, sed in rasura. v. 10. ἰδία τις. v. 11. τάξει, sic. — S. 7. v. 4. δαιδῶδες. v. 6. σκληροτέρους cum ceteris. v. 9. δαιδώδεις. v. 17. τὸ δὲ τὸ τυχὸν δαψιλὲς, super υ scripto iota. v. 19. γραμμάτεια — πολλὰ καὶ ἐσπουδασμένα, partim cum ceteris.

P. 92. Cap. 10. s. 1. v. 1. Ὀξύη, sed η in rasura. fortasse ὀξύα fuit. v. 6. παχύφυλλον cum ceteris. v. 9. βαλανώδης, sed η in rasura, ut v. 11. ἀκανθώδης. v. 12. ἐκείνων. v. 15. ἁμαξητὰ, sic. Verba καὶ εἰς διφρουργίαν habet, quae deesse collatio prior narrat. v. 17. Ἡ δ' ἐν.

P. 93. v. 4. μελάινα antea fuisse, rasura indicat. v. 14. λόφουρα, sic. v. 15. ἀποθνήσκειν. — S. 3. v. 2. ὀστρύαν ὁμοφυὲς τῇ ὀξείᾳ. v. 3. τῷ σχήματι. v. 7. ἐρυτιδωμένα. v. 11. εὔυδρον, ita ut υ alterum superscriptum sit. v. 12. ὡς ἐπιτήδειον, sic.

P. 94. v. 5. πυκνότερον ἐστίν· τὸ δὲ, omittens verba ἔτι δ' εὐωδέστερον cum ceteris, quae infra sequuntur. v. 12. τοῦ ξύλου cum ceteris.

P. 95. Cap. 11. v. 7. ξύλον pro φύλλον cum ceteris, v. 14. πυρώτερον cum A. B. — S. 2. v. 12. γλῖνον.

P. 96. v. 9: ὅλον ὅπερ εἴποι τις ἄφυλλον cum ceteris, ut deinceps ἀφ᾽ ἑνὸς μίσχον, et v. 14. τραχέα. v. 15. μακρά, sic. v. 17. στενότερα. — S. 4. v. 3. ἔχειν, sed ν in rasura. v. 6. αὐτὸν, sed ν in rasura. v. 10. βάθυάγη sine rasura habet.

P. 97. v. 2. μανότερα, postremum α post se rasuram habet. v. 3. πεδιεινὸν, sed ει in rasura sunt. — S. 5. v. 4. εὔχρους. v. 8. ὀξύη. v. 9. πτελέα τὰ ἄλλα. deinceps πεδεινὰ, sed alterum ε in rasura. v. 10. μελίας cum ceteris. Ita v. 18. πεδινὰ, sed post iota rasura apparet. — Cap. 12. v. 1. κρανείας, superscripto ι. margo περὶ κρανίας. Idem θηλυκράνειαν habet, ubi editi θηλυκρανείαν. v. 6. ὥσπερ ἄγνος, recte! deinceps ἐλάττους· ἡ δὲ θηλυκρανεία, super ει scripto ι. Ita iterum v. 10. κρανείας, et v. 12. θηλυκρανείας, deinceps ἐντεριόνην, sed post ο rasura apparet.

P. 98. s. 2. v. 12. ῥίζας δ᾽ ὁμοίας, sed α in rasura. v. 13. τοῖς ἄγνοις correctum, et post s. 3. v. 1. κέδρον, sed α in rasura apparet. v. 3. φοινίκην. v. 7. μαλακοίτερον, sed οι in rasura.

P. 99. s. 5. v. 6. ἐλάττω εἰσί. v. 11. ἐκεῖνα ἀλλ᾽ ἐγχλωρότερον, sed prius ο in rasura. v. 14. σχήμασι cum rasura post iota. v. 16. καὶ τὰ σχίσματα. v. 17. περικεκαθαρμένον δὲ ὅλον· μίσχον δὲ, sed ὅλον scrip[illegible] ut scripturam meam οὖλον interpretari possis. v. 17. φυλ[illegible].

P. 100. s. 6. v. 4. ἰδίους, sed primum iota correctum. v. 7. ἄρσεν. v. 11. τὰ δ᾽ ᾠοειδῆ. — S. 7. v. 4. πτερυγοειδῶν. v. 6. ἀπ᾽ αὐτῶν. v. 9. δ᾽ ἐπ᾽ ἄκρου. v. 15. ἐκ πολλῶν.

P. 101. v. 4. αὐαίνεται, sic. v. 6. τρίστες, sic. — S. 9. v. 4. τραχὺν, sic. — Cap. 13. v. 3. ἔστιν, sed ν in rasura.

P. 102. v. 3. κιστὰς ἐξ αὐτῶν. v. 4. περιπέφυκεν, sed ν in rasura. v. 5. ἑλικηδὸν, iota fuit antea η. v. 7. οὗτος, sed e correctione, ut sequens ἐκεῖνος. — S. 2. v. 5. λοιπᾶ, sed iota in rasura. v. 7. τὴν ὑγρότητα. v. 12. στρεπτᾶ ἑλιττομέναι. v. 15. ἀπόλλησθαι.

P. 103. v. 1. φίλυρα, recte! — S. 4. v. 2. μὴ τοιούτοις. v. 3. θαμνώδε, sequitur rasura, superscripto σί. deinceps τε, v. 4. φυλλοροίας. v. 8. ποσ[illegible]ρός. v. 10. ἐντεριόνην, sed ο in rasura. — S. 6. v. 1. γωνιοειδῆ.

P. 104. v. 2. ἐπεὶ βαρεῖαν, sed primum ει in rasura. — S. 7. v. 6. πυροτέρας, sed ω antea fuit. v. 10. ἑλίκην, sed margo ἑλίκη, recte! v. 11. δ᾽ ὥσπερ.

P. 105. s. 1. v. 6. χώρας cum ceteris. — S. 3. v. 1.

ἄκαρπον δὲ μονογενὲς δὲ καὶ ἡ κλῆθρα, sic. v. 3. ἐντεριώνην, sed ο in rasura. v. 4. φύλον δ' ὅμοιον. — S. 4. v. 3. στενόχερον. v. 4. ἐκ βακτηρίας, sed εἰς correctum.

P. 106. v. 6. μικρὸν, οὐ μέγα, omisso καί. v. 7. ἄγο, reliqua in rasura. — Cap. 15. v. 2. μηδὲν μὴ δὲ πολύ. — S. 2. v. 1. δὺρ, sequente rasura. v. 6. δὲ ἔχει.

P. 107. v. 2. ἐντεριόνην, sed ο in rasura. v. 3. ἡ κοιλαίνεται. — S. 3. v. 4. Θηλείων. v. 5. χλωρὸν cum ceteris. v. 13. τερεβίνθων, sic. — S. 4. v. 1. φύλλον περὶ ἕνα μίσχον πλείω. v. 6. οἴης. v. 10. ἐγγίγνεται bis. v. 14. χερσίν.

P. 108. v. 1. ἐπὶ πλεῖ, deinceps rasura maior: ὁ δὲ. — S. 5. v. 7. Κυρήνῃ, super ω scripto η. — S. 6. v. 4. ἐκαίνου. v. 7. πυκίλον. v. 8. ὅμοιον μεσπίλῃ, cum Vind. Medic. — Cap. 16. v. 1. πρῖνος, sic. v. 4. δρῦς, sic.

P. 109. v. 8. πρὸς βοῤῥᾶν. — S. 2. v. 5. πρῖνος, sic. v. 6. ἁμάξας. v. 14. πρῖνὸς — δρῦς. v. 16. ἴσον.

P. 110. s. 4. v. 2. ἔστι. v. 6. κρεμάστρας, sic. v. 12. σφόνδυλος, super φ scripto π. — S. 5. v. 3. λευκόν.

P. 111. v. 4. βαλανηφόρον cum ceteris. — S. 2. v. 6. κάλλιστα, sed corrigitur. v. 12. ἀποθνήσκει. — S. 3. v. 2. κολοιτίαν, super οι scripto ω. deinceps θαμνοειδές. v. 5. στρογγυλώτερον. v. 9. ἐκ τῶν. v. 11. ἀλλὰ οἷον.

P. 112. v. 3. ἄλας. v. 5. παρὰ e correctione. — S. 5. v. 11. στρογγυλώτερος, super ω scripto ο. v. 15. ἐντεριόνην, sed in correctione.

P. 113. Cap. 18. s. 2. v. 2. ἀκανθοφορεῖ. v. 3. το οἴσου, sic. v. 5. ἔνιοι δὲ καὶ ὥσπερ.

P. 114. s. 4. v. 7. ῥόας. v. 9. ῥοαϊς, sic. deinceps ἀγνῶδες. — S. 5. v. 7. κατὰ δῆλα pro κατ' ἄλληλα. v. 10. ὄστλιγγας. v. 13. βοτρυηδὸν. v. 18. ὀλόριζα — ἐντεριόνην, antea ώνην. v. 19. γίγνεται. — S. 6. v. 1. ὁ κιττὸς, sed ὁ superscriptum.

P. 115. s. 7. v. 4. εὐρυθμότερα, sed ο fuit ω. v. 5. κλημάτων. v. 6. διτείνονται γὰρ τινες. v. 8. ἀλλὰ τὴν ἐκ. — S. 8. v. 1. Εἴδη δὲ ἐστιν. v. 3. ποιώδης, sed correctum. v. 4. post ἡ magna rasura. v. 5. Θραικίαν.

P. 116. v. 5. in lacuna habet scriptum τῆς λευκῆς καὶ τῷ. v. 6. ποιώδης, sed ι in rasura. v. 11. κατακεκαυμένη. — S. 9. v. 3. βαθυρίζοις. v. 10. αἰεὶ. v. 11. ἐπαυλόκαλον, sed υ correctum ante λ.

P. 117. v. 3. ἔστιν. — S. 11. v. 5. προσαφυσιωτηρόν,

sic, sed σ ante ο correctum; ut ω esse videatur. v. 10. καὶ τὰ παρά. v. 11. ὑπαλείψεις. v. 13. ἐλεεινὸς — ἠρινόν. — S. 12. v. 1. παρωγγίζει δὲ παραθρυγανίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν. v. 5. μείζοσι δὲ τρεῖς, sed δὲ superscriptum per notam. v. 9. παραθρυγκίζουσαν, sed υ correctum.

P. 118. s. 13. v. 6. μαλακὸν δέ. v. 8. χρόαν, sic. v. 13. ἀπὸ, super α scripto ύ.

P. 119. Libri 4. Cap. 1. v. 3. προσείλοις et v. 5. εὐείλοις a prima manu, sed ει correctum et inter λ et οις iota deinde super insertum. — S. 2. v. 1. κράνην, sic. v. 3. ἐμβάλλει, sic. v. 11. ταvείαι. v. 13. προσείλων a pr. manu, ut supra. — S. 3. v. 1. ἡ μίλητος cum ceteris. v. 4. θυία, sic. margo θυΐα. v. 16. προσείλοις a pr. manu, ut supra.

P. 120. v. 2. οὐδέποτε ἐπιλείπει, sed ἐπιλείπειν fuerat. — S. 4. v. 3. πέδεινά, sic. v. 4. ἀναμφιγίαν. v. 6. εὐσθενεῖ. v. 7. ὕλης πρὸ βορᾶς τὰ ξύλα πυκνότερα καὶ οὐλότερα. v. 13. κωπεῶνος. — S. 5. v. 2. τούτοις καὶ ἐν τοῖς. v. 3. εὐείλοις a pr. manu, ut supra. Sequens ἐν τοῖς ante εὐπνόοις omittit. v. 5. εὐείλοις a pr. manu, ut supra. v. 8. τόποις in rasura. deinceps γιγνόμενα.

P. 121. Cap. 2. s. 1. v. 15. σιδηρᾶς, sic. antecedit ἐπιχνισθέντα, sequente rasura, in qua ς fuisse videtur scriptum. — S. 2. v. 1. πολύοπον, sed in rasura ω apparet. v. 7. δὲ ἐκ τῷ. v. 8. ἀναφέ, rasura, ρεται.

P. 122. s. 3. v. 6. πρόσω. v. 9. ὅσα ὑπὲρ (sic) αὐτοῦ — οὐδενὶ. v. 10. ἐρινοῦ, sic, ut v. 12. ἐρινοῖς. — S. 4. v. 9. καίτι. v. 15. κυο‥υμενος — ὁμοσχήμων.

P. 123. s. 5. v. 11. κοιλάδες, sed iota in rasura. v. 15. πολυπρόσενεγκαμένων. v. 19. κλωνεία, sed ει in rasura.

P. 124. v. 1. κουκιόφορον. v. 3. φοῖνιξ, sic. v. 5. ἄκρον. v. 7. φύλλαδι, inter φ et οι superscripto λ. v. 15. κρόκους. — S. 8. v. 1. Γ, rasura, δέει κα, rasura, λεῖται. v. 3. ἐπὶ τῶν ἀκρεμόνων, καὶ ἐπὶ τῶν βλαστῶν. v. 4. φύλλων. v. 5. δωδεκάπηχυς, sed υ in rasura. v. 10. τὰ ἐγκαίλια, sic.

P. 125. v. 3. κικίδες, sed primum iota in rasura. — S. 9. v. 1. δρῦς, sic. — S. 11. v. 1. σίδημα, sed iota in rasura. v. 3. τὸ ἴδιον, sic, ut τι ἴδιον voluisse videatur.

P. 126. v. 9. ἔλεσιν — Cap. 3. s. 1. v. 4. φοῖνιξ. v. 5. κυπάρισσας καὶ ἐλαῖα τε, sic. v. 6. ἐπεὶ, sic. v. 9. ἐλάττον, sic.

P. [illegible] v. 1. *καλούμενος* [illegible] S. [illegible] post [illegible] superscriptum [illegible] cum nota defectus in textu. Deinceps igitur *κεχρῆσθαι* omissum. — S. 3. [illegible] *κάλλιον* [illegible] sic. [illegible] *τοῦ ξύλου δὲ* [illegible]

P. 128. v. 2. *τὰς κέδρας*, sic. — S. 5. v. [illegible] in supplemento *ὀργύαις* legit *Amati*. v. 6. *πλήσιον*, sic. v. 9. *τροχηλιᾶς*, ita ut η damnetur. — S. 6. v. 7. *Λίβυας*, sic. v. 8. *ἐσθίειν ταῦτα, ὡς*.

P. [illegible] v. [illegible] (ἀποτ[illegible] fuit) [illegible]. — Cap. 4. [illegible] v. 6. *Τοῦτο μὲν οὖν λέγεται* [illegible] [illegible] *Μήδ*[illegible] [illegible] — [illegible] v. 4. *ἀθρόα* [illegible] Vind. Medic. v. 6. [illegible] cum Vind. Med. [illegible]

P. 131. v. 4. *δρύφακτον*. [illegible] versu ultimo *Ἐστι δὲ* [illegible]

P. 132. [illegible] *τινός*, in rasura quatuor litterarum vestigia apparent, obscura. — S. [illegible] *ὀρέγεσθαι* S. 9. v. 4. *ἄλλα παρ' ἡμῖν* [illegible]

P. 133. [illegible], recte! [illegible] S. [illegible] *ἔφυμα* [illegible] *τῆς χώρας* [illegible] *καὶ* [illegible] [illegible] *τὸν* [illegible]

P. 134. v. [illegible] *φαγόντας* [illegible] *φάγωσιν* [illegible] voluisse *φάγοιεν* videtur. — S. 13. v. 3. *ὅτι συντρόφους* quasi *τρόφους* voluerit. v. 4. *διεπαθήσαντο* fuerat [illegible] [illegible], sed inter ο et ειν minutum υ superscriptum; deinceps *ἀποτυφλοῖ*, sed in rasura, ubi *οῦν* agnoscere possis. v. 3. *συνεσπειραμένους*. — S. 14. v. 2. *τὰ ἄλλα*.

P. 135. v. 4. *δοιούς*, sic. deinceps *διορθώσαντος*. v. [illegible] *τὰ ἄλλα δέ*. — S. [illegible] v. 1. *ἐκ* ante *τοῖ* [illegible] omittit; deinceps *Θραίκης*. v. 3. *δέ τινες*, mutatum in *δέ*. v. 8. *αὐτῆς*, sed initio in rasura agnoscas *ταυ*. v. 13. *Θραίκη*. — S. 3. v. 3. *ἐπὶ τῶν κυρίων* [illegible]

P. 136. v. 1. *δοιοί*. v. 4. *δοιούς*, deinceps *μηλέα*, alterum *πολύ*, sed factum videtur *πολλοί* pro *πολλοῖ*, quod probo [illegible] S. 4. [illegible] *μηλέαν*, sic. — S. 5. v. 4. *Θραίκης*. v. 7. [illegible] rasura, in qua λ agnoscas, ὑ sequente rasura.

P. 137. v. 6. v. 7. *αὐτῶν*. S. 7. v. 3. *ἐλίνος* superscripto *αι*. v. 8. *ζώων*. — Cap. 6. S. 1. v. 3. [illegible] *ζώων*. v. 6. [illegible] *περὶ ἡμᾶς* omittit.

[illegible] ad [illegible] [illegible]

philologum doctum Italum seculi XV. vel XVI. capita adscribere incepisse. Utinam telam ab *Amato* coeptam pertexat, qui post me Theophrastum aliquando editurus est. Non sine fructu enim operam impensurum esse, satis ex hoc specimine cognosci posse existimo.

In libello de ventis locum sectionis 33. lacerum et lacunosum etsi vix licet sperare coniectura restitutum iri sine meliorum librorum subsidiis, suspicionem tamen lubet proponere, quam suppeditavit nuper lectio scholiorum Mediolanensium ad Odysseam. Ibi locus enarratur Homericus 3, 292 ss. *ἧχι Κύδωνες ἔναιον Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα. Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη ἐσχατιῇ Γόρτυνος ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ ἔνθα νότος μέγα κῦμα ποτὶ σκαιὸν ῥίον ὠθεῖ ἐς Φαιστόν· μικρὸς δὲ λίθος μέγα κῦμ᾽ ἀποέργει· αἱ μὲν ἄρ᾽ ἔνθ᾽ ἦλθον, σπουδῇ δ᾽ ἤλυξαν ὄλεθρον ἄνδρες, ἀτὰρ νῆάς γε ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα.* Scholia annotant, veteres interpretes vocem *λισσὴ* interpretari nomen proprium promontorii regionis Gortyniae, quod Crates *Λισσήν* scripserit: addit Scholii auctor, suo tempore id *Βλισσωνήν*, alius, a Cretensibus tum *Βλίσην* vocatum. Phaeston scholion interpretatur promontorium Gortyniae regionis: aliud urbem dicit. Denique annotatur, alios libros scriptum exhibere *Μαλλοῦ δὲ λίθος μέγα κῦμ᾽ ἀποέργει*, Mallum autem esse promontorium ante Phaestiorum portum situm. Loci ipsius naturam et situm ita enarrant: *Ἀκρωτήριον τῆς Γόρτυνος πόλεως* (Phaestus videlicet) *ἀπὸ μὲν τῶν πολλῶν μερῶν λίαν περικλυζόμενον, καὶ εἰ βραχεῖά τις αὔρα γένηται, ἀπὸ δὲ μεσημβρίας οὐδ᾽ ὅλως, καίτοι τοῦ νότου μέγιστα ἐγείροντος κύματα, διὰ τὸ κατὰ τοῦτο τὸ μέρος προηκούσαις εἰς θάλασσαν πέτραις ἐπιρρήγνυσθαι τὰ κύματα.* Aliud scholion ita tradit: *τὸ γὰρ ὑπὸ τοῦ νότου κῦμα τὴν Φαιστὸν ἂν ἐποίει ἀλίμενον, εἰ μὴ προκείμενος ὁ λίθος ἐκώλυεν ἐντὸς μέγα γίνεσθαι κῦμα, προκαταγνυμένων περὶ αὐτὸν τῶν κυμάτων.* Situs simillimus loci, quem in verbis Theophrasti quamvis lacunosis tamen agnoscere licet, cum mentionem Phaesti oppidi vel promontorii facit, ut suspicer, a Theophrasto locum intelligi eundem, et in reliquiis nominis proprii *ἐν τῷ καλουμένῳ φαι *** κειμένῳ πρὸς νότον ὑψηλῷ καὶ ἀποτόμῳ* latere nomen Phaesti. Contraria quidem huic suspicioni mentio adiuncta Citiedis in insula Cypro videtur esse, sed in loco tam lacero et lacunoso, cum cetera congruant Phaesto Cretensi,

licet suspicari verba excidisse aliquot, quae similitudinem loci alicuius in litore Cypri tradebant. Licet etiam conicere, nomen *Κουριάδος* e Cretensis urbis Cydonis vel *Κυδωνίδος* nomine fuisse a scriptore librario transmutatum. In Strabonis notitia Cretae 10. p. 267. Lips. nihil est subsidii ad situm locorum accuratius enarrandum. Is enim Phaesti oppidi, post Homeri tempora destructi, mentioni haec paucula subiunxit: καὶ Ὀλύσσην δὲ τῆς Φαιστίας. ubi Coraius recte ὁ Λίσσην scripsit, quam scripturam locus scholiorum supra positus confirmat. In nomine ἐπανείου, quod Strabo 10. p. 258. et 266. Gortyniae regioni tribuit, *Μέταλλον* nominans, libris tamen scriptis mire variantibus, fortasse mentio *Μάλλου* Homerici latet; *Matium* oppidum Plinii 4. s. 20. a Meursio comparatum, si licet ordini a Plinio observato fidem habere, huc non pertinet.

AVCTARIVM FRAGMENTORVM.

Περὶ φιλίας.

Super hac quaestione, an nonnunquam contra ius contrave morem faciendum pro amico sit, et in qualibus et in quibus caussis et quemnam adusque modum, super hac quaestione cum ab aliis multis tum vel diligentissime a Theophrasto disputatur, viro in philosophia Peripatetica modestissimo doctissimoque: eaque disputatio scripta est, si recte meminimus, in libro eius de amicitia primo. Eum librum M. Cicero videtur legisse, quum ipse quoque librum de amicitia componeret. Et cetera quidem, quae sumenda a Theophrasto existimavit, ut ingenium facundiaque eius fuit, sumsit et transposuit commodissime aptissimeque: hunc autem locum, de quo satis quaesitum esse dixi, omnium rerum aliarum difficillimum strictim atque cursim transgressus est; neque ea, quae a Theophrasto pensim atque enucleate scripta sunt, exsecutus est, sed, anxietate illa et quasi morositate disputationis praetermissa, genus ipsum rei tantum paucis verbis notavit. — Theophrastus autem in eo quo dixi libro anquisitius quidem super hac re ipsa et exactius pressiusque quam Cicero disserit; sed is quoque in docendo non de unoquoque facto singillatim existimat, neque certis exemplorum documentis, sed generibus rerum summatim universimque utitur ad hunc ferme modum. *Parva*, inquit, *et tenuis vel turpitudo vel infamia subeunda est, si ea re magna utilitas amico quaeri potest. Rependitur quippe et compensatur leve damnum delibatae honestatis maiore alia gravioreque in adiuvando amico honestate, minimaque illa labes et quasi lacuna famae munimentis partarum amico utilitatum solidatur. Neque nominibus*, inquit, *moveri nos oportet, quod paria genere ipso non sunt honestas meae famae et rei amici utilitas. Ponderibus haec enim potestatibusque praesentibus, non vocabulorum appellationibus neque dignitatibus generum diiudicanda sunt. Nam quum in rebus aut paribus aut non longe secus utilitas amici aut honestas nostra consistit, honestas procul dubio praeponderat. Quum vero amici utilitas nimio est amplior, honestatis autem nostrae in re non gravi levis iactura est; tunc quod utile amico est, id prae illo, quod honestum nobis est, fit plenius; sicuti magnum pondus aeris parva lamina auri fit pretiosius.* Verba adeo ipsa Theophrasti super ea re adscripsi: οὐκ οἶδ',

εἰ τί που τῷ γένει τιμιώτερον ᾖδη, καὶ, ὁτιοῦν ἂν ᾖ μέρος τούτου πρὸς τὸ τηλίκον θατέρου συγκρινόμενον, αἱρετὸν ἔσται. *Λέγω* δὲ οἷον καὶ χρυσίον τιμιώτερον χαλκοῦ, καὶ τηλίκον τοῦ χρυσίου πρὸς τὸ τηλίκον χαλκοῦ μέγεθος ἀντιπαραβαλλόμενον οὐ πλέον δόξει, ἀλλὰ ποιήσει τινὰ ῥοπὴν καὶ τὸ πλῆθος καὶ τὸ μέγεθος. Post deinde idem Theophrastus ad hanc ferme sententiam disseruit. *Has tamen*, inquit, *et parvitates rerum et magnitudines, atque has omnes officiorum aestimationes alia nonnunquam momenta extrinsecus atque alia quasi appendices personarum et caussarum et temporum et circumstantiae ipsius necessitates, quas includere in praecepta difficile est, moderantur et regunt et quasi gubernant, et nunc ratas faciunt, nunc irritas.* Haec aliaque Theophrastus satis caute et sollicite et religiose cum discernendi magis disputandique diligentia, quam cum decernendi sententia atque fiducia disseruit. Gellii N. A. I, 3.

Vulgo graeca scripta ita leguntur: εἴ που τούτῳ τῷ γένει — οἷον, οὐ] καὶ χρυσίον — παραβαλλόμενον, πλέον δόξει. Sensum tamen Gronovii interpretatio bene reddidit.

Libri octavi eiusdem Gellii capitis 6. argumentum, quod e libro perdito solum nunc superest cum aliis, ita habet: *Quum post offensiunculas in gratiam redeatur, expostulationes fieri mutuas minus utile esse: superque ea re et sermo Tauri expositus et verba ex Theophrasti libro sumta, et quid M. quoque Cicero de amore amicitiae senserit, cum ipsis verbis additum.*

Scripsit Theophrastus tria de amicitia volumina, omnibus eam praeferens charitati, et tamen raram in rebus humanis esse contestatus est. Hieronymus in Michae Proph. cap. 7. p. 1548. Tom. III. edit. Benedictin.

Theophrastus dicitur dixisse, prudentis esse officium amicitiam probatam appetere, non appetitam probare. Rutilius Lupus de Figuris p. 21. Ruhnk.

Plutarchus de fraterno amore p. 482. B. p. 45. Hutt.: τοὺς μὲν γὰρ ἀλλοτρίους, ὡς ἔλεγε Θεόφραστος, οὐ φιλοῦντα δεῖ κρίνειν, ἀλλὰ κρίναντα φιλεῖν. Eodem respexit Seneca Epist. 3. non nominato sententiae auctore, Cicero Amicit. c. 22. Valerius Max. 4, 7. Ammianus Marcell. 26, 2.

lignone praesagio an naturali appetentia illico convertuntur et devorant. Appuleius in Apologia p. 307. Elmenh. ubi p. 300. memorat, legisse se Theophrasti quoque librum περὶ δακέτων καὶ βλητικῶν.

Ad affectiones animi tibias Theophrastus adhibebat. Martianus Capell. IX. p. 314. Grotii.

Musica, sive in voce tantummodo est, ut Socrates ait, sive, ut Aristoxenus, in voce et corporis motu, sive in his et praeterea in animi motu, ut putat Theophrastus, certe multum obtinet divinitatis, et animis permovendis plurimum valet. Censorinus de die natali c. 12.

Ad III, 3. p. 193. Ἱστορικὰ Ὑπομνήματα.

4. Θεόφρ. τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥστε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς αὐτήν. E Callimacho posuit Antigonus Carystius c. 145. ubi in extremo ταύτην vulgatur. Eidem Theophrasto sequens locus, e Callimacho excerptus ibidem, deberi videtur.

5. Ἐκ δὲ τῆς παρὰ Δημόνησον τὴν Καλχηδονίων τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φενεῷ. τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατεθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. Antigon. Car. c. 146. Argumentum narrationis, quae plenior extat in Aristotelis Θαυμασ. ἀκουσμ. c. 59., in annotatione ad istum locum illustravit Io. Beckmann.

Ad IV. p. 196. περὶ Ὑδάτων.

2. Περὶ δὲ τῶν ὑδάτων Θεόφραστός φησι, τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φενεῷ, στάζει δ' ἔκ τινος πετριδίου, τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύεσθαι σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένοις λαμβάνειν· διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα πλὴν τῶν κερατίνων· τὸν δ' ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. E Callimacho excerpsit Antigonus Car. c. 174. commentariis Io. Beckmanni illustratus.

Ad Fragmenta libri περὶ Ἔρωτος *s.* Ἐρωτικῶν.

Ἐκ Λεβῆνος ἦν Λευκοκόμας τε καὶ ὁ ἐραστὴς αὐτοῦ Εὐξύνθετος, οὓς ἱστορεῖ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ Ἔρωτος λόγῳ· εἶναι [δὲ τῶν] ἄθλων, ὧν ὁ Λευκοκόμας τῷ Εὐξυνθέτῳ προσέταξεν, ἕνα φησὶ τοῦτον, τὸν ἐν Πραίσῳ κύνα ἀναγαγεῖν αὐτῷ· ὅμοροι δ᾽ εἰσὶν αὐτοῖς οἱ Πραίσιοι. Strabo libro X. in descriptione Cretae p. 258. ed. Lips. ubi verbum εἶναι auctoritate libri Moscov. transposuit, sequentia δὲ τῶν inseruit doctissimus Coray p. 287. Nomen amatoris variatur in libris scriptis Εὐξιώθεος, Εὐξύνθεος, Εὐξύνθιος. Vulgata forma est quidem in Amatorio Plutarchi p. 70. Reiskii, p. 259. Hutteni, sed valde illa dubia, ipsa vera narratio est de iuvene et puella et pertinet ad insulam Cyprum. Coraius nomen fuisse Εὐξίθεος coniecit.

Theophrasti sententiam priorem de natura amoris e Stobaeo Ioanne Serm. 62. repetiit Collectio Maximi et Antonii p. 939. et Scholion e Codice scripto Oppiani excerptum olim in Praefatione Argentoratensis Editionis p. XX.

Ad p. 210.

In inscriptione cap. IX. Parthenii Codex a Bastio inspectus Epistol. crit. p. 226. habet ἐν τῷ δ πρὸς τοὺς καιρούς.

AD FRAGMENTA SEDIS INCERTAE.

Theophrastus visus pulchritudinem asserens visum formae nomine appellat, quod, quorum extincta est acies videndi, vultus informes sint et velut in aeterna consternatione. Chalcidius in Platonis Timaeum p. 361. ed. Meursii.

Tragoedia a Theophrasto ita definita est: Tragoedia est ἡρωϊκῆς τύχης περίστασις. Diomedes Gramm. 3. p. 484. Putsch.

Παφλαγόνων δὲ ἄρα περδίκων διπλῆν ὁρᾶσθαι καὶ καρδίαν Θεόφραστός που φησιν. Aeliani h. a. X, 35. Idem XI, 40. ita: *Πέρδικες οἱ Παφλαγόνες δικάρδιοί εἰσιν, ὥσπερ οὖν Θ. λέγει.* In Paphlagonia bina perdicibus corda. Plinius H. N. XI. c. 37. Theophrastus philosophorum peritissimus omnes in Paphlagonia perdices bina corda habere dicit. Gellii N. A. XVI, 15.

Theophrastus lacteum circulum dixit esse compagem, qua de duobus haemisphaeriis coeli sphaera solidata est, et ubi orae utrinque convenerant, notabilem claritatem videri. Macrobius in Somnium Scipionis I. c. 15. p. 79. Gronov.

Nuncius denique recentissimus ex Italia retulit, in quarto voluminum Herculanensium industria Neapolitana explicatorum tomo editum esse scriptorem graecum *περὶ οἰκονομικῶν*, ab eoque nominari auctorem Theophrastum libelli sub Aristotelis nomine falso vulgati, qui argumentum idem *οἰκονομικῶν* tractat eundemque titulum praefert. Addidit, multis in locis libellum hunc e libello Herculanensi tum emendatiorem tum integriorem fieri posse. Quibus igitur superstitibus contigerit hoc Herculanense volumen inspicere et comparare, utentur fortuna, Theophrastoque non solum auctoritatem libelli *περὶ οἰκονομικῶν* vindicabunt, si tempora argumentaque omnia congruere viderint, sed inde etiam commoda scripturae integrioris veriorisque interpretationis derivabunt. Hac enim sortis felicitate aetas me ingravescens ne privet, admodum vereor.

INDEX

RERUM ET VERBORUM IN THEOPHRASTI OPERIBUS REPERTORUM, EXCEPTIS CHARACTERIBUS, QUORUM INDICES PLURES VULGATI EXTANT. C. PL. SIGNIFICAT LIBROS DE CAUSIS PLANTARUM NOVEM, HISTORIA INTELLIGITUR, UBI NULLA ADEST NOTA, CETERORUM FRAGMENTA SUIS NUMERIS NOTANTUR.

A.

tantur. Dioscorides 4, 23. de priore anchusa refert: *χρῶνται καὶ οἱ μυρεψοὶ τῇ ῥίζῃ πρὸς τὰς στύψεις τῶν μύρων.* Sed Plinius 13, 1. unguentis coloris causa additur anchusa. Huic conveniunt verba Diosc. *φύλλα πανταχόθεν τῆς ῥίζης προςπεπλασμένα τῇ γῇ, θριδακι τῇ ὀξυφύλλῳ παραπλήσια.* Hanc eandem tinctoriam L. interpretatur Spr. in altera editione.

Ἄγω, τοὺς δὲ καὶ εἰς ἐνιαυτὸν ἄγειν 9, 16, 6. *ἀγαγεῖν τὴν πρόεσιν τοῦ σπέρματος* 9, 18, 9. *οἵας ἂν ὁ θεὸς ἄγῃ τὰς ὥρας* c. pl. 1, 20, 4. *τὸ μὴ πάντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δύναμιν ἄγειν* c. pl. 6, 2, 2. *εἰς αἷμα.*

Ἀγωγὴ plantarum 1, 3, 2. 1, 9, 1. *ποιεῖσθαι τὰς ἀγωγὰς* c. pl. 3, 13, 4.

Ἀγωνία ἐστὶν αὔξησις θερμότητος Fr. IX, 36.

Ἀγωνιῶσι, οἱ ἀγωνιῶντες τοὺς πόδας ἱδροῦσι Fr. IX, 36.

Ἀγώνιος, non angulatus 3, 14, 2. *ἀγωνιώτερον* 3, 15, 4. ubi Urbinas *ἐγγωνιότερα* habet 3, 18, 11. *ἀγωνότερον* 7, 6, 2. *nota.*

Ἄγωνος, vide *ἀγώνιος.*

Ἄδαδος, ἐλάτης ἄδαδον ἢ καὶ λευκότερον τὸ ξύλον 5, 1, 5.

Ἀδάμας ἄκαυστος Fr. II, 19.

Ἀδίαντον ἀείφυλλον 7, 10, 5. singulare situs 7, 14, 1. duo genera, eorum usus medicus, *Ibidem.* Adiantum capillum Veneris L. album asplenium trichomanes L. videri dixi ad l. c. p. 634. 635.

Ἀδιάφραντος καὶ ὁμαλής 1, 5, 3. *ἐλλαβόκαρπος τὰ ἔλλοβα — ἀδιάφραντα καὶ ὥςπερ συμφυόντα* 8, 5, 2. *ἀδιαφράκτως* 6, 5, 3. *nota.*

Ἀδιάχυτος, opp. *εὐδιάχυτος* c. pl. 4, 12, 2.

Ἀδόκιμος, ἐποίησεν ἀδόκιμον, oppos. *τὸν θαυμαζόμενον*, 9, 17, 2.

Ἀδράμυττα locus in Arabia 9, 4, 2.

Ἀδράφαξυς, vide *ἀνδράφ.*

Ἀδράχνη 1, 5, 2.

Ἀδρίας 4, 5, 2 et 6. De finibus Hadriae et sinus Ionii vide Galli Letronne Recherches sur Dicuil p. 193.

Ἀδρὸς, ἁδρότερος τῇ προσόψει πυρὸς 8, 11, 7. *ἁδροῦ ὄντος τοῦ σίτου καὶ σχεδὸν ὥςπερ ξηροῦ* c. pl. 4, 13, 6. *ὁ σῖτος ὅταν εἰς θωμοὺς συντεθῇ, ἁδρότερος καὶ βελτίων γίνεται* 4, 13, 6.

Ἀδρότης c. pl. 4, 12, 1.

Ἀδρύνει τὸν καρπὸν 2, 2, 4. *ἁδρῦναι καὶ πέψαι* 3, 1, 3. *ἁδρύνεται τοῦ θέρους* 4, 10, 3. *τὸν ἁδρυνθέντα* 4, 11, 3. *ἁδρύνονται καὶ τελειοῦνται* 8, 2, 6. 8, 4, 4. *ἐν τῷ ἁδρύνεσθαι* 8, 10, 3. oppos. *ἀπηνθηκότα Ibid. πυροὶ ἁδρύνονται ἐν θωμῷ μᾶλλον ἢ ἡλιωθέντες* 8, 11, 4. *ὅταν ἁδρύνωνται αἱ κριθαὶ* 9, 11, 9. *τελειωθῆναι καὶ ἁδρυνθῆναι τὸν καρπὸν* 9, 14, 4. *ἁδρύνει τὰ πνεύματα καὶ τὰ βόρεια μᾶλλον, φθείρει δὲ τἀναντία* c. pl. 4, 13, 4. *ἡ ἀτμὶς ἁδρύνει τοὺς ὄγκους* 4, 13, 6.

Ἄδρυνσις, τελείωσις καὶ ἁδρ. c. pl. 2, 12, 1. et 4, 12, 11.

Ἀδυναμία virilis 9, 18, 4.

Ἀδώνιδος κῆποι 6, 7, 3. *nota.* c. pl. 1, 12, 2. sed 6, 5, 3. ubi nunc *ὀνωνὶς* editum, codices omnes *Ἄδωνις*, Ald. Bas. *ἀδωνὶς* habent, et videtur esse diversa ab ononide.

Ἀειβλαστὴς c. pl. 1, 11, 6.

Ἀειβλάστησις c. pl. 1, 11, 6.

Ἀειδὴς, ὀδμαὶ ὥςπερ — δεῖς καὶ ὑδαρεῖς Fr. 4, 1. oppos. *ἔχουσαί τινας ἰδέας Ibidem. ἔλαιον* Fr. 4, 15. *οὐκ ἀειδῶς* c. pl. 2, 4, 11.

Ἀείζωον φύλλον σαρκῶδες ἐν στρογγυλότητι ἔχει, e classe *τῶν ποιωδῶν* 1, 10, 4. describitur 7, 15, 2. *nota.* Hoc et Dioscoridis *ἀείζωον μέγα* 4,

Ἀνέχω, ἄχρις ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχῃ Fr. V, 61.

Ἄνηθον inter τὰ ἐπίσπορα 7, 1, 2. oreoselini fructus similis, sed minor 7, 6, 4. radix 7, 2, 8. Vide ἄνητος. Anethum graveolens L. Sprengel, hortense interpretatur Stackhouse.

Ἀνήκω, τὸ θερμὸν οὐκ εἰς αἴσθησιν, ἀλλ' εἰς λόγον ἀνήκει c. pl. 1, 21, 4. ἡ αὔξησις εἰς λεπτὸν ἀνήκει Fr. III, 56.

Ἄνητος, ᾧ εἰς τὰ ἀρώματα χρῶνται 9, 7, 3.

Ἀνθέμιον inter τὰ ποώδη καὶ ἀνθώδη, ἐπ' αὐτῶν τῶν σπερμάτων τὸ ἄνθος ἔχει καθ' ἕκαστον ἄνθος 1, 13, 3. Pertinet igitur ad Syngenesin Linnei cum cnico et acorna simul nominatis. ἐπιγειόφυλλα ἄνθεμον — ἀνεμώνη, ἀφύλλανθες, ἀπαργία — ἐπικαυλόφυλλα δὲ κρηπίς, ἄνθεμον τὸ φυλλῶδες, λωτὸς 7, 8, 3. ubi contra Codicum fidem Heinsius ἀνθέμιον scripsit, credo, quod de eadem planta, de qua in primo loco, sermonem esse senserat. Equidem vero ibi quoque ἄνθεμον scribendum censeo. Praeterea non dubito, vocem ἀφύλλανθες cum nomine ἄνθεμον coniungendam esse, addito articulo τὸ, ita ut ei in altero membro ἄνθεμον τὸ φυλλῶδες opponatur. Qua de re plura dixi infra sub voce Ἀφύλλανθες. — Ἴδιον τὸ περὶ τὸ ἄνθεμον τῶν κατὰ μέρος ἀνθούντων, ὅτι τῶν μὲν ἄλλων πάντων τὰ κάτω πρῶτον ἀπανθεῖ, τούτου δὲ τὰ ἄνω. Τυγχάνει δ' αὐτοῦ τὸ μὲν κύκλῳ ἄνθος λευκόν, τὸ δ' ἐν τῷ μέσῳ χλωρόν, καὶ καρπός, ὃς ἐκπίπτει, καθάπερ τοῖς ἀκανθώδεσι, καταλιπὼν τὴν πρόσφυσιν κενήν. Εἴδη δ' αὐτοῦ πλείω 7, 14, 2. ubi de flore radiato et ἀνθέμῳ φυλλώδει sermonem esse non dubito. Plinius ista vertit 21. a. 63. *Mira et anthemidis natura, quod a summo flore incipit, cum ceterae omnes, quae particulatim florent, ab ima sui parte incipiant.* De ipso florendi modo vide annotationem p. 635. Sprengelii hist. p. 83. ed. sec. anthemin cotam, altissimam et arvensem simul comparavit, nec, cui generi singulas accommodari voluerit, explicavit. Anthemin simpliciter nominavit Stackhouse. Non dubitandum videtur, idem genus esse, quod ἄνθεμιν dixit Dioscorides 3, 154. et tres species distinxit floribus tantum distinctas, ita ut capitula florum intus sint aureo colore, extus autem περίκεινται κυκλοτερῶς λευκὰ ἢ μήλινα ἢ πορφυρᾶ ἄνθη κατὰ μέγεθος πηγάνου φύλλων. Hinc specierum harum nomina, λευκάνθεμον, χρυσάνθεμον et πορφυρανθὲς, posuit. Tertia omnium maxima peculiariter etiam ἠράνθεμον vocatum fuit. Vides igitur, antiquam nominis formam ἄνθεμον in compositis servatam fuisse. Has species cum Sibthorpio Sprengel cum anthemide Chia, tinctoria et rosea comparavit. Superest quarta species vel genus ἀφύλλανθες, si bene interpretatus sum locum Theophrasti, explicandum, quod ad diversum ab anthemide genus Linneanum pertinere videtur.

Hippocrates p. 570. ἀνθέμου τοῦ χλωροῦ τὸ εἴσω siccatum ad menstrua provocanda adhibet. Sed p. 625, 54. est τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρόν, unde Galeni Exeg. interpretatur ἄνθεμιν et χαμαίμηλον. Liber Hippocraticus de natura muliebri p. 569, 39. καὶ τοῦ ἀνθέμου τοῦ χλωροῦ τὰ εἴσω ξηρὸν τρίψας habet: sed de morbis mulierum 1. p. 625, 54. καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρὸν τρίψας. Tertio loco p. 632, 6. καὶ τὸ εὐάνθεμον τὸ χλωρὸν

τὸ ἔξω τρίψας, ubi versio male habet et *euanthemi viridis interiorem partem*. Editio Lindeni p. 514., omisso nomine εὐάνθεμον, vertit *et euanthemi viridem sive luteam internam partem*. Galenus ἄνθεμιν et χαμόμηλον interpretatur nomen εὐάνθεμον.

Ἀνθέρικος 1, 4, 3. cum palma et scilla nominatur inter ea, quae etiam in aqua marina nascuntur 7, 13, 4. cum lirio et phasgano et bulbo inter ea, quae a semine etiam nascuntur. Inter φρυγανικὰ 6, 2, 9. inter σαρκόριζα et κεφαλόριζα 7, 13, 4. Pro caule asphodeli est 7, 13, 2. et 3. et saepius Anthericum graecum comparavit Sprengel I. p. 88. ornithogalum Pyrenaicum Thiebault p. 24. Asphodelum luteum Stackhouse, fistulosum in altera editione Sprengel comparavit.

Ἀνθερικώδη καυλὸν 9, 10, 1.

Ἀνθέω, εὐθὺς ἀνθεῖν τοὺς καρποὺς c. pl. 1, 12, 10. ubi male editum ἀνθοῦντας — ὑπισχνεῖσθαι.

Ἀνθηδονοειδὴς μεσπίλη 3, 12, 5. ζῶον πτηνὸν ἀνθηδονοειδὲς 7, 13, 3. *nota.* ubi Urbinas verum ἀνθρηνοειδὲς habet.

Ἀνθηδὼν, mespili species 3, 12, 5.

Ἀνθήλη τοῦ φλεὼ 4, 10, 4. καλάμου 4, 11, 4. praeter loca in annotatione p. 357. posita Dioscorides duobus in locis voce ἀνθήλια usus est, 3, 173. et libro 4, 122. quae hinc deducta videri potest, sed cum sit de flore hyperici alicuius et violae nigrae usurpata, propriam ἀνθήλης notionem servare non videtur: quare alii ab ἄνθος derivare maluerunt. Quo vero sensu flos λυχνὶς fuerit ἀνθήλη vocata, teste Polluce 10, 41., divinare non possum.

Ἄνθησις, ἄνθησιν ποιοῦνται πολυχρονιωτέραν τὰ χέδροπα c. pl. 4, 10, 1.

Ἀνθητικὸς, oppos. ἀνανθὴς 1, 14, 13. pro quo ἀνθοῦντα 3, 2, 1.

Ἀνθικὸς, ἀνθικά, quae flore in coronis placent 6, 6, 2. et 11. quae eadem 6, 6, 3. et 11. ἄνθη simpliciter dicuntur: ἀνθῶδες et ἀνθικὸν synonyma ibidem s. 11. ita οἰνάνθη 6, 6, 11. ἀνθῶδες, sed cap. 8, 2. ἀνθικὸν dicitur. ἀνθικὸν μὲν, ποῶδες δὲ τῇ φύσει 6, 8, 2. ἀνθικῷ κεχρωσμένον 7, 9, 2. *nota.* τὰ ἀνθικὰ σπέρματα ξυλώδη c. pl. 4, 11, 10. *nota.*

Ἀνθινὸς, μύρα Fr. 4, 39, 68.

Ἄνθος, inter ἐπέτεια μόρια 1, 10, 9. varietas floris elementaris 1, 10, 10. τὰ ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν ἐκ σαρκὸς *Ibidem.* Varietas florum in forma, positione et cet. 1, 13, 1. seqq. χνοῶδες, φυλλῶδες, μονόχρουν, δίχρουν, ἀνθῶδες. Cucumeris ἄνθη ἁπλᾶ 1, 13, 4. ἄφυλλον καὶ κοῖλον κομάρου 3, 6, 4. χνοῶδες παντὸς τοῦ σταχυώδους 8, 3, 1. κέγχρου καὶ ἐλύμου *Ibidem.* τῶν ἀνθῶν ἐκρυέντων ἐκ τῶν πόρων Fr. 20, 21. εἰσιόντων 22. ἄνθη λαμπρότερα *Ibidem.* ἀκρατέστερον *Ibidem.* τὰ βαπτόμενα τῶν ἀνθῶν 27. et 40. τῶν ἀνθέων συνεψηθέντων 30. et 40. ἄνθη θερμοβαφῆ, ψυχροβαφῆ Fr. 4, 22. *nota.*

Ἀνθοφόρος c. pl. 1, 5, 5.

Ἀνθρακειάς — ειαν 5, 9, 4. ubi ἀνθρακιάς — ιὰν erat.

Ἀνθρακεύω, εἰς τὸ ἀνθ. φαῦλον 3, 8, 5. εἰς ἀνθρακείαν μοχθηρὸν 3, 8, 7. οἱ ἀνθρακεύοντες 9, 3, 1.

Ἀνθράκιον Orchomenium Arcadiae, e quo specula fiunt Fr. 11, 32.

Ἀνθρακόω, οἱ λίθοι Fr. 11, 12.

Ἄνθραξ, unde optimus 5, 9. στερεώτατοι, γεωδέστατοι, ξηρότατοι, πηδῶσι καιόμενοι *Ibidem.* σιπτοὶ Fr. III, 37. d

ubi Codex Urbinas ἀπάπη habet. Cum Roberto Constantino in ἀφάκη mutavit Stackhouse. Similiter 7, 11, 3. inter cichoriacea ἐπετειόφυλλα καὶ ῥιζόφυλλα πλὴν τῆς ἀπάτης πάντα βλαστάνει μετὰ πλειάδα. Ita enim Edd. pr. et Codd. Med. cum Gaza, qui *fraude* vertit. Solus Urbinas ἀπάπης habet. ἀφάκης Heinsius scripsit et Gazae versionem mutavit. Nempe 7, 7, 3. post pleiadem cichorium et cichoriacea germinare dicuntur, contra alia post primos statim imbres μετ' ἰσημερίαν, οἷον ἀφάκης. quam scripturam firmat Urbinas: codices Aldi cum Mediceis ἀφάκεις habent. Ibidem sequitur: πλὴν ἡ μὲν ἀφάκη, ἀπογηράσαντος τοῦ πρώτου, πάλιν ἄλλο καὶ ἄλλο παραφύει, καὶ τοῦτο ποιεῖ παρ' ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ τὸ ἔαρ ἄχρι τοῦ θέρους. ubi nomen ἀφάκη in Codice Aldi, Gazae et Mediceis omissum e Plinii versione inseruit Heinsius. Codex Urbinas ἀπηγηράσαντος habet, ubi scriptura ἀπάπη ἀπογηράσαντος latere videtur. Fortasse nomen idem latet in loco 6, 4, 8. γηράσκον δὲ τὸ ἄνθος ἐκπαππουται, καθάπερ τὸ τῆς δάφνης καὶ τὸ τῆς μυῤῥίνης, de soncho, ubi Medicei libri δοπάνης, Urbinas πάπνης et μυρίνης habet. Atque his in locis omnibus, praesertim libri septimi, de una eademque herba sermo videtur esse, quam cum Bodaeo p. 811. et 859. Leontodontem taraxacum interpretatur Sprengel. Inter hieracium et leontodontem dubius haerebat Stackhouse. Quod ad ipsum herbae nomen attinet; quanquam plures interdum herbae et arbores apud Theophrastum idem nomen gerunt, Codices tamen plurimis in locis ἀπάκη vel ἀπάκη praeferunt et herbam a legumine ἀφάκη distinguunt. Itaque nomen ἀπάτη in locis libri septimi omnibus restituendum censeo, etiam 7, 7, 1. ubi inter olera agrestia ἀφάκη constanter nominatur. Similiter 7, 10, 2. ubi crocus florere dicitur μετὰ τὴν ἀφάκην — καὶ ὁ ἠριγέρων καὶ τὰ ἄλλα χειμερινά.

Ἀπαυδάω, ἄλλως ἀπαυδῶσι τὰ ξύλα 5, 6, 1.

Ἀπαφαυαίνω, unde ἀπεφαύανεν c. pl. 3, 10, 7.

Ἀπεικάζω, διὰ τὴν ὁμοιότητα ἀπεικάζεται ταῖς 1, 2, 4.

Ἀπεμφερὴς, οὐκ ἀπεμφερὲς 8, 8, 5.

Ἄπεπτος, ἐν ταῖς ἀπεπτοτέραις χώραις c. pl. 6, 18, 12.

Ἀπέρασις ὑγροῦ καὶ πνεύματος c. pl. 2, 8, 4. εὔπνοιαν καὶ ἀπέρασιν ποιοῦσα c. pl. 2, 9, 8. ἐν τῇ τελειώσει ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπέρασις c. pl. 2, 11, 11. ἀποπνοὴν καὶ ἀπ. c. pl. 2, 15, 4. κατ' ἄλλον τρόπον Fr. IX, 19. In Strabone 8. p. 321. Lips. libri scripti ἀπέρασιν vulgato ἀπέκρυσιν recte substituunt.

Ἀπεράω, τῆς ὑγρότητος ἀπερασθείσης c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἀπελαθείσης.

Ἀπεργάζομαι, τὸ πνεῦμα μάλιστ' ἀπεργάζεται c. pl. 5, 12, 7. ubi sequitur ἐργάζεται.

Ἀπερείδω, σφοδρῶς ἀπερείδεσθαι εἰς τὸ βάθος τὰ ἴχνη c. pl. 6, 19, 5. ὁ πένταθλος ἀπερείδεται πρὸς τοὺς ἁλτῆρας Fr. VII, 13.

Ἀπερέω, ἀπειρηκυῖαν γῆν, ferendo defectam terram c. pl. 3, 20, 3. ubi erat ἀπυρηνίαν.

Ἀπερίττωτον τὸ φυτὸν c. pl. 6, 10, 3. τροφὴ 6, 17, 9.

Ἀπεριφερὴς c. pl. 6, 1, 6.

Ἀπερυσιβοῦν c. pl. 5, 10, 13. 5, 11, 3.

Ἄπευκα δένδρα 3, 9, 3. et 5.

Ἀπέχω, τόπους μακρὰν ἀπέχοντας c. pl. 6, 13, 4.

Ἀπηθέω 9, 8, 3. τὸ ὕδωρ Fr. 4,

Γ.

Δάφνη, ἡ, laurus, inter *ἀνοξα*, *λειόφλοια*, *κοῖλα καὶ μανὰ* 1, 8, 1. fructu nigro et rubro variatur 2, 2, 6. ἡ *καρποφόρος*, sed frequentius ἡ *ἄκαρπος*, etiam *ἄῤῥην* vocata, fert *βρύον* 3, 7, 3. fructus τὸ *σπερχῶδες ἐν πυρῆνι* 1, 11, 3. *ποία*. *κέλυφος καὶ σαρκα καθάπερ αἱ δαφνίδες ὑπερυθρον* 9, 20, 1. *δάφνη ἐν πλατάνῳ καὶ δρυΐ ὤπται* c. pl. 2, 17, 4. *δάφνην ἐν πλατάνῳ φῦναι* c. pl. 5, 4, 5, vicina viti quomodo noceat 4, 16, 6. ἡ *πλατύφυλλος* 3, 13, 3. et 5, 3, 17, 3. ἡ *λεπτόφυλλος* 3, 12, 7. ἡ *βρυοφόρος* c. pl. 2, 10, 5. τὸ *βρύον τῆς δάφνης* 3, 7, 3. *δάφνη φύσει ξηρὰ καὶ μανὴ καὶ μὴ μακρόῤῥιζος* c. pl. 3, 7, 1. τὰ *ξύλα μανὰ* 5, 3, 3. *τὰς γεροντικὰς καὶ πρύφας βακτηρίας δάφνης ποιοῦσι* 5, 7, 7. *εὔφθαρτος διὰ μανότητα καὶ ἀσθένειαν, οὐκ οὖσα πολύκαρπος — ταύτης γὰρ ἐστιν ἡ καὶ ἄκαρπος, ὥσπερ ἡ βρυοφόρος — κατὰ μέρος φθείρεται — τὸ μάλιστα παχυνόμενον σήπεται καὶ φθείρεται — ἡ παραβλάστησις ἀπὸ τῶν αὐτῶν* c. pl. 2, 10, 5. *nota*. *καίπερ οὖσα μανὴ διαμένει διὰ τὸ θερμὸν* c. pl. 5, 13, 4. *σήπεται μὲν τάχεως, σκωληκοῦται δ' οὐχ ὁμοίως* c. pl. 5, 9, 4. *δάφνης καρπὸς εὐώδης, λιπαρὸς* c. pl. 6, 14, 4. *τὰ φύλλα καιόμενα ψηδᾷ* Fr. III, 68. *τὸ ἄνθος ξανθὸν, ὁ καρπὸς μέλας* Fr. 20, 32.

Δάφνη ἀγρία 1, 9, 3. semper virens: eadem videtur intelligi, ubi inter agrestes semper virentes arbores nominatur *δάφνη* 3, 3, 3. *μετὰ ζέφυρον* germinat 3, 4, 2. Nec laurum nec viburnum, sed plantam in hortis vulgo cultam statuit *Thiébaud* Examen p. 38.

Δάφνη ἡ Ἀλεξανδρεία fructum super folio gerens 1, 10, 8. 3, 17, 4. Ruscum hypophyllum cum aliis interpretatur Sprengel et Stackhouse.

Δάφνη maris rubri 4, 7, 2.

Δάφνινος, μύρον δ. fit e fructu Fr. 4, 28.

Δαφνοειδῆ, τὰ *ἀπολιθούμενα* oceani 4, 7, 1. *δαφνοειδὲς* appositum nomini *δαύκον* in Arcadia 9, 15, 5. cum nulla ratione dauco accommodari posse videatur, videndum, an seorsum vocabulum accipiendum de illo genere, quod Dioscor. 4, 148. *δαφνοειδὲς* vocat, ab aliis *πέπλιον* et *χαμαιδάφνην* nominatum, quod cum clematide vitalba comparat Sprengel. Verum ita relinquitur sequens *καυκάν*, de planta singulari explicandum, cuius interpretationis auctorem nullum edere possum.

Laurum nobilem victoriae insignibus Theophrastus inter arbores semper virentes cultas (*ἥμερα*) refert 1, 9, 3. sibi inter silvestres, ubi interdum dubitari potest, culta an silvestris, ἡ *ἀγρία* vocata, intelligatur. Inter τὰ *ψυχρούμενα* loca frigida minime ferunt myrtus et laurus, minus tamen myrtus: in monte Olympo laurus erat, myrtus non crescebat: utraque circa Panticapaeum Ponti coli non potuit 4, 5, 3. E Thessalia in Graeciam et primum quidem Delphos translata fuisse videtur, ubi singulari cultu observata Apolliniisque sacris et vaticiniis consecrata est. Fuit etiam victoriae et pacis insigne. Homerus Polyphemi specum in monte Siciliae *δάφνῃσι κατηρεφὲς σπέος* nominavit Odysseae 9, 183. Hesiodus Theog. 30, si genuinum est prooemium, traditum a Musis sibi ramum lauri canit: *καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον δρέψασθαι θηητόν*. quem locum

σφῶν αὐτῶν, qui, sacrificio magnifice peracto ad aram iatam et sumtis coronis ex eadem lauro, redeunt per viam Pythiam vocatam. Pythiis victoribus coronas ex eadem lauro dari, postremo loco narrat. Plures pueros cum legationis principe missos in Thessaliam memorat Aelianus: unum contra Plutarchus Chaeroneusis de Musica c. 15. ἀλλὰ καὶ τῷ διακομίζοντι παιδὶ τὴν Τεμπικὴν δάφνην εἰς Δελφοὺς παρομαρτεῖ αὐλητής. Stephanus Byzantinus sub voce Δειπνιὰς testem advocat Callimachum, ubi narrat: Δειπνιὰς περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτε ἐκ τῶν Τεμπέων καθαρθεὶς ὑπέστρεψεν· καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τήνδε παραγινομένῳ δειπνεῖν. Scilicet puer e toto grege princeps personam Apollinis gerebat; ceteri eum comitabantur cum principe legationis. Tempicam laurum memorat Nicander Alexiph. versu 198. contra cicutae venenum lauri caules commendans: καυλία δάφνης Τεμπίδος, ἣ πρώτη Φοίβοιο κατέστεψε Δελφίδα χαίτην. Ephorus Atheniensis, religionum interpres curiosissimus, ap. Strabonem 9. p. 519. Sieb. tradit, Pythonem, ab Apolline occisum, cognomine δράκοντα, regionem Parnassiam tenuisse, eoque occiso ἐμπρησθῆναι καὶ τὴν σκηνὴν τότε τοῦ Πύθωνος ὑπὸ τῶν Δελφῶν, καθάπερ καὶ νῦν ἔτι καὶ ἀεὶ ὑπόμνημα ποιουμένους τῶν τότε γενομένων. Ephorum sequitur Plutarchus de defectu oraculorum c. 14. ἥ τε γὰρ ἱσταμένη καλιὰς ἐνταῦθα περὶ τὴν ἅλω δι' ἐννέα ἐτῶν οὐ φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειά, ἀλλὰ μίμημα τυραννικῆς ἢ βασιλικῆς ἐστιν οἰκήσεως, ἥ τε μετὰ σιγῆς ἐπ' αὐτὴν διὰ τῆς ὀνομαζομένης Δολωνείας ἔφοδος (pompa vel θύρας) ἔφοδος μὴ αἰόλα δὲ [an μεθ' ὅπλων δέ?] ... τὸν ἀμφιθαλῆ κόρον ἡμμέναις δᾳσὶν ἄγουσι, καὶ προσβαλόντες τὸ πῦρ τῇ καλιάδι, καὶ τὴν τράπεζαν ἀνατρέψαντες ἀνεπιστρεπτεὶ φεύγουσι διὰ τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ· καὶ τελευταῖον αἵ τε πλάναι καὶ ἡ λατρεία τοῦ παιδός, οἵ τε γινόμενοι περὶ τὰ Τέμπη καθαρμοὶ μεγάλου τινὸς ἄγους καὶ τολμήματος ὑποψίαν ἔχουσι. Idem ibidem c. 21. de Apolline: τῷ δ' ἀποκτείναντι μὴχ' ἐννέα ἐτῶν μὴ' εἰς τὰ Τέμπη γενέσθαι φυγήν.

Addo locum de odore suavi lauri e libro Meletii de natura hominis graecum e Codice Cracoviensi descriptum, quem versio latina Petreii edita habet p. 15. κῆπος δέ τις ὑποκείσθω τῷ λόγῳ, μυρίας δένδρων διαφορὰς παντοδαπάς τε τῶν ἐκ γῆς φυομένων ἰδέας ἐν ἑαυτῷ τρέφων, ὧν καὶ τὸ σχῆμα καὶ ἡ ποιότης καὶ ἡ τῆς χρόας ἰδιότης ἐν πολλῇ διαφορᾷ τοῖς καθ' ἕκαστον ἐνθεωρεῖται. Τοσούτων τοίνυν κατὰ τὸν ἕνα χῶρον τῷ ὑγρῷ τρεφομένων, ἡ μὲν ὑποποτίζουσα (ὑποποτίζουσα? humectat P.) τὰ καθ' ἕκαστον δύναμις μία τις κατὰ φύσιν ἐστίν, ἡ δὲ τῶν τρεφομένων ἰδιότης εἰς διαφόρους τῷ ὑγρῷ (τὸ ὑγρὸν?) μεταβάλλει ποιότητας. Τὸ γὰρ αὐτὸ πικραίνεται μὲν ἐν τῷ ἀψίνθῳ, εἰς φθοροποιὸν δὲ χυμὸν ἐν τῷ κωνείῳ μεθίσταται, καὶ ἄλλως ἐν ἄλλῳ γίγνεται, ἐν κρόκῳ, ἐν βαλσάμῳ, ἐν μήκωνι· τῷ μὲν γὰρ ἐκθερμαίνεται, τῷ δὲ καταψύχεται, τῷ δὲ μέσην ἔχει ποιότητα. Καὶ ἐν δάφνῃ καὶ ἐν σχίνῳ καὶ τούτοις (τοῖς τοιούτοις? et his similibus P.) ἡδύπνοόν ἐστιν, ἐν συκῇ δὲ καὶ ἀμπέλῳ κατεγλυκάνθη, καὶ

Διαφύομαι, ὅταν ἤδη διαφύηται ἐν τῷ ὕδατι 3, 17, 2, βραδύτερον δ. ὅσα δυσφυῆ 7, 1, 3. διαφύεσθαι καὶ διαβλαστάνειν c. pl. 2, 17, 7. ὅσα διαπέφυκε c. pl. 3, 7, 9. nota. τὰς τοῦ μυρρίνου ῥάβδους φύεσθαι διὰ τῶν ἀκρεμόνων τῆς ἐλαίας c. pl. 3, 10, 4.

Διάφυσις, διαφύσεις διειλημμέναι 4, 8, 7. nota. διαβλαστήσεις καὶ διαφύσεις 8, 1, 6.

Διαφυτεύεται 4, 4, 2.

Διαφωνέω τοῖς ὀνόμασι 3, 9, 7. —νεῖν ἑαυτῷ Fr. I, 13.

Διαχαλάω, τὰ συνεστῶτα —λᾷ c. pl. 6, 1, 5.

Διαχάσκων στρόβιλος 3, 9, 1. διαχασκόντων τῶν σφαιρίων c. pl. 1, 5, 4. τῷ ξηραίνεσθαι διαχάσκει c. pl. 2, 9, 12.

Διαχέω, ῥίζα δυναμένη διαχεῖν τὸ αἷμα καὶ οἷον ὑποφεύγειν ποιεῖν 9, 15, 2. καρπὸς διακεχυμένος, oppos. συνεστηκὼς 1, 18, 6. τὸ φύλλον διαχεῖται καὶ οὐκέτι κεντεῖ 6, 4, 8. nota. διαχεῖ καὶ ἀνυγραίνει c. pl. 2, 6, 1. διαχεῖ καὶ ἐκγαλακτοῖ τὰ σπέρματα c. pl. 3, 23, 1. τὰ ἐρέγματα θᾶττον διαχεῖται c. pl. 4, 12, 12. ἡ χιὼν διαχεῖ τὰς βώλους 5, 13, 7. τὰ φύματα καὶ ἀποστήματα Fr. 4, 61. τὸ διακεχυμένον, opp. τὸ ἠθροισμένον Fr. III, 18.

Διάχυσις, σπέρματος ἐκγαλακτώσεις καὶ διάχ. c. pl. 4, 4, 7. τὸ τέραμον καὶ ἀτέραμον πρὸς τὴν πύρωσιν λέγεται καὶ διάχυσιν c. pl. 4, 12, 2.

Διαχυτικὸς Fr. 1, 84.

Δίδωμι, τὰ παντελῶς ἄοδμα φαινόμενα δίδωσί τινα ὀσμὴν Fr. 4, 4.

Δίειμι, διϊέναι πρὸς τὴν βλάστησιν 1, 6, 10. ἀναθερμαινόμενον δίεισιν ἔξω c. pl. 5, 9, 12. τῇ μανότητι δίεισι καὶ οὐκ ἀποστέγει 5, 12, 9. ubi διΐησι praestabat. Vide διΐημι. τὸ ὑγρὸν οὐ δίεισι τῇ πυκνότητι Fr. III, 68. ἡμέρα χειμέριος δίεισιν Fr. VI, 3, 8.

Διείργω, τῶν συνεχῶν αὔλακας μόνον διειργούσης c. pl. 4, 12, 1. τῶν διειργομένων αὔλακι 4, 12, 5.

Διείρω τὴν ῥίζαν πρὸς τὴν γῆν 1, 7, 3. τὸν πάτταλον c. pl. 2, 14, 4.

Διεκπετάννυται τὰ ἄνθη c. pl. 2, 19, 1, sed ibi Codd. ἐκπ. simplex habent.

Διεκπνοὴ τοῦ θερμοῦ c. pl. 4, 12, 12.

Διελκόω, διελκούμενα δένδρα c. pl. 5, 9, 3. sed ibi Urbinas liber simplex verbum habet.

Διεμμένω, —ει τὸ ὕδωρ διετὲς 4, 11, 3. ubi Urbinas ἐμμένῃ habet.

Διεργάζομαι, πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς 4, 4, 3. ἐν τῇ διειργασμένῃ 8, 11, 8. διειργασμένη χώρα c. pl. 3, 20, 6. γῆ 5, 13, 1.

Διερὸς, διερὰ γῆ c. pl. 3, 23, 2. ubi ἀραιὰ legerunt auctores Geoponicorum.

Διετίζω, οὐ διετίζειν, ἀλλ' ἐπέτειον εἶναι 1, 6, 13. ὅσα διετίζει 1, 2, 2.

Διευλαβέομαι c. pl. 3, 23, 1.

Διευρύνω, διευρύνεται ἡ γογγυλὶς c. pl. 5, 3, 9.

Διευτονέω Fr. I, 7.

Διέχω, ἐὰν μὴ μεταβάλλῃ, διέχει ἕως ἰσημερίας Fr. VI, 1, 7. ubi δεῖ ἔχειν edituri: nota. μικρὰ διεχόντων c. pl. 5, 14, 2. ἀπ' ἀλλήλων Fr. 1, 16.

Διήθησις τοῦ ξηροῦ διὰ τοῦ ὑγροῦ c. pl. 6, 1, 1. Fr. II, 2, 5.

Διήκω, διήκειν εἰς ἄμφω οὐ δυναμένης τῆς φύσεως c. pl. 1, 20, 5. an διαφύειν? πρὸς τὰ φυτὰ διήκειν c. pl. 2, 17, 9. διηκούσας ἀρχὰς ἐφ' ἑκάτερον τῶν ἄκρων c. pl. 4, 7, 6. πρὸς τὴν ἀρχὴν οὐ διήκειν 5, 13, 4. ἐν τῷ διήκοντι τῆς γελγίδος τοῖς σκορόδοις ἡ δριμύτης 6, 10, 7.

Διηλιωθέντα ἐρέγματα c. pl. 4, 12, 12.

Διημερόω, διημερωθείσης τῆς γῆς c. pl. 3, 20, 6.

4, 7. ἐκ τῆς ἐβένου τῆς μελαίνης. Dioscorides 1, 129. ἔστι δέ τις καὶ Ἰνδικὴ ἔβενος ἔχουσα διαφύσεις λευκὰς καὶ κιῤῥὰς καὶ σπίλους ὁμοίως πυκνούς· πλὴν βελτίων ἡ πρώτη (αἰθιοπικὴ μέλαινα). Ebenum Dioscoridis cum diospyro ebeno comparat Sprengel p. 147. ed. sec. Aethiopicam an Indicam variam?

Ἔγγεια, oppon. θαλάττια c. pl. 2, 5, 3.

Ἐγγειόφυλλον ἴον μέλαν 6, 6, 7.

Ἐγγεοτόκα, τὰ 1, 6, 13.

Ἐγγλύφω, ἐάν τις ἐγγλύψας θῇ λίθον 5, 2, 4. ubi ἐκλιθασθῇ λίθον erat, Urbinas ἐκλύψας θῇ habet.

Ἐγγράφω, ἐπιπολῆς ἐγγράφουσιν οἱ σκώληκες τὸ στέλεχος 5, 1, 2.

Ἐγγυτέρω, ὡς ἐγγ. λαβεῖν c. pl. 2, 12, 1. *nota*.

Ἐγγώνιος 1, 10, 1. ἐγγωνιώτερα φύλλα. sed 3, 15, 4. Urbinas ἐγγωνιότερα dat pro ἀγωνιώτερα.

Ἐγγωνοειδὲς φύλλον 3, 12, 5. in Codice Urbinate.

Ἐγκαίεται καὶ ἐξαναξηραίνεται τὰ πνεύματα Fr. V, 16. ubi ἐκκ. fuisse videtur.

Ἐγκάρδιον, τὸ 3, 8, 5. πεύκης θηλείας αἰγὶς vocatur 3, 9, 3. πᾶν ὅμοιόν ἐστιν ἐγκαρδίῳ 5, 1, 2. Cf. 5, 3, 2.

Ἐγκαρπότεραι ἄμπελοι c. pl. 3, 14, 3. πιλούμενα βελτίω καὶ ἐγκαρπότερα c. pl. 3, 23, 3. idem habet Urbinas liber 2, 4, 2. ubi ἀκάρπων editum.

Ἐγκαταμένω, in terra permanere 1, 3, 4.

Ἔγκειμαι, γλυκύτης ἔγκειται πρὸς τὴν γένεσιν c. pl. 6, 15, 4. *nota*. sed ibi liber Urbinas ἐγγίνεται habet. τὰς ἶνας ὡσαύτως τῇ θέσει ἐγκειμένας 5, 3, 6.

Ἐγκεντρίζω τὴν ἀμυγδαλῆν 2, 2, 5. ὀφθαλμιζομένων ἢ ἐγκεντριζομένων ἢ ἐμφυτευομένων c. pl. 2, 14, 5. habet verbum etiam c. pl. 2, 14, 4. liber Urbinas.

Ἐγκέφαλος τοῦ φοίνικος 2, 6, 2. et 11. edulis 6, 4, 11.

Ἐγκληματοῦσθαι, vide ἐκκλημ.

Ἐγκλίνω, φύλλον ἐγκεκλιμένον 3, 14, 2. νεύοντα καὶ ἐγκλίνοντα πρὸς ἥλιον c. pl. 2, 19, 5. πτερώματα ἐγκλινόμενά πως πρὸς τὸ φῶς Fr. 20, 9.

Ἔγκλισις Fr. 20, 8.

Ἐγκοιλαίνω, ἐγκοιλανθέντος 5, 2, 4. Urbinas habet, ubi ἐγκοιλασθέντος ceteri libri.

Ἐγκοίλιον, ἐγκοίλια νεὼς, navium costae 4, 2, 8. *not*. costas intexunt secta abiete Virgilii Aeneis 2, 16. costa navis lacerae Persius Satyra 6. Plura dixi in Supplemento Lexici gr. sub voce Ἐντερονεία. Scholion Mediolanense Odyss. 5, 163. ἴκρια Homerica interpretatur τὰ ἐγκοίλια.

Ἔγκοιλον φύλλον ἄρου 7, 13, 1. ἀρχὴν 8, 5, 4. χωρία καὶ ἄπνοα 8, 10, 2. ἔγκοιλοι τόποι c. pl. 3, 24, 4. Fr. V, 24.

Ἐγκόπτω, τὸν πάτταλον ἐγκόψας c. pl. 1, 17, 10. ubi erat ἐκκ.

Ἐγκύησις, ἅμα τῇ ἐγκυήσει c. pl. 1, 6, 3.

Ἐγκύμων, ἔγκυμον τὸ μετόπωρον c. pl. 3, 2, 8.

Ἐγξύω, εἰς μέλι ἐγξύσαντα 9, 13, 3.

Ἐγχειρίδιον 4, 3, 3.

Ἔγχελυς, τὰς ἐγχέλυς Fr. XII, 4. diu extra aquam durant *Ibidem* et 10. ἐκ ζώου οὐ γίνεται XII, 9. *nota*. ἐν τοῖς θολεροῖς ὕδασιν ἀποπνίγεται XII, 16.

Ἔγχλωρον ἄνθος 3, 12, 5. ἐγχλωρότερα συλλέγεται 9, 12, 4. an ἐγχυλότερα? Vide etiam εὔχλωρος.

Ἐγχρονίζω, ἐγχρονίζουσιν αὗται (αἱ φθοραὶ) μάλιστα c. pl. 5, 12, 1. αἱ ἀκρίδες Fr. XIV, 3. τῷ ἐγχρονίζεσθαι est Fr. IV, 10. sed rectius ibi Aldinae cum Vaticano τὸ χρονίζεσθαι habent.

Ἐπαρκέω, ἐπαρκοῦσιν αἱ ῥίζαι τὸ σύμμετρον c. pl. 3, 11, 2.
Ἔπαρσις, —σεις ἰονθώδεις Fr. IX, 16.
Ἐπατινίζειν εἰς τὸ αὐτὸ Fr. VIII, 9.
Ἐπαφῆς 1, 12, 2. rectius οὐδὲ —αφῆς Urb. Cod habet.
Ἐπαφίημι, ἐπαφιᾶσι τὰ πρόβατα 8, 7; 4. 8, 11, 9. τῷ σίτῳ ἐπαφιέντες ὕδατα c. pl. 2, 5; 5.
Ἐπεὶ, sequente gemino γε 1, 6; 10.
Ἐπεκτείνεται τῆς οἰκείας ὥρας 6, 8, 4.
Ἐπέρχομαι, ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἐν τοῖς ἑπομένοις οἰκειότερον ἐπελθεῖν c. pl. 6, 7, 6.
Ἐπεσθίω, ἕτερον ἐπεσθίειν c. pl. 6, 4, 7.
Ἐπέτειος, ἐπέτεια καὶ χρόνια φυτὰ 1, 1, 9. χρόνῳ γίνεται καὶ οὐκ ἐπέτεια c. pl. 5, 3, 6. ἐπετείους ὥρας 5, 7, 3. καύματα ὑπὸ κύνα 5, 12, 1.
Ἐπετειοφορεῖν c. pl. 1, 20, 3.
Ἐπετειοφόρος c. pl. 1, 20, 3.
Ἐπετίνη περιαλλόκαυλος 7, 8, 1. ubi ἡ πιτυΐνη Edd.
Ἐπέχω, ἐπισχόντα μικρὸν 4, 4, 13. ὅλον ἐνιαυτὸν ἐπισχεῖν c. pl. 4, 6, 3.
Ἐπὶ γῆς πηλώδους οὔσης, ὥσπερ ἐφ᾽ ὕδατι καὶ νότῳ c. pl. 6, 19, 5.
Ἐπιβάλλω, ἐπιβάλλεται ἄλλους βλαστοὺς 3, 5, 1. κλήματα ἐπιβάλλειν 4, 13, 5. nota. κλήματα ἐπιβαλλόμενα c. pl. 5, 9, 11. nota. ταῖς χώραις ἀνωθετέον καὶ ὅσον ἐπιβάλλει ταῖς γένεσιν 8, 4, 6. τὰ δέρματα, καθόσον ἐπιβάλλει, κινεῖσθαι Fr. 4, 60. ἐὰν ἐπιβάλλῃ τις ἐπὶ τὸ ὕδωρ Fr. III, 4. opp. ψιλὸν ὕδωρ Ibidem. πολλὰ ἐπιβαλλομένους ὀλίγα ἐπιτελεῖν Fr. 1, 11. πρὶν τὸν ἥλιον ἐπιβάλλειν 9, 8, 5. τὰ πυκνὰ καὶ αλλήλοις ἐπιβαλλόντα τῶν δένδρων c. pl. 3, 7, 9. nota. Posidonius Athenaei 14, p. 361. Schw. ἃ δὴ ῥαγῶν τρόπον ἀλλήλοις ἐπιβάλλει. Plato Phaedri s. 59 πατοῦσαι ἀλλήλας καὶ ἐπιβάλλουσαι, incumbentes.
Ἐπιβάπτω χυλῷ μελιτηρῷ 3, 7, 3. Cf. Aristot. Problem. 10, 59.
Ἐπιβαρεῖαν εὐωδίαν 3, 13, 6. nota. Ita ἐπίγλυκυς.
Ἐπιβεβαιοῖ c. pl. 5, 14, 4.
Ἐπιβλαστάνω 3, 6, 3. αἱ ῥίζαι 7, 2, 3. ἔνια δένδρα μετ᾽ ἀρκτοῦρον c. pl. 1, 10, 6. ὕστερον μηνὶ c. pl. 4, 3, 2.
Ἐπιβλάστησις 3, 6, 2. quando fiat c. pl. 1, 6, 3. 1, 10, 6. ἡ περὶ τροπὰς βραχεῖα, ἀλλὰ μετ᾽ ἀρκτοῦρον ἐπιβλαστάνει πλείω καὶ ὑπὸ κύνα c. pl. 1, 13, 3. πρὸς τὴν τῆς ὥρας ἐπιβλάστησιν c. pl. 1, 13, 10. unde c. pl. 5, 9, 2. αἱ εἰς τὸν ὕστερον χρόνον ἐπιβλαστήσεις τῆς ἀμπέλου 5, 17, 7.
Ἐπιβλαστικὸς, ἐπιβλαστικώτερα c. pl. 1, 13, 8. —κώτατα c. pl. 1, 13, 10. ubi male ἐμβλ. editum.
Ἐπιβολὴν ἔχοντες, tegumentum c. pl. 3, 16, 4.
Ἐπιβόσκησις, χαλεπαὶ αἱ —ήσεις c. pl. 5, 17, 6.
Ἐπιβόσκω, τὰ ἐπιβοσκόμενα 3, 6, 3.
Ἐπιβρέχω 2, 6, 5. τὰ ξύλα 5, 3, 3. ubi erat ἀποβρίθουσι. 5, 6, 3.
Ἐπιβρίθω, ἢ ἂν ἐπιβρίσῃ τὸ πνεῦμα Fr. V, 34. ubi ἐπικυρίσῃ erat.
Ἐπίγειος, κάλαμος 4, 11, 13. ὕδατα coelestibus opposita c. pl. 2, 5, 1. κιττὸς 3, 18, 6.
Ἐπιγειόφυλλος 9, 1, 2.
Ἐπιγενής, de catisa lassitudinis Fr. VII, 1.
Ἐπιγλυκαίνω, ὀσμὴν —νουσαν c. pl. 6, 15, 4. nota.
Ἐπίγλυκυς 3, 18, 9. ut ἐπιβαρυς.
Ἐπίδασυς 3, 18, 5. An ut ἐπίβαρυς, ἐπίγλυκυς?
Ἐπιδέχομαι, οἶνος προποθεὶς

'Επικύπτει ὁ στάχυς c. pl. 3, 22, 1.
'Επικυρίσσω, ἢ γὰρ ἂν ἐπικυρίσῃ τὸ πνεῦμα Fr. V, 34. erat, ubi ἐπιβρίσῃ dedi.
'Επιλαμβάνω, τὸ μετόπωρον ψυχρὸν ἤδη μεταβάλλον, ἐπιλαμβανούσης τῆς ὥρας c. pl. 1, 13, 4; καὶ τοῦ χειμῶνος ἐπιλαμβάνῃ 1, 9, 6, attingunt hiemem. τὰς κλεψύδρας πλήρεις οὔσας ὅταν τις ἐπιλάβῃ Fr. IX, 26. ὅταν ἀὴρ μαλακὸς ἐπιλάβῃ c. pl. 1, 11, 3. ὅταν ὁ ἥλιος ἐπιλάβῃ καὶ ἄπνοια c. pl. 4, 14, 3. nota. ἐπιληπτικὸν καὶ τὴν ὁμοιότητα Fr. 20, 12.
'Επιλάμπω, ὅταν ἐπιλάμψῃ ὁ ἥλιος 4, 4, 12.
'Επιλευκαίνω 3, 12, 9. 3, 17, 3.
'Επίλευκος 3, 7, 5. 3, 14, 2. ut ἐπίβαρυς, ἐπίγλυκυς, ἐπιμέλας.
'Επίληπτος, πρὸς τοὺς ἐπιλήπτους 9, 12, 5. βοήθημα ἐπιλήπτῳ Fr. XV, 1. bis.
'Επιμελαίνομαι 3, 15, 6.
'Επιμέλας 3, 8, 6. 6, 5, 3. ut ἐπίλευκος.
'Επίμετρον, τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ ὁ σῖτος c. pl. 4, 13, 7.
'Επιμίγνυμι, πλήθει τοσούτων χρωμάτων ἐπιμέμικται Fr. 1, 78.
'Επιμυρίζειν τῷ ῥοδίνῳ Fr. 4, 45.
'Επινέμω καὶ ἐπιχειρῶ τὸν σῖτον 8, 7, 4. ὅπως ἐπινεμηθῇ καὶ ἐκθηριαθῇ c. pl. 4, 6, ...
'Επινεύω, τὰ ξύλα ἐν τῷ ὕδατι 5, 4, 8.
'Επινεφεῖν c. pl. 3, 24, 4. nota. ἐπ. καὶ δασύνειν Fr. V, 61.
'Επινέφελος, ἐπινεφέλων sc. ὄντων Fr. VI, 2, 6.
'Επινεφὴς ἄνεμος Fr. V, 4. ἐπινεφῆ καὶ αἴθριαι 51. ἀέρος θολεροῦ καὶ ἐπινεφοῦς — ἀπνοίας καὶ ἐπινεφοῦς c. pl. 5, 12, 2.
'Επινίφω, ὅταν ἐπινιφθῇ ἡ ἄμπελος 4, 14, 6. nota. ἐπινιφθῇ κατὰ τὴν ἄνθησιν c. pl. 5, 10, 13.

'Επινίφειν erat c. pl. 3, 24, 4. ubi ἐπινεφεῖν dedi.
'Επίνοια, ὅσα κατὰ τέχνην καὶ ἐπίνοιαν γίνονται Fr. 4, 7.
'Επίνοσος, ὑποζύγια Fr. 20, 48.
'Επίξανθος 3, 10, 4. 4, 2, 7. 6, 4, 6.
'Επιξηραίνω c. pl. 3, 15, 2.
'Επιξυνδέω, μᾶλλον τὴν ἀπορίαν c. pl. 2, 17, 7.
'Επίπεδος, opp. κοῖλος et κυρτός Fr. VII, 9.
'Επίπετρον 7, 7, 3. nota p. 600. flore caret, ἀνανθὲς 7, 7, 3. Hesychius sub h. v. Theophrastum nominavit, ubi erat ἐπίπτερον, ut in Hippocrate Foesii p. 874. G. male ἐπιπτέρου τὰ φύλλα legitur. Sedum ochroleucum Smithii editio altera Sprengelii comparavit: alchemillam arvensem Stackhouse propter floris parvitatem.
'Επιπήγνυμι, ὅταν ἀνῇ ὁ πάγος καὶ πάλιν ἐπιπηγνύηται c. pl. 5, 13, 2. τῶν αὐτομάτως ἐπιπηγνυμένων δακρύων c. pl. 6, 11, 15.
'Επιπίπτω, εἰ ἐπιπέσοι σπέρμα c. pl. 5, 4, 5. ὅταν ἐπιπέσωσιν ἀλλήλοις οἱ ἄνεμοι Fr. V, 54.
'Επιπλάττω ἐπὶ τὸ ῥῆγμα 9, 13, 3. ἐπ. καὶ καταλαμβάνειν τοὺς πόρους Fr. 1, 8.
'Επιπλατεῖς λοβοὶ φακοῦ 8, 5, 3.
'Επιπνέω, βορέας ἐπιπνεῖ τῷ νότῳ Fr. V, 9, 55.
'Επίπνοιαι χειμέριναι Fr. V, 55.
'Επιπόλαιος, κούφων τινῶν καὶ ἐπιπολαίων ὄντων Fr. III, 53.
'Επίπονος ἡ διακάθαρσις activa notione c. pl. 3, 7, 10. νωθροὺς καὶ ἐπιπόνους, opp. ὀξεῖς καὶ φερομένους Fr. 1, 11.
'Επιπορφυρίζω, λευκὸν, ἐπιπορφυρίζον Fr. 20, 37. 3, 18, 2. 6, 2, 1. 6, 4, 2.
'Επιπόρφυρος 4, 6, 7. μικρὸν ἐπιπόρφυρον ὄντα 7, 3, 1.
'Επίπροσθεν, ταῖς νήσοις οὐδὲν ἐπίπρ. τῆς φορᾶς Fr. V, 30.
'Επιπροσθέω, ἐπιπροσθοῦντος τοῦ Κιθαιρῶνος Fr. V, 32.

30. s. 73. *cicerculam* nominavit. Sed ut comparatio iusta nominum et leguminum romanorum fieri possit, ante omnia scriptura et sensus loci Theophrastei 8, 5, 1. constitui debet. Primum Theophrastus ait, ciceris genus (*οἱ ἐρέβινθοι*) magnitudine, sapore, colore et forma (*μορφαῖς*) specierum discrepare: deinde ait *οἷον κριοί, ὀροβιαῖοι* [*καὶ οἱ*] *ἀνὰ μέσον*, ubi cum Dalecampio et Bodaeo verba *καὶ οἱ* inserui et post *κριοί* distinxi, ita ut *ὀροβιαῖοι* diversi sint a *κριοῖς* et tertium genus aliquod sit inter haec duo intermedium. Sed vulgata scriptura *κριοὶ ὀροβιαῖοι ἀνὰ μέσον* potest ita defendi atque explicari, ut referatur ad postremum discrimen *μορφαῖς*, et *κριοί* formam *ὀρόβου* (ervi) habere et quasi medii inter cicer et ervum esse dicantur. Alibi *κριὸν* nec *ὀροβιαῖον* commemoravit, sed 8, 6, 5. *ἐρέβινθον μέλανα, πυῤῥόν, λευκόν* distinxit. Si Plinii interpretatione loci confidere liceret, arietinum (quod arietino capiti simile atque inde appellatum esse ait) album nigrumque facere oporteret. Sed dubium est, quod addit: *Est et columbinum, quod alii Venereum vocant, candidum, rotundum, leve, arietino minus*, quod ab albo arietino colore, semine laevi et minore diversum esse videtur. Sed id aliunde cognitum non habemus, non magis quam punicum Columellae, quod is a vernaculo distinguit. De cicercula quae Plinius addidit, postea singulatim considerabimus. In hac dubitatione aliorum scriptorum et, si fieri potest, Theophrasto aequalium auctoritas circumspicienda et attendenda est. Athenaeus 2. p. 209. e Theophrasto *κριούς* posuit et e Sophilo comico, p. 211. e Diocle Carystio haec: *κρείττους δ' οἱ λευκοὶ τῶν μελάνων καὶ πυξοειδεῖς καὶ οἱ Μιλήσιοι τῶν λεγομένων κριῶν.* quae geminam interpretationem admittunt, ita ut buxeum cicer et Milesium arietino commodius ad esum dicatur, aut utrumque ad genus arietini relatum commodius nigro, ut ipsum album genus initio magis in cibo commendatur. Superest locus Dioscoridis 2, 126. qui a cicere culto distinguit arietinum: *καλεῖται δὲ τὸ ἕτερον αὐτῶν εἶδος κριός*, ubi vetus codex haec addit: *στενόφυλλον, ὑπόλεπτον, δολίχοις* (siliquis) *μακροτέροις καὶ πολυκάρποις.* quem si sequimur, arietinum siliquis longioribus seminibusque pluribus discrepat, praeterea foliis angustioribus tenuioribusque. Plinius nihil simile e communi fonte excerpsit, sed is tertium genus silvestre addit cum Nicandro et Dioscoride, qui has notas eius solus edit: *ὅμοιος τοῖς φύλλοις τῷ ἡμέρῳ, ὀσμῇ δριμύς, τῷ καρπῷ διαφέρων.* De arietino igitur dubitatio nostra nulla ratione explicari et ad liquidum perduci posse videtur. Superest, ut de *ὀροβιαίῳ* videamus, si quid certius possit constitui. Ac primum statim occurrit locus Plinii, ubi post superius posita de cicere verba pergit: *Est et cicercula minuti ciceris inaequalis, angulosi, veluti pisum. Dulcissimum autem id, quod ervo simillimum: firmiusque quod nigrum et rufum quam quod album.* Postrema et superiora ducta sunt e Theophrasto, praeterquam quod is de *ὀροβιαίῳ* dulcedinem non memorat, nisi locus est lacunosus et verba aliquot a libra-

riis omissa sunt. Verumtamen e loco Plinii argumentum non leve duci potest, cicerculam genere ciceris comprehensam fuisse a Romanis: cui accedit superior annotatio, ubi Plinium bis Theophrasti *ἐρέβινθον* cicerculam interpretatum esse docui. Postremo confugio ad locum Columellae 2, 10, 19. quem vereor ut recte olim administrarim Gesneri aliorumque auctoritatem secutus. Editum ibi: *Cicercula, quae piso est similis, mense Ianuario aut Februario seri debet laeto loco, coelo humido — sed raro respondet, quoniam nec siccitates nec austros in flore sustinet, quae utraque incommoda fere eo tempore anni sunt, quo deflorescit.* Hic *cicercula* plane eadem est, quae a Plinio accuratius notata est. Quod ad incommoda floris attinet, pluviam, quam austri afferre solent, ciceri deflorescenti noxiam memorat etiam Theophrastus, non item siccitatem. Hucusque omnia satis bene procedunt. Sed ecce Editiones primae 3 et Codices optimi initio habent *Cicer aut cicercula*: quae scriptura non erat ideo deserenda, quia Palladius 2, 5. solam cicerculam ex isto loco retulit. Cicer autem arietinum et punicum idem 4, 4. iisdem fere verbis retulit et *cicer utrumque* dixit. Cicer id, quod Codices cicerculae iunctum offerunt, si verum est, de vulgari vel vernaculo Italiae intelligi debet: neque enim credibile est, Columellam huius sationem omisisse, quod ipse obiter 9, 1, 8. in leporario cum punico serendum censet. Quod si Codicum auctoritas vana est, et cicer vernaculum tamen a Columella memoratum fuisse statuimus, relinquitur, ut punico hic iunctum arietinum de vernaculo interpretemur. Quod attinet ad cicerculam, quae a Columella piso similis, a Plinio praeterea minuti ciceris, et inaequalis dicitur, et ciceram, quae a Columella 2, 10, 35. hominibus quoque non inutilis, neque sapore iniucunda, et a cicercula colore tantum obsoletiore et nigro propiore (Palladius 4, 6. sordido et nigriore) discerni dicitur, videtur utraque cognationem aliquam cum cicere non solum nominis sed etiam naturae propter amaritudinem habere: atque hinc factum puto, ut Plinius duobus in locis pro cicere cicerculam nominaret. Forma seminis diversa agricolas graecos minime impediit, quominus plantam figura foliorum, caulis, seminisque amaritudine non discrepantem eodem vel simillimo nomine comprehenderent. Pontederae sententiam, qui vernaculis Italiae nominibus eorumque similitudine confisus graeca et romana explicare conatus est, posui in Indice Scriptor. Rei rusticae p. 138.

Ἐρεθισμὸς κνησμώδης Fr. IX, 16.

Ἐρείκη τῶν θαμνωδῶν ἀκρόκαρπος 1, 14, 2. *φύεται, ὅπου ἐρείκη πλείστη* 9, 11, 11. ubi erat *ὅπου περ εἴρηται.* Ericam scopariam sive arboream comparavit Sprengel, arboream praetulit in editione altera, etiam in Dioscoridea 1, 117. ubi *δένδρον θαμνῶδες, ὅμοιον μυρίκῃ, μικρότερον δὲ* dicitur.

Ἐρετρία, ἐν Ἐρ. περὶ τὸ ἄστρον ἡ ῥάφανος βελτίων γίνεται c. pl. 6, 10, 9.

Ἐρευθεδανὸν, Ἐρευθόδανον, τό. Posteriorem scripturam vitiosam esse demonstravi in Lexico Gr. sub voce *Ἐρευθόδανον.* Accentum in ultima syllaba

H.

c. pl. 5, 16, 4. *καλάμοις παριδοῦντες* 4, 15, 2. *καλάμου τοῦ ἐν τοῖς ἕλεσι τῆς Αἰγύπτου τὰ ἄνω ἐδώδιμα· ἔχει δὲ τινα γλυκύτητα καὶ ὁ ἄλλος ἐπὶ τῶν ἄκρων, ἀλλ' ἐπὶ βραχὺ πάντως* c. pl. 6, 11, 12. *τὰ καλαμώδη τὰ ἄνω ξηρὰ ἔχει, τὰ δὲ κάτω ἔνυγρα* c. pl. 6, 11, 11. *χαρακίας* vocatur *ὁ ἰσχυρὸς καὶ παχὺς κάλαμος ἐπὶ τοῖς κώμυσι γινόμενος, πλόκιμος ὁ ἀσθενής, ὁ γινόμενος ἐπὶ τῶν πλοάδων* 4, 11, 1. si quando characias cum musico nascitur, procerior, sed vermiculosus fit *Ibidem*. Genus *αὐλητικὸν* diversum, *τοῦ ἑτέρου ἓν γένος* variat magnitudine et crassitie *Ibidem*. Praeterea alia sunt genera diversa, quae enumerantur 4, 11, 10. *ἡ ῥίζα γονατώδης, πλὴν οὐ πάντων ὁμοίως* 4, 11, 13.

Κάλαμος ὁ πυκνὸς τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασιν, ὁ μανὸς καὶ ὀλιγογόνατος ὁ κοῖλος, ὁ καὶ συριγγίας, οὐδὲν, ὡς εἰπεῖν, ἔχει ξύλου καὶ σαρκὸς, ὁ στερεὸς συμπλήρης μικροῦ 4, 11, 10. *ὁ τοξικὸς, ὁ καὶ Κρητικὸς, ὀλιγογόνατος, σαρκωδέστατος πάντων, μάλιστα κάμψιν δεχόμενος θερμαινόμενος* 4, 11, 11. *ὁ Λακωνικὸς ποικίλος* 4, 11, 12. *ὁ ἐπίγειος ἐπὶ γῆς ἀφίησι τὸν καυλὸν, ὥσπερ ἡ ἄγρωστις* 4, 11, 13. *ὁ ἄῤῥην στερεὸς, καλεῖται ὑπό τινων εἰλετίας Ibidem*, e Codice Urbinate suppletus.

Κάλαμος ὁ Ἰνδικὸς ἐν μεγίστῃ διαφορᾷ καὶ ὥσπερ ἕτερον ὅλως τὸ γένος· ἔστι δ' ὁ μὲν ἄῤῥην στερεὸς, ὁ δὲ θῆλυς κοῖλος — φύονται περὶ τὸν Ἀκεσίνην ποταμὸν 4, 11, 13. ubi lacunam Urbinas supplet et Indico tribuit, quae vulgata aliis generibus. Ad Indicum pertinere videntur verba *μέλιτος γένεσις ἐν τοῖς καλάμοις* Fragm. XVIII. *nota* p. 822. 823. Locum de Indico genere supplevit Codex Urbinas. Cf. *Notae* p. 371 seqq. Marem Sprengel Bambusam arundinaceam, feminam calamum verum Loureiri interpretatur p. 146. ed. sec.

Κάλαμος ὁ εὐώδης ἐν λίμνῃ φύεται ἐν Συρίᾳ 4, 8, 4. *ὁ εὔοσμος* Syriae 9, 7, 1. *ὁ εὔοσμος ἐν Συρίᾳ* c. pl. 6, 18, 1. *ἡ τῶν καλάμων ῥίζα χλωρὰ οὐκ ὄζει, ἀλλ' ἀποξηρανθεῖσα* c. pl. 6, 11, 13. cf. 6, 14, 8. Primum locum ad cyperum rotundum, alterum ad acorum calamum retulit Sprengel p. 60. et 68. ed. sec.

Arundinum genera, uti Theophrastus separavit et descripsit, nemo adhuc recentiorum botanicorum distinxit, sed *αὐλητικὸν* fere cum *δόνακι* confundunt et arundinem donacem L. comparant: *χαρακίαν* cum arundine phragmite, *ἐπίγειον* cum ar. epigeio. *Συριγγίας* Dioscoridis 1, 114. *πολύσαρκος, πυκνογόνατος, εἰς βιβλιογραφίαν ἐπιτήδειος*, plane contrariae naturae, igitur diversus a Theophrasteo, nisi lectio vulgaris fallit. Eum cum saccharo Ravennae comparat Sprengel p. 138. Theophrasteum omisit. Stackhouse nuda nomina generum apposuit in Catalogo latino p. XLII. sed in altero graeco *κάλαμον εὔοσμον* ad acorum calamum retulit.

Καλαμοῦσθαι de frumento, in calamum ire, 8, 2, 4. nam *κάλαμος* est frumenti, leguminum et omnium plantarum semper *γονατώδης*, geniculatus nodis, 8, 3, 2.

Καλαμόφυλλος 1, 10, 5.

Καλλαίοις Fr. 20, 55. ubi *καυλοῖς* editum, *καλέοις* Codex. Vide Cur. sec.

Καλλίας τις Ἀθηναῖος εὗρε τὴν ἐργασίαν τοῦ κιννάβαρι Fr. II, 59.

Καλλικαρπῶ 3, 15, 2. c. pl. 1, 6, 10. 1, 9, 3. 2, 3, 7.

Καλλικαρπία 1, 4, 1.

rere dicantur, ibi intelligi suspicatur Linkius l. c.

Κεγχρώδη, τά, 8. 3, 3.

Κέδριον, mons Cretae 3, 3, 4.

Κεδρόπολις, eius hordeum male olens Fr. 4, 4.

Κεδρὶς, ἡ, frutex 1, 9, 4. *κεδρίδος εὐωδία* 1, 12, 1. ubi de succis: *διαφέρουσι καὶ ταῖς εὐωδίαις, οἷον ἀννήσου, κεδρίδος.* inter *εὐστόμους καρποὺς διὰ δριμύτητά τινα* nominatur: *οἷον κεδρίδος καὶ τερμίνθου καὶ τῶν τοιούτων.* Fructus ipse nunquam *κεδρὶς* dicitur, ut in *κέδρος* monebitur. Superest locus 1, 10, 6. ubi de foliis: *ἀκανθώδες ἐκ τῶν ἄκρων τὸ τῆς πεύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου καὶ κεδρίας.* ubi verosimilis est correctio *κεδρίδος.* Sequiores *κεδρίαν* pinus cedri liquorem dixerunt. Video tamen, Stackhousium *κεδρίδα* et *κεδρίαν* juniperum sabinam interpretari, sed in parte posteriore ad Sprengelii interpretationem transiit.

Κέδρος, ἡ, aliqui geminam, Lyciam et Phoeniciam, statuunt, alii simplicem, ut Idae, montis Troiani, incolae, quam similem *ἀρκεύθῳ* faciunt, a qua folio molliore distinguunt, et maiore altitudine 3, 12, 3. ubi omnino scriptura *δοκεῖ δὲ καὶ ὑψηλοφυέστερον εἶναι ἡ ἄρκευθος* restituenda videtur, ne structura verborum cum sententia impedita laboret, quanquam cum Roberto Constantino et Dalecampio contra sentiat Bodaeus. Alii, inquit Theophrastus ibidem, utrumque genus *κέδρον* vocant, alterum tamen nomine aucto *ὀξύκεδρον* appellant. Utrumque *ὀζῶδες, πολυμασχαλον*, materia tortuosa, ita tamen, ut *ἄρκευθος μήτραν* habeat, i. e. ligni interioris medullam laxiorem, quae facile putrescat in arbore caesa, cum cedri materia fere tota corde (*καρδίᾳ*) duro, firmo, rubro, odorato, nec obnoxio putredini constet. Sed de hoc loco postea seorsum videbimus. Sectio 4. addit fructum cedri rutilum (*ξανθόν*), myrti magnitudine, odoratum, suavem gustu; *ἀρκεύθου* vero similem cetera alteri, sed nigrum, austerum et quasi ingustabilem. *Κέδρον ἔχει καὶ τὰ Θρᾴκια ὄρη καὶ τὰ Φρύγια* 4, 5, 2. *ὑγρότης δακρυώδης ἀρκεύθου, κέδρου* 9, 1, 2. species nana *κέδρου* 3, 13, 7. quae videtur dici *κεδρὶς* 1, 9, 4. ubi inter *τὰ θαμνώδη* nominatur: *ἔστι γάρ τι μικρόν, ὃ οὐ δενδροῦται.* Ita censuit etiam Sprengel p. 88. ed. sec. qui *κέδρον* iuniperum lyciam seu phoeniceam, *ὀξύκεδρον* vero iuniperum oxycedrum interpretatur, cum in priore editione *κέδρον* cum iunipero oxycedro et *ἀρκεύθῳ μεγάλῃ* Dioscoridis I, 103. comparasset. Hic scilicet non solum magnitudine distinguit utrumque genus, sed addit etiam: *τοῦ μέντοι καρποῦ ὁ μέν τις κατὰ καρύου ποντικοῦ* (avellanae) *μέγεθος εὑρίσκεται, ὁ δὲ κυάμῳ ἴσος στρογγύλος τε καὶ εὐώδης καὶ γλυκὺς ἐν τῷ διαμασσᾶσθαι καὶ ὑπόπικρος, ἀρκευθὶς καλούμενος.* ubi statim occurrit dubitatio de fructu *ἀρκευθίδι*, de quo eadem fere praedicat Fragmentum Theophrasteum 4, 5. supra sub voce *Ἀρκευθὶς* positum, sed in historia fructus *κέδρου* magnitudine myrti rutilus *εὐώδης, ἡδὺς ἐσθίεσθαι* dicitur. Itaque verba quaedam aut in loco Dioscoridis aut Theophrasti a librariis scriptoribus transposita videntur esse. Praeterea statuendum videtur, utriusque generis fructum *ἀρκευθίδα* vocatum fuisse, ita ut, qui eum distinguere vellent, addito nomine *τῆς ἀρκεύθου μεγάλης*

ἢ μικρᾶς aut *τῆς κέδρου* opus haberent. Nam *κεδρὶς* Theophrasto genus nanum aliquod, non fructus arboris dicitur. Sed obstat locus Dioscoridis I, 105. de pinu cedro: *λέγεται δὲ καὶ ἄλλη κέδρος μικρὰ ἀκανθώδης ὥσπερ ἄρκευθος, καρπὸν φέρουσα μέγεθος μύρτου περιφερῆ* — denique versus finem capitis addit: *κεδρίδες δὲ καλοῦνται οἱ ἐξ αὐτῆς καρποί.* Fructus magnitudo plane convenit cum notitia Theophrastea fructus *κέδρου*: unde suspicari licebit, huic fructui ceteras etiam notas addendas esse, quas alterum caput Dioscoridis fructui minori tribuit; quo facto plane Dioscorides redit in concordiam cum Theophrasto. Quod vero addit Dioscorides, fructum pinus cedri *κεδρίδα* dici, videtur confirmare suspicionem antea positam, fructum *ἀρκεύθου* et *κέδρου* congeneris uno vocabulo *ἀρκευθὶς* significatum fuisse. Supersunt tamen in loco Theophrasti 3, 12, 3, aliae dubitationes nunquam fortasse ob defectum notitiarum explicandae: veluti de gemina cedro Lycia et Phoenicea, quam aliqui statuebant, de quibus aliunde nihil innotuit, nisi *κεδρίδα* Theophrasti huc referre malis. Eadem est dubitatio de *ἀρκεύθῳ μεγάλῃ καὶ μικρᾷ* Dioscoridis, quae si cum iunipero communi comparetur procera et nana, quaeritur, num fructus procerae tantopere magnitudine, sapore et odore a nana discrepet. Translata quidem nomina Lyciae et Phoeniciae video a Linneo ad species aliquas iuniperi, sed temere id factum facile lectores agnoscent. Neque certius est, quod video alios existimasse, quos sequitur Celsius Hierobot. I. p. 82., cedrum Phoeniciam Theophrasti interpretantes pinum cedrum. Video tamen, Stackhousium quoque in hanc opinionem transiisse in Catalogo altero. Omnium gravissima dubitatio est de loco, ubi materies utriusque generis comparatur: *καὶ ἐπεστραμμένα ἔχοντα τὰ ξύλα· μᾶλλον δ' ἡ μὲν ἄρκευθος ἔχει μικρὰν καὶ πυκνήν, καὶ ὅταν κοπῇ, ταχὺ σηπομένην, ἡ δὲ κέδρος τὸ πλεῖστον ἐγκάρδιον καὶ ἀσαπές· ἐρυθροκάρδια δ' ἄμφω· καὶ ἡ μὲν* (*καρδία*) *τῆς κέδρου εὐώδης, ἡ δὲ τῆς ἑτέρας οὔ.* Ita enim Codices scripti omnes, ubi Heinsius fecit *ἄρκευθος· ἔχει δὲ μήτραν καὶ πυκνήν*, secutus quodammodo auctoritatem Roberti et Dalecampii, qui viderunt, deesse nomen aliquod, quo referatur *μικρὰν καὶ πυκνήν*, cui opponatur sequens *ἐγκάρδιον τὸ πλεῖστον καὶ ἀσαπές*. Gazae versio habet: *vel potius iunipero parva spissaque materies.* itaque eandem Codicum scripturam expressit, sed *materiem* addidit, quae nusquam apparet, nec opposito *ἐγκάρδιον* convenit. Itaque *μήτραν* addendum et ipse existimo, ea nempe notione, quam locus hist. 1, 2, 6. in libro Urbinate integrior explicat his verbis: *μήτρα δὲ τὸ μεταξὺ τοῦ ξύλου — καλοῦσι δέ τινες τοῦτο καρδίαν, οἱ δ' ἐντεριώνην· ἔνιοι δὲ τὸ ἐντὸς τῆς μήτρας αὐτῆς καρδίαν, οἱ δὲ μυελόν.* Distinguit igitur *μήτραν* a *καρδίᾳ* scriptor is, a quo Theophrastus notitiam generum iuniperi transtulisse videtur: *ἄρκευθος* extra *καρδίαν* rubram *μήτραν* etiam habet, *πυκνὴν* quidem, molliorem tamen, quam *καρδία* ipsa, et putredini obnoxiam. Accedat postrema notitia *κέ-*

bet nomina sequentia: *Κυνόμαλα, τὰ κοκκύμηλα. Μολτύους, τὰ κοκκύμηλα. Ὀξύμαλα, τὰ κοκκύμηλα.* Diphilus Siphnius Athenaei 3. p. 324. Schw. *Τὰ Περσικὰ λεγόμενα μῆλα, ὑπό τινων δὲ Περσικὰ κοκκύμηλα, μέσως ἐστὶν εὔχυλα, θρεπτικώτερα δὲ τῶν μήλων.* Aristophanes Grammaticus ibidem p. 325. Laeones ait *τὰ κοκκύμηλα* vocare *ὀξύμαλα Περσικά, ἅ τινες ἄδρυα.* Sed Hesychius: *Ἄδρυα — Σικελοὶ ἄδρυα λέγουσι τὰ μῆλα, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ἀκρόδρυα.* Idem: *Ἀμάδρυα, κοκκύμηλα, Σικυώνιοι.* In qua postrema glossa vitium inesse suspiceris e loco Athenaei 2. p. 191. Schw. *Σέλευκος δὲ ἐν Γλώσσαις βράβυλά φησιν, ἦλα, κοκκύμηλα, μάδρυα τὰ αὐτὰ εἶναι· τὰ μὲν μάδρυα οἷον μαλόδρυα — ἦλα δὲ οἷον μῆλα, ὡς Δημήτριος ὁ Ἰξίων λέγει ἐν Ἐτυμολογίᾳ.* Pruna Persica cum Diphilo memoravit quoque Plinius 15. c. 13. sect. 12. *Κοκκύμηλα* dicta equidem non dubito fuisse a flore aut fructu potius maturo. Unus superest locus Theophrasti h. pl. 1, 13, 3. de situ et ortu floris: *σχεδὸν δὲ καὶ τὰ πολλὰ τῶν δένδρων ἐν μέσῳ τὸ περικάρπιον ἔχει, τάχα δὲ καὶ ἐπ᾽ αὐτοῦ τοῦ περικαρπίου, καθάπερ ῥόα, μηλέα, ἄπιος, κοκκυμηλέα, μύῤῥινος καὶ τῶν γε φρυγανικῶν ῥοδωνιά.* quem miror omissum a Bodaeo, qui p. 316. seqq. copiosissime, sed minus accurate, historiam *κοκκυμηλέας* et prunorum enarravit. Quis enim florem in summo malo pruni vidit ut in umbilico mali et piri persistentem? Bodaei dubitationem equidem non curo: is enim aegyptiae *κοκκυμηλέας* notitiam cum graeca confudit. Sprengelius tamen *κοκκυμηλέαν* prunum domesticam, *σποδιάδα* prunum insititiam interpretatus est p. 92., omissa *προύμνη.* Eandem interpretationem repetiit, omissa item *προύμνη,* in altera editione p. 73. Geoponicorum compilator X, 73, 2. nomen *κοκκύμαλα* interpretatur usitatiore sui temporis *Δαμασκηνά,* isque usus aetate Galeni iam invaluit, uti docent loca a Niclasio p. 749. 750. apposita. Suidas vero *εἶδος ὀπωρῶν τὰ παρ᾽ ἡμῖν λεγόμενα βερίκοκκα.* Praecoqua igitur sive Armeniaca mala interpretatur. Denique tacere non licet locum Theophrasti h. pl. 3, 16. *Ὅμοιον δ᾽ ἐστὶ τούτοις* (andrachnae et comaro) *τὸ φύλλον καὶ τὸ τῆς κοκκυμηλέας· τὸ δὲ δένδρον μικρόν· ἴδιον δ᾽ ἔχει τὸ ἐκπαπποῦσθαι τὸν καρπόν.* ubi e Plinio cum viris doctis *κοκκυγέας* scripsi. Codices nihil variant, praeterquam Urbinas *κοκκυμηλίας* habet. De veritate emendationis dubitare coepi, cum interpretationem *κοκκυμηλέας* tam incertam et dubiam esse viderem. Iudicium igitur doctioribus permitto.

Κοκκυμηλέα Αἰγυπτία 4, 2, 10. describitur: prunum Aegyptiacam interpretatur Plinius 13. c. 10. Scaliger et Rob. Constantinus Myrobalanos Emblicos comparant. Bodaeus multa de pruno et vulgari *κοκκυμηλέᾳ* congessit ad h. l.; de Aegyptiaca lectorem incertum dimisit. Sprengelius in utraque editione Historiae posuit: *Πέρσιον,* Cordia myxa, hist. 2, 3. 4, 2. *Κοκκυμηλέα αἰγυπτία,* Cordia Sebestena hist. 4, 3. In recentiore addidit haec: Strabo libro 16. p. 416. ed. Lips. arborem ait in orientali Africae ora haud proval a promontorio Dira crescere. Sed hic locus pertinet ad *περσίαν,* de qua seorsim di-

cetur. Hanc cum Schrebero ad Cordiam Myxam Lin. vir doctissimus retulit. Quod ad Cordiam Sebestenam attinet, iam olim viri docti, quos sequitur Bodaeus p. 317., myxam Plinii aegyptiacam cum Cordia Sebestena compararunt. Plinius libri 15. c. 13. ubi de prunis Damascenis Syriae: *Simul dici possunt populares eorum myxae, quae et ipsae nunc coeperunt Romae nasci insitae sorbis.* Subiicit deinde de Persea: *quae in totum alia est, myxis rubentibus similis, nec extra Orientem nasci voluit.* Idem 13. c. 5. de Syriae peculiaribus arboribus: *Item pruna in Damasco monte nata et myxa: utramque iam familiarem Italiae. Ex myxis in Aegypto et vina fiunt.* Tertium nominat myxas libri 17. c. 10. Palladius Februarii c. 25. sect. 32. myxam inserere docet, ubi in annotatione p. 101. posui locum Pauli Aeginetae libro 7. repetitum in Lexico iatrico a Salmasio comparato: *Μύξα καὶ τὰ μυξάρια δένδρου καρπός ἐστι, μικρότερος μὲν κοκκυμήλων, δυνάμει δὲ παραπλήσιος.* Sed antiquior locus est Diodori Siculi 1, 34. *τὰ δὲ βάτα καλούμενα μυξάρια συνάγεται μὲν κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ποταμοῦ, διὰ δὲ τὴν γλυκύτητα τῆς φύσεως αὐτῶν ἐν τραγήματος μέρει καταναλίσκεται.* Myxas has fructum Perseae interpretatus est cum Schrebero Sprengelius in priore Historiae editione, sed in altera interpretationem istam omisit. Myxas rubentes equidem aliis enarrandas relinquo et indicandas, ad prunorum genus an alio pertineant. Nunc de Cordia Sebestena videamus, quam nuperrime demum in Aegypto visam accurate descripsit et pinxit Gallus *Delile* in Descriptione Aegypti Parte II. Tomi II. p. 191. Tab. 19. ubi Cordiam Myxiam Aegypti vernaculam, alteramque crenatam cognatam, Aegypti incolam, in Tabula 20. pictam distinxit a Cordia Sebestena insulas Antillas nominatas habitante. Arborem ait esse altam pedes triginta, crassitudine fere pedali, cortice cinereo, per longitudinem fissuris aspero, foliis cum aetate et anni tempore formam primum oblongam denticulatam mutantibus in fere orbicularem acumine terminatam, ceterum integro aut leviter sinuato margine. Flores odoratissimi mense Maio prodeunt corymbosi, staminibus tubo corollae insertis: fructus seu drupae ovalis, mucronati, longi 9 ad 11 lineas, colore pallido aut albo, caro viscosa continet nucleum lenticularem oblongum, extremitate utraque excavata. Folia hieme permanent, sed mense Maio cum flore nova prodeunt. Fructus maturi aestate venduntur et comeduntur interdum, gustu tamen Gallo minus commendabiles visi propter succum viscosum, unde visci genus confectum olim a mercatoribus Venetis sub nomine visci Alexandrini importatum Europae vendebatur. Non dubitavit Gallus *μύξαν* et *μυξάρια* graeca cum hoc fructu comparare, sed *κοκκυμηλέα* Theophrasti abstinuit, cuius fructus, cum circa brumam maturetur, plane alienus ab hoc genere esse videtur. Mespili comparationem persequi ob dubitationem de genere mespili Theophrasteae non licet.

Κόκκυξ in nido ὑπολαΐδος ova ponit c. pl. 2, 17, 9.

Κόλαβος, κολύβων δένδρων erat 5, 9, 2.

ea videbimus. Quanquam disputatio de cotino valde difficilis et nominum varietate perplexa et obscura est, ita ut vix locus sit spei, fore unquam, ut ad liquidum perducatur. Locus Pausaniae 2, 32, 9. dubitationem hanc auget, ubi de ῥάχῳ, id est cotino στρεπτῷ, Troezeniorum refert, cui habenae curriculi Hippolyti implicatae haesisse et aurigam excussisse dicebantur. Is enim addit: ῥάχους μὲν δὴ καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἄκαρπον ἐλαίας, κότινον καὶ φυλίαν καὶ ἔλαιον. Postremum nomen ad ἀγριέλαιον referendum videtur: quem una cum φυλίῃ, ab Homero Odysseae 5, 477. dicta, et cotino ad genus oleae Pausanias refert. Auctor Odysseae Ulyssem narrat subiisse frutices ex eodem loco enatos, (θάμνους) ἐξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλίης, ὁ δ' ἐλαίης. ubi glossa Hesychii in Φυλίη interpretatur εἶδος ἀγριελαίας, addit, alios genus fici, nonnullos arboris πρίνῳ similis interpretari. Apollonii Lexicon Heliodorum ait φυλίην genus oleae, Apionem contra simpliciter genus arboris interpretari; addit, oleam silvestrem φυλίαν vocari traditum esse. Scholion Mediolanense: εἶδος ἐλαίας μυῤῥίνης ὅμοια φύλλα ἐχούσης· οἱ δὲ τὸν ἀγριέλαιον λέγουσιν. Vides, φυλίαν definiri non posse. Sed sono vicina φαυλία ab Etymol. M. ἡ κότινος (sexu foemineo) καὶ ἁπλῶς εἶδος ἐλαίας, ῥητορικῇ, explicatur. Quae eadem habet Photius et Suidas, sede tamen glossae, id est vocabulo postremo, omissa; quam si notam haberemus, liceret definire, num vere scriptor aliquis φαυλίαν de genere arboris usurparit, an potius orator, ut Theophrastus, de fructu cotini insiti dixerit, ut sunt μῆλα φαύλια, quae Grammatici τὰ μεγάλα interpretantur, ut sunt ἐλαῖαι φαύλιαι magnae volumine carnis. Superest de ἀγριελαίῳ ut videamus, idemne an diversus a κοτίνῳ sit dicendus. Posterior opinio vera videtur, si consideramus verba Theophrasti h. pl. 2, 2, 5. φύεται δὲ καὶ ἐκ τῶν τῆς ἐλαίας πυρήνων ἀγριέλαιος: qui hoc uno in loco ἀγριέλαιον, multis vero κότινον nominavit. Est tamen cautio adhibenda etiam in hoc nomine, ne fallamur; quoniam exempla habemus stirpium, quas Theophrastus, diversorum, ut videtur, scriptorum auctoritatem secutus, diversis nominibus significavit. Nunc ad cotinum Olympiacum pervenimus a Theophrasto memoratum inter vetustissimarum arborum exempla. De hoc Pausanias 5, 15, 3. κατὰ τὸν ὀπισθόδομον μάλιστά ἐστιν ἐν δεξιᾷ πεφυκὼς κότινος· καλεῖται δὲ ἐλαία καλλιστέφανος, καὶ τοῖς νικῶσι τὰ Ὀλύμπια καθέστηκεν ἀπ' αὐτῆς δίδοσθαι τοὺς στεφάνους. Oleam Pindarus Olymp. 23. nominavit (ἐλαίας γλαυκόχροα κόσμον) eamque ex Hyperboreis ab Hercule allatam et Olympiae in campo plantatam narrat. ἐλαίαν Πισᾶτιν Ol. 4, 19. Ὀλυμπιάδα dixit Nem. 1, 26. De hoc cotino memorabilis est locus in Mirabil. Narrationibus c. 52. Ἐν τῷ Πανθείῳ ἐστὶν ἐλαία, καλεῖται δὲ καλλιστέφανος· ταύτης δὲ πάντα τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐναντία πέφυκεν· ἔξω γὰρ, ἀλλ' οὐκ ἐντὸς ἔχει τὰ χλωρά· ἀφίησί τε τοὺς πτόρθους, ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρως. ἀπὸ ταύτης δὲ φυτὸν λαβὼν ὁ Ἡρακλῆς ἐφύτευσεν Ὀλυμπιάσιν, ἀφ' ἧς οἱ στέφανοι τοῖς ἀθληταῖς δί-

δονται. quem locum integriorem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis Plutum v. 536. quod transtulit Suidas in Lexicon sub voc. Κοτίνου στεφάνῳ. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in Appendice editionis Schaeferianae p. 534. Pro Πανθείῳ, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. Πανσταθίῳ habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam Πανστηθίῳ in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: ταύτῃ δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε· ἔξω γὰρ οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν. Color candicans paginae superioris foliorum facit cotinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Camus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientalem, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum Mirabilium Narrationum, cuius principium exhibent Academiae Parisiensis *Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. coniecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeo, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕπτια καὶ τὰ πρανῆ· καὶ τῶν μὲν ἄλλων τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα — τῆς ἐλαίας δὲ λευκότερα καὶ ἧττον λεῖα. cum quo sentit Io. Beckmann ad Mirab. Narrat. p. 126, in eo tantum consentiens, ut putet, cotinum Olympiacum seu oleam callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., me nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum antecedentium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Potest etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto Πανθείῳ videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vratislaviensis Pindari ad Olymp. 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ πεφύτευται ἡ ἐλαία, ἧν δρέπει ἀμφιθαλὴς παῖς χρυσῷ δρεπάνῳ, κλάδους ιζ' τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα. Codex ipse Πάνθιον scriptum exhibet hic et ad Ol. 8, 12. ubi interpretatur verba ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος ita: πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Πίσης ἄλσος διαλέγεται ἢ πρὸς τὸ Πάνθιον, ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται, ἢ πρὸς τὸν τόπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται. Superest igitur, ut nomen Ilissi fluvii mutetur in Elissonta, quem in Alpheum influere testatur Pausanias Eliac. I. c. 7. Ut locum Panthei e notitia Mirabilium Narrationum definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi Elisson influit in Alpheum: quem definierat olim Pausa-

δονται. quem locum integriorem legit et exscripsit auctor scholii ad Aristophanis Plutum v. 536. quod transtulit Suidas in Lexicon sub voc. *Κοτίνου στεφάνῳ*. Varietatem insignem codicis Parisiensis in Scholio annotavit Bast in Appendice editionis Schaeferianae p. 534. Pro *Πανθείῳ*, quod nomen vitiosum putant interpretes plerique omnes, Codex Paris. *Πανσταθίῳ* habet, unde Paschalius duxisse videtur scripturam *Πανστηθίῳ* in libro de coronis positam. Deinceps rectius Scholiastes et Suidas scriptum habent: *ταύτῃ δὲ ἔμπαλιν τὰ φύλλα ταῖς λοιπαῖς ἐλαίαις πέφυκε· ἔξω γὰρ οὐκ ἐντὸς τῶν φύλλων ἔχει τὸ λευκόν*. Color candicans paginae superioris foliorum facit cotinum diversum a reliquis oleae speciebus. Hanc proprietatem secutus Gallus Camus coniecit, intelligi elaeagnum angustifolium vel orientalem, cuius folia superne misto viriditati colore argenteo candicant. Is commentationem scribere coeperat in librum Aristoteli vulgo adscriptum Mirabilium Narrationum, cuius principium exhibent Academiae Parisiensis *Mémoires de l'Institut national — Litterature et Beaux Arts* Tom. II. ubi p. 231. coniecturam proposuit eam, in quam incidit quoque C. Sprengel. Sed video nunc, eandem opinionem fuisse Bodaeo, ubi locum Theophrasti h. pl. 1, 10, 2. interpretatur hunc: *πάντα τὰ φύλλα διαφέρει κατὰ τὰ ὕπτια καὶ τὰ πρανῆ· καὶ τῶν μὲν ἄλλων τὰ ὕπτια ποωδέστερα καὶ λειότερα — τῆς ἐλαίας δὲ λευκότερα καὶ ἧττον λεῖα*. cum quo sentit Io. Beckmann ad Mirab. Narrat. p. 426, in eo tantum consentiens, ut putet, cotinum Olympiacum seu oleam callistephanum a Theophrasto intelligi. Cui opinioni quae olim ipse opposui in annotatione p. 55., me nunc non admodum movent, postquam mihi ex diuturna historiae Theophrasteae lectione et consideratione plane constitit, philosophum Eresium historiam suam fere totam e collectis scriptorum antecedentium annotationibus atque opinionibus composuisse: ubi facile potuit accidere, ut, quae de olea callistephano Olympiaca annotata reperisset, ad totum genus oleae transferret. Potest etiam fieri, ut verbum unum alterumve exciderit, quo exceptio ad speciem Olympiacam oleae referebatur. Restat, ut de nomine suspecto *Πανθείῳ* videamus, cui varias coniecturas substituere viri docti conati sunt, quas partim annotatio p. 55. enarravit. Sed scripturam confirmat scholion Codicis egregii Vratislaviensis Pindari ad Olymp. 3, 60. publicatum nunc a Boeckhio p. 102. *τὸ Πάνθειον, ἐν ᾧ πεφύτευται ἡ ἐλαία, ἧν δρέπει ἀμφιθαλὴς παῖς χρυσῷ δρεπάνῳ, κλάδους ιζ' τέμνων, ὅσα καὶ τὰ ἀγωνίσματα*. Codex ipse *Πάνθιον* scriptum exhibet hic et ad Ol. 8, 12. ubi interpretatur verba *ὦ Πίσας εὔδενδρον ἐπ' Ἀλφεῷ ἄλσος* ita: *πρὸς αὐτὸ τὸ τῆς Πίσης ἄλσος διαλέγεται ἢ πρὸς τὸ Πάνθιον, ὅπου αἱ ἐλαῖαι φύονται, ἢ πρὸς τὸν τόπον, ὅπου οἱ ἀνδριάντες τῶν νικησάντων ἀνάκεινται*. Superest igitur, ut nomen Ilissi fluvii mutetur in Elissonta, quem in Alpheum influere testatur Pausanias Eliac. I. c. 7. Ut locum Panthei e notitia Mirabilium Narrationum definiamus, desideratur accurata designatio loci, ubi Elisson influit in Alpheum: quem definierat olim Pausa-

Λ.

νας 9, 11, 9. μήκωνες αἱ ἄγριαι πλείους, ἡ μὲν κερατῖτις καλουμένη, ἡ δὲ μέλαινα· ταύτης τὸ φύλλον ὡς φλόμου τῆς μελαίνης, ἧττον δὲ μέλαν. caulis altitudo cubitalis, radix brevis superficialis, fructus cornu instar inflexus. Circa tritici messem colligitur ad alvum purgandam et cet. 9, 12; 3. Cum Codex praestantissimus Urbinas cum Mediceis post καλουμένη verba ἡ δὲ omittat, nec Dioscorides genus nigrum a reliquis distinxerit, assentior nunc Dalecampio (Vide Annott. p. 781.) aut potius auctoritate Codicum ἡ δὲ omittenda censeo, quanquam video, alteram editionem Historiae R. H. Sprengelii μέλαιναν ad Glaucium luteum, κερατῖτιν ad phoeniceum referre. Stackhouse, omissa μελαίνῃ, refert κερατῖτιν ad chelidonium corniculatum.

Μήκων ῥοιάς, similis cichorio silvestri, flore rubro, capitulo seminali unguis digitalis magnitudine, inter hordea nascitur, paulo viridior colligitur, alvum inferiorem purgat 9, 12, 4. *Annot.* p. 783. In papavere rhoeade comparando viri docti consentiunt.

Μήκων ἡρακλεία, Dioscoridis ἀφρώδης, describitur 9, 12, 5. cum quo loco plane consentit Dioscoridis locus 4, 67. Cf. Annot. p. 783. 784. Sprengel in altera editione p. 149. Silenen inflatam Smithii comparavit; Centauream aliquam intelligi suspicabatur Stackhouse.

Μηκωνικὰ σπερμάτια 9, 20, 1.

Μηκώνιον, τιθυμάλλου ἢ μηκωνίου, ἀμφοτέρως γὰρ καλοῦσι 9, 8, 2. Hippocrates de victus ratione in acutis morbis p. 407. τὸ μηκώνιον τὸ ἀπὸ τῶν κοπρίων collectum servari iubet, quem locum male interpretatur Foesius. Cf. Heringa Observ. Crit. p. 209.

Μηλέα, ἡ, natura non videtur esse μονοστελέχης 1, 3, 3. εὐθὺς σχίζεται 1, 9, 1. ῥηξίφλοιος 1, 5, 2. eius ὄζοι ὅμοιοι θηρίων προσώποις 1, 8, 4. *nota* p. 45. montana et campestris 3, 3, 1. φύλλον μαλακὸν ἔχει 4, 10, 2. ξύλα μανὰ 5, 3, 3. μηλέα ἐαρινὴ 2, 1, 3. *nota* p. 97. μῆλον ἐαρινὸν 4, 7, 7. ἠρινὴ 4, 13, 2. *nota* p. 387. ἠρινὴ γλυκεῖα 4, 14, 7. folium simile τιθυμάλλῳ ἢ μηλέᾳ τῇ γλυκείᾳ 9, 11, 5. *nota*. μηλέα ὀψία 4, 5, 3. ἡ μηλέα φαίνεται προανθεῖν δι' ἰσχὺν c. pl. 1, 10, 2. sed videtur de altera locus intelligendus: nam μηλέα ἡ ἐαρινὴ ἀσθενὲς καὶ πολύκαρπον c. pl. 2; 11, 6. ἡ γλυκεῖα θᾶττον ἀπολήγουσι c. pl. 2, 10, 6. oppos. ἡ ὀξεῖα c. pl. 4, 13, 2. ἡ ἠρινὴ aquis calidis rigata melior fit c. pl. 3, 17, 7. μηλέαι δίφοροι 1, 14, 1. μηλέα σχίσιν τοῦ στελέχους δέχεται c. pl. 5, 16, 13. τὸ ἄνθος λευκὸν ἐπιπορφυρίζον, ὁ καρπὸς φοινικοῦς Fr. 20, 37. sed ubi sequitur ὁ δὲ καρπὸς ξανθὸς, videtur ἡ Κυδώνιος μηλέα intelligi. μηλέα διψήσασα ἀπολήγουσι c. pl. 3, 22, 5: 5, 9, 3. ἐν ταῖς ἐμπύροις φαῦλαι *Ibidem*. Saepius in libris scriptis cum μελία permutata reperitur. Μῆλον saepe de malo Cydonio intelligendum; ut μήλινον ἄνθος et μύρον.

Μηλέα στρούθιος degenerat in Κυδώνιον 2, 2, 5.

Μηλέα Μηδικὴ 1, 13, 4, flores quos steriles habeat, describitur arbor 4, 4, 2. eadem ἡ Περσικὴ, πᾶσαν ὥραν βλαστάνει, ἀνθεῖ καὶ καρποτοκεῖ c. pl. 1, 10, 1. et 1, 18, 5. Citrum medicam et aurantium simul intelligi censet Sprengel p. 81. ed. sec. et Stackhouse.

Μηλιὰς γῆ, ἣ χρῶνται οἱ γραφεῖς Fr. II, 62, 63.

Ξ.

ad arachin hypogaeam Sprengel et Stackhouse retulerunt; sed in altera editione Sprengel cum Moldenhauero (Vide Annot. p. 36.) ad arum colocasiam deflexit.

Οὖλος, οὐλότερον τὸ δένδρον 3, 9, 6. αἰγίδα οὐλοτέραν 3, 9, 8. ῥίζας μανὰς καὶ οὔλας 3, 11, 3. ξύλα οὖλα σφενδάμνου καὶ ζυγίας 5, 3, 3. ξύλα οὔλας ἔχοντα συστροφὰς 5, 5, 1. φύλλον 9, 4, 3. οὐλότερα τὰ ξύλα τὰ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν ἄνω c. pl. 6, 11, 8.

Οὐλότης ἡ ἐν αὐτῷ τῷ ξύλῳ 5, 2, 3. διʼ ὅλου πως αὕτη καὶ ὁμαλίζουσα. τῶν ξύλων c. pl. 6, 11, 8. ἐφισταμένης καὶ ὥσπερ εἱλουμένης τῆς τροφῆς ἡ οὐλότης καὶ ἡ πυκνότης γίνεται τῶν ξύλων 6, 11, 8. οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς νέοις — ἀλλʼ ὅταν στῆ τὰ τοῦ μήκους Ibid.

Οὐλόφυλλος ῥάφανος 7, 4, 4.

Οὖον, οὖα τὰ ἄγρια εὐοσμότερα c. pl. 6, 16, 1. Vide Οα et Οη.

Οὐράνιος, τὰ οὐράνια, quaecunque coeli temperiem constituunt aut mutant, veluti calor, frigus, pluviae et cetera 2, 4, 4. τὰ πνεύματα καὶ τὰ οὐράνια κατὰ καιρὸν γίγνεται 4, 14, 8. ubi ὕδατα intelligi videntur, ut sunt οὐρ. ὕδατα c. pl. 4, 12, 5. 5, 11, 5.

Οὔρησις, εἰς οὔρησιν ἄγει ἔνια Fr. 4, 61.

Οὐσία, τῶν μορίων διαφορὰς καὶ τῶν ἄλλων οὐσιῶν 1, 14, 4. οὐσία καὶ φύσις τοῦ δένδρου μάλιστα τὸ στέλεχος 4, 13, 4. ἀρχὰς καὶ φύσεις πλείους ἀπὸ μιᾶς οὐσίας ἐποίησεν, ἐκεῖ δὲ ἐξ ἀρχῶν πλειόνων μία οὐσία γίνεται τῇ συμφύσει c. pl. 5, 5, 4.

Οὔτι γε, εἰ δὲ μή, οὔτι γε ταύτας c. pl. 1, 13, 1. ubi αὕτη editum contra fidem Codd. Vide Cur. Sec. p. 498. In Strabonis libro 16, bis μήτοι γε editum extat, sed 17. p. 702. Lips. μήτι γε. In Arriani Indicis c. 10. extremo est μήτοι γε.

Ὀφέλλον τὸ στρατόπεδον 4, 3, 2. nota.

Ὀφθαλμιζόμενα, τὰ, c. pl. 2, 14, 4. —μένων ἢ ἐγκεντριζομένων ἢ ἐμφυτευομένων c. pl. 2, 14, 5.

Ὀφθαλμός, ὡς ὁ ὄζος ἐν τοῖς ἄλλοις, οὕτω καὶ ὀφθαλμὸς ἐν ἀμπέλῳ 1, 8, 5. de quercu 3, 8, 6. ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ βλάστησις τῶν ἀμπέλων c. pl. 5, 1, 12.

Ὄφις ὑπὸ βοτάνῃ συνεσπειραμένοι, μικροί· τούτοις εἴ τις ἐμβὰς πληγείη, θνήσκει, in India 4, 4, 13. οἱ ὄφεις ὑπὸ τῶν σκορπίων ἀναιροῦνται c. pl. 4, 9, 2. ὀλίγης τροφῆς δέονται Fr. XII, 9. ὄφεων γένεσις — πλῆθος ποτὲ περὶ Θετταλίαν γενέσθαι XIV, 6. ὄφεις θανάσιμον δῆγμα ἔχοντες in regione cinnamomi ferace 9, 5, 2. qui videntur esse iidem, quos in Sabaeorum regione Strabo 16. p. 435. narrat: ὄφεις σπιθαμιαῖοι, φοινικοῖ τὴν χρόαν, προσαλλόμενοι καὶ μέχρι λαγόνος, τὸ δῆγμα ἔχοντες ἀνήκεστον. Quae Artemidorus habet ex Agatharchide c. 50. ut et Diodorus Sic. 3, 47.

Ὀφιώδης, τὸ ὀφιῶδες Fr. XII, 4.

Ὀχέω, ὅταν ὀχέωσι πρόβατα ἢ αἶγες Fr. VI, 1, 23. nota. πρόβατα ἐὰν πρωῒ ὀχεύηται Fr. VI, 3, 3. πρόβατα ὀχευόμενα ὀψὲ VI, 4, 5.

Ὄχνη, ἀπίου, καὶ ὄχνας 2, 5, 6. sed Urbinas Cod. ὄγχνας recte habet scriptum: not. p. 116.

Ὀψέ, ὀψιαίτατα 5, 1, 2. ὀψιαίτεραι 5, 1, 3. 8, 1, 6. c. pl. 1, 10, 4. 3, 13, 3. ὀψιαίτερα 3, 4, 6. et c. pl. 4, 8, 2. ὀψιέστεροι, sed hic Urbinas ὀψιαίτεροι habet: atque ita quoque priore loco scribendum censeo. ὀψιαίτερον ἢ πρωϊαίτερον Fr. V, 26.

Ὀψιανθεῖ 6, 2, 6.

Ὀψιανθής 6, 4, 4. 6, 6, 10.

Ὀψιβλαστέω 1, 9, 6. 6, 2, 6. 7, 10, 3.

thenaei. 14. p. 656. a. (387. Schw.) Plura de voce Casaub. ad Athenaeum, Gatakerus ad Antonini 4, 28. Lobeckius ad Sophoclis Aiac. v. 648. p. 316.

Περιοικεπαζόμεναι ῥόαι 4, 5, 3.

Περιοικετὴς ἀὴρ 7, 1, 4. *nota.*

Περιοπάω τὴν τροφὴν εἰς τὸ περικάρπιον c. pl. 1, 16, 2.

Περιοσσόχρονα erat c. pl. 1, 18, 2. ubi *ἰσόχρονα* dedi.

Περίστασις τῶν ἀνέμων εἰς τοὺς ἐφεξῆς Fr. V, 52. ubi et *περιϊσταμένων* est, et sequitur *μετάβασις Ibidem.*

Περισταχυώδεις μόσχοι σχοίνου 4, 12, 2.

Περιστεγόμενα c. pl. 1, 19, 2. —*γοντα σώζει* c. pl. 1, 7, 2. 1, 19, 2. —*στέγει ἡ τέφρα* Fr. III, 19.

Περιστερὰ, ἐξ ἀρχῆς μέλαινα, ὕστερον λαμβάνει τὴν ποικιλίαν Fr. 20, 55.

Περισυρμὸς Fr. III, 53.

Περισχίζω, ὑπὸ τοῦ πνεύματος —εσθαι Fr. III, 52.

Περίτασις τοῦ κελύφους c. pl. 4, 12, 11.

Περιτείνω, περιτετάσθαι τῷ κελύφει, opp. *ἐνδεδυκέναι* c. pl. 4, 12, 11.

Περιττὸς, τὰ περιττότερα τῶν φυομένων 4, 4, 14. 4, 8, 14. *περιττὸν* aliqui vocant *τὸν μανικὸν στρύχνον* 9, 11, 6. *nota* p. 770. *εἰς ἰδιότητα καὶ τὸ περιττὸν τῶν καρπῶν* c. pl. 5, 1, 1. *λίθων εἴδη περιττότερα* Fr. II, 1.

Περιφανὴς, γύψος πλείστη καὶ περιφανεστάτη· μικρὸν γὰρ ἀφαιροῦσι τῆς γῆς ὀρύττοντες Fr. II, 64.

Περιφέρεια τοῦ φύλλου 3, 10, 5.

Περιφερὴς, εἰς —φερέστερον ἀνήκον 3, 12, 7. *διαλήψεις περιφερεῖς ἠγμένας* 3, 18, 11.

Περιφέρω, κἂν περιενέγκῃ βιώσιμος 9, 12, 2. *nota.*

Περιφλεῦσαι pro *περιφλοῖσαι* habent libri scripti 9, 5, 3. Vide *Περιφλοΐζω.*

Περιφλοΐζω, unde *ξύλα περιφλοϊσθέντα* Fragm. III, 72. simplex *ξύλον φλοϊσθὲν* 3, 16, 3. *ἐλάτην φλοϊσθεῖσαν* 5, 4, 6. *ξύλα φλοϊσθέντα καὶ βραχθέντα* 5, 9, 5. *φλοϊσμὸς, ξύλα πρὸς φλοϊσμὸν* 5, 1, 1. nempe *ἐλάτης, πεύκης, πίτυος* 5, 1, 2. contra *περιφλοϊσμὸς* c. pl. 5, 15, 1. In loco h. pl. 9, 5, 3. pro *περιφλοῖσαι* editiones Ald. Bas. libri Medic. et Urbinas *περιφλεῦσαι* habent, quam scripturam in Auctario p. 62. praeferendam censui, tanquam optimis auctoribus firmatam: quanquam de origine et significatione verbi superest mihi non levis dubitatio, diversa tamen ab ea, quam proposuit Lobeck ad Phrynichum p. 617. cui forma verbi displicuit. Mihi vero forma *περιφλεῦσαι* decorticandi significatione dubitationem movit, cum loca Aristophanis et Herodoti amburendi notionem demonstrent: prior enim de fulmine *περιφλύει*, alter de muris igne laesis *περιπεφλευσμένων* habet. Patet hinc, formam *φλέω* et *φλύω* verbo convenire et notioni eidem, fortasse Ionicam, alteram Atticam. A *φλέω* fit *φλεύσω*, ut a *πλέω* et *πνέω* fit *πλεύσω* et *πνεύσω*. A forma *φλοίω* sunt in Hesychio glossae, quae communem verbo notionem decorticandi et amburendi videntur asserere. *Φλοιδούμενος, καιόμενος, βρασσόμενος* posuit Suidas, et mox: *φλυδούμενος ἀντὶ τοῦ ταρασσόμενος, καταπονούμενος, καὶ Λυκόφρων.* Hesychius: *φλοιδούμενος, ταραττόμενος*, uterque e Lycophronis versu 35. cui convenit eiusdem Hesychii *φλοιδιᾶν, πεπρῆσθαι.* An potius verbi forma haec derivata a perfecto *πέφλοιδα?* Hesychius: *πεφλοιδὼς, τὸν φλοιὸν ἀπο-*

phrasti apud Athenaeum e libro historiae secundo, quem extremo libro adiunxi p. 65. πλὴν τοῦ περσικοῦ· τούτου δ' ἥκιστα (nempe ἡ ἀρχὴ φανερά ἐστι), de nuce persica accipiendum censeo. Περσικὰς ξηρὰς nominat Inscriptio Attica apud Boeckhium de Oeconomia publica Atheniensium. T. II. p. 344. de nucibus intelligendas non dubito, quamvis genus foemineum fructus mirer.

Hucusque loca Theophrasti annotavimus et quae loca scriptorum aliorum ad perseam pertinere videntur. Addo locum Plutarchi de Iside cap. 68. Τῶν δ' ἐν Αἰγύπτῳ φυτῶν μάλιστα τῇ θεῷ (Isidi) καθιερῶσθαι λέγουσι τὴν περσέαν, ὅτι καρδίᾳ μὲν ὁ καρπὸς αὐτῆς, γλώττῃ δὲ τὸ φύλλον ἔοικεν. Breviter Strabo 17. p. 629. Sieb. Ἡ δὲ περσέα ἐνταῦθα μόνον καὶ παρ' Αἰθίοψι, δένδρον μέγα, καρπὸν ἔχον γλυκὺν καὶ μέγαν.

Posteaquam scripseram in Curis secundis p. 480. quae leguntur, inspexi et diligenter comparavi descriptionem et picturam Balanitidis Aegyptiacae, quam Gallus Delile posuit in Descriptionis Aegypti T. II. Parte II. p. 221. seqq. et in Tabula 28. Comparatio ipsa cum persea incipit p. 226. Primum igitur loca natalia a scriptoribus antiquis tradita comparat, ubi video περσεῖον vel πέρσιον Posidonii ad perseam relatum esse. Ligni colorem nigrum nec ipse nec Forskalius in Arabia repertae arboris annotavit. In versione loci Theophrastei Gallus correctionem Roberti Constantini κουκίμηλον probatam sequitur, minime probabilem, ideo quod pruni nucleus minor minusque durus, quam palmae non respondet magnitudini et duritiae balanitidis cum persea comparatae. Haec est summa comparationis a Gallo institutae, qua mihi sane effecisse videtur, ut Arabum Lebakh recte cum balanitide a Gallo descripta comparari possit, minime vero, docuit vir doctus, hanc vel illam cum Persea Theophrasti comparari posse. Prima et gravissima est dubitatio de spinis arboris a Theophrasto non memoratis. Fructus deinde color lutescens et nuclei magnitudo lignosi quinque costis et sulcis exarati non convenit. De fertilitate per totum annum continuata et de foliis persistentibus tacet Gallus, nec apud Forskalium, cuius plantam Haledi vocatam huc refert Gallus, p. XCVI. Descript. p. 107. quicquam hac de re annotatum reperi. Quare dubitare mihi licebit, donec argumenta certiora afferantur.

cap. 25. ἐλαφρότατον καὶ ταῖς ἀνδράσι μάλιστα ἁρμόττον 42. ἀφανίζει τὰς τῶν ἄλλων μύρων ὀσμὰς 45. Vide etiam Ῥόδον.

Ῥόδον, τὸ, ἀγρίοις ῥόδαις 6, 2, 1. rosarum varietas 6, 6, 4. unguentum rosetum Cyrenaicum ἥδιστόν 6, 6, 5. ὀλιγόφυλλον — περὶ Κυρήνην εὐοσμότερον 6, 18, 5. τὸ ἥμερον εὐοσμότερον 6, 20, 1. τὰ ἄνθη χλωρὰ ὑγρότερα, ξηρανθέντα δὲ τὴν δύναμιν ἔχει Fr. IV, 39. ῥόδα ἀποξηραινόμενα διατηρεῖ τὴν εὐοσμίαν, μέχρι οὗ ἂν ἐκλείπη c. pl. 6, 14, 11.

Ῥόδος, insula, ibi persea fructum sero fert et dulcem c. pl. 2, 3, 7. περὶ Ῥόδον καὶ Κνίδον λὶψ ἄνεμος ἰσχυρὸς μάλιστα Fr. V, 51.

Ῥοδωνιὰ ἀείφυλλος 1, 9, 4. ῥοδωνία 2, 2, 1. φύεται ἐκ τοῦ σπέρματος 6, 6, 6. alii modi propagandae Ibidem. ὁ βίος 6, 8, 5. γένεσις τῶν καυλῶν κατακοπέντων c. pl. 1, 4, 4. Photius ῥοδωνιά habet cum Polluce I, 229. ὁ τῶν ῥόδων λειμών. Sic et Anecd. Bekkeri p. 299. quae cum Etymol. M. (ubi ῥοδωνία est) ῥοδεῶν interpretantur: alii ῥαδοδάφνην et genus vitis uvam roseam ferentis interpretabantur.

Ῥοιά, τῆς ῥοιᾶς ὁ καρπὸς κατ' ἀρχὰς λευκὸς Fr. 20, 34 et 35. τὸ ἄνθος ὀμόχρουν τῷ καρπῷ, τοντέστι φοινικοῦν 36. οἱ κόκκοι ἐξ ἀρχῆς γίνονται φοινικοῖ, καὶ τὰ φύλλα — ὕστερον δὲ πάλιν μεταβάλλουσιν εἰς τὸ ποῶδες χρῶμα — τὸ τελευταῖον πάλιν γίνεται τὸ χρῶμα φοινικοῦν Fr. 20, 53.

Ῥοιὰς μήκων ἀγρία describitur 9, 12, 4. editur Ibidem.

Ῥοπὴ καὶ ὁρμὴ τῶν ξύλων, synonyma, 5, 3, 5. ῥοπὴν ἐποίησε τὸ ἀντικείμενον μέρος c. pl. 5, 4, 7. ἐνταῦθα μεγίστην ῥοπὴν ἔχει Fr. V, 5.

Ῥοπῶν vitiose legitur 3, 7, 4. Theophr. oper. T. V.

Ῥοῦς, pro ῥόος, πρὸς τοὺς ῥοῦς 9, 12, 1.

Ῥοῦς, ῥοῦ 3, 18, 1. τῆς ῥοῦ τὸ μὲν ἄρρεν, τὸ δὲ θῆλυ 3, 18, 5. τὸ φαρμακῶδες καλεῖται ῥοῦς Ibidem. Plinius 13. c. 6. rhoon Syriae masculam fructum ferre, sterilem feminam refert ex h. l. De sexu sterili dubitari potest in loco Theophrasti, utri generi tribuendus sit. In rhoo cotino L. sexum interdum alterum deficere monui p. 258. et confer quae p. 248. de cotino apposui. Hodieque foliis coria στύψιν accipiunt in Graecia, ubi frutex ῥοῦδι audit, teste Sibthorpio apud Walpole p. 148. Est rhus coriaria. De genere et flexione vide Lobeckium ad Phrynichum p. 484.

Ῥόφημα, ῥοφήματα θερμότερα τοῦ ὕδατος Fr. III, 49.

Ῥοώδης, τοὺς ῥοώδεις καὶ ἐπόμβρους καὶ ἑλείους τόπους c. pl. 3, 3, 4. ὁ καρπὸς τῆς ἀμπέλου c. pl. 5, 9, 11.

Ῥύαξ, ἐκ τοῦ ῥύακος τοῦ ἐν Σικελίᾳ Fr. II, 22.

Ῥύπτομαι, τρὺξ, ᾗ ῥυπτόμεθα 9, 9, 3.

Ῥύσις, ἐν φορᾷ τινι καὶ ῥύσει Fr. III, 54. V, 2. χείρους εἰς τὴν ῥύσιν ἐλαῖαι 4, 14, 10. nota. τῶν ἐλαιῶν καλλίων c. pl. 1, 19, 5. nota.

Ῥύτρος inter φυλλάκανθα 6, 4, 4 nota. Plinius ibi eryngium scriptum legit. Multi, quibuscum Sprengel et Stackhouse sentiunt, echinopem ritro L. interpretantur auctoritatem Anguillarae secuti. Nihil statuere tutius cum C. Bauhino existimo.

Ῥώμη, Romani in Cyrno insula urbem condere volunt 5, 8, 2.

Ῥῶσις, καθάπερ ῥῶσίν τινα γίνεσθαι τοῖς σώμασι Fr. V, 23. sed ibi libri scripti et editi omnes ῥᾶσιν habent, quod a ῥαίνω derivari potest.

Σ.

viris etiam doctissimis permutata, quia variis huius generis cucumeris et cucurbitae attribuuntur. libet huc apponere definitionem eam, quam vir sui temporis eruditissimus, Latinus Latinius in Epistolis ad Mercurialem scriptis, facta diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summatim repetiit in Bibliothecae sacrae et profanae T. II. p. 78. Σίκυον igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedruolo* (hodie *cedriuolo* et *cetriuolo*) dicitur, [hoc est cucurbitam citrullum Lin.]: πέπονα eum, qui Romanis et Etruscis *cocomero*, Insubribus *anguria* dicitur, [hoc est cucumerem sativum Lin.]; denique μηλοπέπονα, *melonem* Palladii, eum, qui Romanis *melone*, Etruscis *pepone* audit, [hoc est cucumerem melonem Lin.] Σίκυος πέπων σπερματίας est cucumis sativus semine refertus, ἄσπερμος vel εὐνουχίας is, qui semine caret, quod qua arte efficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico σικύου πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σικυὼν, Sicyonii colles serpyllum ferunt 6, 7, 2.

Σίλφιον 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum εὔοσμον 4, 3, 1. descriptio 6, 3. toto: nota p. 474. 483. τὸν καυλὸν καὶ τὰς ῥίζας ὀπίζουσι 9, 1, 3. δριμὺ ἐστι et peculiariter ὀπὸς nominatur 9, 1, 4. differentia ὀποῦ καυλίου καὶ ῥιζίου 9, 1, 7. ἡδὺ τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπὸς ἁπαλὸς ὢν — ἀποξηραινομένου δὲ σφοδροτέρα καὶ ἡ τοῦ σπέρματος μᾶλλον c. pl. 6, 12, 8.

Σιμωνίδης archon Athenis 6, 3, 4.

Σίναρος, vide Κίναρος.

Σινδόνας ὑφαίνουσιν unde? 4, 7, 7.

Σίνος, κώλυμα καὶ σίνος c. pl. 2, 7, 5.

Σινώπη, τὰ ἐν Σινώπῃ καὶ Ἀμίσῳ ἔχει ναυπηγήσιμον ὕλην 4, 5, 5. Strabo 12. p. 74. Lips. ἔχει δὲ καὶ ἡ Σινωπῖτις καὶ ἡ μέχρι Βιθυνίας πᾶσα ὀρεινὴ ὑπερκειμένη τῆς λεχθείσης παραλίας ναυπηγήσιμον ὕλην ἀγαθὴν καὶ εὐκατακόμιστον. Ἡ δὲ Σινωπῖτις καὶ σφένδαμνον φύει καὶ ὀροκάρυον, ἐξ ὧν τὰς τραπέζας τέμνουσιν. ubi nucem montanam vertit Xylander; in Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 775. cornum montanam vertunt, quasi ὀρόκορνον legerint scriptum.

Σινωπικὴ μίλτος, eadem Καππαδοκικὴ, κατάγεται δὲ εἰς Σινώπην Fr. II, 52.

Σισύμβρινον μύρον e floribus fit Fr. 4, 27.

Σισύμβριον, τὸ, sisymbrium, inter τὰ φρυγανώδη ἀπὸ τῶν ἄκρων φύεται 2, 1, 2. inter φρυγανικὰ 6, 1, 1. φύλλον ὅμοιον σισυμβρίῳ tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. ἥκιστα εὔοσμον τὸ ἄνθος c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. μὴ διακαθαιρόμενον αὐαίνεται c. pl. 3, 19, 1. ἐπιπολαιόριζον καὶ οὐχ ὁμοίως (τῇ μίνθῃ) πολύῤῥιζον c. pl. 2, 16, 5. τὸ ἄγριον σκληρὸν τῇ ὀσμῇ c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui sisymbrium folium latius, quam mentham hortensem (ἡδύοσμον κηπαῖον), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait ἐν χέρσοις φύεται, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de hortensi loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

vitia etiam doctissimis permutata, quia variis huius generis cucumeris et cucurbitae attribuuntur. libet huc apponere definitionem eam, quam vir sui temporis eruditissimus, Latinus Latinius in Epistolis ad Mercurialem scriptis, facta diligentissima medicorum graecorum et scriptorum latinorum comparatione, posuit et deinde summatim repetiit in Bibliothecae sacrae et profanae T. II. p. 78. *Σίκυον* igitur et cucumerem statuit esse fructum, qui Romanis et Etruscis *cedruolo* (hodie *cedriuolo* et *cetrivolo*) dicitur, [hoc est cucurbitam citrullum Linn.]; *πέπονα* eum, qui Romanis et Etruscis *coccomero*, Insubribus *anguria* dicitur, [hoc est cucumerem sativum Linn.]; denique *μηλοπέπονα*, *melonem* Palladii, eum, qui Romanis *melone*, Etruscis *pepone* audit, [hoc est cucumerem melonem Linn.] *Σίκυος πέπων σπερματίας* est cucumis sativus semine refertus, *ἄσπερμος* vel *εὐνουχίας* is, qui semine caret, quod qua arte efficiatur, cum Geoponicis XII, 19, 1. et 2. docet Palladius 4, 9, 8. E Platone comico *σικύου πέπονος εὐνουχίου κνήμας ἔχων* posuit Athenaeus 2. p. 263. Schw.

Σικυών, Sicyonii colles serpyllum ferunt 6, 7, 2.

Σίλφιον 1, 6, 12. Cyrenaicum quando ortum? 3, 1, 6. Cyrenaicum *εὔοσμον* 4, 3, 1. descriptio 6, 3. toto: *nota* p. 474. 483. *τὸν καυλὸν καὶ τὰς ῥίζας ὀπίζουσι* 9, 1, 3. *δριμὺ ἐστι* et peculiariter *ὀπὸς* nominatur 9, 1, 4. differentia *ὀποῦ καυλίου καὶ ῥιζίου* 9, 1, 7. *ἡδὺ τὸ φύλλον καὶ τὸ καρπὸς ἁπαλὸς ὢν — ἀποξηραινομένου δὲ σφοδροτέρα καὶ ἡ τοῦ σπέρματος μᾶλλον* c. pl. 6, 12, 8.

Σιμωνίδης archon Athenis 6, 3, 4.

Σίναρος, vide *Ὄναρος*.

Σινδόνας ὑφαίνουσιν unde? 4, 7, 7.

Σῖνος, *κάλυμμα καὶ σῖνος* c. pl. 2, 7, 5.

Σινώπη, *τὰ ἐν Σινώπῃ καὶ Ἀμισῷ ἔχει ναυπηγήσιμον ὕλην* 4, 5, 5. Strabo 12. p. 74. Lips. *ἔχει δὲ καὶ ἡ Σινωπῖτις καὶ ἡ μέχρι Βιθυνίας πᾶσα ὀρεινὴ ὑπερκειμένη τῆς λεχθείσης παραλίας ναυπηγήσιμον ὕλην ἀγαθὴν καὶ εὐκατακόμιστον. Ἡ δὲ Σινωπῖτις καὶ σφένδαμνον φύει καὶ ὀροκάρυον, ἐξ ὧν τὰς τραπέζας τέμνουσιν.* ubi nucem montanam vertit Xylander; in Eustathio ad Dionysii Perieg. v. 775. cornum montanam vertunt, quasi *ὀρόκορνον* legerint scriptum.

Σινωπικὴ μίλτος, eadem *Καππαδοκική*, *κατάγεται δὲ εἰς Σινώπην* Fr. II, 52.

Σισύμβρινον μύρον e floribus fit Fr. 4, 27.

Σισύμβριον, *τό*, sisymbrium, inter *τὰ φρυγανώδη ἀπὸ τῶν ἄκρων φύεται* 2, 1, 2. inter *φρυγανικὰ* 6, 1, 1. *φύλλον ὅμοιον σισυμβρίῳ* tribuit alteri dictamno 9, 16, 3. *ἥκιστα εὔοσμον τὸ ἄνθος* c. pl. 6, 11, 3. mutatur in mentham 2, 4, 1. c. pl. 5, 7, 1. quomodo dicatur mutari in mentham c. pl. 2, 16, 2. seqq. *μὴ διακαθαιρόμενον αὐαίνεται* c. pl. 3, 19, 1. *ἐπιπολαιόριζον καὶ οὐχ ὁμοίως (τῇ μίνθῃ) πολύρριζον* c. pl. 2, 16, 5. *τὸ ἄγριον σκληρὸν τῇ ὀσμῇ* c. pl. 6, 14, 12. cf. c. pl. 2, 16, 5. Plane consentit Dioscorides 2, 155. qui sisymbrium folium latius, quam mentham hortensem (*ἡδύοσμον κηπαῖον*), habere ait, odore gratius esse et ad coronamenta adhiberi. Quod vero ait *ἐν χέρσοις φύεται*, non impedit, quo minus Theophrastum dicamus de hortensi loqui genere. Hoc ipsum enim pluribus in locis is affir-

mat, et τὸ ἥμερον comparat cum agresti. Male igitur negat Bodaeus p. 690., Theophrastum usquam tradidisse sisymbrium in hortis coli solitum. Neque rectius Sprengelius Hist. p. 78. ed. sec. affirmat, Theophrastum tradere μίνθαν, i. e. mentham sativam, cultura e sisymbrio, quod cum mentha silvestri comparat, ortam. Hesychii glossa habet: Δίδυμος ἀνθύλλιόν τι, Θεόφραστος δὲ τὸ σισύμβριον γηράσκον μεταβάλλειν. οἱ δὲ ἀπὸ ἡδυόσμου πλατὺ φυλλοροῦν. in quibus postrema nemo facile sine meliore Codice corrigat.

Σισυρίγχιον, τὸ, bulbosum, folia statim e radice, caulem siue foliis emittit 1, 10, 7. ubi Codices omnes ἰσυρίγχιον, Urbinas ἰσυριγγίον, Gaza *isirinchio* habent. τῆς ῥίζης τὸ ἄνω τὸ ἐδώδιμον sub ver augetur 7, 13, 9. ubi primo loco σισυρίγχιον est in Aldino Codice, σισυριύχιον Medicei, σισυριύγχιον Urbinas habent. Paulo post ibi est: Ἴδιον τοῦ σισυριγχίου τὸ τῆς ῥίζης αὐξάνεσθαι τὸ κάτω πρῶτον, ὃ καλοῦσι . . . [κατὰ] χειμῶνα, τοῦ δ᾽ ἦρος ὑποφαίνοντος τοῦτο μὲν ταπεινοῦσθαι, τὸ δ᾽ ἄνω τὸ ἐδώδιμον αὐξάνεσθαι. ubi vulgata scriptura habet πρῶτον κατὰ χειμῶνα — ὑποφαίνοντος τοῦ ἴου contra fidem Codicum, qui lacunam arguunt. Cf. annot. p. 637. τὴν ἀγρώστιδος καὶ τοῦ σισυριγχίου καὶ τῶν ἄλλων τοιούτων αἱ μὲν ῥίζαι γλυκεῖαι, τὰ δ᾽ ἄνω ξηρὰ καὶ οὐχ ἡδέα, καθάπερ ἄχυρα c. pl. 6, 11, 11. ubi Codex Aldi σισυρίγχιον habet. Irin sisyrinchium comparant Sprengel et Stackhouse. Dubium me facit, quod, ubi Th. 7, 13, 9. bulbosa plura recenset, postremo addit καὶ τρόπον τινὰ τὸ σισυρίγχιον. Itaque non prorsus convenire cum ceteris bulbosis sisyrinchium videtur, sed aliquatenus discrepare. Planta, quam Columna Ecphr. I. p. 328. cum Theophrastea comparavit, pluribus notis bulbi discrepat a bulbis croci et gladioli rotundis, et plane diversa est ab ea, quam Clusius Hist. I. p. 216. comparavit, quamque viri docti irin sisyrinchium interpretantur. Locum Columnae omissum video a Linneo ceterisque botanicis scriptoribus in enumeratione specierum iridis, gladii, ixiae et moraeae. Tandem vidi plantam sub nomine Romuleae Columnae relatam in Prodromo Florae romanae Sebastiani et Mauri p. 18., sed bulbus obverse pyriformis, solidus, radiculis ex appendice cochleariformi oblique bulbo adiecta, minime congruit descriptioni Columnae. Ceterum quod Columna nomen a graecis vocabulis σῦς et ῥύγχος derivare voluit, in eo vehementer fallitur. Alia origo quaerenda est, quae satis obscura latet.

Σιταρίας πυρός 8, 2, 3. fruticosus: *nota* p. 649.

Σιτηρά, τὰ, 1, 10, 7. 1, 14, 2. φύσις σιτηρὰ 6, 1, 1. σιτηρὸς καρπός Fr. V, 13. τῶν σιτηρῶν ἐξ ἑκατέρων τῶν ἄκρων ἡ ῥίζα καὶ ὁ καυλὸς ἐκβλαστάνει c. pl. 4, 7, 4. *nota*.

Σίτησις, δύναμις ἡ πρὸς τὴν σίτησιν 8, 4, 3. 8, 11, 5. πρὸς τροφὴν καὶ σίτησιν c. pl. 4, 11, 4. ubi σιτισιν dedi. πρὸς τὴν σίτησιν βελτίω ἢ χείρω c. pl. 4, 13, 1. In Strabone 15, p. 710. Lips. de hominibus est: σιτισιν λαμβανόντων καθ᾽ ἡμέραν πρόβατον.

Σίτισις, vide Σίτησις.

Σῖτος, ὁ, τοῦ σίτου σκώληκες duplicis generis c. pl. 3, 22, 4. πρὸς τὰς τροφὰς κουφότερος τῶν χεδρόπων c. pl. 4, 9, 1.

κόση, τὰ ἀνδρικὰ στρόβιλα. Ita Etymol. M. h. v. Cf. Schol. Aristoph. Vesp. 1106. Πεύκης κωνοφόρου, quae pinus picea videtur esse, nucleos edules nucis ferens, κώνους, nucleos, inter edulia, τραγήματα, commemorat Attica inscriptio in Boeckhii Oeconom. publ. Atheniens. II. p. 945. Unde apparet usus Atticorum scriptorum, κῶνον aut πεύκῃ κωνοφόρῳ proprie dictum fuisse, ceterarum specierum στροβίλους esse. Serior aetas et dialecti ceterarum graecarum gentium usum horum vocabulorum mire variarunt. Dioscorides 1, 86. περὶ πίτυος agens fructum eius πιτυΐδα vocat, τὸν καρπὸν τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Obiter is cum cortice huius memorat τὸν φλοιὸν καὶ τὰ φύλλα τῆς στροβίλου ad eundem usum. Deinde cap. 88. fructus seorsum στροβίλους memorat ὅλους et καθαρούς, qui videntur ad πεύκην pertinere. Nam initio cap. 86. est: ἔστι δὲ τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ ἡ λεγομένη πεύκη, εἴδει διαφέρουσα. Sed cap. 91. et 93. distinguuntur ῥητίνη πιτυΐνη, ἐλατίνη, πευκίνη, στροβιλίνη. Suspicor igitur, Theophrasti πεύκην κωνοφόρον seu pinum piceam ab aliis στρόβιλον vocatam fuisse, imo etiam fructum eiusque nucleum: quod apparet ex epigrammate 6. Crinagorae, Dioscoridi aequalis, ubi ξανθοὶ μυελοὶ ἐκ στροβίλων inter τραγήματα commemorantur. Ipsam arborem has nuces ferentem στρόβιλον dixit etiam Plutarchus Quaest. Conviv. 5, 2, 1. τὰ δᾳδώδη καὶ πισσοφόρα τῶν φυτῶν, μάλιστα πεύκας καὶ στροβίλους. et 5, 3, 1. ubi de πίτυϊ disputat: καὶ γὰρ αὕτη καὶ τὰ ἀδελφὰ δένδρα, πεύκη καὶ στρόβιλοι, τῶν τε ξύλων παρέχει τὰ [illegible], πίττης τε καὶ ῥητίνης ἀφθονίαν. Ipsa vero ἐλάτη nomen numquam mutavit, quod equidem sciam. Igitur praeter genus πεύκης κωνοφόρου aliud non videtur superesse, cui στροβίλου nomen possit accommodari. Alia dabit annotatio Lobeckii ad Phrynichum p. 396. qui κόκκωνας hic a Solone dictos nucleos nucis pineae.

Στρογγύλα ξύλα 5, 1, 8. 5, 5, 3. opponuntur τὰ παρα[illegible]θέντα.

Στρογγυλόκηρες ἀγγεῖα ἐπιχάσκουσαι 4, 12, 2.

Στρούθιον, τὸ, inter φυλλάκανθα, sed capitulum seminale non φακῶδες, i. e. rotundum, sed oblongum, ut conchula, habet 6, 4, 3. Sprengelius a saponaria distinxit annotato loco Athenaei 15. p. 475. Schw. ubi στέφανος στρουθίου e flore στρουθίου nexus memoratur. Inter flores coronarios aestate florentes, sed inodoros, 6, 8, 3. folia papaveris heraclii comparantur cum στρουθίῳ, ᾧ τὰ ὀθόνια λευκαίνουσι 9, 12, 5. ubi tamen στρουθὸς editum legitur, ubi saponariam officinalem interpretatur Sprengel, ut in Dioscoride 2, 193. qui simpliciter nominat cum hac nota: ᾧ οἱ ἐριοπλύται χρῶνται πρὸς κάθαρσιν τῶν ἐρίων. Contra idem 4, 67. ubi papaver spumosum describit, consentiens ubique cum Theophrasto, ubi hic στρουθόν, ille στρούθιον nominat. At Stackhouse dipsacum fullonum comparat, addens: capitulis huius τὰ ὀθόνια λευκαίνεται 9, 14. quod falsum est gemina ratione, et propter locum Theophrasti et per se. Florem coronarium idem Britannus a praecedente distinguens Loniceram periclymenum interpretatur. Addit: Vid. Athen. Voluit sine dubio locum Athenaei supra

nota. ἢ σὺκ. ἐλαφρὸν τινα καὶ ὑδατώδη καὶ μικρὸν ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τοῦ δένδρου ἔχει τὸν καρπὸν c. pl. 2, 11, 11. τὸ συκάμινον ἐρυθρὸν ὂν ὀξύτερόν ἐστιν ἢ λευκὸν c. pl. 6, 6, 4. Morus nigra et alba intelligitur. Rubi fructum bene describit Phanias Athenaei 2. p. 198. Schw. τὸ μόρον τὸ βατῶδες, ξηρανθείσης τῆς σφαίρας τῆς συκαμινώδους, σπερματικὰς ἔχει τὰς γονὰς καθάπερ ὑποφαινούσας καὶ διαφυὰς ἔχει ψαθυρὰς καὶ ἀχύμους. ubi Edd. ἔχει τὰς συκαμινώδεις διαγονὰς — ὑφαινούσας καὶ διαφορὰς — εὐχύμους. nuperus Editor temere edidit καθάπερ ὑφάντους καὶ διατροφὰς — εὐχύμους.

Συκάμινος ἡ Αἰγυπτία 1, 1, 7. 1, 14, 2. fructum e caudice profert. Is quomodo maturetur c. pl. 1, 17, 9. et 2, 8, 4. συκάμινος ἡ ἐν Αἰγύπτῳ ἐκ τοῦ στελέχους, οὐκ ἐκ τῶν ἀκρεμόνων τὸν καρπὸν φέρει, εὐβλαστής τις οὖσα καὶ εὔτονος πρὸς καρποτοκίαν c. pl. 5, 2, 4. Ficus Sycomorus L. Locum de singulari natura ligni in aqua demersi h. pl. 4, 2, 2. praeter Plinium (in annotatione p. 281.) vertit Isidorus Hispalensis Etymologiarum 17. c. 7. sect. 17. *Ficus Aegyptia fecundior fertur, cuius lignum in aquam missum illico mergitur, et quum in limo aliquamdiu iacuerit, deinde in superficiem sustollitur versa vice naturae, quando madefactum debuit humoris pondere residere.*

Συκῆ Αἰγυπτία, alias κερωνία, 1, 11, 2. 1, 14, 2. describitur 4, 2, 1. σῦκον Αἰγύπτιον γλυκὺ ὂν ἐνιαχοῦ κακῶδες Fr. IV, 5. Est Ceratonia siliqua Lin.

Συκῆ Ἀλεξανδρεία 3, 17, 4. et 5. Pyrum Amelanchier Sprengel, Loniceram pyrenaicam Stackhouse cum Bodaeo interpretatur. Cf. Annot. p. 254.

Συκῆ θαλαττία 4, 6, 1. describitur 4, 6, 9. Fucus turbinatus Gmelini, iudice Sprengelio.

Συκῆ Ἰνδική, rami eius radicantur 1, 7, 3. describitur 4, 4, 4. *notae* p. 304. seqq. θαυμαστὴ οὖσα τῷ μεγέθει μικρὸν ἔχει φύσει σφόδρα τὸν καρπὸν καὶ ὀλίγον — σφόδρα μεγαλόφυλλος c. pl. 2, 10, 2. *nota* p. 150. Ficum Indicam Sprengel, Rhizophoram Mangle comparavit Stackhouse. Rami radicantes utrique generi communes, sed fructus et locus natalis plane diversi rhizophorae non conveniunt. De ramis germine radicantibus: εἰσὶ δὲ αἱ ῥίζαι φυόμεναι διάδηλοι πρὸς τοὺς βλαστούς· λευκότεραι γὰρ καὶ δασεῖαι καὶ σκολιαὶ καὶ ἄφυλλοι. ubi Gaza *evidentissime a ramis discernuntur* vertit. Miror βλαστοὺς dici ramos, cum Theophrastus affirmet: καθίησιν ἐκ τῶν κλάδων τὰς ῥίζας — οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ᾽ ἐκ τῶν ἔνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. Annotini vero rami vix recte βλαστοὶ dici videntur. In loco altero 1, 7, 3. de eadem fico est: ἀπὸ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησι, μέχρι οὗ ἂν συνάψῃ τῇ γῇ καὶ ῥιζωθῇ. Denique de hedera 3, 18, 10. ἐκ γὰρ τῶν βλαστῶν ἀφίησιν ἀεὶ ῥίζας ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων, αἷσπερ ἐνδύεται τοῖς δένδροις καὶ τοῖς τειχίοις. Igitur dubitari posse non videtur βλαστοὺς dici nova anni cuiusque germina et ramos novellos, sed annotinos fici Indicae, quos κλάδους etiam Theophrastus vocat. Superest, ut cetera praedicamenta cum natura comparemus, quam a nemine accuratius reperi explicatam quam a Rumpfio Herbarii Amboin. T. III. p. 127. et 133. Priore loco est: *Ramorum crassissimi plurima emittunt*

τοῦ ἦρος ὑποφαίνοντος ἤνεγκε καρπὸν c. pl. 5, 1, 2.
Σύμινος, ξύλων τῶν συκίνων ὁ καπνὸς δριμὺς Fr. III, 72.
Σῦκον, σῦκον ἀνερίναστον et ἠρινασμένον quibus notis dignoscantur 2, 8, 3. Athenaeus III. p. 302. Schw. e secundo historiae posuit haec verba: φησὶ γένος τοιοῦτόν τι εἶναι σύκων, οἷον ἡ Χαρίτιος Ἀράτειος καλουμένη. ubi Editores Χαρίτιος ἢ Ἀρ. coniecerunt, nuperrimus Ἀρίτιος ἢ Ἀρ. e loco Plinii 15. c. 18. s. 19. ubi *ficus aratia alba, pediculo minimo latissima*, memoratur, in aliis Codicibus *aritia* scripta.
Συλλαμβάνω, ὁ δὲ σῖτος ἐν ταῖς ἀγαθαῖς συλλαμβάνει μὲν πλείω c. pl. 1, 18, 2.
Συλλέγω, τοῦ πῆξαι καὶ συλλέγειν (τὰς ὑγρότητας) c. pl. 6, 11, 16. *nota*.
Συμβάλλομαι, οὐ μικρὰ συμβάλλεσθαι absolute 8, 7, 7. μεγάλην μερίδα Fr. 4, 60.
Συμβάλλω, τοὺς τύπους ἀνάγκη συμβάλλειν ἑαυτοῖς, coire, Fr. I, 69.
Σύμβιος, προσφιλῆ ἀλλήλοις καὶ σύμβια c. pl. 2, 17, 5. ubi erat συμβίωτα.
Συμβιόω, πρὸς τὸν κιττὸν συμβιῶσαι 2, 1, 2.
Συμβίωτος, vide Σύμβιος.
Συμβλαστὴς c. pl. 2, 3, 3. ubi e Scaligeri coniectura σύμβλαστος scriptum est.
Συμβλητός, οὐ συμβλητοὶ τὸ πλῆθος c. pl. 6, 3, 4.
Συμμετρέω, πρὸς εὐωδίαν αἱ τοιαῦται τροφαὶ —τροῦνται c. pl. 6, 18, 4.
Συμμετρία, εἰς συμμετρίαν τῆς ἡμετέρας χρείας ἐκπεπαίνουσι τοὺς χυλοὺς c. pl. 1, 16, 2.
Σύμμετρος, κρᾶσις ξύμ. τῇ γεύσει — ἀξύμ. καὶ σφοδροτέρα c. pl. 6, 12, 6. φύλλα ξύμμετρα καὶ προσφιλῆ *Ibidem*.
Σύμμυσις c. pl. 2, 19, 3. opponitur διοίξις.
Συμμύω, συμμεμυκότα κατὰ τοῦ μόσχου 3, 5, 6. 4, 7, 7. et 8. τὸ στόμα τῶν γλωττῶν 4, 11, 4. συμμύει πληγέντα τὰ ξύλα 5, 3, 4. opponuntur διίσταται 5, 3, 5. τὰ χλωρὰ ξύλα συμμύει 5, 6, 3. 5, 7, 4. συμμύειν καὶ ἀνοίγεσθαι τὰ ἄνθη c. pl. 2, 19, 1. ὅσα πληγέντα καὶ σχισθέντα συμμύει πάλιν καὶ συμφύεται c. pl. 5, 16, 3. συμμεμυκότες οἱ πόροι Fr. IX, 22.
Συμπαθῆ γίνεται καὶ βλαστάνει c. pl. 1, 7, 4.
Συμπαρακολουθεῖ βλαστάνοντα καὶ ἀνθοῦντα πλείω χρόνον c. pl. 1, 22, 4. Vide παρακολουθέω.
Συμπάσχω, ὅταν τῇ ἐργασίᾳ συμπαθῇ c. pl. 5, 10, 13. ubi erat συντμηθῇ: *nota*.
Συμπατέω, καταπατουμένων καὶ συμπατουμένων 2, 7, 5. sed ibi Urbinas καταπονουμένων habet.
Συμπεραίνω, ταῦτα πάντα —ραίνει διὰ τὸ — Fr. I, 89.
Συμπίπτω, τὸ συμπεπτωκός, opponitur τὸ ἀνεῳγμένον c. pl. 1, 4, 4.
Συμπλέκω, ὅταν συμπλακῇ c. pl. 5, 5, 4.
Συμπλήρης, στερεὸς καὶ συμπλήρης μικροῦ κάλαμος 4, 11, 10.
Συμπληροῦν c. pl. 1, 3, 5. *nota*. τὸ ῥόδινον σ—ροῖ τοὺς πόρους Fr. 4, 45.
Συμπνίγω c. pl. 6, 11, 6.
Συμπυκνῶσαι καὶ πιλῶσαι c. pl. 5, 4, 2.
Συμφαίνοντα vitiose scriptum legitur c. pl. 2, 3, 5. ubi rectius libri συμβαίνοντα habent.
Συμφανής, συμφανεστέρας τὰς αἰτίας c. pl. 3, 18, 2. συμφανῆ ποιεῖν τὴν ἁμαρτίαν Aristot. Probl. 19, 14.
Συμφθείρεσθαι πάντως 4, 15, 2.
Συμφράττων καὶ πυκνῶν τοὺς πόρους Fr. X, 6.
Σύμφραξις καὶ πύκνωσις c. pl.

grandine quum: ἐκβάλλουσι δὲ τὰς χάλαζας. ταῖς τίφαις· ὃ καὶ πρὸς τὴν τροφήν ἐστι χρήσιμον. ubi optimus omnium Codex Venetus cum Aldino et ceteris τιφαῖς scribit. Homerus ζειὰν et ὀλύραν una cum hordeo tanquam equorum pabulum memorat, τίφην nusquam nominavit. Herodotus 2, 34. ζειὰν et ὀλύραν tanquam synonyma posuit, ubi Aegyptios hoc uno cibo, non tritico nec hordeo, uti narrat. Dioscorides de τίφῃ tacet, solam ὀλύραν a ζειᾷ distinguens 2, 110. 111. Eius ζειὰν triticum monococcum cum varietate dicocca interpretatur *Link* in Actis Acad. Berol. 1817. p. 131. Omnino tria haec nomina et genera frugum, ζειά, ὀλύρα, τίφη, ad genus unum Tritici Speltae Linnei referenda esse censuit, quae cum speciebus Romae olim vel nobis hodie cognitis propter notitiarum defectum comparare non licet. Tamen C. Sprengel, mutata priore sententia, in Prolusione edita Halae Aprili 1816. p. 3. cum tritico monococco τίφην comparavit.

Τίφυον inter ἀνθικὰ προανθοῦντα τῶν φύλλων καὶ καυλῶν 7, 13, 7. *nota*. c. pl. 1, 10, 5. inter sero versus autumnum florentes plantas: *nota* et ad 6, 6, 11. Fluctuat scriptura fere ubique inter ἴφυον et τίφυον. E disputatis in annotatione p. 519. et 520. apparet, in Theophrasto esse loca, quorum auctoritate fretus ad plantas coronarias radice perenni lignosa, alius vero ad bulbaceas referre possis. In Aristophane autem extant duo loca, quorum fide Grammatici ἴφυον inter olera agrestia referunt. Stackhouse in priore Catalogo Ἴφυον et Ἴφυσον cum Lavandula spica comparavit, omisso tiphyo, in altero solum Τίφυον nominavit tussilaginem farfaram interpretatus. Altera editio Sprengelii τίφυον lavandulam spicam, ἴφυον autem genus oleris ignotum interpretatur.

Τμητικὸς, —κωτέρα ἡ πάχνη τῆς χιόνος c. pl. 5, 13, 7. Fr. 4, 62.

Τμῶλος, ἐν τῷ ποταμῷ αἱ ἀκόναι Fr. II, 47. hist. 4, 5, 4. cum aliis montibus Tmolus nominatur. Igitur prior locus merito suspectus fuit Coraio, qui in Censura p. 325. Pactolum substitui voluit, atque obiter coniecturam proposuit, in Stephano Byzantino Τόμωλος scriptum fuisse, non Τύμωλος, nec Τίμωλος, quod Plinius posuit. Similiter enim dici Τόμαρος pro Τμάρος. Ceterum vitium librorum Theophrasteorum idem legit et transtulit Plinius.

Τοιαυταχῶς erat 8, 7, 5. ubi τοσαυταχῶς dedi.

Τομὴ, κατὰ τὴν τοῦ καλάμου τομὴν τὸ στόμα γίνεσθαι τῆς γλώττης 4, 11, 7.

Τοξικὸς κάλαμος, idem Κρητικὸς 4, 11, 11.

Τόπος, κατὰ τόπον ὅλον ἐνίοις λίθοις ὑπάρχουσι Fr. II, 6.

Τορνεία τοῖς πλοίοις καὶ ταῖς τριήρεσι quae materia 5, 7, 3. *nota*.

Τορνευτήριον προσκάθηται 5, 6, 4.

Τορνεύω τοὺς κρίκους 4, 2, 7.

Τορώνη τῆς Χαλκιδικῆς 4, 8, 8.

Τοσαυταχῶς 8, 7, 5. ubi τοιαυταχῶς erat. 9, 8, 3.

Τραγάκανθα fert δάκρυον. Praeter Cretam nascitur etiam in Achaia Peloponnesi et Media Asiae 9, 1, 3. *nota* p. 709. Achaicam et Dioscorideam Sprengel p. 81. ed. sec. comparat cum astragalo aristato Wilden. ὀπὸς δακρυώδης αὐτόματος συνίσταται 9, 8, 2. in Achaia Cretensi nihil cedens crescit 9, 15, 8. ubi Urbinas cum Med. τραγάκανθος habent.

Τραγᾶν de vite luxuriante 2, 7, 6. quid? 4, 14, 6. τραγῶσαι

Φ.

φρυγανικὰ simpliciter *στοιβὴ* dicitur folio carnoso terete 1, 10, 4. Hippocr. de Morbis Mulier. 2. p. 666. 31. *τὸ ἱππόφεως σπέρμα* et alibi aliter scriptum in medicina adhibet. Galenus in Exeget. *ἱππόφαες* ait etiam *στύβος* voceri. In Hippocrate *στυβῆς* editum extat. Sequitur locus valde perplexus 6, 5, 1. ubi initium non dubium habet *Τὰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ἄκανθαν ἔχοντα φύλλον, οἷον φέως, ὄνωνις, πανтάδουσα, τρίβολος, ἱππόφυον, μυάκανθος:* nunc vero in Codice Aldi, Medic. Urbinate sequitur *τε σφόδρα καὶ τὸ φύλλον ἔχει σαρκῶδες, πολυσχιδὲς καὶ πολύῤῥιζον, οὐ μὴν κατὰ βάθους γε τὰς ῥίζας ἔχων.* E versione autem Gazae: *spina muralis alia pleraque: phleum folio constat carnoso, multifidum multistirpsque est; non autem alte descendit:* Heinsius fecerat: *πολυσχιδὲς δὲ καὶ πολύῤῥιζον τὸ φλέως — ῥίζας ἔχον.* Itaque solius Gazae fide nomen *φέως* vel *φλέως* nititur. Succedit sect. 2. de capparide: *τὸ φύλλον ἐπακανθίζον ἔχει καὶ τὸν καυλὸν, οὐχ ὥσπερ ὁ φέως καὶ ἱππόφεως ἀνάκανθα τοῖς φύλλοις.* e quo loco Plinius 21, 15. s. 54. *quaedam in folio non habent, et in caule habent, ut pheos, quod aliqui stoeben appellavere.* Ita enim recte libri scripti, quorum auctoritatem spreverunt Pintianus et Harduinus, ut monui in Annot. p. 501. Satis hinc manifestum videtur esse, *φέων* et *στοιβὴν* Theophrasti eandem esse plantam, quam cum Honorio Bello plerique omnes Poterium spinosum interpretantur, hodieque in Creta *στοιβηδὰ* vocatum. Cf. Bodaeus p. 634. *ἀστοίβη* vel *ἀφάννα* alibi audit, teste Sibthorpio. Centauream stoeben comparavit Stackhouse. Ceterum in Grammaticorum libris plerumque *στοιβὴ* scriptum nomen video, ut in Dioscoride 4, 126. alibi tamen *στοίβη* reperitur. Propter scripturam licebit comparare Dioscoridis hypecoum 4, 68. quod alii *ὑπόφεων* vocarunt. Postremus est locus 9, 15, 6. ubi de Arcadia: *φύεται δὲ καὶ τὸ τιθύμαλον, ἐξ οὗ τὸ ἱππόμανες· ἄριστον δὲ τὸ περὶ Τεγέαν, καὶ ἐκεῖ μάλιστα σπουδάζεται· φύεται δὲ καὶ ἐπιπλέον· πλεῖστον δὲ καὶ κάλλιστον φύεται περὶ τὴν Κλειτορίαν.* Ita editum erat ex Aldi codice. Sed Medicei et Urbinas habent: *καὶ τιθύμαλον, ἐξ οὗ τὸ ἱπποφάες. ἄριστον δὲ τοῦτο περὶ Τεγέαν, κἀκεῖνο μ. σπ.* Cetera magis etiam lacunosa esse videntur. Gazae quoque versio *hippophaes* nominat. Sprengel in Historiae editione secunda p. 72. scripturam hanc unice probans *τιθύμαλον* de euphorbia spinosa interpretatur. Comparat etiam librorum Hippocraticorum *ἱππόφεως* et *ἱπποφαὲς*, cuius succo medicos ad purgandam alvum usos esse. Mirum tamen in libro tantum de internis affectionibus remedium hoc nominari. Loca indicavit Sprengel p. 539, 18. Foesii, ubi est *ἱπποφαέως ὀπῷ*, in Aldina *ἱπποθέῳ*. p. 549, 27. *τοῦ ἱπποφαέως*, sine *ὀπὸς*, contra 544, 21. *ἱπποφαέως τοὺς ὀποὺς*, ubi e Codice MS. *ἱππόφεω τὸν ὀπὸν* cum Lindenio dedit Mackius p. 352. *ἱπποφαέως ὀπὸν* p. 547, 5. et 47. p. 555, 31. ubi Mackii Codex *τῷ τοῦ ἱπποφέω ὀπῷ* habet p. 375. at p. 556, 28. ubi est *τοῦ ἱπποφαέως ὀποῦ*, Codex idem p. 377. sine *ὀποῦ* habet *ἱππόφεω*. Mackius *ἱππόφεω ὀποῦ* dedit. p. 558, 2. sine *ὀπὸς*, ut p. 561, 2. *ἱπποφέως* est. p. 559, 32. *καθαίρειν τὴν κοιλίαν, κάτω μὲν*

τῷ ἱπποφέῳ. Galeni Glossarium *Ἱπποφαέως* (alia exemplaria *ἱππόφεως* habent) interpretatur *κνάφον* et *στύβον.* ubi facile *στοιβὴν* agnoscis. Idem alibi *στοίβης καρπὸν* interpretatur *τὸ ἱππόφεως σπέρμα.* Vides igitur, scripturam inter *ἱπποφαὲς* et *ἱππόφεως* variare praecipue propter genitivum *ἱπποφαέως* et *ἱππόφεω.* Apparet etiam, Galenum cum aliis interpretibus *ἱππόφεων* vel *ἱπποφαὲς* non distinxisse a *στοίβῃ,* quam Theophrastus ab aliis *φέων* ait fuisse vocatam. Dioscorides hoc ipsum *ἱπποφαὲς* 4, 162. describit; quod hypophaes rhamnoides interpretatus Sprengel in altera editione p. 150. euphorbiam spinosam comparavit. Inter Netha Dioscoridis synonymum reperitur *ἱπποφυὲς* et *ἱπποφανές:* et *ἱππόφαιστον* suum Dioscorides 4, 163. ab aliis *ἱπποφαὲς* vocari refert. In Theophrasti loco lacunoso et vitioso licet suspicari *ἱπποφαὲς* fuisse scriptum vel ubi nunc *τιθύμαλον* legitur, vel post *τιθύμαλον* aliud nomen vel vocabulum medicinae, quae parabatur e tithymalo, excidisse. Satis enim constat, *ἱπποφαὲς* plantam intelligi, cuius *ὀπὸς* in usu fuit. Ceterum de *ἱππόφεω,* si scripturae diversitatem consideramus, dubii haeremus, annon diversa ab *ἱπποφαεῖ* planta sit intelligenda: contra Codices Hippocratis, qui *ὀπὸν ἱππόφεω* propinant, suadere videntur, ut eandem putemus esse. *Ἱπποφέως* et *ἱππόφυον* cum dipsaco fullonum comparat Stackhouse.

Φηγός, ab aliis *ἀγρία δρῦς* vocata, nascitur in montanis, lignum asperum habet, fructum omnium dulcissimum 3, 8, 2. in montibus Macedoniae 3, 3, 1. quando caeditur 5, 1, 2. lignum in aqua melius durat 5, 4, 3. *φηγοὶ αἱ ἐν Ἰλίῳ* 4, 13, 2. In libris scriptis bis *πηγὸς* vel *πυγὸς* eius locum occupavit, quod nomen vide. Quercum esculum comparavit Sprengel, omisit Stackhouse.

Φῆμαι αἱ παραδεδομέναι 4, 13, 2.

Φθάνω, φθάνει καταξηραινόμενα πρότερον ἢ Fr. 20, 41. et 43.

Φθειρίζομαι, κόρυξ ἐπ' ἐλαίας φθειρίζηται VI, 1, 16. 17. bis.

Φθειροποιὸς πίτυς 2, 2, 6. ubi Ald. Bas. *φθοροποιός,* sed *φθειροποιὸς* Urbinas cum Mediceis habent: contra *φθειροφόρος* est c. pl. 1, 9, 2. Vide in *Πίτυς.* Hinc intellige Budinos nomadas Herodoti 4, 109. inter silvas palantes et *φθειροτραγέοντας,* quos male vulgo comedentes pediculos interpretantur, quod facere vetat proprietas verbi *τρώγω.*

Φθειροφόρος, vide *φθειροποιός.*

Φθινόπωρον, τοῦ —ώρου c. pl. 6, 20, 4. hist. 5, 1, 4. quod antea 5, 1, 2. erat *μετόπωρον.*

Φθορά, ἡ φθορὰ εἰς καρπογονίαν c. pl. 5, 8, 2. *ἡ πονηρὰ τοῦ μύρου* Fr. 4, 40.

Φιληδεῖν 9, 16, 1.

Φίλιπποι, ὁ περὶ Φιλίππους κύαμος 8, 8, 7. *ἐν Φ. ἡ χώρα ἐκφέρει τὰ ὅμοια* 2, 2, 7. arbores frigore adustae regerminant 4, 14, 12. 4, 16, 2. colunt rosas centifolias 6, 6, 4. *τὸ περὶ Φιλίππους συμβαῖνον περὶ τοὺς κυάμους* c. pl. 4, 12, 8. regio circa Ph. exsiccata fuit 5, 14, 5.

Φιλόθερμος c. pl. 2, 3, 3.

Φιλόξενος, locus de zephyri natura Fr. V, 38.

Φίλος, ἁλυκὰ ἄνευ πικρότητος τραχείας καὶ φίλα μᾶλλον ἡμῖν c. pl. 6, 1, 4.

Φιλόσκεπα δένδρα 2, 7, 3. ubi *φυλλόσκεπα* editum, sed 3, 7, 1. pro eo est *φιλόσκια.*

non deorsum, ut reliqua ligna, sed sursum incurvatur: ἰσχυρὸν δὲ καὶ ὁ φοῖνιξ· ἀνάπαλιν γὰρ ἡ κάμψις ἢ τοῖς ἄλλοις γίνεται· τὰ μὲν γὰρ εἰς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω 5, 6, 1. ubi scriptum mallem ἀνάπαλιν δὲ, nam curvata sursum ligna non sunt ideo fortiora reliquis. Causam veram addere omisit Theophrastus, si modo ipse eam excogitaverat. Video tamen, Plinium quoque in versione loci posuisse: *palma arbor valida: in diversum enim curvatur.* Testimonia scriptorum aliorum posui ad Xenophontis Cyrop. 7, 5, 11. p. 530. ubi de palmis Babyloniis ad fundandas turres adhibitis sermo est. Addo Strabonem 15. p. 216. Lips. ἴδιον δέ τι πάσχειν τὴν φοινικίνην δοκόν· στερεὰν γὰρ οὖσαν παλαιουμένην οὐκ ἐς τὸ κάτω τὴν ἔνδοσιν λαμβάνειν, ἀλλ' ἐς τὸ ἄνω μέρος κυρτοῦσθαι τῷ βάρει, καὶ βέλτιον ἀνέχειν τὴν ὀροφήν. Medullam, quam dixit Gallus fibris intermistam, Theophrastus suo more σάρκα dicere potuisset et debuisset, cum medullam in medio ligno semper sitam putaret. Maior est dubitatio de loco Dioscoridis I, 150. ubi de palma dactylifera est in capite extremo: καὶ τὸ ἐγκάρδιον δὲ τοῦ πρέμνου λευκὸν καὶ αὐτὸ πρόσφατον βιβρωσκόμενον καὶ ἀφεψόμενον ποιεῖ πρὸς ὅσα καὶ ὁ βόρασσος. Borassum dicit τὸν ὑπὸ τῆς σπάθης περιεχόμενον καρπὸν, fructum palmae folliculo suo adhuc inclusum necdum explicatum. Quam *medullam* interpres latinus dixit, equidem non dubito intelligi, quem plures ἐγκέφαλον, cerebrum palmae, dixerunt, gemmam in cacumine palmae conclusam, unde fructus explicatur.

Nempe ὁ φοῖνιξ ἀκρόβλαστος καὶ ἀκρόφυλλος καὶ ἀκρόκαρπος καὶ ὅλως ἐν τῷ ἄνω τὸ ζωτικὸν ἔχει 1, 14, 2. ἐάν τις τὸ ἄκρον ἀφέληται, ἄκαρπος γίνεται 4, 14, 8. fructificatio palmae peculiaris comparatur cum frumentis spiciferis c. pl. 1, 20, 2. *nota* p. 94. ὁ φ. καὶ τιτρωσκόμενος εἰς τὸν ἐγκέφαλον φθείρεται· ἐν τούτῳ γὰρ ἡ ζωὴ καὶ ἡ βλάστησις c. pl. 5, 16, 1. ὅταν κολουσθῇ, ἄκαρπος γίνεται c. pl. 5, 17, 6.

Palma femina fructum, non florem fert 1, 13, 5. in Graecia fructum non maturat 2, 2, 9. 3, 3, 5. mas et femina quibus notis dignoscantur 2, 6, 6. ubi simul fructuum varietates enarrantur. Femina foecundatur floris masculi pulvere conspersa, ἀποτέμνουσι τὴν σπάθην, ἐφ' ἧς τὸ ἄνθος, εὐθὺς ὥςπερ ἔχει, τόν τε χνοῦν καὶ τὸ ἄνθος καὶ τὸν κονιορτὸν κατασείουσι κατὰ τοῦ καρποῦ τῆς θηλείας, κἂν τοῦτο πάθῃ, διατηρεῖ καὶ οὐκ ἀποβάλλει 2, 9, 4. Hunc modum foecundandi ὀλυνθάζειν τὸν φοίνικα dixerunt, *Ibidem.* Huc pertinet τὸ περὶ τοὺς φοίνικας ἄτοπον καὶ λόγου δεόμενον c. pl. 4, 4, 3. Fructus οἱ δυνάμενοι θησαυρίζεσθαι 2, 6, 2. βασιλικοὶ 2, 6, 7. palma antiquissima Deli in Graecia 4, 13, 2. Euripides Hecubae versu 458. palmam et laurum nominat πρωτογόνους Δήλου. Semen osseum — τὸ σπέρμα τὸ ἐντὸς ἀχώριστον καὶ ἀφανὲς c. pl. 5, 18, 4. ὅλον ἔξεδρον οὐδὲ κοιλότητα οὐδὲ μίαν 1, 11, 3. describitur c. pl. 1, 7, 2.

Sales et terra salsa conveniunt palmae c. pl. 2, 5, 2. οἱ ἅλες παραβαλλόμενοι τοῖς φοίνιξι c. pl. 3, 17. toto. φοινίκων φυτεία docetur 2, 6. ἀπὸ ῥάβδων φοίνικα φύειν 2, 2, 9. *nota* p. 99. μάλιστα ἡ μόνος τῶν ξηρῶν καὶ μονοφυῶν καὶ ἀπαραβλάστων δέχε-

X.

LIPSIAE 1821

EX OFFICINA FRID. CHRIST. GVIL. VOGELII.

β
γ
δ
ε
ζ ϛ
η ζ
θ η
ι θ
ι
ια
ιβ
ιγ
ιδ
ιε
ιϛ
ιζ
ιη
ιθ
κ